Hồi Sênh

TA và HOÀNG THƯỢNG

Dịch: Văn Phong

Mục lục

Chương 1: Xuyên Qua

Chương 2: Đối Chất

Chương 3: Trợ Giúp

Chương 4: Diễn Kịch

Chương 5: Phi Tần

Chương 6: An Ủi

Chương 7: Phản Công

Chương 8: Sứ Thần

Chương 9: Nam Thần Tượng

Chương 10: Bất Ngờ

Chương 11: Bị Bắt

Chương 12: Dịu Dàng

Chương 13: Gặp Lại

Chương 14: Tắm Rửa

Chương 15: Hồi Cung

Chương 16: Tâm Tư

Chương 17: Né Tránh

Chương 18: Kinh Nguyệt

Chương 19: Đồ Cổ

Chương 20: Kế Hoạch

Chương 21: Rối Rắm

Chương 22: Mê Loạn

Chương 23: Bước Ngoặt

Chương 24: Mới Yêu

Chương 25: Muốn Bị Ngược

Chương 26: Sinh Sản

Chương 27: Lời Đồn

Chương 28: Săn Thú

Chương 29: Thái Độ

https://thuviensach.vn

Chương 30: Ca Khúc
Chương 31: Năm Mới
Chương 32: Chân Tướng
Chương 33: Nguyên Tiêu
Chương 34: Lựa Chọn
Chương 35: Tô Kị
Chương 36: A Nguyễn
Chương 37: Mục Đích
Chương 38: Được Cứu
Phần Không Tên 39
Chương 40: Thẳng Thắn
Chương 41: Ghen Tuông
Chương 42: Bất An
Chương 43: Cái Bẫy
Chương 44: Chân Tướng
Chương 45: Xử Lý
Chương 46: Quá Khứ
Chương 47: Đạp Thanh
Chương 48: Kích Động
Chương 49: Tính Kế
Chương 50: Thích Khách
Chương 51: Liên Hoàn Kế
Chương 52: Hoàng Đế Nổi Cơn Thịnh Nộ
Chương 53: Tỉnh Lại
Chương 54: Chọn Lựa
Chương 55: Ban Chết
Chương 56: Con Trai
Chương 57: Ân Ái
Chương 58: Đồng Lòng
Chương 59
Chương 60: Hai Nước
Chương 61: Xuất Chinh

https://thuviensach.vn

Chương 62: Thân Thế

Chương 63: Mưu Kế

Chương 64: Cố Nhân

Chương 65: Xảy Ra Chuyện

Chương 66: Tứ Thúc

Chương 67: Tìm Cách Cứu Viện

Chương 68: Sống Chết

Chương 69: Quyết Đấu

Chương 70: Tỉnh Lại

Chương 71: Hai Người, Hai Thế Giới

Chương 72: Kết Thúc

Ngoại Truyện 1: Bữa Tối

Ngoại Truyện 2: Em Họ

Ngoại Truyện 3: Vị Khách Không Mời Mà Tới

Ngoại Truyện 4: Tiệc Tối

Ngoại Truyện 5: Cầu Hôn

Ngoại Truyện 6: Hòa Hợp

Ngoại Truyện 7 : Về Nhà

Ngoại Truyện 8: Trăng Sáng

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Xuyên Qua

Thương Lâm không cách nào ngờ được đời này mình lại chết trong tay của Cao Tiểu Thi.

Thân là một người bạn tốt cấp quốc dân, khi biết được Cao Tiểu Thi bị bạn trai lừa dối, cô đã rất nghĩa khí đi cùng với cô ấy, xông vào nhà bạn trai trước đòi lại công bằng.

Cánh cửa chống trộm bị dập vào tường, phát ra âm thanh nghe mạnh mẽ và rất có khí thế, thể hiện sự phẫn nộ của Cao Tiểu Thi. Hai người cùng xông vào phòng khách, đúng như dự kiến nhìn thấy gã khốn nạn thay lòng đổi dạ kia đang ngồi trên sô pha, cúi đầu nói gì đó với một chàng trai bên cạnh. Giữa lúc bộn bề như vậy mà Thương Lâm còn rảnh rỗi để nhìn người kia. Diện mạo thì thấy không rõ lắm, chỉ biết hắn nghiêng cổ dựa vào sô pha, bộ dạng trông có vẻ cà lơ phất phơ.

Cao Tiểu Thi xem tiểu thuyết võ hiệp quá nhiều nên khi trả thù cũng khác với người thường, cô quát lên một câu: "Đồ khốn, mau nạp mạng đi!" rồi nhào tới.

Cô ập tới với khí thế hừng hực, gã bạn trai khốn nạn không kịp trở tay, trong nháy mắt đã bị Cao Tiểu Thi đè xuống đất.

Thương Lâm vốn còn tưởng là phải phát biểu vài câu thật dõng dạc, không ngờ tình hình cuộc chiến lại phát triển một cách thần tốc như vậy. Đầu này cô còn chưa kịp ra tay thì đầu kia đã sắp vãn cuộc, so với Cao Tiểu

https://thuviensach.vn

Thi, cô không khỏi hổ thẹn vì mình không đủ nghĩa khí nên lập tức xắn tay áo lên định nhào tới giúp.

Chàng trai trên sô pha vốn đang bị tình hình bất ngờ ập tới này làm ngẩn ngơ, nhưng thấy thằng bạn thân bị một ả ma nữ đè dưới đất mà bên kia còn có một ả định nhào tới thì lập tức bật dậy, bước tới mấy bước nắm chặt tay Thương Lâm lại.

Thương Lâm tức tối quay đầu lại, liền mặt đối mặt với người kia.

Có nhiều khi, Thương Lâm phải công nhận mình quá sức nghĩa khí, vì bạn bè mà bất chấp tất cả. Chẳng hạn như lúc này, cô đang đối mặt với một gương mặt đẹp thuần khiết như vàng 24K mà còn có thể dữ dằn như bà chằn, rống lên một câu "đồ khốn, thả tôi ra" là đủ để chứng minh rồi.

Trai đẹp 24K khẽ nhíu mày, tay vẫn không hề buông lỏng. "Các cô là ai? Tùy tiện xông vào nhà người khác làm cái gì?"

"Anh không có mắt hay sao? Không thấy các nữ hiệp đang thay trời hành đạo đấy à?" Thương Lâm tức giận quát. "Bạn thân của anh lừa dối bạn thân của tôi, bọn tôi đến để báo thù!"

Trai đẹp 24K khẽ nheo mắt lại, nhìn qua chiến trường Normandie* kia, rồi lại nhìn Thương Lâm, chậm rãi mỉm cười: "À, các cô chính là con cọp cái nhà A Tuấn và cô bạn Kim Cang hộ pháp..."

(*) Trận Normandie: là trận thắng lớn của quân Đồng Minh trước quân Phát xít, góp phần vào sự sụp đổ của nhà nước Phát xít Đức, chấm dứt thế chiến thứ hai.

Bốn chữ 'Kim Cang hộ pháp' vừa được thốt ra, hai mắt Thương Lâm đã trợn tròn lên. Trời ạ, sao cái biệt danh này lại đồn xa đến nỗi ai ai cũng biết thế này? Rốt cuộc thì tên khốn Chu Tuấn đã nói gì về cô với người khác.

https://thuviensach.vn

Nếu nói lúc nãy cô còn có chút hảo cảm với gã đẹp trai này thì trải qua chuyện vừa rồi, mọi ý niệm đều tan biến, lục căn còn thanh tịnh hơn cả cao tăng đã tu hành sáu mươi năm của Thiếu Lâm Tự. Không hề có chút do dự, cô nhấc chân lên, dùng giày cao gót giẫm mạnh xuống mu bàn chân hắn, như là dùng chùy bổ xuống.

Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, lực trên tay cũng thả lỏng hơn. Thương Lâm nhân cơ hội này giãy ra, coi như là thoát được gông xiềng.

"Dám đấu với chị à!" Cô hừ lạnh một tiếng rồi xoay người định trợ giúp Cao Tiểu Thi.

Vừa nhìn qua cô đã ngây cả người. Thì ra Cao Tiểu Thi hằm hằm sát khí, còn Chu Tuấn thì cấp thiết tìm đường sống nên hoảng loạn không nhìn đường, cuối cùng chạy ra tới ban công. Có điều ban công nhà anh ta bốn phía đều lắp cửa sổ sát đất, loại có thể mở ra được, chỉ có một cái hàng rào cao tới đùi. Lúc này cửa sổ được mở toang, hễ không cẩn thận một cái là sẽ rơi xuống đất. Thương Lâm nhìn hai người đang giằng co nơi đó, trái tim cô không ngừng run rẩy giống như là chiếc quần lót nam đang bay lất phất ngoài ban công.

"Ôi mẹ ơi, sẽ xảy ra tai nạn chết người mất!" Thương Lâm rủa một câu, vội vàng xông ra ban công, từ trợ giúp định biến thành cứu người.

"Tiểu Thi, Tiểu Thi, cậu bình tĩnh một chút... Muốn đánh nhau thì chúng ta vào nhà mà đánh, nơi này nguy hiểm lắm!"

"Thương Lâm, cậu buông mình ra đi!" Cao Tiểu Thi đang hăng máu. "Hôm nay dù có mất mạng mình cũng phải tiêu diệt tên khốn nạn này!"

"Thế thì thiệt quá! Ngã chết là chuyện nhỏ, thất tiết mới là chuyện lớn. Các cậu cùng ngã xuống, người ta sẽ tưởng là các cậu tự tử vì tình đó! Danh tiếng một đời sẽ bị hủy trong chốc lát mất!" Thương Lâm khuyên bảo hết nước hết cái.

https://thuviensach.vn

Có điều một khi Cao Tiểu Thi đã nổi máu điên lên thì hoàn toàn không nghe được gì nữa. Thương Lâm ở bên cạnh không ngừng lải nhải, trong cơn tức giận, Cao Tiểu Thi đẩy cô một cái. Thương Lâm đứng không vững, người lảo đảo ra sau, ngã nhào từ cửa sổ xuống phía dưới.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc này, cô bất chấp tất cả, cố níu chặt thứ gì đó gần mình nhất... là tay của trai đẹp 24K kia!

Sau đó...

Hai người cùng ngã văng ra ngoài.

Trước khi mất ý thức, ý nghĩ cuối cùng của Thương Lâm là: cmn, lần này người khó giữ danh tiết chính là cô rồi!'

***

Thương Lâm tỉnh lại trong tiếng khóc lóc cực kỳ thảm thương. Cô cảm thấy đầu rất đau, trên người không có chút sức lực, chỉ muốn nhắm mắt lại ngủ tiếp. Nhưng âm thanh kia vẫn không chịu buông tha cho cô, tiếng khóc than ấy còn cao hơn cả giọng chim sơn ca: "Công chúa, công chúa, người mau tỉnh lại đi! Nếu công chúa có chuyện gì không may thì nô tì cũng không muốn sống nữa..."

Cô tức tối mở mắt ra thì nhìn thấy một gương mặt đầm đìa nước mắt. Đó là một thiếu nữ khoảng mười ba, mười bốn tuổi, mặc váy màu hồng nhạt, đầu tóc được búi thành hai búi. Chuyên ngành của Thương Lâm ở đại học chính là lịch sử, cô nhận ra được đó là kiểu tóc búi thường thấy của thiếu nữ thời xưa. Cô ngẩn ngơ nhìn một lát rồi đưa mắt nhìn ra sau lưng thiếu nữ đó. Đây là một đại điện rất rộng lớn, rường cột được chạm trổ, xung quanh đứng đầy người, tất cả đều mặc quần áo mà chỉ có thể thấy trên phim truyền hình. Lúc này họ đang chăm chú nhìn cô.

https://thuviensach.vn

Tình cảnh này, không thể không khiến cô nghĩ tới chi tiết kinh điển trong truyện xuyên không...

"Công chúa... công chúa, người tỉnh lại..."

"Dừng!" Thương Lâm giơ một tay ra trước mặt nàng ta, nói như đinh đóng cột.

Cô nương áo hồng vừa nãy khóc quá nhập tâm, không chú ý tới cô đã tỉnh, bây giờ nước mắt đầm đìa, ngẩn ngơ nhìn cô, trông có vẻ rất tức cười.

"Công chúa..."

Thương Lâm không biết nên trả lời nàng ta thế nào, đang do dự thì nghe được một giọng nói õng à õng ẹo: "Ô, Đức Hinh công chúa tỉnh rồi sao?" rồi cười chế nhạo: "Bổn cung đã nói mà, người suýt nữa trúng độc là ta chứ không phải ngươi, sao ta còn khỏe mạnh thế này mà công chúa đã ngất xỉu trước? Bổn cung thấy chắc chắn vừa rồi ngươi đang diễn kịch!"

"Người!" Cô nương áo hồng phẫn nộ quay đầu lại. "Quý phi nương nương, tuy trước đây công chúa nhà tôi là người của Yến Quốc nhưng dù sao bây giờ cũng đã là hoàng hậu danh chính ngôn thuận của Ngụy Quốc, phải chăng người nên sửa lại cách xưng hô? Dưới mạo phạm trên thế này không sợ tội vạ miệng sao?"

Nữ tử xinh đẹp được gọi là quý phi kia cười khinh miệt: "Hoàng hậu? Bây giờ còn là hoàng hậu nhưng khi bệ hạ biết ả ta đã làm những gì thì chưa chắc à." Giọng nàng ta càng gắt thêm: "Bổn cung thấy nàng ta từ ngàn dặm xa xôi gả đến Cận Dương, bơ bơ một mình nên hảo tâm tới làm bạn. Công chúa nhà các ngươi không biết cảm kích thì thôi, không ngờ còn hạ độc vào điểm tâm, muốn đẩy ta vào chỗ chết. Nếu không nhờ con mèo ta nuôi ăn nhầm thì người chết chính là ta."

https://thuviensach.vn

Thương Lâm nhìn theo tầm mắt của nàng ta, quả nhiên nhìn thấy có một con mèo đã chết đang nằm trên tay của một cung nữ.

Trước giờ Thương Lâm rất yêu động vật, thấy thế thì lòng se thắt lại, nhưng còn chưa kịp ai điếu tiếng nào thì đã thấy đôi mắt của Hoắc quý phi bỗng rực lên, trông rất đáng sợ: "Loại phụ nữ có lòng dạ hiểm độc thế cũng xứng làm hoàng hậu sao?"

Nghe những lời của nàng ta, Thương Lâm khẽ hít một hơi. Tình tiết này sao lại quen đến thế nhỉ? Giống hệt như những cảnh thường xuất hiện trong phim cung đấu, hậu cung tranh sủng, độc qua độc lại...

"Quý phi nương nương đừng ngậm máu phun người!" Cô nương áo hồng căm phẫn nói: "Trà và điểm tâm đều là do cung nữ chuẩn bị, không liên quan gì đến công chúa!"

"Chuyện xảy ra trong tẩm điện của công chúa nhà các người, không liên quan tới ả ta thì liên quan tới ai?" Quý phi nương nương cười lạnh một cái: "Bổn cung sẽ đi bẩm báo với hoàng thượng, mọi chuyện để cho người xử lý."

Bốn chữ 'bẩm báo hoàng thượng' vừa được thốt ra, rõ ràng cô nương áo hồng khẽ run lên, dường như hết sức lo lắng.

Quý phi nương nương thấy thế thì càng đắc ý, đang định nói gì đó thì bỗng nhiên nhìn thấy có một cung nữ vội vội vàng vàng chạy vào, thì thầm vào tai nàng ta vài câu. Mặt quý phi nương nương chợt biến sắc, nàng ta hung tợn nói: "Phái người canh giữ Tiêu Phòng Điện cho kỹ" rồi lập tức đi mất.

Bọn họ cùng nhau ùa đi mất, để lại một đám người thấp thỏm bất an, và cả... Thương Lâm đang ngơ ngác không biết gì kia.

***

https://thuviensach.vn

Cô nương áo hồng đến trước mặt Thương Lâm, sốt ruột nói: "Công chúa, người không sao chứ? Mấy người phía nam này đúng là không nói lý lẽ, người đã bệnh mấy ngày nay mà nàng ta còn tới khiêu khích, thật là..."

"Ừ..." Thương Lâm đáp trả một câu cho có lệ. "Ta cảm thấy đầu hơi choáng váng, đầu óc cứ mơ màng, đây là... tẩm cung của ta sao?"

Cô nương áo hồng hơi ngẩn ra, nhưng vẫn gật đầu.

"Ta là... công chúa của Yến Quốc?"

Cô nương áo hồng tiếp tục gật đầu.

"Và là... hoàng hậu của Ngụy Quốc?"

Cô nương áo hồng vốn vẫn đang ngơ ngác vì lời nói và hành động của nàng, nhưng khi nghe được câu này thì mắt đỏ hoe: "Công chúa, nô tì biết trong lòng người rất uất ức. Tuy hoàng đế của Ngụy Quốc phong người làm hoàng hậu nhưng lại hoàn toàn không coi người là hoàng hậu. Chúng ta đến Cận Dương bao nhiêu ngày nay mà người vẫn bị ghẻ lạnh trong chốn Tiêu Phòng Điện này, nô tì... nô tì thật sự..."

Thương Lâm lẳng lặng nhìn nàng ta, lòng giống như bị mây đen chắng lành che phủ khi bão cấp tám sắp quét qua...

Nửa canh giờ sau, cuối cùng thì Thương Lâm cũng hiểu được tình cảnh của mình lúc này.

Chủ nhân của cơ thể này vốn có tên là Hạ Lan Tích, là công chúa của Đại Yến, một quốc gia ở phương bắc, phong hào là Đức Hinh công chúa. Lần này nàng ta phụng thánh chỉ của hoàng đế, vượt đường xa vạn dặm xuống phía nam để hòa thân, gả cho Ngụy Quốc. Đáng tiếc hoàng đế của Ngụy Quốc lại hận người của Yến quốc nên tuy ngoài mặt thì lập công chúa làm hoàng hậu nhưng đợi sứ thần Yến Quốc đi rồi thì lập tức ruồng bỏ

https://thuviensach.vn

nàng trong Tiêu Phòng Điện, không hỏi han gì tới. Đức Hinh công chúa vừa mới tới, khó tránh việc không quen với khí hậu, lại bị phu quân đối xử như thế nên lập tức bị bệnh nặng. Hôm nay bệnh vừa đỡ được một chút thì vị Hoắc quý phi Hoắc Tử Nhiêu đang rất được sủng kia đột nhiên tìm tới, nói là muốn cùng thưởng trà với hoàng hậu, sau đó không phụ sự mong đợi của mọi người, trình diễn tiết mục điểm tâm có độc, công chúa có ý đồ độc ác...

Đức Hinh công chúa chịu đả kích liên tục nên lửa giận công tâm, không thở nổi liền đi gặp diêm vương, còn hồn phách của Thương Lâm thì nhập vào, mượn xác thành công.

Còn cô nương áo hồng khóc lóc như cha chết mẹ chết khi cô hôn mê, sau khi tỉnh lại thì làm hết chức trách, phân tích tình tiết của vở kịch cho cô nghe chính là thị nữ Nhập Họa được Đức Hinh công chúa dẫn từ Yến Quốc sang, là nha hoàn tâm phúc trong truyền thuyết.

Sau khi thu nhận một lượng tin tức khổng lồ, Thương Lâm ngồi trên nệm, ngắm nhìn đôi bàn tay trắng nõn nà đến mức lạ lẫm kia, cảm nhận được sự mệt mỏi đang dâng trào trong cơ thể, cuối cùng cũng xác nhận một việc: cô thật sự - xuyên - qua - rồi!

Không chỉ xuyên qua, còn nhập vào một công chúa hòa thân rất thảm thương! Cmn chứ, từ xưa đến nay có mấy công chúa hòa thân có kết cục tốt đâu? Ông trời ơi, có cần phải an bài cho cô một con đường đầy thách thức thế này không?

Cô đau đớn đưa tay chống trán, nhớ lại tình cảnh cuối cùng trước khi xuyên qua, lòng không khỏi dâng trào nỗi thù hận vô bờ đối với Cao Tiểu Thi. Nói cho cùng thì phải trách cô ta, nếu không phải đi trút giận cho cô ta thì cô đâu đến nỗi thê thảm thế này! Không ngờ Cao Tiểu Thi lại dám đưa tay đẩy cô, âm mưu giết bạn mà!

https://thuviensach.vn

Nhập Họa thấy vẻ mặt của nàng thay đổi khó lường như thế thì e dè hỏi một câu: "Công chúa, người vẫn ổn chứ?"

Cô giật mình, lập tức có phản ứng, cố nở một nụ cười: "Vẫn ổn."

Nhập Họa gật đầu: "Vậy thì tốt rồi. Hôm nay rõ ràng Hoắc quý phi đã lập một cái bẫy, định..." Giọng của nàng ta mang theo chút hoang mang: "Cũng không biết là chuyện gì mà quan trọng thế, lại có thể khiến nàng ta vội vã bỏ đi mất, chưa làm rõ ràng mà đã định tội cho người. Nhưng theo nô tì suy đoán, chắc hẳn chỉ vài ngày nữa nàng ta sẽ tìm tới."

Thương Lâm suy tính một lát. "Hoàng đế của Ngụy Quốc rất sủng ái Hoắc quý phi đúng không?"

"Đương nhiên là sủng ái rồi, ngay cả phượng ấn cũng nằm trong tay nàng ta..." Nhập Họa nói nhỏ: "Mấy ngày trước nô tì mới nghe nói sở dĩ hoàng đế Ngụy Quốc tuyệt tình với người như thế là do chịu sự xúi giục của Hoắc quý phi. Nàng ta không chịu được việc người vừa đến là đã làm hoàng hậu nên nghĩ mọi cách để ức hiếp người!"

Cuối cùng Thương Lâm cũng hiểu hết mọi tình tiết của vở kịch này, sự bất an trong lòng cũng dần tan biến, thay vào đó là một cảm xúc khác. Phải chăng cô đã hiểu lầm điều gì đó? Tương lai mà ông trời đã an bài cho cô có lẽ không giống như cô đã tưởng...

Tuy có nhiều mặt Thương Lâm hơi cục súc thô lỗ một tí, nhưng vẫn có một trái tim thiếu nữ thích mơ mộng. Khi còn ở hiện đại, cô rất thích đọc tiểu thuyết trên Tấn Giang. Vài năm nay, phổ biến nhất là viết về một cô gái sau khi xuyên qua, hiến dâng cuộc đời cho sự nghiệp cung đâu vĩ đại, dùng năng lực của bản thân để khuấy nên tinh phong huyết vũ. Về phần thể loại của tiểu thuyết, căn cứ vào mức độ yy của tác giả mà chia làm các cấp như nhẹ nhàng ngọt sủng, ngược luyến tình thâm, phúc hắc biến thái... tha hồ mà lựa chọn.

https://thuviensach.vn

Cho nên lúc này cô đã trở thành nữ chính trong truyện xuyên không rồi sao? Lẽ nào vận mệnh tương lai của cô chính là ra khỏi lãnh cung, lật đổ sủng phi, đùa bỡn hoàng đế như con rối, cuối cùng nắm thiên hạ trong tay sao? Nếu chơi chưa đã thì còn có thể làm một nữ hoàng, yy cực độ mà!

Kim Chi Dục Nghiệt diễn biến thế nào nhỉ? Chân Huyên đã làm thế nào ta? Các bậc lão thành cách mạng đã giáo dục ta như thế nào? Bàn tay vàng của nữ chính là thừa sao?

Cả đời thì dài quá, chúng ta chỉ tranh giành trong sớm tối thôi!

Thương Lâm - nữ chính gánh vác trọng trách thống nhất hậu cung, đùa bỡn hoàng đế phi tần - bị nhốt suốt ba ngày rất thê thảm, cuối cùng triệt để ngộ ra rằng: ông trời ơi, quả nhiên là ông bắt con phải trải qua kiếp nạn! Bàn tay vàng đâu rồi? Đều là gạt người, gạt người cả!

Hoắc quý phi kia đúng là bá chủ hậu cung, cô là hoàng hậu mà nói nhốt là nhốt à. Thương Lâm vốn có tinh thần trách nhiệm của một người xuyên không, định trước khi Hoắc quý phi tới làm khó dễ thì phải nghĩ ra cách tự cứu mình, nhưng khổ nỗi luôn bị cơ thể vô dụng này của Hạ Lan Tích làm liên lụy...

Đúng là quá - sức - yếu - ớt!

Có lẽ là do bệnh quá lâu, lúc đầu cô chỉ vừa đứng một lát là hai chân đã nhũn ra, nhưng sau hai ngày ra sức ăn uống, cuối cùng cũng đỡ hơn được một chút. Thời gian cứ thế mà trôi qua.

Cô ngửa mặt bốn lăm độ lên trời, sau khi rơi lệ trước gió mười phút thì quyết định tới đâu hay tới đó. Cô không tin Hoắc quý phi kia thật sự có thể dựa vào cái bẫy có trăm ngàn chỗ sơ hở này để hại chết cô! Chẳng phải là cung đấu sao, tưởng cô chưa từng xem phim chắc!

https://thuviensach.vn

Cô bị giam lỏng trong Tiêu Phòng Điện đến ngày thứ tư, bên ngoài liền vang lên tiếng thông báo của thái giám: "Bệ hạ giá đáo... Hoắc quý phi nương nương giá đáo..."

Lúc ấy nàng đang ngồi trước gương để Nhập Họa chải tóc cho mình. Cũng không biết có phải là duyên nợ hay không mà dung mạo của Hạ Lan Tích và cô giống nhau tới sáu phần, có điều... cô phải thừa nhận Hạ Lan Tích đẹp hơn mình nhiều...

Nghe tiếng thông báo, tay Nhập Họa run lên làm da đầu cô đau nhói. Cô hít một hơi, không ngừng cuống quýt nói: "Nhẹ chút, nhẹ chút..."

Nhập Họa quỳ xuống xin lỗi, sau đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa điện, nói nhỏ: "Đến rồi..."

Không chỉ có Hoắc Tử Nhiêu, ngay cả hoàng đế cũng đến rồi. Nếu tính ra thì ông vua này cũng coi như đã giúp cô một lần. Hôm qua cô mới biết cái hôm mà mình xuyên tới đây, sở dĩ Hoắc Tử Nhiêu vội vội vàng vàng bỏ đi chính là vì nghe nói hoàng đế đột nhiên ngất xỉu trong ngự hoa viên.

May mà hắn ngất xỉu một lát, nếu không lúc ấy cô mơ mơ hồ hồ, không kịp phòng bị đương nhiên là sẽ bị Hoắc Tử Nhiêu bắt chẹt tới chết, lúc ấy thật sự là nửa cơ hội cũng không có.

Cố áp chế sự bất an trong lòng, Thương Lâm dẫn đám người hầu trong cung ra ngoài cửa điện nghênh đón. Nhìn từ xa đã thấy có một nam một nữ cùng sóng đôi nhưng do khoảng cách khá xa nên không nhìn rõ mặt của bọn họ lắm. Cô không khỏi nhíu mày, Hoắc Tử Nhiêu này đúng là được sủng ái, đi với vua mà cũng không cần làm theo cung quy, đi sau một bước. Tình hình này thật không ổn!

Hôm nay Hoắc Tử Nhiêu dẫn hoàng đế qua đây, rõ ràng là muốn hỏi tội cô. Nếu cô không thoát được kiếp nạn này, có phải sẽ bị xử tử thật? Vậy

https://thuviensach.vn

thì cô sẽ hoàn toàn xong đời, hay là hồn sẽ trở về hiện đại nhỉ?

Cũng không biết bây giờ ở hiện đại thế nào rồi? Nhà Chu Tuấn ở lầu bốn, té xuống chưa chắc đã chết, nhưng nếu thiếu chân thiếu tay thì khi cô về lại sẽ thê thảm lắm đây...

Trong lúc cô suy nghĩ lung tung thì chàng trai mặc áo bào đen sẫm kia ngày càng đến gần, diện mạo của hắn cũng ngày càng rõ nét.

Chân mày sắc như lưỡi mác, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, có lẽ vì người không được khỏe nên sắc mặt hơi tái. Nhưng dù có thế thì hắn vẫn là một mỹ nam khiến tim các thiếu nữ phải đập thình thịch và tranh nhau theo đuổi.

Nhưng điều khiến Thương Lâm nhìn hắn không chớp mắt không phải là vì hắn quá đẹp, mà là vì gương mặt này quá - quen - thuộc!

Vào giây phút cuối cùng ở hiện đại, thứ nàng nhìn thấy chính là khuôn mặt này. Người cùng nàng rơi từ ban công lầu bốn xuống, rơi vào kiếp nạn đầy cạm bẫy này...

"Trai đẹp 24K!"

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Đối Chất

Lời của cô vừa thốt ra, tất cả mọi người đều sửng sốt. Hoắc quý phi nhướng mày: "Hoàng hậu nương nương vừa mới nói gì vậy?"

Thương Lâm không hơi đâu mà quan tâm đến nàng ta mà chỉ nhìn chàng trai áo đen không chớp mắt, lòng thầm điên cuồng mong mỏi sự việc sẽ như cô tưởng tượng. Nếu hoàng thượng đúng là anh đẹp trai kia thì nàng có chỗ dựa vững chắc rồi, còn sợ quý phi gì nữa chứ!

Đôi mắt đen sâu thẳm của chàng trai mặc áo bào đen cứ lẳng lặng nhìn Thương Lâm, sau khi xem xét kỹ một lượt thì khẽ nheo lại rồi ánh lên vẻ gì đó, giống như là rốt cuộc đã hiểu ra điều gì. Thương Lâm chỉ cảm thấy sống lưng ớn lạnh, không tự chủ được mà rùng mình một cái.

"Hoàng hậu?" Hắn nhẹ nhàng nói, giọng có vẻ là lạ: "Thì ra nàng chính là hoàng hậu của trẫm..."

Thương Lâm không khỏi trợn tròn mắt. Cô dám chắc mình không hề nhìn lầm, lúc nãy trong khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, trong mắt hắn lóe lên vẻ hiểu rõ.

Cô không hề nhìn lầm, hắn chính là bạn của Chu Tuấn, mà rõ ràng hắn cũng đã nhận ra cô!

Thế nhưng tại sao hắn lại có thái độ này?

https://thuviensach.vn

Trong giờ phút chiến tranh ngầm này, cô đột nhiên nhớ tới lý do tại sao hai người bọn họ lại đến nơi này: cô bị Cao Tiểu Thi đẩy ra ngoài cửa sổ, còn hắn thì vừa chạy tới cạnh cô, bị cô kéo lấy, cùng rơi xuống...

Bà nó! Gã này còn đang hận cô!

Như để chứng thực phán đoán của Thương Lâm, hắn bước tới gần cô, nói với giọng chỉ đủ cho hai người nghe: "Đất khách quê người gặp được bạn cũ, đúng là vui mừng..." Lời của hắn như là được nghiến răng nghiến lợi để nói ra.

Thương Lâm cảm thấy mồ hôi lạnh trên đầu rơi xuống tí tách!

Hoắc Tử Nhiêu thấy hai người gần gũi thân mật như thế thì sắc mặt hơi bất an, nàng ta bước tới vài bước, lặng lẽ nắm tay hoàng đế, nũng nịu: "Bệ hạ quên hôm nay đến đây để làm gì rồi sao? Người đã hứa sẽ làm chủ cho thần thiếp mà!"

Đây là lần đầu tiên Thương Lâm nghe Hoắc Tử Nhiêu nói chuyện bằng giọng nói này, cô chỉ cảm thấy trong sự dịu dàng mềm mại mang theo chút khàn khàn, thật sự là có thể khiến người ta thấy lâng lâng. Một đại mỹ nhân kiều diễm như thế, lúc này lại cười tươi như hoa trước mặt tên khốn này, cố giành sự chú ý của hắn.

Không công bằng! Thật không công bằng mà! Đều là xuyên qua, tại sao đãi ngộ lại khác xa như vậy chứ!

Chàng trai mặc áo bào đen nhìn Hoắc Tử Nhiêu trong giây lát, cười miễn cưỡng: "Đương nhiên là trẫm nhớ!"

Lúc ấy Hoắc Tử Nhiêu mới thở phào nhẹ nhõm, khi quay đầu nhìn sang Thương Lâm thì ánh mắt lập tức sắc lạnh: "Thế nào, trước khi hoàng hậu nương nương gả đến Ngụy Quốc không có ai dạy ngươi lễ nghi sao? Thấy bệ hạ mà không hành lễ, đúng là láo xược."

https://thuviensach.vn

Thương Lâm ngẩn ra. Đương nhiên cô biết mấy người thời xưa hễ thấy mặt nhau là quỳ lên quỳ xuống, hôm nay cô cũng đã chuẩn bị tinh thần hy sinh hoàng kim dưới đầu gối để quỳ trước mặt hoàng đế, dù sao thì người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu mà! Nhưng... rõ ràng gã khốn này cũng đến từ hiện đại như cô, muốn cô quỳ trước hắn sao? Làm gì có chuyện đó!

Cô nghiến răng, cứng đầu không chịu nhúc nhích, mặc cho Nhập Họa ở bên cạnh quýnh lên.

Hắn thấy cô như thế thì chậm rãi nói: "Thì ra lời đồn quả không sai, công chúa Yến Quốc cao quý không gì sánh bằng, không thèm để những phép tắc của Đại Ngụy ta vào mắt."

Đây rõ ràng là trách cứ. Những người xung quanh đều lộ ra vẻ mặt hả hê khi thấy cô gặp tai họa, thầm nghĩ bà hoàng hậu không thức thời này chuẩn bị gặp xui xẻo rồi.

Mắt Thương Lâm gần như sắp trào máu! Còn công chúa Yến Quốc, còn Đại Ngụy gì gì đó. Người anh em à, anh có cần phải nhập vai đến thế không? Được lắm, anh muốn chơi phải không, tôi chơi với anh!

Cô hít sâu một hơi, bắt chước mấy hoàng hậu trong phim, nhún người xuống, đúng mực nói: "Bệ hạ nói thế là sai rồi, đương nhiên thần thiếp không dám xem thường phép tắc của Đại Ngụy, chỉ có điều hiện nay thần thiếp là hoàng hậu trong cung, đương nhiên cũng chính là chủ mẫu của các vị phi tần." Nàng nhìn sang Hoắc quý phi. "Thân làm hoàng hậu, thế nhưng lại bị giam lỏng chỉ vì một câu nói của phi tử, chuyện thế này ở Đại Yến của thần thiếp quả thật chưa từng nghe thấy. Thế cho nên thần thiếp mới cảm thấy hoang mang, không hiểu rốt cuộc thì phép tắc của Đại Ngụy ra sao, không biết nơi này có nói đến tam cương ngũ thường, thứ bậc trên dưới hay không..."

https://thuviensach.vn

Nói xong một tràng, Thương Lâm thầm giơ ngón tay cái lên khen ngợi mình.

Khi vừa tốt nghiệp, bởi vì chuyên ngành của cô không được chú ý nên không tìm được công việc, cô từng giận mình tại sao lại đi học lịch sử, nhưng bây giờ thì lại lấy làm may mắn vì mình đã học lịch sử. Mặc dù đây là một thế giới không tưởng nhưng có lẽ cũng không khác với thời cổ lắm. Cô học bốn năm trời, đương nhiên cũng am hiểu người thời xưa coi trọng những gì.

Dường như không ngờ được là cô sẽ nói ra những lời này, hắn ngạc nhiên ngước mắt lên, bắt đầu đánh giá cô lại lần nữa. Thương Lâm cụp mắt xuống vờ cung kính, bày ra vẻ lạnh lùng mà cao quý, mặc cho ánh mắt của hắn càn quét qua.

Hoắc Tử Nhiêu bên cạnh thì không có tính nhẫn nại được như vậy, Thương Lâm vừa nói xong thì mặt nàng ta lập tức biến sắc, cười lạnh: "Hoàng hậu nói thế thật là vô lý. Chẳng qua thần thiếp chỉ mời người ở trong Tiêu Phòng Điện nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mấy ngày chứ giam lòng người khi nào đâu? Người trách thần thiếp tội bất kính, vậy tại sao lại không kể cho bệ ha nghe tất cả mọi chuyện mà người đã làm?"

Tim Thương Lâm nhói lên. Đúng rồi, sao cô lại quên mất chuyện này chứ. Hôm nay Hoắc Tử Nhiêu tới là để hỏi tội cô đây.

Hai bên đang giương cung bạt kiếm thì hắn bỗng "ừm" nhẹ một tiếng. "Có chuyện gì vào trong rồi hãy nói, đứng đây hoài không thấy mệt sao?"

Thế là mọi người cùng ùn ùn tiến vào Tiêu Phòng Điện, chuẩn bị thăng đường tra án.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Hoắc quý phi nghiêm mặt nói: "Như thần thiếp đã bẩm báo với bệ hạ lúc trước, hôm ấy thần thiếp có lòng tốt

https://thuviensach.vn

đến Tiêu Phòng Điện cùng thưởng trà với hoàng hậu, thế mà nàng ta lại hạ độc trong điểm tâm, định đẩy thần thiếp vào chỗ chết!"

"Nói hươu nói vượn!" Nhập Họa lập tức nhảy ra, chen vào: "Công chúa nhà tôi sẽ không làm những chuyện như thế!"

Hoắc quý phi chẳng thèm liếc nhìn nàng ta lấy một cái: "Điểm tâm hôm đó thần thiếp đã sai người giữ lại, mấy ngày nay hoàng hậu nương nương tĩnh dưỡng trong Tiêu Phòng Điện nên thần thiếp đã sai người thẩm vấn thị nữ của nàng ta. Trong đó có một cung nữ tên là Tiểu Điệp đã khai nhận ả ta chịu sự sai khiến của hoàng hậu, hạ độc trong điểm tâm." Ngừng một chút, Hoắc Tử Nhiêu nói tiếp: "Nếu không nhờ con mèo của thần thiếp tham ăn, giành miếng điểm tâm ăn trước thần thiếp thì bây giờ người chết oan uổng chính là thần thiếp rồi!" Nói xong, đôi mắt đẹp rướm lệ, bi thương ai oán nhìn hoàng đế.

Thương Lâm đã dự đoán trước trong Tiêu Phòng Điện này có tay chân của Hoắc Tử Nhiêu nên nghe thế cũng không lấy làm lạ. Thấy một cung nữ mặt tròn bầu bĩnh bị đưa tới, run rẩy quỳ trong điện, cô hơi mím môi, rồi mỉm cười: "Quý phi nương nương nói xong chưa? Bổn cung cũng có vài lời muốn nói." Cô bình tĩnh nhìn Hoắc Tử Nhiêu. "Ngươi nói bổn cung hại ngươi, hạ độc ngươi, nhưng bổn cung vừa gả tới Đại Ngụy chưa được hai tháng, gốc rễ chưa vững vàng, trong cung ngoại trừ những người được gả theo thì không có lấy một người đáng tin cậy. Lúc này bổn cung hại ngươi, phải chăng là muốn tự tìm đường chết sao?"

Cung nữ tâm phúc của Hoắc Tử Nhiêu là Bích Ti nói: "Có lẽ là nương nương người đố kỵ nương nương nhà chúng tôi được sủng ái nên bị hận thù làm mờ mắt, đánh cược cả tính mạng cũng phải đuổi cùng giết tận!"

Thương Lâm gật đầu: "Nghĩ thế thì cũng có lý! Được rồi, cứ coi như bản cung chán sống, muốn chết chung với nương nương nhà các ngươi thì chuyện quan trọng thế này phải chăng bản cung nên tìm một người thân cận

https://thuviensach.vn

đi làm? Hạ độc vào trong điểm tâm mà thôi, cần gì phải qua tay nhiều người như thế? Một mình Nhập Họa là có thể làm được, đúng không?"

Nhập Họa đột nhiên bị gọi tên để ký thác hy vọng, xấu hổ lên tiếng: "Nô tì... nô tì chưa từng thử..." Thấy Thương Lâm khẽ nhướng mày, nàng ta lập tức nói: "Nô tì cảm thấy... có thể làm được!"

Thương Lâm quay đầu, chìa tay nhún vai với Hoắc Tử Nhiêu: "Ngươi xem, ta hoàn toàn không nhất thiết phải ra lệnh cho Tiểu Điệp làm việc này. Tuy nó là thị nữ mà ta mang từ Yến Quốc tới nhưng chưa từng được ta trọng dụng, chuyện trọng đại thế này sao lại có thể phó thác cho nó được?"

Những lời này rất có lý, rất chặt chẽ, khiến cho Hoắc Tử Nhiêu á khẩu không nói gì được.

Nhìn đôi mắt sáng ngời ẩn chứa vẻ trêu tức kia, Hoắc Tử Nhiêu tức đến nghiến răng. Hạ Lan Tích ung dung bình thản như thế quả thật khiến nàng ta rất bất ngờ. Trong ấn tượng của nàng ta, tuy Hạ Lan Tích là công chúa cao quý nhưng tính tình lại nhút nhát rụt rè, trước đây bị hoàng thượng lạnh nhạt cũng chỉ biết im lặng mà chịu đựng, thỉnh thoảng có phi tần bất kính nàng ta cũng không trách tội. Lần này Hoắc Tử Nhiêu sắp đặt cái bẫy này, lúc đầu quả thật khiến nàng ta sợ tới nỗi mặt mày trắng bệch, ai ngờ ngất xỉu một lát, sau khi tỉnh lại thì cứ như thành một người khác vậy. Nàng ta khéo ăn khéo nói thế này đúng là khó chơi thật.

Có điều... Hoắc Tử Nhiêu nhìn vẻ mặt lãnh đạm của hoàng đế, trong lòng đã có tính toán. Xưa nay bệ hạ không thích người của Yến Quốc, hơn nữa có mình châm dầu vào lửa nên đã sớm muốn xử lý Hạ Lan Tích. Lần này điều quan trọng không phải là chứng cứ có đầy đủ hay không, mà chỉ là cho bệ hạ một cơ hội, khiến người có thể danh chính ngôn thuận nhổ bỏ cái gai trong mắt này. Hạ Lan Tích khéo mồm khéo miệng thì đã sao? Chỉ cần bệ hạ không tin thì cũng vô ích.

https://thuviensach.vn

Nghĩ tới đây, nàng ta cười khẽ một tiếng: "Hoàng hậu nương nương đang định chối sạch sẽ hay sao? Lẽ nào thần thiếp tự độc chết con mèo của mình rồi giá họa cho người?"

Thương Lâm cười đầy ẩn ý: "Biết đâu được..."

"Ngươi..." Hoắc Tử Nhiêu nắm chặt tay, quay đầu sang nhìn chàng trai vẫn luôn im lặng kia. "Bệ hạ, người tin vào sự ngụy biện của hoàng hậu hay là tin chứng cớ trong tay thần thiếp?"

Thương Lâm thấy nàng ta ném vấn đề lại cho hoàng đế thì tim không khỏi nhấp nhỏm không yên.

Những lời vừa nói với Hoắc Tử Nhiêu lúc nãy cô đã luyện đi luyện lại trong đầu rất nhiều lần, tự thấy là cũng rất có sức thuyết phục. Nhưng sau này Nhập Họa nói với cô hoàng thượng rất tin tưởng Hoắc Tử Nhiêu, chuyện hậu cung thì nói gì nghe nấy, khiến cho hy vọng vừa được nhen nhóm trong cô bị dập tắt hoàn toàn.

Xét cho kỹ thì kế hoạch của Hoắc Tử Nhiêu cũng không được coi là chặt chẽ. Nếu nàng ta quyết ý hãm hại cô thì ít nhất cũng nên ăn chút điểm tâm có độc, diễn tiết mục suýt chết thì càng có thể kích động lòng thương hương tiếc ngọc của hoàng đế. Nàng ta chủ quan như vậy chắc chắn là vì đã hoàn toàn nắm hoàng đế trong tay, cho nên không muốn tự xông pha vào nguy hiểm.

Hiểu rõ được điều này, cô không còn quá nhiều hy vọng vào lần đối chất này, chẳng qua là liều chết một phen. Nhưng ai ngờ vào phút cuối cùng lại xuất hiện điều bất ngờ, hoàng đế đã bị đổi hồn, hơn nữa linh hồn này còn là đồng hương với cô, chỉ cần hắn muốn giúp cô thì có thể cứu cô ra khỏi hiểm cảnh một cách dễ dàng.

Nhưng mà... Thương Lâm nhìn đôi mắt lóe lên vẻ âm trầm của chàng trai mặc áo đen, nhớ tới thái độ vừa rồi của hắn, lòng nhấp nhỏm không yên

https://thuviensach.vn

như có ngọn lửa bập bùng, thiêu đốt làm tim cô đau nhói.

Cô là kẻ đầu sỏ hại hắn đến nước này, hắn sẽ đồng ý giúp cô sao chứ?

"Nàng..." Chàng trai áo đen đột nhiên lên tiếng, nhìn vào mắt Thương Lâm: "Khuê danh của nàng gọi là Hạ Lan Tích, tại sao vậy?"

Thương Lâm ngơ ngác nhìn hắn: "Hả?" Phát hiện tất cả mọi người đều đang nhìn mình, cô vội vàng nói: "Bởi vì... bởi vì..." Làm sao mà cô biết bởi vì sao chứ, lúc Nhập Họa kể mọi chuyện không có nhắc tới vấn đề này.

Thấy cô không trả lời, hắn thay đổi tư thế, khẽ vuốt cằm, hai mắt nhìn cô không chớp. "Trẫm đoán nhất định là vì làn da của nàng trắng nõn nà, giống như viên ngọc không chút tì vết đúng không?" Hắn tự cảm thấy đáp án này rất hợp tình hợp lý. "Yến hoàng đúng là một người thú vị, hôm nào phải giao lưu một chút mới được."

Nghe hắn nói vậy, Thương Lâm mới nhớ ra hôm qua khi soi gương thì phát hiện đúng là làn da của Hạ Lan Tích rất trắng, không giống như người Hán mà giống với người Hồ hơn. Còn cái họ này nữa, họ Hạ, lẽ nào là có lẫn huyết thống của dân tộc thiểu số?

Khoan đã khoan đã, bây giờ không phải là lúc tra gia phả của Hạ Lan Tích. Kẻ địch trước mắt, tự nhiên hắn đề cập tới chuyện này làm chi? Còn nữa, bộ dáng làm như bị sắc đẹp của 'cô' cám dỗ kia là có ý gì trong đó?

Thương Lâm còn chưa rõ mô tê gì thì hắn đã đứng dậy, ung dung đi đến trước mặt cô. Hắn khẽ cúi người xuống, nghiêm túc nhìn cô trong giây lát, sau đó nắm lấy cằm cô: "Trước kia chưa nhìn kỹ, thì ra hoàng hậu của trẫm lại xinh đẹp động lòng người đến thế, khiến trẫm không thể rời được mắt. Tính cách còn cương trực hiếm thấy nữa chứ. Công chúa của Yến Quốc quả nhiên là khác với nữ tử Giang nam ta, có nét đặc sắc riêng..."

---

https://thuviensach.vn

Các bạn đọc thấy chỗnào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Trợ Giúp

Thương Lâm bị nắm cằm, nhìn gương mặt anh tuấn gần ngay trước mắt kia, ý nghĩ đầu tiên của cô là: "Cmn, sống bao nhiêu năm nay cuối cùng cũng đợi được ngày bị đùa bỡn, đối phương còn là một anh đẹp trai nữa chứ. Nhìn kiểu gì thì cũng thấy mình có lời." Nhưng một giây sau, cô liền nhìn thấy ẩn trong vẻ liếc mắt đưa tình kia là một đôi mắt đen bình tĩnh, bên trong đầy vẻ cảnh cáo.

Cô cảm thấy... hình như cô hiểu được hắn đang định làm gì...

Cô cười thẹn thùng, nói nhỏ nhẹ: "Bệ hạ quá khen rồi, thần thiếp... hổ thẹn không dám nhận..."

Ánh mắt hắn toát lên vẻ tán thưởng rất rõ ràng, dường như đang khen cô 'phản ứng nhanh nhạy'. "Cho nên, mĩ nhân, nàng chưa từng hại Hoắc quý phi, đúng không?"

"Đương nhiên là chưa từng." Thương Lâm tiếp tục thẹn thùng, còn tinh tế lộ ra chút uất ức trong biểu cảm: "Thần thiếp và Hoắc quý phi cùng hầu hạ bệ hạ, cũng coi như là người một nhà, sao thần thiếp lại hại nàng ấy chứ?"

"Ừ, trẫm cũng nghĩ thế." Hắn gật đầu, quay người qua nói với Hoắc Tử Nhiêu: "Nàng cũng nghe rồi đấy, hoàng hậu chưa từng hại nàng."

https://thuviensach.vn

Hoắc Tử Nhiêu trợn tròn mắt nhìn tình tiết của vở kịch này được triển khai một cách thần tốc, nàng ta gần như là há hốc mồm. "Bệ hạ... bệ hạ chỉ tin vào lời nói từ một phía của nàng ta mà hoài nghi thần thiếp sao?"

"Trẫm nói hoài nghi nàng bao giờ?" Hắn ngạc nhiên: "Trẫm chỉ cảm thấy một nữ tử có ngoại hình đẹp thế này thì chắc chắn bên trong cũng có một trái tim lương thiện, sẽ không đi làm những chuyện hèn hạ như vậy." Thấy Hoắc Tử Nhiêu dường như muốn phản bác, hắn lại ung dung bổ sung thêm một câu: "Cũng giống như ái phi nàng, hai năm nay trẫm tin tưởng, sủng ái nàng như vậy chính là vì cảm thấy nàng là người xinh đẹp hiền lương. Hoàng hậu không có độc hại nàng, nàng cũng chưa từng hãm hại nàng ấy. Chứ không lẽ nàng cảm thấy trẫm nghĩ sai rồi sao?"

Hoắc Tử Nhiêu há miệng muốn nói gì đó nhưng hoàn toàn không biết nói gì. Hoàng đế đã nói rồi, người ta cảm thấy mỹ nữ đều có tính tình lương thiện, nàng ta là thế, Hạ Lan Tích cũng vậy. Nếu nàng ta phủ nhận điều này, há chẳng phải cũng phủ nhận chính bản thân mình rồi sao?

Thương Lâm nhìn vẻ mặt của Hoắc Tử Nhiêu, suýt nữa là bật cười ha hả. Cô cứ tưởng mình đã giỏi đóng kịch, không ngờ gã bạn của Chu Tuấn còn lợi hại hơn, biết cách giải quyết tận gốc vấn đề. Hoắc Tử Nhiêu phải ngậm bồ hòn, thật sự làm cho cô sung sướng.

"Có điều ái phi à, nàng quả thật làm trẫm hơi ngạc nhiên đấy." Hắn tiếp tục nói: "Mấy ngày trước trẫm bị bệnh, thấy ái phi vất vả chăm sóc ngày đêm nên trong lòng trẫm rất cảm động. Nhưng không ngờ lúc ái phi chăm sóc trẫm mà còn nhớ tới việc thẩm vấn cung nữ trong Tiêu Phòng Điện, đúng là một nhân tài có thể làm cùng lúc nhiều việc."

Hoắc Tử Nhiêu nghe thế thì sống lưng toát mồ hôi lạnh, lúc này nàng ta mới phát hiện ra hôm nay mình đã phạm quá nhiều sai lầm.

https://thuviensach.vn

Trước mặt hoàng đế, nàng ta vẫn luôn giả vờ tình sâu nghĩa nặng với hắn, như thế mới có thể lừa gạt khiến cho hắn sủng ái nàng ta vô độ. Nhưng vừa rồi nàng ta lại vô ý nói lỡ miệng, khiến hoàng đế cảm thấy nàng ta đối với hắn cũng không đến mức như những gì thể hiện nên khó tránh trong lòng cảm thấy khó chịu. Thảo nào lúc nãy ngoài cửa điện nhìn thấy Hạ Lan Tích hắn cũng không có phản ứng gì, chỉ khi nghe xong những lời nàng ta nói thì mới đột nhiên khen ả xinh đẹp.

"Bệ hạ hiểu lầm rồi, thần thiếp..." Hoắc Tử Nhiêu quýnh lên, lập tức định biện bạch nhưng bị hoàng đế ngắt lời: "Được rồi, đừng nói nữa, trẫm cảm thấy hơi mệt, muốn được yên tĩnh một chút. Nàng về trước đi."

"Vậy còn người..."

"Trẫm thấy Tiêu Phòng Điện này có ít người, muốn ngồi đây thêm chút nữa." Hắn thờ ơ nói: "Tiện thể tán gẫu với hoàng hậu của trẫm về phong thổ và con người Yến Quốc, coi như mở mang thêm tầm mắt. Còn về phần độc trong điểm tâm là thế nào thì hôm khác trẫm sẽ cho nàng một câu trả lời."

Quả nhiên là đang giận dỗi nàng! Hoắc Tử Nhiêu xác định được điều này thì không gấp gáp nữa. Bệ hạ làm thế chứng tỏ hắn rất thâm tình với nàng, vậy thì nàng sẽ tìm cơ hội khác giải bày tâm sự với hắn là được, lúc này cứng đầu cứng cổ không phải là kế hay.

"Vậy thần thiếp xin cáo lui." Hoắc Tử Nhiêu hành lễ rồi lặng lẽ liếc Tiểu Điệp đang quỳ dưới đất một cái để cảnh cáo, khiến nàng ta phải giữ mồm giữ miệng. "Xin hoàng hậu hãy chăm sóc bệ hạ."

"Quý phi đi thong thả." Thương Lâm mỉm cười gật đầu, làm ra vẻ hiền lương thục đức.

Thấy Hoắc Tử Nhiêu đã dẫn người đi xa, chàng trai mặc áo bào đen cũng ung dung bảo người hầu xung quanh. "Các ngươi cũng lui xuống đi."

https://thuviensach.vn

Cung nữ thái giám ngẩn ra, nhưng khi thấy bệ hạ nắm lấy tay hoàng hậu nương nương, tỉ mỉ nghiên cứu làn da mịn màng của nàng thì lập tức ngầm hiểu ý. "Dạ."

Cuối cùng trong điện cũng đi sạch sẽ, chỉ còn lại hai người họ. Vẻ thẹn thùng trên mặt Thương Lâm lập tức bị gió lốc cuốn sạch, cô lập tức rút tay mình lại.

Chàng trai mặc áo bào đen nhìn bàn tay trống không của mình, trên mặt vẫn nở nụ cười nhưng trong nụ cười ấy có thêm vài phần chế giễu: "Trở mặt ngay à, đừng quên lúc này tôi đã cứu cô một mạng đó." Hắn nghĩ ngợi một chút. "Cộng thêm lần ở nhà A Tuấn thì tổng cộng cô nợ tôi hai cái mạng."

Nghe hắn nói thế, Thương Lâm lập tức thấy đuối lý. Tuy nói tên này không phải tốt lành gì, lúc nãy còn tính bắt cô quỳ xuống, nhưng đúng là cô có lỗi với hắn trước. Vừa rồi hắn đã cứu cô, cũng coi như là không so đo thù hận trước kia.

"Ừm, tôi chỉ cảm thấy chúng ta thân mật thế này thì không hay lắm." Cô lựa chọn từ ngữ cho thích hợp. "Diễn kịch cho người ta xem là được rồi, khi không có ai thì không cần như thế."

Hắn cười xùy một tiếng: "Nói giống như tôi thích nắm tay cô lắm vậy."

Thương Lâm làm như không nghe thấy những lời châm chọc này, cô đi thẳng vào vấn đề: "Này, chúng ta trao đổi chút tin tình báo đi. Phía anh sao rồi?" Nói xong, cô mới nhớ sực ra: "Không đúng không đúng, đầu tiên là tự giới thiệu trước đã, tôi còn chưa biết anh tên gì."

Hắn khẽ đưa mắt nhìn cô, nhưng không nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Thương Lâm thấy hắn không nói chuyện thì đoán là trong lòng hắn còn giận, cô cảm thấy mình nên chủ động một chút thì hơn: "Tôi tên là Thương Lâm, Thương trong thương nhân, Lâm trong mưa rào, là bạn thân của bạn gái của bạn thân anh." Quan hệ xa như vậy mà cũng bị cô cố níu kéo thành quan hệ chiến hữu thân mật.

Cô quá thành khẩn, hắn không đếm xỉa tới cô một hồi, cuối cùng cũng lên tiếng: "Tôi tên là Dịch Dương."

"Dịch Dương? Dương trong cây dương sao?"

"Không phải, Dương trong tung bay."

Thương Lâm à một tiếng, trong lòng thì thầm nghĩ sao anh không giống với cái tên này gì hết vậy, rõ ràng là một kẻ nham hiểm khó lường!

"Vậy cô dùng lý do gì để gạt những người bên cạnh?" Dịch Dương hỏi.

"Gạt những người bên cạnh?" Thương Lâm chớp mắt. "Anh định nói tính cách của tôi không giống với Hạ Lan Tích sao?" Thấy Dịch Dương gật đầu, cô bình thản xua tay: "Chuyện này đơn giản thôi, mấy tiểu thuyết xuyên không đều viết bị bệnh lâu quá nên đầu óc mơ màng, nói dối vài câu là được ấy mà." Hạ Lan Tích từ xa gả đến Ngụy Quốc, tâm phúc bên cạnh chỉ có mình Nhập Họa, có điều cô nương Nhập Họa kia cũng không được thông minh lắm, muốn lừa gạt nàng ta cũng chẳng phải việc gì khó. Thấy nàng ta không ngừng lo lắng cho 'bệnh tình' của mình, Thương Lâm cũng thấy áy náy.

Dịch Dương hừ lạnh một tiếng. "Cô thì nhẹ nhõm rồi."

"Thế nào, chẳng lẽ anh không làm thế sao?" Thương Lâm hoang mang.

https://thuviensach.vn

Dịch Dương gõ gõ tay lên mặt bàn bóng loáng. "Nếu tôi nói mình bị mất trí nhờ thì e là ngày chết cũng không còn xa."

Thương Lâm giật mình kinh hãi: "Là... là sao chứ?" Nhớ tới chuyện vừa rồi, cô bỗng cảm thấy bất thường. "Anh là hoàng đế, muốn tha cho tôi thì cứ tha, sao phải giả vờ như vậy?"

"Lẽ nào mấy tiểu thuyết xuyên không mà cô đọc không có dạy cô rằng hoàng đế cũng rất khó làm sao?" Dịch Dương thản nhiên nói: "Hoàng cung của Ngụy Quốc này không được bình thường lắm, tình cảnh của hoàng đế Ngụy Quốc thì càng bất ổn hơn. Có nhiều chuyện phải cẩn thận mới được."

Thương Lâm im lặng nhìn hắn một lát: "Anh có thể nói rõ hơn một chút được không? Chỉ số IQ của tôi chỉ có 80."

Dịch Dương cười xùy một tiếng. "Tôi thấy lúc nãy cô cũng thông minh lanh lợi lắm mà, sao tới đây ba ngày rồi mà vẫn chưa nghe ngóng tình hình trong hoàng cung này?" Hắn dừng một lát rồi nói tiếp: "Cô biết gì về xuất thân của Hoắc Tử Nhiêu?"

Thương Lâm gật đầu. "Nhập Họa đã nói tôi chuyện này, cô ta nói Hoắc Tử Nhiêu là thứ nữ của Tư Mã đại tướng quân Hoắc Hoằng, vì dung mạo quá xinh đẹp nên mới được anh... được hoàng đế trước kia yêu thích và nạp vào cung. Hoàng đế rất sủng ái cô ta, ngay cả ngọc ấn của hoàng hậu cũng giao cho cô ta giữ, rất có dáng dấp của vợ cả."

"Vậy cô biết gì về Hoắc Hoằng?"

Chuyện này thì Thương Lâm không được rõ lắm. Nhập Họa mới tới Ngụy Quốc được hai tháng, có nhiều chuyện cũng không biết nhiều hơn cô bao nhiêu, tin tức nghe ngóng được cũng có hạn.

Dịch Dương thở dài. "Tôi nói một người thì cô sẽ rõ ngay."

https://thuviensach.vn

"Ai?"

"Hoắc Quang."

Thương Lâm tắc lưỡi: "Anh đang nói đến tên gian thần Hoắc Quang có quyền phế, lập hoàng đế thời Tây Hán sao?"

Mặt Dịch Dương không có chút biểu cảm. "Mấy ngày nay tôi tìm cớ đọc lại tấu sớ của triều thần, rồi nghe ngóng tin tức từ các cung nữ thái giám bên cạnh, về cơ bản đã xác định được quả thật tên Hoắc Hoằng này tập trung mọi quyền lực, ngay cả hoàng đế cũng không làm gì được hắn, giống như Hoắc Quang năm đó."

"Hơn nữa, hắn còn có đứa con gái ở trong cung... Ngoài thì có quyền thần, trong thì có sủng phi, bọn ngoại thích này phân bố rộng thật." Thương Lâm lẩm bẩm, sau đó lập tức bừng tỉnh: "Nếu như anh nói thì chỗ dựa của Hoắc Tử Nhiêu đúng là to như núi. Một cô nàng thiên kim tiểu thư xinh đẹp là thế, một lòng muốn làm hoàng hậu nhưng lại bị tôi cản đường?" Nàng ra vẻ hoảng sợ. "Không được không được, nếu tôi tiếp tục ở đây thì sẽ bị họ ăn tươi nuốt sống mất, tôi phải tìm đường chuồn ngay!" Nói xong, làm bộ như muốn đứng dậy chạy đi.

Dịch Dương kéo cánh tay cô lại. "Cô chạy đâu được chứ?"

"Đâu cũng được hết!" Thương Lâm mang vẻ mặt bi ai. "Nể tình chúng ta đều là 'made in China', bệ hạ hãy nghĩ cách giùm cho thần thiếp đi, cho thần thiếp một con đường trốn!"

"Ngại quá, chỉ e là cô không có đường chạy." Dịch Dương chậm rãi nói. Trong mắt Thương Lâm, gương mặt ánh tuấn ấy cực kỳ đáng ghét.

"Tại sao?"

https://thuviensach.vn

"Cô đã quên thân phận của mình rồi sao?" Dịch Dương nói. "Cô là công chúa của Yến Quốc, nếu cô chạy trốn rồi thì tôi phải ăn nói sao với Yến Quốc đây?"

"Cứ nói tôi bệnh chết là được!" Thương Lâm nói. "Mấy người Hoắc Tử Nhiêu vốn đã định thủ tiêu tôi, chúng ta cứ thuận nước giong thuyền, giả vờ như tôi đã chết, sau đó lén thả tôi ra. Đến lúc đó, tôi sẽ ngoan ngoãn làm một dân đen cu li, còn bệ hạ người thì có thể tiếp tục làm hoàng đế, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, tốt biết bao."

Nụ cười của Dịch Dương trở nên lạnh hơn: "Sau đó thì sao? Đường đường là công chúa Yến Quốc, gả tới Ngụy Quốc chưa đầy nửa năm thì đã chết, cô cho là phía Yến Quốc sẽ chịu để yên sao?" Giọng của hắn trở nên nhỏ hơn. "Đến lúc đó, nếu có tin gì đó đồn ra ngoài, nói cái chết của công chúa không đơn giản như vậy... Mấy người Hoắc Hoằng chắc chắn sẽ rất vui khi nhìn cảnh này."

Thương Lâm nghe những lời hắn nói, hơi ngẩn ra. Tốt xấu gì cô cũng học lịch sử nhiều năm, cũng quen thuộc với việc tranh đấu đoạt quyền của thời cổ đại nên vừa nghĩ một chút là đã hiểu ngay. "Ý của anh là..." Cô đến gần sát hắn. "Lần này Hoắc Tử Nhiêu đối phó với tôi là cho cha cô ta sai bảo? Từ đầu bọn họ đã muốn tôi chết, sau đó dùng chuyện này khiến cho Yến Quốc bất mãn, xuất binh thảo phạt Ngụy Quốc? Hoắc Hoằng thừa cơ hội này trách mắng hoàng đế không tài không đức, nghĩ mọi cách để thế ngai vàng..." Suy đoán này vừa được thốt ra, cô lập tức giật mình tới nín thở.

Dịch Dương nhướng mày. "Không tồi, hiểu ý rất nhanh, không uổng công tôi lúc nãy nhẫn nhục chịu đựng cứu cô một mạng."

Nhẫn nhục chịu đựng? Hắn đang chỉ hành động đùa bỡn cô đấy sao?

https://thuviensach.vn

Thương Lâm giận dữ, đang định trả đũa lại thì đã bị hắn thân thiết nắm tay. Anh đẹp trai luôn lạnh lùng ấy lúc này đang mỉm cười nhìn cô, giống như đang ấp ủ một âm mưu to lớn. "Cho nên hoàng hậu à, nàng không thể đi, càng không thể chết. Nàng phải sống thật khỏe mạnh, vì tương lai tốt đẹp của chúng ta!"

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Diễn Kịch

Hiện giờ tình hình rất rõ ràng: Thương Lâm và Dịch Dương cùng rơi vào thời đại mà có quỷ mới biết là đâu này, không dưng trở thành hoàng đế hoàng hậu của Ngụy Quốc, chờ đợi bọn họ không phải là rượu thịt xa xỉ, vui vẻ hành lạc mà là đao kiếm chớp lóe, thập diện mai phục. Ui trời, cuộc sống quả là nhiều màu sắc!

Để sống và tìm được đường về nhà, để thực hiện cuộc đời huyền thoại của nhân vật chính, để không bị cha con họ Hoắc xẻ thịt chấm mắm, bọn họ phải vực dậy tinh thần, đấu trí đấu dũng với cha con nhà nọ.

Theo những gì Dịch Dương được biết, hoàng đế Từ Triệt của ngụy Quốc tính tình phong lưu, tuy cực kỳ sủng ái Hoắc Tử Nhiêu nhưng không phải không thích những người khác. Hắn chìm trong tửu sắc một thời gian dài nên thân thể không được tốt lắm, nếu tiếp tục như thế thì chắc là không sống được bao lâu nữa. Dường như Hoắc Hoằng cũng muốn thế, cho nên vẫn chưa ra tay với Từ Triệt, kiên nhẫn đợi đến ngày hắn 'chết một cách tự nhiên'. Điều đáng nói là hậu cung của Từ Triệt vẫn không có đứa con nào.

Cho nên, dù không có công chúa Yến Quốc tới thì sớm muộn gì Hoắc Hoằng cũng sẽ ra tay chiếm đoạt ngai vàng, bây giờ chỉ ra tay sớm hơn mà thôi. Thương Lâm không biết điều gì đã khiến hắn đổi ý, cô chỉ biết bây giờ mình đã rơi vào trong ván cờ này, mà người duy nhất có thể thả cô đi lại nhất định muốn kéo cô cùng chết chung. Dưới tình thế buồn bực không chịu nổi, cô đành phải bắt lấy ưu thế duy nhất để châm chọc hắn.

https://thuviensach.vn

"Tuy Hạ Lan Tích yếu đuối một chút nhưng dù sao cũng vẫn bình thường, không có bệnh gì đáng ngại, không giống anh..." Cô nhướng mày, nhìn Dịch Dương và cười trên nỗi đau của người khác. "Thế nào, có cảm thấy dương khí... không đủ không?"

Từ Triệt này tuy đẹp trai đến lóa mắt nhưng lại quá phóng túng, làm cơ thể suy yếu. Bây giờ Dịch Dương xuyên vào thân thể hắn, chắc ít nhiều gì cũng sẽ cảm nhận được cảm giác khó nói ấy...

Dịch Dương nghe xong thì lạnh lùng nhìn cô: "Không ngờ cô cũng am hiểu quá nhỉ."

Thương Lâm lầm bầm nho nhỏ: "Tốt xấu gì tôi cũng là người từng xem rất nhiều tiểu thuyết ngôn tình..."

Lần này Dịch Dương chán đến chả buồn liếc cô lấy một cái, kết luận luôn: "Nội dung của tiểu thuyết ngôn tình hiện nay thật phong phú."

Hắn nói thế làm Thương Lâm cũng cảm thấy ngại ngùng, cô vội vàng đánh trống lảng: "Nội dung gì chứ, sao anh còn chưa đi, đã trễ rồi mà?"

Dịch Dương vươn vai duỗi người, nằm bệch xuống đất: "Đi? Ai nói tôi sẽ đi?"

Thương Lâm há hốc mồm: "Anh nói thế là sao?"

Dịch Dương nghiêng đầu qua. "Cô quên hiện nay chúng ta có quan hệ gì rồi sao? Tôi ở lại chỗ cô chẳng phải là chuyện bình thường à?"

Lúc này trời đã chạng vạng, những tia nắng lờ mờ xuyên qua tường, chiếu vào vườn, rồi xuyên qua cửa sổ mở toang tiến vào trong điện. Hắn mặc áo bào đen, tóc búi bằng trâm ngọc, nhàn nhã nằm dưới đất, trên gương mặt trắng trẻo là đôi mắt đen sâu không thấy đáy, hết sức trầm tĩnh.

https://thuviensach.vn

Thương Lâm và hắn nhìn nhau trong giây lát, sau khi hiểu ra ẩn ý trong lời hắn nói thì mặt lấp tức nóng lên và đỏ bừng.

"Anh... anh..." Cô tức giận không nói nên lời. "Đừng tưởng bây giờ tôi là gì đó của anh thì anh có thể sàm sỡ tôi nha!"

Dịch Dương ngạc nhiên trong chốc lát rồi lập tức hiểu được ý nghĩ của cô. Nghĩ kỹ lại thì đúng là những lời hắn vừa nói rất dễ khiến người ta hiểu lầm. Hắn vốn định giải thích, nhưng không biết tại sao khi nhìn thấy cô gái dữ như chằn này thẹn thùng như thế thì lại thấy thú vị. Hắn ung dung hỏi ngược lại: "À, thế sao? Nếu tôi cứ nhất quyết phải ở lại thì sao?"

Đồ không biết xấu hổ!

Thương Lâm vừa thẹn thùng vừa tức giận, liếc hắn một cái nhưng khi nhìn thấy vẻ trêu tức trong mắt hắn thì lập tức tỉnh táo lại.

Không đúng, dạng trai đẹp thượng hạng như hắn thì lúc nào chả có gái đẹp theo sau, sao phải làm thế với một cô gái vừa quen biết chứ! Cho dù Hạ Lan Tích có xinh đẹp đi nữa thì vào lúc này, hắn không nhất thiết phải phá hỏng mối quan hệ giữa hai người. Liên tưởng tới những hành động của hắn đối với cô trước mặt Hoắc Tử Nhiêu chiều nay, dường như mỗi một hành động đều mang theo mục đích nào đó.

"Anh tính giả vờ như đã thích tôi, sau đó viện lý do này để bảo vệ tôi?" Thương Lâm thử dò hỏi.

Không ngờ cô lại nghĩ ra nhanh như vậy, Dịch Dương vừa hơi ngạc nhiên vừa hơi mất hứng. "Ừm." Ho khan vài tiếng. "Trước nay Từ triệt vẫn u mê, giết chết công chúa Yến Quốc sẽ dẫn tới hậu quả nghiêm trọng thế nào chắc hắn cũng không ý thức được. Tôi vừa mới đến đây, không thể thay đổi quá nhiều, càng không thể để bọn họ phát hiện ra bây giờ hoàng đế đã không còn là con rối dễ dàng bị khống chế trước kia, nên đành phải tìm lý do khác: giả vờ như bị sắc đẹp của công chúa thu hút." Hắn nhìn mặt

https://thuviensach.vn

Thương Lâm với vẻ soi mói. "Tuy là rất mất mặt nhưng dù gì cũng có thể kéo dài một thời gian."

Cái tên này, không độc mồm độc miệng thì chết sao chứ! Thương Lâm tức giận. "Vậy thì uất ức cho người quá!"

"Biết là tốt rồi." Dịch Dương ung dung nói. "Nào, đừng rề rà nữa, theo trẫm ra ngoài biểu diễn màn vừa gặp đã yêu, phu thê tình thâm nào."

Đêm hôm ấy, những người trong Tiêu Phòng Điện may mắn được chứng kiến một vở kịch uyên ương ve vãn lẫn nhau rất chói mắt. Bệ hã và hoàng hậu ngồi dính sát vào nhau như keo sơn, đút nhau ăn điểm tâm, thỉnh thoảng còn thì thầm vài câu gì đó rồi cười khe khẽ, ai nấy nhìn thấy cũng ngạc nhiên đến sái cả hàm.

Bệ hạ thì thôi không nói, trước giờ người vẫn thế, lúc ở hậu cung thì chưa bao giờ có sự uy nghiêm của bậc đế vương, ôm lấy phi tần mỹ nữ hôn hít mà cũng không thèm nhìn xem có ai ở đó hay không. Nhưng hoàng hậu, một hoàng hậu hiền thục đức hạnh, thậm chí còn hơi rụt rè nhát gan kia, rốt cuộc là nàng đã trải qua đả kích gì mà trong nháy mắt có thể biến thành một người quyến rũ vô song như thế? Thế giới này đúng là thay đổi thất thường mà!

Thương Lâm dựa vào vai Dịch Dương, cười đút rượu cho hắn, vừa dịu dàng uyển chuyển, vừa nghiến răng nghiến lợi nói: "Bệ hạ, uống thêm chén này nữa đi. Bệ hạ, uống cạn chén này đi..." Uống sạch cho ta!

Dịch Dương bị cô dùng cách chuốc rượu để phục thù, hắn ho sặc sụa vài tiếng rồi đưa mắt cảnh cáo cô. Tuy cô gái này rất hung dữ nhưng mặt lại hơi đỏ hồng, thấy hắn nhìn qua thì còn hơi bối rối né tránh ánh mắt của hắn.

Nhớ tới vẻ cứng đờ của cô khi bị hắn ôm vào lòng, Dịch Dương lập tức hiểu rõ. Giả vờ như chẳng thèm để ý đến nhưng thật ra cô vẫn căng

https://thuviensach.vn

thẳng. Thân mật với một người đàn ông không quen cho lắm kia mà...

Hắn bỗng cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, giống như mình đang sàm sỡ người khác vậy. Nhưng chuyện này cũng là bất đắc dĩ thôi.

Tối hôm đó, hai người cùng nằm trên chiếc giường rộng lớn trong Tiêu Phòng Điện, khoảng cách ở giữa rộng tới mức có thể nằm thêm một người nữa.

Cho dù lòng không một ý nghĩ đen tối nhưng Thương Lâm vẫn cảm thấy căng thẳng. Cô nghiêng đầu qua là có thể nhìn thấy nửa bên mặt anh tuấn của Dịch Dương. Dưới ánh nến chập chờn nó càng thêm đẹp đến chói mắt. Đôi môi với những đường nét rõ ràng kia lại càng thêm hấp dẫn. Cô vừa len lén nhìn một cách hăng say, vừa âm thầm phỉ nhổ bản thân mình: mày đúng là không có tiết tháo mà, vừa thấy trai đẹp là không cầm lòng được. Nhưng khi trai đẹp tính làm gì đó thì mày lại sợ, đúng là vô dụng!

Mắt Dịch Dương vẫn nhìn ra ngoài, bỗng nhiên hỏi nhỏ: "Người đó là ai?"

Thương Lâm nhìn theo tầm mắt của hắn, bên ngoài ba lớp màn có một bóng dáng mảnh mai đang đứng, trên tay cầm một cây bút và một quyển sách, dường như đang chuẩn bị ghi chép gì lên đó.

Những ký ức nhờ đọc sách trước kia lập tức ùa về trong đầu cô, làm cô lập tức muốn hóa đá! Trời ạ, sao lại quên mất mấy người này chứ!

Dịch Dương đợi mà không thấy câu trả lời nên quay đầu lại. Thấy vẻ mặt cô hết sức bối rối thì hắn càng thêm nghi hoặc. "Sao vậy, sao cô ta còn ở trong này?" Rõ ràng những cung nữ thái giám khác nghe thấy mệnh lệnh của hắn thì để lui ra, nhưng nữ quan này vẫn ở lại, còn có vẻ rất đường hoàng tự nhiên nữa.

https://thuviensach.vn

Thương Lâm cố nén vẻ bối rối, gian nan lựa chọn từ ngữ: "Ừm, một vài triều đại có quy định này." Vị sợ bị nữ quan kia nghe thấy nên cô ép giọng xuống cho thật nhỏ, Dịch Dương phải kề sát lại thì mới nghe được, khoảng cách giữa hai người cũng vì thế mà gần nhau hơn. "Khi hoàng đế và phi tần làm... sẽ có một nữ quan ở bên cạnh ghi lại... để làm... làm căn cứ tính ngày hoàng tử ra đời..." Nói xong câu này, mặt cô đã đỏ như chiếc đèn lồng treo bên ngoài.

Dịch Dương không ngờ rằng còn có kiểu quy định như vậy nên nhất thời cũng ngẩn ra. Hắn ngơ ngác nhìn Thương Lâm vài giây, rồi hai người như là bị phỏng, đồng loạt lui ra sau. Động tác quá mạnh nên khiến cho Thương Lâm đụng vào vách tường phía trong còn Dịch Dương thiếu suýt chút nữa là... lọt xuống giường.

"Bệ hạ?" Nữ quan nghe được động tĩnh bên trong nên thử gọi một tiếng.

"Trẫm không sao." Dịch Dương ổn định lại thân mình, yên lặng một lát rồi mới nói: "Ngươi lui ra đi."

"Nhưng thưa bệ hạ, lúc sủng hạnh hậu phi... nô tì phải có mặt..."

"Phải, có điều hôm nay trẫm..." Ho khan một tiếng. "Sức khỏe còn chưa tốt, không có hứng thú. Ngươi lui ra đi."

Nữ quan nhớ tới mấy ngày trước bệ hạ vừa bị ngất trong ngự hoa viên, đúng là không thể khỏe nhanh như thế được nên liền ngoan ngoãn vâng lời, hành lễ: "Nô tì cáo lui."

Đến khi bóng dáng mảnh khảnh ấy biến mất tăm, Thương Lâm mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, khen một cách chân thành. "Cũng may là anh có cách."

https://thuviensach.vn

"Có quy định này mà cô cũng không chịu nói sớm, giữ cô lại thì có ích lợi gì?" Dịch Dương nói với giọng cay nghiệt.

"Tôi quên chớ bộ." Công tác chuyên môn mà cũng không làm tốt được nên Thương Lâm tự biết mình đuối lý, giải thích cũng không được hùng hồn lắm. "Mấy thứ trời ơi đất hỡi này đâu có ra trong đề thi, sao tôi nhớ được chứ." Cô nhìn Dịch Dương. "Có điều anh không biết chuyện này thật sao? Tôi thấy anh nhập vai hoàng đế đạt lắm mà, còn tưởng anh tinh thông lịch sử chứ. Anh học chuyên ngành gì vậy?"

Dịch Dương như cười như không nhìn cô. "Hỏi nhiều thế làm gì?"

"Để hiểu anh hơn chứ sao!" Thương Lâm nói. "Anh đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đề phòng ấy, anh có biết bây giờ chúng ta có quan hệ gì không? Đồng đội đó! Chúng là đồng chí cùng làm cách mạng, phải giúp đỡ lẫn nhau vượt qua cơn gian nan."

"Đồng đội của tôi đều là những gã cao to lực lưỡng, không có ai yếu như cô."

"Không phải chứ, anh là lính thật sao sao?" Thương Lâm tò mò. "Kể nghe đi, anh ở binh chủng nào?"

Cô hăng hái như thế làm Dịch Dương phải lộ ra vẻ bất đắc dĩ: "Cô không mệt sao?"

"Không." Tối hôm qua ngủ mười mấy tiếng đồng hồ, bây giờ còn chưa tới 10 giờ, quả thực cô không ngủ được.

"Nhưng tôi mệt lắm rồi, chúng ta có thể tắt đèn đi ngủ được chưa?" Dịch Dương hỏi rất trong sáng, nhưng khi lên tiếng thì mới thấy ám muội. May mà lần này Thương Lâm không nghĩ gì nhiều. "Được rồi, anh không muốn nói thì thôi." Dù sao cô cũng chỉ thuận miệng hỏi thôi mà.

https://thuviensach.vn

Cô xê vào trong một chút, quấn chăn thật chặt. "Ngủ ngon."

Đây là lần đầu tiên có một cô gái nằm bên cạnh và nói ngủ ngon với hắn, Dịch Dương cảm thấy cứ như là mơ.

hắn ừm một tiếng để trả lời, sau đó nghe tiếng hít thở của người bên cạnh dần dần trở nên sâu và nhịp nhàng hơn. Không biết qua bao lâu, hắn bỗng nhiên mở mắt ra. Nhờ những tia sáng lờ mờ từ bên ngoài tấm màn tiến vào để nhìn dung nhan đang ngủ say của cô gái bên cạnh.

Lúc ngủ, cô hoàn toàn khác hắn với lúc thức, không hề ầm ĩ, rất ngoan, rất dịu dàng. Nhìn dung nhan của cô, khó mà nghĩ rằng cô sẽ cùng bạn thân đi đập cho tên bạn trai phụ bạc một trận, càng khó mà tưởng tượng được cô có thể nói ra những lời sắc sảo như thế với Hoắc Tử Nhiêu.

Hắn cảm thấy cô cũng rất thú vị.

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Phi Tần

Ngày hôm sau, khi Thương Lâm thức giấc thì Dịch Dương đã rời khỏi đó. Cô nhìn những nếp nhăn trên chăn đệm bên cạnh, thật sự tiếp nhận chuyện mình 'chung chăn chung gối' với một người đàn ông quen chưa tới một ngày, sau đó bình tĩnh gọi Nhập Họa tới.

"Nếu không có gì bất ngờ thì hôm nay sẽ có rất nhiều người đến đây, bảo bọn họ lát nữa phải lấy lại tinh thần, đừng để xảy ra sai lầm gì."

Nhập Họa vẫn đắm chìm trong nỗi vui mừng vì công chúa nhà mình được Ngụy Hoàng yêu thích, nghe vậy thì tích cực hỏi: "Vậy nô tì phải làm gì?"

"Một chuyện thôi." Thương Lâm giơ một ngón tay lên với nàng ta. "Giúp ta trang điểm."

"Trang điểm?" Nhập Họa nghi hoặc. "Trang điểm thế nào?"

"Em cứ trang điểm cho ta theo kiểu nào thịnh hành nhất bây giờ ấy, càng đẹp rực rỡ càng tốt, tốt nhất là biến ta trở thành một hồng nhan họa thủy ấy."

Giờ thìn ba khắc, các vị phi tần trong hậu cung Ngụy Quốc lần lượt kéo đến Tiêu Phòng Điện. Thương Lâm ngồi ở ghế trên, nhìn mỹ nhân oanh oanh yến yến trong điện, người nào người nấy còn đẹp hơn hoa, rồi nghĩ tới cơ thể suy nhược của Từ Triệt, cảm thấy hắn trở nên như thế thì

https://thuviensach.vn

cũng có thể hiểu được. Không phải ta không kiên định mà là do những cám dỗ trước mặt quá lớn...

Nhập Họa đã phổ cập giáo dục cho cô tình hình hậu cung của Ngụy Quốc. Hoắc Tử Nhiêu là chị hai trong đó, nhưng trừ nàng ta ra thì còn có một người cũng đáng chú ý.

Chính là con gái của thừa tướng Tạ Ngộ, chiêu nghi Tạ Trăn Ninh.

Nghe nói trước khi xuất giá, Tạ Trăn Ninh này chính là tài nữ có tiếng của Cận Dương, vào cung cùng lúc của Hoắc Tử Nhiêu nhưng cuối cùng lại bại trong tay nàng ta.

Nàng ta là kẻ địch của Hoắc Tử Nhiêu, vậy thì đó chính là người mà Thương Lâm có thể tranh thủ sự giúp đỡ.

Đang nghĩ ngợi thì Tạ chiêu nghi - người có dung mạo thanh nhã kia đã mỉm cười lên tiếng: "Hoàng hậu nương nương đến Ngụy Quốc đã được một thời gian rồi mà trừ lúc bái kiến người vào ngày người tiến cung ra thì thần thiếp vẫn chưa có cơ hội được trò chuyện với nương nương, thật là đáng tiếc." Giọng nói có vẻ thân thiết nhưng lại không quá lố, rất có chừng mực.

"Tạ chiêu nghi khách khí rồi, bổn cung cũng rất muốn thân thiết hơn với các tỷ muội, nhưng vì vừa mới tới, trong người lại nhiễm bệnh nên mới bị trì hoãn." Thương Lâm cười nói. "Thế nhưng bây giờ thân thiết với nhau thì cũng vậy thôi."

"Đương nhiên." Tạ Trăn Ninh vừa nói vừa nhìn Thương Lâm, một lát sau che miệng cười. "Trước đây thần thiếp có đọc thấy trong sách nói nữ tử Yến Quốc da dẻ nõn nà, trắng trẻo như tuyết thì còn tưởng là nói quá. Bây giờ gặp được nương nương thì mới biết vẻ đẹp của nữ tử phương bắc quả nhiên khác với nữ tử Giang Nam, đúng là diễm lệ vô song, thảo nào mà bệ hạ lại không thể rời mắt khỏi nương nương như thế."

https://thuviensach.vn

Hôm nay Thương Lâm mặc một cái váy ngang ngực màu đỏ hồng, bên ngoài thì khoác áo choàng bằng lụa mỏng. Mái tóc búi hình lưu vân kế, cài thêm chiếc trâm bằng vàng ròng có nạm viên ngọc đỏ. Đôi môi đỏ mọng, giữa đôi mày còn vẽ thêm hình hoa mai đang rất thịnh hành lúc bấy giờ. Quần áo trang sức rực rỡ kết hợp với làn da mịn màng như sữa của cô, đúng là khiến người ta không thể rời mắt. Cơ thể này của Hạ Lan Tích chỉ mới có mười bảy tuổi nên trong vẻ rực rỡ ấy còn có vài phần ngây thơ tươi tắn, nhìn thuần khiết hơn vẻ đẹp lộng lẫy và trưởng thành của Hoắc Tử Nhiêu nhiều.

Thương Lâm đang đợi câu này, khóe môi cô hơi nhếch lên, mặt thì nở một nụ cười vừa có chút thẹn thùng vừa có chút đắc ý. "Chiêu nghi quá khen rồi." Ngập ngừng một chút, cô nói với vẻ hơi lấy lòng Tạ Trăn Ninh. "Có điều tối qua bệ hạ cũng nói những lời tương tự như vậy, xem ra Tạ chiêu nghi và bệ hạ cũng rất ăn ý với nhau."

Những cung tần thuộc phe Tạ Trăn Ninh cũng hùa theo. "Phải đấy! Trước giờ bệ hạ vẫn thích tài trí và sự nhạy bén của chiêu nghi nương nương, ngài ấy nghĩ gì nương nương cũng có thể đoán được."

"Chỉ đoán được ý của bệ hạ thôi thì có ích gì? Không thể hầu hạ bên cạnh quân vương thì làm sao mà thực hiện được đạo làm phi tử?" Một phi tần mặc bộ váy màu vàng nhạt lạnh lùng nói. "Theo thần thiếp thì người vất vả nhất trong cung này chính là quý phi nương nương, hàng ngày ở bên bệ hạ, khiến cho chúng ta đều được hưởng thanh nhàn."

Nãy giờ Hoắc Tử Nhiêu vẫn im lặng ngồi nghe Thương Lâm và Tạ Trăn Ninh ca tụng lẫn nhau, bây giờ mới lơ đễnh nở nụ cười: "Ngọc Yên, muội nói bậy gì đó. Hầu hạ bệ hạ là phúc của bổn cung, nào dám nói là nhọc nhằn."

Tiệp dư Tiết Ngọc Yên nghe thế thì vội vàng nhận lỗi, nhưng trên môi lại là nụ cười thâm thúy. "Nương nương nói phải, thần thiếp hồ đồ rồi."

https://thuviensach.vn

Nàng ta ung dung nói: "Được hầu hạ bệ hạ chính là phần phước, nhưng không phải ai cũng được hưởng phần phước này."

Lời châm chọc này vừa thốt ra thì trong điện lập tức im phăng phắc, chỉ có Tạ chiêu nghi vừa bị châm chọc là vẫn cứ bình tĩnh nói. "Tiết tiệp dư nói rất đúng, chúng thần thiếp nào có phúc khí như quý phi nương nương." Nàng ta nhìn Thương Lâm, mỉm cười. "Nhưng may mà hoàng hậu nương nương cũng là người có phúc khí, thần thiếp nghe nói bệ hạ rất thích nương nương, biết đâu trong tương lai, phúc khí của người sẽ bao trùm cả hậu cung này cũng nên."

Hoắc Tử Nhiêu nghe thế thì mặt lập tức biến sắc.

Thương Lâm thấy Tạ Trăn Ninh dùng cô để châm chọc Hoắc Tử Nhiêu thì lòng thầm lấy làm tiếc nuối: còn tưởng nàng ta là người lương thiện, không ngờ bụng dạ cũng xấu xa lắm!

Cô hít sâu một hơi, cười giả tạo. "Chiêu nghi trêu đùa rồi, bổn cung... làm sao mà bì được với Hoắc quý phi." Ba chữ cuối cùng có chứa chút oán hận, mọi người đều nghe thấy rất rõ ràng.

Cô phải mượn sức của Tạ Trăn Ninh nên đương nhiên phải tỏ ra căm thù Hoắc Tử Nhiêu, chỉ có như thế thì mới có thể khiến Tạ Trăn Ninh yên tâm làm bạn với cô.

Hoắc Tử Nhiêu cười lạnh một tiếng. "Bổn cung mệt rồi, ta về trước đây." Nói xong liền đứng dậy định đi.

"Quý phi nương nương nói đến là đến nói đi là đi, làm như Tiêu Phòng Điện này là nhà của mình vậy." Tạ Trăn Ninh nhướng mày. "Thần thiếp nhớ hôm nay khi bước vào người cũng chưa hành lễ vấn an với hoàng hậu nương nương thì phải? Lễ nghĩa không chu toàn như thế, nhỡ đâu khiến hoàng hậu nương nương hiểu lầm là hậu cung Đại Ngụy ta không có phép tắc thì sao?"

https://thuviensach.vn

Hoắc Tử Nhiêu quay người lại, khinh khỉnh nhìn Tạ Trăn Ninh. "Khi nào thì đến phiên ngươi dạy bổn cung phép tắc hả chiêu nghi?"

Tạ Trăn Ninh khẽ mỉm cười. "Nương nương không cần nhắc nhở, thần thiếp tự biết vai vế của mình không bằng người. Nhưng lễ nghĩa là do các bậc thánh hiền đề ra, thần thiếp cũng chỉ làm theo đó, không quen nhìn ai đó xem thường lời dạy của thánh hiền nên đành phải nói những lời nghe không lọt tai một chút..."

Hoắc Tử Nhiêu lạnh lùng nhìn Tạ Trăn Ninh, Tạ Trăn Ninh mỉm cười nhìn lại, không chút e dè.

Hoàng hậu nương nương - chủ đề của câu chuyện - nhìn hai vị phi tần đối chọi gay gắt thì cảm thấy nhiệt huyết bốc lên phừng phừng. Kim chi dục nghiệt phiên bản trực tiếp này, trong nụ cười của các mỹ nhân đều chưa đao kiếm, tàn sát lẫn nhau, không gì thú vị hơn!

Hoắc Tử Nhiêu bỗng cười xì một tiếng, vẻ mặt ngạo mạn không gì sánh nổi. "Đợi ngày nào phượng ấn của hoàng hậu được đưa đến Tiêu Phòng Điện này thì ngày ấy bổn cung sẽ tự động hành lễ với hoàng hậu nương nương theo đúng lễ nghĩa." Ngụ ý là bây giờ người quản lý mọi việc trong hậu cung này vẫn là quý phi ta, hoàng hậu gì đó chẳng qua chỉ để trưng bày mà thôi!

Cực kỳ kiêu ngạo!

"Bệ hạ..." Tiết Ngọc Yên khẽ kêu lên một tiếng, ngơ ngác nhìn về một hướng. Những người còn lại nhìn theo ánh mắt nàng ta, chỉ thấy Dịch Dương mặc một chiếc áo bào màu xanh lam thẫm, lãnh đạm đứng trước cửa điện.

Thương Lâm đứng dậy trước tiên, bước vài bước tới trước mặt hắn, quỳ xuống hành lễ. "Thần thiếp tham kiến bệ hạ, bệ hạ cát tường." Đại sự

https://thuviensach.vn

làm trọng, giữ mạng quan trọng hơn, tôn nghiêm danh dự gì đó quẳng sang một bên trước đã.

Những người còn lại cũng quỳ xuống bên cạnh Thương Lâm để hành lễ. "Thần thiếp tham kiến bệ hạ, bệ hạ cát tường."

Thương Lâm cúi đầu, không nhìn được nét mặt của Dịch Dương nhưng cô dám chắc rằng mình đã nghe được một tiếng cười khe khẽ.

Gã khốn này!

Chắc chắn là hắn đang cười nhạo cô đấu tranh tư tưởng cả ngày trời, cuối cùng vẫn quỳ trước mặt hắn.

"Bình thân!"

Mọi người đứng dậy nhưng không ai dám nói chuyện. Không ai ngờ được rằng bệ hạ lại lặng lẽ xuất hiện trước cửa điện, không biết lúc nãy Hoắc quý phi và Tạ chiêu nghi châm chọc lẫn nhau, hắn đã nghe được những gì...

"Trẫm nghe nói Tạ thừa tướng gia giáo nghiêm ngặt, con gái được ông ấy dạy dỗ quả là đoan trang hiểu lễ." Dịch Dương nhìn Tạ Trăn Ninh, ôn hòa nói. "Hôm khác có rảnh ta sẽ đến Y Lan Điện nghe nàng ngâm thơ."

Tạ Trăn Ninh nghe thế thì rất vui mừng, mỉm cười nói: "Bệ hạ quá khen rồi, thần thiếp xin đợi thánh giá của người!"

Hoàng đế cười cười rồi nhìn sang Hoắc Tử Nhiêu. Dưới ánh mắt hơi lạnh lùng của hắn, lúc đầu Hoắc Tử Nhiêu còn duy trì vẻ bướng bỉnh, nhưng sau đó mắt lập tức đỏ hoe, những giọt nước mắt bất ngờ trào ra. Nàng ta dường như ngẩn ra một lát rồi xót xa che mắt lại: "Thần thiếp không quầy rầy bệ hạ và các vị muội muội nữa, xin được cáo lui trước."

https://thuviensach.vn

Nàng ta định đi thì bị Dịch Dương kéo lại. "Trẫm còn chưa nói gì mà nàng đã khóc trước rồi." Giọng nói có vẻ bất đắc dĩ.

"Bệ hạ còn cần phải nói gì sao?" Hoắc Tử Nhiêu giận dỗi đáp: "Người nhìn thần thiếp như thế thì thần thiếp đã..."

Dịch Dương im lặng một lát, sau đó thở dài thỏa hiệp. "Được rồi được rồi, đừng buồn nữa, trẫm không có trách nàng." Hắn cười khổ. "Trẫm nhớ trước đây tính tình của nàng đâu có bướng như thế."

"Tính tình của thần thiếp trước giờ vẫn thế, là do bệ hạ không nhớ trước kia thần thiếp là người như thế nào thôi."

"Được rồi, đều là lỗi của trẫm." Dịch Dương cười nói. "Thế đã được chưa, đừng tức giận nữa."

Nghe hắn nói những lời dỗ dành như thế, cuối cùng Hoắc Tử Nhiêu cũng chịu cười, còn ngượng ngùng quay đầu đi.

Thương Lâm nhìn Dịch Dương vừa vào cửa là đã bắt đầu trình diễn, một cảm giác 'sùng bái' bỗng dâng trào trong cô, gần như là không kiềm chế được.

Nhìn lời thoại của hắn mà xem! Nhìn cách hắn thay đổi cảm xúc mà xem! Diễn xuất tự nhiên biết bao, không để cho đạo diễn có cơ hội hô 'NG'.

Đang lúc cô hổ thẹn vì thua kém hắn thì đã thấy ảnh đế Dịch Dương bệ hạ đưa tay ra với mình, cười rất dịu dàng. "Hôm qua nàng ngủ thế nào? Trẫm nghe nàng cứ trở mình mãi, có phải không quen với giường trong Tiêu Phòng Điện hay không?"

Trước mắt bao nhiêu là người, đầu tiên hắn có thái độ ám muội với Tạ Trăn Ninh, Hoắc Tử Nhiêu, sau đó thì nói thế với nàng, không hổ là cao thủ tán tỉnh. Thương Lâm bội phục hắn.

https://thuviensach.vn

"Không phải." Thương Lâm mỉm cười. "Có lẽ là bệnh của thần thiếp còn chưa khỏi hẳn nên người hơi khó ở."

Mặt Dịch Dương đầy vẻ quan tâm lo lắng. "Nếu là thế thì lát nữa bảo ngự y đến khám cho nàng thử xem."

"Tạ ơn bệ hạ."

Những người trong điện nhìn tình cảnh này thì dần hiểu ra. Hiện nay bệ hạ vẫn còn rất thích Hoắc quý phi, nhưng vị hoành hậu nương nương đến từ nơi xa này cũng rất được lòng hắn. Tuy tạm thời còn chưa bằng được Hoắc quý phi nhưng người khác cũng không thể xem thường. Cho nên lúc nãy Tạ chiêu nghi chỉ trích Hoắc quý phi vô lễ với hoàng hậu, bệ hạ chẳng những không trách tội nàng ta mà còn nói 'có rảnh sẽ đến nghe nàng ngâm thơ."

Xem ra tình thế trong hậu cung này sắp thay đổi!

"Hoàng hậu vừa đến Ngụy Quốc, rất nhiều chuyện còn chưa quen hết." Dịch Dương nắm tay Thương Lâm, nhìn Hoắc Tử Nhiêu. "Chuyện trong cung nàng quản quen rồi, sau này cứ tiếp tục quản lý, vất vả cho nàng."

Trái tim nãy giờ vẫn thấp thỏm của Hoắc Tử Nhiêu rốt cuộc cũng được bình yên. Hoàng thượng đang tỏ rõ thái độ với nàng, cho dù hiện nay hắn sủng ái hoàng hậu thì quyền quản lý hậu cung vẫn nằm trong tay nàng.

Cho nên hắn quả nhiên là bất chợt mê đắm một mỹ nhân chứ không phải như cha đã lo lắng, phát hiện được điều gì nên đang âm thầm tính kế.

"Dạ." Nàng ta nói: "Đương nhiên thần thiếp sẽ cố gắng hết sức, san sẻ với bệ hạ và... hoàng hậu nương nương."

https://thuviensach.vn

Dịch Dương mỉm cười. "Trẫm biết là nàng sẽ không để trẫm phải thất vọng mà." Hắn nhìn những người khác. "Được rồi, nếu các nàng không có việc gì nữa thì lui trước đi."

Mọi người thấy hoàng thượng cầm tay hoàng hậu, mặt cười thật tươi thì biết là hắn đang chìm trong giai đoạn lưu luyến người mới không rời nên thức thời cáo lui. Hoắc Tử Nhiêu rất bực bội trong lòng nhưng cũng không nói gì. Trước đây thỉnh thoảng hoàng đế cũng bị người khác quyến rũ, chỉ cần qua khỏi mấy ngày đầu nồng nhiệt kia là sẽ trở về bên cạnh nàng.

Đang định cáo lui thì lại nghe hoàng đế chậm rãi nói. "Đúng rồi, trẫm đã sai người đi điều tra chuyện con mèo của nàng, chắc qua vài ngày nữa là sẽ có câu trả lời cho nàng."

Hoắc Tử Nhiêu im lặng một lúc rồi mỉm cười. "Vậy thì tốt quá."

Thấy mọi người đã đi hết, Thương Lâm cũng tháo bộ mặt tươi cười giả tạo của mình xuống, quay đầu nhìn chằm chằm vào Dịch Dương, dùng giọng điệu lẳng lơ và độc ác của dì Tuyết để nói: "Đúng là một vở kịch hay!"

Dịch Dương lườm cô một cái. "Nói chuyện đàng hoàng đi, đừng dọa người."

Thương Lâm không ngừng 'chậc chậc' tán thưởng. "Bệ hạ ơi bệ hạ, hậu cung của người đúng là muôn màu muôn vẻ, kiểu nào cũng có. Bây giờ người có cảm giác như Giả Bảo Ngọc lạc vào cõi mộng Thái Hư không? Khắp nơi toàn là thần tiên tỷ tỷ?"

Dịch Dương cười xùy một tiếng. "Cô gọi mấy mụ này là thần tiên tỷ tỷ sao? Xem ra mắt thẩm mỹ của cô kém hơn tôi tưởng nhiều."

https://thuviensach.vn

Bị hắn châm chọc như vậy, Thương Lâm cũng không hề thấy khó chịu, nghĩ ngợi một lát, cô gật đầu đồng ý: "Cũng phải, với diện mạo của anh, từ nhỏ tới lớn soi gương ngắm mình không biết bao nhiêu lần, chắc là rất khó mà ngắm trúng một cô gái nào. Đời này trừ làm gay ra thì chắc không còn đường nào khác." Cô đột nhiên cả kinh. "Lẽ nào vì lý do này mà Chu Tuấn mới chia tay với Tiểu Thi? Thì ra anh mới là kẻ thứ ba!"

Dịch Dương nhìn cô bằng gương mặt không chút biểu cảm, nhưng khi nhìn thấy Thương Lâm ôm ngực, giả vờ như bị kinh hãi thì thấy hơi tức cười.

Hôm nay, cô rất xinh đẹp.

Hắn nhớ lại tình cảnh đứng ngoài cửa điện nhìn thấy cô hôm nay. Cô mặc quần áo đỏ, da trắng như tuyết, thanh khiết mà nóng bỏng, giống như một đóa mai đỏ nở trên nền tuyết trắng. Đóa hoa vẽ giữa hai chân mày càng điểm xuyến thêm cho vẻ đẹp của cô. Đôi mắt cô vừa đen vừa sáng, hăm hở nhìn mấy cô gái trước mặt, trong đó pha thêm chút hồn nhiên đáng yêu.

Hắn biết tại sao cô lại ăn mặc trang điểm như vậy, chỉ vì hắn nghĩ ra cái cớ đắm chìm trong mỹ sắc nên cô liền phối hợp với hắn, trang điểm thành một mỹ nhân tuyệt thế. Không cần hắn nhắc nhở, cô cứ thế mà làm một cách tự nhiên, giống như hai người đã thương lượng trước vậy.

Sự ăn ý như vậy, rất giống với những khi hắn và các đồng đội cùng đi làm nhiệm vụ.

"Anh... anh nhìn tôi làm gì?" Phát hiện vẻ khác thường của hắn, Thương Lâm hơi mất tự nhiên, cô vuốt mặt mình. "Co phải anh cảm thấy tôi ăn mặc trang điểm thế này kì cục lắm không? Tôi cũng thấy thế đấy, môi thì đỏ quá. Nhưng Nhập Họa nói gần đây ở Cận Dương rất thịnh hành style này, tôi đành phải để cho cô ấy làm."

https://thuviensach.vn

Dịch Dương dời mắt sang chỗ khác, bình tĩnh nói: "Cũng được, còn hơn cái hôm cô ra tay với tôi ở nhà A Tuấn."

Hắn lại nhắc tới chuyện này, sự áy náy trong lòng Thương Lâm lại dâng lên, cô vội vàng nghiêm túc nói: "Chúng ta bàn chuyện chính sự trước đi. Hôm nay tôi đã thăm dò rồi, cảm thấy cái cô Tạ chiêu nghi ấy rất có tiềm chất để lôi kéo về phe chúng ta, không thể bỏ qua."

Dịch Dương gật đầu. "Cha cô ta là thừa tướng Tạ Ngộ, vốn là đối thủ một mất một còn với Hoắc Hoằng. Có điều bây giờ Hoắc Hoằng nắm binh quyền trong tay, Tạ Ngộ bị áp chế, ngay cả con gái ở hậu cung cũng không được sủng. Nếu chúng ta muốn chọn người để đối kháng với Hoắc Hoằng thì Tạ Ngộ chính là người thích hợp nhất."

"Tôi cũng thấy vậy." Thương Lâm nói. "Cho nên hôm nay tôi cố ý thân thiết với Tạ chiêu nghi trước mặt mấy bà vợ bé của anh, còn giả vờ như mình không hề có tâm cơ, được hoàng thượng nhìn trúng là liền đắc ý, rồi còn ghi hận Hoắc Tử Nhiêu nữa, để cho cô ta buông lỏng sự cảnh giác." Cô chống tay lên má. "Có thể thấy, cô ta cũng muốn mượn tay tôi để chèn ép Hoắc Tử Nhiêu, như thế bọn tôi có thể lợi dụng lẫn nhau. Có điều so với Hoắc Tử Nhiêu thì cô ta còn yếu thế quá, anh phải nghĩ cách cất nhắc cô ta."

"Chẳng phải tôi đang cất nhắc đấy sao?" Dịch Dương nói. Hắn không thể lập tức thay đổi thái độ với Hoắc Tử Nhiêu và Tạ Trăn Ninh, như vậy thì quá đột ngột, nên chỉ có thể bắt đầu từ những việc nhỏ nhặt trước. Hậu cung đã loạn thành một đống, trong triều còn rất nhiều thứ hắn phải làm quen. May mà Từ Triệt là một tên không quan tâm đến triều chính, nếu không bọn họ hỏi vài câu mà không biết thì không lộ mới lạ.

Nghĩ đến đây hắn lại cảm thấy đau đầu. Nhìn sang Thương Lâm, hình như cô đang chìm trong suy tư, vẻ mặt hơi buồn bã. Một lát sau, cô mới rầu rĩ nói: "Anh nói xem, sao chúng ta lại rơi đến nơi này chứ? Nếu không xảy

https://thuviensach.vn

ra chuyện này, chắc chắn bây giờ tôi đang vui vẻ đọc truyện trên mạng chứ không cần phải nghĩ mấy chuyện chẳng đâu vào đâu này." Cô úp mặt vào cánh tay. "Còn mẹ tôi nữa, nếu bà biết tôi đã xảy ra chuyện thì sẽ đau lòng biết bao..."

Cô cố kiềm nén không cho mình suy nghĩ tới chuyện này, tích cực đối mặt với tương lai. Nhưng đó là người quan trọng nhất trong cuộc đời của cô, làm sao mà không nhớ cho được?

Dịch Dương im lặng một lát, sau đó đưa tay vỗ nhẹ vào vai cô. "Cho nên chúng ta phải sống sót. Chỉ cần còn sống thì sẽ có cơ hội."

Một lúc sau mới nghe thấy giọng nói rầu rĩ của cô. "Ừ..."

Đêm hôm đó, hai người lại quấn chăn, nằm song song trên chiếc giường rộng lớn kia. Nữ quan ghi chép đã bị đuổi đi, Thương Lâm nhìn chằm chằm vào quả cầu xông hương được làm bằng vàng chạm rỗng kia một lúc thật lâu, cuối cùng vẫn quyết định đưa vấn đề nghiêm túc kia ra dò hỏi một chút.

"Ừm, chuyện đó... anh tính làm sao bây giờ?" Cô cân nhắc chọn từ ngữ. "Anh thấy đó, đương nhiên là giữa chúng ta phải duy trì quan hệ hữu nghị cách mạng thuần khiết này, nhưng anh và mấy cô phi tần như sói như... không đúng, như hoa như ngọc kia thì phải làm sao đây?"

Dịch Dương vốn chưa ngủ, nghe thế thì mở mắt ra, bình tĩnh nhìn cô. "Cô nói xem?"

Thương Lâm giả vờ đau đớn nói. "Tôi biết đối mặt với nhiều mỹ nhân như thế mà phải ăn chay làm hòa thượng thì tàn nhẫn quá. Nhưng anh cũng phải suy nghĩ cho cơ thể của mình, nếu anh cứ đắm chìm trong tửu sắc thì..."

https://thuviensach.vn

"Nếu tôi đắm chìm trong tửu sắc thì cô sẽ thành tiểu quá phụ, đúng không?" Dịch Dương thản nhiên tiếp lời.

Thương Lâm lắc đầu, nghiêm túc nói: "Không, là đại quả phụ, bên dưới còn có một đám tiểu quả phụ. Sau đó, lỡ có ngày nào không cẩn thận, đại quả phụ sẽ bị nhị quả phụ và cha cô ta xử lý."

Dịch Dương cười khẽ một tiếng. "Được rồi, cứ yên tâm đi, tôi không có hứng thú chiếm đoạt vợ của người ta."

Thật ra Thương Lâm đã sớm đoán được hắn sẽ trả lời như vậy, lúc này mới khéo léo hỏi vấn đề khác. "Vậy anh làm sao giải thích chuyện mình đột nhiên không... ham muốn nữa?"

Dịch Dương vuốt cằm, nghĩ ngợi một lát: "Cô có cao kiến gì không?"

"Đề nghị hả? Tôi có một cách này." Thương Lâm nhích lại gần hắn. "Nhưng không biết anh có chịu mất mặt không?"

Dịch Dương nhìn ánh mắt sáng rực của cô, cẩn thận hỏi. "Cô nói ra nghe cái đã."

"Anh thấy đó, sức khỏe của Từ Triệt vốn đã không được tốt, chúng ta hãy giả vờ suy yếu hơn nữa... Cứ nói là anh, ừm... bị suy nhược, phải tiết chế chuyện ấy..." Cô lóng ngóng nói tới đây, cảm thấy hắn đã hiểu được thì lập tức liệt kê những lợi ích trong đó ra: "Như thế anh vừa có thể tránh được sự quấy nhiễu của mấy bà vợ của Từ Triệt, còn có thể khiến cha con họ Hoắc mất cảnh giác. Một công đôi việc, tốt biết mấy!"

Dịch Dương nhìn cô chằm chằm, không nói gì. Với trí thông minh của hắn, đương nhiên hắn biết ý tứ thật sự của Thương Lâm không hề uyển chuyển như lời cô vừa nói.

https://thuviensach.vn

"Nếu không tôi cứ giả vờ như bất lực trong chuyện phòng the để Hoắc Hoằng khỏi phải lo nghĩ nữa, cô thấy thế được không?" Hắn cười rất ôn hòa.

"Nếu anh bằng lòng thì tốt quá rồi!" Thương Lâm hưng phấn vỗ tay, nhưng khi bắt gặp ánh mắt lạnh nhạt của Dịch Dương thì lập tức thôi cười cợt. "Đương nhiên nếu anh không muốn thì chúng sẽ sẽ nghĩ cách khác..."

Tuy cô chưa từng có bạn trai nhưng cũng biết muốn một người đàn ông giả vờ bất lực thì sẽ mất mặt đến nhường nào. Chẳng phải có người từng nói, đa số đàn ông thà nhận mình là tội phạm cưỡng dâm chứ cũng không muốn thừa nhận mình là kẻ bất lực đó sao.

Tuy rằng người mất mặt là Từ Triệt, nhưng bây giờ Dịch Dương đang ở trong cơ thể hắn, chắc sẽ không muốn bị người ta bàn tán sau lưng như vậy...

Dịch Dương thấy cô có vẻ chột dạ thì cười thầm trong bụng. Cô gái này đúng là lạ, có đôi khi nhe nhanh múa vuốt rất dữ dằn, nhưng đôi khi lại tế nhị đến khó tin. Lúc nào cũng quan tâm đến cảm xúc của người khác, giống như là sợ hắn tức giận vậy.

Rốt cuộc thì cô đã lớn lên trong hoàn cảnh thế nào?

Dì Tuyết: chính là Vương Tuyết Cầm, vợ thứ chín của Lục Chấn Hoa trong phim Dòng sông ly biệt.

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 6: An Ủi

Mấy ngày tiếp theo, Thương Lâm vẫn ở trong Tiêu Phòng Điện, không gặp người khác. Chỉ vì Dịch Dương cảm thấy bây giờ cô vẫn chưa thoát khỏi bị tình nghi độc hại Hoắc Tử Nhiêu nên giữ chừng mực thì tốt hơn. Cô cũng biết rõ điều này nên lấy cớ là còn một vị thuốc chưa uống xong, phải đóng cửa tĩnh dưỡng.

Cũng trong thời gian này, cô bắt đầu tìm hiểu về một thời đại không hề tồn tại trong lịch sử. Khoảng ba trăm năm trước, vùng đất Trung Nguyên này được cai trị bởi vương triều Đại Tấn của hoàng tộc họ Cơ, kéo dài hơn hai trăm năm. Sau khi nhà Tấn diệt vong, dòng tộc Hạ Lan ở phương bắc thành lập Yến Quốc, còn dòng tộc họ Từ ở phía nam lập nên Ngụy Quốc. Hai bên lấy sông Tuy làm ranh giới, chia đôi thiên hạ. Vì Giang Nam giàu có, màu mỡ nên thực lực của Ngụy Quốc mạnh hơn Yến Quốc một chút. Hai nước giằng co suốt mấy chục năm trời, cuối cùng phía Yến Quốc đề xuất muốn cải thiện quan hệ, dùng hôn nhân để ký kết. Để biểu đạt thành ý, Yến Quốc đặc biệt chọn một công chúa trong hoàng tộc để đưa đến Ngụy Quốc, còn Ngụy Quốc thì cũng nể mặt phong vị công chúa này làm hoàng hậu. Nếu mọi chuyện được thuận lợi, ít nhất cuộc hôn nhân này sẽ đổi được mười mấy năm hòa bình cho hai nước.

Nhưng chuyện này lại bị Tư Mã đại tướng quân Hoắc Hoằng lợi dụng.

Hắn có ý đồ mượn tay hoàng đế để hại chết công chúa, rồi mượn tay Yến Quốc tiêu diệt hoàng đế để mình leo lên ngai vàng. Sau khi Thương

https://thuviensach.vn

Lâm suy xét xong kế hoạch của hắn, không thể không khen người này đã dùng chiêu mượn dao giết người lên đến cảnh giới tối cao. Vốn định khen một tiếng 'tuyệt vời', nhưng nghĩ lại bước đầu tiên của kế hoạch này là giết mình trước thì cô căm thù rủa một câu 'độc ác' rồi tiếp tục đọc sách.

Tin Tiểu Điệp chết được truyền đến khi cô vừa xem qua một lượt sử sách của Ngụy Quốc. Thời này đã có chữ Khải nên đọc cũng không khó lắm. Cô đang dương dương đắc ý vì sự uyên bác của mình thì liền nhìn thấy Nhập Họa quỳ xuống trước mặt, vừa sợ hãi vừa khoái chí bẩm báo: "Công chúa, Tiểu Điệp chết rồi."

Tay cô buông thõng, sách rơi xuống đất. "Chết rồi?"

Bởi vì Tiểu Điệp luôn miệng nói là bị hoàng hậu sai hạ độc hại quý phi nên đương nhiên là đối tượng bị thẩm vấn, ba ngày trước đã bị giải đến Vĩnh Hạng, do dịch đình lệnh đích thân thẩm vấn. Thương Lâm vốn không yên lòng nhưng thấy bộ dạng tính toán kỹ càng của Dịch Dương thì cũng không hỏi nhiều. Ai ngờ đợi mấy ngày thì nhận được tin Tiểu Điệp sợ tội tự vẫn.

"Nghe mấy người trong cung nói, sau khi bị tra khảo, Tiểu Điệp thừa nhận mình từng bị Hoắc quý phi trách quạt vì một chuyện nhỏ nhặt nên từ đó ôm hận trong lòng. Lần này vốn định mượn tay công chúa để hại nàng ta nhưng lại không thành công. Sau khi chuyện bị bại lộ, ả ta nhất thời sợ hãi nên liền kéo công chúa vào cuộc, cho rằng như thế là có thể giảm được tội... Bây giờ đã đến đường cùng, ả ta tự biết tội ác tày trời, sau khi viết bản cung khai xong thì đập đầu vào cây cột lớn trong điện, chết ngay tại chỗ..."

Vẻ mặt của Thương Lâm trở nên nặng nề hơn sau mỗi câu nói của Nhập Họa, tay phải nắm thành nắm đấm, chặt đến nỗi các khớp xương trắng bệch. Dường như chỉ có như thế thì mới có thể khắc chế sự hoảng loạn đang trào dâng trong lòng. Cô nhớ mấy ngày trước còn thấy mặt Tiểu

https://thuviensach.vn

Điệp, khi đó nàng ta còn là một thiếu nữ đang tuổi thanh xuân, bây giờ đã là một cái xác không hồn, sẽ nhanh chóng bị ném ra gò, hóa thành bùn đất.

Đúng, đây chính là hoàng cung thời cổ đại, một hoàng cung coi mạng người như cỏ rác. Đến đây đã lâu, nhưng đây là lần đầu tiên cô nghiêm túc nhận thức được vấn đề này.

Tối hôm ấy, Dịch Dương đến Tiêu Phòng Điện. Hai người vẫn ăn tối, rửa mặt, chuẩn bị đi ngủ như thường. Mãi đến khi nữ quan mất hứng lui ra khỏi phòng ngủ thì Thương Lâm mới có thể thả lỏng dây thần kinh bị căng như dây đàn suốt một ngày nay. Cô từ từ ngồi dậy, hai tay ôm gối, mặt đặt trên cánh tay, ngẩn ngơ nhìn vầng trăng ngoài cửa sổ.

Dịch Dương vẫn nằm nghiêng, thấy thế thì bình tĩnh hỏi: "Cô biết hết rồi à?"

Một lúc sau, cô mới nhỏ giọng trả lời: "Ừ" rồi khốn khổ hỏi: "Anh sớm biết cô ta sẽ chết đúng không?"

"Tám chín mươi phần trăm." Sắc mặt Dịch Dương không thay đổi. "Hoắc Tử Nhiêu vốn khinh thường cô không có gốc gác nên cái bẫy đặt ra cũng không hoàn hảo lắm. Bây giờ tôi muốn điều tra nên đương nhiên cô ta sẽ hoảng loạn. Bắt Tiểu Điệp gánh toàn bộ trách nhiệm chính là biện pháp tốt nhất. Có điều tôi không ngờ cô ta có cách khiến cho Tiểu Điệp cam tâm tự vẫn, có lẽ là trong tay cô ta nắm được nhược điểm gì đó."

Thấy Thương Lâm im lặng, hắn hỏi với giọng hơi khinh miệt. "Có phải trong lòng cô đang cảm thấy tôi rất vô tình, cứ thế để mặc cho cô ta hại chết Tiểu Điệp không?"

Thương Lâm ngẩn ra, sau đó lắc đầu, nói: "Không, sao tôi lại nghĩ như thế." Cô thở dài một hơi. "Chúng ta đến nơi này chưa tới một tuần, có thể bảo vệ chính mình là giỏi lắm rồi, làm gì có sức mà đi quan tâm đến người khác. Tôi biết vì cứu tôi mà anh đã âm thầm tốn không ít công sức. " Giọng

https://thuviensach.vn

cô nhỏ hơn. "Chỉ có điều đây là lần đầu tiên có người chết vì tôi, tôi... rất áy náy..."

Dịch Dương không ngờ cô lại biết lý lẽ như thế, không giống như những cô gái khác hay đi đổ lỗi cho người khác nên nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

"Cô đừng áy náy nữa, bởi vì đây hoàn toàn không phải lỗi của cô." Một lúc sau, Dịch Dương nhẹ nhàng nói. "Tiểu Điệp là thị nữ của Hạ Lan Tích nhưng lại đi thông đồng với Hoắc Tử Nhiêu để hãm hại chủ nhân vô tội của mình, phản bội quốc gia của mình, đó chính là bất trung bất nghĩa. Nếu chúng ta không đến đây thì người chết chính là Hạ Lan Tích. Đây chính là con đường mà cô ta đã lựa chọn, có hậu quả gì thì phải tự mình gánh vác, không liên quan gì đến người khác."

Thương Lâm cũng hiểu được đạo lý này nhưng không nén được cứ đi tự trách mình, bây giờ nghe Dịch Dương nói thế thì mới dễ chịu hơn một chút. Nhưng một lát sau, cô không không nhịn được mà nhìn hắn rất tội nghiệp. "Anh nói xem cô ta biến thành quỷ rồi có đến tìm tôi không? Cô ta đập đầu chết, nếu biến thành quỷ thì nhất định sẽ rất ghê, tôi sợ..."

Dịch Dương: ".....Cô có phải là sinh viên thế kỷ 21 không vậy? Ngay cả chín năm phổ cập cũng chưa hoàn thành sao?"

"Chúng ta đã có thể xuyên không thì còn chuyện gì là không thể nữa chứ?" Thương Lâm nói rất hùng hồn. "Đừng nghĩ là anh chưa thấy thì chuyện ấy không thể xảy ra, như thế là quá thiển cận."

Dịch Dương nhìn đôi mắt đen láy của cô, biết rằng sau những lời châm chọc ấy chính là nỗi sợ hãi vô biên nên những lời trào phúng còn đang nghẹn trong cổ họng cũng không nói ra nữa.

Im lặng ít lâu, hắn nói: "Cô đừng sợ, tôi ngủ ở bên ngoài, nếu có quỷ thì chắc chắn sẽ lấy mạng tôi trước." Không biết có phải Thương Lâm nghe

https://thuviensach.vn

lầm hay không mà cứ cảm thấy giọng nói ấy rất dịu dàng.

"Vậy... tôi có thể nằm gần anh một chút không?" Thương Lâm cúi đầu, do dự nói. "Tôi không có ý gì khác, tôi chỉ nghĩ có hai người thì sẽ can đảm hơn..."

Dịch Dương cười một cái: "Tùy cô."

Lúc này Thương Lâm mới kéo chăn nằm xuống gần hắn, lòng hết sức thỏa mãn. Dịch Dương nhìn mái tóc gần ngay trước mắt, chợt hơi thất thần. Trước khi ngủ cô đã tắm rửa nên trên người và mái tóc đều tỏa ra hương hoa lan thanh nhã, khiến tim người ta phải đập nhanh. Dịch Dương ngửi mùi hương một lát, khẽ chau mày lại, bỗng nhiên cảm thấy tối nay mình quá tốt bụng.

Lẽ ra không nên nhận lời cô!

Bởi vì tâm trạng không vui nên Thương Lâm mất đi hứng thú với mọi chuyện quanh mình, không hề đi nghiên cứu thế giới này nữa mà bắt đầu toàn tâm toàn ý suy nghĩ phải làm thế nào để về nhà. Cô đã từng thảo luận với Dịch Dương, nếu hai người tìm một cái lầu cao nhảy xuống thì có xuyên trở về không. Nhưng vì Dịch Dương không chịu phát huy tinh thần của Lôi Phong, đi tiên phong nên cô đành phải bỏ qua ý tưởng này trong sự tiếc nuối.

Cô nghiêm túc nghiên cứu sử sách, thỉnh thoảng đi tìm Tạ Trăn Ninh nói chuyện phiếm, phát triển tình cảm nên ngày tháng trôi qua rất nhanh.

Nhưng Dịch Dương thì không được nhẹ nhõm như vậy, Thương Lâm không biết hắn đang làm gì, chỉ biết hắn rất bận, có khi tối đến hắn vừa đặt lưng xuống là ngủ ngay. Thương Lâm muốn hỏi thăm nhưng vẫn không có cơ hội. Hơn một tháng sau, vào một buổi tối, lúc uống trà, hắn nhẹ nhàng bâng quơ nói. "Cô có thể tin tưởng thái giám Vương Hải bên cạnh tôi, hắn không phải là người của Hoắc Hoằng."

https://thuviensach.vn

Cô tắc lưỡi: "Anh chắc chứ?"

Dịch Dương tỏ ra khinh miệt trước sự ngạc nhiên của cô. "Khổ nhọc lâu như vậy mà ngay cả chuyện này cũng không làm được thì hóa ra tôi vô dụng à."

Nói xong, dường như cảm thấy tin tức này còn chưa đủ chấn động nên lại ung dung nói tiếp. "Qua vài ngày nữa tôi sẽ phái một đại trường thu mới sang cho cô, sau này có chuyện gì thì cứ bảo người đó tới chuyển lời cho tôi."

Đại trường thu tức hoạn quan trông nom mọi việc trong Trường Thu Cung, là cung nhân có địa vị cao nhất bên cạnh hoàng hậu. Thương Lâm vẫn luôn không dám tin tưởng đại trường thu trước đây cho nên thường ngày cứ cảm thấy tay chân bị bó buộc.

"Anh có cách đổi người mới sao?"

"Đương nhiên."

Thương Lâm thở phào một hơi, nở nụ cười nhẹ nhõm: "Cho anh mấy cái like!"

Dịch Dương không nói gì, làm ra vẻ rất kiêu kỳ.

Thương Lâm có tâm trạng vui vẻ nên không thèm để ý đến thái độ của hắn, suy nghĩ xem chi bằng nhân cơ hội này thăm dò tiến độ làm việc của hắn một chút. Hai ngày trước trong cung tổ chức một trận đấu cưỡi ngựa đánh bóng rất lớn, nghe nói con em của các quý tộc trong thành Cận Dương này đều tham gia, chắc là hắn đã nhân cơ hội này sàng lọc ra những đối tượng tiềm năng để làm việc cho mình.

Phải thừa nhận rằng tuy gã này có hơi độc mồm độc miệng một chút nhưng khi làm việc thì rất có khí phách. Điều khó nhất là vừa tỏ ra khí

https://thuviensach.vn

phách vừa phải giả vờ bệnh tật đầy người. Đúng là nhân tài mà.

Ăn cơm chiều xong thì trời đã tối, Thương Lâm đề nghị ra ngoài tản bộ, rèn luyện thân thể như thường lệ.

Bởi vì thân thể của Hạ Lan Tích và Từ Triệt đều quá kém nên hai người rất chú ý đến vấn đề này. Thương Lâm có thể công khai uống thuốc bổ dưỡng này nọ, nhưng Dịch Dương thì khổ không dám nói. Thương Lâm không biết hắn đã làm cách nào nhưng quả thật khí sắc của hắn đã tốt hơn rất nhiều so với khi mới tới. Hắn thế này làm cô không khỏi nhớ tới chàng trai mà mình đã gặp trong nhà Chu Tuấn, cao to rắn rỏi, khí thế ngút trời, chỉ cần đứng đó thôi là đã có thể tạo thành một bức tranh đẹp chói mắt.

Hai người ra khỏi Trường Thu Cung, cùng đi thẳng đến ngự hoa viên. Thương Lâm quan sát xung quanh, thấy bên cạnh hồ nước có hàng liễu xanh um thì bỗng nhiên có cảm giác như mộng ảo, dường như mình và Dịch Dương là một đôi vợ chồng thật sự, ăn cơm tối xong thì ra ngoài tản bộ, sống một cuộc sống bình phàm nhất.

"Cô đang nghĩ gì vậy?" Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô, khiến mặt cô chợt đỏ bừng.

"Không... không có gì!" Cô lắp ba lắp bắp nói.

Dịch Dương nhíu mày, thấy mặt của cô gái bên cạnh đỏ như trái cà chua, ánh mắt thì cứ thỉnh thoảng liếc về phía mình.

Hắn thấy rất nghi hoặc, đang định hỏi thì bỗng nhiên bên cạnh vang lên tiếng bước chân hỗn loạn, cùng với nó là tiếng khóc the thé của một cô gái.

Hắn quay đầu lại thì thấy một cung nữ áo xanh đang bị hoạn quan ngăn lại nhưng vẫn nhào về phía mình khóc lóc van xin: "Bệ hạ, bệ hạ... nô tì xin người, xin người hãy đi thăm A Cẩm đi!"

https://thuviensach.vn

Cung nữ này làm kinh động thánh giá, Vương Hải sợ Dịch Dương nổi giận nên nháy mắt, ra hiệu cho bọn hoạn quan mau chóng đưa nàng ta đi. Cung nữ này quýnh lên, giọng càng lớn hơn: "Bệ hạ, cho dù người không quan tâm đến cô gái từng hầu hạ người nhưng dù gì trong bụng cô ấy cũng đã có thai... là cốt nhục của người mà!"

Lôi Phong: Một chiến sĩ cách mạng Trung Quốc, nhắc tới Lôi Phong là nhắc tới tinh thần xả thân, quên mình vì người khác.

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Phản Công

Gần nửa canh giờ sau, Thương Lâm và Dịch Dương đi theo cung nữ áo xanh tên là Thẩm Hương kia đến nơi bọn họ ở, cung nữ Tô Cẩm có mang long thai kia cũng có ở đó.

Tô Cẩm và Thẩm Hương đều là cung nữ chăm sóc hoa cỏ trong Hạnh Viên, thường ngày không ai hỏi han tới. Hai tháng trước, Từ Triệt đột nhiên có nhã hứng, một mình đến Hạnh Viên thì gặp được Tô Cẩm xinh đẹp như hoa như ngọc, không kiềm chế được mình nên đã sủng hạnh nàng ta. Thiên tử sủng hạnh cung nữ đều phải được ghi lại, nhưng có lẽ Từ Triệt sợ Hoắc Tử Nhiêu tức giận, hoặc là ăn xong không muốn trả tiền nên căn dặn Tô Cẩm không được nói ra, chỉ ban thưởng cho nàng ta một khối ngọc bội theo lệ.

Chuyện này vốn nên cứ thế mà trôi qua, nhưng ai ngờ số Tô Cẩm quá may mắn (hoặc là quá xui xẻo) nên chỉ một lần là dính bầu. Thấy đứa trẻ đã được hai tháng mà Tô Cẩm lại không dám nói cho hoàng đế biết, sáng nay còn sốt cao nên Thẩm Hương - người rất thân thiết với nàng ta - không kìm lòng được, liều chết đi cầu xin hoàng đế.

Trong căn phòng đơn sơ chật chội, Dịch Dương nhìn cô gái mặt mày tái nhợt nằm trên giường, im lặng không nói. Tô Cẩm từ trong cơn mơ màng tỉnh lại, nhìn thấy Dịch Dương thì không dám tin nên trợn tròn mắt. "Bệ hạ... là người thật sao?" Nàng ta rụt rè sợ hãi. "Nô tì... nô tì có tội..."

https://thuviensach.vn

"Nàng không có tội gì cả." Dịch Dương mỉm cười. "Cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, trẫm sẽ an bài mẹ con nàng thích đáng."

Nước mắt của Tô Cẩm lập tức trào ra.

Mãi đến khi hai người về tới Tiêu Phòng Điện, cung nữ thái giám đã lui ra hết, cuối cùng Thương Lâm không nhịn được nữa mà bật cười ha hả: "Chúc mừng bệ hạ, sắp được làm cha rồi, chúc mừng nha... Lần ngày ngài xuyên qua, chẳng những có một đống vợ mà còn có cả con nữa, đúng là thắng lớn quá rồi!"

Dịch Dương thấy nàng cười tới mức không thở được thì cũng mỉm cười rất kỳ lạ. "Đúng vậy, ít nhiều gì cũng nhờ có lần này mà anh mới cưới được em, bà xã ạ."

Thương Lâm rùng mình một cái, lập tức hết cười nổi.

Thấy mặt Dịch Dương có vẻ trầm ngâm thì Thương Lâm cũng thôi không định trêu đùa nữa, cảm thán: "Dám làm mà không dám nhận, tên Từ Triệt đó đúng là không phải thứ gì tốt lành." Cô ngừng lại một chút. "Vậy anh định làm sao đây?"

Dịch Dương nhìn màn đêm đen kìn kịt, im lặng không nói.

***

Sáng sớm hôm sau, cả hậu cung đều nghe được tin tức cung nữ Tô thị trong Hạnh Viên được sủng hạnh và có thai, bệ hạ sắc phong thất phẩm ngự nữ, bản thưởng Hàm Thúy Các.

Hậu cung của hoàng đế trước giờ chưa có con, Tô ngự nữ đột nhiên xuất hiện này khiến cho mọi người bàn tán xôn xao, ai ai cũng đoán xem đứa trẻ này có được sinh ra một cách thuận lợi hay không, rồi rốt cuộc là nam hay nữ.

https://thuviensach.vn

Hoàng hậu nương nương cũng rất coi trọng chuyện này, mấy ngày liên tục đều đến Hàm Thúy Các nói chuyện phiếm với Tô ngự nữ, còn phái thái y qua để chăm sóc cho long thai. Mọi người thấy tình hình như vậy nên suy đoán rằng có lẽ hoàng hậu muốn nuôi đứa trẻ này với danh nghĩa của mình để lấy làm lợi thế đối kháng với Hoắc quý phi.

Đối với sự thân thiện của Thương Lâm, Tô Cẩm vẫn có chút e sợ. Lần đầu tiên Thương Lâm đến, nàng ta muốn ngồi dậy để quỳ lạy nhưng lại bị Thương Lâm ngăn lại. "Ngươi đang có thai, chăm sóc cái thai mới là chuyện quan trọng, đừng để ý tới mấy chuyện lễ nghĩa hình thức này." Cô ôn hòa nói, rất có dáng vẻ của vợ cả.

Trước kia Hoắc Tử Nhiêu độc sủng, những cung nữ như Tô Cẩm đều không có đường sống. Bệ hạ hoàn toàn không biết gì nhưng bọn họ lại hiểu rất rõ rằng Hoắc quý phi không thể chấp nhận trong cung này có người nào sinh con trước nàng ta. Vì thế, Tô Cẩm mới không dám nói với hoàng thượng. Ai ngờ hoàng hậu mới tới lại rất rộng lượng làm Tô Cẩm cực kỳ cảm kích, không khỏi cảm thấy ông trời quá tốt với mình.

Cảm xúc này vẫn duy trì cho đến ngày hoàng hậu ăn chén canh bồ câu hầm thiên ma của nàng ta, sau đó bụng đau như dao cắt rồi bất tỉnh.

Người trong Hàm Thúy Các sợ tới nỗi mặt trắng bệch: truyền thái y, mời bệ hạ! Một chung trà sau, hoàng thượng vội vội vàng vàng chạy tới Hàm Thúy Các, lúc ấy Thương Lâm đã được uống thuốc giải độc nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh.

"Chuyện này là sao?" Giọng hoàng thượng lạnh như băng.

Tô Cẩm cảm thấy tai ương sắp giáng xuống đầu, rồi sự thân thiện ôn hòa mà hoàng hậu đối với nàng ta trong thời gian này lại hiện lên trước mắt, nàng ta cắn môi, chỉ cảm thấy chưa bao giờ căm hận đến như thế. "Có

https://thuviensach.vn

người hạ độc thần thiếp, hoàng hậu nương nương ăn nhầm canh của thần thiếp nên mới..."

"Có người hạ độc nàng?" Hoàng thượng nhíu mày. "Ai làm đây?"

Tô Cẩm còn chưa nói chuyện thì Thẩm Hương - người rất nóng tính đã không nhịn được. "Là Hoắc quý phi! Nhất định là Hoắc quý phi! Trong cung này đã có biết bao đứa trẻ bị nàng ta hại chết, hôm nay nàng ta cũng muốn hại A Cẩm!"

Trước mắt bao người, sắc mặt hoàng thượng khó coi đến tột đỉnh.

***

Vì Thương Lâm ăn ít canh nên nửa đêm hôm đó liền tỉnh lại. Khi mở mắt ra, cô phát hiện Dịch Dương đang cầm một nắm tóc của mình và thất thần, ánh mắt nhìn ra xa xa không biết là đang nhìn gì.

Cô ho một tiếng, yếu ớt nói: "Khi anh ngồi bên giường bệnh của tôi, có thể tỏ vẻ đau lòng thêm một chút được không?"

Lúc này Dịch Dương mới phát hiện cô đã tỉnh, thản nhiên nói: "Phân lượng thuốc trong đó đã được cân nhắc kỹ, nếu cô mà có chuyện thật thì số cô đã định là phải chết nơi đất khách quê người, tôi chỉ có thể nói một tiếng đi mạnh giỏi."

Thương Lâm chán nản: "Miệng chó không mọc được ngà voi."

"Cô to gan như vậy, bảo cô uống thuốc độc mà cô cũng do dự, bây giờ giả bộ yếu đuối gì chứ?" Thần sắc Dịch Dương rất thong dong. "Chúc mừng cô đã hoàn thành nhiệm vụ này, cái cô Tô Cẩm kia chính là phần thưởng của cô."

"Tôi cần cô ta để làm gì chứ? Thương Lâm nói. "Làm lesbian sao?"

https://thuviensach.vn

Dịch Dương nhún vai: "Ai biết đâu."

Thương Lâm lười đôi co với hắn, hỏi thẳng vào vấn đề: "Có kéo Hoắc Tử Nhiêu xuống nước được không?"

"Đương nhiên!" Dịch Dương nói. "Hai canh giờ trước cô ta đích thân đến trước Tiêu Phòng Điện, quỳ ngoài cửa nói mình không hề làm chuyện này, có điều tôi không chịu gặp cô ta."

"Tốt quá, không uổng công tôi anh dũng hy sinh thân mình."

Thương Lâm nói xong, nhớ tới cái đêm mà Tô Cẩm được sắc phong làm Tô ngự nữ, nàng không khách khí mà hỏi thẳng Dịch Dương. "Anh định lợi dụng Tô Cẩm và đứa trẻ làm mồi câu để dụ Hoắc Tử Nhiêu ra tay, sau đó bắt cô ta hiện nguyên hình sao?"

Dịch Dương không trả lời mà hỏi ngược lại: "Nếu tôi nói phải thì sao?"

"Tôi không đồng ý." Cô đáp dứt khoát. "Tiểu Điệp là tự tìm đường chết, có kết cục gì thì cũng là gieo gió gặt bão. Nhưng Tô Cẩm thì có lỗi gì chứ, cô ta chỉ là một người mẹ không có chỗ dựa, sao chúng ta có thể lợi dụng cô ta? Như thế đã làm trái với nguyên tắc sống của tôi."

Sắc mặt Dịch Dương trở nên lãnh đạm. "Nhưng cô đừng quên tình cảnh của chúng ta đang rất nguy hiểm."

"Nếu dùng tính mạng của người khác để đổi lấy tính mạng của mình thì chúng ta và Hoắc Tử Nhiêu có gì khác nhau?" Cô nói: "Ở trên xe bus tôi còn nhường chỗ cho phụ nữ có thai kìa, đến nơi này thì lại lấy phụ nữ có thai ra mạo hiểm, thật là mất mặt mà. Tuyệt đối không được."

Ngay lúc ấy, cô cảm thấy mình rất giống với nữ hiệp cứu thế tế bần trong truyền thuyết!

https://thuviensach.vn

Nữ hiệp cứu thế tế bần tự kỷ trong giây lát thì chợt nghe giọng nói cực kỳ dịu dàng của hoàng đế. "Vậy được, tôi chuẩn bị thuốc độc, cô uống là xong."

Nữ hiệp: "....Hả?"

Tình tiết tiếp theo của câu chuyện rất là suông sẻ, hai người xuyên việt cùng cấu kết với nhau làm việc xấu, quyết định tiên hạ thủ vi cường. Bọn họ động tay động chân trong chén canh của Tô Cẩm, Thương Lâm lại giành ăn nó trước với một tinh thần hăng hái, sau đó thái y và hoàng thượng phải tới lúc nào cũng đã trải qua một quá trình tính toán tỉ mỉ.

Về phần Thẩm Hương gặp sự cố động trời này lập tức thốt ra tên của Hoắc Tử Nhiêu là vì trước khi tiến hành chuyện này, cô đã âm thầm làm tăng thêm sự thù địch của Thẩm Hương với Hoắc Tử Nhiêu.

Trước kia Từ Triệt không hề biết những chuyện mà Hoắc Tử Nhiêu đã làm, nếu bây giờ Dịch Dương muốn hoài nghi nàng ta thì phải có một cái cớ. Tình huống lúc này hết sức tự nhiên, cứ thế mà tiến hành.

***

Ba ngày sau, hoàng thượng lấy cớ Hoắc quý phi quá sức bận rộn nên ra lệnh cho Tạ chiêu nghi cùng xử lý chuyện hậu cung. Tuy ngoài mặt lấy lý do rất quang minh chính đại nhưng ai nấy đều biết vì chuyện Tô ngự nữ mà hoàng thượng sinh ra nghi ngờ Hoắc quý phi. Nhưng vì Tư Mã đại tướng quân quyền cao chức trọng, bệ hạ lại không có chứng cớ nên mới không làm được gì. Nhưng bất luận thế nào thì Hoắc Tử Nhiêu đã không còn được sủng ái như trước khiến ai ai cùng cảm thấy vui sướng trong lòng. Còn hoàng hậu nương nương - người bị tổn thương lớn nhất trong chuyện lần này - lại không chiếm được chút quyền lực nào vì quá suy yếu, phải nằm tĩnh dưỡng trong Tiêu Phòng Điện.

https://thuviensach.vn

Đây cùng là điều nằm trong kế hoạch của Dịch Dương. Hoắc Tử Nhiêu tự biết bản thân mình không hề ra tay, chuyện hạ độc vụng về như vậy, chắc hẳn nàng ta sẽ cho là có người cố ý hãm hại mình. Tạ Trăn Ninh là người được lợi nhiều nhất trong vụ này, đương nhiên là kẻ bị nàng ta hoài nghi đầu tiên.

Trong Tiêu Phòng Điện, Dịch Dương đút một muỗng thuốc vào miệng Thương Lâm, dịu dàng nói: "Từ từ thôi."

Lưỡi của Thương Lâm đã bị đắng đến tê tái, vậy mà hắn còn muốn biểu diễn vở kịch đút thuốc tình ý ngọt ngào này. Cô không thể chịu đựng được nữa, đè thấp giọng, hỏi: "Anh đang lăng trì tôi đấy hả?"

Dịch Dương thấy mắt cô sắp bốc hỏa, thế mà vẫn từ tốn đút cho cô, còn đường hoàng răn dạy: "Thuốc đắng đã tật, nàng đừng vì sợ đắng mà không chịu uống thuốc."

Nhập Họa đứng bên cạnh hùa theo: "Phải đấy công chúa, bệ hạ chăm sóc người chu đáo như thế, người phải quý trọng tình cảm này, đừng cáu kỉnh nữa."

Cơn tức trong bụng Thương Lâm trào lên tới ngực rồi lại bị cô đè ép xuống dưới. Cô cười dịu dàng, vừa thẹn thùng vừa e lệ, nũng nịu. "Vậy nếu bệ hạ chịu uống chung với thần thiếp thì thần thiếp sẽ không nổi cáu nữa."

Bị cô làm nũng, hoàng đế bệ hạ cười càng dịu dàng hơn. "Nói bậy không hà, thuốc mà cũng uống lung tung được sao?" Sau đó hắn lại đút từng muỗng từng muỗng cho đến khi hết chén thuốc.

Dịch Dương đưa cái chén không cho cung nữ, quay đầu lại thấy Thương Lâm bị đắng đến nỗi sắp khóc thì cuối cùng cũng rũ lòng từ bi. "Các ngươi lui ra trước đi."

https://thuviensach.vn

Cung nữ thái giám vừa lui ra, Thương Lâm lập tức kêu lên 'má ơi' rồi đưa tay với lấy mứt hoa quả tẩm cam thảo trong cái dĩa bằng vàng. Cô nằm phía trong giường, Dịch Dương ngồi bên ngoài, cái dĩa vàng ở bên cạnh hắn nhưng vì tức giận nên cô không thèm nhờ hắn lấy giúp mà nửa nằm nửa ngồi để với lấy mứt. Ai ngờ do nằm quá lâu nên người hơi nhũn ra, cô không cẩn thận ngã về phía trước, vừa vặn đè lên người Dịch Dương.

Hai người dán sát vào nhau, mặt kề mặt, có thể nghe rõ hơi thở của nhau. Cô hơi ngẩn ngơ, không lập tức ngồi dậy mà cứ ngây ra đó. Còn hắn dường như cũng bị mê hoặc, ngơ ngác nhìn gương mặt xinh đẹp gần trong gang tấc của cô.

Tay của hắn đặt trên eo cô, cảm thấy nó thon thả đến nỗi một tay là nắm được, làm hắn không nỡ dùng sức ôm chặt. Đôi môi cô khẽ mím lại, đỏ thắm, đầy đặn, có một sức quyến rũ mê người.

Hắn kéo cô lại gần thêm một chút, nhích người lên định hôn cô. còn Cô thì không hề trốn tránh, ngoan ngoãn nhắm mắt thuận theo.

"Công chúa..." Tiếng của Nhập Họa đột nhiên vang lên rồi im bặt, nhìn hai người ôm nhau thì đỏ mặt, ném lại một câu "nô tì sẽ trở lại sau" rồi đi mất.

Thương Lâm lập tức xê ra sau, ngồi phịch trên giường, tiện tay kéo lấy chăn gấm che người mình lại. Dịch Dương thấy vẻ đề phòng của cô thì trong mắt nổi lên vẻ chế giễu: "Tự nhiên cô nhào tới làm cái gì? Làm tôi giật cả mình!"

Hắn còn dám vu ngược lại cho cô? Thương Lâm tức giận: "Chân tôi không có sức nên mới không cẩn thận thôi. Tôi nhào tới thì anh không biết đẩy ra sao? Tôi nhào tới thì anh định... tôi sao!"

Dịch Dương liếc cô một cái, thản nhiên nói: "Tôi là đàn ông!"

https://thuviensach.vn

Thiên ma: tên một vị thuốc bắc, có vị cay, tính ôn

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Sứ Thần

Để trấn an Tô ngự nữ bị chấn kinh, hoàng đế thăng cho nàng ta thành lục phẩm bảo lâm, rồi thưởng thêm cho bốn cung nữ thái giám để chăm sóc nàng ta cẩn thận hơn.

Sau khi dưỡng bệnh xong, Thương Lâm vẫn thường xuyên đi thăm nàng ta, nhưng Tô Cẩm lại cảm thấy cô bị mình liên lụy nên lần nào cũng nhìn cô bằng vẻ mặt áy náy. Thương Lâm không chịu nổi ánh mắt nóng rực của nàng ta nên cũng bớt đi lại, Hàm Thúy Các cũng quạnh quẽ hơn nhiều. Thương Lâm biết mọi người đang e dè Hoắc Tử Nhiêu nên không dám quá gần gũi với Tô Cẩm.

Một hôm nọ, Thương Lâm mang lễ vật sang thăm Tô Cẩm, vừa bước vào đã thấy nàng ta ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe mắt còn có vết nước mắt. Gió khẽ thổi qua mái tóc nàng ta, hoa lụa cài trên tóc khẽ rung rinh khiến nàng trở nên yếu ớt làm người ta thương xót.

Phương hướng mà nàng ta đang nhìn chính là... Kiền Nguyên Điện của hoàng đế.

"Tô bảo lâm." Thương Lâm khẽ gọi.

Tô Cẩm quay đầu lại, thấy được cô thì hơi bất ngờ rồi lập tức cúi đầu lau nước mắt. Thương Lâm đi đến trước mặt nàng ta, nhẹ nhàng hỏi: "Đang nghĩ gì đó?"

https://thuviensach.vn

"Thần thiếp... thần thiếp không nghĩ gì cả."

Thương Lâm nghĩ ngợi một chút: "Ngươi muốn gặp bệ hạ đúng không?"

Tô Cẩm ngẩng đầu lên, do dự nhìn cô.

"Nếu ngươi muốn gặp bệ hạ thì ta sẽ nói với bệ hạ một tiếng giúp ngươi." Cô giải thích: "Không phải bệ hạ không muốn gặp ngươi, chẳng qua là gần đây chuyện triều chính quá bận rộn nên không thể đi được. Thật ra mấy ngày nay người cũng nhớ ngươi và đứa trẻ lắm."

Tô Cẩm cười mừng rỡ, nước mắt lại muốn rơi xuống. "Đa tạ nương nương, thần thiếp... thần thiếp cũng không muốn làm phiền nương nương, nhưng có lẽ là vì có thai nên trong lòng cứ cảm thấy bất an, nếu bệ hạ có thể đến thăm thần thiếp thì tốt quá..."

Tối đến, khi Thương Lâm gặp Dịch Dương thì đưa ra yêu cầu này. Cô vốn cho là Dịch Dương sẽ đồng ý ngay, nhưng điều khiến cô bất ngờ là hắn lại từ chối.

"Không rảnh." Dịch Dương nói ngắn gọn. "Mai tôi đã hẹn thế tử của Trấn Quốc Công cùng đi săn, phải ba ngày nữa mới quay về."

"Hả? Thế sao?" Thương Lâm nhíu mày. "Vậy sau khi anh về thì đi thăm cô ta đi."

Dịch Dương đặt quyển sách trên tay xuống. "Cô nhiệt tình thái quá với chuyện của cô ta rồi đó. Đóng kịch cũng không cần nhập tâm vậy đâu."

"Anh không muốn đi?"

"Không muốn."

https://thuviensach.vn

"Nhưng trong bụng của cô ấy đã có con của anh!" Thương Lâm mang vẻ mặt đau đớn. "Anh bạc tình như thế có thấy hổ thẹn với lương tâm không?"

Dịch Dương nhìn cô với ánh mắt lãnh đạm. "Đứa con trong bụng cô ta là của Từ Triệt, không phải của tôi."

Giọng của hắn có vẻ hơi to, Thương Lâm nhìn vẻ lãnh đạm của hắn thì bỗng nhiên tức giận: "Anh không đi thật sao?"

Lần này Dịch Dương không thèm trả lời, xốc chăn lên nằm xuống giường. Thương Lâm trừng trợn bóng lưng của hắn, nắm chặt nắm đấm, cảm thấy lòng đầy phẫn nộ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Dịch Dương đã rời khỏi cung. Thương Lâm tức tối ăn xong bữa sáng rồi liền dẫn vài cung nữ đi đến Hàm Thúy Các. Cả một ngày trời, cô luôn ở đó nói chuyện với Tô Cẩm. Để giết thời gian, thậm chí bọn họ đã nghiên cứu ra nhiều công dụng khác nhau của hoa hạnh. Tối đến, trước khi ra về, thấy tâm trạng của Tô Cẩm đã tốt hơn nhiều, Thương Lâm cũng cảm thấy hôm nay vất vả cả ngày trời cũng không uổng công.

Nhập Họa không hiểu chuyện này cho lắm. "Công chúa đang giúp Tô bảo lâm vui vẻ sao? Nàng ta thân phận thấp hèn, người mang thân phận cao quý đến quan tâm nàng ta đã là phúc của nàng ta rồi, sao còn phải tốn nhiều công sức thế?"

Thương Lâm ngồi trên kiệu, ngắm vầng trăng non lành lạnh trên trời, trước mắt lại hiện lên bộ dáng Tô Cẩm vác cái bụng bầu buồn bã rơi lệ.

Cô không trả lời Nhập Họa.

***

https://thuviensach.vn

Ba ngày sau, Dịch Dương trở về, Thương Lâm cố làm mặt lạnh, không để ý đến hắn, lúc ăn cơm cũng không thèm nhìn hắn một cái. Dịch Dương lẳng lặng quan sát cô một lúc, cuối cùng cũng lên tiếng: "Cho tôi một lý do."

Thương Lâm nhìn hắn.

"Cô cố chấp muốn tôi đến thăm Tô Cẩm như vậy là vì sao?" Dịch Dương nói: "Tôi thấy cô không phải là người cố tình gây sự, làm như thế chắc là có nguyên nhân của mình."

Thương Lâm im lặng một lát. "Tôi cảm thấy cô ấy rất đáng thương."

"Đáng thương?"

"Đúng vậy, anh không thấy thế sao?" Thương Lâm nói: "Cô ấy một thân một mình trong cung, không có người thân, chỗ dựa duy nhất là đứa con trong bụng và anh. Mặc kệ anh nghĩ thế nào thì bây giờ anh cũng là cha của đứa trẻ, anh ở bên cạnh cô ấy thì sẽ khiến cô ấy được an tâm rất nhiều."

Dịch Dương nhìn vào mắt cô một lúc: "Không nói thật thì tôi sẽ không đi."

Thương Lâm nghiến răng. "Được rồi, tôi chỉ..." Cô hít sâu một hơi. "Thấy cô ấy như vậy, tôi lại nhớ tới mẹ."

Dịch Dương không nói gì.

"Lúc trước mẹ tôi cũng như vậy, mang thai tôi mà có một mình, không ai bên cạnh..." Thương Lâm nghẹn ngào nói. "Lúc ấy tôi không thể làm gì cho bà, bây giờ chỉ hy vọng có thể giúp được một người có cảnh ngộ như bà mà thôi."

https://thuviensach.vn

Tay Dịch Dương cầm chặt đôi đũa ngọc, cảm thấy đôi đũa ngọc hệt như một miếng băng, lạnh đến nỗi khiến hắn không cầm được nữa.

Đặt đôi đũa xuống, hắn quẳng lại một câu "ấu trĩ" rồi bước nhanh ra khỏi đó.

Thương Lâm thở dài một tiếng, cảm thấy suy nghĩ này của mình đúng là cũng vô duyên thật.

Nhưng điều khiến cô bất ngờ là ngày hôm sau, khi cô đến Hàm Thúy Các thì lại thấy người trong ấy ai cũng có vẻ vui mừng.

"Sao thế? Làm gì mà tâm trạng vui quá vậy?" Thương Lâm cười hỏi.

Tô Cẩm hành lễ với cô rồi nói: "Còn phải đa tạ hoàng hậu nương nương, tối qua bệ hạ đến thăm thần thiếp."

Thương Lâm ngẩn ra: "Người đến rồi ư?"

Tô Cẩm không trả lời nhưng Thẩm Hương bên cạnh thì lại cười nói: "Dạ phải, bệ hạ nói rất nhiều chuyện với bảo lâm, còn chờ bảo lâm ngủ thì mới đi."

Thấy dáng vẻ hài lòng thỏa dạ của Tô Cẩm, Thương Lâm chỉ nhướng mày, không nói gì.

Cái gã kia có vẻ cũng không tàn nhẫn như đã thể hiện! Làm bộ lạnh lùng gì chứ!

***

Là một người thông minh thức thời, cô không đi châm chọc kiểu nói một đằng làm một nẻo của Dịch Dương mà chỉ thờ ơ mỉm cười. Tối ấy, lúc ăn cơm, cô nhìn Dịch Dương với vẻ sâu xa khó lường, giống như là 'anh đừng thẹn thùng vì tôi đã biết tất cả, tôi sẽ không hỏi gì hết'.

https://thuviensach.vn

Dịch Dương gắp một miếng măng bỏ vào trong chén cô, mỉm cười nói: "Cô mà nhìn nữa là tôi sẽ nghĩ rằng cô yêu tôi mất rồi đó."

Thương Lâm liếc mắt đưa tình. "Anh dịu dàng chu đáo thế, tôi cảm thấy mình sắp yêu anh thật rồi!"

Dịch Dương im lặng một lúc, nghiêm túc nói: "Nào, chúng ta hãy nói về thời thơ ấu thảm thương, không giống người thường của cô đi."

Thương Lâm: "..... nào, ăn đùi gà đi!"

***

Sau khi Hoắc Tử Nhiêu bị áp chế, cuộc sống của Thương Lâm trở nên tốt đẹp hơn nhiều, vì thế càng nghĩ cô càng cảm thấy Dịch Dương có bản lĩnh. Nhưng chưa mừng rỡ được bao lâu thì Dịch Dương đã mang đến cho cô một tin dữ: Yến Quốc sắp phái sứ thần đến để bái kiến Ngụy Hoàng, đồng thời muốn gặp mặt vị hoàng hậu vừa gả tới này...

"Nếu cô mà lộ tẩy thì tôi không cứu cô đâu đó!" Dịch Dương thành thật nói.

Thương Lâm rơi nước mắt, bắt đầu bù đắp mọi tin tức về Hạ Lan Tích.

Vào ngày sứ thần của Yến Quốc vào cung, hậu cung có vẻ xôn xao. Thương Lâm nghe ngóng một lượt thì mới biết thì ra trong bốn vị sứ thần có một vị có thân phận đặc biệt.

Người đó chính là Cao Trầm - con trai của trưởng công chúa Yến Quốc, hiện đang giữ chức Phụng Xa đô úy.

Ngoài ra, hắn còn có một biệt hiệu khác chính là: đệ nhất mỹ nam của Yến Quốc.

https://thuviensach.vn

Đệ nhất mỹ nam! Chỉ nghe bốn chữ này thôi là Thương Lâm đã mơ màng vô tận. Tuy Dịch Dương cũng rất đẹp trai nhưng hắn lại quá đáng ghét, uổng phí cả gương mặt khôi ngô tuấn tú kia. Thương Lâm hy vọng rằng anh đẹp trai lần này sẽ không cô phụ sự ưu ái của tạo hóa, có thể gánh vác được danh hiệu 'nam thần tượng'.

Nhưng cô không sao ngờ được rằng, nam thần tượng kia quả đúng là nam thần tượng trong lòng cô.

Trên bậc thềm sơn đỏ của đại sảnh trong hoàng cung Đại Ngụy, ngựa xe như nước, cơ bay phấp phới, quần thần đều im lặng đứng thành hai hàng. Thương Lâm ngồi bên cạnh Dịch Dương, nhìn bóng người càng ngày càng gần kia, mắt cũng bất giác mở to hơn.

Người kia... sao lại giống với người trong ký ức của cô đến vậy? Nhưng đây không phải là Trung Qốc thế kỷ 21, lẽ ra anh ta sẽ không xuất hiện tại nơi này!

Hay là, anh ta cũng xuyên qua?

Bốn vị sứ thần đồng loạt quỳ xuống, hô: "Ngụy Hoàng thánh an". Dịch Dương cười bảo bọn họ đứng dậy, quay đầu qua thì bắt gặp ánh mắt gần như là kinh hoàng của Thương Lâm.

Cô đang nhìn... Cao Trầm?

Hắn cười ôn hòa. "Hoàng hậu, sao gặp được người thân ở cố hương mà không hỏi han một tiếng vậy?"

Thương Lâm hoàn hồn lại, cười miễn cưỡng: "Các vị đi đường vất vả rồi." Cô ngừng lại rồi nói tiếp: "Năm nay hoa mai ở Dục Đô nở thế nào?"

Cô hỏi rất lạ, nhưng những người của Yến Quốc lại lấy làm bình thường, một vị sứ thần khoảng bốn mươi tuổi cung kính trả lời: "Bẩm

https://thuviensach.vn

hoàng hậu nương nương, lúc chúng thần rời khỏi Dục Đô là tháng ba, khi ấy hoa mai đã tàn rồi. Nhưng mùa đông vừa rồi nó nở rộ, rực rỡ hơn năm ngoái nhiều."

Thương Lâm gật đầu: "Vậy thì bổn cung yên tâm rồi."

Cao Trầm nhìn xuống đất, nói với giọng bình bình: "Bệ hạ và hoàng hậu biết công chúa rất yêu hoa mai nên sai chúng thần mang đến vài gốc mai, được đào từ vườn mai trong cung. Công chúa trồng nó trong vườn, cũng có thể nguôi phần nào nỗi nhớ."

Khi hắn nói những lời này thì sắc mặt rất bình thường, dường như không hề có chút kích động khi thấy Thương Lâm ở đây.

Thương Lâm thấy thế thì càng thêm nghi hoặc. Chẳng lẽ chỉ là người giống người thôi sao?

***

Đêm hôm ấy, Thương Lâm vẫn cứ buồn bực không vui. Dịch Dương thấy thế thì nhướng mày với vẻ hứng thú. "Thế nào, thấy người ta đẹp trai nên động lòng xuân phải không?"

Thương Lâm lườm hắn một cái. "Không thèm nói với anh."

Dịch Dương nhìn kỹ cô một lát, bỗng nhiên nổi hứng. "Lẽ nào, cô thật sự nhìn trúng cái gã gì mà... đệ nhất mỹ nam rồi sao? Ban ngày cô nhìn anh ta không chớp mắt."

Thương Lâm đưa tay chống cằm, ánh mắt nhìn vào hư không, một lúc sau mới nhẹ nhàng hỏi: "Anh nói xem, ngoại trừ chúng ta ra, người khác có khả năng xuyên tới đây không?"

https://thuviensach.vn

Dịch Dương nhíu mày: "Nói thế là có ý gì?" Hắn phản ứng rất nhanh, vừa nghĩ là lập tức hiểu ra ngay: "Cô nghi ngờ Cao Trầm cũng xuyên qua sao? Cô quen anh ta." Câu cuối cùng nói với giọng khẳng định.

Thương Lâm gật đầu: "Tôi có một người bạn ở hiện đại rất giống anh ta."

"Bạn?" Dịch Dương liếc cô một cái: "Bạn trai?"

"Là bạn trai thì tốt rồi..." Thương Lâm lầm bầm lầu bầu.

"À, tôi hiểu rồi, cô yêu thầm người ta phải không?" Dịch Dương cười rất đáng ghét. "Chậc chậc chậc, nhìn không ra nha. Nữ trung hào kiệt, oai phong táo bạo như cô mà cũng học người ta thầm thương trộm mến sao?"

"Anh mới táo bạo! Cả nhà anh đều táo bạo!" Thương Lâm thẹn quà thành giận. "Tôi nói cho anh biết, nói không chừng anh chàng Cao Trầm hôm nay chính là mối lương duyên mà ông trời an bài cho tôi, thời của tôi đã đến rồi!"

"Nói bậy bạ gì đó!" Dịch Dương vỗ vai cô, vẻ mặt hiền lành. "Chồng của cô bây giờ là tôi."

Thương Lâm quay đầu đi. "Vậy anh ta chính là nam phụ của tôi."

"Nam... phụ?"

Thương Lâm nói rất đường hoàng. "Mỗi một cô gái xuyên qua đều có một nam phụ."

Thấy Dịch Dương không cho là đúng, Thương Lâm tiếp tục nói: "Xem Bộ Bộ Kinh Tâm chưa?"

Dịch Dương: "Chưa."

https://thuviensach.vn

"Thần thoại thì sao?"

"Cũng chưa..."

"Tầm Tần Kí chắc coi rồi chứ?"

Dịch Dương im lặng một lát. "Liếc qua mấy cái cũng tính là coi rồi chứ?"

Thương Lâm nhìn hắn đầy thương hại. "Chàng trai à, xem ra anh không có tư chất làm nam chính trong tiểu thuyết xuyên không rồi."

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Nam Thần Tượng

Ngày thứ ba sau khi sứ thần của Yến Quốc đến, hoàng đế tổ chức một bữa tiệc nhỏ trong Song Hoa Đình bên hồ Cửu Khúc để tiếp đãi Phụng Xa đô uy Cao Trầm. Là công chúa đến từ Yến Quốc, hoàng hậu Hạ Lan Tích cũng tham gia bữa tiệc này.

Trong khi dùng bữa, hai bên đại diện cho hai nước Yến Ngụy tiến hành giao lưu trao đổi. Cao đô úy dâng lễ vật đã chuẩn bị lên cho Ngụy Hoàng, còn Ngụy Hoàng thì giới thiệu những món ăn đặc sắc của Ngụy Quốc cho hắn, cũng đề nghị hắn nên bớt chút thời gian để dạo chơi những danh lam thắng cảnh của Cận Dương. Trong suốt quá trình trò chuyện, có thể nói là chủ và khách đều vui vẻ, không khí hết sức hài hòa.

Sau khi uống được ba chén, hoàng đế bệ hạ giả vờ như bị hoa sen trong hồ Cửu Khúc hấp dẫn nên ung dung bước tới bên bờ hồ, còn tất cả cung nữ thái giám thì đã lui ra khỏi đình theo lời của hoàng đế lúc nãy nên bây giờ trong Song Hoa Đình chỉ còn lại hoàng hậu nương nương và Cao đô úy.

Thương Lâm mỉm cười, bưng chén rượu lên, dùng ống tay áo che lại, uống hết một nửa, ánh vẫn vẫn cứ thoáng quan sát Cao Trầm.

Mặt mày của hắn rất sáng sủa, lông mày rất đen, sống mũi cao thẳng, đôi môi hơi mỏng, khẽ mím lại với nhau, nhìn có vẻ hơi nghiêm túc. Đây là một gương mặt rất anh tuấn, cũng rất nam tính, khác với vẻ phóng khoáng của Từ Triệt, hắn nhìn mạnh mẽ hơn nhiều.

https://thuviensach.vn

Rất giống. Không, phải nói là y hệt như đúc. Cô là vậy, Dịch Dương cũng vậy, ngoại hình giống với chủ nhân của thân thể sau khi xuyên qua khoảng sáu mươi phần trăm, nhưng Cao Trầm này và người trong trí nhớ của cô lại giống nhau như một khuôn đúc ra.

Đang lúc cô còn suy nghĩ mông lung thì Cao Trầm đã ngẩng đầu lên, rõ ràng là biểu cảm tôn kính và xa cách nhưng lời hắn nói lại khiến tim Thương Lâm run lên. "Muội vẫn tốt chứ?"

"Cái gì?"

Cao Trầm vẫn tiếp tục dùng vẻ mặt cung kính của bề tôi đối với hoàng hậu để nhìn cô, nhưng giọng thì lại càng dịu dàng: "Đến đây được một thời gian rồi, đã quen hay chưa? Có gặp chuyện gì phiền phức không?"

"Cũng tạm..."

Cao Trầm im lặng một lát. "Xin lỗi, hôm ấy gặp nhau trên điện, rõ ràng là biết muội vẫn luôn nhìn ta nhưng ta lại không đáp lại muội." Hắn ngừng một chút. "Ta không cố ý làm muội thất vọng, chỉ vì có quá nhiều người, ta sợ muội không kìm chế được, bị người ta nhìn ra manh mối."

Thương Lâm cảm thấy tim mình đạp rất nhanh, gần như là muốn nhảy vọt ra ngoài. Bữa tiệc nhỏ hôm nay chính là cơ hội mà Dịch Dương tạo cho cô, để cô làm rõ xem Cao Trầm này có phải là người cô quen biết hay không. Bây giờ bốn phía không có ai, hắn nói với cô những lời như thế, lẽ nào... hắn đúng là...

"Sao... sao lại đến đây?" Cô hỏi nhỏ.

Ánh mắt của Cao Trầm có vẻ bất đắc dĩ, cộng thêm chút tự trào: "Ta cũng không biết, đợi khi ta hoàn hồn lại thì đã ở đây rồi."

https://thuviensach.vn

Mắt Thương Lâm sáng rực lên, hắn nói hắn không biết sao mình lại ở đây, mơ mơ màng màng xuyên qua, phải chăng là giống như cô và Dịch Dương? Còn nữa, những lời mà hắn vừa nói lúc nãy, rõ ràng là đang nói với người thân thuộc.

Trời ơi! Cho nên cô sẽ được nối lại nhân duyên với nam thần tượng trong lòng mình ở thời đại xa lạ này sao? Ông trời đối với cô thật tốt quá!

"Anh tới đây bao lâu rồi?" Cô hỏi với giọng như đang móc nối với đồng đảng.

Cao Trầm hơi ngẩn ra. "Quả nhiên là không gạt được nàng. Sứ thần của Yến Quốc đến Cận Dương vào ba ngày trước, còn ta thì... đến được một tháng rồi."

"À..." Vậy là hắn vừa xuyên qua được một tháng thôi. "Anh đã tìm hiểu chuyện ở nơi này kỹ lưỡng chưa đấy? Sẽ không bị người ta phát hiện ra chứ?"

"Muội yên tâm, ta rất cẩn thận, không bị người khác nhìn ra sơ hở gì đâu." Hắn nói: "Mọi thứ ở Cận Dương ta tìm hiểu hết rồi."

"Vậy thì tốt."

Cao Trầm nhìn cô với ánh mắt rối ren, "Chuyện trước kia là ta có lỗi với muội, muội... có còn trách ta không?"

Sắc mặt Thương Lâm khẽ thay đổi. Quá khứ của họ giờ nghĩ lại thì đúng là đau đớn, tàn nhẫn. Nhưng nói cho cùng thì mọi chuyện đều là do cô tự chuốc lấy, không thể trách anh ta được.

Cô mím môi, giọng có chút chua xót. "Những chuyện đó đều đã là quá khứ rồi, bây giờ gặp được anh, em rất vui."

https://thuviensach.vn

Tại nơi xa lạ này, gặp được người mình từng yêu, cô rất vui mừng.

"Em..."

"Tích Nhi." Cao Trầm đè nhỏ giọng, nghiêm túc nhìn cô. "Muội yên tâm, ta nhất định sẽ nghĩ cách để đưa muội rời khỏi đây."

Thương Lâm: "....hả?"

(Đoạn đối thoại này tiếng Việt dịch ta - muội, anh - em, nhưng trong tiếng Trung chỉ có 我 - wǒ và 你- nǐ nên không thể phát hiện ra hai người đang ông nói gà bà nói vịt)

***

"Cho nên, chỉ là do cô hiểu lầm thôi phải không?" Dịch Dương chống cằm, vừa lật xem tấu chương vừa nhàn nhã hỏi: "Cao Trầm đó chỉ giống với đối tượng yêu thầm của cô thôi đúng không, chứ không phải là một người."

Thương Lâm chán chường ngồi đó, không hơi sức đâu mà phản bác câu 'đối tượng yêu thầm' của hắn. "Ừ, do tôi hiểu lầm thôi." Cô dừng lại một lát. "Có điều, chắc là hắn và Hạ Lan Tích có gì đó với nhau."

"Này có thể đoán được." Dịch Dương cười khẽ: "Bây giờ nghĩ đến thì hai người bọn họ là thanh mai trúc mã, chắc là đã sớm thầm đính ước với nhau rồi."

"Thầm đính ước..." Thương Lâm lẩm bẩm lặp lại. Đúng vậy, biểu ca và biểu muội chính là quan hệ rất dễ xảy ra ám muội ở thời xưa. Hai người ấy, một người là con gái của hoàng đế, một người là con trai của trưởng công chúa, cả hai đều có thân phận cao quý, cuộc tình này vốn là một mối lương duyên tốt đẹp, đáng tiếc...

https://thuviensach.vn

"Lúc ấy e là Hạ Lan Tích không thể nào ngờ được kết cục của nàng ta và biểu ca chính là gả đến nơi xa xôi, chịu cảnh trời nam đất bắc."

"Cô xúc động quá nhỉ!" Dịch Dương nhướng mày. "Thế nào, hy vọng tan thành tro cho nên cảm thương nuối tiếc đến vậy sao?"

Thương Lâm uể oải, không thèm nói tiếp.

Dịch Dương thở dài, đặt tấu chương trên tay xuống, chậm rãi đi đến trước mặt cô. "Nào, bé đáng thương, để trẫm xem xem nàng làm sao vậy."

Cằm của Thương Lâm bị những ngón tay mãnh mẽ của hắn nắm lấy, cô không nhịn được mà cau mày. "Anh lại đùa nữa à?" Sau khi xuyên qua, lần đầu tiên gặp mặt đã bị hắn nắm lấy cằm, chuyện này cô còn chưa quên đâu!

Gã này có sở thích sờ cằm của người ta sao chứ?

Dịch Dương cười cười, đôi mắt trong trẻo cứ nhìn cô chằm chằm, rồi trở nên chăm chú. Thương Lâm bị ánh mắt của hắn làm ảnh hưởng, cô nuốt một ngụm nước bọt, bối rối nhìn hắn. "Anh... làm gì vậy?"

"Thật ra tôi cũng có chút tò mò, chúng ta sớm chiều bên nhau cũng được mấy tháng rồi mà sao không thấy cô có chút tình ý gì với tôi?" Dịch Dương nghiêm túc nói. "Theo lý mà nói thì tôi cũng anh tuấn nho nhã, dịu dàng chu đáo, có kém gì đối tượng yêu thầm của cô đâu? Cô không 'đổ' trước ánh hào quang của tôi khiến tôi rất khó hiểu!"

Thương Lâm há hốc mồm nhìn hắn. Những lời như thế mà cũng nói ra được, còn nói với vẻ mặt nghiêm túc như đang nói chuyện học thuật nữa chứ, da mặt của hắn dày bao nhiêu vậy?

Tuy trong lòng đang phỉ nhổ hắn nhưng khi đối diện với gương mặt anh tuấn gần ngay trước mắt kia, cô không thể thốt nên lời. Dưới ánh đèn

https://thuviensach.vn

dìu dịu, hắn mặc quần áo trắng, tóc búi bằng trâm ngọc, giống như một công tử không nhuốm bụi trần được miêu tả trong thơ ca, quả nhiên là có phong thái trác tuyệt. Còn chàng công tư phong thái trác tuyệt này đang lẳng lặng nhìn cô với ánh mắt dịu dàng ấm áp, giống như đang nhìn món báu vật trăm năm khó tìm vậy.

Cô đắm chìm trong ánh mắt ấy, thất thần trong giây lát.

"Ha ha..." Hắn bỗng nhiên bật cười, thả cằm cô ra, lui ra một bước, hài lòng nói: "Nhìn bộ dạng của nàng vừa rồi, cuối cùng trẫm cũng xác định được là sức hấp dẫn của mình vẫn còn, yên tâm rồi."

"Anh..." Bấy giờ Thương Lâm mới phát hiện ra rằng mình đang bị đùa bỡn, mặt lập tức đỏ lên. "Đồ khốn!"

Dịch Dương là như không nghe thấy, vui vẻ về lại bên bàn đọc tấu chương.

Thương Lâm vuốt hai má nóng bừng của mình, nhớ tới việc lúc nãy mình bị gã này mê hoặc thì rất chán chường, không biết làm thế nào.

Cô không phát hiện ra rằng bị Dịch Dương đùa một lúc như vậy thì tâm trạng mất mát vì chuyện của Cao Trầm lúc nãy đã bị vơi đi gần hết.

"Trừ chuyện này ra, hai người còn nói những gì?" Dịch Dương đợi một lúc cho cô lấy lại bình tĩnh rồi mới hỏi.

Thương Lâm nhớ tới câu cuối cùng mà Cao Trầm nói với mình thì lòng hơi bối rối. "Anh ta nói sẽ mang tôi đi."

Dịch Dương khẽ cau mày. "Anh ta muốn dẫn cô đi?"

"Nói đúng hơn là mang Hạ Lan Tích đi." Thương Lâm hăng hái phát huy năng lực tưởng tượng kịch bản của mình. "Tôi không biết cụ thể thì

https://thuviensach.vn

giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì nhưng có thể đoán được đại khái. Có lẽ khi hoàng đế tứ hôn, hai người đều tưởng rằng có thể quên được mối tình này, nhưng khi Hạ Lan Tích gả đi rồi thì Cao Trầm mới phát hiện ra mình không thể mất đi cô ta nên phát điên, mất đi lý trí nên mới nói 'đợi khi ta hoàn hồn lại thì đã ở đây rồi'." Cô ngẩng đầu nhìn Dịch Dương, giọng khẳng định. "Anh ta muốn dẫn Hạ Lan Tích bỏ trốn."

Dịch Dương im lặng một lát rồi mỉm cười. "Cũng to gan thật." Lời này như đang khen ngợi.

Thương Lâm hừ lạnh vài cái. Có người đàn ông khác nói muốn dẫn vợ của hắn bỏ chạy mà hắn lại có vẻ anh hùng trọng anh hùng, lòng dạ đúng là rộng như biển cả.

***

Đêm hôm ấy Thương Lâm ngủ không ngon giấc. Cô mơ thấy ác mộng.

Dưới mái hiên mưa phùn rả rích, cô mặc một chiếc váy màu hoa hồng, mong ngóng phía xa xa. Theo tin tình báo của Tiểu Thi, vào giờ này mỗi tuần, anh sẽ đến đây đọc sách. Nếu bọn họ gặp nhau ở đây, cô có thể lấy lý do là mình quên đem dù để anh đưa cô một đoạn.

Rốt cuộc thì người đó cũng xuất hiện trong tầm mắt của cô. Nụ cười trên môi cô còn chưa kịp nở thì đã nhìn thấy bên cạnh anh còn có một bóng người nhỏ xinh. Anh cầm một cây dù lớn màu đen, che mình và cô gái bên cạnh. Cô gái kia luôn tươi cười, còn anh thì cũng kiên nhẫn cúi đầu nói gì đó với cô ấy.

Bọn họ bước lên bậc thềm, đứng bên cạnh cô, còn cô thì như bị đóng đinh vào đất.

"Ủa, sao em lại ở đây?" Anh phát hiện ra cô, vừa xếp dù lại vừa hỏi.

https://thuviensach.vn

"Em... ở đây chờ bạn." Cô cười gượng gạo.

"À." Anh cười rất ôn hòa. "Anh còn tưởng em định đi, tính nói nếu em không mang dù thì theo thì anh có thể cho em mượn."

Cô gái bên cạnh anh nghe thế thì lập tức nhiệt tình nói: "Là bạn của anh hả? Mình còn dư một cây dù đây, cậu có cần không?"

Cô nhìn chiếc dù màu hoa hồng trên tay cô ấy, lắc đầu cười: "Không cần đâu, bạn của mình sẽ đến ngay, mình đi chung với cậu ấy."

"Vậy thì tốt. Chúng ta vào trong trước đi." Anh gật đầu với cô rồi dắt tay cô gái kia đi vào.

Cô đứng đó, ngẩn ngơ nhìn theo bóng họ, bỗng nhiên cảm thấy sự an bài tỉ mỉ của mình trong một tuần nay đúng là một trò cười.

"Dậy, dậy đi..."

Một giọng nói không ngừng lặp đi lặp lại bên tai cô, làm cô ngoài sự đau buồn ra còn cảm thấy bực bội.

Tôi đã thảm thương thế này rồi, cho tôi yên tĩnh một lúc không được sao?

"Này, tôi nói cô đó... đừng khóc nữa!"

Tôi khóc hay không liên quan gì đến anh!

Phiền chết đi được!

"Bốp__!" Một tiếng giòn giã vang lên làm cô từ trong mơ bừng tỉnh.

Đây không phải là thư viện của trường mà là cung điện u ám trong cung. Màn che lộng lẫy, còn cô thì đang nằm trên giường, hơi ngơ ngác,

https://thuviensach.vn

khóe mắt còn hơi ươn ướt, tay phải dừng giữa không trung, lòng bàn tay còn hơi đau.

Cô mở to mắt, ngẩn ngơ nhìn chàng trai bên cạnh.

Hắn mặc bộ đồ ngủ màu trắng, cổ áo hơi mở rộng, lộ ra làn da trắng sạch sẽ. Dưới mái tóc dài đen bóng, gương mặt anh tuấn của hắn càng thêm động lòng người. Hắn ngồi bên cạnh cô, chân co gập lại, tạo thành một tư thế rất không tự nhiên. Trong đôi mắt đen láy không có chút cảm xúc, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Cô bị hắn nhìn như vậy thì co rụt lại theo bản năng. Nhờ ánh đèn bên ngoài, cuối cùng cô cũng nhìn rõ, trên má trái của hắn còn có một dấu màu hồng...

Chết cha, vừa rồi cô lỡ tay đánh hắn!

"Tỉnh ngủ rồi sao?" Dịch Dương cười nhưng không vui. "Không khóc nữa à?"

Thương Lâm nghe thế thì hoảng hốt lau mắt, khụt khịt mũi. "Tôi..."

"Nằm mơ thấy gì thế?" Dịch Dương lạnh lùng nói: "Khóc lóc sướt mướt làm tôi thức dậy đây."

Hắn nhắc thế, Thương Lâm lập tức nhớ tới giấc mơ vừa rồi của mình. Đó là lần đầu tiên cô nếm trải sự cay đắng của tình yêu trong hai mươi bốn năm trong đời. Hơn nữa mấy năm sau đó không ngừng phải chịu nỗi đau này.

...sự kiện bắt đầu cho một cuộc đời bi thảm!

Lòng cô chua xót, rồi lại cảm thấy người trước mặt mình cũng không đáng ghét thế nữa. Thậm chí còn có cảm giác hết sức thân thiết.

https://thuviensach.vn

Đây là chiến hữu duy nhất của cô hiện nay.

Dịch Dương lớn từng này tuổi, đây là lần đầu tiên bị ăn tát, lòng hết sức hậm hực, nhưng ai ngờ kẻ tội đồ kia bị hắn châm chọc mấy câu thì mắt lại đỏ hoe

Rốt cuộc thì ai mới là người bị hại đây!

Hắn bực bội nhíu mày, đang định quát bảo cô không được khóc nữa thì bỗng nhiên bị hai cánh tay dang ra ôm lấy.

Cô... nhào vào lòng hắn.

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Bất Ngờ

Mùi hương thanh nhã trên người cô gái khẽ ùa vào mũi Dịch Dương, mái tóc mềm mại bị đè trước ngực làm hắn cảm thấy hơi ngứa. Dưới ánh đèn lờ mờ, làn da của cô trắng nõn, trong trẻo như ngọc ngà, đôi vai nhỏ nhắn không ngừng run lên, khóc rất dữ dội, thậm chí nước mắt còn làm ướt áo hắn.

Sự kinh ngạc của Dịch Dương tan biến, thay vào đó là bất đắc dĩ, và cả xấu hổ.

Đêm khuya vắng vẻ, cô nam quả nữ ở với nhau, một cô gái đang khóc lóc bi thương trong lòng hắn, bị người ta nghe thấy không chừng còn tưởng hắn đang ăn hiếp cô. Huống chi hai người còn nằm trên giường, đúng là...

"Là cô đánh tôi chứ có phải tôi đánh cô đâu. Có khóc cũng là tôi khóc chứ?" Hắn nói

"Tôi... tôi thật sự rất buồn!" Thương Lâm thút thít. Đối với cô mà nói, bây giờ Dịch Dương chính là người đồng hương thân thiết nhất, cô rất muốn dựa vào hắn một chút. "Anh để tôi khóc một chút thì có làm sao!"

Giọng điệu này...

"Nãy giờ cô khóc chưa đã sao?" Hắn nói: "Cách xa tôi ra một chút, đừng để tôi nghe thấy thì cô muốn khóc thế nào tùy cô!"

https://thuviensach.vn

"Không có nghĩa khí!" Thương Lâm níu lấy áo hắn, nghênh ngang nói: "Chúng là là đồng đội mà!"

Đồng đội của hắn sẽ không nhào vào lòng hắn lúc nửa đêm thế này...

Thấy Dịch Dương không nói gì, Thương Lâm bèn yên tâm, tiếp tục đắm chìm trong cảm xúc bi thương. Những chuyện xưa ấy cứ như là một bộ phim điện ảnh, lần lượt hiện lên trong đầu cô, làm lòng cô đau nhói. Lúc ấy đúng là không hiểu chuyện, thật là tự làm nhục bản thân, bây giờ nhìn lại cô chỉ thấy mỗi một bước khi đó đều là máu và nước mắt chan hòa, quả là đáng sợ!

Tự thương xót cho mình một lúc, cô dùng mu bàn tay lau nước mắt, đang định ngẩng đầu lên nói gì thì bỗng cảm thấy dưới thân có gì đó khác thường.

Hai người dựa sát vào nhau, lồng ngực vốn hơi lạnh lẽo của hắn cũng đã nóng lên, nơi nào đó cũng không chịu nằm im nữa.

Hình như hắn...

Cô ngơ ngác nhìn hắn, vừa vặn hắn cũng đang nhìn cô, vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh, nhưng trong mắt lại mang theo chút trêu đùa, dường như là muốn xem xem cô sẽ làm thế nào.

"Anh..." Thương Lâm giống như là bị kim châm, lập tức định lùi ra sau. Nhưng vừa mới nhúc nhích thì vùng eo đã bị một sức mạnh ghìm lại. Hắn đang giữ chặt eo cô, không cho cô đi.

Nghĩ thôi cũng biết là mặt mình đang đỏ cỡ nào, Thương Lâm nghiến răng nghiến lợi thốt ra một câu: "Lưu manh!"

"Cô tự mình nhào vào lòng tôi, trách tôi được sao?" Dịch Dương hừ nhẹ một tiếng. "Nhân dịp này nhắc nhở cô một chút, sau này đừng có tùy

https://thuviensach.vn

tiện khiêu chiến sự nhẫn nại của đàn ông, tôi không phải là chính nhân quân tử gì đâu."

"Nhìn là biết rồi!" Thương Lâm tức giận nói: "Anh... anh mau thả tôi ra!" Cô không muốn tiếp tục cảm nhận cái ấy nữa.

"Cô còn chưa nhận lỗi mà." Dịch Dương vẫn thong dong. "Nào, xin lỗi đi rồi tôi thả cô ra."

Thương Lâm rất muốn quật cường một phen, nhưng vì tình thế này quá xấu hổ, cô chưa từng trải qua chuyện như vậy nên hoảng hốt đến nỗi không biết phải làm thế nào, chỉ do dự một lát rồi ngoan ngoãn chịu thua. "Xin lỗi anh!"

"Xin lỗi tôi chuyện gì?"

"Xin lỗi, tôi không nên tát tai anh." Thương Lâm cố gắng biện minh cho mình. "Nhưng tôi không cố ý, lúc ấy tôi đang ngủ, anh gọi tôi dậy nên mới bị đánh. Lúc ngủ, tôi không ngoan cho lắm..."

"Nhìn là biết." Dịch Dương nhướng mày. "Còn gì nữa?"

"Còn nữa sao?" Thương Lâm nháy mắt, thấy Dịch Dương ám chỉ thì mặt lại đỏ lên. "Tôi không nên... khóc trong lòng anh..."

Á á, sao câu này nói ra thì có cảm giác như cô đang sàm sỡ hắn thế nhỉ? Cứu mạng, lúc nãy cô không kiềm chế được cảm xúc mà thôi, không hề có ý gì đâu nha!

Dịch Dương hài lòng. "Thế mới phải chứ." Hắn thả cô ra. "Được rồi, ngủ tiếp đi."

Thương Lâm trở về phần giường của mình với tốc độ ánh sáng, tránh ra rất xa, đến nỗi lưng dán vào tường, hai tay thì nắm chặt chăn, bao mình

https://thuviensach.vn

thật chặt. Dịch Dương thấy thế chẳng những không tức giận mà còn nói thật lòng. "Cô làm thế mới đúng, đừng thấy tôi đàng hoàng lịch sự mà lơ là cảnh giác. Nói thật, cô nên cảnh giác với đàn ông thì tốt hơn, nếu không sau này chắc chắn sẽ chịu thiệt." Hắn nói như thể chị em phụ nữ đang nói với nhau.

".....Cảm ơn đã nhắc nhở, tôi biết rồi!"

***

Tuy lúc ấy bị Dịch Dương làm cho xấu hổ và bối rối nhưng ngày hôm sau nhớ lại, Thương Lâm cũng cảm thấy đúng là mình không biết suy nghĩ. Chỉ vì cô chưa từng yêu ai nên không biết những chuyện phải chú ý đến, hơn nữa trong thời gian này cô và Dịch Dương nằm chung giường đã thành thói quen nên nằm gần một chút cũng không thấy gì. Nhưng trên thực tế, hắn cũng là một người đàn ông tràn trề sinh lực vậy, Hạ Lan Tích còn là một mỹ nữ, cô mang hình hài của cô ta đi ôm hắn, bị đùa bỡn là phải!

Hiểu được điều này, cô cũng không thể giận dỗi gì hắn, chỉ mong sao chuyện này trôi qua nhanh nhanh, đừng ai nhắc đến nữa.

Thái độ rộng lượng bỏ qua này của cô làm Dịch Dương hơi ngạc nhiên. Hắn cứ tưởng đàn bà con gái gặp phải chuyện này sẽ giận vài ngày chứ, không ngờ cô có thể điều chỉnh tâm trạng nhanh như thế. Nhưng nghĩ lại thì hình như cô luôn là thế, gặp phải chuyện gì cũng sẽ tìm nguyên nhân trên người mình mà không trách móc người khác.

Cũng rất thức thời!

***

Bảy ngày sau, hoàng đế đột nhiên đề nghị đến hành cung ở Nam Sơn chơi, cũng mời bốn vị sứ giả của Yến Quốc đi cùng.

https://thuviensach.vn

hành cung ở Nam Sơn cách ngoại thành Cận Dương khoảng hai trăm dặm, phong cảnh tươi đẹp, trên núi có suối nước nóng, là thắng cảnh được đế vương nhiều đời coi trọng. Thương Lâm không biết trong bụng Dịch Dương đang tính toán điều gì nhưng cũng phải đi theo. Ngoại trừ cô ra, quý phi Hoắc Tử Nhiêu, chiêu nghi Tạ Trăn Ninh, tiệp dư Tiết Ngọc Yên và bảo lâm Tô Cẩm đang mang thai cũng được ân điển này, cùng theo đến hành cung ở Nam Sơn.

Thương Lâm ngồi bên cửa sổ, chống cằm nhìn những dãy núi trập trùng xa xa, thấy hơi buồn chán. Nhập Họa sai các cung nữ thu dọn hành lý, còn mình thì ngồi xuống bên cạnh Thương Lâm. "Công chúa."

Thương Lâm nhìn nàng ta một cái. "Chuyện gì thế?"

"Cao đô úy... nửa tháng nữa sẽ đi."

Vừa nghe được ba chữ 'Cao đô úy' thì Thương Lâm lại thấy đau đầu. Cô còn lấy làm lạ là Nhập Họa thân là thị nữ bên cạnh Hạ Lan Tích, sao lại không biết chuyện giữa Cao Trầm và công chúa nhà mình. Nhưng thì ra trước khi rời khỏi Dục Đô, Hạ Lan Tích đau lòng quá đỗi nên ra lệnh cho Nhập Họa tuyệt đối không được nhắc tới Cao Trầm trước mặt mình, cho nên trước đó cô mới không được cảnh báo trước.

"À, thế thì tôt." Thương Lâm thản nhiên nói.

Nhập Họa cắn môi. "Công chúa, người thật sự thông suốt rồi chứ?"

"Đương nhiên." Thương Lâm rất bình tĩnh. "Nhập Họa, bây giờ ta đã là hoàng hậu Ngụy Quốc, không thể có cơ hội gì với Cao Trầm nữa. Ta quên được huynh ấy, em nên cảm thấy vui mừng."

"Dạ." Nhập Họa do dự một lát rồi nói dứt khoát. "Nếu công chúa đã quyết định quên Cao đô úy thì hãy nói rõ ràng với ngài ấy đi." Nàng ta lấy

https://thuviensach.vn

từ trong tay áo ra một tờ giấy. "Đây là thứ ngài ấy bảo nô tì đưa cho công chúa."

Trên trang giấy trắng như tuyết là một hàng chữ lệ hùng hồn bay bổng: giờ hợi ba khắc tối mai, đợi nàng ở Lâm Uyên Đình. Mong mỏi."

***

"Không đi sao?" Dịch Dương ngẩng đầu, hỏi.

"Không đi." Thương Lâm nói chắc như đinh đóng cột. "Ban đêm ban hôm đi hẹn hò quả thật rất nguy hiểm, tôi không muốn bị người ta bắt được điểm yếu này."

"Cô thận trọng thế là tốt, nhưng nếu không cô nói rõ ràng thì chủ nghĩa đế quốc sẽ không chịu từ bỏ âm mưu đâu."

Thương Lâm thấy cũng đúng, nhưng vẫn không nhịn được mà than thở. "Đều tại anh, hôm ấy ở Song Hoa Đình quay lại quá sớm, nếu không tôi có thể giải thích ngay lúc đó rồi."

"Bây giờ giải thích cũng được vậy." Dịch Dương nói: "Vẫn làm như lần trước, tối mai tôi hẹn Cao Trầm dùng cơm, cô đi cùng, như thế vừa xã giao mà vừa được việc."

Thương Lâm không nói gì. Đích thân sắp xếp cho hoàng hậu của mình và người tình gặp nhau, cái đầu của Từ Triệt sắp bị anh cắm sừng rồi đó bệ hạ à!

***

Tối hôm sau, trăng thanh gió mát, hoàng đế và Cao đô úy uống rượu ngâm thơ trong Huệ An Đình phía sau núi, hào hoa phong nhã còn hơn là các nho sĩ ở Cận Dương.

https://thuviensach.vn

Thương Lâm gánh vác trách nhiệm nặng nề của nữ chính, trong bữa ăn luôn giữ vẻ rụt rè, mỉm cười mà nhìn hai người đàn ông tán gẫu từ chuyện sử sách cổ kim cho đến thi từ ca phú, còn mình thì ăn hết một dĩa bánh thịt cua.

"Nửa năm không gặp, khẩu vị của công chúa tốt hơn nhiều." Cao Trầm bỗng nhiên nói: "Trước đây muội ghét nhất là ăn thứ này."

Thương Lâm mỉm cười không biến sắc. "Trước đây không thích không có nghĩa là bây giờ không thích." Cô quay đầu nhìn sang Dịch Dương, liếc mắt đưa tình. "Trước kia bổn cung không biết mình có thể gả cho Ngụy Hoàng, không biết câu cầm sắt hài hòa trong thi ca là có thật..."

Dịch Dương đợi cô thổ lộ xong thì mới nắm tay cô, trêu chọc. "Cho dù thích thì cũng không nên ăn nhiều quá, coi chừng bị trúng thực, tối lại ngủ không được."

Hắn vừa nói những lời này xong thì sắc mặt Cao Trầm bỗng trở nên tái đi.

Thương Lâm làm như không nhìn thấy, quay đầu sang nhìn hắn, nói: "Đô úy đại nhân, sau này hãy gọi bổn cung là hoàng hậu, dù sao đây cũng là Ngụy Quốc, bây giờ thân phận quan trọng nhất của bổn cung không phải là công chúa của Yến Quốc mà là hoàng hậu của Ngụy Quốc."

Cao Trầm cười miễn cưỡng, vất vả lắm mới nói được. "Ừm... hoàng hậu."

Thương Lâm thấy bộ dạng mất hồn của hắn thì cảm thấy mình quá đỗi tàn nhẫn. Nhưng dù là Hạ Lan Tích đích thực thì cũng có cách nào khác đâu chứ. Vào cái ngày mà nàng ta gả vào hoàng cung Ngụy Quốc thì nàng ta và Cao Trầm đã là người của hai thế giới khác nhau, kiếp này sẽ không còn cơ hội gì nữa.

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến đây, cô bỗng thấy hơi buồn bã, giống như là chuyện tình của mình bị người khác ngăn cản vậy.

"Từ nơi này nhìn ra, phong cảnh trên núi đúng là đẹp." Dịch Dương giở lại mánh cũ, chậm rãi bước ra khỏi đình, để sân khấu lại cho hai người diễn.

Bóng Dịch Dương vừa khuất thì Cao Trầm lập tức khẩn thiết nói. "Tích Nhi..."

"Đô úy, lúc nãy bổn cung đã nói rất rõ ý của mình rồi, đây không phải nơi ngài có thể ở lâu, xin đô úy hãy về Yến Quốc, đừng để cô cô và phụ hoàng thất vọng." Thương Lâm nghiêm túc nói.

"Tích Nhi đừng sợ, ta đã sắp xếp hết mọi thứ, đêm nay ta sẽ dẫn nàng đi, chỉ cần nàng..."

"Ta sẽ không đi." Thương Lâm nói. "Ngụy Hoàng là phu quân của ta, ta sẽ không phản bội phu quân của mình. Cho dù trước kia chúng ta có gì với nhau thì cũng đã là quá khứ rồi."

Cao Trầm nhìn cô với vẻ không dám tin, một lát sau cảm xúc trở nên mất mát. "Ta không tin! Tích Nhi, nàng sợ ta xảy ra chuyện nên mới nói thế để ta buông tay, đúng không?"

"Huynh bình tĩnh một chút." Thương Lâm thấy hắn quýnh lên thì mình cũng quýnh theo. Tuy những người hầu bên ngoài đều là do Dịch Dương tuyển chọn nhưng chuyện thế này đừng để họ thấy được thì hơn. Gã này mà nói lớn một chút thì lời thì thầm sẽ trở thành đài phát thanh mất!

"Tích Nhi..."

"Xẹt-!"

https://thuviensach.vn

Có thứ gì đó đang xé gió mà lao đến.

"Nương nương cẩn thận!"

Thương Lâm ngơ ngác nhìn phía trước, vô số mũi tên đang xé gió lao đến, vừa nhanh vừa chuẩn, phát ra những tiếng vùn vụt, khiến cô không thể nhúc nhích gì được.

Mẹ ơi, định đóng cô vào tường luôn hay sao vậy!

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Bị Bắt

Tay Thương Lâm bị một người dùng sức kéo mạnh, còn chưa kịp hoàn hồn lại thì đã bị kéo vào trong ngực ai đó. Người cô va vào lồng ngực rắn chắc kia, cô ngẩng đầu nhìn lên thì thấy xương hàm với những đường nét cương nghị của Cao Trầm.

"Đừng sợ..." Một tay hắn ôm eo cô, lách người tránh làn mưa tên đang bay đến, còn dành chút thời gian để an ủi cô.

Theo tin tình báo của Thương Lâm, hình như võ công của Cao Trầm rất cao, nghe nói còn được huấn luyện trong Vũ Lâm Quân. Nhưng theo quy định gặp quân vương thì không thể mang vật sắc nhọn nên bây giờ trong tay hắn không có gì làm vũ khí, không có cách nào để phản kích, chỉ có thể trốn trốn tránh tránh.

"Hộ giá! Hộ giá!" Thương Lâm nghe thấy tiếng kêu hoảng loạn của Vương Hải, nhưng vì đêm nay có ý đồ khác nên Dịch Dương chỉ để lại mấy tên thị vệ ở gần đình, còn đội quân bảo vệ thì bị điều sang một nơi cách đó cũng khá xa, thành ra bây giờ nước xa không cứu được lửa gần.

Thảm rồi!

"Cẩn thận!" Thương Lâm giãy giụa rồi hét về phía Dịch Dương thì thấy hắn tiện tay đoạt lấy thanh đao trong tay thị vệ bên cạnh, thành thạo đánh rớt những mũi tên đang bay tới, hành động trông rất đẹp mắt.

https://thuviensach.vn

Cái gã này... rốt cuộc thì trước kia hắn làm nghề gì vậy chứ?

Cao Trầm kéo Thương Lâm tránh ra sau một gốc cây, nghe tiếng đánh nhau loạn xạ ở đằng xa, ngực hít thở phập phồng. Hắn bỗng nhiên cười khẽ một tiếng: "Tuy không giống như kế hoạch nhưng thế cũng tốt..."

Thương Lâm ngẩn ra, sau gáy bỗng nhói lên một cái và ngất đi.

***

Khi Thương Lâm tỉnh lại thì bên ngoài đã tối đen như mực. Cô xoa chỗ cổ còn đau nhức, ngồi dậy quan sát bốn phía. Đây là một gian phòng ngủ rất bình thường, giường chiếu ngăn nắp sạch sẽ, trên chiếc bàn trà bên cạnh đầu giường có một cái bình sứ cao cổ trắng tinh, bên trong cắm vài cành mai, mùi hương thoang thoảng bay ra, thấm vào gan ruột.

"Két-" Cửa phòng được mở ra, Cao Trầm bưng một cái mâm bằng gỗ đàn hương, chậm rãi bước vào. Dưới ánh nến chập chờn, hắn nhìn cô bằng ánh mắt chăm chú, giống như muốn mê hoặc lòng người.

"Muội tỉnh rồi sao? Ta đã hầm cháo gạo nếp với hạnh nhân mà muội thích, còn chuẩn bị những món ăn khoái khẩu khác nữa, mau ăn một chút đi."

Thương Lâm nhìn hắn một lúc. "Đây là đâu?"

"Dùng cơm trước đã." Cao Trầm mỉm cười nói.

"Huynh bắt ta tới đây?" Thương Lâm mím môi, có vẻ không dám tin. "Đây là tội chém đầu đấy!"

Cao Trầm cười khẽ vài tiếng. "Ta biết." Hắn bình tĩnh nhìn cô. "Bắt đầu từ ngày muội rời khỏi Dục Đô, sinh mệnh này đã không còn là của ta nữa rồi. Lần này ta đến tìm muội thì đã vứt bỏ hết mọi thứ."

https://thuviensach.vn

Mẹ nó, tự nhiên nói sến như Quỳnh Dao là sao?

"Đồ điên!" Thương Lâm mắng một câu, đứng dậy định chạy ra ngoài nhưng Cao Trầm lại không cho cô được như ý, kéo cánh tay của cô lại. "Muội muốn đi đâu?"

"Còn đi đâu được nữa? Về nam Sơn." Thương Lâm nói. "Trước khi tin tức ta mất tích truyền ra ngoài." Lúc cô bị bắt đi là buổi tối, bây giờ trơi còn chưa sáng, vậy thì cùng lắm là cô chỉ mới mất tích có mấy canh giờ, vẫn còn kịp. Chỉ cần cô mau chóng trở về thì sẽ không ai phát hiện ra chuyện này.

"Đã qua một ngày một đêm rồi, bây giờ muội có về cũng không kịp nữa."

"Một ngày... một đêm?" Cổ họng Thương Lâm nghẹn lại. "Huynh nói sao?"

Trong mắt Cao Trầm hiện lên vẻ áy náy. "Xin lỗi, tối qua ta ra tay quá nặng khiến muội ngủ hơi lâu một chút."

Thương Lâm cảm thấy mình sắp không chịu được nữa rồi. Nói cách khác, cô không phải chỉ mới bị bắt đi mấy canh giờ như cô đã tưởng mà đã bị bắt đi hai mươi bốn tiếng đồng hồ...

Bà nó, mẹ nó, cha nó! Gã khốn này muốn tìm đường chết thì thôi đi, sao còn phải kéo cô chết chung?

"Huynh không biết huynh đang làm gì đâu!" Thương Lâm phẫn nộ hét lên. Cô bị bắt ra đây, không biết hành cung ở Nam Sơn sẽ loạn thành kiểu gì nữa. Quan trọng nhất là người thời xưa rất coi trọng danh tiết, bây giờ thì hay rồi, hoàng hậu nương nương bị tình cũ mang đi một ngày một đêm, làm gì có chuyện không có gì xảy ra!

https://thuviensach.vn

Cô tiêu đời rồi!

"Ta biết chứ." Cao Trầm đáp, đưa tay nâng gương mặt cô lên. "Tích Nhi, trước kia ta không biết mình phải làm gì nên mới trơ mắt nhìn muội ra đi. Bây giờ ta đã hiểu ra rồi, cha mẹ hay hoàng thượng đều không thể trở thành lý do ngăn cản đôi ta. Ta muốn ở bên cạnh muội, cho dù chết cũng không buông tay!"

Thương Lâm bị bắt phải nhìn vào hắn, trong đầu bỗng hiên lên hình ảnh rất lâu trước kia, cô và người đó cùng ngồi dưới ánh trăng, trong sân vận động của trường uống hết ly này đến ly khác. Cuối cùng cả hai đều say ngà ngà, cô dựa vào vai người đó, cô mơ mơ màng màng nói những lời trong lúc say. Còn người đó thì cười và nhìn cô một lúc, sau đó bỗng nhiên ôm chặt cô. Đôi môi nóng bỏng của người đó kề sát vào tai cô, nhẹ nhàng nói: "Thương Lâm, sao em lại thú vị như thế nhỉ? Nếu người yêu của anh mà là em thì chắc chắn anh sẽ không nỡ rời xa..."

Nước mắt của cô lập tức trào ra.

Cao Trầm nhìn gương mặt đầm đìa nước mắt của cô, yêu thương lau hai má cho cô. "Tích Nhi, đừng khóc nữa, muội như vậy sẽ làm ta đau lòng..."

Đau lòng cái đầu ngươi ấy! Bà đây đâu có khóc vì ngươi!

...Sau khi phát tiết một trận, Thương Lâm quyết định hảo hán không sợ chịu thiệt trước mắt, ngoan ngoãn ngồi xuống bên bàn ăn cơm. Gạo nếp vừa mềm vừa dẻo, vừa cho vào là tan ngay trong miệng, ngon chết đi được. Sau khi ăn được nửa chén, Thương Lâm quyết định thay đổi cái nhìn về Cao Trầm. Cho anh 1 like. Nhìn không ra một công tử cao quý như hắn mà tay nghề lại giỏi thế này.

"Ừm, cháo này rất ngon." Thương Lâm nói rất nghiêm túc.

https://thuviensach.vn

Cao Trầm cười rất vui vẻ, đưa tay vén phần tóc hơi rối của cô. "Cũng đâu phải lần đầu muội ăn những thứ ta làm, sao lại ngạc nhiên thế?"

À, thì ra đây là tình tiết cố định khi Hạ Lan Tích và hắn yêu nhau, cô sơ suất thật. Thương Lâm đảo mắt một vòng, mặt không đổi sắc. "Lâu quá không ăn nên quên mất rồi."

Cao Trầm nghe thế thì mặt biến sắc, không nói gì nữa.

"Bây giờ chúng ta đang ở đâu?" Thương Lâm cố giả vờ như hỏi bâng quơ.

"Nơi an toàn." Cao Trầm nói. "Muội không cần lo lắng."

Thương Lâm nhìn hắn hắn một cái, lập tức hiểu ra. Bởi vì chuyện đêm qua và thái độ chần chừ của cô lúc nãy nên hắn lo là cô sẽ tìm cơ hội chạy trốn.

Hắng giọng vài cái, Thương Lâm lộ ra vẻ đau thương và bi ai. "Biểu ca..."

Cao Trầm lập tức ngẩng đầu lên, nhìn cô với ánh mắt sáng rực.

"Huynh cũng đoán được rồi đó, những lời muội nói lúc trước là vì không muốn huynh đi mạo hiểm. Bây giờ nếu huynh đã hạ quyết tâm, muội cũng được huynh cứu ra rồi, vậy huynh có tính toán gì thì phải nói cho muội biết." Thương Lâm nghiêm túc nói: "Tình hình đã thế này thì bất luận là hoàng cung Yến Quốc hay hoàng cung Ngụy Quốc chúng ta đều không thể trở về. Nếu phải lưu lạc chân trời góc bể thì phải có sự chuẩn bị chu đáo."

Cao Trầm nhìn cô chằm chằm, mãi đến khi Thương Lâm thấy bất an, không biết có phải mình nói gì lộ tẩy hay không thì hắn mới từ tốn nở nụ cười. Diện mạo của hắn vốn có những đường nét cương nghị, tính tình

https://thuviensach.vn

cũng lãnh đạm nhưng khi ở trước mặt cô thì lại dịu dàng chu đáo. Thương Lâm ngắm gương mặt quen thuộc đang nhìn mình với vẻ yêu thương kia, tim bỗng rung lên, suýt nữa thì không cầm lòng được.

Bà nó! Đừng để bị dụ dỗ!

"Trước đó ta đã mua chuộc được thị vệ trong hành cung, cũng đã bố trí xong tất cả, vốn định hẹn muội tại Lâm Uyên Đình vào tối qua, sau đó thì dẫn muội đi, ai ngờ Ngụy Hoàng lại đột nhiên triệu kiến... Tuy có kẻ nhảy vào phá đám nhưng kết quả vẫn không khác gì mấy. Bây giờ hành cung ở Nam Sơn đã rất lộn xộn, là thời cơ tốt để chúng ta rời khỏi đây."

Thì ra là thế. Thương Lâm trầm ngâm một lát rồi nhíu mày nói: "Nhưng sao huynh lại biết bọn muội sẽ tới hành cung? Đây cũng là điều nằm trong kế hoạch của huynh sao?"

Cao Trầm vuốt cằm. "Chỉ cần sắp xếp cho mấy vị thần tử của Ngụy Quốc đề nghị với Ngụy Hoàng rằng nên mời sứ thần Yến Quốc tới hành cung Nam Sơn du ngoạn là được, cũng chẳng phải chuyện gì khó." Hắn nói tiếp. "Muội cũng biết đó, nếu muốn mang muội đi từ hoàng cung đại nội thì rất khó, đến hành cung thì dễ hơn nhiều."

Đúng vậy, mức độ canh gác nghiêm ngặt của hành cung Nam Sơn làm sao so bì với hoàng cung chín tầng kia? Bọn họ không nên chạy trốn từ trong cung, nếu không sẽ bị tóm cổ ngay.

Nghĩ tới đây, Thương Lâm bỗng cảm thấy có gì đó không đúng lắm, dường như có chi tiết gì đó rất quan trọng mà đã bị cô bỏ qua. Nhưng suy nghĩ rốt cuộc là ở chỗ nào thì lại không nghĩ ra. Không còn cách nào khác, cô hỏi tiếp những câu khác: "Thích khách tối qua là sao vậy? Trước đó huynh có biết không?"

"Không biết." Cao Trầm nói: "Có điều triều chính Ngụy Quốc lục đục như vậy, có vài tên thích khách thì có gì lạ? Bây giờ chúng ta đã ra ngoài

https://thuviensach.vn

được rồi, không cần phải lo tới những chuyện đó."

Nói xong câu này, hắn lại khôi phục vẻ đạm mạc. "Ta thu dọn chén bát."

"Đợi đã, đợi đã!" Thương Lâm thấy hắn muốn chấm dứt cuộc đối thoại thì vội vàng nói: "Muội muốn ăn nữa." Vừa ăn vừa nói chuyện thì dễ hơn mà.

"Muội đói cả ngày rồi, không được ăn một lúc quá nhiều, sẽ đau dạ dày đấy." Hắn dịu dàng nói.

"Nhưng..." Thương Lâm vẫn chưa chịu thôi. "Nhưng huynh vẫn chưa nói cho muội biết đây là đâu?"

"Đây là một biệt viện bên ngoài thành Cận Dương, được bố trí riêng cho chuyện hôm nay. Chúng ta ở lại đây đêm nay đã, sáng mai là có thể rời khỏi đây."

Sáng mai!

Sau lần thứ năm trằn trọc, lăn qua lộn lại, Thương Lâm quyết định ngồi bật dậy.

Không được, cho dù chắc là thanh danh của cô đã bị hủy hoại thì cô vẫn phải trở về. Bây giờ Cao Trầm rất tốt với cô, nhưng đó đều là dành cho Hạ Lan Tích. Hắn tưởng cô là người hắn yêu nên mới nâng niu che chở như thế. Đến khi hai người ở chung với nhau lâu, hắn nhận ra có vấn đề thì không hay.

Hơn nữa, cô thật sự không có cách nào để sớm chiều đối mặt với một người đàn ông mang khuôn mặt ấy.

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến đây, cô nhanh chóng mặc quần áo vào, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, đi ra ngoài. Lúc này, trăng vừa lên đỉnh đầu, mặt đất như phủ đầy sương. Cô thở dài một hơi, tim phập phồng lo lắng.

Biệt viện này không lớn lắm, tổng cộng chỉ có hai dãy nhà. Cô đi một vòng thì thấy một cánh cổng, chắc là đường thông ra bên ngoài.

Cô mừng rơn, vừa định chạy qua đó thì bỗng cảm thấy có gì khác thường. Hình như cô không nên chạy thoát một cách dễ dàng thế này...

Đấu tranh tư tưởng một múc, cô chậm rãi lùi lại, quay người đi đến bên chiếc bàn đá trong đình, nằm xoài lên bàn, dường như định tiếp tục ngủ tại đây.

Dưới ánh trăng lành lạnh, trên người cô chỉ mặc một bộ váy màu xanh nhạt, trông có vẻ rất phong phanh.

Cô không cần đợi quá lâu liền nghe được tiếng bước chân khe khẽ.

"Tích Nhi, bên ngoài lạnh lắm, đừng ngủ ở đây."

Cô thở dài, thầm khen bản thân quả nhiên là cơ trí. Xem ra nhất cử nhất động của cô đều có người ở trong tối theo dõi, lúc nào cũng báo cho Cao Trầm biết. Nếu lúc nãy cô mà để lộ ra ý định chạy trốn thì những gì đóng kịch tối nay đã thành công toi rồi.

Cô vẫn giữ nguyên tư thế nằm xoài lên bàn, chỉ nghiêng đầu sang, vừa vặn nhìn thấy một bên mặt của Cao Trầm. "Biểu ca, trong lòng muội rất rối bời, không ngủ được."

ngồi xuống bên cạnh cô, dịu dàng hỏi: "Sao thế?"

"Chúng ta đi như thế này, rất nhiều người sẽ bị liên lụy." Cô mím môi. "Thê tử được cưới hỏi đàng hoàng bị người ta cướp đi, đó chính là sỉ nhục

https://thuviensach.vn

lớn, chắc chắn Ngụy Hoàng sẽ không chịu bỏ qua đâu. Thiên tử nổi giận, trăm vạn người chết, máu chảy thành sông. Chắc những người người mà muội dẫn từ Yến Quốc tới cũng sẽ không thoát chết. Còn hiệp ước mà khó khăn lắm hai nước mới ký kết được nữa, cũng sẽ bị hủy trong chốc lát. Như thế đáng sao?"

Cao Trầm lẳng lặng nhìn cô một lát, bỗng nhiên mỉm cười. "Trước đây muôi cứ nói ta luôn nghĩ cho người khác quá nhiều mà không chịu nghĩ cho bản thân mình. Bây giờ ta vứt bỏ mọi thứ theo ý muội thì muội lại lo trước lo sau."

Mắt Thương Lâm trong veo như nước, nghiêm túc nhìn hắn. "Muội chỉ cảm thấy biểu ca không phải là người không có trách nhiệm như thế."

Rõ ràng là Cao Trầm bị những lời này làm cảm động, sau đó thì mỉm cười. "Đương nhiên ta không phải." Hắn thở dài một hơi. "Muội yên tâm đi, ta đã sắp xếp mọi thứ bên hành cung Nam Sơn rồi, bọn họ sẽ không phát hiện ra chúng ta mất tích đâu."

Không phát hiện ra? Thương Lâm ngạc nhiên. "Nhưng chẳng phải huynh nói bây giờ muội về cũng không kịp sao?"

"Nói thế để muội hết hy vọng thôi."

"Vậy rốt cuộc thì huynh đã sắp xếp thế nào?" Thương Lâm truy hỏi. "Chúng ta hai người sống sờ sờ tự nhiên không thấy thì sao họ không phát hiện được?"

"Muội quên Đường Nhân Trương rồi sao?" Cao Trầm cười khẽ. "Trước đây muội rất muốn học môn tuyệt kỹ của hắn mà."

Mẹ nó! Chuyện mà cô lo lắng nhất đã xảy ra rồi! Cao Trầm bắt đầu kể lể những chuyện giữa hắn và Hạ Lan Tích, cô là hàng giả thì sao biết được mấy chuyện đó!

https://thuviensach.vn

Chết tiệt! Sao lại chơi trò đánh đố trong thời khắc quan trọng này chứ!

"À, thì ra là thế..." Cô mặt không đổi sắc. "Nhưng có an toàn không?"

"Thuật dịch dung của Đường Nhân Trương rất cao minh, mặt nạ do chính tay hắn làm đương nhiên có thể lừa được tất cả mọi người. Hai người đóng giả chúng ta được đích thân ta lựa chọn, thân hình rất giống với hai chúng ta, tuyệt đối không ai nhận ra đâu."

Thuật dịch dung? Mặt nạ da người? Đúng là cao siêu nha!

Đây không phải là tiểu thuyết cung đấu sao? Sao tự nhiên chuyển thành tiểu thuyết võ hiệp thế?

"Tối qua Hạ Lan hoàng hậu gặp thích khách, đến nay bị trọng thương không dậy được, còn sứ thần Yến Quốc Cao Trầm vì cứu hoàng hậu mà cũng bị trúng tên, còn đang cứu chữa."

Thương Lâm ngẩn ngơ nhìn Cao Trầm, nhất thời không biết nói gì.

"Hai người đó là tử sĩ của ta, bọn họ sẽ thay chúng ta danh chính ngôn thuận chết đi. Từ nay về sau, trên đời này sẽ không còn Hạ Lan Tích và Cao Trầm nữa, chúng ta có thể dùng thân phận mới để sống tiếp."

Tim Thương Lâm đập loạn xạ, giống như cái hồi diễn kịch ở đại học, lên sân khấu rồi mới phát hiện mình cầm nhầm đạo cụ, lúc ấy tim như muốn ngừng đập.

Nói cách khác, Dịch Dương hoàn toàn không biết cô bị người ta bắt đi. Khi Hạ Lan Tích giả mạo ấy tắt thở, hắn sẽ tin là cô chết thật sao?

Hắn... có đau lòng không?

"Trước kia cứ luôn nghe nói Ngụy Hoàng ngu si mê muội, nhưng dạo này tiếp xúc với hắn, ta lại cảm thấy hắn không như những gì thể hiện bên

https://thuviensach.vn

ngoài." Cao Trầm hơi đăm chiêu. "Không biết có phải ta nghĩ quá nhiều rồi không?"

Dường như có một dòng điện chạy qua người Thương Lâm. Cuối cùng thì cô đã biết mình bỏ sót chi tiết nào rồi.

Hoàng đế bây giờ là Dịch Dương chứ không phải Từ Triệt, gã khốn đó cực kỳ gian xảo, sao có thể dễ dàng bị người ta lừa gạt thế được. Quan trọng nhất là cho dù kế hoạch của Cao Trầm có chu toàn đến đâu chăng nữa thì cô cũng đã sớm nói cho hắn biết việc Cao Trầm có ý định mang Hạ Lan Tích đi, lẽ ra hắn phải đề phòng từ trước mới phải chứ!

Sao cô còn bị bắt đi?

Hắn thông minh như vậy, lẽ nào không đoán ra được Cao Trầm ra tay ở hành cung sẽ dễ dàng hơn ở trong cung nhiều sao?

Trong đầu cô lóe lên cuộc trò chuyện của hai người vào đêm đó. Cô nằm trên giường, hăm hở đọc một quyển sách, còn hắn thì lẳng lặng quan sát cô một lúc lâu, sau đó đột nhiên hỏi: "Nếu Cao Trầm giống với đối tượng yêu thầm của cô đến vậy thì cô có từng nghĩ đến việc ở nơi này thực hiện tâm nguyện trước kia của mình không? Hắn thích Hạ Lan Tích như vậy, nhất định sẽ rất tốt với cô."

Lúc ấy cô ngẩn ra một lát rồi cười xùy một tiếng. "Tôi điên rồi chắc? Thứ tôi thích đâu phải là cái mặt của Cao Trầm, ngoại hình giống nhau thì nói lên được điều gì chứ?" Cô quơ quơ quyển tiểu thuyết trên tay. "Chỉ có mấy ông vua bị tổn thương tình cảm trong tiểu thuyết, sau khi người trong lòng chết đi thì sẽ tìm kiếm thế thân, tôi không muốn diễn loại kịch tình yêu đau khổ đó."

Hắn cười cười, không nói gì nữa.

https://thuviensach.vn

Lẽ nào mọi chuyện đều do hắn an bài sao? Tuy hắn chưa từng nói nhưng cô có thể nhận ra được ngay từ đầu hắn rất lo cô sẽ liên lụy tới hắn. Hắn không thích hợp tác với người khác, nhưng vận mệnh lại buộc họ lại với nhau, không còn cách nào khác nên hắn phải chấp nhận. Nhưng bây giờ có cơ hội thoát khỏi cô, có lẽ hắn liền thuận theo như vậy.

Công chúa Yến Quốc không thể chết trong tay người Ngụy Quốc, nhưng nếu công chúa Yến Quốc bị người của Yến Quốc bắt đi thì hắn sẽ trở thành người bị hại, có thể lợi dụng chuyện này để thu được lợi ích nào đó.

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Dịu Dàng

Đêm hôm ấy, cuối cùng Thương Lâm vẫn phải trở về phòng ngủ. Cô nằm nghiêng trên giường, mở mắt nhìn ánh trăng như nước, bóng cây lắc lư ngoài cửa sổ, không biết nên làm thế nào.

Cô bỗng nhiên phát hiện ra, trong tiềm thức, cô đã bất giác quá ỷ lại Dịch Dương. Còn nhớ lúc trước, khi mới biết hoàn cảnh của hai người thì ý nghĩ đầu tiên của cô chính là thu dọn đồ đạc chạy trốn. Nhưng lúc ấy Dịch Dương lại không đồng ý nên cô mới ở lại, cùng hắn đối mặt với mọi hiểm nguy trong hoàng cung.

Từ lúc nào thì cô cảm thấy ở bên cạnh hắn là điều đương nhiên? Cho dù là sau khi tưởng rằng thanh danh của mình đã bị mất sạch thì vẫn cứ muốn trở về?

Thật ra, nói cho cùng thì bọn họ chỉ có quan hệ hợp tác.

***

Sáng sớm hôm sau, Thương Lâm và Cao Trầm dịch dung xong thì cùng ngồi xe ngựa rời khỏi đó. Lúc này Thương Lâm không thể không than thở, chạy đến Nam Sơn đúng là tìm đường chết. Nếu ở trong thành Cận Dương thì còn có thể đóng cổng thành tìm người, bây giờ đã ở ngoài thành, không biết phải tìm đâu ra!

https://thuviensach.vn

Thôi thôi, cho dù là ở trong thành thì cũng không biết gã kia có chịu tìm cô không nữa, đúng là bi thảm.

Thương Lâm cảm thấy bản thân rất mâu thuẫn. Một mặt, cô không xác định được chuyện này có liên quan đến Dịch Dương hay không, cũng không biết mình có nên tức giận hay không. Mặt khác, cô lại cảm thấy cho dù chuyện này thật sự có liên quan đến hắn thì hình như cô cũng không thể trách hắn. Có lẽ hắn cảm thấy cô muốn bỏ trốn nên mới an bài như thế. Biết đâu người ta là vì muốn tốt cho cô.

Bà nó! Vừa nghĩ thế là đã cảm thấy máu bốc lên não rồi!

***

Sau ba ngày không ngừng ra roi thúc ngựa, bọn họ đến thành Hạ Đinh - một tòa thành cách Cận Dương khoảng ba trăm dặm về phía bắc.

Thành Hạ Đinh nằm bên sông Tuy, ngay sát biên giới của Ngụy Quốc. Nơi này có bến tàu lớn nhất bên bờ sông Tuy, quá nửa tàu thuyền trên sông đều xuất phát từ nơi này. Vượt qua con sông lớn là đến được thành Truyền Tuy ở phía bắc.

Trên đường đi Thương Lâm rất thức thời, bảo ăn là ăn, bảo đi là đi, cũng không hỏi nhiều. Mãi đến khi thu xếp chỗ dừng chân tại thành Hạ Đinh thì mới hỏi ra nghi vấn trong lòng. "Chúng ta đang về Yến Quốc sao?"

Trải qua mấy ngày nay, cuối cùng Cao Trầm cũng đã tin là nàng sẽ không chạy trốn nên không đề phòng nàng như lúc đầu. " Phải, ta cảm thấy về lại Yến Quốc thì an toàn hơn, muội cũng sẽ quen hơn."

"Đúng vậy." Thương Lâm nhìn bên ngoài, mỉm cười. "Nói đến đây, muội bỗng nhớ Yến Quốc rồi."

https://thuviensach.vn

"Muội còn nhớ ước hẹn của chúng ta không?" Cao Trầm nói. "Muội nói muội thích Tụ Thành - cố hương của Đoan Nghi hoàng hậu triều Tấn, muội muốn đến đó xem xem. Ta đã bố trí nhà ở và ruộng đất ở đó rồi, bây giờ chúng ta có thể đến đó, hoàn thành hôn lễ của chúng ta."

Một anh đẹp trai bỗng nhắc tới chuyện cưới hỏi với mình, cho dù không thích thì mặt Thương Lâm cũng không khỏi đỏ ửng. Cô nghĩ ngợi rồi hỏi tiếp. "Huynh không để bụng sao? Dù sao thì muội cũng đã..."

Cao Trầm đưa ngón tay đè môi cô lại. "Muội nói thế là làm ta không còn mặt mũi nào nữa. Nếu không phải do ta nhu nhược vô dụng thì sao muội phải đi xa ngàn dặm, chịu hết uất ức? Muội chịu cho ta cơ hội cứu vãn thì ta đã cảm kích lắm rồi..."

Hắn vừa nói vừa chăm chú nhìn Thương Lâm. Thương Lâm vừa tháo mặt nạ xuống nhưng đầu tóc vẫn búi theo kiểu nam nhi, có vẻ không được hài hòa lắm.

"Để ta chải tóc cho muội." Hắn nói. "Chẳng phải trước đây muội rất thích để ta chải tóc sao?" Chẳng qua khi ấy hắn cảm thấy không được tự nhiên lắm, có những chuyện phải biết chừng mực nên lần nào cũng từ chối nàng.

Thương Lâm còn chưa trả lời thì hắn đã ôm vai cô đi tới trước bàn trang điểm. Những ngón tay thon dài tháo chiếc trâm ngọc trên tóc cô xuống, mái tóc đen óng ả chảy xuống như thác đổ, phủ kín bàn tay to lớn của hắn. Tay kia của hắn cầm chiếc lược bằng ngọc, chấm chút nước rồi chậm rãi chải mái tóc cô, động tác vừa nhẹ nhàng, vừa cẩn thận.

Thương Lâm mặc cho hắn làm gì thì làm. Tâm trạng của cô hiện nay rất phức tạp. Chàng trai sau lưng cô chính là một công tử quý tộc ưu tú nhất thời đại này, cung tên võ nghệ tinh thông, văn chương thi phú hơn người. Bàn tay ấy lẽ ra phải cầm đao kiếm để khai phá lãnh thổ cho tổ quốc hoặc

https://thuviensach.vn

là cầm bút viết ra những sách lược trị quốc, khiến toàn thiên hạ phải nể phục. Nhưng lúc này, hắn lại cam tâm tình nguyên đứng phía sau cô, làm cho cô những chuyện chốn khuê phòng mà hầu hết đàn ông thời xưa đều khinh thường.

Hắn đúng là rất yêu Hạ Lan Tích.

Sau khi tỉ mỉ chải tóc cho Thương Lâm xong, Cao Trầm khẽ cúi người xuống, áp mặt vào mặt cô. Chiếc gương đồng hình bầu dục mơ hồ phản chiếu bóng hai người. Cô gái xinh đẹp thoát trần, chàng trai khôi ngô anh tuấn, trong khí chất lãnh đạm trời sinh kia lại chứa tình cảm ôn hòa khó tả.

"Cùng muội kết tóc se tơ." Hắn thì thầm. "Ta hy vọng sau này, mỗi ngày đêu có thể chải đầu cho muội."

Thương Lâm cụp mắt xuống, một lát sau bỗng mỉm cười. "Biểu ca, chúng ta uống chút rượu đi. Bỗng nhiên muội muốn uống rượu."

Cao Trầm nhíu chặt mày. "Uống rượu? Ta nhớ rõ là trước nay muội không uống rượu mà?"

"Từ Dục Đô đến Cận Dương, suốt hai tháng trời muội đều mượn rượu giải sầu thì mới có thể sống tiếp được..." Thương Lâm cười rất thê lương. "Bây giờ có lẽ tửu lượng của muội không thua gì huynh đâu."

Cô vừa nói thế, bàn tay đang đặt lên vai cô của Cao Trầm bỗng nhiên bóp thật mạnh. Hắn tập võ từ nhỏ, sức rất mạnh, chỉ cần bóp một cái là đã làm cho cơ thể nhu nhược của Hạ Lan Tích không chịu nổi. Thương Lâm la lên một tiếng, hắn lập tức phát hiện ra mình đã thất thố nên mới từ từ buông cô ra.

"Xin lỗi muội."

https://thuviensach.vn

Thông qua chiếc gương đồng, Thương Lâm có thể thấy được nỗi đau đớn cùng hổ thẹn trong mắt hắn.

Cô cố nén nỗi đau lòng xuống, tiếp tục nói. "Muội nghe nói ngũ hợp tửu của thành Hạ Đinh rất ngon nhưng đáng tiếc không có cơ hội nếm thử. Có lẽ cả đời này chúng ta sẽ không quay lại đây nữa, chi bằng nhân cơ hội này hoàn thành tâm nguyên của muội?"

Cao Trầm nắm chặt tay, từ từ nở nụ cười. "Được, để ta sai người đi mua."

***

Cửa sổ được chống lên hơn phân nửa, ánh trang hiền hòa chiếu vào, khiến cho căn phòng thêm đặc biệt. Thương Lâm châm đầy hai ly rượu bằng men xanh có viền hoa, mỉm cười đưa cho Cao Trầm một ly. "Mời biểu ca."

Cao Trầm nhận lấy, nhìn một chút rồi mới từ từ uống. "Vừa uống vào thì thanh ngọt, vị lắng lại rất lâu, ngũ hợp tửu quả nhiên danh bất hư truyền."

Thương Lâm cười nói. "Biểu ca thật là, uống rượu thôi mà cũng nói nhiều như vậy." Cô ngửa cổ uống cạn ly rượu. "Nếu huynh thích thì chi bằng hãy nghiên cứu cách chế tạo ngũ hợp tửu đi." Nghe Nhập Họa nói, hắn rất giỏi về ủ rượu.

Nói thế, cô bỗng cảm thấy kiến thức thi phú hắn đã học rất uyên bác rồi, thêm vào đó còn hiểu biết rộng những thứ khác, quan trọng nhất là người rất anh tuấn, đúng là hàng hiếm mà!

"Được, dù sao sau này chúng ta cũng phải kiếm cách mưu sinh, chi bằng mở một quán rượu." Cao Trầm mỉm cười, nói.

https://thuviensach.vn

"Huynh ủ rượu, muội bắt chước Văn Quân bán rượu." Thương Lâm nhướng mày.

"Vậy thì không cần." Cao Trầm cười. "Tuy số tài sản mà ta chuẩn bị không nhiều lắm nhưng không đến nỗi bắt muội phải xuất đầu lộ diện." Hắn quẹt mũi Thương Lâm một cái. "Muội chỉ cần vui vẻ gả cho ta, sau đó cùng ta đi du sơn ngoạn thủy là được."

Dạo chơi khắp thiên hạ sao?

Thấy trong mắt Thương Lâm lộ ra vẻ mê mẩn thì Cao Trầm mỉm cười, nói. "Muội còn nhớ không, lúc nhỏ muội đọc sách, thích nhất là cuộc sống cô độc dạo chơi khắp bốn biển trong mấy cuốn du ký. Những chuyện ngày xưa ta không thể nhận lời với muội thì bây giờ đều có thể làm được."

Ngón tay thon dài lướt qua gương mặt mịn màng của cô. "Hoa hạnh nở trong mưa xuân ở Giang Nam, cát vàng mênh mông ở Tây Vực, núi tuyết ngàn năm không tan trên núi Thiên Tuyên, những cảnh đẹp đã gặp là khó quên ấy chúng ta sẽ có cả đời để nhìn ngắm."

Thương Lâm ngẩn ngơ nhìn hắn, cô nghe thấy tiếng tim mình đang đập mạnh.

Trong kỳ ức cô bỗng hiện lên cảnh này: trong phòng karaoke náo nhiệt, giọng một cô gái trong trẻo vang lên. "Đình Hiên, anh và Bắc Bắc định kết hôn thế nào? Bắc Bắc của chúng ta rất thích lãng mạn, anh phải tổ chức hôn lễ có sáng tạo một chút đó."

Mạc Đình Hiên được hỏi nhưng còn chưa kịp trả lời thì Tô Bắc Bắc đã giành lên tiếng: "Mình đã nghĩ trước rồi, sau khi mình và Đình Hiên kết hôn thì sẽ đi du lịch. Có rất nhiều nơi mình muốn đến nhưng đáng tiếc là chưa có thời gian, vừa vặn đến lúc đó có thể đi cùng Đình Hiên."

https://thuviensach.vn

Cô ấy chủ động như thế làm mọi người đều cười ồ lên. Mạc Đình Hiên vỗ trán cô, mỉm cười nói: "Vậy em đã vạch lộ trình sẵn chưa?"

"Đương nhiên xong rồi!" Bị bạn trai trêu chọc Tô Bắc Bắc vẫn hết sức bình tĩnh. "Đầu tiên là đi Đại Tây Bắc một chuyến, sau đó sẽ đi ven biển phía Đông Nam, thuận tiện dạo một vòng Nam Kinh, Tô Châu, Hàng Châu. Còn điểm đến cuối cùng thì chắc sẽ là núi Trường Bạch. Cũng sắp mười lăm năm rồi, đúng lúc có thể đón Tiểu Ca từ Thanh Đồng Môn ra luôn."

Mọi người nhiệt liệt vỗ tay hoan hô lời phát biểu dõng dạc này. Thương Lâm lẫn trong đám người, hoan hô vài tiếng, sau đó quay đầu uống cạn ly rượu xái.

Bà nó, cô cũng tính đi núi Trường Bạch đón Tiểu Ca vậy, không phải bắt chước cô ta đâu!

Hồi ức bi thương khiến người Thương Lâm run lên, cô vội vàng châm rượu cho Cao Trầm. "Nào, uống đi!"

Động tác của cô hơi luống cuống nhưng Cao Trầm lại không nói gì, nghe lời cô uống hết ly rượu ngon. Thương Lâm có lý do để tin rằng chỉ cần cô muốn, hắn sẽ uống sạch bầu rượu mà không do dự gì.

Sự nhân nhượng và chiều chuộng này là cho Thương Lâm vừa vui vừa buồn. Lẽ nào bị Dịch Dương đoán đúng rồi sao, Cao Trầm xuất hiện là để cô hoàn thành tâm nguyện? Nếu không tại sao mỗi lần nói chuyện với hắn đều na ná với những chuyện trước kia thế?

Khoan đã khoan đã, có chuyện này cô vẫn chưa nghĩ kỹ. Cao Trầm giống với Mạc Đình Hiên như vậy, cô lại giống với Hạ Lan Tích, trong đó có ý nghĩa sâu xa gì không nhỉ? Chuyện xuyên không mà cũng có thể xảy ra thì những chuyện thần kỳ khác cũng không phải không thể.

Lẽ nào đây chính là kiếp trước, kiếp này trong truyền thuyết!

https://thuviensach.vn

Thương Lâm ngơ ngác nhìn Cao Trầm, bị ý tưởng vừa nảy ra trong đầu làm mơ màng.

"Tích Nhi, muội sao thế?"

Hai chữ tích nhi khiến Thương Lâm bừng tỉnh khỏi cơn tự kỷ. Không đúng, người mà hắn yêu không phải là cô, không phải là Thương Lâm đến từ thế kỷ 21 mà là Hạ Lan Tích cành vàng lá ngọc, thanh mai trúc mã với hắn. Lần đầu tiên tuy cô yêu đơn phương người ta nhưng tốt xấu gì cũng là một con người độc lập, lẽ nào lần thứ hai lại biến chất tới mức đi làm thế thân của người khác?

Thế chẳng phải tự đi tìm khổ sao?

Thương Lâm hít sâu một hơi, mỉm cười. "Không có gì, chúng ta uống tiếp đi."

Hai chén trà sau, Thương Lâm nhìn Cao Trầm đang ngủ mê man, nhẹ nhàng nói: "Bảo trọng." Cô đứng dậy mặc bộ quần áo giấu sẵn dưới giường vào, lặng lẽ ra khỏi phòng.

Lúc đóng cửa lại, cô nhìn hắn thêm lần cuối. Dưới ánh trăng hiền hòa, diện mạo của hắn vẫn rất ánh tuấn, mỗi một đường nét đều làm cô động lòng. Nhưng đây là người yêu của Hạ Lan Tích, không phải của cô. Cô có sự tự trọng và suy nghĩ của riêng mình, không muốn kết thành đôi với hắn trong trường hợp như vậy.

Nhưng trong lòng vẫn có điều tiếc nuối. Nếu trong thân xác này vẫn là Hạ Lan Tích thì chắc chắn bọn họ sẽ là một đôi tình nhân khiến bao người hâm mộ, nhưng bây giờ trời đã định là mãi mãi không thể gặp lại.

Thậm chí hắn còn không biết rằng, Tích Nhi của hắn đã chết rồi!

---

https://thuviensach.vn

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Gặp Lại

Thương Lâm đến thế giới này được bốn tháng, rốt cuộc cũng bước vào con đường xông pha thiên hạ của một cô gái xuyên không.

Trước khi trốn chạy, cô cân nhắc kỹ càng rằng sẽ chôm của Cao Trầm một số tiền nhỏ, đủ để cô sinh sống trong thời đại này vài tháng. Lúc đầu, bị bắt ở lại hoàng cung, cô từng tưởng tượng rằng nếu có ngày phải một mình ra ngoài kiếm sống thì mình phải làm gì bây giờ, rồi còn từng liệt kê hết những kỹ năng mưu sinh của mình ra, nghiêm túc suy nghĩ con đường sau này. Tuy bây giờ đã qua vài tháng nhưng kế hoạch vẫn có sẵn, cho nên cô cũng không hoảng loạn lắm.

Vốn cô định lập tức rời khỏi thành Hạ Đinh, rồi sau đó về lại Cận Dương hay là đi xứ khác thì còn chưa biết. Nhưng sau đó cô nghĩ, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, chắc chắn Cao Trầm sẽ không thể ngờ được cô dám tiếp tục ở lại Hạ Đinh, có khả năng hắn sẽ ra khỏi thành tìm cô, thế là cô thong dong rồi.

Mấy ngày nay đi theo bên cạnh Cao Trầm, ngày nào cũng phải dịch dung nên cô đã học được không ít kỹ xảo. Trong tay không có mặt nạ da người để dùng, cô liền dùng bùn trét cho dơ mặt mình, rồi lại nhét những đạo cụ đã được chuẩn bị từ trước vào trong quần áo, khiến thân hình mập mạp hơn, không đến nỗi vừa nhìn đã nhận ra ngay. Cô còn học được từ Cao Trầm cách làm thế nào để ép giọng xuống, khiến giọng nói giống như đàn ông. Bây giờ những kỹ năng này đã phát huy công dụng rồi.

https://thuviensach.vn

Cứ như thế, Thương Lâm hóa trang thành một gã ăn mày dơ dáy bẩn thỉu, trốn trong một ngôi miếu đổ nát ở phía tây thành, trộn lẫn với những người ăn mày khác. Theo kế hoạch ban đầu, cô sẽ ở Hạ Đinh một tháng, đợi sóng yên bể lặng rồi mới tìm đường khác để đi. Nhưng vừa gia nhập cái bang được ba ngày thì đã gặp phải mối nguy lớn trong đời.

Lúc đêm khuya vắng vẻ, có ba hắc y nhân lẳng lặng đột nhập vào miếu. Thương Lâm vốn tỉnh ngủ, nghe thấy chút tiếng động thì lập tức thức dậy. Trong ngôi miếu còn rất nhiều ăn mày đang ngủ, nằm ngổn ngang dưới đất, giống như là trong phim kinh dị vậy. Còn ba hắc y nhân kia thì rất kiên nhẫn xem xét kỹ từng tên ăn mày, dường như muốn nhận rõ diện mạo của họ.

Bọn họ đang... tìm cô sao?

Lông tơ trên người Thương Lâm bỗng dựng ngược dậy. Thấy những người kia sắp tìm qua bên này, cô vội vàng dùng chân đạp vào phần eo của tên ăn mày nằm bên cạnh, khiến hắn ta rống lên như là sói tru: "Bà nội nó! Đứa chết tiệt nào dám đá ông mày đó!"

Mấy người ăn mày lần lượt thức dậy, tiếng mắng chửi nhốn nháo cả lên, hết sức ầm ĩ.

Thương Lâm đá tên ăn mày xong mới thấy hối hận. Nếu bọn hắc y nhân ấy làm tới cùng thì chắc sẽ giết hết bọn ăn mày này để diệt khẩu, vậy há chẳng phải cô đã hại họ rồi sao? May mà bọn chúng còn chưa tới mức phát rồ, khi mấy tên ăn mày bắt đầu mắng chửi thì chúng đã lập tức rút lui, không để lại vết tích gì.

Thương Lâm nhìn trăng thanh gió mát bên ngoài khung cửa sổ rách nát, im lặng một lúc rồi quay đầu lại nhìn gã ăn mày bên cạnh, nói rất đường hoàng: "Vương lão tam, lần sau mày đừng có rống lên như heo bị chọc tiết được không? Tao bị mày làm thức giấc rồi nè!"

https://thuviensach.vn

***

Không được, ngôi miếu này đã không còn an toàn nữa rồi. Thương Lâm soi vào hồ nước để sửa sang lại diện mạo ăn mày của mình, nắm đả cẩu bổng trong tay, hòa vào dòng người đi ra ngoài thành.

Cô ôm mấy cái màn thầu và một bình nước, đi một chút lại dừng, kham khổ như một chiến sĩ cách mạng. Nhưng cho dù cẩn thận như thế thì suýt chút nữa vẫn bị tóm.

Ngoài thành Hạ Đinh khoảng năm mươi dặm, cô chen lẫn trong đám người, cúi đầu chuyên chú gặm màn thầu. Cách đó không xa, một người đàn ông vóc dáng cao to nhưng lại có gương mặt bình thường đang dùng ánh mắt lạnh như băng để lướt qua người cô, rồi lại dời đi chỗ khác.

Cô nhận ra hắn, đó chính là Cao Trầm sau khi đã dịch dung.

Mấy tên hắc y nhân ở trong miếu vào tối hôm đó chắc không phải là người của Cao Trầm. Bằng sự hiểu biết của hắn đối với Hạ Lan Tích, chắc hắn không thể nào ngờ được công chúa Hạ Lan Tích cao quý lại cải trang thành một tên ăn mày dơ bẩn, cho nên hắn hoàn toàn không nghi ngờ gì đến mấy gã ăn mày.

Sau khi Cao Trầm dẫn người đi xa, gã ăn mày bên cạnh thân mật khoát vai cô. "Haiz, Tiểu Mễ à, sau này đệ tính lăn lộn chỗ nào đây? Cận Dương có rất nhiều người giàu, ngay cả cơm cho chó mà cũng dùng gạo trắng, nếu không huynh với đệ cùng đến đó để sống những ngày tốt đẹp đi!"

Thương Lâm gặp được gã ăn mày có biệt danh lão Trương này ở trên đường, thấy cô là người cùng nghề nên nhất định phải đi chung với nhau. Thương Lâm nghĩ dù sao bây giờ mình cũng cải trang thành đàn ông, có thêm một người che chắn thì cũng tốt nên đồng ý. Lão trương lớn hơn

https://thuviensach.vn

Thương Lâm mười mấy tuổi, cô liền bắt chước mấy ăn mày khác gọi hắn là đại ca.

"Đại ca, đệ.. đệ không muốn đi Cận Dương." Thương Lâm từ tốn nói.

"Tại sao?" Lão Trương cao giọng. "Lẽ nào đệ sợ mấy quan to quyền quý đó? Đừng sợ, có đại ca bảo vệ đệ, ta xem ai dám ức hiếp đệ nào!"

Thương Lâm cười miễn cưỡng, không nói gì nữa.

***

Đêm hôm đó, Thương Lâm đang say giấc nồng thì bỗng bị một cảm giác nong nóng làm thức giấc. Vừa mở mắt ra, cô nhìn thấy lão Trương - người hai ngày nay xưng huynh gọi đệ với cô đang đè trên người cô, sờ mó lung tung.

Suýt nữa là Thương Lâm giật mình đến hồn vía lên mây, một cái tát lập tức bay tới mặt hắn. "Mẹ nó, ngươi đang làm gì đó?"

Bây giờ nghĩ lại thì đúng là thái độ của lão Trương này cũng nhiệt tình thái quá, hằng ngày có cơ hội là tới bắt chuyện với cô. Cô vốn tưởng hắn là người thích kết giao bằng hữu, nhưng xem tình hình này thì lẽ nào hắn là kẻ đồng tính? Thấy cô yếu đuối, nhìn giống như tiểu thụ nên mới động lòng?

"Ta nói Tiểu Mễ à, cô đừng có giả vờ nữa. Tuy hiện nay đại ca ta nghèo túng nhưng trước kia cũng từng phong lưu vô số. Xương cốt dáng người này của cô, sao có thể là đàn ông được?" Hắn vừa nói vừa nhe răng cười. "Nào, để đại ca tới yêu thương muội, sau này muội theo ta, đại ca nhất định sẽ đối tốt với muội."

Bà nó! Không ngờ gặp phải một tên ăn mày có gốc gác!

https://thuviensach.vn

Thấy bàn tay dơ bẩn kia sắp kéo quần áo mình, Thương Lâm giơ chân lên cao, đạp mạnh vào chỗ ấy của hắn. Lão Trương hét lên một cách thảm thiết, cô lập tức đẩy hắn ra, hoảng hốt chạy ra ngoài.

Phía sau nhanh chóng vang lên tiếng bước chân lộn xộn, dường như không chỉ có một người. Thương Lâm nhớ tới những tên ăn mày đi theo Lão Trương thì cảm thấy tê tái. Nếu bị bọn chúng bắt được thì kết cục của cô không thể tưởng tượng được.

Mẹ nó, sớm biết thế này thì đã ngoan ngoãn đi theo Cao Trầm rồi, ai mà ngờ một tên ăn mày mà cũng háo sắc tới mức to gan thế chứ.

Dưới chân bị vấp, người cô lập tức mất thăng bằng, ngã nhào về phía trước. Bởi sự cố này, những người đó đã đuổi kịp cô. Không kịp để ý tới cơ thể đau nhức vì bị ngã, cô lập tức quơ lấy hòn đá bên cạnh, uy hiếp bọn chúng. "Các người đừng qua đây!"

sắc mặt lão Trương âm trầm. "Tiện nhân, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, tối nay mà tao không cho mày một bài học thì cái tên Trương Tứ Đức của tao sẽ viết ngược lại."

Thương Lâm nhìn bộ dạng hung hăng dữ tợn của hắn, tay phải nắm chặt thành đấm, lòng đã có quyết định. Cùng lắm thì chết chung, bất luận thế nào cô cũng sẽ không để mặc cho mấy gã khốn này làm nhục!

Lão Trương cười lạnh vài tiếng rồi nhào tới. Thương Lâm nghiến chặt răng, đang chuẩn bị đánh nhau với hắn thì bỗng nghe lão Trương rống lên như heo bị chọc tiết. "Ai, ai dám đánh lén ông mày!"

Dưới ánh trăng sáng, trên trán hắn bị thủng một lỗ, đang không ngừng trào máu ra ngoài, trông hết sức kinh người. Thương Lâm nhìn cục đá trên tay mình, rồi lại nhìn cái mặt đầy máu của lão Trương, thầm nghĩ không đúng, ta còn chưa có đập mà!

https://thuviensach.vn

"Là ông mày đánh lén mày đấy!" Một giọng nói lạnh lùng vang lên, khiến người Thương Lâm lập tức cứng đờ.

Cô từ từ quay đầu lại, chỉ thấy dưới gốc cây cổ thụ cách đó không xa, có một chàng trai dáng người cao lớn, tay phải cầm một cục đá, vừa ném nó vừa đi về phía bọn cô. Điệu bộ của hắn vô cùng nhàn nhã, không giống như đang đánh nhau với người ta mà giống như đi tản bộ trong vườn nhà mình hơn.

"Thằng khốn, dám phá hỏng chuyện tốt của ông mày à! Mẹ nó, đánh chết nó cho tao!" Lão Trương nổi giận đùng đùng, xua tay một cái là những người bên cạnh hắn liền xông về phía chàng trai kia. Thương Lâm khẩn trương, những ngón tay bấu chặt xuống đất, mắt không dám rời khỏi cuộc chiến lấy một giây.

Thân thủ của hắn vẫn lợi hại như cái hôm ở Nam Sơn, chỉ cần một lát là có thể nhẹ nhàng đánh bảy tám người đàn ông gục xuống đất. lão Trương sợ hãi, không cám ngang ngược nữa, vừa run rẩy vừa lùi ra sau.

Chàng trai không thèm để ý đến lão Trương, ngược lại từ tốn đi đến trước mặt Thương Lâm, ngồi xổm xuống đất, ngón tay thon dài nắm lấy chiếc cằm của cô. Đôi môi mỏng khẽ mấp máy, hắn nhẹ nhàng nói: "Đây là nhỏ ăn mày quyến rũ đáng yêu của nhà ai thế này? Thật là đáng thương mà."

"Dịch Dương..." Thương Lâm òa khóc, nhào thẳng vào lòng hắn. "Thật là anh đó sao? Sao anh lại ở đây?" Cô nói năng lộn xộn. "Tôi sợ chết đi được, lúc nãy tôi cứ tưởng là phải nằm lại chỗ này luôn rồi chứ. Anh đến rồi sao?"

Dịch Dương mặc cho cô ôm mình một lát, sau đó mới chậm rãi nắm lấy vai cô, đẩy cô ra. "Ngại quá, tôi có bệnh sạch sẽ." Hắn nhìn bộ dạng bẩn

https://thuviensach.vn

thỉu của cô từ trên xuống dưới, trong đôi mắt đen thẳm toàn là vẻ khâm phục. "Khiến cho mình trở nên thế này, cô cũng tàn nhẫn quá nhỉ!"

Thương Lâm vừa thoát chết trong gang tấc nên không để tâm đến những lời trào phúng của hắn, chỉ ôm lấy vai hắn lần nữa, vừa khóc lóc vừa than thở. "Để tôi ôm một chút thì sẽ chết sao chứ."

Lần này Dịch Dương không đẩy cô ra nữa, chỉ kéo tay cô qua, cầm lấy cục đá bị cô nắm đến nóng lên, không thèm quay đầu lại mà ném thẳng nó ra sau. Tiếp theo, lần thứ ba trong đêm nay, lão Trương liền rống lên tiếng kêu thảm thiết như bị chọc tiết.

...Đúng là đáng thương mà. Hắn còn ảo tưởng rằng có thể nhân lúc hai người này ôm ấp nhau thì có thể chạy trốn, ai ngờ trốn không được thì thôi đi, còn bị cục đá đập thêm vào vết thương.

Dịch Dương đỡ Thương Lâm đứng dậy, thấy quần áo cô xộc xệch, da thịt trắng nõn nà như ẩn như hiện thì cởi áo choàng ra, khoác lên cho cô. Tay hắn nắm lấy eo cô, rồi hất hàm về phía trước. "Bà xã, em nói xem phải trừng trị bọn chúng thế nào đây?" Giọng điệu thờ ơ giống như trước mặt hắn không phải là một đám người thương tích đầy mình, mà là rau củ quả trong vườn nhà hắn.

Lão Trương không đợi Thương Lâm nói chuyện liền giãy giụa rồi kêu lên: "Tiểu Mễ à, đại ca sai rồi. Đệ nể tình mấy ngày nay ta cũng chăm lo bảo bọc cho đệ mà tha cho ta đi."

"Tiểu Mễ?" Dịch Dương nhướng mày. "Cô có thể lấy cái tên nào dễ nghe hơn không?"

"Tôi muốn tưởng niệm tên ăn mày trong Võ lâm ngoại truyện mà!" Thương Lâm nghiêm túc nói.

https://thuviensach.vn

"Võ lâm ngoại truyện? Chưa xem." Dịch Dương nói. "Tôi cứ tưởng cô không giật được điện thoại Tiểu Mễ nên mới lấy tên đó để phục thù chớ." Ngừng một chút, hắn lại không nhịn được mà chê tiếp. "Cái tên này gớm quá."

"Được, lần sau tôi lấy tên Samsung." Thương Lâm nói dõng dạc.

"Tiểu Mễ..." Lão Trương vẫn đang kêu rên, nhưng lại bị Thương Lâm ngắt lời. "Được rồi, đừng có kêu ma gọi quỷ nữa." Cô quay qua nhìn Dịch Dương. "Anh ra đây có dẫn người theo không?"

Dịch Dương gật đầu.

"Vậy anh để hai người lại, đưa mấy tên này đến quan phủ, nói là bọn chúng đùa bỡn con gái nhà lành, gây nguy hiểm đến an ninh xã hội, để bọn chúng phải ăn cơm tù đi."

Cô vừa nói xong thì lại nghe một loạt tiếng cầu xin. Dịch Dương thấy mắt cô hơi đỏ, bên trong còn rớm rớm nước mắt thì mỉm cười. "Được, bắt bọn chúng phải ăn cơm tù."

(*) Điện thoại Tiểu Mễ: là tên một loại smart phone bán rất chạy ở Trung Quốc

---

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tắm Rửa

Bọn ăn mày bị tống đi rồi, Thương Lâm đứng trên vùng đất hoang vắng trống trải, nhìn cả người mình bẩn thỉu dơ dáy, rồi nhìn Dịch Dương áo mũ chỉnh tề, bỗng nhiên cảm thấy lúng túng.

Nỗi sợ hãi tràn ngập đã từ từ biến mất, cô bắt đầu cảm thấy mình vác bộ dạng này đứng trước mặt hắn thì đúng là quá mất mặt.

"Uhm, cảm ơn anh đã đến cứu tôi..." Cô ấp a ấp úng. "Nếu không có anh thì hôm nay tôi tiêu đời rồi."

Dịch Dương nói với giọng thản nhiên. "Không có gì." Hắn ngừng một chút. "Có điều cô trốn giỏi thật đấy, người của tôi mấy lần tìm được cô rồi lại để mất, uổng công đi theo khắp nơi. May mà tối nay tôi đến kịp, nếu không..."

Hắn không nói tiếp, nhưng tại nơi hoang dã, bảy tám gã đàn ông đuổi theo một cô gái, định làm gì ai mà không biết. Nếu hôm nay hắn không xuất hiện kịp thời thì...

Thương Lâm không để ý đến vẻ khác thường của hắn, chỉ nhíu mày hỏi: "Người của anh đi tìm tôi?" Đầu cô bỗng lóe lên. "Mấy tên hắc y nhân trong ngôi miếu đổ nát phía tây thành Hạ Đinh tối hôm đó là người của anh sao?"

https://thuviensach.vn

"Nếu không cô tưởng là ai?" Dịch Dương nói. "Cao Trầm có thể đoán được cô sẽ trốn trong ngôi miếu hoang sao?"

"À... cho nên đó là người huynh phái đến để tìm tôi, nhưng không ngờ tôi lại cơ trí dũng cảm đến thế, có thể cắt đuôi được bọn họ, thế là anh đoán tôi đã ra ngoài thành nên lần theo đó đến tìm tôi?"

"Bỏ mấy chữ 'cơ trí dũng cảm' đi thì những chỗ khác đều không sai."

Thương Lâm còn muốn hỏi nữa thì Dịch Dương đã ngăn cô lại. "Đừng có nói nữa, cô mau tìm chỗ nào đó để tắm rửa, thay quần áo trước đi. Dơ như thế, tôi nhìn cũng thấy mệt theo." Hắn làm ra vẻ không dám nhìn thẳng vào cô.

Thương Lâm: "...Làm dơ mắt của bệ hạ, thật là ngại quá!"

***

Nửa đêm nửa hôm, bọn họ không thể nào vào thành được, may mà cách đó khoảng mười dặm còn có một khách điếm, phục vụ khách vãng lai dừng chân nghỉ lại. Nhìn cái khách điếm trơ trọi trong đêm, Thương Lâm lo lắng. "Nếu đây là hắc điếm thì làm thế nào bây giờ?" Dịch Dương liếc cô một cái khinh bỉ. "Vậy thì đen ăn đen chứ sao." Khí thế lưu manh côn đồ đầy mình khiến cho Thương Lâm trở nên yên tâm hơn, nhanh nhẹn theo hắn vào mướn phòng.

Trong căn phòng sạch sẽ, bà chủ xách một thùng nước nóng thật to vào, Thương Lâm nói cảm ơn xong thì vội vàng cởi quần áo ra, hân hoan nhảy vào trong nước. Có trời mới biết mấy ngày nay cô khổ tới cỡ nào. Nhớ năm đó, học quân sự mệt gần chết nhưng cô vẫn phải lết thân đi tắm rửa, bây giờ lại bị thời thế đẩy đưa đến nỗi phá vỡ mọi giới hạn của mình.

Cô đang vui vẻ tắm rửa, Dịch Dương ở bên ngoài dăn cặn mọi chuyện xong thì chậm rãi đẩy cửa bước vào.

https://thuviensach.vn

Thương Lâm nghe thấy tiếng mở cửa thì lập tức cảnh giác. "Anh... vào làm gì chứ? Đợi tôi tắm xong đã."

Giọng của Dịch Dương rất bình thản. "Cô cứ tắm đi, tôi không vào trong đâu." Tuy căn phòng này không lớn lắm nhưng lại có một tấm bình phong rất lớn ngăn ra làm gian trong và gian ngoài. Đứng ở gian ngoài thì không thể thấy gì cả.

Thương Lâm vẫn còn thấy căng thẳng, nhất là khi nhìn thấy bóng Dịch Dương ngày càng gần, rồi dựa vào tấm bình phong. "Anh anh anh... chẳng phải nói là không vào rồi sao?"

"Nè, đây là quần áo của cô." Những ngón tay thon dài cầm lấy bộ quần áo trắng tinh của con gái, đặt lên vách bình phong. "Mấy người tôi mang theo không có ai là con gái, cô tự lực cánh sinh đi."

Hắn bước tới bên chiếc bàn, ngồi xuống. Cuối cùng Thương Lâm cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng động tác tắm rửa cũng nhanh hơn nhiều.

"Lúc cô từ chỗ Cao Trầm trốn đi không có mang theo tiền sao?" Dịch Dương hỏi. "Sao mà phải thê thảm đến thế?"

"Có chứ, nhưng vì để che mắt người khác nên tôi đành phải giả làm ăn mày." Cô thở dài ngao ngán. "Ôm một đống tiền đi xin ăn, tôi đang thực hiện nhiệm vụ thị sát dân tình đó."

"Không!" Dịch Dương nghiêm khắc nói. "Bình thường chúng ta gọi đây là lừa đảo."

Thương Lâm: "....."

Cuối cùng Thương Lâm cũng tắm rửa xong. Cô vây một cái khăn tắm ngắn ngủn quanh mình rồi bước ra khỏi bồn tắm, đi tới lấy bộ quần áo trên nóc bình phong. Dịch Dương chống cằm nhìn bóng người lờ mờ trên tấm

https://thuviensach.vn

bình phong, những đường cong lả lướt quyến rũ, khi tay phải giơ lên cao thì bộ ngực hơi rung rinh, còn cả đôi chân thon dài miên man, khiến ánh mắt hắn trở nên sâu thẳm khó đoán.

Khi Thương Lâm mặc quần áo xong, từ sau bình phong bước ra thì Dịch Dương đã trở lại với dáng vẻ đạo mạo, thản nhiên ngồi đó uống trà. Cô cầm cái khăn lau mái tóc dài, ngồi đối diện với hắn. "A, có điểm tâm ăn nè!" Cô bốc lấy một miếng bánh hạnh nhân bỏ vào miệng.

Đôi môi đỏ hồng căng mọng chu lên, ăn miếng điểm tâm một cách say sưa. Khuôn mặt chỉ to bằng bàn tay hắn vừa trắng trẻo vừa sạch sẽ, những giọt nước từ trên tóc nhỏ xuống mặt cô, khiến cô hệt như một đóa sen trắng trong làn mưa, hết sức xinh đẹp.

Thương Lâm ăn một hơi hết ba miếng bánh, lúc ấy mới phát hiện ra Dịch Dương vẫn luôn nhìn mình thì nghi hoặc hỏi: "Anh nhìn gì đó?"

Dịch Dương thôi không nhìn nữa, thản nhiên nói: "Không có gì, chẳng qua cảm thấy Hạ Lan Tích đẹp hơn cô rất nhiều thôi."

Tuy Thương Lâm cũng cho là thế nhưng nghe Dịch Dương nói vậy thì lại hết sức khó chịu. Cô hừ một tiếng rồi cúi đầu uống trà, không thèm để ý đến hắn.

"Ăn xong thì chúng ta xuất phát thôi." Dịch Dương đứng dậy. "Phải làm sao để về tới Nam Sơn trước khi mặt trời lặn ngày mai."

"Hả?" Thương Lâm tròn mắt. "Phải đi ngay sao?" Cô còn tưởng là có thể ngủ một giấc thật thoải mái chứ.

"Đương nhiên." Dịch Dương nói. "Lẽ nào cô muốn để người ta phát hiện hoàng đế và hoàng hậu cùng mất tích sao?"

https://thuviensach.vn

Nhắc tới chính sự, Thương Lâm cũng trở nên nghiêm túc. Cô rút sợi dây buộc tóc ra, định cột tóc lên, ra vẻ đã sẵn sàng cho việc xuất phát. "Vậy vừa đi anh vừa kể tôi nghe vụ thích khách hôm đó là thế nào."

Cô bước vào trạng thái sẵn sàng, nhưng Dịch Dương thì lại không vội. Hắn đè vai cô lại, bảo cô ngồi xuống rồi giật chiếc khăn trên tay cô, bắt đầu chăm chú lau tóc cho cô.

Động tác của hắn rất nhẹ nhàng, khi những ngón tay xuyên qua tóc cô thì còn cẩn thận tách những sợi tóc dính vào nhau ra, lau từ chân tóc đến ngọn tóc một cách chậm rãi.

Thương Lâm nuốt một ngụm nước bọt, ngồi sững ra đó.

Vụ gì thế này?

"Uhm, anh bị Cao Trầm nhập vào rồi sao?" Một lúc lâu sau, cô dè dặt hỏi.

Động tác của Dịch Dương ngừng lại. "Sao lại nói thế?"

"Bởi vì mấy chuyện đại loại như lau tóc cho phụ nữ thì trong những người tôi quen, chỉ có anh ta là từng làm."

Dịch Dương mặt không biến sắc. "À, anh ta từng lau tóc cho cô rồi sao?"

"Không có." Thương Lâm thành thật đáp. "Nhưng anh ta từng chải tóc cho tôi."

Dịch Dương hừ nhẹ một tiếng. "Giả Bảo Ngọc."

(*) Giả Bảo Ngọc: Nhân vật trong Hồng lâu Mộng, cậu ấm của Giả phủ, suốt ngày chơi với đám tỷ muội nha hoàn trong nhà, lăn lộn trong mùi son phấn, thường chải tóc cho các cô gái này.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, cuối cùng thì hắn cũng lau khô tóc cho cô, khi đó mới thản nhiên nói: "Lát nữa phải cưỡi ngựa rất lâu, tóc cô mà không khô thì rất dễ bị cảm, nếu ngày mai mà bị đau đầu thì lại làm lỡ việc của tôi."

Hắn đang giải thích nguyên nhân của hành vi mình vừa làm đấy sao?

Thương Lâm bĩu môi, không vui cho lắm. Hắn tự nhiên trở nên dịu dàng làm lúc nãy cô còn suy nghĩ mông lung một chút, bây giờ xem ra là cô đã nghĩ quá nhiều rồi.

***

Nửa tiếng đồng hồ sau, bọn họ lặng lẽ rời khỏi khách điếm bằng cửa sau. Có hai hắc y nhân dắt hai con tuấn mã đang đợi ở đấy, thấy bọn họ đi ra thì im lặng quỳ xuống. "Chúa công!" Rồi quay sang Thương Lâm gọi: "Chủ mẫu."

Đây là lần đầu tiên Thương Lâm bị người ta gọi như vậy nên không khỏi run người. "Ừm, đứng dậy đi." Những người này biết thân phận của hắn, nói cách khác là sẽ tuyệt đối trung thành với Dịch Dương, tử sĩ trong truyền thuyết nha!

Dịch Dương biết cô không biết cưỡi ngựa nên đỡ lấy eo cô, nâng cô lên ngựa, sau đó bản thân hắn cũng leo lên phía sau. "Ngồi cho vững đó." Hắn quất một roi, ngựa xuất phát.

Con tuấn mã chạy với tốc độ rất nhanh, Thương Lâm cảm thấy mặt mình bị gió tấp vào khiến đau rát, không thể không nghiêng đầu né một chút.

"Bọn thích khách hôm đó là do Hoắc Tử Nhiêu an bài, thật ra là nhằm vào cô." Giọng của Dịch Dương vang lên từ phía đỉnh đầu cô, chậm rãi giải thích. "Có lẽ là cô ta muốn nhân lúc có người của Yến Quốc ở đấy mà giết chết cô, sau đó Yến Quốc sẽ khởi binh hỏi tội, cho tôi một bài học. Nhưng

https://thuviensach.vn

không ngờ kết quả là Cao Trầm cũng đã có chuẩn bị, bắt cóc cô đi không nói, còn để lại một người giả mạo. Bây giờ cô ta vẫn tưởng rằng người bị ám sát là cô, đang rất đắc ý kia kìa."

"Bà nó, cô ta có cần làm qua loa thế không!" Thương Lâm tức giận. "An bài một trận mưa tên để ám sát tôi, thế mà là âm mưu quỷ kế thâm độc sao."

"Một khi phụ nữ điên lên thì có bao nhiêu trí tuệ đâu chứ." Dịch Dương nói. "Cô ta bị tôi ghẻ lạnh lâu như vậy nên bây giờ hận cô tới tận xương cốt rồi. Nếu tôi đoán không lầm thì chuyện này cô ta giấu Hoắc Hoằng mà làm chứ lão hồ ly ấy làm gì nghĩ ra mấy cái cách ngu ngốc thế."

Thương Lâm đã hiểu ra tất cả. Hoắc Tử Nhiêu giấu cha mình, muốn giết chết tình địch là cô, đồng thời cũng muốn kéo Dịch Dương xuống nước. Kế hoạch này vốn cũng tàm tạm, kết quả nửa đường bị Cao Trầm phá hỏng, người bị tráo đổi. Đáng thương cho nàng ta đến giờ vẫn bị lừa gạt, không biết gì hết.

Thương Lâm nghĩ một lát rồi lại nói tiếp. "Thế sao anh lại phát hiện ra người đó không phải là tôi?" Không phải nghe Cao Trầm nói là rất giống sao? "Lẽ nào anh thử cô ta? nói những lời mà chỉ có hai chúng ta mới hiểu?"

Dịch Dương khinh thường. "Làm gì mà phải phiền phức đến thế."

"Vậy chứ sao anh lại nhận ra được?"

"Hình dạng hộp sọ."

"Hả?"

"Hình dạng hộp sọ của cô ta và cô khác nhau."

https://thuviensach.vn

Thương Lâm cảm thấy có thứ gì đó nghẹn trong cổ họng, một lúc sau mới nuốt xuống được. "Anh... giỏi lắm!"

Sau đó là một cơn im lặng, hai người không nói gì nữa, chỉ chăm chú lên đường. Thương Lâm nhìn những hàng cây bên đường đang lướt qua thật nhanh, cảm thấy mắt càng ngày càng nặng. Vòng tay của Dịch Dương rất ấm, lồng ngực lại rộng và vững chải, cô bất giác rúc vào trong, cuối cùng dùng áo choàng của hắn bao người mình lại luôn. Dịch Dương chú ý đến động tác của cô nhưng lại không ngăn cản, dường như không có ý kiến gì về việc bị cô coi là chiếc giường. Ngay lúc Thương Lâm đang mơ màng sắp ngủ thì rốt cuộc Dịch Dương lên tiếng. "Đúng rồi, có chuyện này muôn hỏi cô."

"Chuyện gì?"

"Sau khi cô chạy khỏi Hạ Đinh thì sao không về lại Nam Sơn?"

Người Thương Lâm cứng đờ, phản bác theo bản năng. "Ai nói tôi không về Nam Sơn? Chẳng qua tôi sợ bị người của Cao Trầm tóm lại nên tạm thời không về mà thôi..."

"Trước khi Hà Phương tống mấy tên ăn mày đến quan phủ thì có hỏi bọn chúng thật kỹ về chuyện của cô. Sau khi cô thoát khỏi Hạ Đinh thì lảng vảng định đi Liễu Thành, con đường đó không về lại Cận Dương." Giọng hắn ép nhỏ hơn, nhưng rơi vào tai Thương Lâm thì cô lại cảm thấy nguy hiểm. "Cô còn nói với tên đầu sỏ của bọn ăn mày là cô không muốn đi Cận Dương."

Cái gã này, không ngờ hắn lại đi điều tra cô.

Thương Lâm mím môi, lúc nói chuyện trở lại thì giọng hết sức rõ ràng. "Bởi vì tôi không biết, anh có muốn tôi trở về hay không?"

---

https://thuviensach.vn

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Hồi Cung

Trong gió đêm lạnh lẽo, giọng của cô gái mang theo sự giả vờ như mình rất dửng dưng, thế nhưng sự ấm ức và không cam lòng ẩn chứa trong đó lại bị Dịch Dương tinh tế nhận ra được.

Cô đang nghi ngờ... hắn thiết kế để cô bị bắt đi sao?

Nói xong câu này, Thương Lâm gần như là rất hối hận. Cái kiểu ai oán như cô dâu mới này là từ đâu ra vậy? Hơn nữa cô và Dịch Dương có quan hệ gì đâu chứ, làm gì có tư cách dùng giọng điệu này để nói chuyện với hắn.

Cô thấp thỏm không yên, rất sợ cái tên độc miệng này dùng những lời lẽ cay nghiệt để hồi đáp mình, như thế cô sẽ không đỡ nổi mất!

"Là thế à." Giọng hắn có vẻ trầm ngâm. "Vậy bây giờ tôi trả lời cô, tôi rất hy vọng cô trở lại!"

Giọng nói trong trẻo thản nhiên vang lên trên đỉnh đầu cô, khiến Thương Lâm giật mình quay đầu lại. "Anh nói gì?"

Trong màn đêm mờ mịt, khuôn mặt điển trai của Dịch Dương hoàn toàn không có biểu cảm gì. "Kế hoạch của tôi cho tới giờ đều được vạch ra trong tiền đề là có cô, nếu không có cô thì những kế hoạch đó đều phải thay đổi cả. Tuy đó chẳng phải chuyện gì lớn lao nhưng con người tôi trước giờ không thích tự tìm phiền phức, cho nên cô về thì vẫn tốt hơn."

https://thuviensach.vn

Rõ ràng là cách nói rất lãnh đạm nhưng Thương Lâm lại nghe ra được chút thân thiết trong ấy. Cô cúi đầu, cảm thấy mặt mình bắt đầu nóng dần lên.

Hắn vừa nói cô rằng mọi kế hoạch của hắn đều có cô. Nói cách khác, hắn không cố ý thiết kế để cô bị bắt đi.

Thật tốt quá, hắn không làm vậy!

Nỗi vui sướng trong lòng ngày càng mãnh liệt, cuối cùng không kiềm chế được mà hiện lên trên mặt. Khóe môi cô cong lên, ánh mắt sáng kinh người, ngay cả bị gió tấp vào mặt mà cũng không thấy đau nữa.

Tuy không thấy được mặt cô nhưng Dịch Dương vẫn có thể cảm nhận được niềm vui sướng bỗng nhiên toát ra từ người cô gái ngồi phía trước. Đôi môi mỏng của Dịch Dương khẽ mím lại, định mở miệng đả kích vài câu theo thói quen, nhưng không biết tại sao cuối cùng lại không noi gì cả.

Tay phải hắn nắm chặt dây cương, tay trái thì đặt lên vai cô, vỗ nhẹ vài cái. "Mệt thì ngủ chút đi, ngày mai còn phải bôn ba nữa." Hắn ngừng lại một chút. "Nếu đầu óc của cô không tỉnh táo mà làm hỏng việc thì tôi chỉ có thể để cho người giả mạo kia thay cô giúp tôi đối phó với Hoắc Hoằng."

Bởi vì tâm trạng đang vui vẻ nên Thương Lâm không thèm đấu khẩu với hắn, chỉ ngoan ngoãn nhắm mắt lại. "Vậy tôi ngủ đây,đến thì gọi tôi dậy."

Dịch Dương không trả lời. Cô im lặng dựa vào lòng anh, dùng áo choàng của anh trùm người mình lại. Trên làn gấm mềm mại mang theo hơi thở của hắn, ấm áp mà cũng khoan khoái, tựa như ánh dương, nhưng cũng trầm tĩnh như hồ nước.

Tuy rất mâu thuẫn, nhưng lại khiến cô yên tâm.

https://thuviensach.vn

***

Ngày hôm sau, Thương Lâm và Dịch Dương thuận lợi về tới Nam Sơn. Rõ ràng Dịch Dương sớm đã có an bài trước, trên đường bọn họ lên núi thì không gặp bất cứ ai cả, cuối cùng thì theo mật đạo mà vào trong tẩm điện.

Trong điện chỉ có vài cung nữ đang trực, nhìn thấy một Thương Lâm có thể nhảy nhót tung tăng thì vẫn không hề ngạc nhiên mà chỉ cung kính nói: "Bệ hạ, nương nương." Sau đó dâng một mũi tên sắc bén, sáng lóe lên.

Thương Lâm chớp mắt, hiểu ra ý định trong đó.

Đóng kịch thì phải đóng cho tròn vai, thân là hoàng hậu nghe đồn bị trúng tên hấp hối mà trên người không có lấy một vết thương thì sao được, lỡ đâu bị bại lộ ra thì hỏng bét, cho nên chi bằng tự cho mình một nhát.

Cô thở dài một hơi nặng nề, nhận lấy mũi tên.

Cô khoa tay múa chân cả nửa buổi trời mà vẫn không thể ra tay với bản thân được nên níu ống tay áo Dịch Dương lại, nghiêm túc nói: "Hời cho anh quá rồi. Nào, cho anh một cơ hội làm tôi bị tổn thương."

Những ngón tay thon dài của Dịch Dương nhận lấy mũi tên, ngắm nghía nó, rồi lại nhìn bộ ngực phập phồng của cô, trong mắt lóe lên vẻ sâu xa.

Tay phải hắn giữ lấy vai cô, hai người ngồi trên giường, hắn đặt mũi tên lên trên ngực cô, trầm giọng nói: "Cố chịu."

Thương Lâm nhắm mắt mại, không nói chuyện.

Ai ngờ đợi một hồi mà vẫn không thấy cơn đau đớn truyền tới như dự kiến. Thương Lâm hơi tức giận, mở mắt ra định hỏi hắn sao còn chưa ra tay

https://thuviensach.vn

đi thì lại bắt gặp một khuôn mặt anh tuấn đang kề ngay trước mắt.

Hắn kề vào quá gần, chóp mũi của hai người suýt nữa là chạm vào nhau. Bốn mắt nhìn nhau, cực kỳ chăm chú, đến nỗi Thương Lâm nghi ngờ rằng phải chăng họ đang chơi trò đấu mắt.

Hắn nhìn cô bằng ánh mắt ấy, trong đôi mắt đen sâu thẳm mang theo vẻ nhu hòa, mê hoặc đến nỗi khiến Thương Lâm suy nghĩ mông lung.

Đừng nói là hắn đang định thổ lộ gì với cô nha?

Giống như là để chứng thực sự suy đoán của cô, Dịch Dương bỗng nhiên mỉm cười, giọng nói hết sức hiền hòa. "Tuy những nơi khác có sự khác biệt, nhưng ánh mắt của các cô rất giống. " Hắn đè giọng xuống thật thấp, khiến chỉ có hai người mới nghe thấy được. "Mắt của cô và Hạ Lan Tích rất giống nhau, đều rất đẹp, tựa như là ngôi sao vậy."

Thương Lâm ngẩn ngơ. Cô không có nghe lầm đấy chứ, hắn vừa khen cô đó sao?

"Anh... Á..." Còn chưa nói xong, ngực cô bỗng bị một vật nhọn đâm vào, đau đến nỗi cô phải la lên.

Mẹ nó! Sao khi ra tay không báo trước một tiếng chớ!

Cô còn chưa chuẩn bị mà.

Ngay khi cô đau đến nỗi la lên thì Dịch Dương ôm chặt lấy cô, giống như là đang an ủi. Cô không còn chút sức lực nào, chỉ có thể oằn người dựa vào lòng hắn, đôi chân mày nhíu chặt lại, hai mắt thì nhắm riết, hàng mi dài không ngừng run run. Một lúc sau, cô mới mở mắt ra, cười miễn cưỡng. "Ra tay tàn nhẫn thật."

https://thuviensach.vn

Vào lúc này mà còn có sức để mắng hắn, đúng là một con cọp giấy đúng nghĩa.

Hắn khẽ mỉm cười. Nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn về phía mấy cung nữ thì ánh mắt đã trở nên bình thường. "Băng bó lại cho nương nương."

Hắn đứng dậy rời khỏi đó, ba cung nữ lập tức bước tới, tiến hành rút tên, xử lý vết thương đâu vào đấy. Thương Lâm bị cởi áo ra, người mềm nhũn, dựa vào giường, ánh mắt lại xuyên qua mấy cung nữ đang bận bịu mà nhìn về bóng người cao lớn đang đứng bên bình phong ấy. Cao lớn và thẳng tắp, giống như một gốc cây to có thể dựa vào.

Lúc nãy hắn sợ cô đau quá nên mới cố ý nói như thế để phân tán sự chú ý của cô đúng không?

***

Bọn họ vừa làm xong xuôi không bao lâu thì Hoắc Tử Nhiêu lập tức không phụ sự kỳ vọng mà xuất hiện ngay. Thương Lâm nằm trên giường, nghe thấy giọng nói lúc cao lúc thấp của Hoắc Tử Nhiêu. "Hoàng hậu nương nương hôn mê bất tỉnh đã nhiều ngày khiến bổn cung hết sức lo lắng. Đây là thần y do cha ta mời từ bên ngoài cung tới, cố ý dẫn lên núi để chữa trị cho nương nương."

"Nhưng mà..." Cung nữ ngăn nàng ta lại theo lệnh của Dịch Dương. "Chuyện này phải được sự cho phép của bệ hạ, nô tì thật sự không cách nào làm chủ được."

"Bổn cung sẽ tự biết cách nói với bệ hạ, các ngươi cứ lui ra trước đi, làm lỡ việc chữa trị cho nương nương, các ngươi có gánh vác nổi không?" Giọng nói có vẻ to hơn, dĩ nhiên là đang uy hiếp.

"Nhưng mà..."

https://thuviensach.vn

Dịch Dương khẽ gật đầu, cung nữ ngay tại cửa lập tức hiểu ý, không biết nói gì với bên ngoài mà nghe cung nữ bên ngoài bất đắc dĩ nói: "Vậy thì mời quý phi nương nương vào."

Hoắc Tử Nhiêu đắc ý, hùng hổ tiến vào trong điện. Khi ánh mắt đảo qua chiếc giường thì lập tức cứng người lại.

Chiếc giường rộng lớn được vây bởi ba tầng màn màu xanh da trời. Còn ở giữa, Hạ Lan hoàng hậu mặc áo ngủ trắng, mái tóc dài mượt như tơ xõa đầy vai, càng tôn thêm vẻ tái xanh và yếu ớt. Bên cạnh cô là hoàng đế khôi ngô tuấn tú, người mặc quần áo màu xanh lơ, nhưng áo ngoài đã cởi, một chân co gập lại, thản nhiên nằm bên cạnh hoàng hậu. Cánh tay phải của hắn kê dưới đầu hoàng hậu để làm gối, còn hắn thì đang nghiêng đầu nói gì đó với hoàng hậu, dáng vẻ hết sức dịu dàng và thân thiết.

Hai người như vậy, khiến người ta vừa nhìn là đã nghĩ ngay đến mấy chữ 'một đôi người ngọc'. Rõ ràng là trước đây, người đàn ông kia luôn phải ngoan ngoan nghe theo lời nàng ta!

Bị đả kích quá lớn, nàng ta thậm chí đã quên mất chuyện hoàng hậu hôn mê bất tỉnh lâu ngày bỗng nhiên tỉnh lại, chỉ đắm mình vào trong nỗi sỉ nhục vì người của mình bị cướp đi.

Một tay kia của Dịch Dương thì đang đùa nghịch mái tóc của Thương Lâm, rồi hờ hững ngẩng đầu lên. "Sao nàng lại đến đây?"

Giọng điệu xa lạ khiến Hoắc Tử Nhiêu nảy sinh nỗi căm hận. May mà nàng ta vẫn còn giữ trước lý trí, không có biểu lộ ra ngoài, chỉ làm ra vẻ ngạc nhiên nói: "Thì ra hoàng hậu nương nương đã tỉnh rồi sao? Thần thiếp nghe nói nương nương vẫn luôn hôn mê nên hết sức lo lắng, còn mời một thần y đến khám cho nương nương." Nàng ta nói tiếp. "Tỉnh khi nào vậy ạ? Sao thần thiếp không nghe nói..."

Dịch Dương tiếp tục đùa nghịch mái tóc của Thương Lâm. "Mới tỉnh."

https://thuviensach.vn

Giọng điệu này... Lửa giận trong lòng của Hoắc Tử Nhiêu càng bùng lên, nhất là khi nàng ta nhìn thấy Thương Lâm đang mở to đôi mắt đen láy, lẳng lặng nhìn mình.

Nàng ta còn nhớ khi cô gái này vừa vào cung và chịu hết mọi sự ghẻ lạnh. Lúc ấy, nàng ta còn dẫn theo một đám phi tần, thờ ơ đi ngang qua người Hạ Lan Tích, không có ai chịu lên tiếng chào nàng một câu, đừng nói chi tới hành lễ.

Cố tình rẻ rúng không để ý đến, đó là cách bọn họ sỉ nhục cái người đã cướp đi ngôi vị hoàng hậu của nàng ta.

Nàng ta cũng biết Hạ Lan Tích rất phẫn nộ, nhưng làm gì được chứ? Hoàng đế đứng về phía nàng ta, một công chúa ngoại quốc không nơi nương tựa hoàn toàn không thể làm gì được.

Nhưng chưa đến nửa năm, vị trí của hai người đã đổi cho nhau. Giờ khắc này, Hạ Lan Tích nhu nhược rúc vào người Dịch Dương, hết sức được sủng ái. Còn nàng ta thì đứng trước mặt bọn họ, giống như là một người ngoài không liên quan.

Vào cung bao năm nay, trước giờ chưa có người nào khiến nàng bị nhục nhã đến thế.

Trận mưa tên ngày hôm đó sao không bắn chết ả đi chứ?

Thương Lâm dựa vào người Dịch Dương, rõ ràng có thể cảm nhận được hàng ngàn mũi kim độc bắn ra từ trong mắt của Hoắc Tử Nhiêu, nhưng cô không sợ như trước kia nữa.

Người phụ nữ này đã chọc giận cô rồi đó, năm lần bảy lượt hãm hại cô, ngay cả tượng đất cũng phải phẫn nộ ấy chứ, huống chi trước giờ tính khí của cô cũng chẳng phải hiền lành gì. Không phải nàng ta cảm thấy

https://thuviensach.vn

hoàng đế rất sủng ái cô sao, vậy cô phải thân mật với hoàng đế một chút để chọc nàng ta tức chết!

Nghĩ tới đây, cô níu áo Dịch Dương, dựa vào người hắn như không có xương. "Bệ hạ, thần thiếp cảm thấy ngực đau quá..."

Dịch Dương ngẩn ra, nhưng miệng lại hỏi theo ngay. "Ngực đau lắm sao? Thái y đã bốc thuốc giảm đau rồi, lát nữa sắc xong là có thể uống, nàng cố nhịn chút đi."

Cô gật đầu, nhưng lại nhìn hắn với vẻ rất đáng thương, trong mắt còn ngân ngấn nước, thật là làm người ta yêu thương.

Dịch Dương im lặng một lát, vuốt ve đầu cô như là vỗ về con chó nhỏ. "Bảo bối, ngoan nào." Nhìn thì có vẻ nhẹ nhàng nhưng thật ra sức không hề nhỏ, dường như đang cảnh cáo cô không được đùa quá trớn.

Thương Lâm thấy mục đích đạt được rồi thì không làm tới nữa, dù sao thì cô đã nhìn ra lửa giận đang bốc lên cuồn cuộn của Hoắc Tử Nhiêu nên rất vui vẻ.

"Nếu ngực của nương nương vẫn còn đau thì đúng lúc thần thiếp cũng dẫn thần y theo, chi bằng để ông ấy khám thử xem." Hoắc Tử Nhiêu ngoài cười nhưng trong không cười.

Hoắc Hoằng cực kỳ tức giận với sự tự tung tự tác lần này của Hoắc Tử Nhiêu, nhưng sau khi giận đã rồi thì không thể không vực dậy tinh thần, đến chỉ vẽ cho nàng ta. Hoàng hậu bị trọng thương nhưng mấy ngày nay lại không cho phi tần vào thăm hỏi, điều này đã khiến hắn nghi ngờ cho nên mới tìm một vị thần y để Hoắc Tử Nhiêu dẫn qua thám thính tình hình một chút.

Dịch Dương còn chưa nói gì thì Thương Lâm đã nói như đinh đóng cột: "Không cần đâu."

https://thuviensach.vn

Hoắc Tử Nhiêu sửng sốt. "Nương nương đang ghét bỏ thần thiếp đấy sao?" Nàng ta làm ra vẻ đau lòng. "Thần thiếp chỉ nghĩ cho phượng thể của nương nương mà thôi, nếu không cũng sẽ không nôn nóng dẫn người qua đây."

Dịch Dương cũng khuyên nhủ. "Quý phi cũng chỉ có ý tốt mà thôi, nếu không thì khám một chút đi."

Thương Lâm nhìn Hoắc Tử Nhiêu, trong mắt tràn đầy vẻ hoài nghi và không tin tưởng rất trắng trợn. "Đại phu mà quý phi dẫn tới..." Khi quay đầu sang nhìn Dịch Dương thì vẻ mặt liền tươi cười khác hẳn. "Bệnh của thần thiếp vẫn do Trương ngự y chữa trị, bây giờ đột nhiên đổi sang người khác sợ là ông ấy không được vui. Bệ hạ cũng biết tính tình của Trương ngự y rồi đó..."

Chuyện Trương ngự y y thuật xuất chúng nhưng tính tình cổ quái ai ai trong cung cũng biết, Thương Lâm nói thế thì cũng hợp tình hợp lý. Dịch Dương gật đầu đồng ý. "Ta thấy trên đời này muốn tìm một người có y thuật cao minh hơn Trương ngự y cũng không dễ dàng gì, đúng là không cần vì chuyện này mà đắc tội với lão già quái đản đó."

Hắn nhìn sang Hoắc Tử Nhiêu. "Hảo ý của nàng ta nhận thay hoàng hậu, nhưng cũng không cần đâu."

Trong lòng Hoắc Tử Nhiêu đã bốc hỏa nhưng không nằng nặc thêm nữa, chỉ cười gượng gạo. "Vậy được, thần thiếp xin cáo lui, hoàng hậu nương nương cứ nghỉ ngơi cho tốt đi."

Sau khi Hoắc Tử Nhiêu đi rồi, rốt cuộc Thương Lâm cũng thở phào một hơi. Sớm đã đoán được là Hoắc Tử Nhiêu sẽ dẫn người tới thám thính thực hư, tuy nàng đã tạo một vết thương nhưng cũng không sâu lắm, đại phu vừa bắt mạch là có thể phát hiện ngay nàng không nguy hiểm như là

https://thuviensach.vn

lời đồn. Trong tình huống này, dùng cách nào để cự tuyệt 'ý tốt' của Hoắc Tử Nhiêu là hết sức quan trọng.

Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có nước khiến nàng ta nghĩ rằng cô không tin tưởng nàng ta, sợ nàng ta lại nghĩ cách hãm hại mình thì mới ổn.

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tâm Tư

Phía Hoắc Tử Nhiêu thì có thể tạm thời ứng phó được, nhưng Dịch Dương lại nói đây chỉ là món khai vị, Hoắc Hoằng mới là nhân tố then chốt. Thương Lâm đến đây được bốn tháng, đến nay vẫn chưa gặp Hoắc Hoằng lần nào nên khó có thể hiểu được tâm trạng của Dịch Dương nên cứ chuẩn bị ngủ thật ngon giấc.

Dịch Dương quay sang thấy cô đã vén chăn xong xuôi, nằm ngay ngắn thì bỗng nhiên hỏi bâng quơ. "Cô nói xem nếu Cao Trầm nghe nói thương thế của Hạ Lan hoàng hậu đã chuyển biến tốt thì sẽ làm thế nào?"

Thương Lâm ngẩn ra. Hắn thông minh như vậy, nghe được thương thế của hoàng hậu đã tốt lên nhiều thì đương nhiên là có thể đoán được cô đã trở lại. Bây giờ Cao Trầm giả vẫn còn sống, nếu hắn chọn cách quay lại thì vẫn còn kịp.

"Không biết nữa." Thương Lâm nói nhỏ. "Tôi nghĩ chắc là hắn sẽ trở lại, dù sao thì Hạ Lan Tích không ở bên hắn nữa, hắn giả chết cũng không có ý nghĩa."

"Hình như cô rất thông cảm cho hắn thì phải." Dịch Dương thay đổi tư thế, giống như là chuẩn bị mở một cuộc họp trên giường. "Nói thật đi, cô ở chung với hắn ta mấy ngày, không động lòng sao?"

"Không có."

https://thuviensach.vn

"Cho dù là giống đối tượng yêu thầm của cô thì cũng không có sao?" Giọng của Dịch Dương hết sức bình thường, dường như là không có ý gì đen tối.

Thương Lâm nghĩ ngợi, không biết sao bỗng trút hết lòng mình với hắn. "Thế này nhé, tôi và Cao Trầm ở chung với nhau năm ngày, hắn ta đối với tôi quả là không chê vào đâu được, nhưng đó hoàn toàn là do hắn tưởng tôi là Hạ Lan Tích - bạn gái của hắn. Người hắn yêu không phải là tôi. Tương tự thế, cho dù trước kia tôi có thương thầm ai đó thì nay cũng chỉ thích ngươi đó thôi, không phải Cao Trầm. Không phải ai ai cũng thích thay lòng đổi dạ đâu."

Dịch Dương nhìn cô. "Vậy nếu như Cao Trầm chính là người mà lúc trước cô thích thì cô có muốn nối lại nhân duyên với anh ta không?" Hắn nhớ rất rõ, lúc đầu khi cô tưởng thế thì rất là vui mừng.

Thương Lâm im lặng một lát rồi cười khổ. "Tôi nghĩ chắc là không đâu."

"Tại sao?"

"Bởi vì thật ra tôi đã sớm quyết tâm cắt đứt mọi thứ với anh ta rồi." Thương Lâm nhẹ nhàng nói. "Lúc ấy đầu óc tôi không được bình thường lắm, anh cũng biết mà, gặp được người quen ở nơi tha hương này thì luôn khiến người ta thấy thân thuộc." Cô ngừng một lát, sau đó giọng nhỏ như tiếng muỗi vo ve. "Hơn nữa, tôi đã thích anh ta quá lâu..."

Khi thích một ai đó quá lâu thì tình cảm ấy sẽ biến thành một thói quen. Thói quen không dễ gì thay đổi nhưng cô sẽ cố hết sức, dù gì cũng sẽ có ngày bỏ được nó.

Cô không nói ra hết, nhưng hắn lại hiểu được.

https://thuviensach.vn

"Muốn trò chuyện một lát không?" Hắn nhàn nhã nói. "Dù sao thì vẫn còn sớm, nếu cô muốn thì tôi có thể làm thùng rác cho cô xả."

Thương Lâm cụp mắt xuống. Có gì mà tán gẫu chứ, chuyện của cô và Mạc Đình Hiên mấy tiểu thuyết thanh xuân vườn trường đã viết nát bét hết rồi. Một nữ sinh không biết trời cao đất dày, yêu phải nam thần tượng trong lòng mọi người, mất ba năm ròng rã nhưng vẫn không theo đuổi được anh. Đến cuối cùng thì trái tim đã nguội lạnh, mọi nhiệt huyết đều bị đốt cháy sạch, chỉ còn lại bùi ngùi và tiếc nuối.

Trong câu chuyện này, Tô Bắc Bắc mới là nữ chính, còn cô chỉ là nữ phụ thúc đẩy câu chuyện thêm phần kịch tính mà thôi.

"Không có gì, chỉ là chuyện ngu ngốc trong quá khứ mà thôi." Cô nói. "Tôi từng thích một người nhưng người đó không thích tôi. Tôi rất buồn, đau khổ một thời gian nhưng bây giờ thì tốt rồi."

Khi cô nói chuyện, thần sắc rất bình thản, ánh mắt nhìn anh ôn hòa nhưng kiên định, không hề né tránh chút nào. Đó là ánh mắt mà chỉ khi buông được chuyện cũ thì mới có.

Nhưng rõ ràng là cô vừa nói cô rất đau lòng.

Thương Lâm vốn tưởng rằng Dịch Dương sẽ châm chọc vài câu nên đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, không ai ngờ đợi một lúc mà vẫn không nghe hắn nói gì cả, chỉ dùng một ánh mắt rất kỳ lạ để nhìn cô. Tự nhiên tim cô thấy hoảng loạn, quay đầu định đi ngủ nhưng lại bị hắn ngăn lại.

Tay của hắn đặt trên đầu cô, xoa xoa vài cái giống như lúc chạng vạng vậy, nhưng lần này dịu dàng hơn khi ấy rất nhiều. "Cô thế này đã tốt lắm rồi."

"Tốt lắm rồi?" Cô ngẩn ra. "Tốt chỗ nào?"

https://thuviensach.vn

"Thông suốt thế này là tốt." Hắn mỉm cười. "Tôi thích cô như thế."

Tôi thích cô như thế.

Tôi thích cô như thế.

Tôi thích cô...

"Ờ..." Thương Lâm mặt không đổi sắc, còn Dịch Dương thì khẽ nheo mắt lại. "Cô đỏ mặt kìa."

"Nói bậy nói bạ." Thương Lâm lườm hắn. "Tôi bị nóng thôi mà!"

Dịch Dương nhún vai, giọng có vẻ thỏa hiệp. "Được được, cô bị nóng."

Thương Lâm biết hắn hoàn toàn không tin, cô giả vờ tức giận quay lưng qua, không thèm nhìn hắn nữa. Dưới lớp chăn dày kín mít, trái tim đang không ngừng đập loạn xạ của cô đang nhắc nhở cô rằng, có thứ gì đó đang dần dần nảy mầm.

Cô nhớ tới đêm hôm qua, cô bị người ta đuổi bắt, gần như là tuyệt vọng. Hắn bỗng xuất hiện ngay thời khắc quan trọng nhất, giống như là chúa cứu thế vậy, thoáng chốc đã mang cô từ địa ngục về lại nhân gian an lành.

Giờ khắc ấy, cô đã động lòng, và chỉ có mình cô biết.

Cô cảm thấy đầu cứ ong ong cả lên, không rõ là chán nản hay bực bội. Cố quên tình cảm với Mạc Đình Hiên chưa đến một năm thì cô đã thích một người khác rồi sao? Quan trọng nhất là lần trước là yêu thầm, lòng này vẫn là yêu thầm. Có cần cẩu huyết thế không chứ? Hơn nữa gã Dịch Dương này thoạt nhìn còn khó cua hơn Mạc Đình Hiên nhiều. Nếu cô thích hắn thật thì không biết con đường sẽ chông gai thế nào nữa.

https://thuviensach.vn

Lẽ nào trong người cô có máu thích bị ngược thật sao?

***

Hai ngày sau, Thương Lâm gặp Hoắc Hoằng lần đầu tiên. Lúc ấy Dịch Dương đang ở bên cạnh cô, cùng cô tản bộ trong hành cung. Bởi vì phát hiện ra sự thay đổi trong tình cảm của mình, mấy ngày nay, những lúc ở chung với Dịch Dương cô đều không được tự nhiên cho lắm, nhưng khổ nỗi là trên phương diện này, gã kia rất là khờ khạo, vẫn cứ hay chế giễu cô như trước kia, thỉnh thoảng còn châm chọc vài câu. Trước kia Thương Lâm còn có thể ung dung ứng đối, bây giờ thì cứ nơm nớp lo sợ, sợ có một phút nào đó mình không cầm lòng được mà nhào tới. Nhất là có một hôm, khi hắn vuốt ve mặt cô, cô sợ tới mức cả người cứng đờ, suýt nữa là làm vết thương rách ra...

Không được, cứ tiếp tục thế này thì sẽ bị nhìn thấu mất thôi, cô phải nghĩ cách gì mới được.

Đang lúc nghĩ ngợi thì thấy có ba vị đại thần đang đi từ xa đến, hướng về phía bọn họ. Lúc này nếu muốn tránh mặt thì đã muộn, cô đành phải cùng Dịch Dương dừng chân lại, chuẩn bị sẵn sàng để tiếp kiến thần tử.

Người đi trước đầu quấn mũ lụa đen, người mặc quan bào mày tím sậm, khí phái bức người. Tuy đã gần năm mươi nhưng mặt mũi vẫn trẻ trung anh tuấn, đôi mắt đen thẳm sáng ngời, vừa nhìn là biết không phải tay vừa. Vì hắn để râu nên Thương Lâm lập tức nghĩ tới ba chữ "mĩ nhiêm công[1]". Hai người phía sau thì kém hơn nhiều, bất luận là khí thế hay tướng mạo đều chỉ có thể làm nền cho hắn.

Sau khi ba người hành lễ xong, mĩ nhiêm công bình tĩnh nói: "Mấy ngày trước hoàng thượng lệnh cho vi thần điều tra chuyện thích khác, nay đã có manh mối."

https://thuviensach.vn

"Thế à?" Dịch Dương nhướng mày. "Đại tư mã quả nhiên làm việc nhanh nhẹn."

Đại tư mã? mặt Thương Lâm khẽ biến sắc. Thì ra người này chính là đại boss quyền khuynh triều chính - Hoắc Hoằng.

"Bệ hạ quá khen." Hoắc Hoằng nói. "Trong tay Chu đại nhân có khẩu cung của thích khách, bệ hạ có cần xem ngay không?"

"Không vội." Dịch Dương cười cười. "Bây giờ trẫm phải đi tản bộ với hoàng hậu cho hết một vòng đã." Hắn làm ra vẻ trầm mê tửu sắc.

Lúc này Hoắc Hoằng mới nhìn đến Thương Lâm. "Không biết phượng thể của nương nương đã khỏe hơn chưa? Chúng thần rất là lo lắng."

Không biết sao nhìn thấy ánh mắt như cười như không của hắn thì Thương Lâm bỗng thấy sợ hãi và khiếp đảm, chỉ có thể cố nở một nụ cười miễn cưỡng. "Đa tạ đại nhân quan tâm, thương thế của bổn cung đang dần chuyển biến tốt, nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa chắc là sẽ không sao."

"Vậy thì tốt quá." Hoắc Hoằng cười, nói. "Sáng nay thần nghe nói Phụng Xa đô úy Cao Trầm của Yến Quốc cũng đã qua cơn nguy kịch, đúng là ông trời phù hộ, không để cho bọn nghịch tặc ấy gây ra tai họa."

Cao Trầm đã qua cơn nguy kịch? Vậy nói cách khác, người đàn ông từng thề hẹn sắt son sẽ dẫn cô đi ngao du thiên hạ đã trở lại rồi, hơn nữa bọn họ sẽ nhanh chóng gặp lai.

Chu đại nhân bỗng lên tiếng, vẻ mặt đầy sự quan tâm. "Hoàng hậu nương nương vẫn đang dưỡng bệnh thì không nên nghĩ ngợi quá nhiều, nếu không sẽ không có lợi cho phượng thể." Ông ta nói sâu xa. "Bất luận người ngoài đồn đãi thế nào thì người cũng đừng để trong lòng."

https://thuviensach.vn

"Người ngoài đồn đãi?" Thương Lâm nhíu mày. "Bổn cung không hiểu ý của đại nhân lắm."

Dường như Chu đại nhân hơi ngạc nhiên. "Người không biết sao?" Ông ta nhìn Dịch Dương. "Vi thần nhiều lời, xin bệ hạ thứ tội."

Dịch Dương thờ ơ liếc ông ta một cái. "Đúng là nhiều lời."

Chu đại nhân vội vàng quỳ xuống nhận tội, Hoắc Hoằng nhìn ông ta, sau đó nhìn Dịch Dương. "Lời đồn đãi vô căn cứ, bệ hạ đừng để trong lòng."

Dịch Dương hừ nhẹ một tiếng, tỏ vẻ hết sức bực bội. "Trong hành cung mà cũng nhiều ruồi bọ thế này, đúng là bực chết được. Thôi được rồi, các khanh cứ đến tiền điện để đợi trẫm trước, lát nữa trẫm sẽ qua đó."

Hoắc Hoằng và hai người kia cùng thối lui. Khi áp lực mạnh mẽ kia không còn nữa, Thương Lâm mới thở phào một hơi. Cô quay đầu sang nhìn Dịch Dương thì thấy hắn đang nhìn bóng người càng ngày càng xa ấy với ánh mắt rất lãnh đạm, nụ cười bên môi cũng đóng băng lại.

Thương Lâm chưa bao giờ thấy hắn như thế, trong nhất thời bỗng ngẩn ra, quên mất mình đang định nói gì.

***

Thương Lâm nhanh chóng biết được lời đồn đãi mà Hoắc Hoằng nói là gì. Từ trên xuống dưới của hành cung đều xôn xao bàn tán rằng thì ra trước khi xuất giá, hoàng hậu nương nương từng qua lại thân mật với Phụng Xa đô úy, suýt nữa là đã hứa hôn. Nhưng sau đó hoàng đế của Yến Quốc đổi ý, gả hoàng hậu sang Ngụy Quốc, đôi tình nhân vì thế bị chia ly. Lần này Phụng Xa đô úy đến Ngụy Quốc, ngoài mặt là đi sứ nhưng trên thực tế là vì muốn gặp lại nương nương để an ủi mối tương tư. Nói thế đã

https://thuviensach.vn

dễ nghe, thậm chí còn có người nói thích khách đêm đó có liên quan đến Cao Trầm, mục đích là nhân lúc hỗn loạn mang hoàng hậu rời khỏi cung.

Thương Lâm mặt mày ủ ê, nằm xoài ra bàn, oán thán với Dịch Dương ngồi đối diện. "Sao anh có thể để mặc cho tin tức này đồn đãi thế chứ?"

"Miệng là của người ta, tôi có cách nào đâu chứ?" Dịch Dương nhướng mày. "Hơn nữa, lẽ nào đây không phải là sự thật sao?"

Là sự thật, cho nên mới đáng sợ chứ! Thương Lâm sầu não. "Anh mau đuổi mấy sứ thần Yến Quốc ấy đi đi, phiền chết được!"

"Được rồi." Dịch Dương nói dứt khoát. "Dù sao kẻ thế tội đã tìm được rồi, cũng có thể ăn nói với Yến Quốc được rồi."

Kẻ thế tội mà Dịch Dương nói chính là kẻ đầu sỏ mà Hoắc Hoằng tra ra được. Là một gia tộc họ Tô ở Đinh Châu, tổ tiên từng là đại thần của Ngụy Quốc nhưng vì thẳng thắn dâng sớ can gián đế vương mà sau đó bị lăng trì xử tử. Con cháu ông ta oán hận trong lòng, lần này quyết chí phục thù. Lúc này gia tộc ấy đã bị áp chế, đợi phán quyết cuối cùng.

"Sao anh lại để cho Hoắc Hoằng đi làm chuyện này?" Thương Lâm nói. "Rõ ràng anh biết hắn ta sẽ vu oan cho người khác mà."

"Chuyện này tôi tự có cân nhắc." Dịch Dương mỉm cười. "Cô cứ yên tâm dưỡng thương cho mau lành đi, đấy mới là chuyện quan trọng."

Hắn lại dùng ánh mắt dịu dàng ấm áp này để nhìn cô, Thương Lâm cảm thấy tim mình đập thật nhanh, hoàn toàn không thể khống chế được. Trời ạ, hắn đến ngồi bên cạnh cô từ lúc nào vậy, cả đôi mắt kia lại cứ nhìn cô một cách không thành thật nữa!

Mắt Dịch Dương dừng lại trên ngực cô một lúc. "Hôm ấy suýt nữa là miệng vết thương của cô bị vỡ ra, bây giờ đã đỡ chút nào chưa?"

https://thuviensach.vn

Thương Lâm nhắm mắt lại, cảm thấy hơi bất lực. Hỏi thương thế thì được, nhưng có cần nhìn chằm chằm vào vị trí ám muội ấy không? Lòng anh vô tư trong sáng, nhưng tôi lại không được như vậy!

Tôi sẽ nghĩ bậy nghĩ bạ mất!

[1] Mĩ nhiêm công: ông râu dài đẹp trai. Từ này thường dùng để hình dung Quan Vân Trường trong Tam quốc diễn nghĩa.

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Né Tránh

"Tốt lắm." Cô cười xấu hổ, rồi rụt về phía sau một chút.

Dịch Dương nhận thấy cô không được tự nhiên lắm, mày hơi nhíu lại, sau đó mới phát hiện ra hành động nhìn chằm chằm vào ngực cô vừa rồi... đúng là không ổn cho lắm.

Hắn tằng hắng một tiếng rồi mỉm cười. "Vậy thì tốt, chúng ta đi nghỉ thôi."

Trái tim bé bỏng lại rung lên lần nữa. Thương Lâm nhìn những đường cong quyến rũ của đôi môi và cằm hắn, bỗng nhiên cảm thấy đêm hôm khuya khoắt, đúng là thời cơ tốt để nằm trên giường nói chuyện phiếm.

Cô ôm tâm trạng ấy nằm xuống bên cạnh hắn, sau đó mới chậm rãi lên tiếng. "Toàn là anh hỏi tôi thôi, tôi còn chưa biết chuyện của anh đây." Mắt cô trong veo như nước. "Này, trước kia anh từng quen với mấy cô bạn gái rồi?" Ngoài mặt thì giả vờ như là không quan tâm lắm, nhưng tim thì hồi hộp trến nỗi ngừng đập.

Dịch Dương liếc cô một cái, không trả lời thẳng vào vấn đề. "Cô thấy sao? Tôi nhìn giống từng có mấy cô bạn gái lắm sao?"

Thương Lâm chống cằm. "Tôi cảm thấy kiểu đàn ông có BMG[1] như anh thì nhất định có rất nhiều người thích..."

https://thuviensach.vn

"Đợi đã, cái gì mà có BGM?" Dịch Dương thấy rất buồn cười. "Sao những từ cô nói luôn cứ kỳ quái thế nhỉ?"

Thương Lâm nháy mắt. "Giống như mối tình đầu của tôi vậy đó, khi xuất hiện rất ngầu, rất hiên ngang, như là có BGM!"

"Mối tình đầu?" Nụ cười trên môi Dịch Dương cũng nhạt hơn. "Cộng thêm đối tượng yêu thầm thì tình sử của cô cũng phong phú quá nhỉ?"

Lúc ấy Thương Lâm mới biết hắn hiểu lầm, lập tức giải thích. "Mối tình đầu mà tôi nói chính là Tuxedo mặt nạ đó! Anh có xem Thủy thủ mặt trăng chưa? Thôi đi, chắc là chưa từng xem. Mỗi lần nam chính trong đó xuất hiện là rất hoành tráng, người chưa tới mà hoa đã tới trước, còn có hiệu ứng âm nhạc riêng nữa."

Dịch Dương thấy cô nói một cách say sưa thì chậm rãi hỏi. "Cho nên cô cảm thấy tôi giống anh ta?"

Lúc ấy Thương Lâm mới phát hiện hình như câu này đã để lộ tâm tư của mình nên vội vàng lấp liếm. "Giống như tối hôm đó đó, anh đột nhiên xuất hiện cứu tôi, lần ấy giống y hệt." Cô vỗ vai hắn. "Giống hiệp sĩ."

Dịch Dương được cô ca tụng nhưng vẫn không thấy vui vẻ gì lắm. "Vậy thì hiệp sĩ có BGM nói cho cô biết, tôi chưa từng có bạn gái."

"Không có?" Thương Lâm thật sự kinh ngạc. "Tại sao?"

"Lúc đi lính thì không có cơ hội, sau khi xuất ngũ thì không có thời gian nên không có." Dịch Dương nói rất thản nhiên. "Hơn nữa tôi chưa từng gặp cô gái nào khiến tôi có cảm giác."

"Vẫn luôn không có sao?" Thương Lâm hỏi trong nhấp nhỏm.

https://thuviensach.vn

Dịch Dương nghiêm túc nhớ lại, xác định là mình sống ở hiện đại hai mươi lăm năm trời nhưng chưa gặp được. "Không có."

Thương Lâm lập tức thất vọng. Hắn nói không có, vậy nói cách khác, hắn cũng không có ý gì với cô rồi. Nghĩ lại thì cũng phải, hắn có điều kiện tốt như thế, ở hiện đại người đẹp như mây mà cũng không chấm được ai thì sao lại nhìn trúng cô cho được?

Tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi thật sự nghe hắn nói thế thì cô vẫn không khỏi buồn rầu. Thầm mến quả là một con tiểu yêu tinh phiền phức!

Một lúc lâu mà không nghe thấy cô gái bên cạnh lên tiếng, Dịch Dương quay lại thì thấy một khuôn mặt nhăn nhó và oán hận. Hắn suy nghĩ một lát, đắn đo nói: "Tôi chưa từng yêu ai, cô không có tin lá cải để nghe nên căm phẫn đến mức này sao?"

Hắn tưởng rằng cô đang bực bội vì chuyện này sao? Thương Lâm bỗng có cảm giác bất lực như là đi gây hấn với người ta mà người ta không để ý đến mình.

Cô cảm thấy mình như trở về với hai năm trước, khi đó cô còn thầm mến Mạc Đình Hiên, mỗi ngày đều phải chịu đựng thứ cảm giác này.

***

Năm ngày sau, mọi người rời khỏi hành cung Nam Sơn, về lại hoàng cung trong nội thành. Trên đường về cung, Thương Lâm cũng suy nghĩ một cách thật nghiêm túc về tình cảm của mình đối với Dịch Dương.

Trước đây cô từng đọc được một câu, nếu một đôi nam nữ bị nhốt trên đảo hoang trong thời gian dài, cho dù trước kia hai người này không ưa nhau đi nữa thì sau đó cũng sẽ yêu thương đối phương. Cô cảm thấy tình hình của mình và Dịch Dương bây giờ rất giống câu ấy.

https://thuviensach.vn

Tuy chỗ này không phải là đảo hoang nhưng tại nơi dị thế này, chỉ có bọn họ là hiểu được nhau. Đây là một mối quan hệ rất kỳ diệu, bởi vì cùng đến từ một nơi, bởi vì cùng có một bí mật, cho nên vị trí của người này trong lòng người kia là không tầm thường.

Cô nghĩ, có lẽ là vì cô đã quá ỷ lại hắn nên mới hồ đồ khiến tình cảm thăng hoa. Cô không muốn nếm phải mùi vị tương tư đau khổ ấy nữa, cho nên cô quyết định quản chặt trái tim tràn đầy tình yêu của mình.

***

Từ sau khi hồi cung, Dịch Dương cảm giác được rõ ràng Thương Lâm đang né tránh mình. Thật ra cô cũng rất khéo léo, chẳng qua là hắn quá nhạy bén mà thôi. Có mấy lần cô đang cười cười nói nói với các cung nữ, thấy được hắn thì sắc mặt lập tức thay đổi.

Mày hơi nhíu lại, môi mím chặt, đó là vẻ mặt mâu thuẫn và bài xích.

Hắn cũng lấy làm lạ, không biết mình đã làm ra chuyện gì khiến cô tức giận. Nhưng với tính cách của hắn, hắn không tò mò hỏi thăm làm gì, cho nên chuyện cứ kéo dài như thế. Hơn nữa gần đây chuyện triều chính bận rộn, hắn cũng ít đi Tiêu Phòng Điện nên thời gian hai người gặp nhau cũng giảm đi đáng kể.

Nửa tháng sau khi hồi cung, cuối cùng thì sứ thần Yến Quốc cũng vào cung xin cáo biệt. Thương Lâm nghe tin ấy thì hết sức vui mừng, nhưng khi biết còn phải mở một bữa tiệc tiễn biệt, hơn nữa cô phải đích thân tham gia thì niềm vui ấy lập tức tắt ngấm.

Tối hôm tổ chức yến hội, cô ăn vận lộng lẫy, sánh vai Dịch Dương cùng ngồi trên vị trí chủ tọa. Sau những bức rèm châu ở hai bên là phi tần của lục cung, phía dưới chín bậc thang là bốn vị sứ thần của Yến Quốc và các vị đại thần Ngụy Quốc.

https://thuviensach.vn

Từ lúc khai tiệc, Cao Trầm vẫn luôn không nói lời nào, chỉ im lặng uống rượu, giống như là muốn chuốc cho mình say vậy. Thương Lâm để ý thấy có một người của Yến Quốc đến gần nói vài câu gì đó thì hắn mới chậm rãi đặt cái chén ngọc xuống.

Hắn quay đầu qua, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của cô. Gương mặt quá đỗi quen thuộc cùng sự dịu dàng xa lạ trong đôi mắt hắn đang thử thách sức chịu đựng của Thương Lâm. Cô bỗng nhiên nhớ tới lần gặp trước của bọn họ là ở tại khách điếm trong thành Hạ Đinh. Dưới ánh trăng vằng vặc, hai người cười nói, nâng ly chạm cốc, ước hẹn những ngày tháng sau này sẽ luôn ở bên nhau. Cô còn nhận lời hắn cùng nhau đi ngao du thiên hạ, ngắm cảnh Mạc Bắc đến Gian Nam, ngắm tuyết rơi ngoài quan tái.

Sau đó, cô liền chạy trốn.

Tuy biết là không cần thiết, nhưng Thương Lâm vẫn cảm thấy áy náy gần chết.

"Ngụy Hoàng." Một sứ thần tóc bác phơ của Yến Quốc đứng lên, tay cầm chén ngọc, cung kinh nói: "Lần này chúng thần đến phía nam, chịu ân Ngụy Hoàng tiếp đãi, lòng chúng thần hết sức cảm kích. Xin cho thần được kính ngài một ly, cầu cho Ngụy Hoàng long thể an khang, Đại Ngụy quốc thái dân an."

Ông ta mở màn, mấy sứ thần khác cũng đứng lên, đồng thanh kính rượu.

Ánh mắt của Dịch Dương rơi vào trên người chàng trai xuất sắc nhất kia, nhớ tới ánh mắt của Thương Lâm nhìn hắn vừa rồi, bỗng nhếch môi cười, từ từ uống cạn rượu trong chén.

"Hoàng hậu nương nương không uống với Cao đô úy một chén sao?" Hoắc Tử Nhiêu ung dung lên tiếng. "Cao đô úy là biểu ca của nương

https://thuviensach.vn

nương, bây giờ chia xa không biết đến khi nào mới được gặp lại, nên nói vài câu tiễn biệt mới phải chứ."

Những người trong điện đều đã nghe qua lời đồn đãi rằng hoàng hậu và Cao đô úy tình cũ khó quên, bây giờ nghe Hoắc quý phi nói thế thì không khỏi nghĩ tới chuyện ấy, trong nhất thời mặt ai nấy cũng có vẻ sượng sùng.

Thương Lâm liếc nhìn Hoắc Tử Nhiêu một cái, mỉm cười nói: "Đương nhiên rồi." Bàn tay ngọc ngà nâng chén rượu lên. "Chén rượu này là bổn cung kính Cao đô úy, đa tạ ơn cứu mạng của Cao đô úy ở hành cung, bổn cung sẽ suốt đời không quên."

Thái độ của cô hết sức bình thản, quang mình chính đại nhắc tới chuyện ở Nam Sơn, như vậy tạo nên cảm giác rất lỗi lạc, khiến những người ở đây không khỏi suy đoán, có lẽ lời đồn kia là vô căn cứ, thật ra hai người này không có gì hết.

"Nương nương quá lời rồi." Vẻ mặt Cao Trầm cũng hết sức bình thản.

Thương Lâm uống hơi vội vàng, không nhịn được mà ho vài tiếng, Dịch Dương đang nói gì đó với Tạ chiêu nghi, nghe cô ho thì quay đầu qua, thân thiết dặn dò: "Uống chậm thôi."

Nghe thấy giọng của hắn, người cô không kiềm được mà cứng đờ, một lúc sau mới gật đầu nói: "Dạ..."

***

Không khí trong điện hơi ngột ngạt, ngồi thêm một lát, Thương Lâm lấy cớ là đi trang điểm lại để rời khỏi đại điện. Cô chạy ra hành lang bên cánh trái để hóng gió cho bớt say.

https://thuviensach.vn

"Thế nào, thấy tình cũ sắp đi nên trong lòng khó chịu, muốn khóc mà không dám khóc sao?" Gióng nói châm chọc khiến cô bừng tỉnh khỏi cơn trầm tư, quay đầu qua thì bắt gặp dung nhan kiều diễm như hoa tường vi của Hoắc Tử Nhiêu.

"Bổn cung không hiểu Hoắc quý phi đang nói gì." Cô thản nhiên đáp.

"Giả ngốc gì chứ, ta biết rất rõ những chuyện của ngươi." Hoắc Tử Nhiêu cười nhạo. "Thật ra ngươi cũng rất đáng thương, có biểu ca ưu tú thế nhưng không được ở bên nhau mà lại phải rời xa quê hương đến nơi xa xôi này, về sau e là không thể gặp được cha mẹ lần nào nữa." Trong mắt nàng ta đầy vẻ đồng cảm và xót thương, cao cao tại thượng nhìn Thương Lâm.

Thương Lâm nhìn nàng ta một lát, bật cười. "Đúng vậy, nếu ta không đến Ngụy Quốc thì ngươi đã là hoàng hậu rồi, chứ không phải tiếp tục làm một thiếp thất kém người ta một bậc." Cô đưa tay nghịch tóc mình. "Quý phi nương nương thì sao chứ, thiếp chung quy vẫn là thiếp."

"Ngươi..." Hoắc Tử Nhiêu bị cô chọc vào vết thương lòng, tay phải lập tức giơ lên, giáng thẳng xuống. Thương Lâm lập tức nắm chặt cổ tay nàng ta lại, cười chế giễu. "Quý phi nương nương, ngươi chắc là muốn động tay động chân với ta ở ngay chỗ này sao?"

Trước mắt bao người, trên mặt hoàng hậu nương nương có một dấu tay, không gây ra chuyện lớn mới là lạ đó.

Hoắc Tử Nhiêu vung tay Thương Lâm ra, căm hận nhìn cô một lát rồi bỗng nhiên cười khẩy. "Ngươi đắc ý gì chứ? Bệ hạ đã không đến chỗ ngươi bảy tám ngày rồi, ta thấy ngày tháng được sủng ái của ngươi cũng không lâu nữa đâu." Nàng ta đến gần, nói với âm lượng chỉ đủ hai người nghe được. "Đợi ngươi mất đi sự sủng ái của bệ hạ, ngày tháng sau này khó nói lắm."

https://thuviensach.vn

Thương Lâm bình tĩnh ngước mắt lên thì thấy đôi môi đỏ mọng đang mấp máy của Hoắc Tử Nhiêu, trong mắt nàng ta đầy vẻ lạnh lùng trào phúng.

Đúng là gần đây Dịch Dương không đến chỗ cô. Vì dạo này cô cứ né tránh hắn nên thấy thế thì còn lấy làm mừng, nhưng không ngờ người khác lại nghĩ là cô bị thất sủng. Quả nhiên, trong hậu cung, nhất cử nhất động của hoàng đế đều ảnh hưởng đến sức phán đoán của nhiều người.

Thấy Thương Lâm không nói chuyện, Hoắc Tử Nhiêu nghĩ là mình đã chọc trúng nỗi đau của cô nên trong lòng rất đắc ý. Lần này nàng ta ra đây chính là vì nhân lúc không có ai mà chọc tức Thương Lâm, lúc này đã đạt được mục đích nên không lưu luyến gì nữa mà quay người vào trong điện, để lại mình Thương Lâm tiếp tục đứng đó suy tư.

[1] BGM: Background Music - mỗi lần xuất hiện như có âm nhạc làm nền, tạo hiệu ứng hoàng tráng

---

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Kinh Nguyệt

Ngày hôm sau, sứ thần của Yến Quốc chính thức rời khỏi Cận Dương, Thương Lâm đứng tại nơi cao nhất trong Ngụy cung, nhìn về phía bóng người đã không còn trông thấy ở phía xa xa, thở dài một hơi.

"Nếu thật sự không nỡ thì sao sáng nay không cùng tôi ra ngoài cửa cung tiễn họ?" Giọng của Dịch Dương bỗng nhiên vang lên bên cạnh cô.

Thương Lâm không quay đầu qua, chỉ dời mắt nhìn về phía hồ nước xanh biếc phía xa xa. "Lúc ấy buồn ngủ gần chết, tôi không muốn dậy." Cô lại sờ lên mũi nói bâng quơ. "Tôi đi thăm Tô Cẩm, nghe ngự y nói thêm một thời gian nữa thì đứa trẻ đã có thể động đậy trong bụng mẹ rồi."

Cô quay người định đi, Dịch Dương chợt ngăn cô lại. "Chúng ta cùng đi đi."

Thương Lâm ngẩng đầu lên thì thấy môi Dịch Dương đang mỉm cười, vẻ mặt rất hòa nhã gần gũi. "Chẳng phải cô cứ khuyên tôi đi thăm cô ta sao? Tôi nể mặt cô vậy."

Lúc này mà nói không đi nữa thì chẳng khác nào cố ý làm cao giá, Thương Lâm khẽ mỉm cười, giọng thoải mái. "Được thôi, vậy thì cùng nhau đi thăm đứa trẻ."

***

https://thuviensach.vn

Khi hai người rời khỏi chỗ Tô Cẩm thì trời đã nhá nhem tối. Bên ngoài Hàm Thúy Các chỉ có một cỗ kiệu có màn che màu vàng rực, đó là ngự liễn của hoàng đế. Khi Thương Lâm đứng trầm ngâm trước ngự liễn thì Dịch Dương đã đi thẳng vào trong kiệu, rồi ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn cô, rõ ràng là đang đợi cô vào. Thương Lâm hít sâu một hơi, âm thầm cổ vũ bản thân mình. Chẳng phải ngồi gần một chút ư, có sao đâu chứ? Đừng sợ!

Cô vào trong kiệu, mùi long tiên hương và hơi thở ấm áp mà sạch sẽ trên người hắn ập tới. Cô bỗng thấy hơi căng thẳng, chân bỗng mềm nhũn ra, đứng không vững nữa. Hắn nhạy bén phát hiện ra sự khác thường của cô, kịp thời đưa tay đỡ lấy thân mình đang lảo đảo sắp ngã của cô.

Lúc này, cô hoàn toàn bị vây trong hơi thở của hắn.

Bàn tay mạnh mẽ của hắn đỡ lấy eo cô, còn tay kia thì đỡ lấy vai trái của cô. Còn trán của cô thì dựa vào hõm vai của hắn, cảm nhận được hơi ấm trên người hắn, bỗng nhiên bị mê hoặc.

Cô rất thích cái ôm này. Hoàn toàn không muốn buông ra!

Cô gái đang phát rồ phát dại này còn chưa kịp động tay động chân thì anh chàng đẹp trai kia đã dùng chút sức, từ từ đẩy cô ra.

Thương Lâm hơi ngẩn ngơ, Dịch Dương thản nhiên nhìn cô, vẫn nói những lời cay nghiệt như thường ngày. "Khả năng giữ thăng bằng của cô kém thật đấy, có phải bình thường khi đi đường cô cũng có thể tự nhiên bị vấp ngã không?"

Thương Lâm vừa định phản bác thì bỗng cảm thấy người mình hơi khác thường. Thật ra cả ngày hôm nay đều không được bình thường, lưng nhức chân mỏi, nóng nảy bất an, còn có cả thứ gì đó đang trào ra ở nơi ấy...

Cô hoảng hốt ngồi xuống bên cạnh hắn, nuốt một ngụm nước bọt thật mạnh, không dám tin là mình lại xui xẻo tới mức độ này.

https://thuviensach.vn

Trời ạ, bị thế này ngay trước mặt hắn, chết rồi, tiêu rồi!

"Cô làm sao thế?" Thấy sắc mặt cô có vẻ là lạ, hắn không nhịn được, hỏi.

"Không..." Cô vừa định phủ nhận thì cảm giác ấy ngày càng mãnh liệt, khiến cô buột miệng mắng tục. "Bà... nó!"

"Rốt cuộc là sao thế?" Thấy cô như sắp khóc, Dịch Dương càng thêm nghi hoặc.

Nghĩ tới chuyện lát nữa kiệu tới trước Tiêu Phòng Điện, rồi còn phải đi bộ vào trong thì Thương Lâm cảm thấy mình như sụp đổ. "Hình như... bà dì cả của tôi tới rồi..."

"Bà dì cả?" Dịch Dương tròn mắt. "Ý cô nói là kinh nguyệt?"

Mặt Thương Lâm đỏ bừng lên, xấu hổ gần chết mà gật đầu.

Trong nhất thời, Dịch Dương không biết nên tỏ vẻ gì nữa, chỉ có thể nhìn cô và hỏi. "Cô không chuẩn bị trước sao?"

"Cơ thể của Hạ Lan Tích không được khỏe nên chu kỳ cũng không được chuẩn, tôi..." Thương Lâm không nói tiếp được nữa, chỉ đau khổ nhắm mắt lại.

***

Hai chén trà sau, ngự liễn dừng trước Tiêu Phòng Điện, Vương Hải đang định bước tới vén màn lên thì bỗng nghe được giọng nói thong thả của hoàng đế bệ hạ: "Tất cả xoay người sang chỗ khác."

Vương Hải ngẩn ra nhưng không dám lên tiếng hỏi, lập tức bảo bọn thái giám cung nữ xoay người đi, sau đó hắn cũng xoay người theo, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cung điện cách đó không xa.

https://thuviensach.vn

Sau lưng vang lên tiếng động nhẹ, là tiếng hoàng đế tự vén màn lên. Sau đó là tiếng bước chân của hai người, một người vững vàng, một người nhẹ nhàng. Hắn cảm thấy hơi tò mò, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cung nữ thái giám hai bên đều xoay lưng lại, ngay cả Nhập Họa đang đợi tiếp giá cũng không dám nhìn, trong cái viện rộng lớn rõ ràng có mười mấy người nhưng lại im lặng như tờ, cảm giác này thật là kỳ quái.

Trên người Thương Lâm khoác áo choàng của Dịch Dương, bước rề rà chậm chạp trên nền gạch. Dịch Dương bình thường đi đường đã nhanh, cộng thêm lúc này đang rất lúng túng lên mất hết kiên nhẫn. "Cô không thể đi nhanh một chút sao?"

"Tôi lo là..." Thương Lâm ấp úng. "Nếu không thì anh đi trước đi, tôi từ từ đi sau."

Dịch Dương thấy cô bước thật ngắn, giống hết một cô gái Nhật đi đường thì xoa xoa đôi chân mày, hít sâu một hơi rồi quyết định phải nắm quyền chủ động trong tay. Hắn bước nhanh tới, bế cô lên.

Thương Lâm cả kinh. "Này, anh làm gì thế!" Cô đánh hắn vài cái: "May thả tôi xuống!"

"Im miệng!" Hai chữ cực lạnh lùng, rất xứng với biểu cảm người lạ chớ gần của hắn, khiến cho Thương Lâm không dám lên tiếng nữa.

Tư thế hắn ôm cô chính là kiểu ôm công chúa trong truyền thuyết, khớp gối của cô đặt trên cánh tay hắn, lừng thì dựa vào cánh tay còn lại, hết sức thân mật. Thương Lâm nhìn gần, thấy những đường cong hoàn mỹ trên gương mặt hắn, cùng với ánh mắt không được tự nhiên của hắn, môi bất giác nở một nụ cười.

https://thuviensach.vn

Giả vờ hung dữ cho lắm vào, thật ra anh cũng thấy ngượng ngùng phải không...

Được rồi, vậy thì để anh bế, dù sao tôi cũng không thiệt thòi gì.

Vương Hải nghe xong những lời đối thoại này thì rất vui, đoán là hai người đã lên tới bậc thềm, sắp vào trong điện thì mới cả gan nhìn lén một cái. Quả nhiên, hoàng hậu nương nương đang được bệ hạ bế, có vẻ nhu nhược rúc vào lòng bệ hạ. Ai da, trên người của nương nương còn mặc áo choàng của bệ hã, lẽ nào bởi vì lúc nãy hai người ở trong kiệu làm... kịch liệt quá, nương nương xấu hổ nên bệ hạ mới không cho bọn họ nhìn?

Ta đã nói mà, khoảng thời gian này bệ hạ làm như là không quan tâm tới hoàng hậu, thật ra chỉ là giả vờ thôi!

***

Ôm cái bụng đau, Thương Lâm rụt mình vào trong chiếc chăn êm ái, lúc ấy mới thoải mái được một chút. Đau chết đi được! Trước kia cô có kinh nguyệt thì không đau, nhưng cơ thể của Hạ Lan Tích rất yếu đuối, lần nào cũng giày vò cô đến chết đi sống lại, hôm nay cũng không ngoại lệ. May mà Nhập Họa đã có kinh nghiệm, sắc thuốc giảm đau cho cô uống hết sức công hiệu nên mới vớt vát được cái mạng của cô!

Nãy giờ Dịch Dương vẫn im lặng nhìn cô chiến đấu với bà dì cả, lúc này thấy cô hơi đỡ hơn một thút thì mới tò mò hỏi: "Thật sự đau đến vậy sao?" Hắn thấy mặt cô tái mét.

Thương Lâm liếc hắn một cái, trong lòng thầm than rằng đàn ông đúng là không biết gì cả, làm sao bọn họ có thể hiểu được bà dì cả này đáng sợ đến thế nào chứ! Ngu xuẩn!

Cô cố ý khoe ra nỗi khổ khi làm phụ nữ, cho nên cao ngạo hỏi: "Từ trước đến nay, anh đau nhất là khi nào?"

https://thuviensach.vn

Dịch Dương không ngờ cô lại hỏi đến vấn đề này nên nghĩ ngợi một lát rồi nói: "Ừm, có một lần bị đạn bắn vào phổi... Ấn tượng vẫn còn sâu sắc."

Giọng của hắn rất bình thản nhưng lại khiến Thương Lâm ngẩn ra, một lúc sau mới nghiến răng nghiến lợi nói: "Để thắng được tôi mà anh lấy hết vốn ra luôn sao?" Cư nhiên nói ra chuyện bạo lực thế này. "Rốt cuộc thì anh làm nghề gì vậy chứ?"

Dịch Dương nhướng mày cười. "Cô không biết sao? Không phải chứ? Tôi cảm thấy với sự nhạy bén của cô thì đã sớm đoán được rồi."

Thương Lâm không nói gì. Đúng là cô sớm đã có một ý tưởng, nhưng không hỏi hắn nên chưa dám xác định. "Cho nên anh đúng là bộ đội đặc công trong truyền thuyết?"

"Trong truyền thuyết..." Dịch Dương lặp lại ba chữ này, giọng mang theo ý cười. "Đúng vậy đấy."

Có chuyện để nghe, vậy mà hiếm khi thấy Thương Lâm không có hứng thú hóng chuyện. Cô đang nghĩ đến vẻ mặt của hắn khi nói câu 'đạn bắn vào phổi'. Rõ ràng là chuyện rất đáng sợ, thế mà hắn lại nói rất thong dong, giống như chuyện vào sinh ra tử chỉ là chuyện như cơm bữa.

Cô bỗng cảm thấy đau lòng. Khi bọn họ còn chưa quen biết nhau, rốt cuộc thì anh đã trải qua bao nhiêu gian khổ, và từng trải qua bao nhiêu hiểm nguy?

Trong đầu cô hiện lên những chuyện mà nữ chính hay làm khi gặp phải trường hợp này, cảm xúc dâng trào nên cô quên mất là mình đang né tránh hắn. "Tôi có thể xem thử không?"

"Xem cái gì?" Dịch Dương ngạc nhiên.

https://thuviensach.vn

"Vết thương trên người anh..." Thương Lâm cắn môi. "Tôi muốn xem xem."

Mặt Dịch Dương không chút biểu cảm, Thương Lâm tưởng hắn không muốn nên hơi ấm ức. "Nhìn một chút thì có sao đâu chứ, đừng có làm như tôi muốn sàm sỡ anh vậy..."

Dịch Dương đặt tay phải lên vai cô, cười rất ôn hòa. "Đúng là nhìn một chút thì không mất gì, tôi cũng không ngại để cho cô xem. Nhưng... cơ thể của tôi bây giờ là của Từ Triệt. Tin tôi đi, trên người tôi từ trên xuống dưới không có vết sẹo nào đâu..."

Thương Lâm: "....."

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Đồ Cổ

Sau đêm ấy, Thương Lâm bỏ ngay ý định né tránh Dịch Dương. Trải qua sự suy xét thận trọng, cô cảm thấy hình tượng lạnh lùng xa lạ không hợp với mình, hơn nữa cô cũng rất muốn được thường xuyên nhìn thấy gương mặt điển trai của Dịch Dương, cho nên thôi không giằng xé nội tâm nữa.

Nếu đã tiếp nhận sự thật là mình thích Dịch Dương, Thương Lâm liền nhanh chóng chuyển sang nhìn từ một góc độ khác và lập tức cảm thấy tình hình hiện tại chính là cơ hội trời cho. Nếu bọn họ gặp nhau ở hiện đại, cô muốn theo đuổi người như hắn thì đúng là mơ mộng hão huyền. Nhưng bây giờ thì khác à nha! Tại nơi xa lạ này, đối với hắn mà nói, cô chính là 'người phụ nữ duy nhất có thể hiểu được hắn', ưu thế này rất lớn!

Phải nắm bắt ngay! Nhất định phải nắm bắt! Ba mươi sáu kế cua trai chưa kịp thực hiện năm đó bây giờ có thể lấy ra dùng, sau đó thì chuẩn bị chứng kiến thời khắc kỳ tích xuất hiện!

***

Dịch Dương cảm thấy dạo này Thương Lâm có gì đó hơi khác thường. Lúc đầu, sau khi từ Nam Sơn trở về, cô cứ né tránh hắn. Sau khi có kinh nguyệt thì thái độ lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ, mỗi lần gặp mặt là cực kỳ dịu dàng hòa nhã, khiến hắn không thể thích ứng. Mấy đồng đội trước kia của hắn cũng từng có bạn gái, nghe nói lúc con gái hành kinh thì

https://thuviensach.vn

cảm xúc thay đổi thất thường. Lúc ấy hắn còn không tin, bây giờ thấy Thương Lâm khác thường thì mới tin.

Đúng là kỳ lạ!

Tuy rằng dịu dàng mềm mỏng thì thoải mái hơn gầm gừ đanh đá, nhưng cứ như thế thì cũng khiến cho lòng hắn mất mác. Một hôm nọ, khi Thương Lâm cười tươi như hoa, đẩy cái dĩa bánh điểm tâm vị trà xanh lại cho hắn thì hắn không nhịn nổi nữa. "Cô vẫn ổn đấy chứ?"

Thương Lâm chớp mắt. "Vẫn tốt mà. Anh mau nếm thử cái này xem, tôi làm lâu lắm đấy! Lúc học đại học tôi từng phụ việc trong tiệm bánh bao, giỏi nhất là làm bánh vị trà xanh. Mấy ngươi Tiểu Thi đều rất thích!"

Cô chào hàng rất nhiệt tình, cho nên Dịch Dương đành cầm một miếng lên nếm thử. "Ừ, rất ngon."

Thương Lâm vui vẻ. "Vậy anh ăn nhiều một chút đi."

Dịch Dương ăn hai miếng là hết miếng bánh trên tay. "Tôi không thích ăn những thứ này cho lắm, một miếng là đủ rồi. Cô để dành cho mình ăn đi."

Thương Lâm hơi chán chường. "À... Vậy anh thích ăn cái gì?"

Dịch Dương không hiểu cô đang buồn vì chuyện gì. "Ừm, cũng không có gì đặc biệt..." Hắn quan sát sắc mặt của Thương Lâm. "Nhất định phải nói sao? Lẩu đi, tôi rất thích..."

"Tôi cũng thích!" Mắt Thương Lâm sáng rực lên. "Sao mà khéo thế nhỉ, trước kia một tuần tôi phải đến tiệm lẩu ba lần, cuối cùng từ ông chủ cho đến nhân viên phục vụ đều quen mặt tôi."

https://thuviensach.vn

Dịch Dương gật đầu khen ngợi. "Dung mạo này của cô mà cũng nhớ rõ được, chứng tỏ quả thật cô đi rất thường xuyên. Rất tốt!"

Thương Lâm sớm đã miễn dịch với những lời cay nghiệt của hắn. "Vậy tối nay chúng ta ăn lẩu nha? Tôi bảo bọn họ đi chuẩn bị."

Dịch Dương thấy cô hăm hở như thế thì lòng rung động. "Cô đợi đã." Thương Lâm quay đầu lại. "Có phải cô buồn chán lắm không?"

"Hả?"

"Tôi thấy gần đây hình như cô ở trong cung mãi nên buồn đến cuồng tay cuồng chân." Nếu không từ sáng tới tối sao không chịu làm những chuyện đàng hoàng mà cứ làm việc không đâu. "Hay là tôi dẫn cô ra cung một chuyến?"

Thương Lâm vốn có hơi mất mát vì sự lấy lòng của mình không được hắn phát hiện ra, nhưng nghe thấy những lời này thì lập tức kích động. "Được sao?"

"Đương nhiên là được." Dịch Dương nhìn đôi mắt sáng long lanh của cô gái trước mặt, bất giác nhớ đến mỗi khi con Nhị Ngốc ở căn cứ thèm ăn thịt thì mắt cũng long lanh nhìn hắn như thế.

Sự kiên tưởng kỳ lạ này khiến hắn hơi bối rối, nhưng tay phải thì lại nảy sinh cảm giác muốn đi xoa đầu cô, mặc kệ có làm hỏng búi tóc xinh đẹp của cô hay không.

***

Dịch Dương nói được là làm được, ba ngày sau hắn thật sự dẫn Thương Lâm ra ngoài cung. Thương Lâm ngồi trong xe ngựa, nhìn qua cửa sổ ngắm nghía khung cảnh náo nhiệt bên ngoài, cảm thấy rất thú vị. Còn Dịch Dương thì ngồi đối diện ngắm cô, cảm thấy rất bồn chồn.

https://thuviensach.vn

Bởi vì cải trang vi hành nên Thương Lâm ăn mặc rất giản dị. Cô mặc một bộ váy đỏ màu ráng chiều, tóc búi thành một búi đơn giản, cũng không đeo trang sức gì bắt mắt. Điểm đặc biệt nhất chính là đôi hoa tai bằng hồng ngọc, treo lủng lẳng trên trái tai trắng nõn, màu sắc tương phản với nhau. Làn da của Hạ Lan Tích rất trắng, mặc đồ đỏ thì rất đẹp. Hắn còn nhớ khi vừa tới đây thì đã bị tạo hình lúc ấy của cô làm ngơ ngẩn. Hôm nay thấy lại thì vẫn cảm thấy không rời mắt được.

Tuy mắt của Thương Lâm luôn nhìn ra ngoài cửa sổ nhưng vẫn biết được hắn đang nhìn mình. Cô thấy hơi đắc ý, không uổng công mình phí sức chọn lựa quần áo trang sức, cố gắng đạt được hiệu quả bắt mắt. Rất đáng công!

Xe ngựa dừng lại bên đường của một con đường yên tĩnh. Dịch Dương xuống xe trước, sau đó mỉm cười, đưa tay cho cô. "Phu nhân, mời."

Hắn luôn thích nói đùa như vậy, phu nhân hay bà xã đều gọi rất thuận miệng. Trước kia cô cảm thấy không sao cả, nhưng bây giờ thì tim đập loạn như có chú nai con đi lạc trong đó, người như lơ lửng. Nhưng dù có xấu hổ đi nữa thì cô cũng không bỏ qua cơ hội được lợi dụng hắn. Cô trấn tĩnh lại, đặt tay mình vào tay hắn, để hắn dìu cô xuống xe.

Hai người chỉ mang theo vài tùy tùng, đi dọc theo con đường về phía trước. Thương Lâm thấy nơi này không được náo nhiệt như nơi vừa đi qua thì tò mò hỏi. "Sao lại dừng ở đây?" Cũng chả có gì để chơi cả.

"Thấy cái tiệm 'Trân Bảo Hiên' kia chưa? Đó là tiệm đồ cổ nổi tiếng nhất Cận Dương, tôi cảm thấy chắc cô sẽ có hứng thú."

Thương Lâm cực kỳ vui sướng. Cô thích nhất là tiệm đồ cổ nên không nén được mà nắm tay hắn, cười nói: "Anh thật là tốt!"

Nụ cười này đúng là động lòng người, đích thực có thể làm hoa mắt bất cứ người đàn ông nào.

https://thuviensach.vn

***

Thương Lâm đi tới đi lui trong tiệm, thấy cái nào cũng thích, kéo tay Dịch Dương nói hết chuyện này sang chuyện kia. Dịch Dương vốn tưởng mình chỉ cần đợi một bên là được, không ngờ còn phải tán gẫu với cô nên bất đắc dĩ nói: "Cô thế này rất giống với em họ tôi."

"Em họ anh?"

"Đúng vậy, nó cũng giống như cô vậy, cũng thích đồ cổ. Bay khắp nơi từ New York cho tới Tokyo, là khách quen của các buổi bán đấu giá." Dịch Dương nói. "Hôm sinh nhật mười sáu tuổi của nó, tôi mua tặng nó một cặp bình hoa, nó kích động tới nỗi thiếu chút nữa là ôm hôn tôi nồng nhiệt ngay tại chỗ."

Thương Lâm cười phì. "Bình hoa gì mà làm quá lên thế?"

Cô thuận miệng hỏi một câu nhưng Dịch Dương thì lại nghiêm túc suy nghĩ để nhớ ra tên của nó. Thương Lâm lập tức kinh ngạc đến trợn tròn mắt. "Cặp bình hoa ấy mà anh cũng tìm được sao? Anh không gạt tôi đấy chứ?"

Dịch Dương nhún vai. "Đấy, tôi không hiểu các cô đang kích động cái gì nữa. Lúc ấy khi tôi nói thứ ấy được tôi mua lại thì nó cũng y hệt như cô, lúc đầu nó cũng tưởng là bị người ta đoạt mất rồi." Anh ngừng một chút. "Dù sao thì trong mắt tôi, bình hoa cổ với bình hoa thường có khác gì nhau đâu, đều đặt ở đó để trang trí mà thôi."

Thương Lâm hít sâu một hơi, nhủ với mình là phải bình tĩnh. Là một người mê đồ cổ, lúc ấy cô còn nghe ngóng tung tích của cặp bình hoa ấy, chỉ đáng tiếc tất cả các báo đều giấu danh tính của người mua, cô chỉ có thể hâm mộ và ghen tỵ trong lòng, than thở ông trời sao mà bất công, ngay cả cơ hội ngắm một cái cô cũng không có, còn người khác thì lại có thể đặt nó ngay trong thư phòng.

https://thuviensach.vn

"Nhà em họ anh... giàu lắm hả?" Mua đồ cổ mà làm như mua củ cái trắng vậy.

"Ừ, giàu lắm." Anh đùng giọng điệu trần thuật để nói câu này, dường như cảm thấy chuyện này không cần thiết phải khoe khoang, cũng không cần che giấu.

"Vậy nhà anh thì sao?" Thương Lâm do dự hỏi.

Dịch Dương như cười như không mà nhìn cô."Nghe ngóng gia sản à?"

Thương Lâm không nói gì. Thật ra cần gì phải hỏi nhiều, người có thể mua được cặp bình hòa ấy để làm em họ vui vẻ thì gia thế sẽ đáng sợ thế nào đây?

Xem ra những đánh giá của cô về điều kiện của đôi bên trước kia phải thay đổi một chút. Hắn là bộ đội đặc công, gia thế còn kinh người như thế, có lầm không vậy chứ!

Mẹ ơi, chênh lệch lớn dữ vậy, cô bị đả kích nha!

"Sao lại không nói gì nữa?"

Thương Lâm ủ rũ nói. "Không có gì, chỉ là nghĩ không ra, sao nhà anh có tiền như thế mà anh còn chạy đi làm lính đặc công?" Chẳng phải người có tiền đều rất sợ chết sao? Hắn làm nhiệm vụ nguy hiểm như thế, người nhà không lo lắng sao?

"Không vì sao cả." giọng Dịch Dương rất bình thản. "Tôi muốn đi nên đi thôi."

Tuy hắn tỏ ra rất bình thản nhưng Thương Lâm vẫn cảm thấy hắn có vẻ không được vui, dường như là bị câu hỏi của cô làm nhớ lại những ký ức đau buồn.

https://thuviensach.vn

"Hai vị đã xem xong rồi chứ?" Bọn họ đứng trong góc nói huyên thuyên cả buổi trời, cuối cùng ông chủ không nhịn được nữa, mua hay không thì nói một câu đi.

Lúc ấy Thương Lâm mới hoàn hồn lại, đang định nói không mua thì nghe Dịch Dương hỏi: "Thích cái nào?"

Cô hơi ngẩn ra. Chẳng phải vào đây để mở mang tầm mắt thôi sao, mua thật sao chứ?

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của Dịch Dương thì cô liền hiểu ra mục đích chuyến đi này của hai người khác nhau xa lơ xa lắc. Cô làm dân đen quen rồi nên trong tiềm thức, chưa từng nghĩ đến việc mua được mấy thứ này. Nhưng Dịch Dương dẫn cô đến đây thì đã chuẩn bị tinh thần mặc cho cô lựa chọn.

Hắn chính là gã trọc phú có thể mua được cặp bình hòa tặng em họ mà.

Hơn nữa, quan trọng nhất là hiên nay bọn họ chính là hoàng đế và hoàng hậu của quốc gia này, mua vài món đồ cổ thì có là gì chứ!

Ngực cô nảy sinh một cảm giác hào hùng, mắt quét qua những thứ vừa nhìn ngắm rồi chỉ vào một cái. "Cái này đi."

Đó là một cái bình bằng gốm đen có đế màu trắng.

Ông chủ cười tươi như hoa, nói. "Phu nhân thật là có mắt. Nhìn thấy dấu ấn phía dưới của bình hòa không? Đây chính là cho đích thân Lý Cảnh Chi tiên sinh làm ra đấy, cách đây cũng phải ba trăm năm rồi."

Thương Lâm hoàn toàn không biết Lý Cảnh Chi là ai, nhưng trịnh trọng gật đầu. "Đương nhiên, nếu không phải là bút tích của Lý tiên sinh thì ta cũng sẽ không mua nó."

https://thuviensach.vn

Dịch Dương nhìn cô với vẻ thích thú. Thương Lâm giả vờ như không nhìn thấy ánh mắt của hắn, thản nhiên nói: "Phu quân, trả tiền đi."

Dịch Dương cười khẽ. "Ừ." Hắn lên tiếng gọi, tùy tùng bên cạnh lập tức theo ông chủ sang một bên tính tiền.

Hắn ung dung bước tới trước mặt cô, bộ dạng vừa sầu não vừa tức cười. "Sao lòng háo thắng của con gái các cô lớn thế nhỉ?"

Cho dù trí nhớ của hắn không được tốt thì vẫn có thể nhận ra cái bình mà Thương Lâm mua hơi giống với cái bình mà hắn tặng cho em họ.

Thương Lâm hừ nhẹ một tiếng. "Tôi đang bù đắp tiếc nuối."

Dịch Dương vẫn cứ cười cười, nhìn cô đầy vẻ hiền hòa. Không biết sao dưới ánh mắt ấy của hắn, Thương Lâm bỗng sinh ra một cảm giác, hình như hắn đang... chiều chuộng cô!

Dẫn cô tới tiệm đồ cổ, mua cho cô thứ mà cô thích, vậy không phải chiều chuộng cô sao?

Đúng là bị ma ám rồi. Thương Lâm cảm thấy chắc là mình thương trộm hắn qua lâu nên mới sinh ra ảo giác.

Có điều nghĩ cho kỹ, nếu cô là bạn gái của hắn ở thời hiện đại, tuy không đến nỗi bắt hắn mua tặng cô những thứ này nhưng nhờ hắn dẫn đi các nơi để ngắm báu vật thì chắc là được. Vậy thì tình huống ấy cũng không khác hiện nay là mấy.

Nghĩ thế, cô bỗng sinh ra cảm giác vui sướng kỳ lạ, giống như là nguyện vọng của mình đã được thực hiện thông qua một phương thức khác.

Thêm nữa, nghĩ cho xa hơn thì cho dù ở hiện đại gia thế của Dịch Dương có hiển hách chăng nữa thì bây giờ bọn họ đều ở nơi này, mọi thứ

https://thuviensach.vn

đều là số không. Dựa theo thân phận của họ ở cổ đại thì cô là công chúa, hắn là hoàng đế, không còn gì xứng hơn, không có gì phải tự ti hết.

Tự thôi miên mình xong, Thương Lâm rời khỏi tiệm đồ cổ với tâm trạng vui vẻ.

***

Hành trình sau đó cũng không có gì đặc biệt. Hai người đến tửu lâu nổi tiếng nhất Cận Dương để ăn cơm, rồi đi vào những con hẻm ăn những món ven đường. Dịch Dương còn mua cho cô một cây kẹo đường thật lớn, nặn thành hình dạng của cô, giống nhau như đúc. Cô cầm lấy chơi đùa khắp phố, cuối cùng không hứng thú nữa thì tàn nhẫn nhai luôn cái đầu của mình.

Dịch Dương nhìn cây kẹo chỉ còn lại có thân mình, rồi nhìn bộ dáng ăn rất ngon lành của cô thì không nhịn được mà quay đầu đi. "Cốt nhục tương tàn, thật là đau lòng"

Thương Lâm: ".....đại ca, đừng có nhập vai như vậy chứ!"

***

Khi trời sắp tối, Thương Lâm tưởng rằng nên trở về, không ngờ Dịch Dương lại dẫn cô tới một ngôi nhà. Thương Lâm ngạc nhiên quan sát xung quanh, chỉ thấy một gốc cây ngọn cỏ của nơi này đều được chăm sóc rất chỉn chu, ngay cả người hầu cũng có sẵn thì không khỏi tò mò. "Không ngờ anh chuẩn bị sẵn cả biệt viện." Đừng nói là 'kim ốc tàng kiều' nha!

Dịch Dương không trả lời, dẫn cô vào trong nhà chính. "Cô có thể nhìn khắp nơi xem có thích cách bài trí của nơi này không?"

"Tôi thích hay không thì có sao đâu?" Thương Lâm lầu bầu.

https://thuviensach.vn

"Cô không thích thì đổi lại cho thích chứ sao." Dịch Dương nói rất thản nhiên.

Tim Thương Lâm nhảy lên. "Thật sao? Tôi có thể tùy ý thay đổi cách bài trí?"

Dịch Dương không hiểu sao tự nhiên cô lại trở nên bẽn lẽn thế. "Đồ đạc trong nhà bài trí thế nào chẳng phải là do phụ nữ quyết định sao?" Lẽ nào chỉ có nhà hắn mới thế?

Thương Lâm không nén được vui mừng, rụt rè nói: "Tôi sẽ nhìn thật kỹ." Nghe giọng của hắn vừa rồi thì thật sự coi cô là nữ chủ nhân của nơi này. Hắn mua nhà, còn cô thì quyết định bài trí thế nào, cảm giác này sao mà ám muội thế nhỉ!

Cô không nói gì nữa, chỉ đứng đó vui mừng. Còn hắn thì ung dung bưng bình trà lên rót vào chén rồi nhàn nhã nói: "Người bạn bên ngoài đi theo suốt không mệt hay sao? Vào uống chén trà đi."

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Kế Hoạch

Dịch Dương vừa dứt lời, cửa phòng bỗng nhiên được mở ra, gió lạnh bên ngoài ào ạt ùa vào. Thương Lâm chỉ nhìn thấy một luồng sáng trắng lóe lên, đợi khi phản ứng lại được thì trên cổ Dịch Dương đã gác một lưỡi kiếm sắc mỏng.

Một chàng trai có vóc người cao lớn đang đứng trước mặt bọn họ, đầu đội nón lá, lụa đen che mặt. Thương Lâm chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy một đôi mắt cực kỳ sắc bén và vô tình ở phía sau tấm lụa đen, đôi mắt ấy đang ánh lên vẻ hung tàn khát máu.

Dịch Dương nhìn lưỡi kiếm trên cổ và cười, hết sức bình thản. "Nghe danh không bằng gặp mặt, Tô huynh quả nhiên phong thái bất phàm, tại hạ cực kỳ vinh hạnh."

Bàn tay của cái người được gọi là 'Tô huynh' tăng thêm chút sức, một vết máu đỏ tươi ứa ra ngoài, Thương Lâm nhìn mà khiếp đảm. Vừa định lên tiếng thì Dịch Dương đã âm thầm đè tay cô lại, ngăn những lời cô định nói ra.

"Ngươi biết ta?"

"Du hiệp Tô Kị ở Lĩnh Nam, nhân vật có sức ảnh hưởng lớn trên giang hồ, đương nhiên là trẫm biết."

https://thuviensach.vn

Hắn tự xưng là 'trẫm' nhưng Tô Kị lại không hề ngạc nhiên, rõ ràng là đã biết thân phận của hắn.

Môi Tô Kị nở một nụ cười lạnh, nhẹ nhàng nói: "Nếu bệ hạ đã biết thảo dân thì nên hiểu rõ tại sao thảo dân lại đến đây."

"Đương nhiên là vì gia tộc họ Tô sắp bị chém đầu." Dịch Dương cười rất hòa nhã. "Người nhà họ từng có ơn cứu mạng ngươi, bây giờ bọn họ sắp bị xử tử, ngươi đương nhiên là không thể không nhúng tay vào."

Gia tộc họ Tô? Thương Lâm nghĩ ngợi rồi chợt nhớ ra người hắn nói chính là kẻ thế tội mà Hoắc Hoằng tìm được, năm ngày trước bị phán chém đầu vì tội hành thích quân vương.

Hình như việc Dịch Dương hiểu rõ nội tình đã làm cho Tô Kị bất ngờ, hắn nhíu mày suy nghĩ một lát rồi mới nói: "Ngài biết quan hệ giữa ta và Tô gia sao?" Giọng hắn âm trầm hơn một chút, và đã mang theo sát khí. "Ngài cố ý dẫn ta tới đây?"

"Phải!" Dịch Dương bình tĩnh nói. "Trẫm cố ý dẫn ngươi tới đây nhưng không phải vì muốn tróc nã ngươi, ngược lại chỉ muốn làm một cuộc giao dịch với ngươi." Hắn nói rất lễ độ. "Nếu giao dịch thành công thì ngươi sẽ không sao, người của Tô gia cũng sẽ không có việc gì."

"Ta dựa vào đâu để tin ngài?" Tô Kị khinh thường.

"Bởi vì trừ tin vào ta ra thì ngươi đã không còn con đường nào khác." Giọng Dịch Dương hết sức ung dung, mang theo vẻ chắc chắn như đã nắm mọi thứ trong tay. "Có lẽ ngươi đã phát hiện ra, bây giờ có vài mũi tên đang nhắm vào đầu của ngươi, người bắn tên đều là những thần tiễn của Vũ Lâm Vệ..."

Hắn còn chưa nói xong thì kiếm của Tô Kị đã cứa sâu thêm vào da thịt của hắn, khiến Thương Lâm giật mình, suýt nữa là hét toáng lên.

https://thuviensach.vn

Mẹ nó! Có cần chơi kích thích vậy không?

"Bệ hạ định thế nào đây?" Tô Kị cười lạnh. "Giết thảo dân ngay tại chỗ ư? Ngài cảm thấy tên của những người đó nhanh hay kiếm của thảo dân nhanh hơn?"

Dịch Dương thở dài một hơi. "Chẳng phải lúc nãy trẫm đã nói rồi sao. Hôm nay dẫn các hạ tới đây không phải vì để bắt các hạ." Hắn lắc đầu bất đắc dĩ, nhìn sang Thương Lâm. "Nếu không thì thế này đi, Tích Nhi, nàng đi đóng cửa lại."

Thương Lâm và Tô Kị cùng ngẩn ra.

Tốt xấu gì thì cũng ở chung với nhau bấy lâu nay, Thương Lâm nghĩ một chút là hiểu ngay tính toán của hắn. Tuy cô cảm thấy hơi mạo hiểm nhưng lúc này cũng đâu còn cách nào khác, đành phải nghe lời hắn đi đóng cửa phòng lại.

Người bên ngoài không thấy được tình hình bên trong, hiển nhiên tên cũng sẽ bắn không chính xác.

"Bây giờ chúng ta có thể nói chuyện rồi chứ?" Dịch Dương nói.

Tô Kị im lặng nhìn vào mắt hắn một lát rồi mới từ tốn mỉm cười. "Bệ hạ đã có thành ý như thế thì đương nhiên là được." Hắn ngừng một chút rồi nói tiếp. "Người ta đều nói bệ hạ u mê, mặc cho cha con Hoắc Hoằng bắt nạt, sớm muộn gì cũng không giữ được mạng. Thảo dân vốn cũng nghĩ như thế, nhưng bây giờ xem ra đó chỉ là lời đồn nhảm..."

"Lời đồn đãi bên ngoài vốn thường không chính xác mà, nghe chơi cho vui thì được chứ đừng nên cho là thật." Dịch Dương cười rất ung dung, máu trên cổ chảy dọc xuống và chui vào trong áo hắn.

***

https://thuviensach.vn

Hai tiếng đồng hồ sau, Thương Lâm ngồi bên cạnh Dịch Dương, cẩn thận băng bó vết thương cho hắn. Lúc nãy vì phải bàn chuyện với Tô Kị nên chỉ lau qua loa một chút, đợi hắn đi rồi thì mới có thời gian băng bó cho tỉ mỉ.

Thương Lâm lo lắng cả đêm, bây giờ thấy bộ dáng bình chân như vại của hắn thì hơi tức giận. "Sao anh lại không biết để ý tới mình một chút! Cứ vậy mà để cho hắn ta cắt, anh tưởng là đang cắt bí đao sao? Đây là cần cổ, cắt đứt động mạch thì anh chờ chết đi!"

"Trong chuyện đàm phán, khí thế là quan trọng nhất. Tôi không chảy chút máu thì sao được." Dịch Dương cười. "Cô xem, chẳng phải chuyện được giải quyết rất tốt đẹp sao?"

Thương Lâm không nói chuyện. Cho dù lúc đầu không biết thì bây giờ cô cũng đã hiểu mọi chuyện đêm nay. Gã Tô Kị kia chính là đại hiệp số một số hai trên giang hồ, tài cao gan lớn, ngay cả hoàng đế mà hắn cũng không coi ra gì. Tuy hắn cũng họ Tô nhưng lại không hề có quan hệ huyết thống với Tô gia ở Đinh Châu, chẳng qua là nhiều năm trước được Tô gia cứu nên nợ họ một ân tình. Lần này Tô gia gặp phải kiếp nạn, đương nhiên hắn phải nghĩ mọi cách để báo đáp.

Có điều tên Tô Kị này đúng là lỗ mãng, muốn cứu người mà lại không biết tìm một biện pháp cao minh, chỉ biết xách đao đi cứu. Hắn và Hoắc Tử Nhiêu học chung một thầy hay sao chứ!

"Tôi cứ cảm thấy trong nội bộ Tô gia có cất giấu bí mật gì đó, Hoắc Hoằng không muốn bị người ta phát hiện nên lần này muốn mượn tay tôi để danh chính ngôn thuận diệt trừ bọn họ. Hắn còn muốn nhân cơ hội này dụ Tô Kị tới Cận Dương, hốt gọn một mẻ. Tôi chỉ lợi dụng cơ hội này, nhân lúc Hoắc Hoằng chưa tìm được Tô Kị thì kéo hắn về phe chúng ta..." Dịch Dương giải thích đến đây bỗng dừng lại, quan sát Thương Lâm. "Cô không được vui ư?"

https://thuviensach.vn

Thương Lâm nhúc nhích cơ mặt đã cứng đờ, cố nở một nụ cười gượng. "Không có, tôi vẫn ổn mà."

"Cô không được vui." Lần này hắn dùng câu khẳng định. "Tại sao vậy?"

"Tôi đã nói là không có mà, anh đừng có tự cho là thông minh có được không?" Thương Lâm nói hơi lớn tiếng, ngay sau đó liền cảm thấy mình hơi thất thố. "Tôi buồn ngủ quá, về phòng ngủ đây."

Cô quay người định đi thì bị Dịch Dương nắm cổ tay lại. "Đi đâu ngủ vậy? Phòng cô bên này cơ mà."

Thương Lâm hít sâu một hơi. "Ở trong cung nhiều tai mắt nên thôi, chứ ở đây tôi không muốn ngủ chung với anh. Chúng ta không có quan hệ ấy, nên giữ khoảng cách thích đáng thì hơn."

Lời này hợp tình hợp lý, Dịch Dương cúi đầu nghĩ một lúc rồi thả tay ra. "Vậy cô ngủ đây đi, tôi sang thư phòng."

***

Sau khi Dịch Dương đi rồi, một lúc lâu sau mà Thương Lâm vẫn không ngủ được. Cô biết mình đang tức giận điều gì. Hôm nay cô cứ tưởng rằng hắn dẫn cô ra ngoài du ngoạn, nhưng trên thực tế là nhân cơ hội này dụ Tô Kị xuất hiện. Dạo tiệm đồ cổ, đi ăn món ngon khắp nơi... đều là diễn kịch cho người ta xem. Cô nghĩ đến việc mình vui mừng hớn hở cả ngày, bỗng nhiên cảm thấy vô vị. Trong lúc cô đang đắm chìm trong thế giới màu hồng thì hắn lại xem đây là một nhiệm vụ.

Thật không công bằng!

Thương Lâm chán chường xoa xoa mặt mình, cảm giác mình sắp bị cái sự yêu thầm này làm cho trở nên quái đản rồi!

https://thuviensach.vn

Thật ra đâu cần phải giấu cô chứ? Cô đâu phải người không hiểu lý lẽ, chỉ cần hắn nói trước một tiếng thì nhất định cô sẽ tích cực phối hợp, thế mà hắn lại làm cho cô mừng hụt một phen.

Cô là người cuối cùng biết được sự thật này, lệ rơi đầy mặt...

***

Hôm sau, khi hai người hồi cung không lâu thì chuyện hoàng đế cải trang vi hành gặp phải thích khách được đồn ra ngoài. Chưa đến hai tháng mà gặp thích khách hai lần, không khỏi khiến cho người ta cảm thán rằng bản mệnh của bệ hạ không được tốt lắm, cần phải mặc đồ đỏ để trừ tà. Khi người ta nghe nói thích khách chính là đại hiệp Tô Kị có quan hệ sâu xa với Tô gia thì lại sinh ra sự kính trọng từ tận đáy lòng đối với sự ngoan cường của Tô gia.

Người bình thường ai dám chơi dữ vậy chứ!

Triều đình cũng vì chuyện này mà bùng nổ. Một vài lão thần chính trực đã trực tiếp chỉ trích hoàng đế có hành vi bừa bãi, lấy cơ thể tôn quý đi dấn thân vào nơi nguy hiểm, vậy đặt tổ tông xã tắc vào đâu chứ? Sau đó, khi biết cùng đi còn có hoàng hậu thì cái đích chỉ trích lại thay đổi, bắt đầu trách mắng công chúa Yến Quốc không biết phép tắc, thậm chí còn có người nói ra những câu đại loại như Thương Lâm mê hoặc đế vương... Ngàn lời vạn lời tập trung lại, hết thảy đều là lỗi của Thương Lâm!

Thương Lâm - người đang bị ngàn người chỉ trích - lại nghe Nhập Họa bẩm báo tình hình mà mặt không hề có biểu cảm, chỉ cười lạnh vài tiếng. Giỏi lắm Dịch Dương, lợi dụng cô thì thôi đi, bây giờ còn chơi sau lưng cô!

Cô nén cơn phẫn nộ đợi tại Tiêu Phòng Điện, chuẩn bị khi Dịch Dương qua đây thì hỏi cho rõ ràng. Nhưng ai ngờ tên khốn ấy lại trốn mất tăm, ngay cả cái bóng cũng không thấy.

https://thuviensach.vn

Cô không còn cách nào, đành phải bảo Nhập Họa đi nghe ngóng, lúc ấy mới biết 'bệ hạ cực kỳ giận dữ, nhốt toàn bộ Tô gia - những người lẽ ra phải bị xử trảm vào ngày mai - vô thiên lao trở lại, nói là muốn lợi dụng bọn họ để bắt được kẻ to gan làn càn Tô Kị rồi lăng trì một thể.' Thương Lâm nghe thế thì im lặng một lúc thật lâu, cuối cùng thở dài một hơi thật nặng nề.

Hôm ấy, khi Dịch Dương và Tô Kị chính thức đàm phán thì cô bị đuổi ra ngoài nên kế hoạch của bọn họ là gì cô cũng không biết. Bây giờ chỉ có thể dựa vào những tin tức nghe ngóng được và suy đoán.

Cô nhớ tới đêm hôm ấy, khi hai gã đàn ông ở trong phòng cấu kết với nhau làm việc xấu thì cô ngồi trên chiếc ghế đá trong vườn, nhìn ánh đèn màu quả quất kia, cảm thấy người hơi lạnh. Bên cạnh cô không xa chính là những xạ thủ đang mai phục, còn cô thì ngồi chỗ này tạo dáng, nghĩ thế nào cũng thấy kỳ kỳ. Có một thị nữ bước tới chu đáo hỏi. "Chủ mẫu, bên ngoài gió lớn, nô tì dẫn người sang căn phòng bên cạnh nghỉ ngơi nhé."

Cô không cần nghĩ ngợi liền nói như đinh đóng cột. "Không cần đâu, ta sợ bọn họ dan díu với nhau." Làm thị nữ giật mình sửng sốt.

Nói hươu nói vượn ai mà không biết nói, chẳng qua là để che giấu những mất mát trong lòng thôi.

Ngay từ đầu, cô luôn nói bọn họ là đồng minh, sau cô lại thầm thích hắn, muốn trở thành người yêu của hắn. Nhưng bất luận ý tưởng của cô có thay đổi thế nào thì hắn vẫn cứ giống như khi vừa quen biết, lòng không chút tạp niệm, chỉ coi cô là một người bạn đồng hành.

Thậm chí, hắn còn không muốn nói cho cô biết kế hoạch của hắn.

Thương Lâm cảm thấy mình rất thất bại. Đừng nói có được hắn, ngay cả lấy được sự tín nhiệm của hắn mà cũng làm không xong. Một câu nói bỗng hiện lên trong đầu cô: 'cho dù trên đời này chỉ còn mình cô là phụ nữ

https://thuviensach.vn

thì tôi cũng sẽ không thích cô'. Tại thời đại xa lạ này, chẳng phải hắn chỉ có mình cô là 'đồng loại' thôi sao? Trong hoàn cảnh này mà vẫn không thể làm hắn có ý tưởng gì, còn có ai bị ngược tâm hơn cô không?

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Rối Rắm

Khi Thương Lâm gặp lại Dịch Dương thì đã là năm ngày sau đó. Lúc ấy, cô đang chán chường ngồi trên chiếc xích đu trong vườn. Chiếc xích đu này là do Dịch Dương sai người làm cho cô, chỉ vì một đêm đẹp trời nào đó, hai người đang tán gẫu, cô nói lúc nhỏ trong khu nhà mình có một cái chiếc đu, cô rất thích nó, nhưng trong khu có quá nhiều con nít, lần nào cô cũng phải đợi rất lâu mới được chơi một lát, đến nay vẫn còn hết sức bức bối. Lúc nghe, vẻ mặt của hắn rất lạ, giống như là không thể nào hiểu được tâm trạng ấy. nhưng ngày hôm sau, hắn lại ra lệnh làm cho cô một cái xích đu. Dưới ánh dương rực rỡ, hắn nắm sợi dây thừng thô ráp, vẻ mặt khiêm tốn hòa nhã. "Việc nhỏ mà thôi, cô đừng có khóc đấy."

Có nhiều lúc, cô cảm thấy hắn rất tốt với mình. Nhưng bây giờ nghĩ lại, hắn tốt như vậy có lẽ chỉ vì coi cô như em gái mà thôi. Giống như hắn dùng giá trên trời để mua cặp bình hoa cổ cho em họ mình vậy. Làm cho cô cái xích đu chẳng qua là thuận miệng sai khiến một tiếng mà thôi.

"Chơi vui không?" Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên đánh thức Thương Lâm khỏi dòng suy tư. Cô ngẩng đầu lên thì thấy Dịch Dương đã đứng bên cạnh mình tự bao giờ, đang cúi đầu nhìn cô. "Chẳng phải khi ấy cô nói thứ này rất ấu trĩ sao? Tôi thấy cô rất thích đấy chứ."

Khi cô vừa nhìn thấy chiếc xích đu, mặc dù rất cảm động nhưng vẫn quen thói mạnh miệng, đúng là đã nói một câu "ấu trĩ", không ngờ đến nay hắn vẫn còn nhớ.

https://thuviensach.vn

Thương Lâm lờ đờ liếc hắn một cái, không trả lời.

Dịch Dương hơi ngớ ra, vung tay ra hiệu cho Nhập Họa thối lui, sau đó tự mình đẩy xích đu cho cô. Thương Lâm không kịp chuẩn bị, mãi đến khi bị đẩy lên thật cao thì mới không nhịn được mà hét lên. "Này, anh đừng có giỡn nữa! Cho tôi... cho tôi xuống! Á..."

Hắn giữ dây thừng lại, cuối cùng thì hai chân cô cũng chạm được đến đất. Kinh hồn ngồi một lúc liền vội vàng nhảy xuống chiếc xích đu.

"Cái anh này... trêu cợt người khác như vậy vui lắm sao?" Cô thở hổn hển, nói.

Dịch Dương cười khẽ vài tiếng. "Tôi thấy bộ dạng nặng nề của cô là lòng cũng phát bực theo, thế này thì có sức sống hơn."

"Tôi có sức sống hay không thì là chuyện của tôi, không cần anh lo!" Thương Lâm nổi sung.

Dịch Dương nghiêm túc nói. "Tôi không thể không lo. Cô không nghe rõ sao? Cô buồn bực chán chường như vậy, tôi thấy cũng bực bội theo. Vì sự vui vẻ thoải mái của tôi, cô cũng phải có sức sống mới được."

Cmn! Logic gì thế này!

Thương Lâm lười cãi nhau với hắn, quay người đi vào trong điện. Một lát sau, Dịch Dương mới vào theo, từ tốn hỏi: "Cô đang giận tôi sao?"

"Không có!"

"Cô giận vì những đại thần ấy mắng cô phải không?"

"Không phải!"

https://thuviensach.vn

"Nếu không thì cô cảm thấy tôi không đủ nghĩa khí, mặc cho cô bị bọn đại thần ấy mắng?"

"Tôi nói không phải là không phải!"

"Tóm lại không đến nỗi..." Hắn cười một cách quái lạ. "Bởi vì tôi không đến thăm cô nên cô nhớ tôi hả?"

Câu cuối cùng là một câu nói đùa, nhưng Thương Lâm lại bị chọc đúng bí mật trong lòng, lập tức im lặng.

Dịch Dương mỉm cười nhìn cô.

"Anh... chưa từng thích ai đúng không?" Thương Lâm nhẹ giọng hỏi. "Vậy thì chắc chắn anh sẽ không thể nào hiểu được tâm trạng của tôi, cho nên đừng có đoán bậy đoán bạ."

Dịch Dương nhìn đôi mày khẽ cau lại của cô, nhớ tới tâm trạng của cô trở nên thất thường thế này là từ sau khi Cao Trầm đi, nụ cười trên mặt tắt dần.

"Thế à." Hắn bình thản nói. "Nếu đã không nỡ thì sao lúc ấy không đi theo hắn ta?"

Thương Lâm ngạc nhiên quay đầu lại.

"Nói cái gì mà đã là quá khứ rồi chứ, thật ra là đang cố tỏ ra mạnh mẽ đúng không?" Hắn tiếp tục nói. "Nghĩ một đằng nói một nẻo.... thật ra là chả mạnh mẽ chút nào."

Cô biết hắn đang hiểu lầm nhưng lại không muốn mở miệng giải thích, bởi vì thật sự không biết nên giải thích thế nào. Lẽ nào phải nói với hắn là 'Không phải, tôi không có thích Cao Trầm, người tôi thích... thật ra là anh' sao?

https://thuviensach.vn

Cô không nói chuyện thì hắn lại cho là cô đang cam chịu. Mặt hắn trở nên lạnh hơn, không khí trong điện nhất thời trở nên ngột ngạt.

"Ừm, chuyện của anh xử lý thế nào rồi?" Cô không chịu được nữa, chủ động tìm kiếm đề tài để nói. "Tô gia..."

Cô nghĩ, nếu hắn chịu tiết lộ một chút gì đó thì cô sẽ tha thứ cho hắn, không so đo chuyện hắn đã lợi dụng cô. Cô thật sự không thích cảm giác bị loại ra ngoài, cô hy vọng có thể giúp đỡ được hắn.

"Rất tốt, đều nằm trong kế hoạch." Dịch Dương thản nhiên nói.

Vẻ mong đợi trong mắt Thương Lâm tắt dần. Cô bốc một miếng điểm tâm lên ăn rồi quay người bảo Nhập Họa chuẩn bị nước để tắm rửa.

***

Vài ngày sau, Thương Lâm nghe ngóng được tin tức mới từ trong miệng của mấy người trong cung. Bệ hạ không bắt được Tô Kị, trong cơn giận dữ đã đích thân thẩm vấn người của Tô gia và trong quá trình thẩm vấn đã phát hiện ra điểm đáng ngờ. Gia chủ của Tô gia luôn miệng nói là oan ức, nói mình không hề hành thích quân vương, đại tư mã đã bắt nhầm người rồi.

Triều đình cũng xôn xao hẳn lên.

Hoàng đế không quan tâm chuyện chính sự đã lâu, hiếm khi nghiêm túc một lần nên hết sức kiên trì, trịnh trọng giao chuyện này cho thừa tướng Tạ Ngộ, ra lệnh phải tra cho ra chân tướng. Mọi người đều biết Tạ ngộ và Hoắc Hoằng bất hòa, đoán rằng lần này bệ hạ hành động vậy là do không tín nhiệm Hoắc Hoằng nữa, ai nấy đều ngồi chờ tình thế thay đổi.

Thương Lâm vo vê một đồng tiền, cứ ném lên ném xuống trong tay, cảm thán chiêu 'Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương[1]' này của Dịch

https://thuviensach.vn

Dương đúng là không tồi. Trước đó làm rất nhiều hành động lót đường, chẳng qua là gây phiền toái cho Hoắc Hoằng một cách tự nhiên nhất, còn giao phiền toái này cho kẻ đối đầu với Hoắc Hoằng. Cho dù là vì chính mình, Tạ Ngộ cũng sẽ không làm bọn họ thất vọng.

Vừa cảm thán xong chuyện này, Nhập Họa đã bước vào bẩm báo nửa canh giờ trước bệ hạ đã đến hậu cung, lúc này đang ở Hàm Thúy Các.

"Người ở đó làm gì?" Thương Lâm ngạc nhiên.

"Hình như là Tô Bảo Lâm không được khỏe, sai người đi mời bệ hạ sang." Nhập Họa nói. "Hoàng tự quan trọng, bệ hạ lập tức đi ngay..."

Đứa con trong bụng Tô Cẩm, hoàng hậu cô còn quan tâm hơn cả hoàng đế, trước kia có chuyện gì cũng sang bẩm báo với cô nhưng lần này Tô Cẩm lại lướt qua mà trực tiếp bẩm báo với hoàng đế. Phải chăng đây chính là hành động có ý tự tách ra gầy dựng thế lực.

Thương Lâm nhớ lại gương mặt hoảng sợ, không dám tranh giành của Tô Cẩm, trong lòng thầm suy đoán lẽ nào cô gái này cũng nổi lên ý đồ tranh sủng với hoàng hậu?

Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

***

Dịch Dương chưa từng qua đêm ở chỗ Tô Cẩm nên Thương Lâm cứ tưởng hắn ở một lúc rồi sẽ đi. Nhưng đến khi cô thay áo ngủ định đi ngủ mà vẫn không nghe tin hoàng đế rời khỏi Hàm Thúy Các. Thương Lâm không ngừng an ủi mình rằng cứ thả lỏng, thả lỏng người. Cho dù Dịch Dương muốn tìm một cô gái cổ đại cho mới mẻ thì cũng không tìm Tô Cẩm. Lên giường với phụ nữ có thai cũng quá khó coi. Nhưng cảm giác quái lạ trong lòng làm cô cứ trằn trọc không yên, hoàn toàn không ngủ được.

https://thuviensach.vn

Lăn qua lộn lại trên giường khoảng nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng thì Thương Lâm cũng nảy ý đồ đen tối!

Tại sao cô phải tự xót xa cho mình thế này, thật là thê thảm. Chẳng phải chỉ có ba chữ 'Tôi thích anh' thôi sao, khó nói lắm sao!

Cái gì mà 'Tôi không muốn làm phiền anh'. 'Sợ nói ra thì không thể làm bạn được nữa'... quẳng đi hết đi. Cô không muốn suy nghĩ nhiều vậy. Cô muốn tỏ tình thì sao chứ!

Bị từ chối thì đúng lúc có thể hết hy vọng luôn!

Cơn hăng hái dâng trào trong ngực, cô liền lập tức bò dậy khỏi giường, khoác một chiếc áo khoác và ra khỏi tẩm điện. Tối nay đến phiên Nhập Họa gác đêm cho cô, lúc này nàng ta đang gật gù bên ngoài bức màn, cô đi thật nhẹ nhàng để không làm nàng ta thức giấc rồi chuồn êm khỏi Trường Thu Cung.

***

Đến khi cô nhìn thấy Hàm Thúy Các đầu óc tràn đầy nhiệt huyết kia cũng tỉnh táo lại phần nào. Cô bắt đầu nghĩ ngợi xem rốt cuộc mình đang làm gì. Cho dù có tỏ tình thì cũng nên trang điểm một chút, bộ dạng vừa bò từ trên giường dậy này có phần hơi lôi thôi lếch thếch...

Nghĩ như thế, cô hơi do dự một chút. Vừa định lùi bước thì lại bị cung nữ trong Hàm Thúy Các phát hiện.

"Hoàng hậu nương nương?" Cung nữ cũng rất bất ngờ vì nhìn thấy cô vào giờ này nên trong giọng nói đầy vẻ nghi hoặc. "Người đang..."

Thương Lâm nghĩ ngợi, sau đó cố trấn tĩnh. "Bổn cung nghe nói Tô Bảo Lâm không khỏe nên đích thân đến xem."

https://thuviensach.vn

"Nhưng bảo lâm đã ngủ rồi..." Cung nữ nói xong thì mới phát hiện ra mình đã nói sai rồi. Hoàng hậu đại giá quang lâm, cho dù ngươi có ngủ hay không thì cũng phải dậy tiếp giá chứ. "Nô tì đi thông báo ngay..."

"Ngủ rồi à?" Thương Lâm vội vàng nói. "Ngủ rồi thì thôi, ngày mai bổn cung lại tới. Tạm biệt."

Cô không thể chạy thoát, bởi vì Dịch Dương bỗng nhiên xuất hiện.

Dưới hành lang, cô mặc bộ quần áo trắng, mái tóc đen buông xõa, chân còn xỏ đôi guốc mộc, bộ dạng rõ ràng là ngủ được một nửa thì bò dậy.

Thương Lâm cố buộc mình không nghĩ đến việc hắn có ngủ với Tô Cẩm hay không, chỉ hành lễ theo phép tắc. "Bệ hạ."

"Hoàng hậu nửa đêm không ngủ được, ra đây tản bộ sao?" Vẻ mặt Dịch Dương hơi là lạ.

Thương Lâm nói rất đường hoàng. "Hôm nay ánh trăng rất đẹp, thần thiếp ra đây ngắm trăng."

"Ngắm trăng..." Dịch Dương cười xùy một tiếng. "Lại đây."

Hắn dùng giọng ra lệnh, Thương Lâm không thể chống cự trước mặt cung nữ nên đành phải không tình nguyện đi qua đó.

Hắn nắm lấy tay cô, cảm nhận được sự lạnh lẽo truyền đến như dự đoán. "Ra ngoài mà cũng không biết mặc ấm một chút, nàng không có đầu óc ư?"

Thương Lâm rất muốn trả đũa một câu 'Tôi nghĩ đến anh thì IQ và EQ đều biến mất rồi', nhưng cuối cùng vẫn không dám, đành phải rầu rĩ 'à' một tiếng.

https://thuviensach.vn

Dịch Dương thấy bộ dáng ngoan ngoãn ngậm bồ hòn làm ngọt của cô, biết là cô không tiện phát hỏa trước mặt cung nữ nên kéo cô vào tẩm điện của mình.

Vương Hải canh giữ bên ngoài, trong điện không có ai cả, chỉ có chiếc giường bừa bộn. Thương Lâm hớn hở khi thấy trên giường không có phụ nữ. Trong điện rất ấm áp, cô bị hơi nóng làm rùng mình, lúc ấy mới cảm thấy lạnh. Dịch Dương thấy thế thì tức giận cởi chiếc áo choàng mỏng manh của cô ra, kéo chiếc chăn dày trùm cô lại.

"Đợi đã đợi đã, tôi không động đậy được nè!" Cô bị trùm kín như con sâu trong kén, không ngừng lên án. "Sao anh giống hệt mẹ tôi thế nhỉ? Bà ấy cũng thường giày vò tôi thế này."

"Im miệng!" Hắn làm mặt lạnh, quay người lại cầm bình rượu trên bàn rót cho cô một ly. "Uống đi cho ấm người."

Cô bị ép uống rượu, một luồng khí nóng lập tức dâng lên, mặt cũng trở nên ửng hồng. Dịch Dương thấy cô như vậy thì ánh mắt trở nên ấm áp hơn, lúc ấy mới hỏi. "Nói đi, qua đây làm gì?"

"Tôi... tôi lo lắng cho Tô Cẩm mà!"

"Lo lắng cho Tô Cẩm?" Dịch Dương cười xùy. "Nửa đêm nửa hôm không chịu ngủ mà chạy tới Hàm Thúy Các, sau đó cô nói với tôi cô lo lắng cho Tô Cẩm? IQ của cô chưa tới 80 nhưng không có nghĩa là tôi cũng vậy."

Thương Lâm nghẹn họng. Đúng là lý do này cũng quá ngu ngốc.

Đêm nay cô chạy tới là để thổ lộ, nhưng với tình huống lúc này, cô bị nhét trong chăn, không chút xinh đẹp đứng trước mặt Dịch Dương, còn vẻ mặt của hắn thì lãnh đạm, giống như cô còn nợ hắn tám trăm ngàn vậy. Tình này cảnh này, nếu cô đột nhiên thốt ra câu 'Tôi thèm muốn anh lâu lắm rồi' phải chăng sẽ phản tác dụng?

https://thuviensach.vn

Nói, hay là không nói đây? Đây chính là vấn đề.

[1] Có nghĩa là giấu ý đồ chân chính dưới một hành động nào đó, khiến cho kẻ địch hiểu lầm, xem nhẹ ý đồ thật sự của mình, từ đó thắng lợi một cách bất ngờ.

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Mê Loạn

"Cô sao thế?" Một lúc lâu mà vẫn không nghe cô trả lời, Dịch Dương nhướng mày. "Cái vẻ muốn nói lại thôi ấy của cô là có ý gì?"

Lòng Thương Lâm vốn đã rối bời, nay bị hắn hối thúc thì càng quýnh lên, trong tình thế hoảng loạn đành phải tìm đại một lý do. "Tôi đến là để tranh luận với anh!"

"Tranh luận? Tranh luận chuyện gì?"

Lời vừa thốt ra, lòng Thương Lâm trở nên bình tĩnh hơn. Đúng là chuyện này làm cô rất để bụng, nói cho rõ thì cũng tốt. "Tại sao có rất nhiều chuyện anh không chịu nói cho tôi biết? Tôi cảm thấy chúng ta có quan hệ hợp tác với nhau, lẽ ra không nên giấu giếm nhau như thế chứ. Dù sao thì những chuyện anh làm không chỉ liên quan đến an nguy của mình anh mà còn liên quan rất lớn đến tính mạng của tôi. Tôi cảm thấy tôi cũng có thể giúp gì đó."

Lời này nói ra với một tâm trạng oán trách, bởi vì khoảng thời gian này cô đã phải sống một cách chán chường, ngoại trừ ăn và ngủ thì không hề có giá trị gì nữa. Rõ ràng khi vừa tới đây, cô còn có thể làm trợ thủ cho Dịch Dương, chơi trò cung đấu, nhưng bây giờ chỉ như bù nhìn mà thôi.

Cô cảm thấy xảy ra tình trạng này đều là do Dịch Dương cố ý gạt cô ra ngoài kế hoạch của mình.

https://thuviensach.vn

Dịch Dương khẽ chau mày lại. "Tôi giấu giếm cô?" Hắn nghiêm túc nghĩ lại. "Ý cô nói là tôi không cho cô biết nội dung cuộc đàm phán giữa tôi và Tô Kị?"

"Không chỉ có thế." Thương Lâm nói. "Trước đó anh đã giấu giấu giếm giếm tôi rồi. Rốt cuộc thì anh lo là tôi sẽ làm lộ bí mật của anh hay là cảm thấy có nói với tôi thì cũng vô dụng?"

Dịch Dương nhìn gương mặt đầy sự nghiêm túc ấy, không biết nên trả lời thế nào nữa.

"Cô... thích xen vào mấy chuyện này lắm sao?" Hắn hỏi thử.

Cái gì mà thích xen vào mấy chuyện này lắm sao? Bình thường ai lại thích mấy chuyện lộn xộn rối ren này chứ?

"Không có." Cô thành thật trả lời.

"Nếu cô đã không thích, tôi không nói với cô chẳng phải là tốt lắm sao?" Dịch Dương nói, trong mắt có vẻ không hiểu cho lắm. "Hai người chúng ta, một người vì chuyện này mà phiền muộn là đủ lắm rồi, hà tất phải kéo người kia vào."

Thương Lâm vốn định nói sao có thể nghĩ như thế, thân là người trong cuộc, nói không lo là không lo được sao? Nhưng một giây sau, một ý niệm bỗng lóe lên trong đầu cô, khiến cô đóng đinh tại chỗ.

"Vì thế... anh không muốn tôi đau đầu vì những chuyện này nên mới cố tình không nói cho tôi biết đúng không?" Cô dè dặt hỏi.

Dường như Dịch Dương không hề cảm thấy kết luận này có gì ám muội nên gật đầu rất đường hoàng. "Nếu không thì cô nghĩ sao? Những chuyện này tôi không lo, lẽ nào để cho một cô gái như cô đi lo?"

https://thuviensach.vn

Thật ra khi nói những lời này hắn cũng chột dạ lắm. Hắn còn nhớ lần trước, vì để qua được ải mà không thể không cắm một mũi tên vào trong ngực Thương Lâm. Nhìn cô ở trong lòng mình đau đến nỗi mặt tái nhợt thì anh cảm thấy rất thất bại. Cho nên một khi anh có thể khống chế được tình hình thì anh không muốn kéo cô vào cuộc.

Thương Lâm cảm thấy toàn bộ rượu vừa uống lúc nãy bỗng trào lên tới não, khiến người cô mơ màng choáng váng.

Lần đầu tiên, cô bỗng nhận thức được rằng người đàn ông đứng trước mặt cô từng là một quân nhân bảo vệ tổ quốc. Tuy hắn độc miệng và cay nghiệt, còn thường nói sẽ không màng tới sống chết của cô nhưng trên thực tế, bảo vệ người yếu đuối bên cạnh đã là thói quen trong tiềm thức của hắn.

Không phải hắn không tin tưởng hay ghét bỏ gì cô, chẳng qua là chỉ ôm lấy những chuyện nguy hiểm và phiền toái về mình theo bản năng, còn cô thì chỉ cần sống những ngày tháng thoải mái vui vẻ trong sự bảo vệ của hắn là được.

Sặc mùi chủ nghĩa đàn ông, nhưng lại khiến lòng cô tan chảy.

"Vậy... vậy những đại thần ấy mắng tôi là thế nào?" Cô đỏ mặt, nói lắp bắp, nhưng thật ra trong lòng đã có câu trả lời.

"Mắng một chút thì có thiếu miếng thịt nào đâu." Hắn cười. "Chuyện này là không thể tránh khỏi, nhưng qua một thời gian nữa tôi sẽ có cách để giúp cô đổi chiều dư luận, không để bọn họ chụp tội danh 'mê hoặc đế vương' lên đầu cô." Hắn dừng lại rồi nói tiếp. "Hơn nữa cô cũng đâu phải là Hạ Lan Tích, sử sách viết thế nào thì cô cần gì phải để ý..."

Cô sờ hai má đã nóng bừng của mình, bỗng nhiên cảm thấy trong thời gian này mình đúng là ngu xuẩn. Đạo lý đơn giản như thế mà cũng không nghĩ ra, lẽ nào người trong cuộc là u mê thật sao?

https://thuviensach.vn

"Cho nên đây mới là nguyên nhân gần đây cô tức giận?" Trong giọng của hắn có vẻ cười cợt, còn có vẻ nhẹ nhõm mà chính hắn cũng không phát hiện ra.

Không phải vì Cao Trầm, cũng không phải vì ai khác, chỉ là bệnh đa nghi của con gái tái phát mà thôi.

Bên ngoài tấm màn có một giá đèn làm bằng vàng, lúc này chỉ còn ba ngọn nến còn đang cháy. Ánh sáng lờ mờ chiếu xuyên qua tấm lụa mỏng, tạo nên một cảm giác mông lung. Còn gương mặt điển trai của Dịch Dương lại bị ánh sáng này chiếu vào làm tỏa ra một vầng sáng nhạt, càng thêm mê người.

Thương Lâm ngẩn ngơ nhìn hắn, cuối cùng cũng nhớ tới mục đích đêm nay mình đến đây.

Hình như... cô đến để thổ lộ...

Vậy bây giờ, có phải có thể nói được rồi không?

Hàm răng trắng khẽ cắn vào đôi môi mọng, cô ngập ngừng cả buổi mà vẫn không nói được một câu hoàn chỉnh.

Tầm mắt của Dịch Dương rơi vào trên đôi môi cô, hàm răng đều như ngọc cắn vào làn môi đỏ hồng, để lại một dấu ấn lờ mờ. Hắn bỗng cảm thấy lòng bàn tay mình hơi trơn, ngay cả chăn cũng không cầm được. Trong lòng thoáng có một cơn kích động, hy vọng hàm răng ấy cắn lên cơ thể mình, cảm giác ấy chắc sẽ rất tuyệt vời.

Ngay sau đó, hắn liền tỉnh táo lại. Hắn đang nghĩ gì vậy chứ?

"Không có chuyện gì nữa thì về đi." Hắn xốc chăn của cô lên, bắt đầu tiễn khách. "Mau đi đi."

https://thuviensach.vn

Thương Lâm đi rất vội vã, dưới tấm áo choàng chỉ có một bộ áo ngủ màu trắng, bị động tác thô lỗ của anh làm cho tuột xuống, để lộ ra bờ vai trắng nõn nà.

"Lạnh quá..." Rượu mà Dịch Dương cho cô uống có nồng độ rất cao, mà tửu lượng của cô vốn không được tốt, lúc này rượu bốc lên làm cho hơi chếnh choáng, vừa lên tiếng kháng nghị vừa cúi đầu sửa sang lại quần áo. "Sao anh bảo đi là đuổi đi ngay thế." Bởi vì hơi say nên giọng không rõ, giống như là đang làm nũng, nghe vào tai Dịch Dương thì làm chân tay hắn tê dại.

Ở hiện đại, mùa hè mặc áo dây cũng là chuyện thường, cho nên bây giờ lộ vai thì Thương Lâm cũng không cảm thấy gì cả.

Thế nhưng Dịch Dương lại bị khoảng trắng ấy làm lóa mắt.

Cô hơi khom người, những đường cong trên vùng ngực đang phập phồng loáng thoáng ẩn hiện. Tuy hắn chưa từng có bạn gái nhưng đàn ông ở tuổi này cũng đã biết cách chiêm ngưỡng dáng người của phụ nữ. Rất lâu về trước hắn đã cảm nhận được mỗi khi cô im lặng thì có một sức quyến rũ khôn kể.

Thương Lâm sửa sang xong quần áo, vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện không biết từ khi nào hắn đã đến rất gần cô, thật gần. Thậm chí cô có thể nhìn thấy hàng mi của hắn, dài và rậm, giống như một chiếc quạt nhỏ. Dưới hàng mi là một đôi mắt đen láy như ngọc, trước giờ luôn phơi phới, khinh khi hoặc trào phúng, khiến người ta xấu hổ chết được. Thế nhưng giờ khắc này, trong ấy lại ánh lên một vẻ gì đó nóng bỏng khác thường.

Hắn nhìn cô chăm chú, giống như là... rất thèm thuồng cô vậy.

Thương Lâm bị ý nghĩ này dọa ngây người. Còn chưa kịp phản ứng thì hắn đã cúi đầu, hôn lên đôi môi cô.

https://thuviensach.vn

Môi hắn nóng cháy, vừa chạm vào liền công thành đoạt đất. Thương Lâm hoàn toàn không ngờ được hắn sẽ đột nhiên hôn mình, hoảng hốt đến ngây người, chỉ mặc cho hắn làm gì thì làm.

Chiếc lưỡi linh hoạt khẽ tách hàm răng cô ra, quấn quýt lấy nhau. Thương Lâm cảm thấy hắn rất nôn nóng, hơi thở cực kỳ rối loạn, khiến cô mặc dù trong con ngơ ngác vẫn không khỏi đỏ mặt. Cô hơi lo sợ, định rụt lùi theo bản năng nhưng hắn lại không cho. Một bàn tay nắm eo cô lại, một tay khác thì vươn ra sau, cố định gáy của cô lại.

Sau khi nụ hôn dài nồng cháy kết thúc, hai người đều đỏ mặt, thở hổn hển. Ngoại trừ thẹn thùng thì Thương Lâm càng thấy ngạc nhiên. Cô mở to đôi mắt, ngẩn ngơ nhìn hắn: "Anh... anh điên rồi à?"

Hắn vuốt ve đôi môi căng mọng của cô, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, không trả lời.

Thật ra cả tối nay hắn đều cảm thấy bứt rứt khó chịu, lúc Tô Cẩm rót rượu cho hắn, thậm chí hắn còn lười đến nỗi không muốn nở nụ cười. Mới đầu, hắn quy kết là do chuyện triều chính quá phiền não, nhưng khi hắn nằm trên giường trằn trọc một lát, trong đầu không thể nào xua được hình ảnh cô nhíu mày tức giận thì rốt cuộc cũng hiểu được mình đang buồn phiền chuyện gì.

Sau đó, cô bỗng nhiên xuất hiện, da trắng tóc dài, dáng người yểu điệu, đứng trước cửa cung mỉm cười với hắn. Còn hắn thì dùng chăn che cô lại, đặt lên giường mình, sau đó hôn đến nỗi môi cô sưng mọng lên.

Ý thức được điều này, máu nóng trong người hắn lại sôi lên, con dã thú đang rục rịch muốn thức tỉnh bị đè nèn cả đêm nay cuối cùng cũng được tháo cũi, không chịu áp bức nữa.

Đầu óc Thương Lâm hoàn toàn rối bời, không cách nào hiểu được tình hình lúc này. Thế này là thế nào? Chẳng phải người muốn thổ lộ là cô sao?

https://thuviensach.vn

Sao tự nhiên hắn lại hôn cô trước? Tình tiết phát triển không đúng hướng rồi!

Suy nghĩ miên man còn chưa chấm dứt thì bờ vai bỗng nhiên lành lạnh. Cô ngạc nhiên cúi đầu xuống thì mới phát hiện quần áo cô vừa sửa sang lại lúc này đã bị hắn cởi ra. Những ngón tay thon dài của hắn đang vuốt ve trên da thịt cô, nóng bỏng như một thanh sắt đang rèn.

Hắn... hắn... hắn... muốn làm gì đây?!!!

Trên người bị một sức mạnh đè ép, hắn đỡ eo cô, áp cô xuống chiếc giường mềm mại, bắt đầu hôn những nụ hôn thật vụn lên người cô. Từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, giống như một lãnh chúa tham lam, không tha cho mỗi tấc đất trên lãnh địa của mình.

Dịch Dương nhìn cô gái bên dưới thân mình, bất chợt nhớ đến tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy vũ khí được trang bị đầy phòng năm đó. Cây súng khó khăn lắm mới kiếm được nằm trong tay hắn, vuốt ve sờ soạng, ngắm thế nào cũng không thấy đủ. Lúc ấy các chiến hữu của hắn còn trêu rằng e là khi ngủ với phụ nữ hắn cũng không kích động đến thế. Nhưng trên thực tế, bây giờ hắn còn kích động hơn khi ấy nhiều, máu trong người giống như dầu hỏa bị đốt cháy, cháy một cách hừng hực, thiêu đốt mọi lý trí còn sót lại của hắn.

Thương Lâm vốn đã hơi say, bị hắn làm thế thì càng thêm mơ hồ, mãi đến khi hắn cởi chiếc áo ngực mà cô tự chế thì mới lấy lại được chút lý trí.

"Anh... từ từ đã!" Cô đè bàn tay phải đang làm loạn của hắn lại, khó nhọc nói: "Anh uống lộn thuốc rồi hả?"

Đây chỉ là một câu oán trách trong lúc cực kỳ xấu hổ nhưng lại khiến cho bộ óc mơ màng của hắn tìm lại được thanh tỉnh. Đêm nay, hắn rất khác thường, giống như là bị thứ gì đó khống chế vậy...

https://thuviensach.vn

Trong lòng hắn thoáng có sự phán đoán, nhưng hắn lại không lòng dạ nào đi suy nghĩ cho kỹ. Da thịt của cô trong trắng, giống như là ánh trăng thanh mát chiếu vào trong đình, khiến người ta không thể dời mắt được. Cảm xúc tuyệt vời trên tay khiến hắn mê loạn, khó mà tự chủ.

Có thể hắn đã bị người ta tính kế rồi. Nhưng tính kế thế này cũng tốt, ôm cô vào lòng thế này càng tốt, hắn không muốn đấu tranh nội tâm hơn nữa.

Hắn đè tay cô lại, kéo đến bên môi mình, hôn tỉ mỉ từng ngón tay một. Đôi môi mỏng ngấm lấy ngón tay thon dài của cô, đầu lưỡi lướt qua làn da mềm mại, khiến cho cô run rẩy.

"Đừng mà..." Cô giãy giụa, muốn rút tay mình lại.

"Ngoan, đừng nhúc nhích."

Hắn cúi đầu, thì thầm vào tai cô. "Anh dạy cho em một chuyện rất thú vị."

Trong mắt hắn mang theo chút dỗ dành, khiến cho trái tim cô rung lên. Đây là chàng trai mà cô đang thầm mến, đêm nay cô tới đây là để thổ lộ với hắn...

Đầu óc bị rượu khống chế lại trở nên mơ màng, trong cơn mơ màng ấy, cô cứ tưởng rằng mình đã tỏ tình thành công, hắn đã tiếp nhận cô. Nếu không thì sao hắn lại đè cô xuống, làm chuyện thân mật nhất giữa những người yêu nhau.

Hắn lại bắt đầu hôn cô, đầu óc vốn không được tỉnh táo của cô lại càng hỗn loạn, chỉ có thể cố hỏi một câu cuối cùng: "Anh... anh thích em sao?"

---

https://thuviensach.vn

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Bước Ngoặt

Người hắn bỗng cứng đờ, một lúc sau mới từ tốn trả lời: "Đương nhiên là anh thích em rồi..." Hắn ngậm lấy vành tai mượt mà của cô, nói trong mơ hồ: "Anh thích em nhất..."

Hắn thích cô, thế là đủ... Chỉ cần hắn thích cô, cô có thể yên tâm giao mọi thứ cho hắn.

Khi hắn đi vào, cô đau đến nỗi kêu lên. Phụ nữ trong cung đều để móng tay dài, cô nhập gia tùy tục, nuôi móng tay vừa dài vừa đẹp. Lúc này, trong cơn đau đớn, cô không thể quan tâm đến thứ gì khác, chỉ có thể bấu vào lưng hắn, muốn chuyển đời sự chú ý.

Hắn bị cô cào rất đau, nhưng lại xuất hiện cảm giác cực kỳ hưng phấn, gần như quên mất cô là một cô gái không hề có kinh nghiệm gì, suýt nữa là mất đi tự chủ.

Cô bắt đầu khóc lóc nỉ non, miệng thốt ra những từ vô nghĩa, giống như một con mèo rên rỉ. Lúc đầu hắn không nghe rõ, sợ cô nói những lời gì đó quan trọng nên không thể không dùng nghị lực để nén dục vọng lại, đưa tai đến sát môi cô nghe ngóng.

"Dịch Dương... Dịch Dương..." Lập đi lập lại cũng chỉ có hai chữ này, không có từ nào khác. Cô đang gọi tên hắn, dường như là đang trách hắn làm cô đau, làm cô khó chịu. Hắn hôn lên má cô, vừa áy náy vừa đau lòng nói: "Anh ở đây, đừng khóc nữa, anh ở đây."

https://thuviensach.vn

Cuối cùng thì cô cũng thả lỏng, những ngón tay đang bấu vào lưng hắn cũng không còn sức nữa, chỉ nhẹ nhàng vịn vào vai hắn, mặc cho hắn dắt cô đi vào một thế giới mà trước giờ cô chưa từng thể nghiệm...

***

Dịch Dương thức dậy trước Thương Lâm. Hai bên thái dương hơi nhức, hắn đưa tay xoa xoa, quay đầu lại thì nhìn thấy cô đang vùi mình trong chăn ngủ ngon lành.

Hàng mi đen và dày, hai mắt nhắm lại, hắn vẫn nhớ rõ mấy canh giờ trước trong đôi mắt ấy rưng rưng ngập nước, khiến người ta thấy mà thương.

Hắn đã làm gì vậy?

Lòng hắn cảm thấy vô cùng kinh hãi, hình ảnh đêm qua bỗng hiện lên trong đầu hắn như đang xem một cuốn phim. Hắn kinh ngạc vì sự phóng túng của mình. Nền giáo dục hai mươi mấy năm qua khiến hắn luôn coi phụ nữ là đối tượng cần được bảo vệ trước tiên, thế nhưng tối qua, hắn cư nhiên để mặc cho dục vọng của mình hoành hành, miễn cưỡng chiếm đoạt cô.

Hắn còn nhớ vào lúc hỗn loạn nhất, cô đã từ chối hắn, nhưng hắn lại dụ dỗ cô đồng ý. Hắn nói với cô: hắn thích cô...

Đây rốt cuộc là cưỡng đoạt hay dụ dỗ? Hắn không biết. Nhưng bất luận là loại nào thì đều khiến cho lòng hắn cảm thấy cực kỳ hổ thẹn.

Hắn hít sâu một hơi, vén chăn lên, nhặt lấy áo choàng trên mặt đất khoác lên người, bước vài bước tới bên cạnh chiếc bàn. Bên trên có một bình rượu ngon, đêm qua hắn từng bảo cô uống một ly.

https://thuviensach.vn

"Vương Hải." Hắn khẽ gọi một tiếng, cẩn thận không làm người trên giường thức giấc.

Vương Hải rón rén bước vào, cúi đầu không dám nhìn bên trong một cái. Đêm qua hắn gác ở bên ngoài, đương nhiên có thể nghe thấy động tĩnh bên trong, những âm thanh ám muội ấy khiến cho thân là hoạn quan như hắn cũng cảm thấy đỏ mặt.

Có điều chuyện này đúng là rất bất thường. Mấy tháng trước, từ khi bệ hạ bệnh nặng một trận thì không ham muốn nữa, còn triệu không ít đạo sĩ vào cung nghiên cứu thuật trường sinh. Cứ tưởng ngài muốn thoát xác thành tiên, không gần nữ sắc nữa, cũng chưa từng có quan hệ thân mật thật sự với hoàng hậu. Trong cung, từ trên xuống dưới chỉ có hắn và nữ quan đồng thư là biết bí mật to lớn này. Không ngờ mọi việc khó lường, lần đầu tiên của đế hậu lại ở trong Hàm Thúy Các của Tô bảo lâm, đúng là có hơi...

"Đi kiểm tra xem rượu này có vấn đề gì hay không?" Dịch Dương cúi đầu nói nhỏ.

"Ý của bệ hạ là?" Vẻ mặt Vương Hải hơi ngơ ngác.

"Thủ đoạn tranh sủng của nữ nhân trong hậu cung, có cần trẫm dạy cho ngươi không?"

Người Vương Hải run lên, lập tức hiểu ra. "Nô tài đi làm ngay."

Dịch Dương nghĩ ngợi rồi lại dặn dò thêm. "Đừng để người khác biết." Sau đó thì ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, rõ ràng là có ý đợi hắn trở lại.

Vương Hải hiểu rằng chuyện này không phải chuyện chơi, vội vàng chạy ra ngoài làm việc. Dưới tay hắn có một đồ đệ biết dược lí, lúc này bị hắn lôi từ trong chăn ra, run rẩy kiểm tra một lượt thì lắc đầu.

https://thuviensach.vn

Thế là Vương Hải trở về bẩm báo. "Nô tài đã cho người điều tra rồi, trong rượu này không có xuân dược."

Thật ra Dịch Dương cũng cảm thấy không có, nhưng khi nghe lời Vương Hải thì mới có thể khẳng định chắc chắn. Rượu này tối qua hắn không hề uống, cho nên nhất định những người đó đã dùng một thủ đoạn nào đó để hạ dược hắn. Hắn vốn tưởng Thương Lâm cũng bị hạ dược, nhưng hiện nay xem ra hắn nghĩ nhiều quá rồi.

Hắn lặng lẽ rót một ly nếm thử, quả nhiên là độ cồn rất cao. Tửu lượng của cô rất kém, thảo nào mà bị say.

Hắn đoán người hạ dược hắn có thể là Hoắc Tử Nhiêu, cũng có thể là Tạ Trăn Ninh hoặc một nữ nhân nào khác trong hậu cung, nhưng chắc chắn không phải là Tô Cẩm. Những người đó hạ dược hắn là hy vọng trong cơn mê loạn, hắn là Tô Cẩm phát sinh chuyện gì đó, làm tổn thương đứa trẻ thì bọn họ được như ý rồi, nói không chừng còn khiến hắn hiểu lầm Tô Cẩm nữa. Nhưng bọn họ không ngờ được là hắn và Tô Cẩm lại ngủ riêng, càng không ngờ nửa đêm nửa hôm Thương Lâm lại chạy sang đây.

Thế là làm bậy làm bạ, khiến bọn họ rơi vào tình cảnh khó xử này.

"Bệ hạ, sắp đến giờ lên triều rồi, người có muốn tắm rửa không?"

Hắn lắc đầu. "Thông báo xuống là hôm nay không lên triều."

Vương Hải sớm đã đoán được như vậy, nghe xong thì dạ một tiếng rồi lặng lẽ thối lui.

Tuy rằng không có kinh nghiệm nhưng Dịch Dương cũng biết sau khi xảy ra chuyện thế này, hắn tuyệt đối không thể bỏ đi mất. Nếu để cô thức dậy và phát hiện bên cạnh không có ai thì hắn đúng là không ra gì. Về tình về lý gì hắn cũng phải ở đây, đợi cô thức dậy.

https://thuviensach.vn

"Ưm..." Qua một lát sau, cuối cùng thì trên giường cung vang lên tiếng ú ớ của cô, dường như là hơi khó chịu.

Hắn hít sâu một hơi, đặt ly rượu xuống, chậm rãi bước qua.

Rèm che được vén lên một nửa, cô vùi mình trong chiếc chăn màu xanh nhạt, giơ một tay lên để xoa bóp huyệt thái dương đang đau nhức. "Sao thế này..."

Giọng của cô bỗng nghẹn lại trong cổ họng, bởi vì cô nhìn thấy cánh tay trần của mình và cả những vết tích khó nói trên ấy.

Cô chậm rãi quay đầu qua, Dịch Dương đứng bên giường, nhìn cô với vẻ mặt phức tạp.

"Chúng ta..." Giọng của cô hơi khàn khàn. "Đêm qua chúng ta..."

Hắn ngồi xuống bên cạnh giường, dùng tay đè vai của cô lại. "Là lỗi của anh. Anh không giữ được mình. Nếu tức giận thì em muốn làm gì anh cũng được."

Thương Lâm cúi đầu, mái tóc dài rũ xuống hai bên má, Dịch Dương chỉ có thể nhìn thấy chiếc mũi xinh xinh của cô, và cả đôi môi như cánh hoa đào.

Ký ức lần nữa lại trỗi dậy, Thương Lâm nhớ ra mọi chuyện của đêm qua. Hai người bọn họ đã...

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong mắt hắn tràn ngập sự tự trách. Môi cô mím lại, ấp úng nói: "Không, không thể hoàn toàn trách anh, em cũng có sai..." Nếu cô không động lòng với hắn, cho dù có uống say hơn thì cũng sẽ không cùng hắn làm chuyện đó. Nếu đây là một sai lầm thì người phạm sai lầm là cả hai bọn họ, hắn không nên trách móc chính mình.

https://thuviensach.vn

"Lâm Lâm..." Hắn bỗng nhiên lên tiếng, cách xưng hô thân mật này khiến cô run lên. Trước đây hắn luôn gọi cô là Thương Lâm, hoặc là làm bộ làm tịch gọi là Tích Nhi hay là hoàng hậu chứ chưa từng gọi cô như vậy.

"Nếu em đồng ý thì chúng ta có thể bắt đầu làm bạn trai bạn gái." Hắn nói: "Anh chưa từng ở chung với con gái nhưng anh sẽ cố gắng để học. Anh tin là anh có thể làm một người bạn trai tốt." Hắn ngập ngừng. "Đương nhiên phải do em đồng ý mới được."

Thương Lâm quấn chăn, bị động nghe hắn nói, một lúc sau mới nói: "Anh muốn chịu trách nhiệm sao?"

Dường như trong nhất thời anh không biết nên nói gì. Sắc trời dần sáng, hắn nhìn thấy đôi mắt đen láy của cô, bên trong là sự ngơ ngác cùng sợ hãi. Hắn nghĩ chắc là cô đã rất lo sợ.

Hắn rất hy vọng lúc này mình có thể hồ đồ một chút, đừng có nghĩ ngợi nhiều như vậy. Thế nhưng không hiểu sao thần trí của hắn lại đặc biệt tỉnh táo, giống như là được ai đả thông vậy, bỗng nhiên hiểu thấu được rất nhiều chuyện mà trước kia không hiểu được. Sự vui buồn bất chợt của cô, sự buồn phiền chán nản của cô đều là vì hắn.

Cô thích hắn.

"Không phải." Hắn nói: "Em quên rồi sao, đêm qua anh đã nói là anh thích em. Anh biết có hơi nhanh nhưng chúng ta đã thế này rồi thì hãy ở với nhau, được không?"

Trong mắt của cô như có ánh sáng lóe lên, giống như không dám tin. "Anh thích em thật sao?"

Hắn mỉm cười, sửa sang lại đầu tóc cho cô, động tác rất dịu dàng. "Đương nhiên, em tưởng là anh đang gạt em sao?"

https://thuviensach.vn

Cô cúi đầu, trong óc hiện lên hình ảnh đêm qua. Hắn ngậm lấy vành tai cô, mơ hồ nhưng nghiêm túc nói: "Anh thích em nhất..."

Đúng vậy, chắc là hắn cũng thích cô, nếu không sẽ không làm thế với cô.

Một giọt nước mắt bỗng rơi xuống, lòng cô tràn ngập vui sướng giống như là đang lơ lửng trên mây. "Được, chúng ta hãy ở bên nhau."

Hắn thở phào nhẹ nhõm, ngồi xê vào một chút, ôm cả cô và chăn vào lòng mình.

Hắn có thể nói với cô rằng đêm qua hắn bị thuốc khống chế, nhưng hắn không muốn nói. Bởi vì hắn còn nhớ rất rõ, vào giây phút cuối cùng hắn đã tỉnh táo lại. Hắn biết mình bị người ta hạ thuốc, thế nhưng lại để mặc cho thuốc khống chế mình, vậy thì hắn không thể đẩy trách nhiệm cho người khác.

Chiếm được lần đầu tiên quý giá của một người con gái, ngày sau đó nói với cô ta rằng tất cả đều là do tác dụng của thuốc. Hắn không thể làm được cái chuyện khốn nạn như thế.

"Em, em muốn dậy..." Bị anh ôm cả người lẫn chăn một lát, Thương Lâm không khỏi đỏ mặt. Hôm qua giày vò nhau một chặp, cả hai đều chưa tắm rửa, hơi thở trên người hắn không còn sự sạch sẽ và mát mẻ như trước nữa mà thoáng có chút ám muội.

Hắn thả cô ra. "Anh sai người chuẩn bị nước tắm, em sửa sang lại một lát đi." Cô đỏ mặt gật đầu.

Hắn biết cô xấu hổ nên đi nhanh sang căn phòng khác. Cung nữ bưng nước nóng vào, tuy Thương Lâm đau nhức cả người nhưng vẫn dùng tốc độ nhanh nhất để tắm rửa, sau đó thay quần áo sạch sẽ.

https://thuviensach.vn

Mở cửa phòng ra liền nhìn thấy Dịch Dương đứng trước cửa, lưng đưa về phía cô mà nhìn ngắm những cây tùng xanh ngắt trong vườn. Hắn đã thay bộ áo bào đen tuyền, eo đeo thắt lưng nạm ngọc, lộ vẻ khoan khoái, rất có phong thái của một công tử nho nhã. Nhưng Thương Lâm nhớ tới cảnh đêm qua hắn không mặc quần áo, đè cô lên giường tra tấn cả đêm thì liền cảm thấy bộ dáng áo mũ chính tề lúc này có hơi quái dị.

Mặt cô lại đỏ lên, cô quay người định đi nhưng bị hắn gọi lại. "Sáng nay anh không có việc gì, ăn sáng với em nhé."

Thương Lâm nhạy bén phát hiện ra giọng của hắn khác với trước kia. Không có vẻ gọn gàng dứt khoát, thậm chí là hà khắc cay nghiệt mà giọng nhỏ nhẹ và ôn hòa hơn nhiều, dường như đang buộc mình phải đối xử dịu dàng với cô.

Cô nhớ rằng hắn đã nói sẽ học cách làm một người bạn trai tốt, vậy giờ phút này, chắc hắn đang cố gắng thử đối xử dịu dàng chu đáo với bạn gái đây.

Cô cảm thấy mình không thể đả kích sự tích cực của hắn nên gật đầu nói: "Được thôi." Thế là hai người cùng ngồi kiệu rời khỏi Hàm Thúy Các, về lại Trường Thu Cung.

Bởi vì lúc nãy Dịch Dương đã phái người sang thông báo nên trong tiêu phòng điện tất cả đều bình thường, không có ai chạy khắp nơi và nói 'hoàng hậu mất tích', ngược lại còn chuẩn bị sẵn một bữa ăn thịnh soạn. Dịch Dương chủ động múc cho cô một chén cháo hải sản, rồi lại gắp cho cô một cái trứng chiên. "Cái này ngon lắm, em ăn thử xem."

Thương Lâm cắn miếng trứng chiên, lòng thầm cảm thán quả nhiên là khác hẳn, trước kia làm gì được như thế!

"Ăn cái này bỗng làm em nhớ tới lúc còn đi học trước kia, ông chú ở trước trường làm món trứng cuộn cực ngon!" Cô cười nói. "Anh từng ăn

https://thuviensach.vn

chưa?"

"Món trứng cuộn à? Lúc đi Thiên Tân anh có ăn vài lần."

Cháo hải sản rất nóng, tôm bóng vỏ và đậu nành trong ấy được hầm rất kỹ, vừa nếm vào miệng là tưởng chừng như muốn nuốt luôn cả lưỡi. Thương Lâm vốn đang đói gần chết, bây giờ ăn được thứ ngon thế này thì mới cảm thấy người được sống lại.

"Có chuyện này anh muốn... hỏi ý kiến của em một chút." Giọng Dịch Dương có vẻ do dự.

Thương Lâm ngẩng đầu lên: "Chuyện gì?"

"Đêm qua chúng ta... đó không phải là thời kỳ an toàn của em, nếu mang thai thì..."

Hắn còn chưa nói xong thì hai má Thương Lâm đã đỏ ửng lên. "Mang... mang thai? Sao lại mang thai được?"

Dịch Dương có vẻ bất đắc dĩ. Nhìn vẻ mặt của cô kìa, lẽ nào hắn phải tới phổ cập giáo dục giới tính cho một cô sinh viên thế kỷ 21 sao?

"Em... em không có ý đó!" Thương Lâm vội vàng giải thích. "Sao lại mang thai được, em chưa chuẩn bị chút nào?"

"Anh cũng cảm thấy tình trạng của chúng ta bây giờ không thích hợp để có con, cho nên nếu em đồng ý thì anh sẽ sai người sắc một chén thuốc tránh thai cho em, được không?" Hắn dịu dàng hỏi.

Khi hắn đề xuất ý kiến này thật ra cũng hơi thấp thỏm, bởi vì sợ cô sẽ hiểu lầm. Thậm chí hắn còn nghĩ qua rằng nếu cô không chịu uống thuốc, sau này có con thật thì phải xử lý thế nào đây? Cuối cùng hắn kết luận là mình đành phải chịu trách nhiệm, giải quyết tất cả, rồi chăm sóc hai mẹ con

https://thuviensach.vn

cô. Hắn đã chuẩn bị tâm lý cho mọi tình huống nhưng không ngờ thái độ của cô còn quyết đoán ngoài dự đoán của hắn. Cô nhanh chóng cho hắn câu trả lời đồng ý. "Được, vậy anh bảo bọn họ sắc đi."

Dù sao cô cũng là cô gái lần đầu nói chuyện yêu đương, vẫn xa lạ với chuyện làm mẹ , cho dù là có con với người mình thích thì vẫn chưa muốn.

Vẫn nên ở chung với nhau một thời gian nữa đã.

Thấy thái độ của cô không giống như bị miễn cưỡng mà thật lòng không thích có con thì cuối cùng hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Mới Yêu

Vào năm hai mươi ba tuổi, cuối cùng Thương Lâm cũng yêu đương lần đầu tiên, đối phương là bộ đội đặc công kiêm trai đẹp 24K giàu có, điều kiện tốt đến nỗi Thương Lâm cảm thấy cứ như là trong mơ.

Về chuyện đêm hôm ấy, Thương Lâm đã sớm biết là không thể giấu được. Quả nhiên, khoảng chiều ngày hôm sau, từ trên xuống dưới hậu cung đều biết hoàng hậu nương nương và bệ hạ ngủ lại Hàm Thúy Các. Tuy đế hậu làm gì thì cũng đều danh chính ngôn thuận nhưng dù sao Hàm Thúy Các vẫn là chỗ của Tô Cẩm, bọn họ làm thế là khiến nàng ta rất khó xử. Có người còn lén bàn tán rằng trước kia hoàng hậu đối xử tốt với Tô bảo lâm thế, còn tưởng hai người tình sâu nghĩa nặng lắm. Nhưng trong cung thì làm gì có tình cảm tỷ muội, nếu không sao Tô bảo lâm chỉ vừa tiếp cận bệ hạ một lần thì hoàng hậu nương nương đã đứng ngồi không yên, đêm hôm còn chạy tới làm nhục nàng ta như vậy.

Đối với những lời bàn tán này, Thương Lâm không có gì để nói, bởi vì đúng là cô tự chạy qua đó. Thế nhưng cô cảm thấy mình không có gì phải xin lỗi Tô Cẩm cả. Không nói đến hiện nay Dịch Dương là bạn trai của cô, cho dù là trước kia thì hắn cũng là phu quân trên danh nghĩa của cô. Cô quan tâm chăm sóc cho mẹ con Tô Cẩm như thế là hết tình hết nghĩa, thế mà nàng ta lại cố ý qua mặt cô để tiếp cận Dịch Dương, thật sự khiến cho cô không được thoải mái lắm.

https://thuviensach.vn

Dịch Dương hiểu rất rõ tâm trạng của cô nên an ủi. "Em cũng đừng nghĩ ngợi nhiều, Tô Cẩm là một người không có chủ kiến, lần này chắc là bị những người bên cạnh xúi giục nên nhất thời mù quáng thôi, cô ta cũng không muốn tranh gì với em đâu."

Thương Lâm ôm chăn, chán chường nói: "Thật sao? Thế nhưng em cảm thấy rất khó chịu."

"Khó chịu chuyện gì, nói ra nghe thử xem." Thấy mặt cô nhăn nhó ủ ê, Dịch Dương cũng đặt tấu chương trên tay xuống, tỏ vẻ muốn nghiêm túc tán gẫu.

"Anh thấy đó, trong mắt người ngoài quan hệ của chúng ta là thế. Anh là chồng, em là vợ cả, cô ta là vợ bé mà em đã dốc lòng chăm sóc, trong bụng còn có mang đứa con đầu của anh. Nói thật thì ở cổ đại, sự quan tâm chăm sóc của em dành cho cô ta có thể nói là đã đạt tới trình độ chính thê mẫu mực, không thẹn với lương tâm rồi. Tuy em không cần cô ta mang ơn gì em nhưng không thể phủ nhận là cô ta nợ em rất nhiều ân tình." Thương Lâm nghiêm túc nói: "Nhưng nếu anh và em không có chung một bí mật, nếu cô ta thành công thu hút được hoàng đế thì phải chăng sẽ quay lại hại em?"

Hắn bị cô làm cho choáng váng. "Em không có chuyện gì làm hay sao mà đi nghĩ mấy chuyện này?"

"Lòng người đó, em đang nghĩ đến lòng người." Cô nói: "Trong mấy bộ phim cung đấu, cho dù là chị em tốt cỡ nào thì cuối cùng cũng sẽ trở mặt thành thù. Em đến đây lâu vậy mà còn không có lấy một người bạn nên hơi nghi ngờ, phải chăng hoàng cung thật sự không có ai có thể tin tưởng được?"

"Ai nói không có?" Hắn cùng tấu chương gõ vào đầu cô. "Có phải em đã quên ai rồi không?"

https://thuviensach.vn

Cô chớp chớp mắt, ngơ ngác nhìn hắn.

Dịch Dương xoa xoa huyệt thái dương đang giật giật, tự nhủ với mình là đừng so đo với con nhỏ này. "Thôi đi, ngủ vậy."

Hắn nằm xuống, đưa lưng về phía cô. Thương Lâm cười hì hì, dán sát lại, nịnh nọt. "Đừng giận mà, đương nhiên là em biết còn có anh rất đáng tin cậy, vừa nãy người ta chỉ nói đùa thôi mà!"

Hắn không để ý tới cô, cô liền đeo bám vào hắn giống như kẹo sao su, nói không ngừng. Cho đến khi hắn không nhịn được nữa. "Thương Lâm buông tay ra!"

Hắn lại gọi cả tên lẫn họ của cô nhưng Thương Lâm vẫn không thấy gì bất thường, vẫn nhìn hắn bằng ánh mắt mong mỏi. Dịch Dương cảm thấy không biết làm sao, bất lực nói: "Em... cách xa anh một chút..."

Nghe thấy giọng hắn có vẻ khác thường, cuối cùng Thương Lâm cũng hiểu ra rồi từ từ nhích người ra xa, sau đó mặc cho anh chàng đang động tình kia tự mình bình tĩnh lại.

Cô nhớ ra sau chuyện đêm đó, bọn họ chung chăn chung gối bỗng trở nên rất bối rối xấu hổ. Trước đây hai người ngủ chung với nhau biết bao lần, lần nào cũng thoải mái tự nhiên. Thế nhưng từ sau khi xảy ra chuyện đó, tâm trạng đương nhiên thay đổi rất nhiều. Cô ngoan ngoãn nằm trên giường, thầm nghĩ rằng nếu lát nữa hắn có nhu cầu chuyện dó thì cô phải làm sao?

Theo lý mà nói, đã xảy ra một lần rồi, có từ chối nữa thì cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng quả thật cô cảm thấy như thế là quá nhanh...

"Ừm... này... anh cảm thấy chúng ta cứ từ từ vẫn hơn, em thấy sao?" Hắn lên tiếng, nói ra cách nghĩ giống hệt cô. "Hãy quên chuyện ấy đi,

https://thuviensach.vn

chúng ta cứ từ từ phát triển như những đôi tình nhân bình thường khác được không?"

Cô cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng tận sâu trong đáy lòng vẫn thấy có chút mất mát. Cảm giác này khiến chô thấy xấu hổ. Lẽ nào một mặt cô cảm thấy tiến triển quá nhanh, một mặt thì lại rất thích lên giường với hắn sao? Không đâu, cô không có không đàng hoàng vậy đâu!

Bên này, cô mang tâm trạng thiếu nữ hoài xuân. Bên kia, Dịch Dương đang nghĩ đến một chuyện khác. Lần đầu tiên của hai người là do các loại phản ứng hóa học mà ra, hắn đã vì chuyện này mà áy náy rất nhiều, trong thời gian ngắn không có cách nào thoát khỏi chướng ngại tâm lý.

Điều quan trọng hơn là sau khi xảy ra chuyện hắn mới bất giác nhớ ra, tuy Thương Lâm đã hai mươi ba tuổi nhưng Hạ Lan Tích chỉ mới mười bảy tuổi. Nói cách khác, hắn đã quan hệ với một thiếu nữ vị thành niên...

Xin lỗi, có chút không chấp nhận được.

Hai người đều có tâm sự riêng, vì thế chuyện này được quyết định như vậy. Hai thanh niên nam nữ trưởng thành này bắt đầu giả vờ ngây thơ, mỗi tối đều đắp chăn bông nói chuyện phiếm.

Kết quả này tuy khiến cho tâm lý của Dịch Dương được an ủi một chút, nhưng cơ thể thì lại bị giày vò. Đối với một người đàn ông đến hai mươi sáu tuổi mới được nếm trái cấm và rất tò mò trong chuyện ấy mà nói thì hoạt động ngủ vào mỗi tối đã trở thành hoạt động tra tấn, không cẩn thận một cái là sẽ tẩu hỏa nhập ma, khổ không nói nổi...

***

Bên này, bọn họ xác định rõ quan hệ thì bên kia, sự đấu tranh trong nội bộ triều đình cũng sang một giai đoạn mới. Thừa tướng Tạ Ngộ tra rõ

https://thuviensach.vn

vụ án Tô gia, thẩm vấn lại thủ vệ ở hành cung Nam Sơn khi ấy, lần vào đó mà tra thì thật sự phát hiện được vấn đề.

"Tên thị vệ ấy cung khai hắn bị người ta mua chuộc, nhưng lại không chịu khai kẻ đó là ai... nhưng dù sao không phải Tô gia là được." Thương Lâm nhíu mày. "Tên thị vệ này là do anh sắp xếp sao?"

Khi hỏi vấn đề này, bọn họ đang câu cá trên hồ Cửu Khúc. Chiếc thuyền con nhẹ nhàng lắc lư trên sóng nước, cô ngồi bên chiếc thuyền, một tay cầm cần câu, hỏi.

Dịch Dương từ sau ôm lấy cô, đè lên bàn tay đang cầm cần câu của cô. "Đã bảo em đừng nghĩ tới mấy chuyện này mà, chuyên tâm câu cá đi."

Thương Lâm nghĩ ngợi, sau đó quyết định nói cho hắn biết ý tưởng của mình. "Em biết anh không muốn nói với em những chuyện này là vì muốn em được thanh thản, nhưng em không phải là loại người có thể vui vẻ trong giông bão được. Khi không nắm được tình hình cụ thể thì lòng em sẽ không được yên. Hơn nữa nếu chúng ta đã ở bên nhau thì có nhiêu chuyện phải cùng nhau gánh vác!" Cô đưa tây ôm cổ hắn, ngửa đầu nhìn hắn. "Cho nên, anh nói với em đi."

Dung nhan như hoa như ngọc, đôi mắt sáng ngời, cô dùng ánh mắt ấy mà nhìn hắn đầy kỳ vọng. Dịch Dương nhìn vào mắt cô một lát rồi bất đắc dĩ thở dài. "Được rồi, anh nói cho em biết."

Hắn đã chịu thỏa hiệp.

Tuy Thương Lâm rất vui nhưng lại cảm thấy là lạ. Trong khoảng thời gian này, hai người xác định quan hệ thì Dịch Dương đối với cô rất dịu dàng và chu đáo, nói gì nghe nấy. Thậm chí hắn chưa từng nói với cô một câu cay nghiệt nào. Thương Lâm không biết sự thay đổi này là tốt hay xấu. Sự dịu dàng của Dịch Dương làm cô rất vui nhưng không biết sao, lòng cô vẫn rất nhớ chàng trai độc mồm độc miệng trước kia.

https://thuviensach.vn

Ít nhất thì lúc ấy, hắn không tạo cho cô cảm giác quai quái như bây giờ.

Tuy hai người kề sát bên nhau nhưng cô vẫn thấy họ còn cách một ranh giới, giống như là cảm xúc của hắn không quá chân thật, giống như là... đang ẩn giấu chuyện gì vậy.

***

Dịch Dương nói với cô, tên thị vệ kia đúng là người của Hoắc Tử Nhiêu, tham gia chuyện hành thích lần này. Cho nên năm ngày sau, nghe nói hắn chết bất đắc kỳ tử trong ngục, Thương Lâm tức đến nỗi bóp nát quả vải trong tay.

Cô đoán được là Hoắc Hoằng sẽ tìm mọi cách để diệt khẩu, nhưng không ngờ bọn họ vẫn không ngăn được.

Chuyện này rơi vào bế tắc, cuối cùng thì Hoắc Tử Nhiêu cũng có cơ hội ngóc đầu lên nên có tâm trạng mà ra ngoài đi dạo.

Gần đây lòng Thương Lâm mang đầy tâm sự, vậy mà cha con họ Hoắc còn gây thêm phiền phức cho cô, đúng là khốn kiếp mà. Vì thế, khi cô và Hoắc Tử Nhiêu không hẹn mà gặp bên hồ Cửu Khúc thì Thương Lâm suýt nữa không nhịn được mà lao tới tát cho nàng ta vài cái.

Cảm nhận được lửa giận trong cô, Hoắc Tử Nhiêu cười khinh miệt. Nàng ta vung tay lên ra hiệu cho người lui xuống hết, tạo cơ hội để nói chuyện riêng với cô.

"Quả nhiên là người phương bắc man rợ, không được dạy dỗ, thân là hoàng hậu mà nửa đêm lại chạy tới chỗ của phi tần để cướp người, ngủ lại đó. Thật là không biết liêm sỉ." Đôi môi đỏ mọng thốt ra những lời châm chọc, bên trong là nỗi căm ghét như được nhúng trong thuốc độc.

https://thuviensach.vn

Những lời như vậy lẽ ra không thể khiến Thương Lâm tức giận, nhưng do gần đây cô thắc mắc thái độ của Dịch Dương cho nên vừa nghe tới chuyện có liên quan tới hôm đó thì giọng cũng khó nghe hơn. "Những lời này của Hoắc quý phi đúng là thú vị. Cướp người trong tay người khác, chuyện này cô chưa từng làm sao?" Môi cô cong lên đầy trào phúng. "Bổn cung chỉ học tập cô mà thôi."

Trong mắt Hoắc Tử Nhiêu ánh lên vẻ tức giận nhưng sau đó nhanh chóng thay bằng một nụ cười. "Thần thiếp chỉ thấy thương cho Tô bảo lâm mà thôi, còn tưởng rằng có được một tỷ tỷ tốt, ai ngờ lại tin nhầm người. Để thần thiếp nghĩ xem, sau khi Tô bảo lâm sinh con xong thì phải chăng người sẽ giành nó về nuôi?"

Thương Lâm nghe thế thì ngạc nhiên. Tuy Hoắc Tử Nhiêu châm chọc nhưng vẻ mặt thì lại rất chắc chắn. Nàng ta nghĩ rằng cô đối tới với Tô Cẩm là muốn giành con của nàng ta sao?

Vậy Tô Cẩm cũng nghĩ thế sao? Cho nên mới qua mặt cô mà tiếp cận Dịch Dương, chỉ vì hy vọng có thể nhận được sự bảo vệ của hoàng đế, có thể giữ được con bên mình?

Trước giờ cô chưa bao giờ nghĩ vậy, cho nên ý nghĩ này vừa mới nảy ra thì giống như là xua tan mây mù, sau cơn mưa trời quan đãng vậy.

***

Tối hôm ấy, khi đi ngủ, cô nói với Dịch Dương là muốn thử đi thăm dò Tô Cẩm. Nếu nàng ta thật sự lo như vậy thì cô sẽ bảo đảm với nàng ta rằng mình sẽ không cướp đứa con của nàng ta.

"Em muốn làm sao thì làm." Dịch Dương nói. "Có điều em nhẫn nại với cô ta thật đấy."

https://thuviensach.vn

Thương Lâm kề sát vào một chút, dựa đầu vào vai hắn. "Thật ra anh cũng có thể đoán được mà, em chỉ cảm thấy cảnh ngộ của cô ta hơi giống với mẹ mình."

"Đoán được phần nào thôi." Dịch Dương vuốt tóc cô. "Cụ thể thế nào, em kể anh nghe đi?"

Thương Lâm đổi một tư thế thoải mái hơn, sau đó bắt đầu kể. "Khi ba em xảy ra chuyện, em mới được hai tháng trong bụng mẹ. Ông bà ngoại em mất sớm, mẹ cứ tưởng ở bên ba là đã có một gia đình, nhưng không ngờ lại gặp phải chuyện ấy... Lúc ấy em còn chưa hiểu chuyện nên mẹ cũng không muốn kể cho em nghe những vất vả của bà. Nhưng em biết, vì sinh em ra mà bà đã chịu rất nhiều vất vả. Cho nên khi thấy Tô Cẩm thì em lại nhớ tới mẹ..."

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Muốn Bị Ngược

Giọng của cô bỗng nhỏ lại, dáng vẻ hơi đau lòng. Dịch Dương vỗ lưng cô, giống như đang dỗ con nít. "Em rất nhớ bà ấy?"

"Ừ..." Thương Lâm nói. "Chúng ta đến đây nửa năm, không biết em mơ thấy bà bao nhiêu lần rồi nữa." Cô nhìn Dịch Dương. "Anh không mơ thấy ba mẹ mình sao?"

Ánh mắt Dịch Dương rất bình thản, một lúc sau mới thủng thẳng nói: "Thỉnh thoảng thôi."

Thương Lâm phát hiện ra, mỗi lần nhắc tới gia đình thì Dịch Dương đều không được tự nhiên. Anh nhắc tới em họ mình nhưng lại chưa bao giờ nói về ba mẹ, như thế quá khác với lẽ thường. Chỉ có một cách giải thích duy nhất là có nguyên nhân khó nói gì trong đó khiến anh không muốn nhắc tới.

Những bộ phim về ân oán trong các nhà quyền quý được xem trước kia bỗng hiện lên trong óc cô, Thương Lâm muốn hỏi thêm nhưng cũng kịp thời kiềm chế nỗi kích động trong lòng.

Nếu anh đã không muốn nói thì thôi vậy. Tuy cô là bạn gái của anh nhưng cũng không thể miễn cưỡng anh hoài.

Vừa làm xong quyết định này, cô bỗng nhiên hiểu ra tại sao cô lại cảm thấy giữa mình và Dịch Dương còn có khoảng cách. Cô gần như đã hoàn

https://thuviensach.vn

toàn mở lòng, dốc hết tâm sự với anh, chuyện gì cũng nói cho anh biết. Còn anh, tuy thái độ đối với cô đã ôn hòa hơn rất nhiều nhưng những chuyện khác thì vẫn như trước, không muốn nói với cô gì cả.

Thậm chí, ngay cả sự dịu dàng của anh cũng khiến cô bối rối. Nếu cho cô chọn thì cô càng mong Dịch Dương có thể đối xử tự nhiên với cô hơn.

***

Nhân chứng quan trọng đã chết, Dịch Dương cũng không giận dữ gì lắm, chỉ bình tĩnh suy nghĩ tiếp theo phải làm gì. Thương Lâm cảm thấy chắc là anh còn có chiêu gì đó, quả nhiên liền nhanh chóng xuất hiện một vụ hỗn loạn mới.

Sau một đêm thức dậy, bách tính thành Cận Dương kinh ngạc phát hiện khắp đường khắp ngõ đều dán bố cáo về chuyện binh bộ thị lang cấu kết với giặc, mưu đồ làm loạn. Thời gian, địa điểm, nhân vật đều đầy đủ cả, khiến người ta không thể không tin.

Triều đình lập tức có phản ứng với chuyện này, cấp tốc bắt giữ binh bộ thị lang để thẩm vấn, sau đó tra xét phủ của ông ta thì quả nhiên phát hiện những thư từ có ngôn từ bất kính ở trong thư phòng.

Thế là Tô gia được chứng minh là vô tội, chuyện thích khách ám sát không phải do bọn họ làm. Binh bộ thị lang không còn gì để chối cãi, nửa tháng sau tuyệt vọng tự sát trong ngục.

Nghe được hàng loạt tin tức máu me như vậy, lòng Thương Lâm có hơi khó chịu. Cô ngồi một mình, ngẩn ngơ ngồi bên hồ Cửu Khúc. Khi Dịch Dương tìm được cô thì cô đã ngồi ở đó được một lát, thân mình đã rất lạnh, khiến chân mày hắn không khỏi chau lại. "Đã tháng mười rồi mà ra ngoài em cũng không biết mặc ấm một chút sao? Bị bệnh thì thích lắm hả?"

https://thuviensach.vn

Thương Lâm ngơ ngác hoàn hồn lại, lúc ấy mới có phản ứng. "Em... em không để ý..."

Dịch Dương thở dài, nắm tay kéo cô đứng dậy. "Chúng ta về thôi."

Thương Lâm không chịu nhúc nhích. "Người nhà của binh bộ thị lang sẽ chết sao?"

"Không đâu." Đương nhiên Dịch Dương biết cô đang nghĩ gì. Những cô gái được sinh ra và lớn lên trong thời bình ở hiện đại chắc sẽ không thể chấp nhận được chuyện bạn trai mình vung tay một cái là giết mười mấy mạng người. "Anh sẽ hạ chỉ đày bọn họ đến đất Thục chứ sẽ không lấy mạng bọn họ."

Nói xong hắn còn thầm thở phào may mắn là binh bộ thị lang này không có con trai, nếu không hắn mà mở miệng bảo tha mạng cho họ thì cũng khó mà có thể phục chúng được.

"Cho nên người của Tô gia không sao cả?"

"Ừ." Dịch Dương nói. "Qua một thời gian nữa là có thể thả ra. Lần này không thể một lưới bắt hết người của Tô gia, chắc chắn sau đó Hoắc Hoằng sẽ còn nghĩ cách khác. Nhưng khi thả họ ra khỏi đại lao của hình bộ thì sống chết của họ là do Tô Kị phụ trách, không liên quan gì đến ta."

Thương Lâm biết chuyện được thế này thì ít nhiều gì cũng nhờ vào Tô Kị. Bao nhiêu năm nay, Hoắc Hoằng và binh bộ thị lang vẫn giả vờ như có quan hệ xa cách, thế nhưng lại âm thầm kết bè kết phái với nhau. Quan hệ này rất bí mật, chỉ có những đại thần quy thuận bọn họ mới biết được. Lần này Tô Kị kêu gọi những đại hiệp có tiếng trên giang hồ âm thầm điều tra, cuối cùng phát hiện quan hệ giữa Hoắc Hoằng và binh bộ thị lang, rồi quyết định đẩy ông ta ra ngoài ánh sáng.

https://thuviensach.vn

Gốc rễ của Hoắc Hoằng đã bám quá sâu, bọn họ không thể giết hắn trong ngày một ngày hai được, nhưng bọn họ có thể từ từ cắt bỏ những cái rễ của hắn. Lần này, binh bộ thị lang chỉ là kẻ xấu số, chết thay cho Hoắc Tử Nhiêu mà thôi. Hoắc Hoằng không chỉ giữ mình bo bo, không chịu cứu giúp mà ngược lại còn đẩy ông ta một cái, điều này sẽ khiến cho những đại thần quy thuận hắn ít nhiều gì cũng cảm thấy lạnh lòng.

Trước mắt, đối với bọn họ mà nói thì kết quả này đã tốt lắm rồi.

"Cho nên chuyện này tạm thời kết thúc như vậy phải không?" Thương Lâm hít sâu một hơi, đi men theo con đường lót đá vũ hoa bên hồ Cửu Khúc để tản bộ.

Dịch Dương đi bên cạnh cô, nói: "Đúng vậy, cho nên thời gian này anh sẽ tương đối rảnh rỗi, em muốn đi đâu chơi không?"

Thương Lâm đảo đảo mắt. "Anh nói là đi hẹn hò sao?"

Có lẽ là vì chưa từng hẹn họ với con gái nên Dịch Dương không được tự nhiên lắm, nhưng hắn vẫn gật đầu. "Ừ, hẹn hò."

Rõ ràng đây là chuyện đáng vui vẻ nhưng Thương Lâm lại cảm thấy không thích thú nổi, cứ lặng lẽ đi men theo bờ hồ. Bởi vì không được yên lòng nên cô bị trượt chân và mất thăng bằng, chuẩn bị ngã nhào xuống hồ.

Trên lưng cô có tay của một người níu lại, cô biết là Dịch Dương muốn cứu cô nhưng vì tư thế ngã đã quá mức "anh dũng" nên hắn cũng bị kéo theo.

Hồ nước lạnh lẽo bao quanh, Thương Lâm định bơi về phía bờ theo bản năng. Ai ngờ còn chưa kịp trồi lên thì đã rơi vào lồng ngực của Dịch Dương. Cô ngẩng đầu lên, hắn đang nghiến chặt răng, ôm cô cùng bơi vào bờ.

https://thuviensach.vn

"Phù..." Vừa trồi lên mặt nước, Thương Lâm liền ra sức mà hít thở. Dịch Dương ôm cô lên bờ, vỗ vô lưng cho cô. Cung nữ thái giám thấy cảnh này đều sợ hãi, đồng loạt quỳ xuống đất. Nếu không phải bọn họ lên bờ quá nhanh thì chắc là đã có người nhảy xuống cứu.

Dịch Dương thấy quần áo của cô bị ướt hết, những đường cong cơ thể lộ ra ngoài thì tiện tay chỉ vào một cung nữ. "Ngươi cởi áo khoác ra."

Vào mùa này, những cung nữ bậc cao đều mặc thêm một chiếc áo khoác màu xanh ngả vàng ở bên ngoài, lúc này rất tiện cho hành vi cướp giật của Dịch Dương. Cung nữ bị điểm danh vội vội vàng vàng cởi áo khác ra, Dịch Dương liền khoác lên cho Thương Lâm. Kiệu cũng đã được mang tới, Dịch Dương ôm cô leo lên kiệu, sai người khiêng kiệu đến cung điện gần nhất, bọn họ phải đến đó thay quần áo.

Thấy thần trí Thương Lâm vẫn thanh tỉnh thì Dịch Dương biết là lúc nãy ở dưới nước cô nín thở. "Em biết bơi sao?"

"Ừ..." Thương Lâm nói. "Hồi học đại học, em còn là á quân bơi tự do hai trăm mét trong đại hội thể dục thể thao của trường."

"Á quân bơi tự do hai trăm mét là giỏi lắm hả?" Dịch Dương nói. "Lần sau em rơi vào hầm băng, đừng mong anh cứu em!"

Thật lâu không được nghe giọng điệu này của hắn, Thương Lâm gần như là ngẩn ngơ. Dịch Dương thấy bộ dáng ngờ nghệch của cô thì càng thêm tức giận, liên tục trách mắng không dừng. "Đã nói IQ của em chỉ có 80 mà ngày nào em cũng muốn thể hiện trước mặt anh. Đi đường mà cũng có thể bị té ngã, còn có chuyện gì em không làm được không?" Hắn hít một hơi. "Biết bơi thì giỏi lắm sao? Biết bơi thì đi bên bờ hồ không cần nhìn đường sao? Em có tin lần sau anh ném em vào ao cá sấu luôn không?"

Thương Lâm bị mắng té tát, nhưng phản ứng đầu tiên của cô không phải là tức giận, mà là cảm động.

https://thuviensach.vn

Trời ơi! Cuối cùng thì hắn cũng chịu mắng mỏ cô rồi! Thế giới của cô đã trở lại bình thường rồi!

Đợi đã, tâm trạng mong ngóng bị ngược này của cô có phải là không được bình thường không?

Dịch Dương nhớ tới cảnh cô rơi vào trong nước lúc nãy thì hoảng hốt tới mức tức giận không biết xả chỗ nào, thế là phong độ cố giữ gìn mấy ngày nay cũng tan biến mất, muốn mắng là mắng ngay. Ai ngờ sau khi nghe những lời trách mắng này, cô bạn gái được hắn đối xử dịu dàng lâu nay lại không hề tức giận mà ngược lại còn tỏ vẻ thoải mái như trút được gánh nặng, khiến cho hắn rất ngạc nhiên.

"Em... bị sao thế?" Lẽ nào bị hắn mắng tới ngốc luôn rồi?

"Dịch Dương..." Thương Lâm níu ống tay áo hắn, nghiêm túc nói: "Em vẫn quen thế này hơn, anh đừng có cố học làm một bạn trai mẫu mực gì đó nữa, cứ trở về như ban đầu đi." Cô nghĩ ngợi rồi tế nhị an ủi hắn. "Sự cay nghiệt, độc miệng của anh là trời sinh, anh cố đè nén nó là cãi lại ý trời, mọi người đều khó chịu. Anh yên tâm, em đã quen thế này rồi, sẽ không chê anh đâu!'"

Dịch Dương mặt không chút biểu cảm, nhìn cô một lát, gân trên trán giần giật. Một lúc sau, hắn đưa tay đặt lên trên cái đầu ướt nhẹp của cô, đè mạnh một cái không chút khách khí. "Nếu em đã chủ động cầu xin bị ngược thế này thì anh xin cung kính tuân mệnh."

***

Sau ngày hôm đó, Dịch Dương lại trở về với bộ dáng trước kia, thuộc tính độc miệng hoàn toàn khôi phục. Hơn nữa, có lẽ là để bù đắp cho những thiếu thốn trong thời gian trước, sự cay nghiệt của hắn còn nặng thêm. Thí dụ như một ngày nào đó, Thương Lâm thổ lộ là mình cảm thấy khoảng cach chênh lệch giữa hai người quá lớn nên cảm thấy như ở trong mơ. Dịch

https://thuviensach.vn

Dương mỉm cười vỗ đầu cô, nói: "Nhị ngốc đừng tự ti, khi xác định ở bên cạnh em thì anh đã chuẩn bị tâm lý là bị hạ đẳng cấp rồi."

Thương Lâm: "...Nhị ngốc là ai? Anh mau nói rõ cho em!"

***

Thương Lâm gặp lại Tô Kị là ở trong cung. Trang phục mùa đông vừa được may xong, cô mặc chiếc áo màu xanh lam dày ba lớp rất đẹp đi tìm Dịch Dương. Vừa đi đến trước cửa Càn Nguyên Cung thì nghe báo là bệ hạ và Tô đại hiệp đang ở bên trong.

Cô đang do dự là có nên vào hay không thì cung nữ đã vào trong bẩm báo thay cô. Hiên nay ai ai cũng biết hoàng hậu đang được sủng ái, những lúc có cơ hội tỏ vẻ ân cần thì không thể bỏ qua.

Thương Lâm đợi một lát, quả nhiên cung nữ ra nói bệ hạ mời hoàng hậu vào trong. Ngồi bên chiếc bàn kề cửa sổ, Dịch Dương đang khoanh tay, thích thú nhìn ngắm cô. Thương Lâm cảm thấy ánh mắt của hắn có ẩn ý sâu xa, rồi nghĩ đến mình mặc quần áo mới rồi hăm hở đến đây thì trong lòng thầm thấy thẹn thùng.

Chàng trai ngồi đối diện Dịch Dương từ từ quay người lại. Cuối cùng thì Thương Lâm cũng có thể nhìn rõ gương mặt bị che sau lớp lụa đen tối hôm đó. Dung mạo rất khá, nhưng tính công kích quá mạnh, mỗi một góc cạnh đều sắc sảo và lạnh lùng như băng. Thương Lâm chỉ nhìn một cái rồi lập tức dời mắt đi, lòng thầm cảm thán một người hành tẩu giang hồ, không câu thúc như hắn sao lại có sát khí nặng như thế?

"Thì ra là hoàng hậu nương nương..." Giọng Tô Kị có vẻ là lạ. Thương Lâm nhớ tới lần trước hai người họ gặp nhau ở biệt viện của Dịch Dương, nói không chừng khi ấy Tô Kị còn lầm tưởng cô là mỹ nhân Dịch Dương giấu ở bên ngoài!

https://thuviensach.vn

"Thảo dân tham kiến hoàng hậu nương nương, nương nương cát tường." Tô Kị đứng dậy hành lễ, tuy không tình nguyện lắm nhưng vẫn cho cô mặt mũi.

"Mời Tô đại hiệp bình thân." Thương Lâm mỉm cười, nói: "Bây giờ Tô đại hiệp là công thần của bệ hạ, không cần đa lễ như thế."

Mấy ngày trước Dịch Dương đã hạ chỉ nói lần này có thể tra ra âm mưu của binh bộ thị lang đều là nhờ công lao của Tô Kị, không chỉ không trách tội bất kính của hắn trước kia mà còn muốn phong quan cho hắn. Chỉ có điều Tô Kị nói mình vốn lỗ mãng, không thích hợp làm quan nên từ chối.

Tô Kị nghe thế thì từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt qua gương mặt cô, trong đó thoáng có vẻ sắc bén.

Không biết có phải mình nhìn lầm rồi không nhưng Thương Lâm cảm thấy tên Tô Kị này... hình như có vẻ thù hằn gì với cô.

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Sinh Sản

Có lẽ là vì tránh điều tiếng nên Thương Lâm tới không lâu thì Tô Kị liền đứng dậy cáo lui, tế nhị cho bọn họ không gian để ở bên nhau.

Hắn vừa đi, Dịch Dương liền bật cười khúc khích, nhìn Thương Lâm từ trên xuống dưới một lượt, nhưng lại không nói gì. Thương Lâm bị thái độ kỳ lạ của Tô Kị làm ảnh hưởng nên cũng quên e thẹn, bạo dạn hỏi: "Đẹp không?"

Dịch Dương nghiêm túc gật đầu. "Váy rất đẹp, cắt may rất khéo léo, màu sắc cũng ok." Chỗ nào cũng khen, nhưng lại không chịu nói tới người mặc váy.

Thương Lâm biết hắn đang cố ý nên tức giận cầm một quả táo lên ném về phía hắn. Với bản lĩnh của Dịch Dương, sao cô có thể ném trúng được, hắn quơ tay một cái là bắt được quả táo, ung dung cho vào miệng. "Khách sáo quá rồi. Lần sau em có muốn đút anh ăn thì cứ nói, đừng có vội vàng như thế."

Thương Lâm lườm hắn một cái, lười đi so đo với hắn. Cô nhớ tới cảm giác khi nãy, không nhịn được mà hỏi hắn. "Cái gã Tô Kị kia sẽ ở lại Cận Dương bao lâu?"

"Chắc phải một thời gian nữa." Dịch Dương nói: "Hắn phải làm xong một số việc mới đi được."

https://thuviensach.vn

"Vậy anh tính trong thời gian này sẽ moi ra bí mật giữa Tô gia và Hoắc Hoằng hả?" Trước kia Dịch Dương từng nói với cô hắn nghi ngờ Tô gia và Hoắc Hoằng có dây mơ rễ má gì đó. Lần này hắn tính nhân cơ hội này để điều tra ra, nhưng tìm tới tìm lui mà vẫn không thấy có chút sơ hở nào, rơi vào đường cùng nên phải tạm thời bỏ qua một bên.

"Xem tình hình đã." Dịch Dương thản nhiên nói. "Bây giờ Tô Kị phải bảo vệ người của Tô gia, hình như còn định dẫn họ đi Lĩnh Nam." Hắn cười khẽ một tiếng. "Lĩnh Nam hiện giờ không phải là một vùng duyên hải phát triển như thời của chúng ta, nó hoang dã lạc hậu, rừng thiêng nước độc, rất khó mà sinh sống. Bọn họ chịu trốn đến đó cũng coi như là rất thông suốt."

"À..." Thương Lâm chống cằm, không biết nên nói gì.

Dịch Dương nhìn cô một lát, bỗng nhiên hỏi: "Nói tới Tô Kị, em có phát hiện chuyện gì khác thường không?"

Thương Lâm nghe thế thì mặt đổi sắc, như là tìm được người tri kỷ. "Anh cũng cảm thấy như vậy sao? Em thấy ánh mắt hắn ta nhìn em cứ là lạ, giống như là... hình như rất ghét em vậy..."

Lẽ ra không nên như vậy, cô và Tô Kị có quen biết gì nhau đâu, hắn dựa vào đâu mà ghét cô?

Dường như Dịch Dương hiểu được cô đang nghĩ gì nên thủng thẳng nói: "Đúng là em và hắn ta chưa từng quen biết, nhưng không có nghĩa là Hạ Lan Tích không biết hắn..."

Khóe môi Thương Lâm giần giật một chút. "Ý anh nói hắn là kẻ thù của Hạ Lan Tích?"

Cmn! Cái cô công chúa Hạ Lan Tích được nuôi dưỡng trong thâm cung này phải chăng quen biết rộng rãi quá rồi? Tình cũ, kẻ thù đều có cả,

https://thuviensach.vn

bây giờ toàn đến tìm cô thôi!

"Đừng vội hạ kết luận, anh chỉ đoán mà thôi!" Dịch Dương nói. "Dù sao thì hôm ấy ở biệt viện, khi nhìn thấy em sắc mặt của hắn cũng không có gì khác thường. Nếu hắn là người quen cũ của Hạ Lan Tích thì đêm đó hắn giả vờ cũng tốt quá chứ. Anh không cho rằng hắn diễn giỏi như thế..."

Thương Lâm gật đầu đồng ý. "Đúng vậy. Em chỉ quen mình anh là nam diễn viên chính xuất sắc nhất của giải Oscar, so về diễn xuất thì hắn tuyệt đối không qua được anh."

Dịch Dương: "..... cảm ơn đã khen ngợi."

Có lẽ là gần đây tiếp xúc với quá nhiều người họ Tô nên Thương Lâm bỗng nghĩ ra một ý tưởng. "Tô Kị, Tô Cẩm, anh nói xem hai người này có quan hệ gì không?"

Nếu Tô Kị là người thân của Tô Cẩm thì hắn không thích nàng cũng là chuyện dễ hiểu. Tình địch của muội muội nhà mình mà!

Dịch Dương im lặng một lát rồi phản bác cô một cách vô tình. "Tô Cẩm là cung nữ nhà lành do Kỳ Xuyên tiến cử, trước mười lăm tuổi chưa từng rời khỏi quê nhà. Còn Tô Kị thì thời niên thiếu ở Đinh Châu, trưởng thành thì đi Lĩnh Nam, hơn hai mươi năm nay chưa từng bước chân vào Kỳ Xuyên một bước. Hai người bọn họ... không thể có quan hệ gì được..."

Bởi vì tự chủ trương tạo cho Tô Cẩm một vị ca ca nên khi gặp lại nàng ta, Thương Lâm không được tự nhiên lắm. Thế nhưng Tô Cẩm còn không được tự nhiên hơn cả cô, đứng trước mặt cô ấp a ấp úng cả buổi trời mà vẫn không nói được câu nào ra hồn.

Hôm nay Thương Lâm đã có hẹn với Dịch Dương, bây giờ bị nàng ta chặn nửa đường thì không được kiên nhẫn lắm. "Tô bảo lâm có chuyện gì gấp sao? Nếu không gấp thì lát nữa bổn cung sẽ đi Hàm Thúy Các tìm

https://thuviensach.vn

ngươi, lúc đó chúng ta từ từ nói chuyện được không?" Cô vốn muốn hỏi suy nghĩ của Tô Cẩm nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội, nếu hôm nay có thể nói rõ thì tốt quá. Cô phải nói cho nàng ta biết cô không hề có hứng thú gì với chuyện giành con của nàng ta. Có mình Dịch Dương làm cha là được rồi, cô không muốn làm mẹ kế đâu.

Giọng của cô rất thân thiết, ai ngờ Tô Cẩm nghe thế thì mắt đỏ lên. "Hoàng hậu nương nương, thần thiếp sai rồi, người tha thứ cho thần thiếp đi... thần thiếp bị ma xui quỷ khiến nên mới muốn đi tranh sủng với người..."

Không ngờ nàng ta còn muốn tranh sủng với cô nữa, Thương Lâm hết biết nói gì. Hơn nữa rốt cuộc Tô Cẩm này là người khó lường hay quá ngây thơ mà nói câu này trước mặt bao nhiêu người, còn muốn quỳ xuống nữa!

"Đừng nói chuyện này, lát nữa đi, lát nữa ta sẽ đi tìm ngươi." Cô không muốn lỡ hẹn với Dịch Dương chỉ vì cô gái này, cố kiềm chế nỗi bực tức trong lòng, nhẹ nhàng nói. "Ngươi về trước đi, đây là nơi đông người, không thích hợp để nói chuyện."

Cô cảm thấy mình cũng rất nhẹ nhàng, ôn hòa. Nếu không vì nàng ta là phụ nữ có thai thì cô đã sớm phủi tay bỏ đi rồi. Nhưng không ngờ Tô Cẩm nghe xong câu này thì mặt trở nên trắng bệch, Thương Lâm còn chưa kịp phản ứng thì đã bị nàng ta nắm chặt tay.

tay của nàng ta rất lạnh, lòng bàn tay còn có nhiều mồ hôi khiến rất trơn, làm Thương Lâm không thể nắm chặt được. Mặt nàng ta trắng toát, sợ hãi nhìn Thương Lâm: "Bụng của tôi... bụng của tôi..."

Người Thương Lâm cứng đờ, nhất thời không biết phải phản ứng thế nào.

***

https://thuviensach.vn

Khi Dịch Dương vội vội vàng vàng chạy đến Hàm Thúy Các thì Thương Lâm đã ngồi trên ghế nệm bên ngoài phòng sinh uống hết ba chén trà. Nhập Họa thấy sắc mặt cô không được tốt thì xích lại gần, nhẹ giọng an ủi cô nhưng cô không nghe được chữ nào, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn những hoa văn đẹp mắt trên chén trà.

Tiếng thông báo 'bệ hạ giá đáo' làm cô vội ngẩng đầu lên, thấy Dịch Dương đến liền chạy qua. "Cuối cùng anh cũng đến rồi."

"Thế nào rồi?" Trên đường tới đây, Dịch Dương đã nghe nói Tô bảo lâm động thai nên sinh non, cho nên lúc này hắn hỏi trực tiếp vào vấn đề luôn.

"Không rõ nữa, ngự y đang ở bên trong, em cũng không tiện vào." Thương Lâm nhíu mày. "Có điều cô ta đã mang thai tám tháng rồi, cũng không non lắm... mong là không xảy ra chuyện gì." Câu cuối cùng mang theo chút run rẩy mà chính cô cũng không phát hiện ra.

Dịch Dương thấy mặt cô tái mét, mắt tối sầm, trán còn lấm tấm mồ hôi thì nhớ tới lúc nãy thái giám báo là Tô bảo lâm xảy ra chuyện trước mặt hoàng hậu, lòng hắn cảm thấy thương cho cô.

Nhìn cô mà xem, chắc là rất sợ hãi.

Hắn nắm lấy tay cô, an ủi. "Em đừng lo, anh cũng sinh non khi mới có tám tháng nè, em xem chẳng phải anh vẫn sống sờ sờ đấy sao?"

Cứ tưởng nghe những lời này thì Thương Lâm sẽ thoải mái, ai ngờ cô không phản ứng gì mà chỉ níu chặt tay hắn, nhìn chằm chằm vào phòng sinh, nói: "Em mới có bảy tháng đã sinh nè!"

Đoạn đối thoại kỳ lạ này khiến cho Dịch Dương sinh ra một cảm giác, dường như đây là một cuộc so sánh, ai ở trong bụng mẹ ngắn nhất thì người đó thắng...

https://thuviensach.vn

"Bảy tháng?" Hắn nheo mắt lại. "Thảo nào mà anh cứ cảm thấy em có nhiều mặt vẫn chưa phát triển hết." Bất luận là dáng người, hay là IQ...

Thương Lâm: ".....Lúc nào rồi mà anh còn có tâm trạng để trêu chọc em."

Tuy tức giận nhưng bị hắn trêu chọc như vậy, cô cũng thấy nhẹ nhõm thoải mái hơn. Khi cung nữ mời cô sang bên cạnh ngồi chờ thì cô cũng không phản đối.

Một lát sau, các vị phi tần, bao gồm cả Hoắc Tử Nhiêu, Tạ Trăn Ninh cũng có mặt ở đó. Đây là lần đầu tiên có một phi tần sinh sản sau khi Từ Triệt lên ngôi, bất luận là mọi người có tâm tư gì thì ngoài mặt cũng phải làm bộ làm tịch, đều phải đừng ngoài phòng sinh chờ đợi, làm ra vẻ quan tâm.

Hoắc Tử Nhiêu thấy hoàng hậu uể oải ngồi đó, còn hoàng đế thì ngồi bên cạnh, tuy trên mặt rất lãnh đạm nhưng ánh mắt thì đầy vẻ quan tâm rất rõ ràng. Nàng ta không khỏi cười lạnh trong lòng.

Đối với Thương Lâm mà nói, đêm đó trôi qua thật khó khăn. Khi trời lờ mờ sáng, rốt cuộc cửa phòng sinh cũng mở ra, bà mụ ôm đứa trẻ bọc trong tã lót bước ra, dè dặt nói: "Chúc mừng bệ hạ, Tô bảo lâm đã sinh hạ một tiểu hoàng tử."

Thương Lâm thở phào một hôi, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy khác thường. Đứa trẻ được bình an sinh ra là chuyện đáng mừng, nhưng sao thần sắc của bà mụ này lại kỳ lạ như thế.

"Bệ hạ nén bi thương, Tô bảo lâm khó sinh, bị xuất huyết nên không cứu được..."

Người Thương Lâm khẽ lảo đảo, Dịch Dương lập tức đỡ lấy cô.

https://thuviensach.vn

Cô nhìn bà mụ, gian nan hỏi: "Nàng ta đã... đi rồi sao?"

"Vẫn chưa, vẫn còn hơi thở cuối cùng, nô tì cảm thấy..." Bà ta e dè nhìn Dịch Dương, "Có lẽ Tô bảo lâm đang đợi gì đó..."

Còn đợi gì nữa? Chỉ có thể đợi Dịch Dương thôi!

Lần này, không cần Thương Lâm phải lên tiếng, Dịch Dương đã cất bước vào trong phòng. Các phi tần bên cạnh thấy thế định nói là phòng sinh máu me tanh tưởi nhưng lại cố nhịn. Tay Thương Lâm bị Dịch Dương nắm chặt, buộc cô phải vào trong phòng với hắn.

Tô Cẩm đã hấp hối, đang nằm trên chiếc giường êm ái, khi nhìn thấy Dịch Dương bước vào thì rốt cuộc mắt cũng lóe lên một chút. "Bệ hạ..."

Dịch Dương đến gần, nắm tay nàng ta. "Đứa trẻ rất khỏe mạnh, nàng yên tâm, trẫm sẽ chăm sóc tốt cho nó."

Tô Cẩm nghe thế thì mắt ươn ướt, vừa sợ hãi, vừa lưu luyến nhìn Dịch Dương, trông hết sức đáng thương. Thương Lâm ở bên cạnh thấy thế thì lòng cũng hiểu được tám chín phần. Tuy lúc đầu Tô Cẩm bị Từ Triệt cưỡng ép nhưng mỗi khi tiếp xúc với nàng ta, Dịch Dương luôn dịu dàng chu đáo, có lẽ là cô gái cổ đại nhu nhược này đã động lòng với hắn.

Cho nên đêm hôm ấy chủ động tiếp cận hắn không chỉ là vì đứa trẻ.

Trước đó, Thương Lâm còn hơi giận nàng ta, nhưng bây giờ nhìn thấy nàng ta thế này thì những cảm xúc ấy đã tan biến hết, chỉ còn lại nỗi thương hại xót xa.

Vốn có thể sống những ngày tháng tươi đẹp của mình thì lại bị một người đàn ông làm thay đổi cuộc đời, bây giờ lại vì con của người đàn ông đó mà phải mất mạng. Từ đầu đến cuối, người đàn ông ấy chưa từng dành

https://thuviensach.vn

cho nàng ta chút tình cảm nào, thậm chí nàng ta còn không biết linh hồn trong cơ thể người đàn ông kia đã bị hoán đổi.

"Hoàng hậu nương nương..." Tô Cẩm quay đầu qua, nhìn Thương Lâm với ánh mắt đầy mong mỏi.

Thương Lâm biết nàng ta đang lo lắng điều gì, cố nở nụ cười. "Ý của bệ hạ cũng là ý của bổn cung, ngươi... yên tâm đi."

Lúc bấy giờ, Tô Cẩm mới thở phào, sức lực trong người bỗng như bị rút cạn, chỉ có đôi mắt là vẫn chăm chú nhìn Dịch Dương.

Một lát sau, Dịch Dương mới từ từ đưa tay lên vuốt mắt nàng ta. Dưới ánh đèn màu vàng nhạt, gương mặt anh tuấn của hắn không có chút biểu cảm nào. Thương Lâm đứng bên cạnh hắn, nhìn bàn tay gầy trơ xương ló ra bên ngoài chăn của Tô Cẩm. Người đàn ông hại cả đời cô đã xuống địa phủ trước cô một bước, khi cô gặp lại hắn, có oan nói oan, có thù báo thù, ngàn lần đừng khách khí.

Đường xuống suối vàng xa xôi, trên đường bảo trọng!

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Lời Đồn

Tô Cẩm được truy phong làm tam phẩm tiệp dư, thụy hào là Uyển, đã định là hạ táng vào một tháng sau. Đêm hôm ấy, đứa trẻ vừa sinh ra đã được bồng tới Trường Thu Cung, do Hạ Lan hoàng hậu đích thân chăm sóc.

Thương Lâm và Nhập Họa đồng tâm hợp lực, dỗ rất lâu thì tiểu hoàng tử mới chịu ngủ. Cô nằm xoài bên giường, nhìn đứa trẻ yếu ớt trên giường, rồi nhớ tới cảnh máu me tràn ngập trong Hàm Thúy Các hôm đó, và cả ánh mắt vô hồn, gương mặt tái nhợt của Tô Cẩm, tâm trạng lại trở nên phiền muộn.

Những đầu ngón tay lành lạnh đè lên huyệt thái dương của cô, Thương Lâm nghe thấy một giọng nói bình thản. "Nhắm mắt lại."

Cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại, mặc cho Dịch Dương kiên nhẫn xoa bóp thái dương cho cô. "Gần đây em ngủ ít quá, sắc mặt nhìn rất kém."

Thương Lâm không nói gì. Từ nhỏ đến lớn cuộc sống của cô đều rất đơn giản, nguy hiểm lớn nhất cô gặp phải chính là bị cướp chứ chưa từng thấy ai chết trước mặt mình. Lần này gặp đả kích quá lớn, nhất thời cô chưa bình tâm được.

Huống chi, cô còn phải chăm lo cái của nợ này suốt đêm ngày nữa.

"Đứa trẻ này... sau này sẽ ở chỗ của em sao?" Cô do dự hỏi.

https://thuviensach.vn

"Chứ không thì sao?" Giọng Dịch Dương hơi bất đắc dĩ. "Lẽ nào giao cho Hoắc Tử Nhiêu sao?"

Đương nhiên là Thương Lâm biết đứa trẻ này tuyệt đối không thể giao cho Hoắc Tử Nhiêu. Chưa nói đến việc nó là trưởng tử của hoàng đế, giao cho Hoắc Tử Nhiêu chính là tặng thêm cho nàng ta một lợi thế mà quan trọng hơn là Hoắc Hoằng đã có âm mưu soán vị từ lâu, đứa trẻ rơi vào tay con gái lão ta thì còn có đường sống sao chứ? Vào lúc quan trọng nhất sẽ bị mang ra tế cờ cũng không chừng!

Không giao cho quý phi, trong cung người có thân phận có thể đè ép nàng ta chỉ còn lại hoàng hậu. Hơn nữa mẹ cả nuôi dưỡng con của tì thiếp đã qua đời để lại là chuyện hợp tình hợp lý, ai cũng không nói gì được.

Thương Lâm thở dài. "Không ngờ em còn trẻ thế này mà đã phải làm mẹ kế rồi."

Mắt Dịch Dương giật giật. "Mẹ kế?"

Thương Lâm liếc hắn một cái. "Đương nhiên rồi, con của anh và người phụ nữ khác mà lại nhét vào chỗ của em, thế mà em còn phải chăm sóc nó một cách không oán không trách..." Cô làm ra vẻ vô tư lợi, khảng khái đương đầu khó khăn. "Haiz, anh mau mang gương qua đây, để em xem xem trên đầu em có vầng sáng lấp lánh của thánh mẫu hay chưa."

Dịch Dương im lặng một lát rồi nói. "Em đang muốn ăn đòn đấy à?"

Thương Lâm hừ khẽ. "Nếu anh dám đánh em thì tìm người khác chăm sóc nó đi." Rõ ràng là cô không hề sợ hãi.

Dịch Dương nhìn cô một lát, đột nhiên giơ tay lên làm Thương Lâm giật mình. Không phải chứ, đánh thật sao?

https://thuviensach.vn

Ai ngờ bàn tay ấy lại nhẹ nhàng đặt lên đầu cô, xoa nhè nhẹ. "Em cứ coi như chúng ta nhận nuôi một đứa trẻ vậy."

Hắn nói câu này rất tự nhiên. Đối với hắn và Thương Lâm mà nói, đứa trẻ này chính là con của người quen, thế mà bọn họ lại phải đóng vai cha mẹ, gánh vác cuộc sống sau này của nó. Nếu đã thế, cứ coi nó là đứa trẻ mình nhận nuôi, như vậy bọn họ sẽ không cảm thấy nặng nề nữa.

Thương Lâm vốn chỉ định oán trách vài lời vu vơ để làm giảm bớt áp lực trong lòng chứ không hề để ý quan hệ giữa Dịch Dương và đứa trẻ, không ngờ hắn lại nói với cô như vậy. Đứa trẻ mình nhận nuôi? Nghĩ như thế thì hình như dễ tiếp nhận hơn nhiều!

Ý nghĩ này vừa lóe lên, ngay một giây sau đó đã bị một ý nghĩ khác gạt đi mất. Dịch Dương nói 'đứa con mà chúng ta nhận nuôi', cảm giác này thật tốt, giống như là bọn họ định sống với nhau cho hết kiếp này vậy.

Đứa con chung, hắn là ba, cô là mẹ...

Sao tự nhiên thấy xấu hổ thế này...

Dịch Dương thấy mình vừa nói xong câu đó thì cô gái trước mặt bắt đầu đỏ mặt. Lúc đầu hắn còn lấy làm lạ, sau đó lập tức hiểu ra ngay. Hắn tằng hắng một tiếng, dời mắt đi không nhìn cô nữa, mặc cho cảm giác xấu hổ này từ từ lan ra khắp căn phòng...

***

Dịch Dương và Thương Lâm tính toán hay lắm, nhưng lại có người không cam tâm mặc cho bọn họ sắp đặt. Đêm trước khi Tô Cẩm được hạ táng, trong cung nổi đầy lời đồn đãi, nói sở dĩ Uyển tiệp dư sinh non là vì tranh chấp với hoàng hậu, tức giận quá mức. Còn có một lời đồn tức cười hơn là Uyển tiệp dư bị hoàng hậu đẩy nên mới sinh non.

https://thuviensach.vn

Đối với chuyện này, Thương Lâm cũng không nao núng lắm. Lúc cô và Tô Cẩm nói chuyện, bên cạnh có rất nhiều người chứng kiến, ai nấy đều có thể làm chứng cho cô. Trời đất chứng giám, lúc ấy rõ ràng cô hiền hòa không thua gì cô giáo nhà trẻ.

Nhưng sự làm chứng của các cung nữ thái giám cũng không thể ngăn được lời đồn này lan truyền, mọi người chỉ cảm thấy Tô Cẩm đã chết, không người đối chứng, hoàng hậu mua chuộc cung nữ thái giám nói thế cũng nên. Thương Lâm biết rõ có người cố ý hãm hại mình nhưng lại không biết phải làm gì. Dù sao thì những người đó chỉ đồn đãi chứ không ai chạy tới trước mặt cô để chất vấn.

Chuyện này còn chưa giải quyết được thì chuyện khác đã đến. Sở dĩ hoàng hậu quan tâm chăm sóc lúc Uyển tiệp dư có thai là vì muốn giành đứa trẻ với nàng ta, mà lần đó hoàng hậu trúng độc, nói không chứng là cố ý giá họa cho người khác, đồng thời với việc hãm hại Hoắc quý phi chính là tranh thủ được sự thương tiếc của bệ hạ.

Lần này, Thương Lâm thật sự không biết nói gì. Bởi vì theo một mặt nào đó, người ta nói toàn là... sự thật!

Cô là đương sự nên không thể tỏ thái độ, còn đồng chí Dịch Dương thì lại không hề băn khoăn, làm việc hết sức thần tốc. Mồng ba tháng mười một, hoàng đế hạ lệnh đánh mười hai người, địa điểm đánh chính là bên ngoài Càn Nguyên Cung. Theo sự yêu cầu của hoàng đế, các cung các viện phải phái người quản lý của cung mình tới xem trách phạt. Bên ngoài càn Nguyên Cung vốn yên tĩnh nay hết sức náo nhiệt, tiếng kêu gào như muốn xé tan tầng mây, xông thẳng lên trời.

Thương Lâm bị Dịch Dương kéo đến ngồi bên cạnh mình, im lặng nhìn cảnh đánh phạt. Sắc mặt của Dịch Dương vẫn rất thong dong, một tay ôm cô vào lòng, thỉnh thoảng còn sai cô đút điểm tâm và rượu cho mình, những ngón tay thon dài cứ lướt trên gương mặt như hoa như ngọc của cô.

https://thuviensach.vn

Thương Lâm biết hắn đang cố ý giả làm hôn quân nên đành phải phối hợp với hắn.

Khi bên đó đánh xong, hắn mới từ từ dựa vào người Thương Lâm, ánh mắt lạnh lùng quét qua mỗi người. "Chuyện hôm nay coi như là một bài học, sau này đừng để trẫm nghe được những lời bậy bạ ấy nữa."

Mọi người đã bị tình cảnh lúc nãy làm sợ tới nỗi toát mồ hôi lạnh, nghe thế thì vội vàng quỳ xuống dập đầu, đồng thanh vâng dạ.

Thương Lâm nhìn những người đang quỳ dưới đất, khẽ mím đôi môi hơi khô, bốc một miếng bánh bỏ vào miệng. Còn Dịch Dương thì dựa vào lòng cô, uống từng hớp rượu từ cái chén ngọc trên tay cô. Tư thế ấy, thật giống một tay chơi, nằm nhấm nháp rượu trên gối của mỹ nhân.

Hiệu quả của việc răn đe này rất tốt, không còn ai dám đồn bậy đồn bạ gì nữa, còn các đại thần thì cũng nhận thấy được sự sủng ái cực độ của bệ hạ đối với vị công chúa Yến Quốc này. Giống như là bị quý phi mê hoặc tới mụ mị đầu óc trước đây vậy, bây giờ đổi thành hoàng hậu, nàng ta nói gì nghe nấy. Nói không chừng, còn có thể vì nàng ta mà đốt lửa đùa giỡn chư hầu[1] cũng nên.

Thương Lâm hơi lo lắng, quậy tưng bừng như thế phải chăng không được tốt lắm. Dịch Dương lại thản nhiên trả lời. "Có đôi khi cường quyền chính là thủ đoạn hữu hiệu nhất. Hơn nữa, trong thời gian này anh vốn định tỏ rõ thái độ của mình, để những đại thần ấy hiểu rằng những ngày tháng được sủng ái của con gái Hoắc Hoằng đã là quá khứ rồi, bây giờ hoàng đế đang si mê hoàng hậu." hắn dừng một lúc, nói thêm. "Một hoàng hậu có cả Yến Quốc là chỗ dựa."

Thương Lâm suy nghĩ đăm chiêu...

***

https://thuviensach.vn

Trước khi Tô Cẩm hạ táng mấy ngày, Thương Lâm gặp lại Tô Kị ở trong cung.

Thời gian này, thỉnh thoảng hắn lại ra vào cung đánh cờ, so tên với Dịch Dương. Quan hệ của hai người tốt tới mức giống như là gay vậy. Nếu Thương Lâm và Dịch Dương không xác định quan hệ thì chắc là cô đã coi Tô Kị thành tình địch rồi.

Thương Lâm gặp hắn ở bên bờ hồ Cửu Khúc. Lúc ấy cô đang ngồi trong Thủy Các đọc sách. Mặt hồ gió lớn, cô ngồi được một lát thì cảm thấy hơi lạnh, ngẩng đầu tỏ ý bảo Nhập Họa đưa áo khoác cho cô. Nhưng mắt vừa ngước lên thì nhìn thấy bên ngoài Thủy Các có lá rụng lả tả, một chàng trai mặc áo nâu đang nhìn cô với ánh mặt cực kỳ lạnh lùng và sắc bén.

Bất luận là ở hiện đại hay cổ đại, cô chưa bao giờ bị người ta nhìn như vậy, không khỏi vừa sợ hãi vừa nghi hoặc. Rốt cuộc thì cô đắc tội với Tô Kị chỗ nào?

Suy nghĩ một chút, cô gấp sách lại, đứng lên, bình tĩnh nhìn Tô Kị. Cô biết theo quy định, cô đã có động tĩnh như thế thì Tô Kị không thể giả vờ như không thấy cô, chắc chắn phải tiến lên hành lễ vấn an.

Quả nhiên, Tô Kị im lặng nhìn cô một lát rồi chậm rãi bước vào trong Thủy Các. Hắn đứng trước cửa Thủy Các, hành lễ với một vẻ mặt không biểu cảm. "Thảo dân tham kiến hoàng hậu nương nương, nương nương vạn an."

Thương Lâm lãnh đạm nói một tiếng. "Được rồi." Cô quay đầu nhìn mặt hồ xanh biêng biếc. "Tô đại hiệp đến gặp bệ hạ sao?"

"Phải."

"Nếu đến gặp bệ hạ thì sao lại ở đây?"

https://thuviensach.vn

"Gặp xong rồi, vị công công này đang dẫn thảo dân xuất cung." Hắn nhìn một thái giám bên cạnh mình, người đó đang quỳ dưới đất, hành lễ với Thương Lâm.

Thương Lâm bảo thái giám đứng lên, nhìn thấy gương mặt không chút biểu cảm của Tô Kị thì mất hết cả hứng thú. Hắn sâu và lạnh như cái giếng, cô hà tất phải đi so đo với hắn? Lỡ như hắn chính là người quen cũ của Hạ Lan Tích thì làm thế nào bây giờ?

Đang định lên tiếng bảo hắn thối lui thì đột nhiên Tô Kị cất bước đi vào Thủy Các, đứng bên cạnh Thương Lâm. Thương Lâm ngạc nhiên nhìn hắn một cái, hắn làm như là không nhìn thấy, ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống mặt hồ, không biết có phải muốn dùng ánh mắt sắc như dao của mình để giết mấy con cá hay không nữa.

"Thoạt nhìn khí sắc của hoàng hậu nương nương không được tốt lắm." Hắn nói.

Thương Lâm cảm thấy câu này của hắn có vẻ đã quá giới hạn, cô nhíu mày, không trả lời.

"Là vì hoàng trưởng tử và Uyển tiệp dư sao?" Tô Cẩm nghiêng đầu qua, nhìn thẳng vào mặt cô.

Thương Lâm không biết nói gì. Đúng là gần đây cô rất mệt mỏi vì Tô Cẩm và con trai của nàng ta. Ban ngày phải chủ trì tang lễ, buổi tối còn phải dỗ cái cục nợ kia ngủ, ngay cả Dịch Dương cũng trêu cô là rất giống dâu trưởng trong xã hội cũ.

Nhưng chuyện này liên quan gì tới Tô Kị? Hắn không cảm thấy với thân phận của hắn mà đi hỏi han vợ của hoàng đế có khỏe không thì không được hợp lễ sao?

https://thuviensach.vn

"Bổn cung muốn ở đây xem sách thêm một lát, nếu Tô đại hiệp không còn chuyện gì nữa thì lui đi." Cô hạ lệnh đuổi khách.

Tô Kị lại không hề nhúc nhích, hắn nhìn cô một lát rồi bỗng nhiên bật cười. Đây là lần đầu tiên Thương Lâm thấy hắn cười, nhưng không cảm thấy tốt lành gì mà ngược lại còn rùng mình. Sát khí trên người hắn quá nặng, ngay cả cười cũng không tạo cho người ta cảm giác thoải mái mà chỉ khiến cho cô cảm thấy như hắn đang muốn giết cả nhà mình...

Hắn cứ cười như thế một lúc, sau đó ép giọng xuống thật nhỏ, ung dung nói: "Nương nương thế này là đúng rồi đấy. Lạnh lùng như thế mới là người mà thảo dân biết. Bạc bẽo vô tình, nay đây mai đó, khiến người ta thấy... trơ trẽn." Như bỗng nhớ tới điều gì, giọng của hắn càng thêm cay nghiệt. "À, bây giờ còn thêm một điều nữa, lòng dạ như rắn rết, muốn lấy mạng người."

***

[1]Chu U Vương được dâng hiến một mỹ nữ tên là Bao Tự, cô gái tuy rất xinh đẹp nhưng chưa bao giờ nở nụ cười. U Vương rất sủng ái Bao Tự nên tìm đủ mọi cách để có được nụ cười của nàng nhưng cuối cùng vẫn không được như ý nguyện. Có người hiến kế rằng: "Thiên hạ đã thái bình, các đài lửa báo tin cũng đã tắt hết, nếu như nay cho khói lửa nổi lên trên đài báo tin, các nước chư hầu sẽ lập tức kéo binh đến, bấy giờ hoàng hậu nhất định sẽ cười". Thế là, U Vương liền cho nổi khói mịt mù trên đài, quân chư hầu thấy thế nghĩ là U Vương đang có nạn, liền tức tốc kéo quân đến ứng cứu. Bao Tự vừa thấy cảnh ngàn vạn binh mã khí thế hùng hổ kéo đến, bèn thích thú nhoẻn miệng cười. Đến nơi, quân chư hầu bèn hỏi U Vương: "Đã xảy ra chuyện gì?" Vương đáp rằng: "Chỉ vì muốn hoàng hậu cười thôi". Chư hầu đành tức giận ra về.

Về sau, khi có biến, Vương cho nổi lửa đài báo, thế nhưng không một bóng quân chư hầu nào đến giúp. Cuối cùng Vương thất trận bị giết ở núi

https://thuviensach.vn

Li. Tây Chu bị diệt vong, Đông Chu thành lập, kiến nghiệp tại Lạc Dương.

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Săn Thú

Tối đến, khi Dịch Dương nhìn thấy Thương Lâm thì phát hiện cô hơi tức giận. Bà vú đang ở trong điện cho tiểu hoàng tử bú, cô ở bên ngoài đợi, tay cầm một quyển sách nhưng rõ ràng là không xem được một chữ.

"Em sao thế?" Hắn ngồi xuống bên cạnh, nhỏ giọng hỏi.

Thương Lâm quay đầu sang nhìn hắn, hít nhẹ một hơi. "Không có gì." Giọng cô rất bình thản. "Có điều hồi chiều gặp phải Tô Kị ở ngự hoa viên thôi."

"Hắn làm sao?"

Chuyện này Thương Lâm không tính gạt Dịch Dương, chỉ cười khổ một tiếng rồi nói. "Anh đoán đúng rồi, Tô Kị và Hạ Lan Tích có quen biết nhau."

Chân mày Dịch Dương thoáng chau lại. "Hắn nói gì với em?"

Thương Lâm nhớ tới những lời chỉ trích của Tô Kị thì lòng vẫn cảm thấy tức tối. Có lẽ trước kia gã đó và Hạ Lan Tích có thù oán gì với nhau, bây giờ lại nghe được những lời đồn dãi trong cung nên trong lòng hắn đã áp đặt cho cô hình tượng một phụ nữ độc ác hết thuốc chữa, hôm nay chạy tới là để mắng cho cô một trận. Điều đáng ghét nhất chính là hắn nói xong mấy câu đó thì lập tức thối lui vài bước, cung kính nói 'thảo dân xin cáo lui' rồi quay người đi mất. Cô rất muốn gọi hắn lại nói cho ra lẽ nhưng xung

https://thuviensach.vn

quanh có quá nhiều người, cô lại vừa mới bảo hắn 'lui ra' nên hoàn toàn không biết dùng lý do gì để giữ hắn lại.

Vì thế đành phải hậm hực nhìn hắn đi mất.

"Anh đừng hỏi chuyện này nữa, trả lời em câu này trước đã. Gần đây anh qua lại mật thiết với Tô Kị là vì kế hoạch của anh, phải không?"

Dịch Dương gật đầu. "Phải."

"Nếu em và hắn trở mặt thì có gây khó xử gì cho anh không?" Mặt Thương Lâm rất nghiêm túc. "Nếu em tìm người đập cho hắn một trận thì có ảnh hưởng gì tới chuyện của anh không?"

Dịch Dương mỉm cười. "Hắn đắc tội với em chỗ nào vậy?"

"Cái tên tự cho là đúng, em nhìn là không ưa." Thương Lâm tức tối nói. "Cơn giận này mà không trút được thì lòng em khó mà yên."

Dịch Dương vuốt cằm, nhìn cô đầy hứng thú. "Nghiêm trọng thế sao? Nào, nói cho trẫm biết, Tô Kị bắt nạt nàng thế nào? Trẫm giúp nàng bắt nạt lại hắn."

Thương Lâm thở dài một hơi, bỗng nhiên trở nên chán chường. "Thôi đi, anh đã có nhiều chuyện để lo lắm rồi, em không muốn thêm phiền phức cho anh." Cô ôm mặt, làm bộ hận thù săc sắc. "Thật ra em không tức hắn mắng em, em tức là sao em không mắng trở lại, thật là mất mặt mà!"

Mắt Dịch Dương lóe lên nhưng mặt vẫn giữ nụ cười, giọng thì hơi thay đổi đôi chút. "Hắn mắng em?"

"Ừ... hắn nói em bạc bẽo vô tình, nay đây mai đó, nói em độc như rắn rết, muốn lấy mạng người..." Cô không nén được giận. "Anh nói xem một

https://thuviensach.vn

kẻ giang hồ mà cũng có văn hóa gớm nhỉ, câu nào câu nấy đều là thành ngữ, xem ra kiến thức cơ bản học rất chắc."

Dịch Dương nghe thế thì không nói gì, chỉ nắm lấy tay cô, vô thức đùa nghịch, giống như đó là thứ gì thú vị lắm. Thương Lâm xả được một chặp thì cảm thấy nguôi giận phần nào, các giác quan cũng được phục hồi. Tay bị hắn đùa nghịch nên thấy hơi ngứa, cô không nhịn được muốn rút về nhưng phát hiện hắn nắm càng chặt hơn.

"Sao thế?" Hắn nhướng mày.

"Ngứa..." Cô hơi ngượng ngùng.

Hắn ngẩn ra, mắt lập tức xẹt qua chút vui vẻ. "Thế à..." Ngón tay hắn lướt qua lòng bàn tay mềm mại của cô. "Bây giờ thì sao?"

Người cô run lên, không nhịn được cười. "Đừng giỡn nữa, bản thân em thì không sao nhưng cơ thể này của Hạ Lan Tích không chịu được cái trò chọc bàn tay đâu. Anh mà còn làm nữa là coi chừng em cười phá lên đó."

Hắn nhìn gương mặt tươi tắn của cô, im lặng không nói.

Sợ ngứa sao? Đương nhiên là hắn biết. Không chỉ lòng bàn tay mà còn có một nơi khác không thể chạm vào. Hắn còn nhớ đêm hôm đó, khi lưỡi của hắn vừa chạm vào vùng eo bên phải của cô thì cô liền cười khúc khích. Bởi vì say nên cô không kiêng dè điều gì, cầu xin hắn với chất giọng mềm nhũn và bất lực. "Đừng đụng vào chỗ đó... em ngứa..." Hắn đang máu nóng sôi sục, nghe thấy giọng nói này thì đúng là tê dại cả người, ngay sau đó liền không khống chế được...

"Anh nghĩ gì vậy?" Giọng nói trong trẻo của cô đã đánh thức hắn. Nhìn vào đôi mắt trong veo kia, cảm giác bối rối bỗng ùa tới khiến hắn suýt nữa là thất thố.

https://thuviensach.vn

Ban ngày ban mặt, trước mặt cô mà hắn đang nghĩ gì vậy chứ? Bộ dạng hắn lúc này đúng là giống hệt một tên háo sắc, ôm ý đồ xấu xa, nhìn thấy các cô gái xinh đẹp là suy nghĩ bậy bạ...

"Nương nương, tiểu hoàng tử đã ngủ rồi." Giọng của bà vú vang lên, kịp thời giải nguy cho hắn. Thương Lâm nghe thế thì lập tức đứng dậy, bước tới vài bước. "Ngủ rồi sao, tốt quá." Cuối cùng thì không phải nghe thấy tiếng khóc của nó nữa.

Hắn ngồi yên tại chỗ nhìn cô tiếp đứa trẻ từ tay bà vú. Chiếc áo choàng rộng thùng thình khó có thể che được dáng người yểu điệu của cô. Hắn ngắm vòng eo nhỏ nhắn của cô, trong đầu lại hiện lên hình ảnh cô trốn tránh khi hắn hôn lên đó. Cô vừa cười khúc khích vừa vặn vẹo, da thịt trắng nõn nà cứ lay động trước mắt hắn. Cảnh ấy chỉ tưởng tượng thôi cũng có thể khiến người ta điên lên được...

Hắn im lặng bưng ly trà đã nguội trên bàn lên, uống một hớp thật to, lòng thầm cảm thán các chiến hữu của mình nói không sai chút nào. Chuyện nam nữ ân ái, một khi chưa nếm thử thì thôi, đã nếm thử rồi mà còn phải nhẫn nhịn thì đúng là mất nửa cái mạng.

Nhất là đêm nào hắn cũng phải ôm cô bạn gái trên danh nghĩa của mình mà ngủ.

"À quên, bệ hạ đã nghĩ ra tên cho đứa trẻ chưa?" Thương Lâm bảo bà vú ẵm tiểu hoàng tử về chiếc giường nhỏ của nó, sau đó quay sang hỏi. "Dù sao thì không thể cứ gọi đứa nhỏ, đứa nhỏ được."

"Gọi Liễu Hạ Huệ đi." Mặt Dịch Dương không chút biểu cảm.

"Cái gì?" Thương Lâm ngạc nhiên.

Dịch Dương đau khổ vỗ vào trán. "... Không có gì. Anh đã bảo lễ bộ lo rồi, chuyện đó cứ giao chọ bọn họ làm là được."

https://thuviensach.vn

Thương Lâm à một tiếng, cảm thấy hôm nay Dịch Dương là lạ sao đó. Lẽ nào cũng có ai mắng hắn một trận sao?

***

Sau khi lễ an táng Tô Cẩm kết thúc, Cận Dương đón trận tuyết đầu tiên của năm nay. Những bông tuyết rơi lả tả đã phủ một lớp trắng toát lên cả tòa thành. Rõ ràng là trời đang lạnh giá, nên cuộn mình trong ổ chăn ngủ một trận thì hoàng đế bệ hạ lại tràn trề sinh lực, không hề lo tới chuyện mấy tháng trước vừa gặp phải thích khách mà để xuất chuyện đi hành cung Nam Sơn chơi. Mọi người khuyên can không được nên đành phải đi theo cùng.

Cứ tưởng là đi tắm nước nóng mà thôi, không ngờ đến nơi thì bệ hạ tỏ ý muốn đi săn, tổ chức một cuộc tàn sát động vật hoang dã. Thương Lâm tỏ vẻ hết sức khinh bỉ hành động này, sau đó thì... bị hắn kéo đi cùng.

"Nàng đợi ở đây đi, lát nữa làm trọng tài cho trẫm." Trên đài cao, Dịch Dương mỉm cười vui vẻ, hết sức thân mật mà nói với Thương Lâm. trước mặt mọi người, hắn luôn dịu dàng chu đáo.

"Trọng tài?"Thương Lâm liếc nhìn những thần tử đang đứng đông nghìn nghịt bên dưới, quả nhiên trong mắt mỗi người đều ánh lên vẻ thích thú. "Trọng tài gì?"

"Săn thú là phải thi đấu thì mới thích, hôm nay ở đây có rất nhiều người, ngay cả Công Tôn cũng có mặt, đương nhiên là phải thi đấu rồi." Dịch Dương cười, nói. "Xem thử ai săn được nhiều hơn."

Công Tôn là tên tự của Tô Kị, Dịch Dương gọi hắn như thế tức là hết sức coi trọng hắn.

Thương Lâm nhìn vẻ mặt không chút biểu cảm của Tô Kị, rồi lại nhìn Dịch Dương đang cười đang nói, cung kính nói: "Thần thiếp tuân lệnh."

https://thuviensach.vn

Cô vừa đáp ứng thì vũ lâm quân cũng bắt đầu nổi trống, những người đàn ông ào ạt leo lên ngựa, thi nhau thúc ngựa xông thẳng vào rừng rậm. Thương Lâm nhìn bóng người cao lớn mặc áo choàng đen kia, lòng cảm thấy hơi kỳ lạ.

Với thân phận của Tô Kị, đi theo đến hành cung là đã không có tư cách rồi, thế mà Dịch Dương còn kéo hắn vào đây. Kéo tới đây chưa tính, còn muốn thi săn thú với hắn, rồi bắt cô làm trọng tài. Nhìn thì có vẻ giống những hành động vô ý nhưng Thương Lâm cứ cảm thấy có điều sâu xa trong đó.

Cô thoáng suy đoán được điều gì nhưng lại không dám xác định. Không nói những chuyện khác, chỉ với tính cách của hắn thôi thì sẽ không vì cô mà làm những chuyện như thế.

***

Những người đàn ông hơi mạnh mẽ thì đã thi nhau đi săn thú, cô và những kẻ vô dụng khác chỉ có thể ngồi trên khán đài chờ đợi. Thương Lâm vùi mình trong chiếc áo khoác bằng da chồn thật dày, ngồi trên ghế bằng gỗ lim uống trà. Cung nữ sợ cô bị lạnh nên đã dựng bình phong ở bốn phía, ngăn cơn gió lạnh, đồng thời cũng ngăn chặn ánh mắt dò xét của các ngoại thần.

Thương Lâm không cần nhìn cũng có thể đoán ra nội tâm đầy phức tạp của bọn họ. Vua tôi đi săn chưa bao giờ mang theo một cô gái đến xem, cho dù là Hoắc quý phi được sủng ái trước kia cũng chưa từng có đãi ngộ như vậy, cô là người đầu tiên. Có lẽ bây giờ mấy người này càng khẳng định cô là yêu nữ, có thể mê hoặc hoàng đế thành thế này.

Đợi cả nửa ngày trong chán chường, thậm chí còn xem xong hai quyển tiểu thuyết thì rốt cuộc Thương Lâm cũng nghe được tiếng vó ngựa ngày càng gần.

https://thuviensach.vn

Ngước mắt nhìn, cô thấy Dịch Dương mang cung lớn, cưỡi trên một con tuấn mã cao to, sóng vai với Tô Kị mà tới. Dường như hai người đang nói gì đó, mặt thì cười thật tươi. Hơn nữa nụ cười ấy khác hẳn với nụ cười mà Thương Lâm thường thấy, nó mang theo vẻ hào khí rất khó tả. Diện mạo của Dịch Dương vốn thiên về vẻ đẹp tuấn tú nhã nhặn, lúc này ngồi trên ngựa thì lại hết sức khí phái, chói sáng khiến Thương Lâm không thể rời được mắt.

Dịch Dương nhảy từ trên ngựa xuống, khoan thai bước lên đài, cười và nắm lấy tay Thương Lâm. "Bắt nàng nàng đợi lâu rồi."

Thương Lâm giả vờ như thẹn thùng cúi đầu, không nói chuyện.

"E là còn phải đợi thêm một lát thì những người kia mới về tới, bệ hạ muốn đợi bọn họ đến đủ thì mới đếm hay là đếm số thú săn được của bệ hạ và thần trước?" Tô Kị đứng phía sau Dịch Dương, lãnh đạm hỏi.

Dịch Dương không trả lời hắn, ngược lại nhìn Thương Lâm. "Nàng thấy sao?"

"Thần thiếp thấy hay là để mọi người đến đông đủ rồi hãy đếm đi."

Dịch Dương gật đầu, ra vẻ như cô nói gì thì nghe nấy. "Nếu đã thế thì nghe hoàng hậu."

Trong mắt Tô Kị lóe lên vẻ trào phúng, khinh bỉ nhìn Thương Lâm. Thương Lâm lại không phát hiện ra, chỉ chăm chú đưa mắt nhìn trộm Dịch Dương, giống như cảm thấy hắn rất điển trai vậy.

Một lát sau đó, các đại thần khác cũng về đông đủ, sau lưng mỗi người là chiếc xe chở thú săn. Nhưng không cần đếm cho kỹ thì cũng có thể nhìn ra được số lượng thú săn được của những người đó còn kém xa Dịch Dương và Tô Kị, quyết định thắng lợi chỉ ở hai người bọn họ.

https://thuviensach.vn

Dịch Dương mỉm cười, đảo mắt nhìn qua một vòng. "Xem ra các vị ái khanh đều nhường trẫm cả..." Hắn vỗ vai Tô Kị. "Vẫn là Công Tôn thú vị nhất, không có che giấu bản lĩnh của mình. Rất tốt, rất tốt."

Đương nhiên là quần thần liên tục phủ nhận, nhưng Dịch Dương lại xua tay ra vẻ không để ý. "Thôi được rồi, các khanh đã muốn nhường trẫm thì trẫm đành nhận vậy. Trẫm thấy không cần đếm của những người khác nữa, chỉ đếm của trẫm và Công Tôn thôi." Hắn quay đầu sang nhìn Thương Lâm. "Ừm, nếu hoàng hậu là trọng tài thì hãy đích thân chủ trì đi."

Lúc này, về cơ bản Thương Lâm đã xác định được là hắn muốn làm gì. Cô cố nén sự kích động trong lòng, ừ một tiếng rồi từ từ đi đến trước xe của hai người. Mùi vị máu tanh bỗng ập vào mũi khiến cô không nhịn được mà nhíu mày. Thị vệ mang từng con thú từ trong xe ra, còn cô đứng bên cạnh chăm chú đếm. Sau khi đếm xong số thú ở hai xe, Thương Lâm trở lại khán đài, ồn tồn nói. "Bệ hạ tổng cộng có hai mươi ba con thú, mười bảy con chim, Tô đại hiệp cũng có hai mươi ba con thú nhưng chỉ có... mười sáu con chim." Cô nhìn Tô Kị. "Tô đại hiệp, ngươi thua rồi."

Tô Kị cười rất thản nhiên, ra vẻ không sao cả nhưng ở một nơi bọn họ không nhìn thấy, tay phải của hắn đã nắm chặt lại.

Dịch Dương hơi tiếc nuối lắc đầu. "Không ngờ Công Tôn lại thua? Haiz, xem ra giải thưởng là của trẫm rồi, đúng là khiến người ta bất ngờ."

"Giải thưởng gì?" Thương Lâm hỏi với vẻ thích thú.

Dịch Dương cười với Thương Lâm. "Trẫm và Công Tôn đã nói với nhau rằng nếu hôm nay hắn thắng trẫm thì trẫm sẽ đáp ứng một yêu cầu của hắn, ngược lại nếu hắn thua thì phải làm cho trẫm một chuyện. Trẫm vốn nghĩ là hắn thắn chắc, vừa dịp có thể thưởng cho hắn, ai ngờ hắn... lại thua rồi!" Dịch Dương làm bộ bất đắc dĩ. "Bây giờ thì trẫm phải nêu ra yêu cầu gì đây?"

https://thuviensach.vn

Thương Lâm đảo mắt vài vòng, Dịch Dương ra vẻ đăm chiêu mà nhìn cô một lát rồi lập tức thích thú nói. "Chi bằng thế này, trẫm tặng giải thưởng này cho hoàng hậu, nàng muốn yêu cầu gì với Công Tôn thì cứ mặc sức mà nói. Trẫm tin tưởng nhân phẩm của hắn, nhất định sẽ giữa chữ tín, ngoan ngoãn để cho nàng sai khiến..."

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Thái Độ

Một thời gian dài sau đó, Thương Lâm vừa nghĩ đến vẻ mặt rối rắm mâu thuẫn của Tô Kị lúc đó thì liền không nhịn được mà bật cười. Cái kiểu ngạc nhiên và không tình nguyện ấy dù đã cố gắng kiềm chế nhưng vẫn để lộ ra ấy, cùng với câu 'thảo dân tuân lệnh' gần như là nghiến qua kẽ răng kia quả thật là giống hệt như một ly kem giữa mùa hè nóng nực, khiến Thương Lâm cực kỳ sảng khoái.

"Thích thì nói một tiếng, trẫm chỉ nói một lần..."

Dưới ánh mắt âm trầm u ám kia, cô giả vờ như đang nghĩ ngợi rồi ra vẻ hết sức khó xử. "Nhưng thần thiếp không biết phải yêu cầu chuyện gì..."

Dịch Dương ăn ý nói: "Nàng coi như là giúp trẫm đi, Công Tôn rất coi trọng chữ tín, nếu trẫm không đề ra yêu cầu thì chắc chắn trong lòng hắn sẽ không được yên."

"Thì ra Tô đại hiệp giữ nguyên tắc như vậy..." Thương Lâm nhìn Tô Kị một cái đầy thâm ý rồi mới gật đầu. "Vậy thì được, thần thiếp giúp bệ hạ một lần." Cô ngừng một chút. "Có điều trong nhất thời thần thiếp cũng không nảy ra được ý gì cả, nếu không thì cứ để Tô đại hiệp nợ lại trước đi? Đợi khi nào thần thiếp nghĩ ra được thì sẽ báo cho Tô đại hiệp, được không?" Hai chữ sau cùng là hỏi Tô Kị.

Đây chẳng khác nào bị người ta nắm nhược điểm trong tay, Tô Kị khẽ chau mày, trong lòng không được vui. Thương Lâm mỉm cười đầy ẩn ý,

https://thuviensach.vn

nhìn hắn với vẻ khiêu khích ngầm. Tô Kị nhìn thấy ánh mắt của cô, dần dần trở nên lạnh lùng. Hắn cười thản nhiên, khách khí trả lời. "Đương nhiên là được."

***

Tối hôm ấy, khi Dịch Dương đến chỗ Thương Lâm thì nhìn thấy một cô gái đang vui vẻ ngồi đọc sách dưới ánh đèn, thỉnh thoảng còn ngây ngô cười vài tiếng. Sau khi bước vào, Dịch Dương vung tay bảo cung nữ trong điện lui ra như thường lệ, còn mình thì ngồi xuống bên cạnh cô.

Hắn bận rộn cả ngày nên bây giờ đã hơi mệt, vì thế không muốn chủ động nói chuyện. Còn Thương Lâm, khi hắn vừa bước vào thì cô đã đặt sách xuống, nhìn hắn với vẻ rất lạ. "Các anh uống xong rồi sao?" Sau khi buổi đi săn kết thúc, hắn và các vị đại thần liền cùng nhau uống rượu mua vui, bảo cô về trước.

"Chưa, cho nên bây giờ em đang thấy là một phân thân của anh, còn một phân thân khác đang nốc rượu với đám quần thần ấy." Hắn nhẹ nhàng nói.

Thương Lâm vuốt mũi, biết là mình đã hỏi thừa. "À, các anh kết thúc sớm thật đấy, em còn tưởng là các anh sẽ uống đến nửa đêm canh ba chứ."

Dịch Dương đổi tư thế ngồi, những ngón tay phải ấn vào huyệt thái dương, đôi mày rậm khẽ nhăn lại. "Vì thế anh nên về trễ một chút, tốt nhất là mọi người đều uống say rồi chơi NP, đến lúc đó em không chỉ có thêm vài chị em mà ngay cả anh em cũng có luôn." Hắn nghĩ ngợi. "Như thế chắc sẽ rất náo nhiệt."

Thương Lâm im lặng giây lát, thầm nhủ với bản thân mình là phải kiên cường. Hôm nay hắn đã phải diễn trò trước mặt mọi người cả ngày, nói nói cười cười, dịu dàng chu đáo đến kinh người, chắc là trong bụng

https://thuviensach.vn

cũng mắc ói lắm, bây giờ cần phải nói vài câu cay độc để thả lỏng một chút... Cô là người hiểu lý lẽ, sẽ không so đo với hắn.

Mang tinh thần dâng hiến vĩ đại, Thương Lâm không để ý tới những lời trào phúng của hắn mà nhìn hắn đầy dịu dàng. "Anh đau đầu lắm hả? Em đã bảo bọn họ nấu canh giải rượu, để bưng lên cho anh uống nhé?" Thấy hắn không phản đối cô đến gần hắn, lấy tay hắn ra, đổi thành tay mình. "Để em xoa giúp anh, xoa một chút thì sẽ không đau nữa."

Kiểu nói này... cô đang dỗ con nít ba tuổi sao?

Dịch Dương nhìn cô gái trước mặt. Môi cô nở nụ cười dịu dàng, nghiêm túc xoa thái dương cho hắn, đôi mắt sáng long lanh còn nhìn hắn dò hỏi. "Sức như thế có vừa không? Anh thấy thoải mái hơn chút nào không?"

Men rượu khiến hắn hơi choáng váng, suy nghĩ cũng trở nên mông lung. Không biết bắt đầu từ bao giờ, cô không còn là một nha đầu lỗ mãng chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp, giờ đây mỗi một hành động cử chỉ đều lơ đãng toát lên vẻ quyến rũ thu hút. Nhất là ánh mắt cô lúc này, quả thật là mê người, khiến người hắn bắt đầu nóng lên.

Trong đầu hắn đã suy nghĩ rất nhiều chuyện nhưng trên mặt vẫn không thay đổi, chỉ từ từ giơ tay ra. Thương Lâm thấy động tác của hắn thì tưởng là hắn định vuốt má mình nên lập tức cứng đờ cả người, ai ngờ tay hắn lại che lên mắt cô.

Trước mắt là lòng bàn tay còn rõ dấu vân tay của hắn, bên tai lại là giọng nói thong dong của hắn. "Đừng nhìn anh với vẻ mặt thèm rỏ dãi ấy, anh không phải là khúc xương."

Khúc xương...

Hắn lại châm chọc cô là Nhị ngốc nữa rồi! Con chó mà hắn nuôi ở căn cứ.

https://thuviensach.vn

Gương mặt đoan trang hiền lành lập tức bị xé nát, Thương Lâm tức giận kéo tay hắn xuống, nhìn hắn thật dữ dằn. "Không được so sánh em với con chó ấy nữa! Em và nó không thể so sánh với nhau!"

Dịch Dương suy nghĩ một lát rồi gật đầu. "Đúng thế, tuy Nhị ngốc tham ăn nhưng vẫn thông minh hơn em nhiều, còn từng cứu mạng anh nữa! Còn em... chậc chậc..." Hắn lắc đầu tiếc rẻ. "Đúng là không thể so với nó!"

Thương Lâm tức chết đi được. Khi gã này dốc hết sức oanh tạc thì quả là hung tàn, cái miệng kia như là có thuốc độc vậy, đúng là không chừa cho ai đường sống.

Cô tức giận nhìn hắn một lát, nhưng sau khi phát hiện ra vẻ hưởng thụ trong ánh mắt vui sướng của hắn thì lửa giận của cô đã được thăng cấp.

Mắt cô đảo qua đảo lại vài vòng, sau đó cô nở nụ cười. "Anh như thế này thật giống với mấy nam chính trong phim thần tượng..."

"Nam chính?" Trực giác nói với Dịch Dương rằng đây không phải là lời gì tốt lành.

"Chính là càng thích cô gái nào đó thì càng ăn hiếp cô ấy, nhưng khi người khác ăn hiếp cô gái đó thì lại lập tức bênh vực cô ấy. Đúng là ngây thơ chết được." Thương Lâm nhìn hắn một cái đầy trách móc. "Anh đúng là ấu trĩ."

Dịch Dương im lặng một lúc rồi nghiêm túc hỏi. "Em cũng uống rượu à? Bao nhiêu độ?"

Thương Lâm vỗ vai hắn, nói sâu xa. "Đừng có phủ nhận. Anh xem, ban ngày anh tốn bao nhiêu công sức mới có thể báo thù cho em, tấm lòng yêu thương che chở ấy đúng là cảm thiên động địa." Dịch Dương xấu hổ. "Có điều em thật sự không ngờ được anh yêu em đến mức ấy, người ta phải nói gì mới phải đây..."

https://thuviensach.vn

Dịch Dương nhìn dáng vẻ của cô, biết rằng cô bị hắn khích đến nỗi phải phản công, nên quên mất xấu hổ.

Hắn cười khẽ một tiếng rồi bình tĩnh nhìn cô. "Đúng vậy, tình yêu của anh dành cho em đã không thể kiềm chế được rồi, nhìn thấy em bị ức hiếp thì không thể nhịn được mà muốn báo thù thay em." Hắn khẽ nghiêng đầu qua. "Cho nên em phải làm sao để báo đáp anh đây?"

Trêu ngược lại, trêu ngược lại cô một cách trắng trợn!

Thương Lâm vốn có ý định tranh hơn thua với hắn, đang định nói những lời có sức oanh tạc tiếp thì bỗng niên bị hắn giữ đầu lại. Hắn hít sâu một hơi, dùng trán mình chạm vào trán cô, cười có vẻ bất đắc dĩ, còn có sự kiềm nén thứ gì đó. "Đừng đùa nữa, ngủ sớm thôi."

Những lời cô muốn nói bị chặn lại trong họng. cô ngẩn nhơ nhìn hắn, không hiểu sao hắn bỗng nhiên khai chiến rồi lại lặng lẽ rút quân, có ý gì đây...

Mãi đến khi thấy Dịch Dương nằm xuống giường, cô mới hoàn hồn lại. Rõ ràng là tối nay cô định cảm ơn hắn vì chuyện ban ngày, thế mà lại bị hắn làm cho quên mất.

Bực thật!

***

Mấy ngày sau Thương Lâm lại gặp được Tô Kị, lúc ấy cô đang ngồi trong Lâm Uyên Đình ngắm phong cảnh, Tô Kị được người dẫn đến.

Hắn hành lễ với cô, sau đó lãnh đạm hỏi. "Không biết nương nương triệu thảo dân đến đây là vì chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

Thương Lâm đưa mắt ra hiệu cho Nhập Họa, bảo nàng ta dẫn cung nữ thái giám ra khỏi đình. "Đương nhiên là muốn hỏi Tô đại hiệp, ngươi có bản lĩnh gì, có thể làm cho bổn cung những chuyện gì?"

Tô Kị nhìn cô cười. "Thảo dân đã hứa thì sẽ giữ lời, nhưng nếu nương nương muốn dùng chuyện này để đùa bỡn thảo dân thì e là người hải thất vọng rồi."

"Được được, nói hay lắm." Thương Lâm vỗ tay, vẻ mặt tán thưởng. "Tô đại hiệp cứng cỏi kiêu ngạo như thế đúng là khiến người ta phải kính phục. Bổn cung nghe nói ngươi rất có uy tín ở Lĩnh Nam, thậm chí dân chúng còn lập đền thờ ngươi, vậy chắc họ sẽ tạc một bức tượng đúng không? Bổn cung thấy không cần phải tạc đâu, ngươi vào trong đền mà đứng thì còn oai phong hơn cả tượng đồng tượng sắt."

Tô Kị đương nhiên hiểu được cô đang trào phúng mình nên vẻ mặt khinh khỉnh, không đáp trả.

Thương Lâm đi đến gần hắn một chút, đảm bảo người bên ngoài không nghe được những lời của bọn họ. "Ta mặc kệ ngươi là cố nhân của ai, vì cái gì mà ghét ta, nhưng xin ngươi hãy khống chế cảm xúc của ngươi, nếu không coi chừng rước họa vào thân."

Ẩn ý trong câu ấy đã hết sức rõ ràng, nếu Tô Kị thật sự là bạn của Cao Trầm như suy đoán của cô thì nhất định hắn có thể hiểu được.

Quả nhiên, hắn chỉ ngạc nhiên trong chốc lát rồi đáp trả ngay. "Cô sợ rồi sao?" Hắn cười lạnh. "Lo là bệ hạ biết chuyện quá khứ của cô mà chán ghét cô sao?"

Thương Lâm tỏ vẻ như vừa nghe được những lời ngu ngốc nhất vậy. "Sau chuyện xảy ra vào cái hôm săn thu, ngươi cho rằng bệ hạ còn không biết sao? Ngài biết hết mọi chuyện, hơn nữa không hề để tâm đến." Cô ngừng một chút. "Có lẽ ngươi cũng đã thấy rõ thái độ của bệ hạ đối với ta,

https://thuviensach.vn

ngài rất thích ta, không thích thấy người khác làm ta mất vui. Cho nên, ngươi xác định vì chuyện này mà đắc tội với ngài sao? Nếu ta đoán không sai thì giữa Tô đại hiệp và bệ hạ còn phải hợp tác, chuyện liên quan tới sống chết của Tô gia, coi chừng được cái nhỏ mà mất cái lớn."

Lời này đã chỉ ra cái lợi và hại, Tô Kị im lặng một lát rồi mới từ tốn nói. "Hiện nay cô nhận hết sủng ái, lại không biết có những người vì cô mà sắp phải mất mạng. Ông trời thật là bất công."

Lòng Thương Lâm nhói lên, Cao Trầm bị sao ư?

Thấy cô nghe những lời này mà không có phản ứng gì đặc biệt thì vẻ lạnh lùng trong mắt Tô Kị ngày càng dữ dội. "Nữ tử trên đời quả nhiên đều bạc tình bạc nghĩa, Tĩnh Chi thật là khờ dại."

Tĩnh Chi là tên chữ của Cao Trầm, Thương Lâm từng nhìn thấy trong một tập thơ của một danh sĩ Giang Nam, Cao Trầm được mời nên mới viết vào đấy.

Thương Lâm ngước mặt lên, lãnh đạm nhìn cái người chắc là từng bị phụ nữ làm tổn thương nên mới thù hận phụ nữ như thế. "Thiện ác trong tâm tưởng của ngươi cũng chỉ là những thứ do mình người nhìn nhận mà thôi. Dựa vào đâu mà ngươi có thể khẳng định nó là chính xác? Bổn cung không thẹn với lương tâm, không có nghĩa vụ phải hứng chịu sự chỉ trích của người, mà ngươi cũng không có tư cách ấy. Lui ra đi."

Thương Lâm lùi ra hai bước, cung kính hành lễ. "Nương nương yên tâm, sau này thảo dân sẽ khống chế cảm xúc của mình, sẽ không để nương nương và người khác nhìn thấy cảm xúc của thảo dân."

Nói cách khác, hắn sẽ chuyển từ khinh bỉ ra mặt thành âm thầm khinh bỉ... Thương Lâm vốn chỉ muốn cảnh háo hắn một tiếng chứ cũng không quân tâm lắm đến việc hắn nhìn nhận về cô thế nào, cho nên cô cũng lười so đo với hắn, gật đầu một cái rồi không để ý đến hắn nữa.

https://thuviensach.vn

***

Sau khi trở về, Thương Lâm liền nghe ngóng tình hình gần đây của Cao Trầm. Nhưng điều làm cô bất ngờ là không hề có tin tức Cao Trầm bất hạnh bỏ mình vào ngày đó tháng đó, mọi thứ đều rất bình thường. Cô không khỏi trầm tư, lẽ nào phía Yến Quốc phong tỏa tin tức?

Dịch Dương thấy cô thật sự lo lắng thì miễn cưỡng đồng ý sẽ phái người âm thầm điều tra một chút. Thương Lâm vui vẻ ôm lấy cánh tay hắn, hô lớn. "Chúa công, xin nhận của thuộc hạ một lạy." Dịch Dương giãy ra khỏi tay cô. "Miễn đi, nếu trong tay anh mà có loại ám vệ như em thì ngày bị Hoắc Hoằng ám sát chết cũng không còn xa nữa."

Thương Lâm đứng đó vui mừng một lúc, sau đó mới hỏi. "Ừm, em nghe ngóng tin tức của Cao Trầm như vậy, anh có ghen hay không?"

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Ca Khúc

Thương Lâm chú ý thấy sau khi cô nói câu này xong thì dường như Dịch Dương ngẩn ra trong giây lát, vẻ mặt hơi là lạ, một lát sau mới mỉm cười, trêu chọc cô. "Em muốn anh ghen hay là không ghen đây?"

Thương Lâm: "....." Cô phải trả lời sao với câu hỏi này đây chứ? Lần này cô không hề rơi vao trạng thái tức giận mà thẹn thùng khó xử như đại đa số mọi người.

Dịch Dương nhìn bộ dạng ngượng nghịu nhăn nhó của cô thì bỗng nhiên có hứng thú. "Cao Trầm thì thôi đi, nhưng anh rất rò mò về đối tượng thầm mến của em trước kia. sao em lại thích anh ta?"

Lòng cảnh giác của Thương Lâm lập tức bị đáng thức. Đến rồi, lại lôi chuyện cũ ra để tính sổ rồi! Khi bạn trai đương nhiệm hỏi đến bạn trai cũ thì nhất định phải cẩn thận ứng đối, nếu không chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến quan hệ của hai người.

"Thích thì thích thôi, không có nguyên nhân gì đặc biệt." Thương Lâm nói qua lọa cho có lệ. "Anh cũng biết đó, các cô gái trẻ thường thích một chàng trai vừa đẹp trai vừa có khí chất, học giỏi đa tài, nổi bật hơn người, đối nhân xử thế thân thiện, khiến anh cảm thấy như được tắm trong gió xuân..."

Thấy ánh mắt lãnh đạm của Dịch Dương, vẻ mặt Thương Lâm lập tức cứng đờ lại. Xong rồi, khen quá lời rồi. Toàn là do cái miệng thối của cô

https://thuviensach.vn

cả!

"Đương nhiên, có một điểm anh ấy không thể nào bì được với anh." Thương Lâm nghiêm túc nói. "Trong xã hội hiện đại, đàn ông luôn giữ mình trong sạch, đến hai sáu tuổi vẫn là đồng nam như anh thì gần như đã tuyệt chủng. Theo em được biết, đối tượng thầm mến của em đã không còn thuần khiết vào năm mười tám tuổi..."

"Ngay cả chuyện anh ta không còn thuần khiết vào khi nào mà em cũng biết?" Dịch Dương nhướng mày với vẻ rất nguy hiểm.

Thương Lâm đau đớn nhắm mắt lại. "Quân chưa động thì tình báo đã đi trước mà."

Dịch Dương: "....."

Hai người đưa mắt nhìn nhau một lúc, Dịch Dương quay đầu sang cỗ khác, bình thản nói. "Không phải."

Thương Lâm: "Cái gì?"

Nhưng Dịch Dương không trả lời, chỉ cất bước bước nhanh ra phía ngoài, đứa con trai 'nhặt được' của hắn đang nằm đó ngủ ngon lành. Bởi vì trong cung có quá nhiều người muốn lấy mạng của nó nên hai người đến hành cung cũng phải mang nó theo, nếu không e là khi trở về chỉ còn nước nhặt xác cho nó, người đầu bạc tiễn kẽ đầu xanh!

Thương Lâm đi theo qua đó, khi nhìn thấy Dịch Dương đang chăm chú ngắm đứa trẻ đang ngủ thì bỗng nhiên chợt hiểu ra. Hắn hắn hắn... đừng nói ý của hắn là năm nay hắn hai sáu tuổi, nhưng đã không còn là đồng nam nữa!

Đột nhiên nhớ tới vấn đề đề này, thân là người trong cuộc, cô cũng thấy xấu hổ lắm chứ bộ!

https://thuviensach.vn

Bị Dịch Dương nhắc lại chuyện cũ, đêm đó Thương Lâm thật sự mơ thấy những chuyện giữa mình và Mạc Đình Hiên trước kia. Trong cuộc tình ấy, tuy cô hoàn toàn là một nữ phụ làm vật hy sinh nhưng lúc đầu cũng tràn ngập những tiềm chất đề làm nữ chính ấy chứ. Bởi thế cho nên sau đó, cô đã suy nghĩ rất nhiều lần, có lẽ là vì bắt đầu quá đặc biệt nên mới khiến cho cô sai hết lần này đến lần khác, chưa hết hy vọng thì chưa chịu thôi.

Cô và Mạc Đình Hiên quen nhau khi cô gặp phải chuyện nguy hiểm nhất trong hai mươi ba năm sống ở hiện đại của mình... bị cướp giật! Hôm đó cô vừa rút tiền, trong túi xách có khá nhiều tiền, cho nên khi bị người ta dùng dao uy hiếp thì đã do dự trong giây lát. Có điều đồng chí Thương Lâm của chúng ta rất hiểu chân lý đơn giản: kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt nên sau khi suy nghĩ một chút liền ngoan ngoãn định giao tiền ra, giữ tính mạng của mình trước. Nhưng không ngờ tên cướp ấy quá thiếu kiên nhẫn, cô đang chuẩn bị đưa tiền thì hắn đã bực bội xông tới nắm lấy tóc cô, tay kia thì bắt đầu giật túi của cô. Thương Lâm không nhịn được, thầm mắng chửi một tiếng. Đợi thêm một giây nữa thì sẽ chết sao chứ! Ra đường đi cướp mà không chịu mang mắt theo, một thiếu nữ như hoa như nhọc thế này mà hắn cũng ra tay cho được!

Cô còn chưa kịp mắng xong thì đã bị đánh vào gáy, đợi khi tỉnh lại thì đã ở trong bệnh viện. Bên tay là cái túi xách màu trắng của mình. Cô mở túi ra xem, kinh ngạc phát hiện ra tiền trong túi không thiếu một tờ nào. Cô y tá ở bên cạnh thấy thế thì bật cười. "Cô tỉnh rồi sao? Người còn đau không?" Thấy bộ dạng ngẩn ngơ của cô, cô y tá lại hỏi. "Người đi với cô lúc nãy là bạn trai của cô sao, đẹp trai thật!"

Thương Lâm thấy vẻ mặt mê trai của cô y tá thì bình tĩnh nghĩ lại. Dường như khi cô nửa mê nửa tỉnh thì bên tại vang lên một giọng nam trầm thấp, đang kiên nhẫn hỏi han...

"Em vẫn khỏe chứ?" Bên tai vang lên một giọng nói không khác gì mấy so với giọng nói vẫn vang vọng trong đầu cô.

https://thuviensach.vn

Cô ngẩng đầu lên, bắt gặp gương mặt còn dịu dàng hơn cả gió xuân của Mạc Đình Hiên, trong nháy mắt như khiến cho trái tim vốn tình yên của cô bị lỗi nhịp.

Thật ra trước đó cô đã gặp Mạc Đình Hiên vài lần trong những dịp khác nhau, nhưng không hề có cảm giác gì đặc biệt. Tuy cảm thấy anh rất đẹp trai nhưng cũng chỉ là tán thưởng mà thôi, chưa từng có ý nghĩ "theo đuổi" trong đầu. Nhưng lần này, trái tim thiếu nữ của cô đã hoàn toàn rung động, từ đó bắt đầu đi vào con đường u tối.

Cho dù sau đó được biết Mạc Đình Hiên không phải là người đưa cô đến bệnh viện, anh chỉ đi thăm bạn và tình cờ gặp được cô, rồi tiện thể chăm sóc cô một chút, nhưng vẫn không thể ngăn cản việc cô tiếp tục si mê anh.

Nói cho cùng thì cô cũng là người kiên trinh nhỉ!

***

Nửa đêm, Thương Lâm bị Nhập Họa đánh thức, cô mơ mơ màng màng dụi mắt, Nhập Họa nói nhỏ. "Tiểu hoàng tử thức giấc, dỗ thế nào cũng không chịu ngủ, công chúa qua xem thế nào đi.."

Thương Lâm cực kỳ bất đắc dĩ, không biết có phải cô rất có hương vị của người mẹ hay không mà cục nợ ấy rất thích cô, nhiều khi khóc lóc đều phải do đích thân cô dỗ mới chịu, khiến cô không biết nên vui vẻ hay buồn phiền đây.

Thật ra, cô cũng đâu ham thích gì chuyện đi nuôi dưỡng con của người khác...

Dịch Dương ngủ ở bên ngoài, cô nhẹ nhàng bò dậy, leo qua người hắn, xuống giường. May quá may quá, không có làm hắn thức giấc.

https://thuviensach.vn

Vừa tiến vào tẩm điện của cục nợ thì đã nghe thấy tiếng khóc 'du dương' của nó, xen lẫn vào đó là tiếng dỗ dành bất lực của bà vú. Cô lấy lại tinh thần, đón lấy cơ thể mềm mại ấy từ tay của bà vú. Giống như là có phép thuật, cục nợ vừa nằm trong lòng cô là nín ngay, đôi mắt tròn đen láy như trái nho nhìn cô chăm chú. Thương Lâm nở một nụ cười 'hiền lành', bắt đầu hát ru nó, một tay thì nhẹ nhàng vỗ về lưng nó.

Sau khi hát hết năm khúc hát ru, cuối cùng cục nợ kia cũng chịu ngủ. Cô cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn của nó, bỗng nhiên thất thần. Đứa trẻ được mấy tháng này đã bắt đầu có đường nét, cô nhìn gương mặt ấy thì liền nghĩ đến Dịch Dương, đúng là hơi giống nhau... Có điều nói cho cùng thì đây là con trai của Từ Triệt, không biết con của Dịch Dương sau này sẽ như thế nào nữa...

Vừa nghĩ thế thì cô lập tức nhớ ra, con của Dịch Dương chẳng phải cũng là con cô sao?

Bỗng nhiên có cảm giác khó tả như vừa trúng đạn...

"Nhìn em thế này trông rất giống một người mẹ hiền..." Giọng nói trong trẻo vang lên kéo cô về với hiện thực. Qua đầu lại nhìn thì thấy Dịch Dương đang khoác một chiếc áo choàng, dựa vào cửa, nhàn nhã nhìn cô.

Thương Lâm suýt một tiếng, đặt cục nợ vào trong nôi rồi hỏi nhỏ. "Sao anh lại qua đây?"

Dịch Dương bước tới gần. "Lúc Nhập Họa gọi em thì anh đã thức rồi, chỉ lười dậy mà thôi."

Tốt xấu gì thì hắn cũng xuất thân từ lính đặc công, bên cạnh có động tĩnh mà không tỉnh táo thì không biết đã phải chết bao nhiêu lần rồi.

Dịch Dương ngồi xuống bên cạnh cô, cánh tay phải tự nhiên khoác lên vai cô. "Em vừa hát bài gì vậy?"

https://thuviensach.vn

"Em vừa hát tới mấy bài, anh muốn hỏi bài nào?"

"Bài cuối cùng ấy." Ánh mắt hắn nặng trĩu. "Là bài hát mẹ em hát cho em nghe khi còn nhỏ sao?"

"À, bài ấy hả." Thương Lâm cắn nôi. "Không phải, là em ở trên mạng học được, thật ra là một bài hát rất mới, em không nghĩ được bài hát ru nào khác nên mới lôi nó vào cho đủ bộ."

"Anh thấy rất hay, em hát lại đi." Hắn nhẹ nhàng nói.

Quen nhau lâu như thế, Thương Lâm chưa từng hát cho hắn nghe, không khỏi có chút thẹn thùng. Nhưng thấy vẻ mặt hắn rất kiên quyết nên cô cũng không muốn từ chối khiến hắn mất hứng nên nói. "Vậy em hát đây, anh không được cười em đấy."

Dịch Dương mỉm cười gật đầu.

Thương Lâm tằng hắng vài tiếng rồi trấn tĩnh lại, bắt đầu ca hát:

Cục cưng mau ngủ đi con

Trong mơ có mẹ theo cùng

Cùng con cười, cùng con chơi

Mẹ luôn kề sát bên con.

Cục cưng mau ngủ đi con

Con sẽ mơ thấy mẹ chứ?

Có mẹ giấc mơ sẽ đẹp

Thức giấc có mẹ vỗ về...

https://thuviensach.vn

Giọng của cô trong trẻo, giống như là nước suối đầu nguồn, gột rửa và làm mát lòng người. Dịch Dương nhìn dáng vẻ chuyên tâm ca hát của cô, trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh hắn nhìn thấy khi đứng trước cửa lúc nãy. Cô bồng đứa trẻ, mặt cười hiền hậu, miệng thì ca hát, cả người như được bao bởi một quầng sáng dìu dịu, mê người nói không nên lời. Hắn chưa từng được gặp mẹ mình, cũng chưa từng có ai hát ru hắn, cho nên khoảnh khắc ấy, hắn thật lòng cảm thấy con của cô sau này nhất định sẽ rất hạnh phúc. Có một người mẹ dịu dàng như thế, không có gì may mắn hơn.

Thương Lâm bắt đầu hát lần thứ hai. "... Cục cưng mau ngủ đi con. Con sẽ mơ thấy mẹ chứ? Có mẹ giấc mơ sẽ đẹp. Thức giấc có mẹ vỗ về..."

Có cô giấc mơ sẽ đẹp, thức giấc có cô vỗ về.

Dịch Dương im lặng nhìn cô, thật lâu không nói gì.

***

Ở lại hành cung hơn nửa tháng, bọn họ mới trở về hoàng cung. không vì lý do gì khác mà qua tháng chạp là tới năm mới, có rất nhiều chuyện cần đích thân bọn họ chủ trì.

Thương Lâm nghe nói qua năm mới thì Tô Kị sẽ rời khỏi Cận Dương nên trong lòng rất vui vẻ. Cô cũng chưa đến mức ghét hắn, dù sao từ góc độ của hắn mà nghĩ thì như thế cũng chả có gì sai. Hắn không biết chuyện linh hồn bị hoán đổi, cho nên thứ hắn nhìn thấy chính là bạn thân của hắn vứt bỏ mọi thứ vì cô, an bài hết mọi chuyện để có thể dắt người yêu thanh mai trúc mã chạy trốn. Còn cô thì lại giả vờ thuận theo, nhưng vào thời khắc quan trọng nhất thì lại dùng thuốc mê làm bạn hắn ngất đi để về lại bên cạnh hoàng đế.

Tình huống thế này mà bảo cô gái kia không phải người bội tình bạc nghĩa thì chính Thương Lâm cũng không đồng ý, huống chi nghe giọng của

https://thuviensach.vn

Tô Kị thì hình như Cao Trầm còn xảy ra chuyện gì đó, hắn giận cô cũng là chuyện bình thường.

Thương Lâm không thể giải thích được, chỉ hy vọng có thể mắt không thấy thì lòng không phiền, Tô Kị đi càng sớm càng tốt, đừng cản trở cô và Dịch Dương ân ái, vợ chồng đồng tâm xây dựng gia đình.

Tính ra thì cô và Dịch Dương đã xác định quan hệ được mấy tháng rồi, tuy lúc đầu Thương Lâm cảm thấy không được chân thật lắm, cứ kỳ kỳ sao ấy nhưng gần đây thì càng lúc càng tự nhiên. Tuy Dịch Dương thường trào phúng châm chọc cô nhưng nhìn cho kỹ thì thường toát ra sự chu đáo. Thỉnh thoảng Thương Lâm còn bắt gặp hắn đăm chiêu nhìn mình, ánh ánh mắt phức tạp ấy thoáng có vẻ tìm tòi. Lần nào Thương Lâm cũng vờ trấn tĩnh quay đầu đi, sau đó cảm thấy mỹ mãn nói với mình: nam thần đang phóng điện với mình kìa!

Cô nhớ lúc đầu khi Dịch Dương nói thích cô, khi ấy cô đã tin. nhưng sau đó thì có hơi bất an. Cô chưa từng yêu đương, không biết một người đàn ông yêu một cô gái thì sẽ thế nào, vì thế không thể xác định được những lời Dịch Dương nói là thật hay giả. nhưng trong thời gian này ở chung với nhau, cô bắt đầu cảm thấy tuy hắn không biểu hiện rõ ràng lắm nhưng có lẽ là... thích cô thật.

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Năm Mới

Ngày cuối năm, hoàng cung Đại Ngụy rất náo nhiệt. Theo như thường lệ, hoàng đế thiết yến, triệu tập toàn bộ phi tần và các đại thần cùng chúc mừng. Yến tiệc linh đình, ca múa rộn ràng, không khí hết sức hài hòa.

Sau khi dạ yến kết thúc, các đại thần lần lượt về nhà, còn hoàng đế thì cùng hoàng hậu đến Trường Thu Cung. Theo quy định thì bọn họ phải cùng đón giao thừa, cho đến khi tiếng pháo mừng năm mới vang lên.

Đêm nay Thương Lâm uống một chút rượu, người hơi hưng phấn, nhìn khung cảnh náo nhiệt ở xung quanh thì càng thêm vui vẻ. Cô cầm cái ly, vừa uống rượu nho vừa cảm thán: "Thật tốt quá, nhiều năm em chưa được hưởng không khí này." Rượu nho là do Dịch Dương cố ý sai người chuẩn bị cho cô, bởi vì biết tửulượng của cô không tốt lại cứ thích nhào vô uống vài chén giúp vui, cho nên hắn liền lôi loại rượu có độ cồn thấp này ra, vừa có thể làm cô vui vẻ, vừa không bị say.

"Đều là ăn tết thôi, có gì khác nhau?" Dịch Dương nhàn nhã chống cằm, thuận miệng hỏi.

"Đương nhiên là khác chứ." Thương Lâm nói. "Ở hiện đại, không khí mừng năm mới càng ngày càng ảm đạm, đêm giao thừa chẳng qua là người một nhà tụ tập đánh bài ngắm đêm xuân, không thú vị gì hết. Em còn nhớ lúc nhỏ, mỗi năm ăn tết đều rất vui, đám trẻ con tụi em tập trung lại một chỗ đốt pháo và ngắm pháo hoa, tới nhà hàng xóm vòi thức ăn ngon, mồng một tết còn có tiền lì xì, thật là vui."

https://thuviensach.vn

Lúc cô nói chuyện trông có vẻ trẻ con, Dịch Dương nhìn mà tức cười. "Nói tới đốt pháo, hình như mấy năm trước cấm đốt pháo thì phải?"

"Đúng vậy, có điều mấy năm nay cho đốt lại rồi, nhưng có thêm không ít quy định. Anh phải đốt ở nơi quy định, mỗi thành phố đều khác nhau." Thương Lâm nghi hoặc: "Anh không biết sao?"

"Đã bảy năm rồi anh không có ăn tết ở ngoài." Dịch Dương bâng quơ nói. "Ở căn cứ không dễ cho nghỉ phép, anh lười tranh với các anh em."

Thương Lâm ngẩn ra, lòng lập tức cảm thấy xốn xang. Tuy Dịch Dương rất ít khi nhắc đến nhưng từ trong lời nói của hắn, cô có thể nhận ra được hoàn cảnh gia đình hắn rất phức tạp, rất có khả năng là một công tử quý tộc thời thơ ấu từng bị tổn thương như trong phim truyền hình.

Nếu là thế thật thì hắn không có trở thành một vị tổng giám đốc cộc cằn ngang tàng như trong phim thì đúng là phải cảm ơn trời đất rồi!

"Vậy căn cứ của các anh có được đốt pháo hoa không?" Thương Lâm quyết định chọn một đề tài mà hắn sẽ cảm thấy hứng thú.

"Được chứ." Dịch Dương nói. "Nhiều khi ở căn cứ còn tự do hơn ở ngoài nhiều, việc nhỏ thế này sẽ không có ai quản tới. Có điều một đống đàn ông tụ lại đốt pháo hoa thì cứ cảm thấy lạ lạ thế nào ấy..."

Thương Lâm cười 'xùy' một tiếng. "Đúng vậy, nhất là hoàn cảnh xã hội ở hiện đại phức tạp như vậy, hai anh điển trai làm bạn với nhau đã phải chịu áp lực rất lớn rồi, nếu còn cùng nhau đốt pháo hoa thì..."

Dịch Dương thấy cô cười kỳ quái thì bình tĩnh hỏi. "Em là hủ nữ?"

Thương Lâm không ngờ được là hắn sẽ biết đến từ này, ngạc nhiên hỏi. "Anh cũng biết sao?" Chẳng lẽ hắn không phải là một học sinh ngoan có EQ thấp, ngăn cách với thế giới sao?

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của Dịch Dương như là nhìn một kẻ ngốc. "Trong căn cứ cũng có vài cô gái có máy tính."

Thương Lâm xấu hổ.

Dịch Dương đợi trong chốc lát, thấy cô không có ý trả lời, vì thế lập lại lần nữa. "Cho nên, em phải thế không?"

"Em? Đương nhiên không phải." Cô nói xong liền có cảm giác chột dạ, yếu ớt bổ sung thêm một câu. "Nhiều nhất em chỉ là hơi lệch lạc một chút thôi..."

Dịch Dương nhìn cô một cái đầy ẩn ý.

Thương Lâm bị hắn nhìn như vậy, tự nhiên cảm thấy rất xấu hổ, vội vàng níu tay áo hắn nói: "Từ bây giờ đến giờ tí còn một khoảng thời gian nữa, chúng ta tìm chuyện gì đó làm đi. Hay là đi đốt pháo được không?"

Dịch Dương nhìn những ngón tay thon dài trắng nõn của cô níu ở tay áo mình, lại nhìn đôi mắt đen láy của cô, thủng thẳng nói: "Ừ."

***

Trong khoảng sân trống phía trước Tiêu Phòng Điện có đặt vài cọc pháo hoa, Thương Lâm cầm ngọn đuốc nhỏ, cẩn thận đến gần, châm vào là lập tức né ra sau ngay. Để tiện hành động, cô không mặc áo choàng, chỉ mặc một chiếc áo ba lớp màu đỏ, làn váy nhẹ nhàng phất phơ trông hết sức cao quý. Dịch Dương thì mặc một chiếc áo choàng màu đen, cô châm lửa xong là hắn lập tức kéo cô qua, choàng áo lên người cô. Hai người dựa vào nhau, Thương Lâm ôm cánh tay hắn, cùng ngẩng đầu ngắm những hoa văn rực rỡ đang nở tung trên bầu trời.

Bởi vì là năm mới nên cung nữ thái giám trong Tiêu Phòng Điện cũng không cần thận trọng giữ phép tắc như thường ngày, hai ba người chụm lại,

https://thuviensach.vn

ở trong vườn đốt pháo hoa. Thương Lâm nhìn cảnh náo nhiệt ấy, mơ hồ như mình đã trở lại với khu phố nhỏ thời thơ ấu, xung quanh đều là hàng xóm của cô, mọi người cười nói vui vẻ, cùng đón năm mới.

Cô nhớ tới giao thừa năm ấy, cô từ trong nhà chạy ra, băng qua nửa thành phố tới khu nhà của Mạc Đình Hiên. Gió đêm lạnh thấu xương tấp vào mặt cô làm đau rát, nhưng vừa nghĩ đến chuyện có thể lập tức nhìn thấy anh thì cô không để ý chuyện gì nữa. Nhưng khi cô chạy tới nơi thì lại nhìn thấy anh đang ôm Tô Bắc Bắc, hai người cùng nắm một cây pháo hoa lớn, cười rất vui vẻ. Cô lặng lẽ nhìn họ, đứng ở đó thật lâu, cuối cùng rời khỏi đó trước khi họ phát hiện ra cô.

Dịch Dương nhìn cô bạn gái bên cạnh mình, tâm trạng cô đang vui vẻ nhưng không biết tại sao tự nhiên mắt lại đỏ lên. Hắn hơi ngạc nhiên, đưa tay nâng mặt cô lên. "Sao thế? Em nhớ nhà sao?"

"Không... không phải." Thương Lâm mỉm cười, nói: "Em chỉ cảm thấy vui vẻ thôi. Có nhiều chuyện trước kia vẫn cứ vướng mắc trong lòng em, chỉ cần nhớ tới là rất buồn bã. Nhưng vừa rồi em phát hiện dù mình nhớ tới những chuyện ấy thì cũng không đau lòng nữa. Thì ra đúng là như người ta đã nói, chỉ cần bắt đầu một cuộc tình mới thì có thể quên đi những hồi ức đau lòng ấy."

Cô nói tới đây, chỉ cảm thấy tình cảm dâng tràn trong lòng mình, bất chấp xung quanh còn có người liền nhào vào lòng hắn. Vóc người của hắn rất cao, cô chỉ đứng tới vai hắn. Lúc này cô ôm eo hắn, ngửa đầu nhìn hắn. "Dịch Dương, trước kia em chưa từng nói, nhưng thật sự là có thể gặp được anh, em cảm thấy rất vui mừng..."

Trong mắt cô vẫn còn chưa ráo nước, phản chiếu ánh pháo hoa đẹp rực rỡ, lấp lánh mê người như hai viên ngọc quý. Cô nghiêm túc nhìn hắn, dường như chỉ muốn thổ lộ với hắn vài câu mà không cần hắn hồi đáp.

https://thuviensach.vn

Nhưng hắn nhận ra được rõ ràng trong đôi mắt to tròn ấy thấp thoáng có vẻ chờ mong.

Hắn như bị mê hoặc, một tay đỡ lấy eo cô, từ từ cúi đầu xuống. Khoảng cách giữa hai người ngày càng gần, hai chóp mũi sắp chạm vào nhau. Hắn nhìn cái bóng của mình trong mắt cô, tự nhiên cảm thấy vui vẻ. Trong mắt cô chỉ có hắn, như thế rất tốt.

Khẽ ngửi hương thơm ngát trên người cô, hắn thì thầm. "Anh cũng vậy, có thể gặp được em, anh cũng cảm thấy rất vui." Ngừng một lát, cuối cùng hắn cũng nói ra câu ấy. "Anh thích em."

Thương Lâm còn chưa kịp hoàn hồn lại thì đã bị hắn hôn lên môi.

Môi hắn rất nóng bỏng, nhẹ nhàng gặm cắn môi cô, giống như đang nhấm nháp một món ngon vậy. Tuy hai người đã làm chuyện ấy một lần nhưng đối với ký ức ấy, Thương Lâm vẫn rất mơ hồ, thậm chí cô còn không nhớ hắn có từng hôn cô không. Cho nên lúc này, hắn đột nhiên hôn cô như vậy, cô không nhịn được mà run lên, chỉ có thể ngửa đầu, im lặng nhận lấy.

Pháo hoa vẫn cứ liên tục được phóng lên trời, ánh sáng rực rỡ, lấp lánh khó tả. Dưới bầu trời đêm ấy, một chàng trai mặc áo choàng đen đang ôm một cô gái mặc váy đỏ, hôn một cách chuyên chú.

Tay phải của hắn siết chặt eo cô, như là không muốn buông ra.

***

Từ sau đêm giao thừa, tâm trạng của Thương Lâm vẫn luôn rất tốt, cho dù công việc mỗi ngày rất bận rộn thì vẫn cứ vui vẻ. Ngay cả Nhập Họa cũng bị cô lan truyền sang, nói khí sắc của cô tốt hơn trước rất nhiều. Thương Lâm nghiêm túc suy nghĩ một lát, kết luận rằng người gặp được chuyện vui thì tinh thần sẽ sảng khoái.

https://thuviensach.vn

Tuy rằng đêm giao thừa, cô và Dịch Dương không hề xảy ra chuyện gì nhưng chỉ nụ hôn kia thôi cũng đã đủ để tim cô đập loạn xạ. Cô cứ luôn nhớ đến ánh mắt của Dịch Dương nhìn cô khi ấy, rất chăm chú, gần như là thành kính. Còn nụ hôn của hắn thì vừa dịu dàng vừa triền miên, bên trong tràn đầy vẻ yêu thương và trân trọng, khiến trái tim cô như tan chảy.

Hắn nói với cô: hắn thích cô!

Cô nhớ tới sự đa nghi của mình trong thời gian vừa qua, lòng có hơi ấy náy. Tính cách của Dịch Dương là thế, thích một người nhưng không biết làm thế nào để bày tỏ, nhưng rõ ràng sau khi ở bên cô thì đã rất cố gắng, thế mà cô vẫn hoài nghi hắn, đúng là không nên.

Sau này nhất định phải thay đổi suy nghĩ. Tính hắn là thế, cô nên thích ứng là vừa. Trong một mối quan hệ, cần phải có hai người cùng cố gắng thì mới có thể lâu dài được. Cô tình nguyện mình là người bỏ ra nhiều hơn.

Cô vực lại tinh thần, cho nên cả người đều thấy nhẹ nhõm, cho dù bị Hoắc Tử Nhiêu châm chích thì vẫn không thể phá hỏng tâm trạng vui vẻ của cô.

***

Mồng tám tháng giêng, Tiêu Phòng Điện đón một vị khách không mời mà đến.

Là Thẩm Hương.

Nàng ta là bạn thân của Tô Cẩm lúc trước, hai người cùng phục vụ tại Hạnh Viên, sớm chiều ở cạnh nhau đến ba năm. Sau khi Tô Cẩm được sắc phong làm cung tần, Thẩm Hương liền trở thành cung nữ quản lý của nàng ta, hết sức bảo vệ nàng ta. Thương Lâm nhìn cô gái đang quỳ trước mặt mình, rõ ràng là còn trẻ như thế nhưng tinh thần thì đã suy sụp, hết sức tiều tụy.

https://thuviensach.vn

"Ngươi... đứng lên đi!" Cô nhắc lại lần nữa. "Uyển tiệp dư mất, bổn cung cũng rất đau buồn. Bổn cung biết trước kia người và nàng ta có quan hệ rất tốt, cho nên có yêu cầu gì thì đều có thể nói ra. Bất luận là ngươi muốn ra khỏi cung hay đến cung nào hầu hạ đều được, bổn cung sẽ cố sức thỏa mãn ngươi."

Thẩm Hương mím môi, trấn tĩnh nhìn Thương Lâm, giọng hơi khàn khàn. "Hoàng hậu nương nương, nô tì không có nguyện vọng gì khác, chỉ mong nương nương có thể làm chủ cho Uyển tiệp dư, tra ra hung thủ hại chết cô ấy."

Tay phải của Thương Lâm nắm chặt khăn tay. "Ngươi có ý gì?"

"Nô tì nghi ngờ Uyển tiệp dư bị người ta hại chết." Trong mắt Thẩm Hương có vẻ căm phẫn. "Có người ở trong bóng tối luôn uy hiếp cô ấy, cô ấy bị người ta bức ép mới thành ra thế này..."

Thương Lâm khẽ hít sâu một hơi, cố gắng bảo mình phải trấn tĩnh lại. "Ngươi từ từ nói, kể hết cho bổn cung những chuyện mà ngươi biết, đừng để sót chuyện gì."

Thẩm Hương thấy phản ứng của Thương Lâm như thế thì lòng thở phào nhẹ nhõm. hoàng hậu quả nhiên phản ứng như suy đoán của nàng ta, muốn nghe nàng ta trình bày, cũng đồng ý tìm hiểu oan khuất của A Cẩm.

"Thật ra mấy tháng cuối cùng của thai kỳ, tâm trạng của Uyển tiệp dư không được bình thường cho lắm. Cô ấy cứ luôn âu sầu, đêm đến cũng ngủ không ngon. Nô tì cứ tưởng mang thai là thế, cô ấy lại lo cho tương lai của tiểu hoàng tử nên không cảnh giác lắm, ai ngờ cô ấy lại..." Thẩm Hương nói xong, nước mắt lại chảy dài. "Bây giờ nghĩ lại khi ấy, đôi khi cô ấy sẽ nói những lời rất khó hiểu với nô tì, rõ ràng là có ẩn ý trong đó. Cô ấy đang sợ hãi, có người âm thầm uy hiếp cô ấy!"

.....

https://thuviensach.vn

Thương Lâm nghe xong những lời kể rời rạc của Thẩm Hương, mày chau lại, một lúc sau mới chậm rãi nói. "Những lời ngươi nói đều chỉ là suy đoán của ngươi, chỉ bằng những thứ ấy thì hoàn toàn không thể chứng minh Uyển tiệp dư bị ngươi ta uy hiếp hãm hại." Cô ngừng lại. "Bổn cung biết ngươi đang nghi ngờ ai, vậy ngươi cũng phải hiểu rằng nếu không có bằng chứng xác thực thì bổn cung cũng không thể động tới người đó."

Thẩm Hương nghe thế thì mặt tái mét. "Nương nương nói thế... là không đồng ý giúp A Cẩm sao?"

Thương Lâm hơi bực mình. "Ngươi nghe mà không hiểu sao? Không phải ta không muốn mà ta không làm được." Nàng ta tưởng Hoắc Tử Nhiêu dễ đối phó lắm sao? Không bằng không chứng mà nói nàng ta hại chết một phi tần, đùa sao chứ!

Môi Thẩm Hương run run, im lặng một lát rồi đột nhiên đi bằng đầu gối tới trước, dập đầu một cái thật mạnh bên chân Thương Lâm. "Nô tì biết trong lòng nương nương vẫn để bụng tới chuyện Tô Cẩm mạo phạm nương nương lúc trước, bây giờ nô tì ở đây dập đầu tạ tội với nương nương thay cô ấy! Nhưng người đã đi rồi, nô tì cầu xin nương nương hãy khoan thứ cho A cẩm, lấy lại công bằng cho cô ấy."

Thương Lâm bị nàng ta khiến cho cả người mất tự nhiên. "Ngươi mau đứng dậy đi!" Cô đưa tay đỡ nàng ta. "Cho dù Tô Cẩm từng có ý tiếp cận bệ hạ thì đó cũng không phải tội gì lớn, bổn cung sớm đã không để bụng."

Thẩm Hương lắc đầu, vẫn không chịu đứng dậy. "Nương nương đừng gạt nô tì, nếu người không trách tội A Tẩm từng hạ xuân dược mê hoặc bệ hã thì sao không chịu giải oan cho cô ấy chứ?"

Thương Lâm cảm thấy một luồng khí lạnh bốc thẳng lên đầu. "Ngươi nói hạ xuân dược?"

---

https://thuviensach.vn

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Chân Tướng

Thẩm Hương vẫn không phát hiện ra, chỉ cúi đầu nói: "Nô tì vốn cũng không biết, nhưng mấy ngày trước khi sắp xếp lại di vật của A Cẩm thì phát hiện ra một đơn thuốc kích thích trong một quyển sách. Vì thế nô tì liên tưởng tới sáng ngày hôm đó, bệ hạ và nương nương cùng rời khỏi Hàm Thúy Các, rồi bộ dạng lo sợ bất an của A Cẩm. Còn nữa, mấy tháng sau đó, cô ấy cứ luôn nói mình đã phạm phải sai lầm lớn. Lúc ấy nô tì chỉ nghĩ là cô ấy lo là nương nương sẽ trách tội cô ấy vì đã tiếp cận bệ hạ, không ngờ còn có chuyện này..."

Thương Lâm cảm thấy đầu óc trống rỗng, giống như là đang đi trên mây, không cẩn thận một cái là sẽ rơi xuống đất. Cô cố hết sức để giữ bình tĩnh, nhưng bên tai vẫn không ngừng vang vọng những lời của Thẩm Hương.

Sáng ngày hôm ấy, cô và Dịch Dương cùng rời khỏi Hàm Thúy Các...

Cô tới nơi này lâu như vậy, chỉ có một lần rời khỏi Hàm Thúy Các vào buổi sáng, đó chính là lần chạy tới tìm Dịch Dương để bày tỏ rồi cuối cùng xảy ra quan hệ.

"Nương nương... không biết sao?" Cuối cùng Thẩm Hương cũng phát hiện ra điều khác thường, do dự nhìn Thương Lâm.

Thương Lâm khẽ mỉm cười, vờ như không có chuyện gì, nói: "À, đương nhiên là bổn cung biết, nhưng nói cho cùng thì chuyện này không

https://thuviensach.vn

được sạch sẽ lắm, nói ra sẽ làm ảnh hưởng tới thanh danh của người đã mất." Thấy mặt Thẩm Hương đầy vẻ xấu hổ thì cô thờ ơ nói. "Nhưng nếu ngươi đã nhắc đến thì bổn cung cũng muốn hỏi cho ra lẽ." Giọng cô nghe có vẻ thong dong nhưng thật ra ẩn chứa sự khẩn trương, giống như là đang cố kiềm nén thứ gì đó. "Đêm hôm đó... Uyển tiệp dư hạ dược vào rượu của bệ hạ, hay là thức ăn?"

"Đều không phải." Thẩm Hương tưởng là cô muốn hỏi cho rõ ràng rồi mới quyết định có tha thứ cho Tô Cẩm hay không nên không dám giấu giếm. "Nô tì đã xem kỹ rồi, loại thuốc ấy hòa tan trong nước, lúc bệ hạ rửa tay thì thông qua lỗ chân lông tiến vào cơ thể, cho nên..."

Không ngờ lại có biện pháp phức tạp như vậy, thảo nào người cảnh giác như Dịch Dương mà vẫn bị trúng bẫy.

Thương Lâm không phát hiện ra rằng mình đã bất tri bất giác tin vào điều đó, cô chỉ cảm thấy đầu óc rã rời, thụ động ngồi nghe Thẩm Hương tiếp tục phân tích. "Đây cũng là nguyên nhân khiến nô tì nghi ngờ. Nương nương cũng biết rồi đó, lúc ấy A Cẩm chẳng qua chỉ là một bảo lâm, thân phận rất thấp, không có chút thế lực gì, sao có thể có được loại thuốc ấy? Nhất định là có người đã lừa cô ấy, thuốc cũng là do người khác đưa cho cô ấy!" Giọng Thẩm Hương run run. "Cô ấy thật là ngốc, có lẽ cho rằng mình gần gũi bệ hạ một chút thì có thể giữ được trái tim ngài..."

Cuối cùng Thương Lâm cũng có thể lên tiếng. "Vậy phương thuốc ấy... ngươi có mang theo không? Nếu không mang theo thì về lấy, bổn cung muốn xem xem."

Thẩm Hương ngập ngừng. "Vậy chuyện của A cẩm..."

Thương Lâm cười nhạt. "Chuyện của nàng ta để sau hẵng nói, bổn cung phải làm rõ chuyện này trước."

***

https://thuviensach.vn

Trong điện đã lên đèn, ánh sáng lờ mờ tạo nên một cảm giác đẹp đẽ kỳ lạ. Thương Lâm nằm trên chiếc ghế dựa, tay phải thòng xuống giữa không trung, ngón tay kẹp một tờ giấy mỏng, vẻ mặt bình tĩnh nhìn đống tuyết đọng bên ngoài trời.

Cận Dương ở phía nam, quanh năm suốt tháng hiếm khi có tuyết rơi nên hôm qua khi nhìn thấy bông tuyết phủ khắp nơi thì cô đã rất kinh ngạc. Cảnh đẹp này rất khó được nhìn thấy, cho nên Dịch Dương đã dẫn cô ra sau vườn nặn người tuyết, chơi đùa đến toát cả mồ hôi. À, không đúng, không phải Dịch Dương dẫn cô đi nặn người tuyết mà là cô bắt Dịch Dương phải cùng nặn với mình. Nhiều lúc, cô có tính khí trẻ con, thích làm những chuyện khiến hắn cảm thấy rất ngây thơ, nhưng cho dù khi ấy hắn có khịt mũi chê cười thì dưới sự mè nheo của cô, hắn vẫn miễn cưỡng mình chơi với cô.

Đúng vậy, là miễn cưỡng. Sao lúc đó cô lại không nhận ra chứ.

Môi cô bật lên một tiếng cười khổ. Cô đắp tờ giấy lên mặt, trước mũi vẫn còn mùi mực nước. Từ nhỏ cô đã thích ngửi mùi mực nước, mỗi khi ngửi thấy thì trong lòng cảm thấy rất bình yên, nhưng hôm nay cách này lại mất đi công dụng.

Cuối cùng thì những lo lắng bất an thỉnh thoảng cứ hiện lên trong lòng mấy tháng nay đã được chứng thực là không phải do cô lo bóng lo gió. Mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó. Đêm hôm ấy, cái đêm mà hai người đều mê loạn, vượt qua nhiều giai đoạn để tiến hành đến bước cuối cùng, thì ra không đơn giản như vậy.

Không phải là không kiềm chế được tình cảm, mà là do bị trúng bẫy, thế thôi!

Thật ra trước đó cô đã thấy là lạ, người như Dịch Dương không lý nào lại không kiềm chế được mình, làm ra chuyện như vậy. Có điều cô không

https://thuviensach.vn

nghĩ ra nguyên nhân, hắn lại nói với cô là vì thích cô nên cô liền chấp nhận lời giải thích này.

Bởi vì cô thích lý do này.

nhưng lừa ai thì được chứ lừa bản thân thì không thể lâu dài.

***

"Sao em lại nằm ở đây?" Dịch Dương bước vào điện thì nhìn thấy Thương Lâm nằm trên chiếc dựa và thất thần. Trời lạnh thế này mà cô cũng không biết đắp thêm một chiếc chăn, tay đều lạnh ngắt hết rồi kìa.

Hắn ngồi xuống bên cạnh chiếc ghế dựa, nắm lấy tay cô để sưởi ấm cho cô, mày nhíu lại. "Em không khỏe chỗ nào sao?"

Thương Lâm quay đầu qua, bình tĩnh nhìn hắn.

"Sao thế?" Dịch Dương nhìn cô với vẻ dò xét.

Thương Lâm mím môi. "Không, em vừa nghĩ đến một số việc thôi."

"Chuyện gì?" Dịch Dương cười. "Hôm nay ăn điểm tâm là bánh đậu nành hay bánh mẫu đơn à?"

Hắn lại trêu chọc cô nữa, nhưng Thương Lâm lại không hề có phản ứng gì, chỉ nắm tay hắn và mỉm cười, nói với giọng nũng nịu. "Em hỏi anh nha, nếu đêm hôm đó anh và em không xảy ra chuyện đó thì anh có làm bạn trai em không?"

Cô giả vờ như rất thờ ơ, không thèm để ý nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào mặt hắn, không bỏ qua bất cứ sự thay đổi nào trên ấy.

Chân mày Dịch Dương khẽ nhúc nhích, trong mắt thoáng xẹt qua chút ngạc nhiên nhưng nhanh chóng trở lại bình thường ngay. Hắn đưa tay bắn

https://thuviensach.vn

vào trán cô. "Đang nghĩ gì vậy? Muốn lừa anh nói lời ngon tiếng ngọt sao?"

Nếu là trước đây, chắc chắn Thương Lâm đã cho là hắn đang trêu chọc cô. Nhưng hôm nay cô đã sớm có sự chuẩn bị, có thể nhận ra rằng chẳng qua hắn đang dùng những lời này để trì hoãn, cho mình thêm chút thời gian mà thôi.

"Nếu anh không muốn trả lời câu này thì trả lời một câu hỏi khác, được không?" Cô nhẹ giọng nói. "Rốt cuộc thì... hôm đó anh uống nhầm thuốc hay sao vậy? Sao khi không..."

Mấy chữ 'uống nhầm thuốc' vừa được thốt ra thì vẻ mặt của Dịch Dương lập tức mất tự nhiên, giống như là bị ai đi guốc trong bụng. Thương Lâm nhìn biểu hiện này của hắn thì chút hy vọng mong manh còn sót lại trong lòng cũng tan biến theo, chỉ không ngừng nghĩ thầm: quả nhiên, quả nhiên...

Cô vốn nghĩ, cho dù chuyện hạ dược là thật nhưng chưa chắc hắn đã biết, như vậy những gì hắn nói với cô không hẳn đều là giả đối. Nhưng hắn là người khôn ngoan như vậy, bị hạ dược đã là rất hiếm khi, sau đó không phát hiện ra mới là lạ.

Hắn vỗ vỗ hai má cô, nghiêm túc hỏi. "Em đang định tính sổ với anh đấy à? Đã qua lâu lắm rồi, bây giờ mới nói chuyện này phải chăng là đã quá muộn?"

Thương Lâm nhìn hắn. "Chẳng qua em chỉ tò mò mà thôi, anh chọn một câu để trả lời em đi."

Dịch Dương im lặng một lát rồi nắm chặt tay cô. "Cho dù không có chuyện đêm hôm ấy thì sớm muộn gì chúng ta cũng ở bên nhau mà thôi. Anh biết chuyện đó lúc đầu là do không kiềm chế được, cho nên sau này vẫn luôn cố gắng điều chỉnh quan hệ của chúng ta. Chuyện đã tới nước này,

https://thuviensach.vn

chúng ta ở bên nhau mới là điều quan trọng nhất đúng không? Em đừng nghĩ tới mấy chuyện râu ria ấy nữa."

Thương Lâm cúi đầu mỉm cười, nhìn hai bàn tay đang nắm chặt của họ, một lát sau mới nhẹ giọng nói: "Ừm, em biết rồi."

Cô cũng không rõ cảm giác trong lòng mình lúc này nữa. Khi nghe được tin này, lúc đầu cô hơi tức giận, còn có chút uất ức, nhưng đến bây giờ, chỉ còn lại sự bất đắc dĩ. Trải qua cuộc nói chuyện vừa rồi, thậm chí cô bắt đầu thấy thông cảm cho Dịch Dương. Nói cho cùng thì hắn cũng chỉ bị người ta tính kế mà thôi, thế mà lại phải chịu toàn bộ trách nhiệm trong việc này, phải yêu đương với một cô gái mà mình không hề yêu thích.

Thậm chí vì muốn làm cho cô cảm thấy dễ chịu hơn, hắn còn lừa cô rằng bởi vì thích cô nên mới ở bên cô.

Cô nhớ ra mấy tháng nay, số lượng những lời yêu thương ngon ngọt mà hắn dành cho cô không nhiều lắm. Trước đó cô còn chê hắn quá lãnh đạm, hiếm khi nghe được một câu cho lọt tai. Bây giờ cô mới hiểu ra, nói vài câu như thế thì đã quá hời cho cô rồi.

Không biết khi hắn nói nhưng câu ấy thì có buồn nôn muốn ói không?

***

Cảm giác từ thiên đường rơi xuống trần gian quá phức tạp, Thương Lâm phải mất mấy ngày trời để có thể tiếp nhận được sự thật này. Quấn mình trong chăn, nằm trên giường, cô bắt đầu cảm kích những gì mà cô đã trải qua trong quá trình yêu thầm Mạc Đình Hiên mấy năm nay. Nếu lúc trước không có quá nhiều đả kích như vậy, e là lúc này cô đã không chịu nổi.

Không ngờ có một ngày, cô lại cảm thấy may mắn vì mình từng bị tình yêu làm tổn thương nhiều như vậy, Thương Lâm cười tự trào. Chỉ mấy

https://thuviensach.vn

ngày trước thôi, cô còn cảm thấy Dịch Dương chính là chúa cứu thế, mở ra một giai đoạn mới trong cuộc đời cô, làm cho cô có thể thản nhiên mà đối diện với những ký ức trong quá khứ. Nhưng chỉ trong chớp mắt, khoảng thời gian ở cùng hắn cũng đã biến thành điều cấm kỵ mà cô không muốn nhắc đến.

Những lúc cảm xúc tồi tệ nhất, thậm chí cô bắt đầu hoài nghi phải chăng cả đời này đã định sẵn là cô không gặp được chuyện đôi bên cùng thật lòng yêu nhau.

Cô cứ mãi là người theo đuổi.

Trong lòng cô cũng hiểu được là trong chuyện này, Dịch Dương đã hết sức có nghĩa khí. Mà sau khi biết rõ hết mọi chuyện, điều cô có thể làm được cũng chỉ có một: Nói rõ với Dịch Dương, bảo anh không cần tiếp tục đóng kịch nữa.

Nhưng vừa nghĩ đến chuyện từ nay về sau không còn được ôm cánh tay hắn làm nũng một cách danh chính ngôn thuận nữa thì cô lại hy vọng cái ngày mình nói rõ ràng ấy từ từ hãy đến.

Để cô được sống trong giả dối thêm một ngày nữa.

Sự buồn bã ủ ê của cô rốt cuộc đã khiến cho Nhập Họa chú ý đến. Một buổi chiều nọ, nàng ta đến trước mặt cô, ngập ngừng cả buổi trời, cuối cùng cũng hỏi ra những lời trong lòng. "Công chúa, có cần... gọi thái y đến khám không?"

"Khám cái gì?"

"Nô tì thấy gần đây tinh thần của người không được tốt lắm, cơm cũng ăn không vô, lại còn hay ngủ nữa..."

https://thuviensach.vn

Nhập Họa còn chưa nói xong thì Thương Lâm đã hiểu ý của nàng ta, nhất thời không biết phải nói gì.

Nha đầu này nghi ngờ cô đã có thai chắc!

Chưa nói đến chuyện mấy tháng nay cô không có làm chuyện đó, mà cho dù là cái lần duy nhất ấy thì cô cũng đã uống thuốc tránh thai rồi!

Nghĩ đến chuyện uống thuốc, tâm trạng của Thương Lâm lại trở nên nặng nề. Lúc Dịch Dương đề xuất ý kiến ấy, cô cũng không nghĩ gì nhiều. Tình hình của bọn họ vốn không thích hợp để sinh con, cho nên cô cứ thản nhiên mà uống thuốc. Nhưng bây giờ nghĩ lại thì không biết là nên lấy làm may mắn hay tiếc nuối.

Lý trí nói với cô rằng may mà khi ấy mình đã uống thuốc, nếu không lỡ có thai thì bây giờ càng buồn gấp bội. Nhưng sâu tận đáy lòng, cô lại đang đau buồn, buộc cô phải suy nghĩ hết lần này đến lần khác rằng mất đi cơ hội ấy thì phải chăng cả đời này cô cũng không còn khả năng có mang huyết mạch của Dịch Dương nữa?

Phiền muộn nghĩ suy hàng trăm lần, Thương Lâm bực bội ôm đầu hét lớn một tiếng. Bực mình quá! Thần thời gian ơi, nếu người không muốn để chúng con ở bên nhau thì đừng có làm ra những chuyện như vậy, cho người ta hy vọng nhưng lại không tạo ra kỳ tích, đạo đức nghề nghiệp của người để đâu?

***

Thật ra Thương Lâm cũng biết trong lời nói của Thẩm Hương có rất nhiều điểm đáng nghi. Con người Thẩm Hương không được thông minh lắm, khi Tô Cẩm còn sống, nàng ta không phát hiện Tô Cẩm có sự khác thường. Sau khi Tô Cẩm chết, nàng ta cũng không thể bình tĩnh mà xem xét những chuyện có liên quan, cho nên kết luận này chưa chắc đã chính xác.

https://thuviensach.vn

Thế là sau khi thoát khỏi cơn chấn kinh, Thương Lâm bắt đầu dùng lý trí phân tích chuyện này.

Nghi vấn lớn nhất nằm trong đơn thuốc này. Nói cho cùng thì xuân dược là thứ không tốt lành gì, dùng xong thì thôi đi, có cần phải giữ lại phương thuốc không? Đang đợi người ta phát hiện ra sao chứ? Cho dù Tô Cẩm có ngốc hơn chăng nữa thì cũng sẽ không phạm phải sai lầm này.

Cô suy đi nghĩ lại vẫn không nghĩ ra chân tướng cho nên nhăn nhó cau có như là bị người ta giết cả nhà, chỉ có khi Dịch Dương tới thì mới làm như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Nhưng dù cô có giả vờ tốt thế nào chăng nữa thì với sự nhạy cảm của Dịch Dương, há có thể không phát hiện ra tâm trạng cô có sự khác thường. Nhưng vì năm mới có quá nhiều chuyện phải làm nên hắn cũng không có thời gian mà chú ý đến, đợi đến khi tranh thủ được thời gian thì mới từ tốn xuất hiện trước mặt cô, ung dung nói: "Lần trước anh hứa với em, hôm nay thực hiện thôi."

"Hứa điều gì?" Thương Lâm lấy làm lạ.

Dịch Dương khẽ cúi người xuống, nhìn vào mắt cô. "Hẹn hò đó." Hắn nắm lấy tay cô. "Chúng ta đi hẹn hò thôi."

...Cho nên bây giờ đang quay chương trình hẹn hò xem mắt của MangoTV sao?

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Nguyên Tiêu

Ngày hẹn hò mà Dịch Dương chọn có hơi đặc biệt nhưng vẫn nằm trong sự dự đoán của Thương Lâm: rằm tháng giêng - tết nguyên tiêu.

Thương Lâm còn nhớ trước đây mình từng nhiều lần nghi hoặc, tại sao khi miêu tả những câu chuyện hẹn hò dưới trăng đầy cảm động ở cổ đại thì đều xảy ra vào tết nguyên tiêu, ngay cả thời gian các hảo hán trong "Thủy Hử" xuất kích đều chọn vào đêm ấy. Khi cô đọc thêm nhiều sách về lịch sử thì mới biết, bởi vì những ngày khác ban đêm đều bị giới nghiêm...

Tuy Đại Ngụy là một triều đại không tồn tại trong sử sách nhưng những quy tắc thì lại rất rõ ràng, kinh đô Cận Dương thực hiện chế độ giới nghiêm rất chặt chẽ, sau khi mặt trời lặn, dân chúng không được đi lại trên đường, tối nào triều đình cũng phái kim ngô vệ đi tuần tra ngoài phố, hễ bắt được thì đánh chết không cần hỏi.

Dưới tình hình như vậy, quanh năm suốt tháng chỉ có ba buổi tối là trước, sau và đêm nguyên tiêu là được tự do dạo chơi trên đường, cho nên bất luận là yêu đương hẹn hò hay ẩu đả đánh nhau thì cũng chỉ có một ngày "hoàng đạo" này...

Lời mời hẹn hò đã được đưa ra nhưng Thương Lâm vẫn còn chần chừ. "Em nhớ tối hôm ấy anh còn có việc phải chủ trì mà."

"Đều là những chuyện làm theo thông lệ, xong nhanh lắm." Hắn mỉm cười. "Đến đây lâu như vậy, chúng ta cũng nên đi mở mang tầm mắt, xem

https://thuviensach.vn

cuộc sống về đêm của thời đại này như thế nào chứ."

Sắc mặt hắn ôn hòa, mang theo vẻ kiên nhẫn hiếm thấy, lẳng lặng đợi cô trả lời. Thương Lâm nhìn vẻ mặt hắn, cảm thấy lòng mình như một tờ giấy bị nhàu, được hắn từ từ vuốt phẳng.

Cô cong môi lên, cười gật đầu. "được."

***

Tối hôm ấy, Thương Lâm và Dịch Dương thay quần áo bình thường như bách tính, hòa vào dòng người đông đúc nhộn nhịp kia.

Dọc theo đường đi, nhà cửa và hàng quán hai bên đường đều treo lồng đèn, từng chiếc một đung đưa giữa bóng đêm, giống như những ngôi sao lấp lánh tụ lại, đưa dải ngân hà từ chín tầng mây xuống mặt đất. Hai bên đường thì càng náo nhiệt, những người buôn bán nhỏ đều đang rao bán những món hàng của mình: tò he, trang sức, đèn thả trôi sông đủ màu đủ sắc, còn có một ông lão đang làm ảo thuật... Mỗi thứ đều khiến Thương Lâm nhìn hoa cả mắt. Nếu lúc mới ra ngoài, tâm trạng của cô hơi tệ thì sau khi đi dạo được một nửa con phố Thanh Loan, cô đã có thể nở những nụ cười thoải mái.

"Quả nhiên tai nghe là giả, mắt thấy là thật, cho dù trước kia có thấy người ta miêu tả trong sách bao nhiêu lần đi chăng nữa thì vẫn không bằng tận mắt nhìn thấy. Quả thật là khiến lòng rung động." Thương Lâm cười nói. "Phồng hoa hưng thịnh, Giang Nam quả là vùng đất màu mỡ giàu có."

Dịch Dương nhìn đôi môi hơi nhếch lên và đôi mắt cong cong của cô, lòng thấy nhẹ nhõm. Cuối cùng thì cô cũng vui lên được một chút, tối nay đi chuyến này là đúng rồi.

Hắn bỗng nắm chặt tay cô, dắt cô đi vào một cửa hàng trang sức gần đấy nhất. "Lúc nãy anh thấy em nhìn vào trong này mấy lần, thích thứ gì

https://thuviensach.vn

à?"

Thương Lâm ngẩn ra, nhìn hắn, rồi lại ngắm nghía những miếng ngọc bày trong tủ, cười nói: "Anh đoán xem?"

Dịch Dương quan sát một vòng, không lấy trâm cài mà lại chọn một đôi hoa tai. Bên ngoài viên ngọc đỏ có viền một vòng bằng vàng, buông dài xuống và được nối với chuôi bằng những sợi vàng mảnh, thoạt nhìn có vẻ vừa thanh mảnh vừa tinh xảo, cho dù bị đặt vào giữa một đống trang sức thì vẫn hết sức bắt mắt. "Cái này đẹp nè."

Ông chủ thấy thế thì vội nói. "Lang quân thật có mắt nhìn, đôi hoa tai này là thứ tốt nhất của tiệm, rất xứng với quý phu nhân."

Dịch Dương ướm thử đôi hoa tai lên trái tai của Thương Lâm, cười nhẹ. "Đúng là rất hợp với em." Hắn vẫn còn nhớ cảm giác kinh ngạc khi lần đầu tiên nhìn thấy cô đeo hoa tai bằng ngọc đỏ, lúc ấy mới biết màu đỏ có thể làm tôn lên làn da trắng ngần của cô, hết sức bắt mắt, vô cùng xinh đẹp.

Thương Lâm nhận lấy đôi hoa tai, ngắm nghía tỉ mỉ rồi ngẩng đầu lên cười. "Vậy anh đeo nó cho em đi."

Hắn ngẩn ra, định nói là mình không biết đeo nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đầy mong đợi của cô thì không thể nói được những lời từ chối. Những ngón tay sạch sẽ cầm chiếc hoa tai nho nhỏ, còn tay kia thì sờ lên vành tai trắng nõn của cô, cẩn thận mà thử đeo vào.

Thương Lâm im lặng đứng đó, mặc cho hắn đeo hoa tai giúp mình. Chắc chắn là hắn chưa bao giờ làm chuyện này, động tác gần như là vụng về, khiến cô thấy hơi đau. Nhưng cô không nói gì cả, cho dù là đầu kim loại nhọn chọc vào phần thịt mềm bên cạnh cái lỗ thì cô vẫn giữ nụ cười.

Vóc người của hắn quá cao, khi làm chuyện này phải hơi cúi người xuống. Thương Lâm nhìn những sợi tóc mai đen bóng của hắn, rồi những

https://thuviensach.vn

đường cong góc cạnh, lòng vừa ngọt ngào vừa chua xót.

Bất luận trước kia hay sau này có thế nào thì ít nhất giờ phút này, hắn đang chăm chú nhìn cô, chỉ nhìn cô mà thôi.

Cuối cùng hắn cũng làm xong, rồi nghiêm túc mà ngắm cô. Người đẹp như ngọc, hai bên tai đeo hai viên ngọc đỏ như máu, người và vật sáng chói lên, như có thể chiếu sáng cả gian phòng.

Hắn ngắm cô một lúc, cuối cùng cười khẽ. "Em thế này rất xinh đẹp." Hắn ngừng rồi nói tiếp. "Anh rất thích."

***

Sau khi hai người rời khỏi cửa hàng trang sức, không khí đột nhiên trở nên hơi là lạ. Thương Lâm cứ sờ lên đôi hoa tai rồi cúi đầu đi đường, dường như đang có sự giằng cô kịch liệt trong lòng. Dịch Dương thì dùng đuôi mắt khẽ liếc nhìn cô, trong lòng thì lẳng lặng suy tư.

Hắn biết chắc chắn cô đang có chuyện gì đó rất quan trọng muốn nói với hắn, sắp không nhịn được nữa rồi. Nhanh thôi, chắc đi tới con hẻm tiếp theo là cô sẽ nói.

Từ cử chỉ và sắc mặt của cô, hắn có thể đoán ra chuyện này nhưng lại không cách nào đoán được cô đang muốn nói gì. Có điều trong lòng luôn có một dự cảm không lành, giống như đây là chuyện mà hắn sẽ không muốn nghe...

Rốt cuộc thì Thương Lâm cũng ngẩng đầu lên. "Dịch Dương..."

"Cứu mạng..." Đột nhiên, có một tiếng thét chói tai vang lên làm hai người đồng loạt ngẩng đầu, chỉ thấy trên lan can của lầu hai phía trước có một cô gái mặc áo hồng nhạt đang đung đưa trên đó, hai tay bấu vào lan can, nhưng có vẻ sắp rơi xuống.

https://thuviensach.vn

Thân thể của Thương Lâm phản ứng nhanh hơn đầu óc của cô. Cô chạy vội tới dưới lầu, sốt ruột ngửa đầu lên xem. Trên lầu hai không có người nên không có cách nào nắm tay cô gái đó kéo lên. Xung quanh cũng có người nghe thấy và chạy về phía này, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, khi bọn họ chạy tới nơi thì nói không chừng cô gái này không trụ nổi nữa.

"Cô nương, cô nắm chặt lan can, đừng có buông tay ra!" Cô vừa hét lên xong thì quay người lại níu lấy áo Dịch Dương. "Người mà anh dẫn theo đâu? Mau bảo bọn họ tới cứu cô ấy."

Dịch Dương nhìn cô, ánh mắt hơi khác thường, ngay sau đó thì nhướng mày. "Có anh ở đây mà chuyện này còn cần tới những người khác sao?"

Thương Lâm còn ngẩn người thì hắn đã ung dung đi đến dưới lầu, thong thả nói. "Cô nương, cô cứ yên tâm mà thả tay ra, tại hạ sẽ đón được cô."

Lời này vừa nói ra, người xung quanh đều đồng loạt nhìn hắn, ánh mắt có vẻ nghi ngờ... Một người từ lầu hai rơi xuống, lực này không nhỏ, còn chàng trai này thoạt nhìn có vẻ cao gầy, có thể đỡ được cô nương này sao?

Bọn họ còn chưa nghĩ xong thì cô gái đã không chịu nổi nữa, thét lên một tiếng rồi thả tay ra. Thương Lâm cũng hét lên một tiếng, trơ mắt nhìn thân mình Dịch Dương nhích tới, nhẹ nhàng đỡ được cô gái vừa rơi xuống lòng mình.

Một chàng trai mặc áo đen ôm lấy một cô gái mặc áo hồng nhạt, nửa ngồi nửa quỳ trên đất. Những người đứng xem xung quanh im lặng một lát, sau đó đồng thời reo hò hoan hô. Thương Lâm vội vàng bước tới, không ngừng hỏi. "Anh có sao không?" Đừng để bị đập trúng rồi khờ luôn nha!

https://thuviensach.vn

Dịch Dương liếc cô một cái, dường như là đọc được suy nghĩ của cô, không biết nói gì nên quay đầu đi chỗ khác. Cô gái trong lòng hắn vẫn chưa hoàn hồn lại, gương mặt xinh xắn trắng bệch, những ngón tay bấu víu lấy áo Dịch Dương không ngừng run rẩy. Dịch Dương vốn không quen đụng chạm kiểu này, nhưng khi nhìn dáng vẻ của nàng ta thì trong đầu bỗng nhiên lóe lên một hồi ức đã từ rất lâu rồi. Dường như một đêm nào đó, từng có một cô gái rúc vào lòng hắn như thế, cho dù hôn mê cũng vẫn níu chặt lấy áo hắn.

Giống như là một chú thỏ con bị kinh sợ.

Hắn thất thần nên mặc cho nàng ta nắm thêm một lúc nữa. Nhưng khi hoàn hồn lại, hắn thờ ơ gạt tay nàng ta ra, giọng nói bình thản. "Cô nương vẫn ổn chứ?"

Thương Lâm cảm thấy câu này rất quen, kết hợp giọng nói và tình cảnh này lại với nhau, cảm giác quen thuộc ấy của cô ngày càng mạnh mẽ. Cô nhíu chặt mày, suy nghĩ xem rốt cuộc đã từng thấy cảnh này ở đâu.

"Vẫn... vẫn ổn..." Cô nương áo hồng cố nuốt một ngụm nước bọt. "Đa tạ lang quân cứu giúp, tiểu nữ xin được tạ ơn..."

Chàng trai trước mặt quần áo quý giá, khí chất bất phàm, hơn nữa vừa rồi còn cứu nàng ta thoát khỏi hiểm nguy. Nàng ta cũng từng nghe được rất nhiều giai thoại về tết nguyên tiêu, lúc này sau khi cơn hoảng sợ trôi qua, trong lòng bắt đầu hiện lên nhiều ý nghĩa sâu xa.

Có lẽ đây chính là duyên phận mà ông trời sắp xếp cho nàng ta...

"Phu quân, nếu vị cô nương này đã không sao nữa thì chúng ta cũng phải đi thôi." Một giọng nói trong trẻo vang lên kéo nàng ta về với hiện thức. Quay đầu nhìn lại thì thấy một gương mặt tươi cười xinh đẹp. Ánh mắt của cô gái kia rất lãnh đạm, như là có thể nhìn thấu mọi huyễn tưởng của nàng ta.

https://thuviensach.vn

Cô gọi hắn là phu quân...

Dịch Dương thả cô gái kia ra, đứng dậy, quay đầu lại nhìn Thương Lâm. Không biết có phải Thương Lâm nhìn lầm rồi hay không mà cô cứ cảm thấy ánh mắt hắn như chứ vẻ trêu đùa. "Nói đúng lắm, chúng ta phải đi thôi."

Thấy hai người ắp đi, cô nương kia vẫn chưa chịu hết hy vọng, rối rắm một lúc rồi vẫn gọi lại. "Ơn cứu mạng không biết lấy gì để báo đáp, xin hỏi phủ đệ của lang quân ở đâu, hôm khác người nhà thiếp nhất định sẽ đến cảm ơn, đáp đền chuyện hôm nay!"

Dịch Dương dừng chân, quay đầu lại thì nhìn thấy ánh mắt đầy mong đợi của nàng ta. Đôi má lúc nãy còn tái nhợt bây giờ đã thoáng ửng hồng.

Hắn nghĩ ngợi một chút rồi mỉm cười "Chính cô nương cũng đã nói ơn cứu mạng không gì có thể báo đáp, vậy thì không cần báo đáp nữa, ta không cần cô tạ ơn."

"Nhưng..." Cô nương kia ấp úng nói: "Nhưng thiếp muốn... muốn..."

Thương Lâm im lặng nhìn cô nương đang thẹn thùng e lệ kia, lòng thầm cười lạnh vài tiếng. Xí, tiết mục cũ rích thế này mà cô cũng dám đem ra diễn à! Ơn cứu mạng không biết lấy gì để báo đáp cho nên muốn lấy thân báo đáp hả? Cô có gan thì nói ra nghe xem!

Mắt Dịch Dương lóe lên, như là đã hiểu ra. "Ta hiểu rồi, cô nương đang định..." Hắn làm bộ hết sức bất ngờ. "Không ngờ cô nương lại là loại người ấy." Hắn thất vọng lắc đầu.

Cô nương kia ngạc nhiên trợn tròn mắt. "Lang quân..."

Dịch Dương thở dài một hơi. "Ta đã cứu cô, cô không biết ơn thì thôi đi, không ngờ còn muốn lấy oán báo ân, thật là khiến lòng người băng giá

https://thuviensach.vn

mà..."

***

Mãi cho đến khi rời khỏi phố Thanh Loan, Thương Lâm vẫn không nhịn được cười. Đến khi những người qua đường nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ thì cô mới kiềm nén đôi chút.

"Anh cũng quá đáng thật, cô nương nhà người ta muốn lấy thân báo đáp là lợi cho anh quá rồi, vậy mà còn nói người ta lấy oán báo ân..." Thương Lâm nửa thật nửa giả nói.

Nói thật thì tuy cô nương ấy hơi đáng ghét nhưng bị Dịch Dương làm tổn thương như vậy, Thương Lâm vẫn thấy thương hại nàng ta. Sức chịu đựng của phụ nữ thời xưa rất kém, lỡ như nàng ta nghĩ quẩn, đi làm chuyện ngốc nghếch gì đó thì sao? Há chẳng phải uổng công bọn họ cứu nàng ta?

Thương Lâm nhớ tới vẻ mặt xấu hổ gần chết của cô nương kia, hết sức lo lắng.

Dịch Dương thản nhiên nhìn cô. "Vậy em muốn anh đồng ý với cô ta hay sao chứ?" Hắn im lặng giây lát. "Xem ra em thấy hoàng cung vẫn chưa đủ náo nhiệt nên muốn gom thêm các chị em khác đây.."

Thương Lâm không được tự nhiên, quay đầu đi. "Không có." Cô lầu bầu. "Anh muốn cưới ai thì cưới, liên quan gì tới em."

Mắt Dịch Dương khẽ nheo lại, cuối cùng phát hiện ra chỗ khác thường. Nếu là trước kia, Thương Lâm nói câu này thì cũng không có vấn đề gì, nhưng bây giờ bọn họ đã là người yêu của nhau, nói không liên quan gì tới cô thì quả là lạ.

Trừ khi, cô có cách nghĩ khác...

https://thuviensach.vn

Hắn lặng lẽ nắm lấy tay cô, nói: "Tết nguyên tiêu thường có thả đèn trôi sông, thế nào, em muốn chơi không?"

Thương Lâm muốn đi chơi, nhưng cuối cùng bọn họ không không chơi được. Trên bờ sông tấp nập người qua lại, khi người bán hàng đưa chiếc đèn nhỏ qua thì đồng thời, cũng đưa một lưỡi kiếm sắc vào ngực Thương Lâm...

Sự cố xảy ra quá nhanh, thậm chí Thương Lâm còn không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, chỉ biết ngẩn ngơ đứng đó. Dịch Dương túm lấy cánh tay cô kéo qua một bên, vươn người chắn trước mặt cô.

Lưỡi kiếm đâm vào cơ thể nhưng hắn lại không có lấy một cái nhăn mặt, trở tay đánh bật người bán hàng kia ra. Xung quanh lập tức trở nên hỗn loạn, người người la hét rồi bỏ chạy tán loạn, giống như là chạy trốn thiên tai hay thú dữ. Cùng lúc đó, báy tám người khác đồng loạt nhảy ra, tay cầm binh khí xông về phía bọn họ.

Ảnh vệ mà Dịch Dương mang theo cũng từ trong bóng tối nhảy ra, cầm binh khí nghênh chiến, đôi bên giao đấu với nhau. Nhìn đao kiếm tán loạn phía trước, Thương Lâm nắm tay Dịch Dương, lo lắng hỏi. "Anh có sao không?"

Dịch Dương nhìn cô một cái, thản nhiên nói: "Đừng lo lắng, chút thương tích này không sao đâu."

Thương Lâm nhìn vết thương thật sâu trên lưng hắn, không dám nghĩ rốt cuộc nó sẽ chảy bao nhiêu máu. "Chúng ta mau rời khỏi đây thôi! Mau lên!"

Vết thương của hắn cần phải được băng bó, nếu không mất máu quá nhiều thì toi. Nhưng đây là bờ sông, chuyên dành cho mọi người tới thả đèn nên trừ du khách ra, một tên lính tuần tra cũng không thấy.

https://thuviensach.vn

Phải mau chóng hồi cung.

Dịch Dương gật đầu, nắm tay cô, giao chiến trường lại cho các ảnh vệ.

***

Con đường trốn chạy cũng hết sức gian nan, đối phương có nhiều người, cho dù bị ngăn lại thì cũng có thể dành ra vài người đuổi theo bọn họ. Dịch Dương vốn còn mang theo một ảnh vệ để hộ tống bọn họ, nhưng trên đường đi không thể không để người đó tách ra đánh lạc hướng truy binh.

Vì thế, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lúc đầu, Dịch Dương còn có thể ung dung chạy trốn với Thương Lâm, nghe cô không ngừng lặp đi lặp lại bên tai mình: "Đừng lo, chỉ cần chúng ta đến được gần hoàng cung thì sẽ không sao, đừng lo." Nếu những người đó đã dám ra tay ngay tại bờ sông đông người qua lại thì tất nhiên sẽ không quan tâm tới chuyện bị người khác nhìn thấy, cho nên dù có chạy tới phố Thanh Loan cũng vô dụng, nhất định phải về tới địa bàn của mình.

Cô đang động viên cả hai thì bước chân của chàng trai bên cạnh mình ngày càng đuối sức, cuối cùng dần dừng lại.

Thương Lâm quay đầu lại hỏi: "Anh sao thế?"

Dịch Dương từ từ trượt dài xuống đất, vẻ mặt bất lực: "Anh không đi nổi nữa."

Thương Lâm giật mình, sau đó kiên quyết nói: "Em cõng anh." Nói xong thì ngồi xuống, ra hiệu cho anh nằm lên lưng mình.

Tuy là tết nguyên tiêu nhưng nơi đông người nhất cũng chỉ có phố Thanh Loan và bên bờ sông, những nơi khác đều vắng tanh. Mà con đường

https://thuviensach.vn

họ đang đứng lúc này thì càng vắng người, trên đường cái trống trơn. Dưới ánh trăng sáng vành vạnh, Dịch Dương có thể nhìn thấy rõ dáng người nhỏ nhắn của cô.

Phần lưng cong mềm mại, mái tóc dài đen nhánh, và cả đôi hoa tai bằng ngọc đỏ đang lung lay nữa.

Cô gái nhu nhược yếu đuối này lẽ ra phải được bảo vệ dưới đôi cánh tay của hắn, hưởng thụ một cuộc sống yên bình. Nhưng lúc này, cô lại muốn bảo vệ hắn.

"Em đi trước đi." Hắn bình thản nói. "Chỗ này cách hoàng thành không xa lắm, em đi tìm viện binh, sau đó đến đón anh."

Người Thương Lâm run lên. "Anh đừng có mơ, em tuyệt đối không bỏ mặc anh để chạy một mình đâu."

Dịch Dương cong môi cười. "Em tưởng là chúng ta đang đóng phim nữ du kích trong kháng chiến sao? Anh đang đề nghị với em một cách hết sức lý trí." Hắn móc từ trong ngực ra một tấm lệnh bài. "Cầm lấy cái này, cấm vệ quân sẽ nghe theo sự sai bảo của em."

Đương nhiên Thương Lâm hiểu rõ tính toán của hắn, nhưng bảo cô bỏ hắn ở đây mà chạy thì cô không cách nào làm được. Cô đứng giữa làn gió đêm, khóe mắt đỏ hoe.

Mấy ngày nay cô mang tâm sự nặng nề cho nên không ăn uống được gì, tối nay phải chịu sự kinh hoàng như vậy, chỉ dựa vào ý chí mà chống đỡ tới giờ. Bây giờ lửa giận bốc lên nên lập tức cảm thấy đầu choáng mắt hoa.

Cô ngồi bệt xuống đất, đưa tay xoa bóp huyệt thái dương.

Trước mắt lờ mờ, cái gì cũng không rõ ràng, cô chỉ cảm giác được tay Dịch Dương đang đặt lên vai cô, kéo cô vào lòng mình. Giọng của hắn

https://thuviensach.vn

trong trẻo bình thản, nhưng nghe cho thật kỹ thì có thể phát hiện trong ấy chứa sự căng thẳng. "Em sao thế?" Hắn ngừng lại rồi hỏi tiếp. "Em vẫn ổn chứ?"

Giống như là có một luồng sét đánh qua, rất nhiều ký ức bị phong tỏa từ xa xưa nay bỗng bị câu nói này đánh thức, khiến cho cảm giác quen thuộc vẫn cứ quấn lấy cô trong tối nay bỗng có được nguyên nhân.

Là đêm hôm đó, cổ của cô bị đánh đau vô cùng, mơ mơ màng màng nằm trong một lồng ngực vững chải, cứ chạy về phía trước. Cô nhớ là vừa rồi mình gặp cướp nên lo sợ ngẩng đầu lên, muốn xem xem người kia trông thế nào. Nhưng bất luận cô cố gắng thế nào thì cũng chỉ nhìn thấy một cái bóng lờ mờ.

Hành động của cô khiến người đàn ông kia cúi đầu xuống, giọng nói trong trẻo và bình tĩnh vọng vào tai cô. "Cô vẫn ổn chứ?"

Câu nói này giống như là một câu thần chú, khiến cho thế giới của cô dần được rõ ràng. Nơi này là cận Dương về khuya, trên con đường vắng vẻ chỉ có hai người bọn họ. Cô hơi ngửa đầu lên, nhìn thấy chiếc cằm cạo sạch sẽ của hắn, nhìn lên trên nữa là đôi môi hơi mỏng, sống mũi cao thẳng, và cả đôi mắt đen láy như ngọc và sâu thẳm.

Chàng trai khôi ngô tuấn tú trước mặt và cái bóng mơ hồ trong ký ức nhập làm một, không tách ra được nữa.

Cô há hốc mồm, ngẩn ngơ mà nhìn hắn. Giờ khắc này, mọi ý nghĩ trong đầu đều biến mất, cô chỉ thầm lặp đi lặp lại hết lần này đến lần khác: thì ra... là hắn!

Không ngờ chính là hắn!

---

https://thuviensach.vn

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Lựa Chọn

Nhìn thấy vẻ mặt kỳ lạ của cô, Dịch Dương hơi cụp mặt xuống, dò hỏi: "Em sao thế?"

Thương Lâm vội vàng cúi đầu xuống, cảm thấy khóe mắt cay cay, còn chưa kịp làm gì thì nước mắt đã rơi xuống.

Cô nhớ hôm ấy tỉnh lại ở bệnh viện, y tá nói với cô cậu bạn vừa ở bên cạnh cô thật là đẹp trai, sau đó cô nhìn thấy Mạc Đình Hiên thì cứ ngỡ là y tá nói anh ta. Nhưng bây giờ nghĩ lại, người cô y tá nói có lẽ là Dịch Dương...

Hắn cứu cô từ trong tay tên cướp, đưa cô tới bệnh viện nhưng vì nguyên nhân nào đó mà không thể đợi đến khi cô tỉnh lại đã vội đi. Đúng lúc đó, Mạc Đình Hiên đến bệnh viện thăm bạn, nhận ra cô học cùng trường nên tiện thể chăm sóc một chút.

Vì thế, cô liền tưởng là Mạc Đình Hiên đã cứu cô.

Tuy hiểu lầm này nhanh chóng được làm rõ nhưng lúc ấy cô đã động lòng với anh ta, ánh mắt nhìn anh ta cũng đã khác trước rồi. Mạc Đình Hiên vốn là một chàng trai rất xuất sắc, một khi cô đã động lòng thì càng khó mà kiềm chế được.

Sau khi rũ bỏ được mối tình kia, Thương Lâm từng nghiêm túc xem xét lại sự si mê cuồng dại của mình đối với Mạc Đình Hiên trong bao nhiêu

https://thuviensach.vn

năm, cuối cùng kết luận được rút ra là: Tuy rằng sau đó cô thích Mạc Đình Hiên là vì bản thân anh có sức thu hút nhưng nếu nghiêm khắc mà truy nguyên vấn đề thì sự động lòng lúc ban đầu là do cô đã hiểu lầm, tưởng anh là người đã cứu mình.

Cô vẫn luôn nhớ dáng người mơ hồ kia, người đã cho cô chỗ dựa vững chãi vào lúc cô không biết phải dựa vào đâu.

Cho nên, thật ra bao nhiêu năm nay cô đã... yêu sai người sao?

Nếu lúc ấy anh không rời khỏi đó trước khi cô tỉnh lại thì phải chăng, bọn họ sẽ không để lỡ nhau lâu như vậy?

Bọn họ như thế, rốt cuộc là có duyên hay vô duyên đây?

"Thương Lâm?" Hắn gọi tên cô, giọng rất nghiêm túc. "Có người đến."

Thương Lâm cả kinh, lúc này mới phát hiện đúng là có tiếng người đang đi từ xa đến gần, hướng về phía bọn họ.

Bây giờ mà chạy thì đã không kịp nữa rồi, Thương Lâm dùng sức ôm lấy cánh tay của Dịch Dương, dìu anh dậy. "Chúng ta trốn vào đó đi." Cô chỉ vào một cái hẻm tối đen cách đó không xa, nói nhỏ.

Hai người trốn vào trong hẻm, bên cạnh có một đống nan tre và sọt tre. Thương Lâm kéo chúng chắn trước người mình và Dịch Dương, rồi từ khe hở nhìn ra ngoài, quan sát tình hình.

Khi cô làm những việc này, động tác rất nhanh nhẹn tháo vát, giống như là không bị chút ảnh hưởng nào vậy. Nhưng thực ra chỉ có một mình cô rõ, trái tim trong lồng ngực đang đập rất nhanh và loạn.

Thậm chí cô còn không dám quay đầu lại nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Những người đó từ từ xuất hiện trong tầm mắt của cô, là hai người đàn ông, vì khoảng cách quá xa nên cô không thấy rõ mặt. Thương Lâm vực dậy toàn bộ tinh thần thì mới có thể nghe được vài lời đối thoại của họ.

"Mày có chắc là chạy vào trong này không?"

"Chắc chắn ả ta ở xung quanh đây, vừa rồi tao nhặt được cái này." Hắn giơ thứ gì đó lên, Thương Lâm sờ lên hông mình thì mới phát hiện túi thơm đã bị mất. "Không biết tên hôn quân ấy có trốn chung với ả không?"

"Hôn quân đã bị thương nặng nên chắc chắn là không chạy xa được, chúng ta tìm xung quanh đây thôi."

"Cũng phải..."

Nói xong, quả thực bọn họ đi xem xét xung quanh. Trái tim Thương Lâm gần như là muốn vọt ra khỏi lồng ngực, tay phải bất giác nắm thật chặt.

Bọn họ sẽ bị phát hiện mất! Chắc chắn sẽ bị tìm ra!

Mấy người kia gần như là khẳng định bọn họ ở gần đây nên tra xét mỗi một ngóc ngách rất cẩn thận, không lâu nữa sẽ tìm đến con hẻm này, đến lúc đó bọn họ thật sự không còn đường trốn!

Không, thật ra vẫn còn cơ hội để trốn thoát!

Tầm mắt của bọn họ không hề nhìn về hướng này, nếu cô bước nhẹ chân thì hoàn toàn có thể thoát ra từ đầu bên kia con hẻm.

Nhưng Dịch Dương...

Ánh mắt Thương Lâm nhìn về phía gương mặt tái nhợt của Dịch Dương. Hắn nhắm mắt lại, dường như không quan tâm đến thời khắc ranh giới sống chết mong manh này, vẻ mặt vẫn hết sức bình tĩnh.

https://thuviensach.vn

Thương Lâm mím môi. Dịch Dương đã bị thương nên đương nhiên bước chân sẽ không vững, trong quá trình chạy trốn không thể không phát ra âm thanh gì. Nếu cô mang hắn theo thì kết quả cuối cùng sẽ là cả hai người đều bị bắt.

Vậy thì chỉ còn cách...

Cô bỗng nhiên vươn tay ra ôm lấy cổ hắn. Khi hai người ngủ chung, cô rất thích làm như vậy, ôm cổ hắn, vùi mặt vào lồng ngực của hắn, nghe tiếng tim hắn đập nhịp nhàng. Thình thịch, thình thịch, giống như là tiếng trống có quy luật.

Mỗi lần như vậy, cô đều cảm thấy rất yên tâm.

Đôi môi xinh đẹp kề sát vào tai hắn, cô dùng giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu, chậm rãi nói: "Dịch Dương, chúng ta chia tay đi."

Cơ thể dưới cánh tay cô bỗng cứng đờ, hắn mở mắt ra, gần như nhìn cô với ánh mắt không dám tin.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh mà đao kiếm cũng không thể lay chuyển kia biến mất vì câu nói của mình, Thương Lâm khẽ mỉm cười, không biết có nên tự hào vì chuyện này không.

"Em nghĩ chắc hắn mấy ngày nay anh cũng đã nhận ra được em có vẻ rối rắm. Bởi vì em phát hiện hình như mình không hề yêu anh." Cô nói thật nhỏ. "Thì ra là do thấy anh quá đẹp trai nên bệnh mê trai đẹp tái phát, sau khi ở bên nhau em mới dần cảm thấy hình như cảm giác của mình đã sai rồi. Em không hề thích anh, em chỉ ỷ lại anh mà thôi... Làm ra chuyện hiểu lầm như vậy em cũng thấy có lỗi với anh lắm, cho nên không biết phải nói với anh thế nào."

Tay Dịch Dương chậm rãi nắm lấy tay cô, siết thật mạnh, giống như là muốn làm cô đau. Nhưng lúc này hắn đã chẳng còn bao nhiêu sức lực, cho

https://thuviensach.vn

dù có cố hết sức thì cô vẫn có thể nhẹ nhàng giãy ra được.

Nhìn những ngón tay thon dài giãy ra khỏi bàn tay mình, lòng Dịch Dương bỗng cảm thấy hoảng loạn khó hiểu. Hắn chưa từng có cảm giác này.

Hắn nhớ tới thái độ khác thường, như gần như xa của cô trong mấy ngày nay thì gần như là tin lời cô. Chỉ vì hắn còn nhớ rất rõ, có mấy lần hắn thấy cô ngẩn người với bộ mặt nhăn nhó, nhưng vừa nghe thấy giọng của hắn thì lập tức tươi cười như là phản xạ có điều kiện. Lúc ấy hắn không nghĩ nhiều, nhưng kết hợp với những lời lúc này thì có lẽ... Đó chính là cái mặt nạ mà cô đeo cho mình hắn xem.

Cho nên cô không thích hắn, không chỉ như thế, mỗi ngày còn rối rắm suy nghĩ xem làm thế nào để chia tay với hắn?

Trong ánh sáng lờ mờ, sắc mặt hắn tái nhợt, đôi mắt đen thì sâu đến nỗi như không thấy đáy, khiến người ta lo sợ là chỉ cần nhìn vào thì sẽ bị hút vào trong ấy.

Thương Lâm bỗng nhiên đứng dậy, Dịch Dương ngẩn ra, không biết cô định làm gì. Hắn vừa định lên tiếng thì đã thấy cô đưa ngón trỏ lên môi, ý bảo hắn không được nói, sau đó thì từ từ, từ từ lùi ra sau.

Cô đứng cách hắn ba bước, cong môi lên cười, đẹp như là ánh trăng vừa ra khỏi áng mây đen. "Tạm biệt." Sau đó xoay người đi không chút do dự, chạy về phía đầu bên kia của con hẻm.

Cô chạy rất nhanh, bởi vì sợ hắn sẽ ngăn cô lại. Cô biết lúc này trong lòng hắn vẫn rất rối rắm, có lẽ là vẫn còn tưởng rằng cô muốn bỏ chạy một mình. Vì suy xét đến chuyện đó nên hắn sẽ không đuổi theo, hắn sẽ không cho phép mình trở thành gánh nặng của cô.

Nhưng đương nhiên không phải cô muốn chạy trốn.

https://thuviensach.vn

Cô nhớ tới lời của hai người ban nãy, lòng nhanh chóng có tính toán. Từ lời của bọn chúng, xem ra bọn chúng chỉ xác định là cô ở gần đây mà không thể xác định hắn có ở cạnh cô hay không. Cho nên khả năng cô chạy ra đánh lạc hướng bọn chúng là rất lớn. Hơn nữa cô chỉ là một cô gái, bọn chúng bắt được cô chưa chắc đã giết cô, bởi vì còn có thể dùng cô làm con tin. Nhưng nếu Dịch Dương bị bắt thì mọi thứ đều xong, bọn họ không còn con át chủ bài nữa, chắc chắn sẽ phải chết.

Thương Lâm chạy ra khỏi đó từ đầu bên kia của con hẻm rồi chạy thật nhanh về phía trước. Hai bên trái phải của căn nhà này là hai con hẻm, thông ra hai con phố lớn. Bọn họ vừa nấp ở con đường bên kia, bây giờ cô phải chạy qua con đường khác.

Khoảng cách chỉ khoảng 30 mét, cô chạy một mạch là tới, sau đó nhắm trúng mục tiêu, chạy vào con hẻm bên kia thì nhìn thấy hai người đàn ông đó đang đứng tra xét khắp nơi. Thương Lâm nhắm mắt lại, thầm tự động viên tinh thần của mình, sau đó từ từ bịt miệng lại, phát ra một tiếng nức nở nghẹn ngào vì hoảng sợ.

Trên con đường yên tĩnh, âm thanh này giống như một tiếng sấm vang giữa trời. Thương Lâm nhìn thấy hai người đàn ông kia lập tức quay đầu lại, nhìn về phía của mình.

Sau khi chắc chắn bọn họ đã nhìn thấy mình, Thương Lâm quay đầu bỏ chạy. Cô cũng không biết mục tiêu của mình là đâu, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất là phải chạy thật nhanh, chạy càng xa càng tốt, dẫn dụ những người đó rời xa chỗ của Dịch Dương, như thế hắn sẽ không có chuyện không may.

Cô cảm thấy mình làm như vậy quả thật là giống với những cô gái khổ mệnh, vì phu quân mà không tiếc hy sinh mọi thứ trong những câu chuyện truyền thuyết.

https://thuviensach.vn

Vào thời khắc quan trọng nhất, cô không chút do dự đặt mình vào vị trí của một vật hy sinh, còn bớt chút thời gian chia tay với hắn. Cô gạt hắn rằng mình không hề thích hắn, chỉ vì cô càm thấy nếu lần này đi, cô bị mất mạng thật thì với thân phận bạn bè, hắn sẽ không tự trách mình bằng khi cô là bạn gái.

Thì ra cô đã yêu hắn tới mức độ ấy.

Bên tai là tiếng gió ào ào, cô cảm thấy phổi mình như bị kim châm vào, đau đến nỗi mặt cũng trở nên nhăn nhó. Cô không biết mình đã chạy được bao xa, cho đến khi vấp ngã xuống đất thì cảnh vật xung quanh đã hoàn toàn khác với cảnh vật lúc nãy.

Một đôi giày màu đen dừng lại trước mặt cô, Thương Lâm ra sức thở hổn hển một lúc thì mới có sức mà ngẩng đầu lên xem. Bầu trời nơi này không bị mây đen che kín, ánh trăng rất sáng tỏ nên Thương Lâm có thể thưởng thức được gương mặt cực kỳ u ám của Tô Kị dưới ánh trăng rằm.

Sao lại là hắn?

Dường như Tô Kị cũng rất bất ngờ vì gặp được Thương Lâm ở đây, ánh mắt của hắn cực kỳ quái lạ, có thể nói là hết sức mâu thuẫn.

Thương Lâm nuốt một ngụm nước bọt. Cmn, chẳng lẽ người truy sát bọn họ lần này chính là Tô Kị?

Ý nghĩ trong đầu còn chưa hoàn thành thì sau lưng đã vang lên tiếng bước chân. Thương Lâm quay đầu lại theo quán tính thì thấy hai người đàn ông kia đang hồng hộc đuổi theo, một người trong đó nhìn cô với vẻ không dám tin, tức giận mắng. "Cái con mụ này... cầm tinh thỏ hay sao vậy chứ? Không ngờ lại chạy nhanh như vậy!"

Thương Lâm dựng hết cả tóc gáy. Mẹ ơi, hai người này mới tới truy sát cô đây!

https://thuviensach.vn

Thương Lâm lập tức túm lấy vạt áo của Tô Kị. "Tô... Tô đại hiệp, cứu mạng! Hai người này có ý đồ xấu xa, ngươi mau mau bắt bọn họ lại đi! Ta bảo bệ hạ tăng lương cho ngươi, cho người mười căn nhà cấp hai thật to trong nội thành, còn không thu thuế nữa!"

Những lời nói nhăng nói cuội phía sau đương nhiên Tô Kị nghe không hiểu, có điều hắn cũng không có hứng thú để hiểu. Ánh mắt lạnh lùng đáng sợ liếc nhìn những ngón tay đang níu lấy vạt áo mình, sau đó ngẩng đầu nhìn hai người đàn ông kia, cuối cùng lên tiếng. "Luyện võ nhiều năm mà ngay cả một thiếu nữ tay trói gà không chặt cũng không bắt được, hai người các ngươi quả là lợi hại." Hắn ngừng một chút, nói tiếp. "Hoàng hậu nương nương, nửa tháng không gặp người vẫn khỏe chứ? Những ngày tiếp theo, e là phải làm phiền người hợp tác với thảo dân một chút!"

Thương Lâm ngây người nhìn gương mặt lạnh như băng kia một lúc rồi dần dần hiểu ra tất cả.

Công an, cảnh sát của thành phố Cận Dương ơi, bảo vệ của hoàng cung Đại Nguy ơi, hoàng hậu nương nương của dân chúng trăm họ bị bắt cóc rồi nè, mau tới cứu đi thôi!

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Tô Kị

"Chủ nhân..." Hai người đàn ông kia cùng đồng thanh kêu lên rồi cúi đầu xuống, bộ dáng hết sức hổ thẹn.

"Chuyện giao cho các ngươi đi làm thì không chịu làm, lại ở đây đuổi theo một cô gái, các ngươi biết nghe lời thật đấy nhỉ..." Tô Kị vừa nói vừa cười lạnh, vẻ lạnh lùng tàn nhẫn ấy khiến Thương Lâm không nhịn được mà run lên.

"Ngụy hoàng đâu?"

Người đàn ông có vóc dáng cao hơn cúi đầu càng thấp. "Khi bọn thuộc hạ lần theo dấu vết thì chỉ thấy ả ta, không nhìn thấy Ngụy hoàng..."

"Vậy các ngươi đuổi theo cô ta làm cái gì?" Tô Kị bỗng nhiên nổi giận. Hai người đàn ông kia lập tức quỳ xuống, dập đầu thỉnh tội. "Xin chủ công bớt giận!"

Tô Kị hít sâu một hơi, quay đầu lại nhìn Thương Lâm. Dưới ánh mắt của hắn, cả người Thương Lâm trở nên cứng đờ, buộc mình phải cố nở một nụ cười. "Thì ra ngươi không muốn bắt ta... Vậy thì cáo từ, bữa nào rảnh thì cùng đi uống trà..."

Cô run lẩy bẩy lui ra sau, hai tay chống mặt đất định đứng dậy, ngặt nỗi hai chân không còn chút sức lực nào, loay hoay cả buổi trời mà vẫn giữ nguyên tư thế ngồi bệt dưới đất.

https://thuviensach.vn

Tô Kị thấy cô từng bước lui về phía sau giống như một con sâu đo thì ngồi xuống với vẻ mặt không chút biểu cảm. Khi cô sắp lui ra khỏi phạm vi của cánh tay hắn thì hắn mới đưa tay ra nắm lấy chân cô.

Chân phải của cô rất mảnh mai, hắn dễ nhàng nắm được mắt cá chân của cô, dưới lòng bàn tay hắn là vải gấm bóng loáng. Rõ ràng là cô bị hành động này của hắn làm giật mình, cơ thể cũng run lên bần bật.

Khi Tô Kị nắm lấy chân cô thì cũng không nghĩ gì nhiều, nhưng sau khi làm xong thì lại cảm thấy dường như có chút lỗ mãng. nhưng trước nay hắn không ưa gì cô nên lúc này cũng lười nói xin lỗi cô, chỉ thả tay ra rồi thản nhiên nói: "Nếu đã đến đây rồi thì làm gì cái lí bỏ đi? Lúc nãy ta đã nói rồi, những ngày tiếp theo đây phải nhờ nương nương phối hợp, đừng tự chuốc khổ vào mình."

***

Đây là lần thứ hai Thương Lâm bị bắt cóc, và cũng giống hệt lần đầu tiên, chưa được báo một lời đã bị đánh hôn mê hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Điểm khác nhau duy nhất chính là lần đầu tiên là bị Cao Trầm đánh ngất, lần này thì bị Tô Kị đánh ngất.

Khoảnh khắc cuối cùng trước khi ngất đi, Thương Lâm lấy làm may mắn nghĩ rằng hên là Tô Kị không trực tiếp ra tay, nếu không với trình độ bạo lực của hắn và mức độ thù ghét đối với cô thì hắn ra tay một cái, ngất xỉu thì có ngất xỉu nhưng có tỉnh lại không thì còn khó nói lắm...

***

Khi cô tỉnh lại, mở mắt ra thì bên ngoài trời đã tối đen, ánh trăng sáng vằng vặc xuyên qua cửa sổ mà vào trong phòng. Thương Lâm nhìn ngó xung quanh một vòng, thấy mình đang ở trong một gian phòng, bên cạnh có một cô gái mặc áo vàng đang im lặng ngồi đọc sách.

https://thuviensach.vn

Thấy cô tỉnh lại, cô gái áo vàng gấp sách lại, lạnh lùng nói: "Dậy sửa sang lại một chút, sư phụ muốn gặp cô."

Thương Lâm nghi hoặc: "Sư phụ?"

Cô gái áo vàng liếc cô một cái đầy khinh bỉ. "Nói nhiều làm gì, bảo cô dậy thì dậy ngay."

Thương Lâm bị điệu bộ vênh mặt hất hàm này làm cho nghẹn họng, nhưng cô cũng hiểu câu 'người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu', vì thế cố ổn định lại cảm xúc, nói: "Biết rồi.'

Cô ngủ quá lâu nên váy áo trên người đã nhăn nhúm lại, mái tóc cũng xõa tung ra. Thương Lâm muốn sửa sang lại một chút, nhưng nghĩ đến thân phận của mình lúc này là con tin thì cũng lười làm, chỉ quơ quào đầu tóc một chút rồi nói: "Được rồi, dẫn ta đi gặp sư phụ của cô đi."

Cô gái áo vàng thấy thái độ của cô quá ung dung thì trong mắt lóe lên vẻ giận dữ, hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu đi, không nhìn cô nữa.

***

Đúng như Thương Lâm đã đoán, sư phụ của cô gái áo vàng chính là Tô Kị. Thương Lâm đi theo nàng ta băng qua hành lang và cây cầu đá, cuối cùng dừng lại trước một cái đình hình lục giác. Ánh trăng lành lạnh, chiếu xuống mặt đất như phủ lên một tầng bạc. Tô Kị mặc áo vải thô sơ, ngồi trên ghế đá. Trên chiếc bàn đá trước mặt có một chiếc lò nhỏ bằng đất đỏ, đang từ từ hâm rượu.

"Sư phụ, A Nguyễn dẫn người mà sư phụ muốn gặp tới rồi này." Cô gái áo vàng khẽ gọi.

Mặt Tô Kị không chút biểu cảm, chỉ khẽ gật đầu. "Lui xuống đi."

https://thuviensach.vn

A Nguyễn cắn môi, quay đầu lại nhìn Thương Lâm một cái, lúc ấy mới lui xuống với vẻ mặt không cam tâm tình nguyện.

Sau khi nàng ta đi rồi, Tô Kị chỉ vào vị trí bên cạnh mình. "Ngồi đi."

Thương Lâm ngồi xuống. "Có thể trả lời một câu hỏi của ta không?"

Tô Kị không trả lời.

"Ta ngủ bao lâu rồi?"

Tô Kị im lặng một lát rồi mới nói: "Một ngày một đêm."

Giống y hệt lần trước.

Thương Lâm ngập ngừng một chút, lại nói tiếp. "Vậy... đây là đâu?" Đây mới là vấn đề mà cô quan tâm nhất. Cô rất sợ mình bị mang đi xa, cách Cận Dương hàng ngàn dặm. Nếu như thế, cho dù Dịch Dương có muốn cứu cô thì e là cũng không có năng lực.

Cuối cùng Tô Kị cũng ngước mắt lên, ánh mắt mang theo vẻ nghiền ngẫm, nhìn chằm chằm vào cô.

"Ngươi... muốn gì?" Thương Lâm hơi khẩn trương.

Vẻ mặt Tô Kị rất lãnh đạm. "Không có gì, chỉ đang nghĩ rốt cuộc thì cô làm sao thế, trong đầu đang nghĩ những gì vậy?"

Thương Lâm lấy làm lạ. "Câu này lẽ ra phải để cho ta nói mới phải chứ? Rốt cuộc ngươi đang làm sao thế? Rốt cuộc thì ngươi ở phe nào, bắt ta để làm gì?"

Đây chỉ là những lời bùng phát vào lúc cực kỳ tức giận, vốn chẳng trông mong gì Tô Kị trả lời. Quả nhiên, hắn không thèm quan tâm đến câu

https://thuviensach.vn

hỏi của cô, chỉ nói: "Ta hỏi cô, tối hôm qua sở dĩ mấy người Quý Nam có thể phát hiện ra cô là do ngẫu nhiên hay là do cô cố ý?"

Quý Nam? Thương Lâm chớp chớp mắt, là một người trong số hai người theo đuổi bắt cô sao?

"Chuyện này có liên quan gì tới ngươi?" Cô hỏi ngược lại. Không biết tại sao, cô không muốn thể hiện tình cảm dành cho Dịch Dương cho người khác biết. Anh dũng xông ra dụ truy binh rời xa một người đàn ông hoàn toàn không yêu mình, nếu người khác biết được chắc chắn sẽ cảm thấy rất buồn cười.

Phản ứng của cô đã cho Tô Kị câu trả lời. Nhưng khi nghi vấn cứ lởn vởn trong lòng có được đáp án thì hắn lại cảm thấy càng mơ hồ.

Khi Quý Nam nói với hắn bọn họ bị tiếng nức nở của Hạ Lan Tích gây chú ý, còn cô lại không ngừng chạy như điên thì hắn đã nghi ngờ bọn họ đã mắc bẫy của cô. Hắn nghĩ có lẽ Dịch Dương ở ngay gần đấy, còn Hạ Lan Tích thì cố ý đi ra dẫn truy binh đi chỗ khác.

Nếu đổi thành một người khác làm chuyện này thì hắn sẽ không ngạc nhiên cho lắm, nhưng đây lại là Hạ Lan Tích, là cô ả Hạ Lan Tích bạc tình bạc nghĩa, bị hắn khinh bỉ phỉ nhổ! Cô ta sẽ vì phu quân của mình mà hy sinh tới mức này sao?

"Cô... tối qua là cố ý sao?" Cuối cùng thì hắn cũng hỏi ra miệng. "Cô cố ý lấy mình làm mồi nhử, chỉ vì khiến cho Từ Triệt có thể chạy trốn?"

Thương Lâm mất tự nhiên, quay đầu đi chỗ khác, không trả lời hắn.

Nói cách khác là đang ngầm thừa nhận.

Tô Kị bỗng nhiên thấy phiền não, không nhịn được mà cười lạnh vài tiếng. "Đáng tiếc, dù cô vĩ đại hy sinh nhiều như thế thì hắn vẫn không biết

https://thuviensach.vn

ơn đâu. Bây giờ hắn đã quay lại hoàng cung Đại Ngụy, còn cô thì lại rơi vào trong tay ta. Nói thật, cô có từng nghĩ tới kết cục của mình không?"

Thương Lâm không chú ý đến nữa câu sau của hắn, chỉ tinh ý nắm được phần mà mình quan tâm. "Chàng về hoàng cung rồi? Chàng không sao chứ?"

Tim Tô Kị bỗng như thắt lại. Vừa rồi hắn nói nhiều như vậy, ánh mắt của cô vẫn luôn ảm đạm, nhưng khi nghe được tên của người kia thì bỗng nhiên sáng rực lên. Đôi mắt trong veo như hồ thu nhìn hắn đầy mong đợi, vẻ kỳ vọng bên trong không chút che giấu.

Hắn định không quan tâm tới cô, nhưng có lẽ vì ánh mắt ấy quá nóng bỏng nên hắn bất giác trả lời. "Phải, hắn về cung rồi."

Trái tim thấp thỏm bất an của Thương Lâm cuối cùng cũng được yên tâm. Cô không nhịn được mà nở nụ cười. Cùng lúc đó, mắt cũng tự dưng thấy cay cay.

Cô bối rối quay đầu sang chỗ khác, dùng tay áo che mặt, không để cho Tô Kị nhìn thấy bộ dáng rơi lệ của mình.

Đương nhiên Tô Kị hiểu ý cô, từ từ dời mắt sang nơi khác, đợi khi cảm xúc của cô bình tĩnh lại một chút thì mới ung dung hỏi. "Rượu hâm nóng rồi, muốn uống một ly không?"

Đêm rằm tháng giêng đúng là lạnh cắt da cắt thịt, cô lại không mặc áo choàng, tay lạnh tới mức đỏ bừng lên. Để cô uống chén rượu để ấm người cũng tốt, nếu không cô bị bệnh thì hắn cũng gặp phiền phức.

Nghĩ thế, Tô Kị cảm thấy mình đúng là kẻ có lương tâm trong một đám cướp, rồi hơi mà đi lo lắng cho sức khỏe của con tin. Ai ngờ con tin không chút cảm kích mà còn cộc cằn trả lời một câu "không cần", sau đó không nói gì nữa.

https://thuviensach.vn

Hắn không nhịn được, nhíu mày. "Ta khuyên cô đừng có mà cáu kỉnh này nọ, ta không phải là bệ hạ của cô, không có lòng kiên nhẫn để dỗ dành cô đâu."

Thương Lâm cố nhịn nhưng cuối cùng không nhịn được nữa. "Ta nói đại ca à, ta ngủ mười hai canh giờ, chưa ăn uống gì cả, bây giờ vừa tỉnh lại ngươi đã bảo ta uống rượu? Cho dù ngươi có muốn giết chết ta thì cũng không cần dùng cách thức này chứ!"

Tô Kị sững sốt, hoàn toàn không đoán được là Thương Lâm sẽ trả lời mình như vậy, càng không ngờ là cô sẽ dùng giọng điệu ấy để nói chuyện với mình. Trước kia, mỗi khi gặp nhau, cô luôn là một hoàng hậu đoan trang và có chừng mực, sẽ uy hiếp hắn một cách ngấm ngầm, thần thái luôn luôn cao quý, không thể xâm phạm. Nhưng lúc này, cô hoàn toàn là một tiểu cô nương nổi giận đùng đùng, một tiểu cô nương liên tục gặp phải biến cố, cuối cùng vứt bỏ mọi lớp ngụy trang.

Lúc ấy hắn mới nhớ tới, thật ra thì cô cũng chỉ mới mười bảy tuổi.

***

Đêm hôm đó, Thương Lâm ngồi trong đình lục giác ăn bữa cơm đầu tiên sau hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Tô Kị ra lệnh không bao lâu thì đã có người hầu mang thức ăn lên. Trong cái tô sứ trắng là mì sợi nóng hổi, thơm lừng. Trên mặt là một cái trứng chiên vàng ươm, nước dùng là nước xương gà thơm phức, khiến người ta ăn vào một muỗng là không nhịn được mà phải phát ra lời tấm tắc.

Thương Lâm đã đói tới mức choàng váng, lúc này không thèm giữ gìn hình tượng gì nữa, bưng cái tô lên mà ăn. Tô Kị vốn đang xoay đầu sang một bên ngắm phong cảnh nhưng dần dần, hắn bị động tác của cô thu hút. Cô gái mặc quần áo hoa, dung mạo xinh xắn, tai còn đeo hoa tai có viên ngọc đỏ quý giá, lẽ ra đang phải cầm hoa cắm vào bình, thấp thoáng sau

https://thuviensach.vn

bức rèm châu. Nhưng lúc này cô lại giống hệt như một nông phụ thô lỗ, bưng tô mì ăn ngấu nghiến không chút hình tượng.

Hắn không khỏi nghĩ ngợi, một ngày một đêm không cho ăn cơm phải chăng là rất quá đáng, ép người ta phải trở nên như vậy...

Phía bên kia, cuối cùng Thương Lâm cũng ăn xong, chắp hai tay trước ngực, thành kính nói. "Cảm ơn đã chiêu đãi." Cô ngẩng đầu nhìn Tô Kị. "Ngươi còn có việc gì nữa không? Không có thì ta đi à."

Thấy cô ung dung như đang làm khách ở nhà người khác, Tô Kị không biết nên nói gì mới phải, đành gật đầu cho xong. Thương Lâm mỉm cười, đứng dậy đi mất.

Cô cũng đã quyết định rồi, đối phương muốn làm gì cô không biết, nếu đã thế thì chỉ còn cách nhìn tình hình mà hành động. Để tiện cho hành động sau này, trước hết nên phối hợp một chút thì tốt hơn.

Nếu lần trước cô có thể chạy thoát khỏi tay Cao Trầm, mà Tô Kị là bằng hữu của Cao Trầm thì cô tin là mình không phải không còn cơ hội. Chỉ cần cô còn ở trong lãnh thổ của Ngụy Quốc mà không bị bắt về Yến Quốc thì vẫn có khả năng...

Yến Quốc...

Cô bỗng giật mình một cái, những chi tiết bị cô bỏ quên bỗng nhiên nảy lên trong đầu.

Tối hôm qua, trên đường phố Cận Dương, Tô Kị và hai người đàn ông kia gọi Dịch Dương là... Ngụy hoàng?

Cô chỉ nghe một vài người gọi hắn như thế, đó chính là những sứ thần của Yến Quốc. Nếu một người là người Ngụy Quốc, cho dù không gọi Dịch Dương là bệ hạ thì cũng sẽ không gọi Ngụy hoàng.

https://thuviensach.vn

Lẽ nào, thân phận thực sự của Tô Kị - đại hiệp Lĩnh nam - lại là... người của Yến Quốc?

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 36: A Nguyễn

Ngày hôm sau, Thương Lâm biết tình cảnh hiện tại của mình, tình hình khiến cô hơi vui mừng. Cô không chỉ chưa bị bắt về Yến Quốc mà thậm chí còn chưa ra khỏi thành Cận Dương. Nơi này là một tòa nhà trong kinh thành, cụ thể là ở đâu thì còn chưa xác định được. Nhìn tình huống, có lẽ là Tô Kị ra lệnh cho thuộc hạ sắp xếp.

Gió lạnh thấu xương nhưng cô lại không thể trốn trong phòng, cuộn mình trong chăn mà lại bị bắt ra ngoài hành lang ngồi hóng gió với Tô Kị. Hắn thì còn có thể uống rượu cho ấm người, nhưng cô tự xét thấy tửu lượng của mình không cao nên khéo léo từ chối chén rượu mà hắn đưa qua.

"Cho dù có tỉnh táo đi nữa thì cũng không thể tìm được cách chạy trốn, đừng uổng công vô ích." Tô Kị liếc cô một cái, lãnh đạm nói.

Thương Lâm nhún vai. "Ai nói ta muốn chạy trốn chứ? Chẳng qua là tửu lượng của ta quá kém nên không thích uống rượu mà thôi."

Tô Kị cười xùy một tiếng, lười tranh cãi với cô về vấn đề này nên nói thẳng toẹt ra. "Đã ba này rồi mà bệ hạ của cô vẫn chưa tìm được cô. Thế nào, cô còn hy vọng vào hắn ta ư?"

Thương Lâm đưa tay chống cằm, giọng nói thong thả. "Đã ba ngày mà thuộc hạ của ngươi vẫn chưa tìm được cách để ra khỏi thành. Thế nào, ngươi còn chưa mang lũ vô dụng ấy ra đập cho một trận để xả cơn giận ư?"

https://thuviensach.vn

Tô Kị bị cô làm cho nghẹn họng, tay phải bất giác siết thật chặt chén rượu sứ men xanh. Chất lỏng thanh mát bên trong rung rinh tạo thành những vòng tròn gợn sóng.

Thương Lâm nói xong câu này thì bỗng nhiên hối hận. Hiện nay cô giống như cá nằm trên thớt, quả thật không nên khiêu khích hắn như vậy. Nhưng cho dù trong lòng có hiểu rõ đạo lý này thì Tô Kị vẫn luôn có cách khiến cô phải bùng nổ. Hình như hắn cực kỳ căm ghét dáng vẻ khăng khăng một dạ của cô đối với Dịch Dương, cứ luôn kể cho cô nghe một chút về tình hình bên ngoài, câu nào câu nấy đều đâm vào lòng cô.

Trong ba ngày cô bị bắt, mọi thứ trong thành đều bình thường, nhưng cửa thành thì lại tăng cường binh lính canh gác, việc ra ngoài thành trở nên hết sức khó khăn. Thương Lâm đoán là đám người Tô Kị chưa chuẩn bị chu toàn các loại giấy thông hành, hoặc là ở trong này tránh đầu sóng ngọn gió cho nên không vội ra khỏi thành. Hàng ngày, Thương Lâm thấy hắn uống rượu múa kiếm, cực kỳ nhàn nhã, không có chút ý thức mình đang là khâm phạm của triều đình.

Có lầm không vậy, ngươi bắt cóc hoàng hậu lận đó!

"Những gì hắn có thể làm cho cô cũng chỉ có thế mà thôi." Khi Tô Kị nói cho cô biết cửa thành canh gác nghiêm ngặt thì lơ đãng bồi thêm một câu. "So với hành động liều mình hy sinh của cô, bệ hạ của chúng ta quả là tình sâu nghĩa nặng!"

Đương nhiên là Thương Lâm nghe ra được sự trào phúng của hắn nhưng cô lại không tìm được lời nào để phản bác, cho nên đành ngoan ngoãn cắn một miếng bánh trăm tầng thật to, tưởng tượng nó là cái đầu của Tô Kị.

Có lẽ là vì trước đây đã quen biết Tô Kị, hoặc là đã đoán được hắn là người của Yến Quốc nên Thương Lâm cảm thấy mình không sợ hắn lắm.

https://thuviensach.vn

Chẳng phải trong sách đã viết sao, người xưa coi trọng nhất là kỷ cương, vua tôi. Tốt xấu gì cô cũng là công chúa của Yến Quốc, lại là người trong lòng của bạn thân hắn, bất luận là lý do nào trong hai lý do này thì hắn cũng không thể ra tay với cô.

Quả đúng như cô dự đoán, cho dù Tô Kị vẫn luôn châm chích cô nhưng lại chưa từng sử dụng bạo lực với cô, coi như là kẻ ga lăng giữa đám cướp.

Nhưng hắn như thế, không có nghĩa là người khác cũng vậy.

Thương Lâm cứ tưởng người phụ nữ căm hận mình nhất ở thời đại này chính là Hoắc Tử Nhiêu, không ngờ núi cao còn có núi cao hơn, chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, với sự nỗ lực của bản thân, nữ đệ tử A Nguyễn của Tô Kị đã đánh bại Hoắc Tử Nhiêu, trở thành kẻ địch mạnh nhất trong lòng Thương Lâm.

Trong cái viện này không có nha hoàn, cho nên sinh hoạt của Thương Lâm đều là do A Nguyễn chăm nom. Ngoại trừ thỉnh thoảng bị Tô Kị gọi tới đả kích một phen, còn lại cái bóng màu vàng của A Nguyễn luôn đi theo sau cô như ma ám, không lúc nào buông tha cô.

Tra tấn cô về mặt tinh thần thì thôi đi, hành hạ về thể xác cũng không chịu thua kém. Cái gì mà cố ý đợi thức ăn nguội lạnh rồi mới mang tới cho cô, khi uống trà thì 'không cẩn thận' hắt nước trà lên áo cô, những việc như vậy nhiều không sao đếm hết, một lòng một dạ muốn giày vò Thương Lâm cho đến khi không dậy nổi mới thôi.

Sau khi ngẩn người trước mấy món ăn đã nguội ngắt lần thứ ba, cuối cùng Thương Lâm không nhịn được nữa mà ngẩng đầu lên. "Rốt cuộc thì ta làm gì nên tội với cô?"

A Nguyễn hừ lạnh một tiếng. "Không hiểu cô đang nói gì nữa."

https://thuviensach.vn

"Nếu ta không đắc tội với cô thì sao cô cứ gây chuyện với ta thế?" Giữa trời rét như dao cắt thế này mà phải ăn cơm nguội canh lạnh, cho dù cô có chịu được thì thân thể nhu nhược này của Hạ Lan Tích cũng không chịu được!

"Ta khuyên cô tốt nhất là hiểu rõ thân phận của mình lúc này. Cô tưởng rằng bây giờ cô vẫn là công chúa cành vàng lá ngọc hay hoàng hậu cao quý sao? Một tù nhân, có cơm ăn là may lắm rồi, con kén cá chọn canh này nọ."

Thương Lâm thở dài một hơi, nói một cách thấm thía. "Cô gái à, cô làm thế này là không đúng rồi. Tự ý quyết định, sư phụ xấu tính của cô sẽ tức giận đấy." Cô cũng không ngốc, rõ ràng mỗi lần gặp Tô Kị hắn đều không ngăn cô ăn bánh uống trà nóng thì sao lại âm thầm đưa cơm nguội cho cô chứ? Rõ ràng là cô gái này muốn hành hạ cô, cố tình động tay động chân.

A Nguyễn nghe cô nói xong thì bỗng nhiên nổi cáu, lập tức kéo lấy cô. "Ta tự ý quyết định đó, cô làm được gì chứ? Đi mách với sư phụ đi!"

Thương Lâm bị cô ta nắm lấy cổ tay, đau đến mức kêu lên một tiếng. Cmn, nha đầu này cũng tập võ!

"Mách mỏ gì chứ, ta cũng không phải con nít... Hơn nữa các người thân với nhau như thế, hắn sẽ không vì một người ngoài như ta mà nổi giận với cô. Cô cô cô... buông tay ra!"

A Nguyễn nghe thế thì mặt ánh lên vẻ đắc ý, ngạo mạn nói: "Cô biết là tốt rồi. Ở trước mặt sư phụ, cô mãi mãi cũng chỉ là người ngoài, đừng vọng tưởng rằng có thể can dự vào!"

Những lời này đúng là kỳ lạ, Thương Lâm ngẩn ra trong chốc lát rồi đột nhiên có một phán đoán.

https://thuviensach.vn

Nhìn những biểu hiện của nàng ta trong mấy ngày qua, lẽ nào... nàng ta thích Tô Kị, sau đó thấy cô và Tô Kị qua lại hơi thân mật nên ghen tỵ?

A ha ha, mối tình cấm sư phụ - đệ tử đây mà, trước đây cô thích nhất là thể loại này!

Điều duy nhất tiếc nuối là cô đệ tử này quá kiêu căng, đáng ghét. Ghép với Tô Kị hình như có vẻ hơi uổng cho hắn...

Thấy vẻ mặt của Thương Lâm hơi là lạ thì A Nguyễn bỗng nhiên bối rối, không nghĩ gì mà đẩy cô một cái. "Cô nhìn ta như thế làm gì?"

Thương Lâm không kịp đề phòng nên bị nàng ta đẩy ngã ngửa ra sau, té nhào xuống đất. Mắt cá chân của cô đau nhói, cô hít một hơi xuýt xoa, gần như muốn bùng nổ.

Chân phải nhúc nhích một chút là đau, cô run run sờ vào chỗ đó, vừa đụng vào là giật bắn cả mình. Má ơi, cái cô A Nguyễn này cũng bạo lực thật, đẩy một cái mà đã khiến cô bị trật chân.

"Chuyện này là sao?" Một giọng nói lãnh đạm vang lên, Thương Lâm và A Nguyễn nhìn về phía phát ra giọng nói thì thấy Tô Kị đang nhíu mày, đứng ngoài cửa nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Thương Lâm vốn đang rất tức giận nhưng vừa nhìn thấy Tô Kị, theo bản năng cô không muốn tỏ vẻ yếu thế trước mặt hắn chút nào cho nên cố nuốt giận, nói: "Không có gì, không cẩn thận nên té ngã, trật chân thôi."

Tô Kị đưa mắt nhìn vào chân phải của Thương Lâm rồi lại nhìn về A Nguyễn đang cố tỏ ra trấn tĩnh kia, một lúc sau lãnh đạm nói "Ra ngoài đi."

A Nguyễn khẽ run lên một chút, cuối cùng để lộ ra vẻ mặt chột dạ. Sau đó nàng ta không nói gì mà cúi đầu, nhanh chóng chạy lướt qua bên cạnh hắn.

https://thuviensach.vn

Tô Kị đi đến trước mặt Thương Lâm, ngồi xổm xuống, đưa tay định bế cô lên. Thương Lâm cả kinh, vừa định từ chối thì đã nghe hắn châm chọc. "Nơi này trừ A Nguyễn ra thì không còn cô gái nào khác, cô muốn bảo tôi gọi A Nguyễn về bế cô sao?"

Thương Lâm im lặng giây lát rồi cam chịu, nói: "Vậy ngươi nhẹ tay một chút."

Tô Kỵ bế cô lên giường, sau đó lấy một cái hộp bằng gỗ lim từ trong cái tủ bên cạnh ra, đặt trước mặt cô. "Thuốc trị thương ở trong hộp, cô tự thoa đi."

Hắn quay lưng lại. Thương Lâm cố sức lắm mới cởi được giày ra, ngẩng đầu lên thì phát hiện hắn vẫn chưa đi. "Có chuyện gì nữa không?"

Tô Kị đưa lưng về phía cô, dường như là đấu tranh nội tâm lắm mới nói được. "Ta thay mặt A Nguyễn xin lỗi cô."

Thương Lâm bĩu môi, quyết định người đại lượng không so đo với kẻ tiểu nhân. "Thôi được rồi, cô ấy vẫn là một tiểu cô nương, ta không so đo với trẻ con!"

"Trẻ con?" Tô Kị bật cười. "Năm nay A Nguyễn mười sáu tuổi, chỉ nhỏ hơn cô một tuổi. Cô giả vờ làm người lớn gì chứ?"

Thương Lâm đang định nói ta lớn hơn đồ đệ yêu quý của ngươi nhiều nhưng lời ra tới miệng thì lại trở thành: "Nhưng ta đã xuất giá rồi! So với một phụ nữ đã lập gia đình như ta, cô ấy chẳng phải tiểu cô nương là gì?"

Tô Kị không nói gì nữa. Thương Lâm nhìn mắt cá chân của mình, đang nghĩ xem nên thoa thuốc thế nào. Rượu thuốc này phải xoa bóp thì mới phát huy tác dụng, nhưng thật sự thì cô không thể dùng sức được.

https://thuviensach.vn

Tô Kị bỗng nhiên xoay người lại, Thương Lâm giật mình, ngơ ngác nhìn hắn. Tô Kị đi đến trước mặt cô, nhìn bàn chân trần nhỏ nhắn trắng trẻo của cô, trên mắt ánh lên chút khác thường. Hắn lấy từ trong hộp ra một cái bình thuốc, ung dung nói: "Bỗng nhiên nhớ ra, thuốc này cô không thể tự thoa được, để ta giúp cô."

Hắn ngồi xuống bên cạnh giường, đưa tay định nắm lấy chân cô. Thương Lâm lập tức rụt lùi ra sau theo phản xạ, kéo chăn che chân mình lại. "Như thế không hay lắm đâu." Ở hiện đại, bị đàn ông nhìn chân thì không có gì, nhưng cổ đại thì có vấn đề nha. Hơn nữa hắn còn tính thoa thuốc giúp cô, như vậy có tính là da thịt thân cận không?

Tô Kị nghĩ ngợi một chút. "Vậy để ta bảo A Nguyễn vào giúp cô? Có điều nói trước thì vẫn hơn, tính tình của A Nguyễn không được tốt lắm, nếu cô ấy nhân cơ hội này làm gì cô thì cũng đừng trách ta không nhắc nhở cô trước."

Thương Lâm hít sâu một hơi, bắt đầu đấu tranh nội tâm. Thuốc thì chắc chắn là phải thoa, nếu không đi đứng không tiện thì sao mà chạy trốn được? Nhưng cô thì không biết thoa, lại không thể để cái cô A Nguyễn bạo lực ấy thoa, những người khác cho dù cô bằng lòng thì chưa chắc Tô Kị đã đồng ý, vậy chỉ còn...

Cô cúi đầu ủ rũ, thỏa hiệp thêm lần nữa. "Được rồi, ngươi thoa đi."

Trong mắt Tô Kị lóe lên ánh cười như có như không, tằng hắng một tiếng như không có việc gì, nhìn cô rề rà lấy chân từ trong chăn ra. Làn da của cô mềm mại, mịn màng và lạnh lẽo như ngọc, nắm trong tay bỗng tạo cho hắn một cảm giác là lạ, khiến hắn bỗng nhiên thất thần trong giây lát.

Đây là làn da hoàn toàn khác hắn với làn da phơi nắng phơi gió suốt ngày của hắn, rất mềm mịn, khiến người ta phải nâng niu cẩn thận.

Hắn bỗng nhiên trở nên thất thố.

https://thuviensach.vn

Thương Lâm đợi một lát, thấy hắn chỉ nắm bàn chân mình mà không chịu thoa thuốc, ánh mắt thì trở nên là lạ. Cái gã này, đừng nói là đang sàm sỡ cô chứ?

Cũng không đúng. Hắn ghét cô như vậy, có đi sàm sỡ bà già cũng sẽ không đi sàm sỡ cô.

Hay là hắn có sở thích ngắm chân người ta? Tối hôm đó hắn đột nhiên nắm chân cô mà.

"Nè..." Vừa thử gọi một tiếng, Tô Kị thả chân cô ra, đứng đậy. "Hay là để ta bảo A Nguyễn tới giúp cô đi."

"Nhưng chẳng phải ngươi nói..."

Tô Kị ngập ngừng. "Ta vừa nghĩ được một cách có thể khiến cô ấy ngoan ngoãn nghe lời."

Bỏ lại câu này, hắn đi thẳng ra ngoài, để mặc Thương Lâm ở đó cảm thấy ù ù cạc cạc, chẳng hiểu gì cả.

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Mục Đích

Tuy lúc ấy rất đau đớn nhưng vết thương trên chân cũng không nghiêm trọng lắm, thoa thuốc và nghỉ ngơi một đêm là đỡ ngay. Ưu điểm duy nhất của tai nạn bất ngờ này là rốt cuộc Tô Kị cũng ý thức được hành vi ức hiếp con tin đáng xấu hổ của đệ tử mình. Không biết hắn đã làm gì mà hôm sau, khi gặp lại, A Nguyễn đã ngoan ngoãn hơn nhiều.

Trải qua việc này, sự kiên nhẫn của Thương Lâm cũng không còn bao nhiêu nữa, cô quyết định chủ động phản kích. Hôm ấy, sau khi ăn sáng xong, cô khoác áo choàng ngồi ngẩn người trên hành lang, gió rét ùa vào mặt khiến cho hai má cô lạnh băng. A Nguyễn không muốn nói chuyện với cô, lại không dám ép cô về phòng như trước đây nữa nên đành phải ngồi bên cạnh, im lặng không nói.

Khi Tô Kị nghe tin và chạy tới thì hai cô gái đã ngồi trong gió rét được một lúc. A Nguyễn từ nhỏ đã luyện võ, cơ thể khỏe mạnh, cho nên không bị sao cả. Nhưng Thương Lâm thì...

Ánh mắt của Tô Kị rơi trên gương mặt tái nhợt của cô, trong mắt hiện lên vẻ bực mình, nhưng ngay sau đó, lại có chút lo lắng. Tóm lại là một cảm giác kỳ lạ nói không nên lời.

"Sư phụ." A Nguyễn gọi hắn. "Cô ta cứ khăng khăng ngồi hóng gió, con khuyên thế nào cũng không nghe." Thật ra thì nàng ta chưa từng khuyên Thương Lâm, nhưng lúc này lại đổ hoàn toàn trách nhiệm lên người cô.

https://thuviensach.vn

Tô Kị ra hiệu cho nàng ta đi trước, sau đó đi đến trước mặt Thương Lâm, từ trên cao cúi xuống nhìn cô. "Hạ Lan Tích."

Thương Lâm không thèm để ý đến hắn, tiếp tục ngây người nhìn chiếc ly bằng men xanh trên tay, nước trà bên trong đã trở nên nguội lạnh.

"Cô sao thế?" Tô Kị không nén được sự nghi hoặc. Tuy Hạ Lan Tích xuất thân cao quý nhưng trong quá trình ở chung mấy ngày nay, cô chưa từng cáu kỉnh hay tỏ vẻ đại tiểu thư. Hắn không hiểu sao tự nhiên cô lại như trở thành người khác thế.

Thương Lâm im lặng một lúc rồi mới nói khẽ. "Tối qua ta mơ thấy mẹ mình."

Tô Kị ngẩn ra.

"Bà qua đời khi ta chỉ mới 10 tuổi, lúc ấy bà còn rất trẻ, rất đẹp. Ta nghe nói phụ hoàng từng rất thích bà, có điều sau đó thì dần chán ngán." Cô thở dài một hơi, tỏ ra vẻ vô cùng thờ thẫn. "Có đôi khi ta sẽ tự hỏi, nếu mẹ ta còn sống thì phải chăng phụ hoàng sẽ không nỡ gả ta đến Ngụy Quốc..."

Lúc trước, khi tiếp đãi sứ thần Yến Quốc, Thương Lâm đã tìm hiểu kỹ về thân thế của Hạ Lan Tích, bây giờ đã đến lúc phát huy tác dụng.

"Cô... không thích gả đến Ngụy Quốc sao?" Tô Kị chậm rãi hỏi.

"Ta thích hay không thì có quan trọng sao?" Cô thờ ơ nói. "Hy sinh một người cho xã tắc, như vậy quân tướng để làm chi? Buồn cười là ta còn tưởng rằng bảo vệ quốc gia là trách nhiệm của đấng nam nhi."

Trong nhất thời, Tô Kị không biết phải nói gì. Trong lời nói của Thương Lâm ẩn chứa sự trách móc cùng trào phúng, khiến hắn cũng phải cảm thấy hổ thẹn. Đặt một thiếu nữ nhu nhược yếu đuối vào giữa ván cờ đối địch của hai nước, đây vốn không phải là hành động mà đại trượng phu

https://thuviensach.vn

nên làm. Trước nay hắn vẫn rất căm hận chuyện hòa thân, nhưng vì sức người có hạn, hoàn toàn không thể thay đổi gì.

"Nhưng... rõ ràng là cô rất thích Ngụy hoàng." Thậm chí là cam tâm hy sinh tính mạng cho hắn.

"Chàng là phu quân của ta, xuất giá tòng phu, đây chẳng phải là chuyện đương nhiên sao?" Thương Lâm nói. "Ta biết Tô đại hiệp ngài vẫn luôn trách ta, cảm thấy ta không chịu bỏ trốn theo biểu ca là phản bội lời thề với huynh ấy. Thế nhưng ngươi có từng đứng ở lập trường của ta mà nghĩ thử chưa? Khi biểu ca đến tìm ta chạy trốn thì ta đã là người có phu quân, cho nên bắt đầu từ ngày ta gả cho Ngụy hoàng thì trời đã định là cả đời này ta đều là người của chàng ấy."

Cô ngừng một chút rồi nói tiếp. "Đây chỉ là việc riêng. Quan trọng hơn là hôn sự này là nhằm duy trị sự hòa hảo giữa hai quốc gia, nếu ta đã đồng ý với phụ hoàng gả đến Ngụy Quốc thì phải làm hết trách nhiệm của một công chúa hòa thân, trách nhiệm của một đứa con gái. Tuy biểu ca đã hứa là sẽ không có ai biết chuyện chúng ta bỏ trốn, nhưng làm sao biết sau khi Yến Quốc hay tin ta chết bất đắc kỳ tử thì có phái một công chúa hòa thân khác qua hay không? Đời này của ta đã thế rồi, sao còn phải làm liên lụy đến các tỷ muội của mình nữa chứ?"

Sau khi nói một hơi thật dài, Thương Lâm ngước mắt lên nhìn vào mắt Tô Kị, từ tốn nói. "Lẽ nào Tô đại hiệp cảm thấy lúc ấy ta đi với biểu ca là có tình có nghĩa?"

Tô Kị ngẩng ngơ nhìn Thương Lâm với một ánh mắt chưa từng có. Trước nay hắn chưa bao giờ tưởng tưởng được trong lòng cô lại nghĩ như thế. Hắn nhớ tới có một lần ở hành cung Nam Sơn, cô thản nhiên nói với hắn. "Thiện ác trong tâm tưởng của ngươi cũng chỉ là những thứ do mình người nhìn nhận mà thôi. Dựa vào đâu mà ngươi có thể khẳng định nó là chính xác?"

https://thuviensach.vn

Thì ra, đúng là như thế.

Hắn đứng ở đỉnh cao của đạo đức để chỉ trích cô, cảm thấy cô dễ dàng đổi thay, bạc tình bạc nghĩa. Hắn cứ tưởng mình đã đúng, nhưng cuối cùng phát hiện người sai lầm ngay từ đầu lại chính là hắn.

Lần đầu tiên trong đời, hắn cảm thấy mình bối rối như vậy.

Hắn quay đầu sang chỗ khác để che giấu, bởi vì bỗng nhiên không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

"Ta nói với ngươi những lời này không phải muốn thay đổi cách nhìn của ngươi về ta, chẳng qua là do hôm nay tâm trạng không tốt lắm, nghĩ gì thì nói nấy mà thôi." Giọng của Thương Lâm rất bình thản. "Nhưng nếu ngươi hiểu được thì cũng tốt. Ta không biết ngươi bắt ta đến đây là để làm gì, nhưng nếu ngươi muốn đưa ta đến chỗ biểu ca thì tốt nhất là hãy bỏ ý định ấy đi. Đời này ta và huynh ấy đã không còn khả năng gì nữa. Nếu ta không thể trở lại bên cạnh Ngụy hoàng thì thà làm bạn với đèn xanh và kinh phật cho đến cuối đời."

Rất lâu sau, Thương Lâm nghe thấy giọng nói trầm trầm của Tô Kị, giống như đang hứa hẹn. "Cô yên tâm, ta sẽ không đưa cô về bên cạnh huynh ấy."

***

Nhờ vở kịch diễn vào ban ngày mà thái độ của Tô Kị đối với cô đã được cải thiện rất nhiều. Thương Lâm không biết thế có tác dụng gì không nhưng chỉ cần Tô Kị có ấn tượng tốt về cô một chút, lỡ sau này gặp phải chuyện gì thì cũng dễ nói chuyện hơn.

Cô ôm ý nghĩ ấy lăn qua lộn lại trên giường, rồi bỗng nhiên trợn to mắt đầy hoảng sợ.

https://thuviensach.vn

Cách giường khoảng hai bước, A Nguyễn đang đứng trong bóng tối với khuôn mặt không chút biểu cảm, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

"Cô... làm gì vậy?" Cảnh tượng này quá kỳ quái khiến Thương Lâm phải lắp ba lắp bắp.

A Nguyễn tiếp tục nhìn cô, môi thì mím lại, cuối cùng nở một nụ cười vặn vẹo. "Đức Hinh công chúa, Hạ Lan hoàng hậu, cô quả là... có bản lĩnh, chỉ vài câu nói đã dụ được sư phụ. Ha ha, cô muốn trở về bên cạnh Ngụy hoàng sao? Ta e là cô không có mạng mà về!"

Vừa dứt lời, cô ta lập tức rút thanh kiếm ra, mũi kiếm sắc lạnh đâm thẳng về phía Thương Lâm.

Trong lúc nước sôi lửa bỏng, Thương Lâm đành phải hét to lên. "Cô là người của Yến Quốc, sao có thể giết công chúa của Yến Quốc?"

Mũi kiếm của A Nguyễn dừng lại trước mặt cô chỉ cách có ba tấc, không nhúc nhích.

Trán Thương Lâm ướt đẫm mồ hôi lạnh. Xuyên tới đây hơn nửa năm, đây là lần đầu tiên cô cận kề cái chết đến thế.

"Cô... sao cô lại biết?" A Nguyễn nghiến răng nghiến lợi.

Thương Lâm biết là mình đã đoán đúng rồi. Tô Kị và A Nguyễn đều là con dân của Yến Quốc. "Không cần biết tại sao ta lại biết, dù gì thì sự thật đúng là thế."

A Nguyễn căm hận nhìn cô một lát, sau đó đột nhiên cười lạnh. "Ai nói với cô ta là người của Ngụy Quốc, từ trước tới nay ta bao giờ thừa nhận."

https://thuviensach.vn

"Ồ, cô không phải à? Vậy lẽ nào cô là người của Yến Quốc?" Thương Lâm hỏi ngược lại.

"Ta không phải là người của Yến Quốc, cũng không phải người của Nguỵ Quốc. Nguyễn Ngọc ta trời sinh trời nuôi, không cha không mẹ." A Nguyễn bình tĩnh nói. "Trên đời này ta chỉ quan tâm một mình sư phụ, cho nên ta sẽ không để cô làm ảnh hưởng tới quyết định không người."

Thương Lâm cảm thấy cơn ớn lạnh lại dâng lên. Bà nó, con mụ này dám qua mặt chủ nhân.

"Ta chưa từng muốn ảnh hưởng tới sư phụ cô, cô giết ta là không có lý lẽ." Thương Lâm nói. "Hơn nữa nếu ta chết thì sẽ dẫn tới những hậu quả rất nghiêm trọng, cô thật sự không sợ?"

"Đương nhiên là sẽ có những hậu quả rất nghiêm trọng, nhưng không liên quan gì đến ta cả." A Nguyễn nói nhỏ. "Cô yên tâm, sau khi cô chết thì vẫn có thể trở về bên cạnh Ngụy hoàng. Hắn sẽ tìm thấy cô trong biệt viện của Đại Tư Mã, sẽ tổ chức tang lễ long trọng cho cô..."

Đại Tư mã... Hoắc Hoằng?

"Các người..." Người Thương Lâm run lên, cô bỗng hiểu được tính toán của bọn họ. "Các người muốn đổ tội cho Đại Tư Mã?"

A Nguyễn không trả lời nhưng cô đã hiểu ra tất cả. Đúng rồi, nhất định là thế. Đến đây, mọi nghi vấn đều đã có được lời giải thích.

Lần án sát vào đêm nguyên tiêu, ngay từ đầu Tô Kị đã không định lấy mạng Dịch Dương, hắn chỉ muốn giá họa cho Hoắc Hoằng. Hắn là người của Yến Quốc, đương nhiên là mong Ngụy Quốc càng loạn càng tốt. Giữa hoàng đế và Đại Tư Mã sớm đã có nhiều vấn đề, việc này giống như là một cái ngòi nổ, nhen lên những mâu thuẫn. Đợi vua tôi Ngụy Quốc đấu đến một mất một còn thì Yến Quốc có thể ngồi làm ngư ông đắc lợi.

https://thuviensach.vn

Nhưng không ngờ cô lại đột nhiên xông ra làm xáo trộn kế hoạch của bọn họ. Cô đã thấy được mặt hắn nên đương nhiên hắn không thể thả cô đi mà phải nhốt cô lại.

"Sư phụ luôn nhớ mình là người của Yến Quốc nên vẫn không dám làm tổn hại đến tính mạng của cô, nhưng ta thì không quan tâm. Đợi ta giết cô rồi sẽ đi thỉnh tội với sư phụ sau. Đến lúc đó, cho dù người không muốn thì cũng phải tiến hành theo kế hoạch ban đầu." A Nguyễn bước tới gần từng bước, Thương Lâm nhích người ra sau từng chút một, sau đó lưng đã chạm phải bức tường. "Công chúa điện hạ, hãy nhớ, người giết cô tên là Nguyễn Ngọc, muốn báo thù cũng đừng tìm lầm người. Ta chờ cô."

Mắt lóe lên vẻ ác độc, A Nguyễn lại vung kiếm lên. Lần này động tác của nàng ta rất dứt khoát, mang theo vẻ hung tàn, không quan tâm hết thảy. Khi kiếm sắp đâm vào người Thương Lâm thì...

Keng!

"Á!"

Thương Lâm mở đôi mắt đang nhắm nghiền vì hoảng sợ ra thì nhìn thấy Tô Kị đang đứng trước giường với gương mặt xanh mét, tay phải của A Nguyễn thì máu chảy đầm đìa, thanh kiếm không ngừng run lên.

"Sư phụ..." Nàng ta cố nén đau, gọi hắn một tiếng.

Tô Kị cười lạnh một tiếng. "Sư phụ? Thì ra con vẫn còn nhớ ta là sư phụ của con?"

Nước mắt A Nguyễn lập tức tuôn trào. "Sư phụ, người biết mà, con làm những chuyện này đều là... đều là vì người cả!"

Tô Kị nhắm mắt lại, giọng rất lãnh đạm. "Xem ra mấy năm nay ta đã dung túng cho con quá rồi, đến nỗi hôm nay dám cả gan giấu ta làm việc

https://thuviensach.vn

này. Nếu đêm nay ta không nghĩ tới tâm trạng của con không được vui, vì thế đưa thức ăn khuya cho con thì e là ta không cách nào biết nửa đêm nửa hôm con không ngủ mà chạy tới đây lấy mạng người ta."

A Nguyễn nghiến răng. "Sư phụ, người tưởng là con muốn lắm sao? Nhưng nếu chúng ta không giết cô ta, lẽ nào giữ cô ta lại để làm hại tới tất cả chúng ta sao? Cô ta đã biết toàn bộ bí mật của chúng ta, giết không được, thả không xong, vậy sư phụ chuẩn bị tính thế nào đây?" Môi nàng ta run lên. "Dù sao cũng không thể... giam cô ta cả đời được!" Nói xong câu này, mặt của nàng ta đã trở nên trắng bệch.

"Nói vớ vẩn!" Mặt Tô Kị biến sắc, giọng càng trầm xuống. "Lẽ ra lần này ta không nên mềm lòng mà dẫn con theo. Ngay mai con đi ngay đi, ta sẽ bảo Quý Nam đưa con về Lĩnh Nam. Con hãy ở đó mà sám hối, không được ra ngoài!"

"Sư phụ..." A Nguyễn hoảng hốt. "Người đuổi con đi? Người vì ả ta mà đuổi con đi?"

"Quý Nam!" Tô Kị không để ý đến nàng ta, gọi với ra ngoài. "Mang A Nguyễn về phòng, canh chừng nó, không cho nó chạy lung tung!"

A Nguyễn định cầu xin nhưng cuối cùng, vẻ mặt lạnh như băng của Tô Kị đã khiến nàng ta không nói nên lời, đành để Quý Nam nửa lôi nửa kéo đi ra ngoài.

Đợi bọn họ đi khỏi đó, Tô Kị mới từ từ quay đầu lại. trước mặt hắn là gương mặt không chút cảm xúc của Thương Lâm.

Ánh mắt của cô giống như một cây kim bén nhọn, đâm thẳng vào ngực hắn.

***

https://thuviensach.vn

Bóng đêm mờ mịt, Dịch Dương ngồi một mình trong Tiêu Phòng Điện, im lặng không nói.

Đây là phòng của Thương Lâm. Trên chiếc bàn trang điểm còn đặt một chiếc lược bằng đồi mồi, bên trong ngăn tủ là những trang sức như hoa tai, trâm cài tóc... và cả chiếc vòng ngọc trong suốt, bóng loáng kia. Hắn cầm lấy một chiếc trâm cài chín khúc lộng lẫy, bất giác nhớ tới vẻ mặt của cô hôm mồng một tháng giêng, khi hắn tặng cho cô chiếc trâm cài này.

"Quà mừng năm mới?" Đôi mày liễu khẽ nhướng lên, vừa xinh đẹp vừa đáng yêu.

Hắn khẽ mỉm cười. "Quà mừng năm mới."

Cô ngắm nghía cây trâm một lát, vui vẻ đến híp mắt lại. "Vậy anh cài lên cho em đi."

Vì thế, hắn đứng phía sau lưng cài trâm lên tóc cho cô. Nhưng trong lúc hắn đang nghiêm túc nghiên cứu xem phải cài thế nào thì cô đã tựa vào lòng hắn, không an phận mà cọ cọ, còn ngửa đầu cười hì hì. "Tối qua anh hôn lén em, bây giờ tới lượt em hôn anh, được không?"

Dáng vẻ của cô lúc ấy quả thật khiến người ta phải yêu thương.

Hắn vẫn còn nhớ lần đầu tiên gặp cô ở nhà A Tuấn, lúc ấy cô giống như một con mèo hoang đang giương nanh múa vuốt, ngay cả ánh mắt cũng lóe lên vẻ phẫn nộ, khiến hắn phải nhăn mày. Nhưng dần dần ở chung với nhau, hắn lại phát hiện ngoài vẻ hung hăng dữ tợn ấy ra, phần lớn thời gian cô đều có vẻ dịu dàng và chu đáo.

Cô thích đọc những câu chuyện ấm áp và thú vị, thỉnh thoảng thì làm ra những việc hơi ngốc nghếch nhưng vào thời khắc quan trọng nhất lại thông minh và tinh ý, hết sức sâu sắc.

https://thuviensach.vn

Trước kia hắn không để ý lắm, nhưng sau khi xa nhau mới phát hiện ra thì ra có rất nhiều chuyện đã khắc sâu vào lòng mình.

Hắn nhớ tới nụ cười rạng rỡ của cô khi cắm hoa, nhớ tới dáng vẻ giận dỗi của cô khi bị hắn làm cho á khẩu không nói được, nhớ tới... vẻ dứt khoát và trấn định khi nói chia tay với hắn trong bóng đêm.

Khiến cho lần đầu tiên trong đời, hắn được nếm thử cảm giác hoảng loạn.

Dịch Dương nhắm mắt lại, thở dài một hơi rồi chậm rãi đặt chiếc trâm cài chín khúc vào trong hộp nữ trang.

Vương Hải lặng lẽ xuất hiện bên cạnh hắn, nói thật nhỏ. "Bệ hạ, thám tử hồi báo hôm nay chỗ Đại Tư Mã vẫn không có hành động gì khác thường."

Dịch Dương gật đầu, không nói chuyện

"Bệ hạ, thần cảm thấy thích khách hôm nguyên tiêu chắc chắn là do Đại Tư Mã phái đến, nhất định hoàng hậu nương nương đang ở trong tay ông ta. Nếu người muốn cứu nương nương về thì đừng chần chừ quá lâu..."

Dịch Dương mở mắt ra. "Ngươi cảm thấy những thích khách đó là người của Đại Tư Mã phái đến?"

Vương Hải ngẩn ra. "Không phải ông ta thì còn ai nữa?"

Đúng vậy, không phải Hoắc Hoằng thì còn ai vào đây?

Bây giờ, ở trong triều thế lực của hắn là mạnh nhất nên đã sớm có ý định tạo phản. Trước kia hắn chưa động thủ, một mặt là vì chưa chuẩn bị xong, mặt khác là muốn đợi hoàng đế chết một cách tự nhiên. Nhưng bây

https://thuviensach.vn

giờ hoàng đế càng ngày càng khó khống chế, chắc chắn trong lòng Hoắc Hoằng đã hơi hoảng loạn.

Hoắc Tử Nhiêu là quý phi, Từ Triệt lại có người thừa kế danh chính ngôn thuận là đại hoàng tử. Chỉ cần diệt trừ hắn và Thương Lâm thì đương nhiên có thể đưa đại hoàng tử lên kế vị. Đến lúc đó Hoắc Tử Nhiêu mẫu nghi thiên hạ, Hoắc Hoằng sẽ trở thành hoàng đế thực sự của đại Ngụy.

Đạo lý đơn giản này, ngay cả Vương Hải cũng nghĩ ra thì chắc hẳn những người khác cũng nghĩ tới.

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Được Cứu

Sáng sớm ngày hôm sau, A Nguyễn bị đưa ra khỏi thành. Quý Nam kéo nàng ta đi trong tư thế áp giải phạm nhân. Bên cạnh Thương Lâm đã không còn đôi mắt lúc nào cũng nhìn cô chằm chằm không tha nữa, vì thế cô bắt đầu suy tính xem phải làm thế nào để báo tin cho Dịch Dương.

Tô Kị tính toán quá thâm độc, cô không thể trơ mắt nhìn Dịch Dương sa vào bẫy.

Nhưng cô chưa kịp nghĩ ra cách thì Tô Kị đã bất ngờ phái người đến thông báo với cô là sẽ rời khỏi thành vào lúc chập tối.

"Tại sao?" Cô nghi hoặc hỏi.

Người đàn ông đối diện cúi đầu, nói. "Chủ nhân căn dặn như thế, tiểu nhân chỉ đến truyền đạt lại mà thôi." Hắn ngập ngừng. "Mời công chúa uống cái này vào."

Đó là một viên thuốc màu đen sẫm. Trong đầu Thương Lâm liên tưởng đến vô số tình huống trong các tiểu thuyết võ hiệp. Cô bình tĩnh hỏi: "Đây là?"

"Tiểu nhân không biết, xin công chúa uống vào." Tuy giọng của người kia có vẻ cung kính nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ nếu Thương Lâm không chịu nghe theo thì sẽ ép cô uống vào.

https://thuviensach.vn

Thương Lâm bỗng nhiên hiểu ra tại sao Tô Kị lại không đích thân đến nói với cô chuyện này. Tên kia mềm lòng, không làm được những chuyện thất đức thế này cho nên phái thuộc hạ tới làm.

Cô biết mình không có cách nào để phản kháng, đành phải mặt không đổi sắc nhận lấy viên thuốc, sau đó không cam tâm tình nguyện mà uống nó.

***

Quá trình ra khỏi thành thuận lợi hơn so với dự định.

Cả người Thương Lâm không còn chút sức lực nào, yếu ớt nằm trên tấm nệm trong xe ngựa. Tô Kị ngồi bên cạnh cô, thờ ơ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hắn không chủ động nói chuyện với cô, Thương Lâm mừng vì được yên tĩnh. Cô xụ mặt nhìn ngắm những thứ trong xe ngựa, dáng vẻ lạnh lùng như không muốn ai tới gần.

Cô nhớ tới đêm hôm đó, sau khi A Nguyễn bị Quý Nam kéo ra khỏi phòng, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, không khí hết sức căng thẳng. Cô cười lạnh một tiếng, giọng hết sức gay gắt. "Một mặt bắt Đức Hinh công chúa hy sinh hạnh phúc cả đời để gả đến nơi tha hương, nói với nàng ta rằng tất cả đều là vì hòa bình của hai nước. Nhưng mặt khác lại âm thầm thiết kế, li gián vua tôi Ngụy Quốc, chuẩn bị cho cuộc chiến thôn tính. Đàn ông các người... đúng là tính toán hết sức tinh vi."

Cô giận ngút trời nên nói chuyện không chút nể nang mặt mũi. Có lẽ vì chiếm thân xác của Hạ Lan Tích quá lâu nên trong lòng cô đã nghĩ mình cũng là nàng ta, cho nên lúc ấy cô rất bất bình, phẫn nộ thay cho nàng ta.

Một công chúa trẻ trung, xinh đẹp như hoa như ngọc phải chôn vùi tình yêu của mình, ngàn dặm xa xôi gả đến một nơi hoàn toàn xa lạ, mới được vài tháng đã hương tiêu ngọc vẫn. Có lẽ nàng ta từng nghĩ rằng sự hy

https://thuviensach.vn

sinh của mình là có giá trị. Ai ngờ, nàng chỉ là một con tốt thí trên bàn cờ của hai nước.

Hoàn toàn không quan trọng.

Đối mặt với sự chỉ trích này, Tô Kị không nói được lời nào, chỉ nhìn cô bằng một ánh mắt hết sức kỳ lạ. Thương Lâm cảm thấy hắn là trong lòng hắn đang hết sức rối ren, thế cho nên mới không phát hiện ra cách xưng hô kỳ quái của cô. Tô Kị nhìn cô một lúc thật lâu, sau đó mới từ từ quay đầu sang chỗ khác. "Khuya lắm rồi, cô nghỉ ngơi trước đi."

Hắn quay người đi mất. Thương Lâm nhìn theo bóng của hắn, bỗng nhiên thấy tức giận, cầm lấy cái chén trà trên bàn ném theo. Rõ ràng là hắn có thể tránh được không lại không tránh, thế là bị chén trà đập trúng, nước trà trong chén làm ướt chỗ áo trên đầu vai.

"Ta canh giữ ở bên ngoài, cô không cần lo là sẽ có người đến làm hại cô." Hắn đưa lưng về phía cô, giọng rất bình thản. "Nếu không ngủ được thì có thể đọc sách trong ngắn kéo."

Thái độ của hắn như thế, khiến sự phẫn nộ của Thương Lâm giống như là cố tình gây sự.

Vì thế, khoảng thời gian sau đó, giữa hai người không còn xuất hiện tình cảnh châm chích lẫn nhau nữa, cả hai đều làm như đối phương là người vô hình, có xu thế cả đời sẽ không nói chuyện với nhau.

Mãi đến cái hôm ra khỏi thành.

Xe ngựa bỗng nhiên nhìn lại, Thương Lâm biết là đã tới cổng thành, lát nữa sẽ có người đến kiểm tra. Cả người cô trở nên cứng đờ. Lúc này, Tô Kị đến gần cô hơn một chút, một tay ôm lấy eo cô, kéo cô tựa vào lòng mình.

https://thuviensach.vn

Cửa xe được mở ra. Thương Lâm nhìn thấy bên cạnh có người giải thích cho quân lính canh cửa thành. "Đây là gia chủ và phu nhân nhà ta. Phu nhân bị bệnh, đại phu dặn là không được ra gió cho nên không thể xuống cho quan gia tra xét. Xin ngài thông cảm một chút. Đây là giấy thông hành."

Hắn trình ra mấy tờ giấy, vừa cười vừa nói. Thương Lâm trợn to đôi mắt, ra sức chớp nháy, muốn khiến cho lính canh chú ý. Đáng tiếc trên mặt cô đeo mặt na da người, lại bị Tô Kị điểm mấy huyệt chính nên chẳng những không thể nhúc nhích mà còn không thể nói chuyện. Cô vẫn chưa chịu hết hy vọng, định khiến cho mình té ngã để thu hút sự chú ý của lính canh. Ai ngờ còn chưa kịp thực hiện thì đã bị Tô Kị lơ đãng ôm lấy thắt lưng.

Lính canh kiểm tra giấy thông hành, rồi lại nhìn vào trong xe. Chỉ thấy một cô gái yếu ớt dựa vào người một chàng trai, giống hệt một đôi phu thê tình sâu nghĩa nặng. Có điều khóe mắt của cô gái hơi ươn ướt, sau đó một giọt lệ trong suốt chảy xuống má.

"Đây là..." Hắn nghi hoặc hỏi.

Tô Kị cúi đầu nhìn Thương Lâm, chậm rãi đưa tay lau đi giọt nước mắt của cô. "Mệt thì nàng nhắm mắt lại nghỉ ngơi đi. Đại phu nói bệnh ra gió thì chảy nước mắt này của nàng nếu không chú ý thì sau này sẽ để lại di chứng đấy."

Thì ra là thế. Lính canh gật đầu, cửa xe từ từ được đóng lại. Mắt của Thương Lâm cũng bất lực nhắm lại theo cánh cửa đang đóng kia.

Mẹ nó, bà đây phí công khóc rồi sao! Bộ tưởng rặn được một giọt nước mắt dễ lắm đấy hả, tên lính canh ấy có đầu óc không vậy!

Tô Kị thả thắt lưng của cô ra, nhích ra xa một chút, cho đến khi có một khoảng cách thích hợp thì mới ung dung nói. "Đừng suy nghĩ lung tung,

https://thuviensach.vn

cũng đừng mong là gây ra chuyện gì. Ngụy Hoàng không tìm được cô đâu."

Thương Lâm ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn hắn.

Không biết sợi dây thần kinh nào của Tô Kị bị đứt mà bỗng nhiên kiên nhẫn giải thích với cô. "Sáng sớm hôm qua khi lâm triều, Ngụy Hoàng bỗng làm khó dễ Đại Tư Mã. Vua tôi hai người xảy ra tranh chấp vì chuyện vỡ đê Gia Hà, cãi nhau rất dữ."

Hàng mi dài của Thương Lâm khẽ run lên, môi khẽ mím lại thật chặt.

"Ta cảm thấy hắn làm thế đều là vì cô, cho nên..."

Nửa câu sau hắn không nói ra nhưng Thương Lâm đã hiểu ý của hắn.

Cho nên Dịch Dương thật sự nghĩ rằng cô đã rơi vào tay Hoắc Hoằng, đúng như ý bọn họ.

Thảo nào mà lệnh giới nghiêm ở cổng thành đột nhiên bị hủy bỏ; thảo nào mà bọn họ có thể ra khỏi thành một cách dễ dàng như vậy; thảo nào Tô Kị dự tính chính xác như nắm mọi chuyện tay...

Cô cảm thấy lòng mình trống rỗng, rồi lại rối ren không tả được. Thật ra vào cái lúc dũng cảm chạy ra đánh lạc hướng truy binh thì cô đã chuẩn bị tâm lý mình sẽ mất mạng. Tình hình bây giờ còn tốt hơn so với dự định của cô nhiều, cô không nên quá đau lòng mới phải.

Có lẽ vì biết rằng sau này sẽ không bao giờ được gặp lại Dịch Dương nữa.

Cô quay đầu đi, thông qua cửa sổ nhìn nhắm phong cảnh không ngừng lướt qua bên đường.

https://thuviensach.vn

Thôi vậy, không gặp thì không gặp thôi. Dù sao bây giờ gặp lại thì cô cũng không biết phải đối mặt với hắn thế nào. Chỉ cần nghĩ đến những lúc cô vui vẻ nằm trong lòng hắn làm nũng, hắn vừa bất đắc dĩ vừa khoan dung cô thì cô liền cảm thấy cực kỳ áy náy.

Cuối cùng cô bỗng phát hiện ra những giây phút tình tứ bên nhau, ân ân ái ái chỉ là một quá khứ đen mà mình cô đơn phương tình nguyện. Đời người quả là cô quạnh lạnh lẽo, bi thương đáng hận...

Tình cảnh bây giờ, đúng là gặp nhau chi bằng nhớ nhau trong truyền thuyết...

Xe ngựa bỗng dừng lại một cách đột ngột, Thương Lâm để ý thấy Tô Kị lập tức ngồi thẳng dậy, lạnh giọng hỏi: "Chuyện gì thế?"

"Chủ nhân..." Giọng trả lời hơi căng thẳng. "Chúng ta... bị bao vây rồi."

Gân xanh trên trán Tô Kị nổi lên giần giật.

Cửa xe được mở ra, Thương Lâm nhìn thấy bầu trời màu xám sẫm. Lúc này trời đã tối, nơi này lại là một cánh rừng nhỏ nhưng không hề tối tăm, bởi vì nó đã được những ngọn đuốc cháy rực ở xa xa chiếu sáng như ban ngày.

Thương Lâm dồn hết mọi sức lực, cuối cùng thì cũng giãy giụa và lết được tới bên cửa xe ngựa. Cô nhìn thấy xung quanh xe ngựa có một đám người vây quanh. Thuộc hạ của Tô Kị đang dàn thành vòng tròn để bảo vệ xe ngựa, nắm đao kiếm trong tay, nhìn về phía trước với vẻ phòng bị. Cách đó khoảng mười mấy bước là một đám quan binh đã dàn trận sẵn sàng. Trong đó có một đội quân trông rất tinh nhuệ, đang vây quanh một con tuấn mã, cùng với... chàng trai ngồi trên lưng con tuấn mã ấy.

https://thuviensach.vn

Áo đen chỉnh tề, tóc cài trâm ngọc, trên gương mặt anh tuấn vẫn là vẻ bình thản như thường ngày, đôi mắt đen bình tĩnh nhìn bọn họ.

Vừa mới đây thôi, Thương Lâm còn chuẩn bị tâm lý rằng từ nay xa cách góc bể chân trời, mãi mãi không bao giờ gặp lại. Ai ngờ vừa chớp mắt một cái thì đã nhìn thấy hắn nên cô nhất thời ngẩn ngơ cả người.

Thần sắc của Dịch Dương có vẻ không được tốt lắm, dường như gầy hơn mấy ngày trước một chút. Đôi mày rậm, ánh mắt như có lửa cháy rực, khiến hắn không được bình tĩnh như vẻ bề ngoài. Hắn không nhìn Thương Lâm mà chỉ chăm chú nhìn Tô Kị, giống như lần này ra đây chỉ để tìm Tô Kị vậy.

"Công Tôn, mấy ngày không gặp, khanh có khỏe không?" Giọng của Dịch Dương rất ôn hòa, không nghe ra có cảm xúc gì trong đó. "Theo như trẫm nhớ thì lẽ ra hôm qua khanh đã quay về Lĩnh Nam rồi mới phải chứ? Sao tối nay còn xuất hiện ở đây?"

Thật ra trên mặt Tô Kị cũng có đeo mặt nạ, nhưng Thương Lâm nhớ tới 'lý thuyết hình dáng hộp sọ' mà Dịch Dương từng nói thì biết ngay là trò mèo này không gạt được hắn.

"Vậy bệ hạ thì sao?" Tô Kị chậm rãi cong môi lên, cười khẽ một tiếng. "Đêm thanh gió mát, bệ hạ không ở trong cung đối ẩm với mỹ nhân mà lại chạy tới nơi hoang vu này hóng gió, là vì sao?"

"Đương nhiên là vì mỹ nhân để đối ẩm bị mất tích nên trẫm mới phải vất vả chạy tới đây." Dịch Dương cũng nở nụ cười, rốt cuộc ánh mắt cũng liếc nhìn Thương Lâm, nhưng miệng thì vẫn nói chuyện với Tô Kị. "Thế nào? Có thể trả mỹ nhân của trẫm về bên trẫm chưa?'

Ánh mắt của hắn rất hờ hững, khi liếc qua người Thương Lâm thì cứ như là tơ liễu tháng ba, nhẹ nhàng đến nỗi khó nắm bắt. Thương Lâm

https://thuviensach.vn

không biết hắn đang nghĩ gì nhưng cô cực kỳ không thích ánh mắt của hắn lúc này, vì thế cô liền xoay mặt đi.

Trong ánh lửa hừng hực, đôi mày của Dịch Dương khẽ chau lại.

Có trời mới biết hắn phải kiếm chế như thế nào mới có thể không xông thẳng tới, giành cô về từ tay Tô Kị. Còn cô thì hay rồi, không nói một câu thì thôi đi, bây giờ còn quay đầu đi không thèm nhìn hắn.

"Bệ hạ nói ai?" Tô Kị ung dung hỏi. "Nơi này không có mỹ nhân của bệ hạ, chỉ có thảo dân và nương tử. Hay là ngài muốn cưỡng đoạt?"

Hai chữ 'nương tử' vừa thốt ra, Dịch Dương khẽ nheo mắt lại, tay phải bất giác nắm chặt dây cương.

Hắn bỗng nhiên mất đi kiên nhẫn, không làm ra vẻ ôn hòa nhã nhặn nữa, giọng nói cũng cứng rắn hơn. "Không cần phải vòng vo tam quốc nữa. Công Tôn, ngươi biết mục đích của trẫm là gì mà, có tiếp tục giả vờ cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa. Trả người của trẫm lại đây thì trẫm sẽ suy nghĩ đến việc tha cho các ngươi một con đường sống."

Tô Kị không trả lời nhưng người đàn ông bên cạnh hắn thì lại cười lạnh, lên tiếng. "Bệ hạ lo nghĩ quá nhiều rồi. Có hoàng hậu của Ngụy Quốc cùng chết với mình, bọn ta coi như là không uổng kiếp này, không cần bệ hạ phải khai ân!"

"Thế sao?" Dịch Dương thờ ơ hỏi ngược lại.

Người đàn ông kia định lên tiếng nói gì đó thì bỗng có một mũi tên xé gió mà lao tới, ghim thẳng vào ngực hắn. Hắn kinh ngạc cúi đầu, nhìn ngực mình một lát, sau đó thì ngã xuống đất.

"Chết dưới tên của đệ nhất xạ thủ trong Vũ Lâm Doanh của Đại Ngụy, có lẽ ngươi cũng sẽ cảm thấy không uổng kiếp này." Dịch Dương thản

https://thuviensach.vn

nhiên nói, ánh mắt hết sức lãnh đạm. "Không cần phải cảm kích."

Thấy đồng bọn bị bắt chết một cách nhanh gọn như thế, thuộc hạ của Tô Kị đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là cực kỳ phẫn nộ. Thương Lâm nghe thấy có một người đàn ông nói với Tô Kị bằng giọng nói rất dứt khoát. "Chủ nhân, chúng ta liều với bọn chúng!"

"Có ả ta ở đây, Ngụy Hoàng chắc chắn phải e ngại, ta không tin chúng ta không xông ra khỏi vòng vây được."

Đám người trở nên kích động, còn Tô Kị thì vẫn không lên tiếng. Dịch Dương lạnh lùng nhìn hắn, nói với vẻ hết sức thờ ơ. "Đàn ông đánh giết với nhau, lấy phụ nữ ra làm lá chắn thì hảo hán gì chứ? Chắc hẳn Công Tôn ngươi sẽ khinh thường làm những hành động tiểu nhân bỉ ổi này, đúng không?" Hắn dừng lại, sau đó nói tiếp. "Đương nhiên, nếu muốn ngươi giao người một cách dễ dàng như thế thì cũng là chuyện không thể. Chi bằng trẫm dùng một người đến đổi?"

Hắn vừa nói xong, đám người phía hắn lập tức rẽ thành một lối đi. Một cô gái tay bị trói quặp ra sau lưng, miệng bị nhét vải trắng, được đẩy ra phía trước.

"Nguyễn cô nương!" Là giọng nói đầy kinh ngạc của một người đàn ông.

Cô gái bị bắt làm con tin ấy chính là Nguyễn Ngọc - người hôm qua đã ra khỏi thành trước bọn họ một bước!

Sao nàng ta lại ở trong tay của Dịch Dương?

"Tuy tính mạng của cô ta không đáng giá bằng mỹ nhân của trẫm nhưng dù sao cũng có quan hệ sâu xa với Công Tôn ngươi. Ngươi cứ coi như chịu thiệt một chút, đổi với trẫm được không?"

https://thuviensach.vn

Tô Kị nhìn chằm chằm vào A Nguyễn một lúc thật lâu, sau đó mới nghiến răng thốt ra một câu. "Đương nhiên là được."

Nguyễn Ngọc ở đối diện lập tức tuôn trào nước mắt.

Tô Kị quay đầu qua nhìn Thương Lâm, trên mặt có vẻ rất mâu thuẫn. Nhưng cũng chỉ trong giây lát, hắn liền từ từ nở một nụ cười. "Chúc mừng cô, cuối cùng có thể trở về bên cạnh phu quân rồi. Sau này... tự lo cho mình đi..."

Hắn giải huyệt đạo cho cô. Cả người Thương Lâm như được thả lỏng, cô vịn cửa xe thở hổn hển vài cái.

"Cô... đi đi." Tô Kị nghe thấy Tô Kị nói với mình như thế.

***

Quá trình trao đổi con tin được thực hiện theo quy tắc của giang hồ. Người của hai phe đều không được nhúc nhích, Thương Lâm và Nguyễn Ngọc tự đi về phía bên kia. Trong lúc lướt qua nhau, mắt Nguyễn Ngọc đột nhiên ánh lên vẻ hung tàn. Hai cánh tay bị trói không biết đã giãy thoát từ lúc nào, một bàn tay độc ác chộp về phía Thương Lâm. "Ta phải cùng chết với ngươi!"

Nàng ta còn chưa kịp chạm vào cổ Thương Lâm thì một mũi tên đã xuyên qua người nàng ta, ngăn cản hành động của nàng ta.

Thương Lâm nhìn Nguyễn Ngọc ngã xuống trước mặt mình, thậm chí máu tươi còn văng lên mu bàn tay cô. Nàng ta nằm đó, ánh mắt còn chưa nhắm lại, vô vọng nhìn về phía xa xa.

Thương Lâm biết, nàng ta đang nhìn Tô Kị.

https://thuviensach.vn

Thương Lâm nhớ tới mấy ngày ngắn ngủi bọn họ ở chung với nhau, nhớ tới những hành vi độc ác mà Nguyễn Ngọc đã làm với mình. Cô không phải là kẻ thích chịu ngược, không thể sinh ra ấn tượng tốt đẹp gì với người như vậy. Nhưng kỳ lạ là, giờ phút này cô có thể hiểu được tâm trạng của nàng ta.

Có lẽ bởi vì bọn họ đều có thể bất chấp tất cả để yêu người trong lòng.

Yêu đến nỗi cam tâm hy sinh tính mạng.

Có người ôm lấy cô từ sau lưng, một bàn tay ấm áp che lên mắt cô. Giọng của hắn không còn vẻ cố tình thể hiện lãnh đạm như lúc nãy nữa mà dịu dàng như gió xuân. "Đừng nhìn."

Bên tai Thương Lâm là tiếng chém giết, la hét thảm thiết. Cô cảm nhận được dòng máu nóng còn dính trên tay mình, không kiềm được mà run lên.

Hắn phát hiện ra nên giọng nói càng dịu dàng. "Đừng sợ, có anh ở đây." Hắn dừng lại. "Anh sẽ không để bất cứ ai làm tổn thương đến em nữa."

Giọng của hắn trịnh trọng như đang thực hiện một lời thề.

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Phần Không Tên 39

Mùi máu tươi cùng mùi vị thanh mát trên người anh cùng ùa vào mũi cô, vừa quen thuộc, lại vừa xa lạ.

Thương Lâm mở miệng định nói gì đó nhưng lại phát hiện ra á huyệt của mình vẫn chưa được giải. Cô kéo tay Dịch Dương xuống, quay người lại định ra hiệu cho anh giải huyệt cho mình trước nhưng ánh mắt của Dịch Dương lại lướt qua người cô mà nhìn đám người đang chiến đấu ác liệt kia.

"Hôn quân! Ngươi nói mà không giữ lời!" Thương Lâm nghe thấy giọng nói đầy phẫn nộ của một người đàn ông.

Dịch Dương hết sức bình tĩnh. "Lúc nãy mọi người đều thấy rất rõ, là cô ta định ra tay với người của trẫm nên Vũ Lâm Quân mới bắn cô ta. Cô ta tự tìm đường chết, sao lại đổ trách nhiệm lên đầu trẫm được."

Mặt Tô Kị trầm tĩnh như nước, không nói tiếng nào, chỉ nhìn chằm chằm vào Nguyễn Ngọc dưới chân Thương Lâm, mắt như ứa máu. Cùng lúc đó, thanh kiếm dài trên tay phải của hắn nhẹ nhàng giải quyết những người chắn trước mặt mình như là thái rau.

Hắn định đi đến bên cạnh Nguyễn Ngọc.

Dịch Dương hiểu được ý đồ của hắn nên lập tức bế thốc Thương Lâm lên, lui vào giữa đám binh lính. Thương Lâm cứ ngỡ là anh sẽ giao cô cho thuộc hạ bảo vệ nhưng không ngờ sau khi lui vào giữa đám người, anh vẫn

https://thuviensach.vn

không thả cô xuống, cứ nghênh ngang bế cô đứng đó, dường như không hề cảm thấy có điều gì không ổn.

Chàng trai có vóc người cao lớn, cô gái thì nhỏ nhắn yếu điệu nên được ôm vào lòng rất nhẹ nhàng, giống như là một dây leo quấn lấy cây to. Thương Lâm không biết hình ảnh này đập vào mắt các thị vệ thì ra cái gì, nhưng theo tầm mắt mà cô nhìn được thì người nào người nấy trong Vũ Lâm Quân đều đường đường chính chính, mắt nhìn thẳng không ngó nghiêng.

Cô thật sự không biết nói gì. Hai bên giao chiến, Dịch Dương thân là hoàng đế nhưng lại ôm lấy một cô gái không rời, đúng là...

Tô Kị thuận lợi đánh giết đến bên cạnh Nguyễn Ngọc, chậm rãi đưa tay ôm nàng ta lên. Lưng Nguyễn Ngọc còn cắm một mũi tên, hắn cẩn thận không chạm vào vết thương, xoay người nàng ta lại quan sát thật kỹ.

"A Nguyễn..." Hắn gọi nàng ta, giọng run run.

Nhưng Nguyễn Ngọc đã nhắm mắt từ lâu, không có chút phản ứng nào.

Hắn đờ người, quỳ ở đó, ôm lấy cô gái người đầy máu, cả buổi trời không nhúc nhích.

Bởi vì lúc nãy Tô Kị tỏ ra quá đáng sợ cho nên dù lúc này hắn đang thất thần thì vẫn không ai dám đường đột xông tới, vẫn cứ do dự đứng ngoài nhìn.

Dịch Dương lạnh lùng nhìn Tô Kị một lát, sau đó đưa mắt ra hiệu với người bên cạnh mình.

Một mũi tên cắm thẳng vào vũng bùn bên chân Tô Kị, thân mình của hắn run lên theo đó, bất giác ôm Nguyễn Ngọc càng chặt hơn. "A

https://thuviensach.vn

Nguyễn..."

Tô Kị từ từ ngẩng đầu lên. Ánh mắt tràn ngập tơ máu của hắn nhìn vào gương mặt không chút biểu cảm của Dịch Dương, cùng với Thương Lâm đang được Dịch Dương ôm trong lòng.

Cô gái ấy vẫn luôn đưa lưng về phía hắn, không nhìn hắn.

"Chúng ta đi." Hắn nghiến răng thốt ra câu này, đặt A Nguyễn lên lưng mình, tay phải nắm chắc chuôi kiếm trong tay.

Thương Lâm nghe thấy giọng nói lạnh như băng của Tô Kị thì bỗng rùng mình. Không cần quay đầu lại nhìn cô cũng biết sau lưng là một cuộc chém giết đẫm máu. Cô không biết Tô Kị có thể sống và xông ra ngoài hay không, nhưng cũng không lên tiếng nói đỡ cho hắn câu nào. Nếu Dịch Dương muốn giết Tô Kị thì chắc chắn anh đã suy xét kỹ càng. Bất luận tình cảm của hai người có ra sao đi nữa thì cô luôn luôn đứng về phía anh.

Cô cảm thấy chắc chắn là do gần đây thần kinh quá căng thẳng, bây giờ vùi mình trong lòng anh quá yên tâm nên cô dần cảm thấy buồn ngủ, đầu óc cũng trở nên mơ hồ.

Cô giãy giụa một chút, cảm thấy không nên ngủ vùi trong thời khắc quan trọng này. Nhưng không biết tại sao, mắt cứ như là bị keo dán lại, không cách nào mở ra được.

Giây phút sau cùng, cô nghe thấy Dịch Dương thì thầm bên tai mình: "Muốn ngủ thì ngủ đi, khi em thức dậy thì chúng ta đã về tới nhà."

***

Khi Thương Lâm thức dậy, quả nhiên nhìn thấy chiếc giường quen thuộc trong Tiêu Phòng Điện. Chăn nệm mềm mại ấm áp đang vây quanh cô từng lớp. Cô nằm nghiêng, đưa mặt về phía vách tường, lẳng lặng cảm

https://thuviensach.vn

nhận sự sung sướng sau khi thoát hiểm một lát, sau đó mới từ từ quay người lại.

Dịch Dương mặc bộ quần áo màu thiên thanh, lẳng lặng nằm bên cạnh cô. Cảnh tượng này không hề xa lạ, trước kia anh cũng thường nằm bên cạnh cô như thế, đọc sách hoặc phê duyệt tấu chương, sắc mặt thản nhiên như là đọc truyện trước khi đi ngủ. Nhưng hôm nay anh không làm gì cả, chỉ im lặng nằm đó, đầu hơi nghiêng qua, môi mang theo nụ cười khe khẽ như có như không, nhìn cô rất dịu dàng.

"Dậy rồi à?" Anh hỏi.

Thương Lâm liếm đôi môi hơi khô, đáp. "Dậy rồi."

Những ngón tay thon dài khẽ chạm vào bên tai cô, giúp cô sửa sang lại đầu tóc. "Chắc là em đã đói lắm rồi. Anh đã bảo bọn họ chuẩn bị thức ăn ngon, em dậy ăn chút gì đi."

Thương Lâm cảm thấy bụng mình đói khát cồn cào. "Em ngủ bao lâu rồi?"

Dịch Dương trả lời rất nhanh. "Không lâu lắm. Mười một tiếng đồng hồ... cộng thêm bốn mươi bảy phút."

Chính xác thế á?

Thấy dáng vẻ tròn xoe mắt, không mấy tin tưởng của Thương Lâm, nụ cười bên môi Dịch Dương vẫn không thay đổi. "Anh vẫn luôn đếm từ đó đến giờ. Đừng xem thường bản lĩnh đếm thời gian của anh."

"Anh đếm nó để làm gì chứ?" Thương Lâm vừa hỏi xong thì cảm thấy không ổn. "Anh vẫn luôn không ngủ?"

https://thuviensach.vn

Ngay cả cô, sau khi mọi chuyện giải quyết xong liền cảm thấy người nhẹ nhõm và lập tức buồn ngủ. Còn anh chắc chắn là bận rộn lập kế hoạch này nọ, không mệt sao?

Dịch Dương im lặng một lát. "Anh không ngủ được, lại không biết nên làm gì nên vừa ngắm em vừa đếm thời gian."

Cho nên mười mấy tiếng đồng hồ qua anh vẫn luôn ngắm nhìn cô sao?

Thương Lâm tưởng tượng tình cảnh ấy một chút. Cô chẳng hay biết gì, cứ cuộn chăn mà ngủ. Còn anh thì lẳng lặng nằm bên cạnh, ngắm nhìn cô và thất thần...

Trời ạ!

Dịch Dương nhìn vẻ mặt không ngừng biến đổi của Thương Lâm, sắc mặt hơi khác thường nhưng vẫn không nói gì.

"Anh..." Thương Lâm không được tự nhiên lắm nên lảng sang chuyện khác. "Mấy người Tô Kị đâu?"

Bị anh giết chết hay là chạy thoát rồi?

"Bọn họ trốn thoát rồi." Dịch Dương trả lời nhanh gọn. "Tô Kị mang theo cô gái kia cùng một ít thuộc hạ, liều mạng đánh giết phá vòng vây."

"Trốn thoát được ư?" Thương Lâm ngạc nhiên. Cô cứ tưởng rằng lần này Dịch Dương đã chuẩn bị rất chu đáo, nhất định không bỏ sót một ai chứ?

Nhắc tới chuyện này, rất nhiều nghi vấn cũng trỗi dậy. "Sao anh lại biết được hành tung của em?"

Dịch Dương cười khẽ một tiếng. "Bọn họ muốn khiến anh nghi ngờ Hoắc Hoằng, nhưng anh đâu có dễ mắc lừa như vậy." Anh nghịch mái tóc

https://thuviensach.vn

cô. "Anh vẫn luôn đề phòng Tô Kị, chẳng qua không ngờ được hắn là người của Yến Quốc. Lần này hắn tự lộ sơ hở, anh chỉ tương kế tựu kế mà thôi."

Cố ý làm khó dễ Hoắc Hoằng, khiến bọn họ nghĩ rằng anh đã trúng kế, sau đó rời khỏi kinh thành như anh dự tính, đúng lúc cho anh chặn lại ở ngoài thành.

"Vậy A Nguyễn thì sao? Sao anh lại nghĩ đến chuyện mang cô ta ra uy hiếp Tô Kị?" Thương Lâm cảm thấy Dịch Dương không thể biết chuyện A Nguyễn là đệ tử của Tô Kị. Nếu anh thần thông quảng đại như thế thì đã có thể tìm được chỗ cô bị giam rồi, cần gì phải phí công sức dụ Tô Kị ra khỏi thành.

Lần này Dịch Dương cười rất thành thật. "Cô ta à, đúng là thu hoạch bất ngờ. Anh sai người mai phục ở ngoài thành. Từ xa nhìn thấy cô ta và một người đàn ông nữa đi ra. Vốn đang rất bình thường, ai ngờ hai người đột nhiên xảy ra tranh chấp rồi đánh nhau ngay tại đó. Có lẽ vì nghĩ là xung quanh không có ai nên bọn họ nói chuyện không kiêng dè gì. Người anh phái đi nghe bọn họ nói gì mà 'Lĩnh Nam', rồi 'ả ta'... Sau đó còn nghe cô ta gọi 'Ngụy Hoàng' thì lập tức cảm thấy bất thường, thế là tiện tay bắt bọn họ lại.

Không ngờ là như thế.

Tính cách ấy của A Nguyễn đúng là hại chết người. Đây là 'đồng đội phản lưới nhà' trong truyền thuyết đấy sao?

Thương Lâm thở dài một hơi, trước mắt lại hiện lên bộ dáng sắp chết của A Nguyễn. Rõ ràng là một người ngang ngược như thế, giờ phút cuối cùng thì lại hết sức thảm thương.

"Em không cần phải thương tiếc cho cô ta. Nếu Tô Kị nhanh chân một chút thì có lẽ sẽ cứu được cô ta." Dịch Dương ung dung nói.

https://thuviensach.vn

"Cái gì?" Thương Lâm kinh ngạc.

"Mũi tên ấy không bắn trúng chỗ hiểm của cô ta, cho nên nếu muốn cứu sống thì vẫn có 50%." Anh dừng một chút rồi nói tiếp. "Đương nhiên điều kiện tiên quyết là phải tranh thủ trước khi cô ta mất máu quá nhiều, nếu không thì hết cách."

"Cho nên... anh không giết cô ấy?" Thương Lâm vẫn chưa dám tin cho lắm. Lúc ấy thấy anh ra lệnh bắn chết người trước đó không chút nương tay nên cô cũng tưởng là A Nguyễn đã chết chắc. Ai ngờ anh lại không tuyệt tình.

"Cô ta là đệ tử của Tô Kị, tình cảm giữa hai người rất sâu đậm. Nếu anh giết cô ta thì hẳn là đã kết thù lớn với Tô Kị." Đôi mắt đen thẳm của anh nhìn vào Thương Lâm, giọng vẫn bình thản. "Đương nhiên anh thật sự rất muốn giết cô ta, nhất là khi biết cô ta từng... có ý định ra tay giết hại em." Anh ngừng một chút. "Anh không giết cô ta, em có giận anh không?"

"Đương nhiên là không rồi." Thương Lâm vội vàng nói. Giỡn cái gì chứ, tốt xấu gì cô cũng trưởng thành từ một xã hội có pháp luật, vẫn rất bài xích chuyện coi mạng người như cỏ rác. "Anh không giết cô ta là rất tốt, em nghĩ tới thì trong lòng cũng không khó chịu nữa. Cảnh máu me ấy quả là..."

Nếu Nguyễn Ngọc chết ở chỗ khác cho khuất mắt thì thôi đi, không liên quan tới cô. Quan trọng là lúc ấy nàng ta đứng rất gần cô, lại chết ngay trước mặt cô, trước khi chết máu của nàng ta còn văng lên người cô, sau này nghĩ tới thì sẽ nằm ác mộng mất.

Dịch Dương mỉm cười. "Anh biết mà." Anh nhích lại gần cô, nhấc một góc chăn lên, thân thể cao to cũng chui vào, tay vòng qua ôm chặt eo cô. "Em nhát gan như vậy, nếu anh thật sự bắn chết cô ta ngay trước mặt em thì chắc chắn em sẽ hoảng sợ."

https://thuviensach.vn

Bởi vì anh nhích lại gần nên khiến cô căng thẳng, rụt người ra sau một chút. Anh nhìn vẻ mặt nhấp nhỏm bất an của cô, trong đầu hiện lên hình ảnh cô mang vẻ mặt lạnh lùng nói lời chia tay trong con hẻm tối đen ấy.

Môi anh khẽ hôn lên trán cô, sau đó thì thầm. "Anh không muốn ngày nào cũng phải thức dậy lúc nửa đêm để dỗ bạn gái."

Nói xong câu này, thật lâu sau mà vẫn không nghe cô trả lời, trái tim của Dịch Dương dần dần trở nên hồi hộp.

Anh không biết mình đang lo lắng điều gì. Chỉ vô thức cảm thấy hơi sợ hãi trước những chuyện có khả năng sẽ xảy ra ngay sau đây.

Cảm giác này bắt đầu từ tối qua cho đến giờ.

Anh ôm cô đang ngủ say sưa về Tiêu Phòng Điện và phát hiện tuy nằm bên cô nhưng mình không cách nào ngủ ngon được. Rõ ràng là đã thức suốt mấy ngày mấy đêm để lo toan mọi chuyện, cơ thể anh đã rất mệt mỏi nhưng khi nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, đầu óc anh liền lập tức bắt đầu hoạt động.

Anh luôn không tự chủ được mà cứ nghĩ đến tình cảnh sau khi cô thức dậy.

Sau đó anh bắt đầu âm thầm đếm thời gian. Thói quen này được hình thành khi anh còn ở trong quân đội. Lúc ấy đi làm nhiệm vụ, có khi anh phải nằm dưới những vật ngụy trang đợi suốt hai ba ngày. Ngoại trừ những nhu cầu cơ bản nhất, còn lại gần như là không nhúc nhích. Vì thế, dần dần anh bắt đầu đếm thời gian, dần dần luyện được thói quen này.

Đêm hôm qua, anh nằm trên chiếc giường mềm mại xa hoa, ngắm dung nhan xinh đẹp của cô gái này và đếm suốt mười mấy tiếng đồng hồ. Cuối cùng thì cô cũng phát ra những tiếng ú ớ mơ màng trước khi thức giấc. Lúc ấy, anh cảm thấy mình giống như một tay súng bắn tỉa, trải qua sự

https://thuviensach.vn

chờ đợi trong muôn vàn khó khăn, cuối cùng thì mục tiêu cũng đã xuất hiện, phải huy động toàn bộ sức tập trung cảnh giác.

Cuối cùng thì anh cũng hiểu ra, trong quá trình chờ cô thức giấc, anh đã bất giác coi cô như một mục tiêu quan trọng, một vấn đề nan giải mà mình phải dồn hết sức để công phá.

Anh rất căng thẳng.

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Thẳng Thắn

"Anh đừng nói bạn gái gì nữa hết, em đã không còn là bạn gái của anh." Cuối cùng cô cũng lên tiếng, nhưng nói với giọng điệu bình tĩnh và xa cách. "Chúng ta đã chia tay rồi." Cô vừa nói vừa giãy giụa, định thoát khỏi vòng tay của anh.

Ngoài mặt thì giả vờ rất lạnh lùng vô tình nhưng thật ra trong lòng cô lại xót xa vô kể. Rốt cuộc thì cô vẫn không nỡ xa anh. Nhưng nếu đã nói ra những lời đó thì chi bằng hãy tranh thủ thời cơ nói cho dứt khoát, chứ cứ dây dưa kéo dài chỉ sẽ khiến mọi chuyện rối hơn mà thôi.

Bàn tay đang vòng qua eo cô của Dịch Dương càng siết chặt hơn, vẻ mặt anh vẫn rất trấn tĩnh. "Cái gì mà chia tay? Đó đều là những lời một phía em nói, anh không có đồng ý." Đôi mắt đen sâu thẳm nhìn cô chằm chằm. "Hơn nữa, anh không tin những lời em nói."

Thương Lâm mím môi, không lên tiếng.

"Em nói em không thích anh, vậy sao lại vì anh mà chạy ra làm mồi để dụ những người đó?" Thấy cô không nói, giọng anh trở nên ôn hòa hơn. "Bởi vì em lo lắng cho anh, muốn bảo vệ anh, cho nên mới làm thế, đúng không?"

Nói xong câu này, ngay cả bản thân Dịch Dương cũng cảm thấy rất phức tạp. Sự thật thì sau khi đoán là Thương Lâm bị Tô Kị bắt đi, anh bắt đầu suy xét đến ý đồ của cô đêm hôm đó. Kết luận cuối cùng được rút ra

https://thuviensach.vn

chính là những việc mà cô làm đều vì muốn bảo vệ anh. Cảm giác này quả là mới lạ. Bởi vì bản thân anh quá mạnh mẽ, trước nay anh luôn là chỗ dựa cho những người bên cạnh mình nên sớm đã quen với trách nhiệm làm một người che chở. Nhưng không ngờ một ngày nào đó, có một cô gái dũng cảm xông ra, định dùng cơ thể nhỏ bé của mình để bảo vệ anh.

Cô khiến anh cảm thấy rung động.

"Ai nói chứ?" Thương Lâm mạnh miệng. "Em muốn bỏ chạy một mình nhưng chẳng qua không cẩn thận bị bọn Tô Kị bắt mà thôi."

Dịch Dương nhìn cô. "Thương Lâm, anh không phải thằng ngốc." Nói cách khác, cô không cần dùng lời nói dối vụng về này để gạt anh.

Thương Lâm nghe câu này xong thì bỗng nhiên bật cười. "Anh có dám nói anh chưa từng nghĩ thế không?"

Dịch Dương sững sờ.

"Anh từng nghĩ như thế, cho nên lúc ấy anh mới không ngăn cản em bỏ chạy." Vẻ mặt Thương Lâm hết sức bình tĩnh. "Thật ra, anh không hề thích em, đúng không? Nếu anh thật lòng thích em thì sẽ hiểu rằng em tuyệt đối không bỏ anh lại mà chạy."

Dịch Dương há mồm định giải thích gì đó nhưng lại bị Thương Lâm giành nói trước. "Anh đừng vội. Em nói những lời này không phải là để trách anh. Dưới tình huống lúc ấy, anh nghĩ thế cũng là rất bình thường, em có thể hiểu được. Em chỉ đang thuật lại một sự thật, đó chính là..." Cô nói tới đây thì dừng lại một chút, dường như những câu sau đó hơi khó nói. Nhưng dù có khó nói hơn nữa thì cô cũng phải nói ra. Từng chữ như cắt vào tim cô. "Cho dù chúng ta đã ở bên nhau mấy tháng trời, nhưng trên thực tế, chúng ta không hề có chút ăn ý, thấu hiểu nhau như những người yêu nhau. Anh chưa từng cố gắng tìm hiểu em, toàn bộ những chuyện anh đối tốt với em đều giống như... giống như là đang làm một nhiệm vụ."

https://thuviensach.vn

Những lời này, trước đây cô chưa từng nghĩ đến, nhưng giờ khắc này đối diện với Dịch Dương, nó cứ tự nhiên tuôn trào, giống như là đã đọc thầm trong bụng hàng trăm lần vậy.

Ngay khi những lời này được thốt ra, Thương Lâm liền hiểu rằng đây chính là chân tướng. Yêu nhau mấy tháng trời, tất cả nha thấp thỏm bất an, phiền muộn rối rắm của cô đều đã có nguyên nhân.

Phụ nữ đang yêu là nhạy cảm nhất, cho nên dù không biết chân tướng của đêm hôm ấy thì cô vẫn có thể cảm nhận được thái độ của Dịch Dương hơi khác thường. Chỉ có điều trước kia không rõ nguyên nhân, bây giờ cuối cùng cũng thông suốt.

Dịch Dương ngẩn ngơ mà nhìn cô, hoàn toàn không biết nên phản bác như thế nào. Những lời mạnh mẽ đanh thép này của Thương Lâm đã đánh vào lòng anh, khiến anh hoàn toàn á khẩu.

Đúng vậy, đúng là anh chưa từng có ý đi tìm hiểu cô, chưa từng nỗ lực tìm hiểu trái tim của phụ nữ, mà theo như sách nói là phức tạp và nhạy cảm. Anh tốt với cô là vì anh cho rằng bạn trai thì phải tốt với bạn gái, nhưng cái tốt này nói cho cùng vẫn không xuất phát từ chân tình. Cuối cùng thì cô cũng đã phát hiện ra.

Nhưng cô đã hiểu lầm anh một điểm. Lúc đó anh nghi ngờ cô muốn chạy trốn một mình không phải là do không tin tưởng cô mà chỉ vì trong quan niệm của anh, chưa từng có ý nghĩ rằng sẽ có một cô gái cam nguyện hy sinh cho anh.

Cho dù là mẹ của anh cũng chưa từng làm chuyện này cho anh.

"Đúng vậy, trước đây em rất thích anh, nhưng sau khi hiểu ra những chuyện này thì đột nhiên cảm thấy không còn ý nghĩa gì cả." Giọng Thương Lâm vẫn rất lãnh đạm. "Đêm hôm đó em cứu anh không phải do

https://thuviensach.vn

em thích anh mà chỉ vì nghĩ rằng trước kia anh đã cứu em quá nhiều lần, em nên báo đáp trở lại, cho nên em chạy ra. Chỉ thế mà thôi."

Dịch Dương nhìn gương mặt lạnh lùng như mai trong gió tuyết của cô, bỗng nhiên nảy sinh nghi ngờ với lòng tin kiên định của mình. Anh hoàn toàn không hiểu phụ nữ, không hiểu tình cảm của bọn họ tại sao sinh ra và tại sao lại mất đi. Nếu anh thật sự đã làm tổn thương Thương Lâm, phải chăng cô sẽ như vậy?

Nhưng anh lại không hy vọng cô thông suốt.

Cuối cùng anh không bình tĩnh được nữa, khó nhọc nói. "Lâm Lâm, em nghe anh nói đã. Trước đây anh không hiểu được lòng mình cho nên mới khiến em đau lòng... Bây giờ anh hiểu rồi nên những chuyện như thế sẽ không xảy ra nữa đâu. Em tin anh đi, được không?" Hai chữ cuối cùng loáng thoáng mang theo sự van nài.

Thương Lâm chưa bao giờ nhìn thấy Dịch Dương như vậy. Cô nhìn anh mất đi vẻ ung dung tránh định thường ngày, lòng vừa mơ hồ vừa đau xót nên vô ý buột miệng nói. "Thật ra anh cần gì phải làm vậy? Em biết anh hoàn toàn không thích em, chẳng qua do muốn chịu trách nhiệm nên mới ở bên em mà thôi. Em không thích thế, cứ như em là một gánh nặng khiến người ta phải đau đầu vậy. Cho dù trước kia em rất thích anh thì bây giờ em cũng không muốn tiếp tục ở bên cạnh anh nữa."

"Chịu trách nhiệm?" Dịch Dương khẽ nheo mắt lại, cảm thấy không ổn. "Em phát hiện ra điều gì rồi?"

Không cần Thương Lâm trả lời, anh kết hợp thái độ và những lời của cô vừa rồi để phân tích, sau cùng hiểu ra tất cả.

"Em biết chuyện đêm đó rồi sao." Anh dùng giọng khẳng định để nói câu này.

https://thuviensach.vn

Thương Lâm cúi đầu, bỗng nhiên không muốn giấu giếm nữa. "Phải, em biết hết rồi." Cô mím môi. "Lúc đó anh trúng xuân dược cho nên mới..."

Dịch Dương im lặng nhìn cô, đôi mắt đen thẳm như một cái giếng sâu bị một hòn đá quăng xuống, gợi lên vô số tầng sóng nước.

"Thảo nào." Anh nói.

Thương Lâm không ngờ lúc nãy anh vẫn còn rất kích động nhưng nghe xong câu này thì lại trở nên bình tĩnh thế. Cô nhìn hoa văn hình loan phượng trên chăn nệm, không biết phải làm sao để kết thúc việc này.

Anh bỗng nhiên nâng cằm cô lên, buộc cô phải đối diện với mình.

"Anh làm gì vậy?"

"Em biết chuyện xuân dược cho nên nghĩ rằng chuyện đêm đó hoàn toàn là do thuốc khống chế chứ thật ra anh không hề thích em, đúng không?" Anh nói. "Em không muốn quan hệ của chúng ta được xác lập dựa trên sự thúc đẩy của thuốc, cũng không muốn anh vì chuyện này mà miễn cưỡng mình cho nên mới đề nghị chia tay, đúng không?"

Giọng của anh càng nói càng nhẹ nhõm, đến cối cùng thì hết sức thoải mái.

Anh biết ngay là mình đã bỏ sót chuyện gì mà, quả nhiên! Tuy không biết sao cô lại biết chuyện này nhưng nói thẳng với nhau thì cũng tốt. Chỉ cần biết trong lòng cô đang nghĩ gì thì anh sẽ không hoang mang bất lực thế nữa.

Thương Lâm ra sức giãy giụa một chút, cằm đã bị làm đau nhưng anh vẫn không chịu buông ra. Cô tức giận, trực tiếp dùng tay gỡ tay của anh ra.

https://thuviensach.vn

Dường như Dịch Dương không hề chú ý đến vẻ tức tối của cô, nhẹ nhàng nói. "Anh xuất thân từ lính đặc công, em biết rồi đúng không?"

Thương Lâm miễn cưỡng gật đầu một cái.

"Trước khi chính thức trở thành lính đặc công, bọn anh phải trải qua rất nhiều thử thách. Rất nhiều kiểu, tóm lại là em không tưởng tượng được đâu. Chỉ có những người cực kỳ kiên định mới có thể được tuyển chọn vào đội ngũ đặc công." Anh từ tốn nói. "Hơn nữa, lúc trước anh là người có thành tích tốt nhất trong các lần thử thách."

"Anh... rốt cuộc thì anh muốn nói gì?"

Dịch Dương cong môi cười. "Anh muốn nói, đối với một người từng bị ép hút thuốc phiện mà nói thì chút thuốc kích thích ấy không thể khiến anh bị mê hoặc tới mức không thể khống chế nổi mình. Chuyện xảy ra vào đêm hôm đó, không phải vì anh không kiềm chế được mình, mà là do... anh không muốn kiềm chế mình."

Thương Lâm ngẩn ngơ mà nhìn anh. "Cho nên..."

"Cho nên, trước đó rất lâu, anh đã sớm thích em rồi, chẳng qua anh không phát hiện ra mà thôi." Anh ôm cô vào lòng, cằm gác trên đỉnh đầu cô. "Em tin không?"

Thương Lâm vùi mặt vào lòng anh, quên cả giãy giụa. Cô cụp mắt trầm tư giây lát rồi rầu rĩ nói: "Nếu em nói em không tin thì sao?"

Trên đầu im lặng rất lâu, sau đó vang lên một giọng nói chậm rãi mà kiên định: "Vậy thì anh sẽ có cách khiến em phải tin."

***

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, Thương Lâm biết thêm nhiều thông tin khác. Tô Kị chạy thoát không phải là ngoài ý muốn mà ngay từ đầu Dịch Dương đã tính toán như thế.

"Nếu anh đoán không lầm thì có lẽ hắn phục vụ cho Tề Vương của Yến Quốc." Dịch Dương giải thích với cô.

Tề Vương Hạ Lan Duệ là đệ đệ của Yến Hoàng, nhân vật có quyền lực thứ hai ở Yến Quốc.

"Tô Kị là người của Tề Vương?" Thương Lâm ngạc nhiên.

"Không chỉ thế." Dịch Dương nở nụ cười lạnh. "Căn cứ vào tin tình báo thì nói không chừng Hoắc Đại Tư Mã của chúng ta đã cấu kết với Hạ Lan Duệ."

Hoắc Hoằng và người của Yến Quốc âm thầm cầu kết với nhau? Thương Lâm nhanh chóng phân tích một chút, sau đó thì lập tức hiểu ra.

"Lúc đầu Hoắc Hoằng cũng không biết thân phận thật sự của Tô Kị, chỉ tưởng hắn là một đại hiệp ở Lĩnh Nam. Nhưng anh nhất định sẽ nghĩ ra cách tiết lộ chân tướng cho lão ta biết. Với sự thông minh của lão ta, đương nhiên có thể đoán ra hành vi của Tô Kị lần này là có ý đồ gì. Thuộc hạ của Hạ Lan Duệ muốn vu cho lão ta tội hành thích vua, nếu lão ta thật sự có giao dịch gì với Hạ Lan Duệ thì chắc chắn sẽ bị âm mưu thâm độc này làm ảnh hưởng, quan hệ giữa bọn chúng cũng sẽ..."

"Thông minh." Dịch Dương điểm nhẹ lên chóp mũi của cô, cười tủm tỉm, khen ngợi. "Gần đèn thì rạng. Em ở chung với anh lâu ngày thì cũng trở nên thông minh rồi."

"Em vốn thông minh sẵn mà." Cô lườm anh một cái. "Đừng động tay động chân."

https://thuviensach.vn

Dịch Dương làm động tác đầu hàng. "Được rồi, không sờ nữa."

Thương Lâm bị bộ dáng này của anh chọc cười. Nhưng vì không muốn cười đùa vui vẻ với anh nên cúi đầu uống trà, không nói chuyện.

Cô nhớ tới tối hôm qua, Dịch Dương nói với cô nếu không tin thì anh sẽ có cách khiến cho cô tin. Lúc đó cô không biết anh định làm gì, nhưng hôm nay mới sáng ra cô đã nhận được một bó hoa mai đỏ thơm lừng.

"Đây là..."

"Hoa anh tặng em." Anh nói với vẻ rất đường hoàng. "Vào mùa này, cũng chỉ có hoa mai là đẹp nhất, em ngửi xem có thơm hay không?"

Cô ôm bó hoa mai ngắm nghía một lát, sau đó hỏi thẳng. "Anh có ý gì đây?"

Dịch Dương nghĩ ngợi. "Ừm, cũng không có ý gì đặc biệt, anh chỉ định bù đắp lại những gì mà chúng ta còn thiếu."

"Hả?"

"Chẳng phải em muốn chia tay với anh sao? Vậy bây giờ anh bắt đầu theo đuổi em lần nữa." Vẻ mặt anh hết sức thành khẩn. "Hoa này là do chính tay anh hái, coi như là quà gặp mặt. Anh là lính mới, mong Thương Lâm tiểu thư chỉ giáo thêm."

Cô nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh, nghẹn cả buổi trời, cuối cùng cũng thốt ra được một câu. "Đừng quên uống thuốc!"

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Ghen Tuông

"Lát nữa ngự y sẽ đến đây, hãy để ông ấy bắt mạch cho em thật kỹ." Dịch Dương bỗng nhiên lên tiếng, kéo Thương Lâm thoát khỏi dòng suy tư. "Hôm qua em ngủ nên không tiện khám, hôm nay kiểm tra lại một lần cho yên tâm."

Mặc dù theo anh thấy thì chắc là cô không có vấn đề gì.

Thương Lâm nghe anh nói vậy thì cũng lập tức nhớ ra điều gì đó. "Đúng rồi, á huyệt của em là do anh giải sao?" Hôm qua không chú ý đến điều này, nhưng rõ ràng trước khi ngủ cô vẫn chưa nói chuyện được, thức dậy thì đã có thể nói chuyện, vậy lúc ngủ đã xảy ra chuyện gì sao?

Ai ngờ Dịch Dương nghe thế, không chỉ không gật đầu mà còn khẽ nhíu mày, bộ dáng có vẻ nghi hoặc. "Hắn điểm á huyệt của em?"

Thương Lâm im lặng nhìn Dịch Dương. Nếu anh không phát hiện ra thì chắc chắn không phải do anh sai người ta giải huyệt, có lẽ là thời gian trôi qua thì huyệt đạo liền tự giải. Nhưng vấn đề là...

"Tại sao lúc đó hắn lại điểm á huyệt của em?" Dịch Dương nhỏ giọng lại, cảm giác bất an thoáng xuất hiện.

Rõ ràng lúc ấy phải trao đổi con tin, Tô Kị giải huyệt đạo trên người cô nhưng chỉ để lại á huyệt không giải, điều này đúng là hơi kỳ lạ.

https://thuviensach.vn

"Trừ phi lúc đó hắn không muốn em nói ra chuyện gì đó..." Anh nhẹ nhàng nói.

Đầu Thương Lâm bỗng hiện lên hình ảnh trên hành lang đọng đầy tuyết, một người đàn ông mặt không chút biểu cảm, thái độ cương quyết buộc cô phải uống một viên thuốc đen thui.

Lẽ nào...

"Hắn ép em phải uống một viên thuốc." Thương Lâm thì thào.

Mắt Dịch Dương bỗng sáng quắc lên, nhìn thẳng vào cô. "Em nói gì?"

"Sáng ngày ra khỏi thành, hắn phái thuộc hạ đưa tới một viên thuốc, bảo em uống vào. Tình hình lúc ấy em hoàn toàn không thể phản kháng được, em nghĩ so với việc bị bóp nát cằm để nhét vào thì chi bằng ngoan ngoãn tuân theo nên đã uống nó." Thương Lâm nói rất chậm rãi, dường như đang cố gắng trấn định lại cảm xúc trong quá trình kể. "Uống thuốc kia không bao lâu, em liền cảm thấy người không còn chút sức lực nào, cho nên em cứ tưởng thuốc ấy là để khiến người ta mất đi sức lực..."

Cô ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Dịch Dương. "Có khi nào em đã đoán sai rồi không?" Cô dừng lại một chút. "Chẳng phải trong mấy tiểu thuyết võ hiệp đã viết thế sao? Thuốc độc gì mà có thể khiến người ta chết tức tưởi sau vài tháng ấy..."

"Im miệng." Anh lạnh lùng ngắt lời cô, hít một hơi thật sâu. "Vương Hải, đến Thượng Dược Cục hối thúc một chút, bảo cả bốn ngự y đang trực đều đến đây cho trẫm."

Vương Hải nhận lệnh, đi ngay. Thương Lâm thấy sắc mặt Dịch Dương hơi kém, không biết sao cô lại thấy áy náy, do dự nói. "Thật ra cũng chưa chắc là vậy mà. Anh xem, nếu Tô Kị thật sự cho em uống thuốc độc thì sao lúc ấy không dùng nó để uy hiếp anh? Chính vì hắn hoàn toàn không nhắc

https://thuviensach.vn

đến chuyện này nên em mới nhất thời không nhớ ra. Nói không chừng là do em đã suy nghĩ quá nhiều, viên thuốc ấy chỉ là thuốc khiến người ta không còn sức lực..."

Dưới ánh mắt lạnh lẽo của Dịch Dương, giọng của cô càng ngày càng nhỏ, cuối cùng thì nhún vai tỏ vẻ thờ ơ. "Đừng có nhìn em như thế. Cơ thể của em, em còn không gấp thì anh gấp cái gì?"

Không biết tại sao nhưng Thương Lâm có một cảm giác vô cớ rằng mình hiểu Tô Kị, cứ cảm thấy hắn sẽ không hại chết cô. Cho dù hắn có cho cô uống thuốc độc, có châm chọc cay nghiệt hay gì gì đó thì vào thời khắc cuối cùng cũng sẽ xuất hiện.

Dịch Dương nghe thế thì im lặng giây lát, vươn tay vuốt tóc cô, giọng rất thản nhiên. "Đây không phải là cơ thể của em mà là của Hạ Lan Tích." Anh dừng một chút. "Có điều, bây giờ nó là của anh." Anh nghĩ ngợi một chút rồi bổ sung thêm một câu. "Cho dù bây giờ không phải thì sớm muộn gì cũng phải."

Thương Lâm nghĩ một lát mới hiểu ra ý của anh. Cái gã này lại trêu chọc cô nữa rồi! Không chỉ thế, còn làm ra vẻ đường hoàng đứng đắn.

Thật là kỳ cục. Đây là dáng vẻ lo lắng cho sự an nguy của cô sao?

Cô hất tay anh ra với gương mặt không chút biểu cảm. "Xin đừng dùng bàn tay của Từ Triệt để chạm vào em. Em không có hảo cảm gì với cơ thể của tên ngựa đực này nên tạm thời không muốn tiếp xúc quá nhiều với nó. Cảm ơn!"

Dịch Dương nghẹn họng, nhìn chằm chằm vào cô một lát rồi buồn bực quay đầu đi.

***

https://thuviensach.vn

Ngự y nhanh chóng được triệu đến. Thương Lâm ngoan ngoãn để mặc cho bọn họ bắt mạch cho mình, sau đó nhìn Dịch Dương dẫn bọn họ ra ngoài. Cô kiên nhẫn đợi thêm một lát, cuối cùng thì hoàng đế bệ hạ cũng chậm rãi quay lại.

"Thế nào rồi?" Cô hỏi.

"Ngự y không phát hiện ra gì cả. Bọn họ nói ngoại trừ hơi suy nhược ra thì em không có vấn đề gì khác."

Thương Lâm chớp chớp mắt. "Thật không?"

Dịch Dương gật đầu. "Thật mà."

Thương Lâm thở phào một hơi, sau đó cô nghe Dịch Dương nói. "Có điều anh vẫn chưa yên tâm nên định tìm Tô Kị để tán gẫu chuyện đời một chút."

Thương Lâm hết biết nói gì. Cô âm thầm cầu nguyên thay cho Tô Kị.

Cô cúi đầu, cho nên không phát hiện ra phía trên đầu cô, Dịch Dương đang lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt rối ren.

Bất luận thế nào thì phản ứng của cô lúc này cũng quá ư là trấn tĩnh. Lẽ nào cô không sợ sao? Không, không thể nào. Đúng là đêm hôm ấy cô đã hy sinh quên mình vì anh, nhưng đó cũng là do tình thế bất đắc dĩ. Những lúc khác, bọn họ đều hết sức quý trọng tính mạng.

Nếu không phải cô không sợ tính mạng nguy hiểm thì chỉ có một cách để giải thích cho thái độ của cô lúc này, đó chính là cô không hề lo lắng Tô Kị sẽ làm hại đến tính mạng của cô.

Có lẽ ngay cả cô cũng không phát hiện ra, nhưng trong tiềm thức của cô, đúng là hơi tin tưởng Tô Kị.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì trong những ngày đó?

Trong lòng có một cảm giác khó chịu lướt nhanh qua, anh bắt đầu hối hận vì đêm đó đã để cho Tô Kị chạy thoát. Lẽ ra anh phải bắt Tô Kị về, nhốt trong nhà lao, tra hỏi kỹ càng xem rốt cuộc thì hắn đã làm gì với cô. Về phần Hoắc Hoằng, anh có thể nghĩ cách khác để đối phó.

Ý nghĩ này vừa nảy ra thì anh lập tức tỉnh táo lại, và bị ý tưởng vừa rồi của mình làm chấn kinh.

Kinh nghiệm trong quân đội nhiều năm đã tạo cho anh một thói quen, trong bất cứ tình huống nào cũng có thể lựa chọn ra biện pháp hoàn hảo nhất, không thể vì một chi tiết nhỏ nhặt nào mà nhượng bộ, để khỏi phải làm hỏng thời cơ.

Nhưng vừa rồi, anh lại định bỏ qua cách thức hoàn hảo nhất, chỉ vì muốn dạy dỗ Tô Kị một phen.

Lẽ nào... đây chính là cảm giác ghen tuông mà người ta nói?

Anh ngẩn ngơ trong giây lát, môi từ từ nở một nụ cười khổ.

Anh chống trán thở dài một tiếng, có chút bất lực khi nghĩ rằng thì ra mình cũng có ngày mất đi lý trí.

***

Thương Lâm không hề hay biết rằng lúc này, người đàn ông vừa tuyên bố sẽ theo đuổi mình kia lòng đang dậy sóng. Sau khi khôi phục lại tinh thần, cô quay về với quỹ đạo thường ngày, và đương nhiên nhớ tới những chuyện mà mình chưa xử lý xong trước khi xuất cung.

Thẩm Hương - tỷ muội tốt của Tô Cẩm, cô từng nhận lời với nàng ta là sẽ điều tra cái chết của Tô Cẩm.

https://thuviensach.vn

Nói thật thì chuyện này khiến cô hơi đau đầu, bởi vì theo như cô đoán thì tám chín mươi phần trăm là do Hoắc Tử Nhiêu làm. Nhưng trước mắt, bọn họ không thể liều lĩnh trị tội nàng ta, cho nên dù có tra ra thì cũng chẳng giải quyết được gì.

Cô còn đang rối rắm thì Dịch Dương đã bâng quơ ra lệnh. "Đi tuyên Thẩm Hương tới đây, trẫm có chuyện muốn hỏi cô ta."

Anh trực tiếp ra lệnh cho cung nữ nên Thương Lâm cũn không tiện ngăn cản, đành phải mặc cho cung nữ nhận mệnh lệnh đi ngay.

"Anh định hỏi gì?" Cô nói thật nhỏ.

"Không có gì. Chẳng qua nếu cô ta đã nói cho em biết chuyện đêm hôm đó thì anh cũng phải làm cho rõ ràng mới được." Anh nhẹ nhàng trả lời.

Tuy ngoài mặt có vẻ nghiêm chỉnh nhưng trong lòng anh lại có suy nghĩ khác. Nhớ tới cảm giác khó chịu vừa rồi, Dịch Dương cảm thấy mình cần được chút an ủi. Sau 'một giây' đấu tranh nội tâm, anh liền điềm nhiên như không nắm lấy tay phải của cô. Thương Lâm không muốn cho anh nắm nên né tránh một chút. Nhưng anh vẫn không chịu buông tha, có vẻ như chưa nắm được thì chưa chịu thôi.

Hôm nay Thương Lâm mặc một chiếc màu chàm, có ống tay áo rất rộng nên lúc này rất tiện lợi cho anh và cô giằng co trong tay áo. Sau vài lần giằng qua giằng lại, tay của cô bị anh nắm chặt, không thể nhúc nhích.

"Bệ hạ..." Vì ngần ngại cung nữ bên cạnh nên cô không dám hỗn xược, vì thế nở nụ cười giả tạo. "Thần thiếp vẫn chưa đồng ý với người mà..."

Nếu chưa phải bạn trai bạn gái thì xin anh đàng hoàng một chút.

https://thuviensach.vn

Anh 'à' một tiếng. "Trẫm biết, cho nên mới nắm tay nàng lúc này." Ý anh là biết ở trước mặt người ngoài em không dám né tránh nên mới cố ý sàm sỡ một chút.

Thương Lâm tức tối. "Lưu manh."

Dịch Dương bỗng nhiên bật cười. "Nói tới mới nhớ, có chuyện này anh vừa phát hiện ra." Anh nói thật nhỏ. "Em vừa nói em không có hảo cảm gì với cơ thể của tên ngựa đực này nên tạm thời không muốn tiếp xúc quá nhiều với nó."

"Anh biết thì tốt rồi!" Thương Lâm nghiến răng.

"Không không không! Em chưa hiểu ý anh muốn nói." Dịch Dương cười hì hì. "Em nói 'tạm thời'."

Thương Lâm ngơ ngác.

"Tạm thời không muốn tiếp xúc quá nhiều với nó. Hay nói cách khác, qua một thời gian nữa là được đúng không?" Dịch Dương cười tủm tỉm. "Không ngờ tính giác ngộ của em cũng cao ghê nhỉ. Biết mình không cầm lòng được bao lâu nữa nên sớm nói ra trước."

Thương Lâm không ngờ trong lúc vô tình mình đã bị anh chộp ngay sơ hở như vậy. Trong cơn tức giận, cô ngắt véo lên cánh tay anh thật mạnh. Những lúc thế này, móng tay dài được nuôi lâu nay đã phát huy công dung. Dịch Dương bị véo tới nỗi mày hơi nhăn lại nhưng vẫn không chịu buông tay cô ra.

"Coi chừng móng tay." Thậm chí anh còn tỉ mỉ dặn dò cô. "Nếu không cẩn thận làm gãy móng tay thì người đau sẽ là em đấy."

Cuối cùng thì Thương Lâm đã nhận thức được rằng bất luận là so về mặt dày hay trình độ lưu manh thì cô đều không phải đối thủ của anh, cho

https://thuviensach.vn

nên đành ôm hận, thôi không đấu tranh nữa.

Vì thế, Dịch Dương được nắm tay cô như ước nguyện, mặt thì tỏ vẻ nghiêm trang ngồi đợi Thẩm Hương đến.

***

Nhưng cuối cùng, bọn họ vẫn không đợi được Thẩm Hương.

Hơn nửa canh giờ sau, rốt cuộc cung nữ đi truyền Thẩm Hương cũng trở về, ấp a ấp úng nói đã tìm cả Hàm Thúy Các nhưng vẫn không tìm được tung tích của Thẩm Hương.

"Nô tì cũng đã hỏi những cung nữ thân thiết với cô ấy, họ đều nói từ mấy ngày trước đã không thấy cô ấy đâu cả, không biết là đi đâu rồi."

Thương Lâm và Dịch Dương đưa mắt nhìn nhau, lòng dâng lên dự cảm không lành.

Sự thật chứng minh, dự cảm của Thương Lâm là hoàn toàn chính xác. Một ngày sau, thi thể của Thẩm Hương được người ta mò lên từ dưới một cái giếng trong Hạnh Viên. Nghe những người có mặt lúc ấy kể lại, khi thi thể được vớt lên thì đã bị ngâm nước tới trương phình lên, vừa nhìn là biết đã bị ném xuống đó mấy ngày.

Nói cách khác, trong mấy ngày Thương Lâm không ở trong cung, nàng ta đã bị người ta âm thầm sát hại.

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Bất An

Thương Lâm biết được chuyện này, tối hôm đó không ăn nổi cơm, chỉ ôm cái khăn nôn ọe một trận, trong đầu vẫn hiện lên hình ảnh ấy, không thể gạt đi được.

Dịch Dương ở bên cạnh vỗ vỗ lưng cho cô, tức giận mắng. "Ai bảo em đi nhìn cái thi thể ấy? Đã nhát gan mà còn không có đầu óc, bây giờ người khó chịu chẳng phải em sao?"

Thương Lâm không thể nói được gì. Đúng là cô có đi nhìn thi thể của Thẩm Hương nhưng không hề đến gần, chỉ đứng cách đó hơn ba bước. Trong phòng là mùi hôi thối nồng nặc, Nhập Họa đưa cho cô một cái khăn lụa màu trắng, ra hiệu cho cô bịt mũi lại nhưng cô từ chối. Thái giám giở tấm vải trắng che cái xác lên, gương mặt không còn nguyên vẹn của Thẩm Hương xuất hiện trong không khí lạnh lẽo, khiến người ta không dám nhìn lâu.

Thương Lâm nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt, Thẩm Hương là một cung nữ can đảm, dám phấn đầu quên mình vì tỷ muội tốt của mình. Còn lần cuối cùng gặp mặt, nàng ta cũng vì chuyện của Tô Cẩm mà đến cầu xin cô.

Tuy nàng ta đã mang đến cho cô rất nhiều tin tức không tốt lành gì, có một dạo khiến cô hết sức đau lòng và rối rắm nhưng Thương Lâm vẫn cảm thấy mình không cách nào ghét nàng ta được.

https://thuviensach.vn

Bất luận thế nào thì Thẩm Hương cũng là một người thật lòng thật dạ với bằng hữu. Thương Lâm kính trọng tấm chân tình của nàng ta.

"Người đã không còn, em cảm thấy phải đến xem xem thế nào rồi mới có thể xử lý những chuyện sau đó." Trong giọng nói của cô thoáng ẩn chứa sự lạnh lùng.

Dịch Dương ngẩn ra. "Em..."

"Em tức giận rồi." Cô ngẩng đầu lên. "Bất luận là ai làm thì người đó cũng rất quá đáng. Nhiều lần liên tiếp coi rẻ mạng người. Em thật sự... không nhịn được nữa."

Dịch Dương nhìn cô một lát, sau đó từ từ ôm cô vào lòng. "Đúng vậy, bọn chúng rất quá đáng." Tay anh vuốt ve mái tóc của cô. "Đừng sợ, có anh ở đây. Bất luận em muốn làm gì thì anh cũng sẽ giúp em."

Anh dịu dàng và bao dung như thế khiến Thương Lâm thấy không quen lắm, cô xụ mặt giãy ra khỏi vòng tay anh. "Em đâu có sợ."

Dịch Dương cúi đầu, dáng vẻ rất nhẫn nại. "Không cần phải xấu hổ. Lần đầu tiên nhìn thấy người chết, sợ hãi cũng là chuyện bình thường thôi." Huống chi cái xác còn ghê rợn như vậy nữa.

Thương Lâm im lặng trong giây lát. "Vậy anh thì sao? Lần đầu tiên nhìn thấy người chết, anh có sợ không?"

Thương Lâm để ý thấy sau khi mình hỏi xong câu này thì mặt của Dịch Dương đã đổi sắc, giống như là nhớ tới chuyện gì đó rất đau lòng. Nhưng rất nhanh, anh liền mỉm cười nói. "Đương nhiên là sợ chứ." Chỉ dùng năm chữ này thôi đã nhẹ nhàng lướt qua đề tài này.

Thương Lâm nhìn gương mặt tươi cười dịu dàng của anh, từ từ dời mắt sang nơi khác.

https://thuviensach.vn

Dịch Dương không phát hiện sự thay đổi trong cảm xúc của cô, anh nói rất tự nhiên. "Nếu em không muốn ăn gì thì đi nghỉ sớm đi." Trong lời nói của anh chứa nhiều ẩn ý. "Có lẽ ngày mai sẽ rất bận đấy."

Thương Lâm gật đầu. Dịch Dương đang định sai cung nữ chuẩn bị đồ tắm cho cô thì cô đã nhẹ nhàng lên tiếng. "Nhập Họa, ta muốn tắm rửa, em đi chuẩn bị một chút đi." Rồi cô quay đầu sang nhìn Dịch Dương. "Thần thiếp nhớ là tối nay bệ hạ còn phải phê duyệt tấu chương nên thần thiếp không dám giữ người lại."

Đây rõ ràng là lời đuổi khách một cách đường đường chính chính.

Dịch Dương sững người trong giây lát. Anh vốn định ở lại, nhưng bây giờ Thương Lâm đã nói thế này mà anh còn bảo muốn ở lại thì hơi kỳ kỳ nhỉ.

Nhưng hôm nay cô đã nhìn thấy cảnh đáng sợ như vậy...

"Trẫm sợ nửa đêm nàng sẽ thấy ác mộng nên ở lại với nàng, được không?" Cuối cùng anh vẫn không yên tâm nên dày mặt thương lượng với cô.

Vẻ mặt của Thương Lâm hết sức ôn hòa và rộng lượng. "Sao có thể vì một mình thần thiếp mà để lỡ chuyện quốc gia đại sự được chứ? Bệ hạ cứ yên tâm đi, thần thiếp không sao đâu."

Dịch Dương bị cô làm nghẹn lại. Gương mặt cô hết sức bình tĩnh, ánh mắt trong veo và sáng ngời. Nhưng lúc này, nhìn thấy ánh mắt ấy, anh lại cảm thấy hơi bực mình.

Cô không muốn để anh ở lại với cô, cho dù trong lòng thì đang sợ gần chết.

https://thuviensach.vn

Người hầu trong điện nghe những lời này thì đều cảm thấy chắc chắn là bệ hạ sẽ đi. Thậm chí Vương Hải đã chuẩn bị hô bãi giá. Nhưng ai ngờ, đợi một lát thì lại nghe bệ hạ ung dung nói. "Nhưng trẫm vẫn không yên tâm, ở lại vẫn hơn."

Mọi người ngạc nhiên nhìn sang, chỉ thấy hoàng hậu nương nương nhìn bệ hạ với vẻ mặt không chút biểu cảm. Còn bệ hạ thì không nhìn hoàng hậu mà lại chăm chú ngắm nghía một bức họa được treo trên tường. Cảnh tượng này... sao có vẻ giống như bệ hạ đeo bám hoàng hậu không chịu đi thế nhỉ?

"Em đã nói chúng ta đã không còn quan hệ ấy nữa nên em không muốn ngủ chung với anh." Thương Lâm cố ý ép giọng xuống thật nhỏ, thì thầm vào tai Dịch Dương. Anh phải cố gắng kiếm chế lắm mới không chau mày lại.

"Vậy thì không cần ngủ chung." Anh trả lời ngắn ngọn dứt khoát. "Tối nay anh ngủ dưới đất."

***

Những chuyện mà Dịch Dương đã quyết thì rất ít ai có thể thay đổi được. Vì thế, đêm hôm ấy anh thật sự ngủ dưới đất. Trong Tiêu Phòng Điện có trải thảm rất dày nên anh chỉ cần trải thêm một lớp chăn nữa là được, cũng không cảm thấy lạnh.

Toàn bộ cung nữ thái giám, kể cả nữ quan ghi chép cũng đã bị đuổi ra ngoài nên không ai có thể nhìn thấy cảnh tượng đại nghịch bất đạo này: hoàng hậu ngủ trên chiếc giường nhung rộng rãi êm ái, còn hoàng đế thì ngủ dưới đất gần chiếc giường, giống như một người hầu đang gác đêm cho hoàng hậu vậy.

Thương Lâm nằm nghiêng ngay mép giường, nhìn Dịch Dương, có vẻ bối rối. "Anh... bị bệnh hả?"

https://thuviensach.vn

"Em yên tâm đi, đây là việc anh cam tâm tình nguyện, sau này sẽ không trách em ức hiếp anh." Dịch Dương nằm trên chăn, hai tay đan vào nhau, đặt trên bụng. Tư thế ngủ cực kỳ tao nhã. "Ngủ ngon."

Thương Lâm nhìn anh một lát, chán nản lăn vào trong, kéo chăn trùm kín đầu mình.

Cô không phải là người không biết lý lẽ. Nói không muốn ngủ chung với anh chỉ là cái cớ để đuổi anh đi. Bây giờ anh khăng khăng đòi ở lại, cô cũng muốn anh lên giường mà ngủ. Dù sao thì hai người đã ngủ chung giường không biết bao nhiêu lần rồi, thêm một lần nữa thì có sao đâu. Nhưng cô lại bị cái vẻ 'mọi chuyện đều do ta khống chế' của anh làm cho tức giận.

Rồi lúc nãy nữa, anh trả lời như vậy rõ ràng là nói cho có lệ, thật ra anh không muốn nói với cô về những chuyện của anh.

Thái độ này có khác gì với trước đây chứ?

Cô nhớ tới đêm đó, anh luôn miệng nói là bây giờ đã hiểu ra, nói là anh thật lòng thích cô. Nhưng cô thật sự không cách nào tin tưởng được.

Con người của anh quá biết cách che giấu, cũng rất hay ôm thiệt thòi về mình. Trước kia anh có thể giả vờ thích cô chỉ để chịu trách nhiệm, ai biết bây giờ có phải như vậy không?

Chẳng qua là lý do giả vờ đã trở thành áy náy hoặc bồi thường.

"Không ngủ được sao?" Dường như nghe thấy tiếng trở mình liên tục của cô, giọng của Dịch Dương vọng vào từ sau bức màn. "Nếu không ngủ được thì anh tán gẫu với em được không?"

Thương Lâm nghĩ ngợi một lát, nhoài người ra mép giường vén màn lên. "Tán gẫu chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

Dịch Dương nằm ngửa dưới đất, nhìn gương mặt trắng trong thanh khiết như hoa sen của cô. "Em còn nhớ cách đây ít lâu em có nhờ anh nghe ngóng một vài tin tức không? Liên quan đến Cao Trầm đó."

Thương Lâm nhớ ra. Lúc đó Tô Kị ám chỉ tình hình của Cao Trầm không được tốt lắm cho nên cô đã nhờ Dịch Dương nghe ngóng, nhưng sau đó vẫn không có kết quả.

"Em nhớ rồi. Hắn ta thế nào?"

"Chuyện hắn muốn dẫn em đi không thể giấu được những sứ thần của Yến Quốc. Tuy ngoài mặt mọi người không ai nói trắng ra nhưng sau khi về nước, họ lại bẩm báo với Yến Hoàng nên hắn bị nhốt lại rồi."

Thương Lâm lập tức ngồi bật dậy. "Nhốt ở đâu?"

Phản ứng quá mức mạnh mẽ này làm cho Dịch Dương khẽ nhíu mày lại. "Yên tâm đi, hoàng thất của Yến Quốc vẫn lo giữ thể diện lắm nên chỉ cấm túc hắn ở trong phủ của mình thôi. Nhưng nghe nói tình hình của hắn ta không được khả quan lắm, hình là bị bị bệnh nặng."

Thì ra là thế. Thảo nào mà Tô Kị lại cho rằng cô là hồng nhan họa thủy. Thảo nào!

Dịch Dương nghiêm túc quan sát vẻ mặt của cô. "Em quan tâm tới hắn ta như thế, rốt cuộc là vì hắn ta gián tiếp bị em hại hay còn vì nguyên nhân nào khác?"

Khi anh nói ra câu này, không thể kiềm chế được mà có pha chút ghen tuông trong đó. Nhưng đồng chí Dịch Dương của chúng ta là người rất biết chấp nhận sự thay đổi của mình. Thích một cô gái nên ghen tuông với một người đàn ông khác là chuyện hết sức bình thường, không có gì phải xấu hổ cả. Nghĩ thông suốt vấn đề này, anh không thèm băn khoăn nữa, trực tiếp

https://thuviensach.vn

hỏi thẳng cô. "Rốt cuộc thì lúc trước sao em lại thích đối tượng thầm mến của mình?"

Thương Lâm nghe được câu hỏi này thì hơi ngẩn ra. Cô nhìn ánh mắt thăm dò của Dịch Dương, trong đầu hiện lên hình ảnh của đêm đó, cánh tay mạnh mẽ của người kia đã bế cô lên, băng qua những con đường của thành phố. Ký ức mơ hồ ấy vẫn cứ khắc sâu trong cô bao nhiêu năm nay.

Thương Lâm mím môi lại rồi từ từ lên tiếng kể. "Bởi vì anh ấy từng cứu em. Em rất cảm ơn anh ấy, không thể quên được anh ấy."

Dịch Dương cảm thấy giọng của cô rất kỳ lạ. Trước kia, khi nhắc đến người mình thầm mến, cô vẫn nói với giọng điệu 'đã là quá khứ rồi'. Nhưng lần này lại mang theo tình cảm rất chân thành, giống như là... cô vẫn còn tình cảm, không quên được người kia vậy.

Thậm chí ngay cả khóe mắt của cô cũng ửng đỏ.

Dịch Dương cảm thấy ngực mình rất buồn bực, giống như là bị người ta đè ra đổ vào miệng một ly nước bùn, cực kỳ khó chịu.

Thì ra người đàn ông kia cũng đã từng cứu cô. Thì ra anh không phải là người duy nhất từng cứu cô. Thậm chí cách đây không lâu anh còn được cô cứu.

Điều này khiến cho anh cảm thấy mình đã thua. Đối thủ vô hình kia đã đánh bại anh một cái rất dễ dàng, hơn nữa anh còn không có cơ hội để lật ngược tình thế.

Cô là một người rất ngốc nghếch mơ hồ, có đôi khi còn rất khăng khăng một mực. Tuy ngoài miệng cô nói mình đã quên được rồi nhưng có khi nào vẫn còn nhớ đến anh ta không?

https://thuviensach.vn

Cậu hỏi này đã nằm trên môi Dịch Dương rất lâu, nhưng cuối cũng vẫn không dám thốt ra.

Anh xoa bóp hai bên thái dương, lòng đã thay đổi cách nhìn. Thì ra ghen tuông không phải là một chuyện có thể thẳng thắn vô tư mà nói ra, ít nhất là lúc này anh không thể.

Anh không dám nghe đáp án của cô.

***

Hậu cung đại Ngụy bình yên bấy lâu nay bỗng dậy sóng vì cái chết của một cung nữ tầm thường. Ngày thứ hai sau khi thi thể của Thẩm Hương được phát hiện, có một cung nữ đến quỳ trên mặt đất đóng băng bên ngoài Trường Thu Cung, cầu kiến hoàng hậu nương nương.

Lúc ấy Thương Lâm đang ở trong điện trò chuyện với đám người chiêu nghi Tạ Trăn Ninh và tiệp dư Tiết Ngọc Yên, nghe thông báo như thế thì ngẩn ra, không lập tức quyết định ngay.

Tạ chiêu nghi thấy thế thì mỉm cười nói. "Cung nữ này có hơi kỳ quặc, nương nương gặp hay không đây?"

Thương Lâm nhìn nàng ta một cái, chậm rãi nói. "Gặp."

Cung nữ được dẫn đến, quỳ trong đại điện hành lễ với các vị nương nương xong, vẻ mặt căm phẫn. "Hôm nay nô tì đến đây là vì có một bức thư muốn trình lên hoàng hậu nương nương."

"Thư gì?"

"Chính là thư của Thẩm Hương cô nương, người hôm qua vừa tìm thấy thi thể."

https://thuviensach.vn

Câu trả lời này vừa được thốt ra, những người trong điện hoặc ít, hoặc nhiều đều để lộ ra vẻ ngạc nhiên. Nhập Họa lấy bức thư từ trong tay của cung nữ kia dâng lên cho Thương Lâm. Thương Lâm nhận lấy nhưng không mở ra đọc ngay mà hỏi tiếp. "Ngươi hãy nói làm sao có được thứ này trước đã."

Cung nữ nói. "Thẩm Hương cô nương và nô tì rất thân thiết với nhau. Nửa tháng trước, cô ấy giao bức thư này cho nô tì, nói là... nói là nếu một ngày nào đó cô ấy gặp phải bất trắc thì nhất định phải giao bức thư này đến tận tay hoàng hậu nương nương. Hôm qua nô tì nghe nói cô ấy không còn nữa nên mới... mang thứ này trình lên cho nương nương."

"Ồ? Nếu đã thế thì ngươi có biết trong này viết thứ gì không?" Tạ chiêu nghi làm như lơ đãng hỏi.

Cung nữ cắn môi, do dự một lát rồi lên tiếng. "Nô tì không biết, nhưng nô tì cảm thấy chắc chắn là có liên quan đến việc cô ấy bị sát hại." Nàng ta ngập ngừng một chút rồi nói tiếp. "Cũng có liên quan tới nguyên nhân qua đời của Uyển tiệp dư."

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Cái Bẫy

"Nguyên nhân cái chết của Uyển tiệp dư..." Tạ chiêu nghi lập lại câu này, sắc mặt bỗng trở nên nghiêm túc. "Cái gì, chẳng phải Uyển tiệp dư khó sinh mà chết sao? Lẽ nào còn có nội tình mà người ta không hay biết?"

Cung nữ không trả lời Tạ Trăn Ninh mà cúi đầu quỳ ở đó, đơ ra như người gỗ. Thấy nàng ta như thế, ánh mắt của mọi người lại đổ dồn về phía hoàng hậu đang ngồi trên vị trí chủ tọa, đợi hành động tiếp theo của cô.

Trước mắt bao nhiêu người, mặt Thương Lâm không chút biểu cảm, từ từ xé bức thư trên tay ra. Giấy trắng như tuyết, chữ bằng mực đen, cô nhanh chóng đảo mắt qua, môi khẽ mím lại.

"Nương nương..." Tạ chiêu nghi lên tiếng gọi cô. "Trong thư viết gì vậy?"

Tiết tiệp dư bên cạnh cũng hỏi theo. "Có phải do Thẩm Hương viết không?"

"Do Thẩm Hương viết? Ha ha, con nô tì ấy không biết được mấy chữ, có thể viết được thư từ gì chứ!" Một giọng nói ngạo mạn từ xa truyền tới, cắt đứt những lời Thương Lâm chưa kịp nói ra.

Mọi người nhìn về hướng phát ra âm thanh thì thấy Hoắc quý phi đang dẫn theo tám cung nữ, khí thế lẫm liệt đứng trước cửa điện.

https://thuviensach.vn

Lần này trở về, Thương Lâm vẫn chưa gặp lại Hoắc Tử Nhiêu nên lúc này không khỏi quan sát nàng ta thật tỉ mỉ. Hôm nay Hoắc Tử Nhiêu mặc một chiếc váy màu đỏ tía như ráng chiều, bên ngoài khoác áo choàng cùng màu, tôn lên vóc người cao ráo thon thả. Chiếc áo choàng được làm từ gấm Vân Nam thượng hạng, vạt dưới còn thêu những đóa hoa hải đường đang nở rực rỡ, ngoài mép áo còn dùng lông chồn trắng tinh để viền một đường mảnh, tạo nên khí thế quý phái xa hoa.

Thương Lâm vừa ngắm nhìn vừa thầm cười lạnh. Quả nhiên có chỗ dựa vững chắc có khác, cho dù thất sủng lâu như vậy nhưng khí thế của Hoắc quý phi vẫn không suy giảm, cái vẻ ngạo mạn, khinh khỉnh nhìn mọi người vẫn độc nhất vô nhị, y hệt như lúc đầu mới gặp.

Có điều... Thương Lâm khẽ cong môi cười. Cũng không phải không có sự thay đổi. Ít nhất khí sắc kém hơn một chút, người cũng gầy đi một chút. Xem tra sự ghẻ lạnh của hoàng đế vẫn có chút ảnh hưởng tới người phụ nữ vênh váo không ai bằng này.

Hoắc Tử Nhiêu bước tới trước vài bước, cung kính hành lễ với Thương Lâm. "Thần thiếp tham kiến hoàng hậu nương nương, nương nương vạn an."

Khi Hoắc Tử Nhiêu quỳ xuống, những người khác cũng đồng loạt quỳ xuống để hành lễ với nàng ta.

Thương Lâm nhìn người phụ nữ đang quỳ trước mặt mình, tay phải nắm chặt thành nắm đấm, chậm rãi nghiến răng thốt ra hai chữ. "Bình thân."

Hoắc Tử Nhiêu đứng dậy, giọng nói vẫn hết sức cung kính. "Dạo trước, nương nương phụng thể bất an, vậy mà thần thiếp lại không thể hầu hạ bên cạnh, đúng là tội đáng muôn chết." Nàng ta dừng lại. "Nhưng hôm

https://thuviensach.vn

nay thấy nương nương sắc mặt hồng hào, có lẽ là đã không sao, thần thiếp cũng có thể yên tâm."

Trong những ngày Thương Lâm bị bắt đi, Dịch Dương vẫn tuyên bố với mọi người là cô bị mắc bệnh cho nên không gặp bất cứ ai. Cho nên, lúc này nghe Hoắc Tử Nhiêu nói như thế, Thương Lâm cũng khách khí trả lời. "Là do bổn cung không muốn gặp bất cứ ai, không liên quan gì tới các ngươi. Quý phi không cần tự trách mình."

Hàn huyên với hoàng hậu xong, Hoắc Tử Nhiêu mới quay đầu lại cho phép mấy người Tạ chiêu nghi, Tiết tiệp dư đang quỳ hành lễ với nàng ta đứng dậy. Đôi mày liễu khẽ nhướng lên, nàng ta nhìn Tạ chiêu nghi từ trên xuống dưới, cười như không cười, hỏi. "Hôm nay chiêu nghi muội muội đến vấn an hoàng hậu nương nương mà sao không báo với bổn cung một tiếng? Chúng ta cùng đi thì có phải hay hơn không."

Tạ chiêu nghi mỉm cười đáp lại. "Thần thiếp không biết nương nương cũng định đến Trường Thu Cung vấn an nên chỉ hẹn Tiết tiệp dư mà thôi. Lần này thần thiếp suy nghĩ không chu toàn, nếu có lần sau nhất định sẽ đích thân đến mời nương nương cùng đi."

Hoắc Tử Nhiêu cười lạnh một tiếng, nói với giọng hơi kỳ quái. "Vậy bổn cung sẽ đợi."

Tạ chiêu nghi mỉm cười gật đầu. "Bây giờ chúng ta có thể nói tới chuyện lúc nãy chưa?"

"Nếu Tạ chiêu nghi đã nôn nóng, không kịp chờ đợi đến thế thì đương nhiên là được." Hoắc Tử Nhiêu nhìn về phía Thương Lâm. "Lúc nãy thần thiếp ở bên ngoài điện cũng có nghe sơ qua, và cũng đã đoán được đại khái rồi. Con nô tì này trình thư lên là muốn giả mạo bút tích của Thẩm Hương để hãm hại ai đó sao? Thế không khỏi xem thường những người trong hậu cung này quá rồi!"

https://thuviensach.vn

"Quý phi nương nương phản ứng mạnh như vậy, phải chăng là chột dạ?" Tiết tiệp dư lạnh lùng nói. "Người đang lo lắng trong bức thư này viết những chuyện gì đó gây bất lợi cho người sao?"

"Chột dạ? Sao bổn cung lại phải chột dạ?" Hoắc Tử Nhiêu tỏ vẻ khinh miệt. "Như bổn cung vừa nói, con tiện tì Thẩm Hương hoàn toàn không biết chữ, sao có thể viết được thư từ gì? Chắc chắn bức thư này là giả!"

"Nương nương biết nhiều thật đấy nhỉ?!" Tạ chiêu nghi nói với vẻ đầy ẩn ý. "Người biết thì hiểu Thẩm Hương là người bên cạnh Uyển tiệp dư, người không biết còn tưởng Thẩm Hương là cung nữ của nương nương đấy chứ!"

Những người trong điện đều hiểu rõ ý ở ngoài lời của Tạ chiêu nghi, đơn giản là nói Hoắc Tử Nhiêu biết về Thẩm Hương quá nhiều, như thế càng chứng tỏ có gì đó không bình thường.

"Ngươi..." Hoắc Tử Nhiêu nhìn Tạ Trăn Ninh đầy căm phẫn.

"Các vị muội muội đừng tranh cãi nữa, nghe bổn cung nói một tiếng đã được không?" Thương Lâm nhẹ nhàng lên tiếng, kéo mọi người ra khỏi cuộc cãi vã.

"Lúc nãy các người ai nấy cũng có lí của mình, nhưng tất cả đã để sót một điểm." Cô giơ tờ giấy trong tay lên. "Đây không phải là thư tuyệt mệnh của Thẩm Hương."

Mọi người nghe thế thì ngẩn ra.

Tay nắm chặt tờ giấy, Thương Lâm ngửa mặt đón lấy ánh mắt của tất cả mọi người, nhẹ nhàng nói. "Đây là thư tuyệt mệnh của Uyển tiệp dư."

Khi Dịch Dương đến Tiêu Phòng Điện thì mọi người đã ai ngồi chỗ nấy, uống được mấy chung trà.

https://thuviensach.vn

Thương Lâm đang bưng cái chén bằng sứ mỏng có đế màu trắng, thân màu đỏ, ngồi ở vị trí chủ tọa, vừa dùng cái chén để làm ấm tay, vừa nghĩ ngợi rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì.

Đúng là cô từng nghi ngờ cái chết của Tô Cẩm và Thẩm Hương có liên quan đến Hoắc Tử Nhiêu, cũng rất muốn tìm nàng ta tính sổ. Nhưng cô vẫn chưa nghĩ được cách phải ra tay thế nào thì cung nữ kia đã đột nhiên xuất hiện. Không chỉ như thế, còn mang theo một bức thư rất quan trọng, đúng là khiến cô không biết phải đỡ như thế nào.

Cô không biết rõ phía Dịch Dương đã sắp xếp thế nào nên không dám tự ý làm ra những hành động khiến anh rơi vào thế bị động, cho nên khi Tạ chiêu nghi hỏi xem phải xử lý chuyện này thế nào thì liền đường đường chính chính trả lời. "Sự tình nghiêm trọng, đương nhiên phải bẩm báo lên trên, mời bệ hạ tới phân xử."

Hoàng hậu nương nương đã nói thế nên bệ hạ đang ở Càn Nguyên Cung phê duyệt tấu chương liền bị mời tới Tiêu Phòng Điện, tham gia vào vở kịch cung đấu này.

Sau khi lướt nhanh như gió, đọc xong nội dung của bức thư, Dịch Dương đặt tờ giấy xuống, thản nhiên nói. "Đúng là bút tích của Uyển tiệp dư."

Phụ thân của Tô Cẩm là một ông giáo dạy học, cho nên tuy nàng ta xuất thân bần hàn nhưng lại từng đọc rất nhiều sách, không giống như Thẩm Hương, không biết được chữ nào.

"Cho nên những gì trong bức thư này nói đều là sự thật?" Tạ chiêu nghi cố tình làm ra vẻ kinh ngạc. "Thật sự là quý phi nương nương âm thầm bức ép Uyển tiệp dư, không chỉ thế còn lợi dụng nàng ta để tranh sủng ái với hoàng hậu nương nương, còn ép nàng ta dùng đứa con trong bụng để giá họa nương nương?"

https://thuviensach.vn

Trong bức thư tuyệt mệnh kia, Tô Cẩm dùng giọng điệu thê lương và tuyệt vọng để kể lại tình cảnh của bản thân mình. Cha mẹ nàng ta bị Hoắc gia khống chế, Hoắc quý phi lấy việc này uy hiếp, ép buộc nàng ta dùng xuân dược để quyến rũ bệ hạ, bởi vì hoàng hậu quá mức được sủng ái, đã tạo thành mối lo của Hoắc quý phi. Sau khi kế hoạch này thất bại, Hoắc quý phi ra lệnh cho Tô Cẩm dùng đứa con trong bụng làm công cụ, vu oan cho hoàng hậu có ý đồ mưu hại long thai.

"Thần thiếp nhớ ra rồi, đúng là hôm đó Uyển tiệp dư bị sinh non sau khi giằng co với hoàng hậu nương nương." Tiết tiệp dư xuýt xoa. "Nếu lúc đó Uyển tiệp dư làm một cách quyết liệt, khi bị đau bụng cố tình kéo lấy nương nương thì e là tất cả mọi người đã cho rằng nương nương hại nàng ta sinh non, thậm chí là mất mạng..."

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Chân Tướng

Câu này vừa được nói ra, tất cả mọi người trong điện đều ngẩn ngơ, ngạc nhiên mà nhìn quý phi nương nương đang ngồi giữa điện, có vẻ như không theo kịp những lời kia. Duy chỉ có Dịch Dương ngồi ở vị trí chủ tọa là ngạc nhiên trong thoáng chốc rồi lập tức khôi phục sự trấn tĩnh.

"À? Chuyện này là sao?" Anh ung dung hỏi.

Thần sắc của Hoắc Tử Nhiêu vẫn rất bình tĩnh. "Đương nhiên những chuyện này không phải do thần thiếp làm, mà là thủ đoạn của Tạ chiêu nghi."

"Quý phi nương nương đừng ngậm máu phun người!" Tiết tiệp dư nóng lòng bênh vực Tạ chiêu nghi, nghe thế thì lập tức giành phản bác trước.

"Ngậm máu phun người là bản cung hay là Tiết tiệp dư và tỷ tỷ tốt của ngươi?" Hoắc Tử Nhiêu cười lạnh. "Các ngươi tưởng rằng mình đã làm một cách hết sức hoàn hảo, kín kẽ, không ai có thể phát hiện ra sao?"

Thương Lâm nghe tới đây, cuối cùng không nhịn được nữa. "Hoắc quý phi nói nhiều như thế làm bổn cung hồ đồ luôn rồi. Ngươi có gì muốn nói thì cứ nói thẳng ra, đừng có úp úp mở mở như vậy."

"Dạ." Hoắc Tử Nhiêu khẽ nhún người trước Thương Lâm, vẻ mặt kính cẩn. "Thật ra những lời thần thiếp vừa nói cũng rất đơn giản, chỉ cần nương

https://thuviensach.vn

nương và bệ hạ nhìn thấy một người thì đương nhiên sẽ hiểu ra ngay."

Thương Lâm nghĩ một lát, cảm thấy cũng không còn lựa chọn nào khác nên đồng ý, nói. "Vậy thì tuyên lên đi."

Sau khi mệnh lệnh của hoàng hậu nương nương được truyền xuống, một tiểu cung nữ được thái giám dẫn lên trên điện, run rẩy hành lễ với hoàng đế, hoàng hậu và các vị phi tần.

"Đây là?" Thương Lâm nghi hoặc hỏi.

"Đây là Bình Nhi - cung nữ chăm sóc hoa cỏ trong Hạnh Viên, trước kia cũng có quen biết với Uyển tiệp dư và Thẩm Hương." Hoắc Tử Nhiêu nói.

Thương Lâm để ý thấy sau khi Hoắc Tử Nhiêu công bố thân phận của cung nữ kia thì người của Tạ chiêu nghi khẽ run lên, sắc mặt cũng trở nên căng thẳng hơn.

Hoắc Tử Nhiêu nói tiếp. "Vào tối hôm qua, nàng ta lẻn vào tẩm cung của thần thiếp, nói với thần thiếp một chuyện không thể ngờ được."

Nói tới đây, Hoắc Tử Nhiêu bỗng nhiên dừng lại, quay đầu sang nhìn Bình Nhi, nhẹ nhàng nói. "Hôm qua ngươi nói với ta thế nào thì bây giờ cứ nói thế ấy với bệ hạ và nương nương."

"Dạ..." Bình Nhi dập đầu một cái, run rẩy nói. "Bẩm bệ hạ, nương nương, nô tì vốn là cung nữ trong Hạnh Viên, từ khi vào cung tới nay vẫn làm việc trong Hạnh Viên, đến giờ đã được bốn năm. Khi Uyển tiệp dư và Thẩm Hương cô nương còn làm việc tại Hạnh Viên, nô tì từng trò chuyện với bọn họ, tuy không thể coi là thân thiết nhưng trong lòng nô tì vẫn nhớ đến họ. Uyển tiệp dư được thánh sủng, trở thành nương nương, nô tì thật lòng vui mừng thay cho nàng ấy. Nhưng ngày vui chóng qua, không ngờ Uyển tiệp dư đã không còn nữa... Nô tì rất đau lòng, cho nên đêm hôm ấy,

https://thuviensach.vn

nhân ngày sinh nhật của Uyển tiệp dư, nô tì đã vào Hạnh Viên, muốn đến chỗ gốc cây hạnh mà nàng ấy thích nhất để đốt chút tiền vàng, không ngờ nhìn thấy Thẩm Hương cũng có ở đó..."

"Sinh nhật của Uyển tiệp dư?" Thương Lâm ngẩn ra. Cô không hề biết sinh nhật của Tô Cẩm là vào ngày nào cho nên nghe đến đây mới ngạc nhiên.

Cô vốn lấy làm lạ là tại sao thi thể của Thẩm Hương lại được tìm thấy trong Hạnh Viên. Bây giờ xem ra mục đích của nàng ta cũng giống như Bình Nhi, muốn đến đó để bái tế Tô Cẩm.

"Không chỉ có Thẩm Hương, nô tì còn nhìn thấy một người, là một thái giám có vóc người rất cao to. Hắn..." Bình Nhi bịt miệng lại, nước mắt lập tức chảy xuống, vẻ mặt hết sức sợ hãi.

Thương Lâm đợi một lát, nhưng nàng ta vẫn chỉ khóc mà không nói tiếp nên hơi mất kiên nhẫn, truy hỏi nàng ta. "Hắn làm sao?"

Bình Nhi bị cô làm giật mình, lập tức trả lời. "Hắn bịt miệng của Thẩm Hương, kéo cô ấy ra ngoài rừng." Bình Nhi vừa nói vừa khóc. "Thẩm Hương cứ giãy giụa nhưng hoàn toàn không chống lại được sức lực của tên thái giám kia, cuối cùng thì ngất đi..."

Thương Lâm khẽ chau mày, tay phải bất giác nắm chặt lại. Những lời Bình Nhi nói giống như đang vẽ lại một bức tranh, cô gần như có thể tưởng tượng ra tình cảnh ấy. Một cô gái yếu đuối bất lực bị một người đàn ông không rõ mặt mũi khống chế trong tay, giống như là cá nằm trên thớt, mặc cho người đó chém giết.

Cô cảm thấy đầu hơi đau.

Dịch Dương phát hiện thấy cô không ổn lắm nên lặng lẽ nắm lấy tay cô. Tay của anh ấm áp và vững vàng, khẽ bóp nhẹ tay cô, giống như đang

https://thuviensach.vn

an ủi.

Anh quay sang nhìn Bình Nhi, hỏi thay cho Thương Lâm. "Sau đó thì sao?"

"Sau đó, người kia kéo Thẩm Hương tới bên cạnh cái giếng ở ngoải rừng, sau đó... ném cô ấy xuống dưới!" Nàng ta ngừng một chút. "Sau đó hắn lại đứng bên cạnh cái giếng một lát, có lẽ là để xác nhận tình hình dưới giếng, chắc chắn là đã xong việc nên lập tức rời khỏi đó."

Nói xong những lời này, Bình Nhi như mất hết toàn bộ sức lực. Nàng ta vốn đang quỳ dưới đất, nay trở thành ngồi bệt xuống. Trên trán nàng ta không ngừng toát mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng tái, đôi môi không còn chút tươi tắn.

Nỗi sợ hãi kinh hoàng ấy, không ai có thể hoài nghi nàng ta đang giả vờ.

Nhưng Thương Lâm không thể không tiếp tục chất vấn. "Lúc xảy ra những chuyện đó, ngươi đang ở đâu?"

"Lúc ấy nô tì nấp sau một bụi cây, sợ tới nỗi cả người cứng đờ, không dám nhúc nhích một bước." Bình Nhi hít sâu một hơi, nói tiếp. "Nô tì rất sợ hãi. Người đó đã dám giết Thẩm Hương thì đương nhiên cũng dám giết cả nô tì. Nếu bị hắn phát hiện nô tì ở gần đó, nhất định sẽ giết nô tì diệt khẩu."

"Cho nên hắn không phát hiện ra ngươi?" Tạ chiêu nghi lạnh lùng hỏi.

"Dạ không..." Bình Nhi nói. "Lúc nô tì đến gần đó thì hắn đang giằng co với Thẩm Hương nên không chú ý đến xung quanh. Sau đó nô tì vẫn luôn nấp rất kỹ, không phát ra bất cứ động tĩnh nào nên hắn không phát hiện ra."

https://thuviensach.vn

Tạ chiêu nghi cười lạnh một tiếng. "Hắn giết người như vậy, phải chăng là quá bất cẩn."

Hoắc Tử Nhiêu cười khẽ. "Sao bây giờ chiêu nghi muội muội lại quản nhiều như vậy, để cho con nô tì này nói xong đã được không? Lẽ nào muội muội không tò mò nó có nhận được mặt của tên thái giám ấy hay không?"

Tạ chiêu nghi khẽ cắn môi, nở một nụ cười miễn cưỡng. "Được, vậy ngươi nói đi, người đó là ai?"

Dưới ánh nhìn đầy áp lực của Tạ chiêu nghi, Bình Nhi không ngừng thở phập phồng, sau đó từ từ đưa mắt nhìn ra sau nàng ta. Tay phải giơ lên, ngón tay thon dài chỉ về một hướng, Bình Nhi khó nhọc nói. "Người đó, chính là hắn."

Người mà nàng ta chỉ chính là thái giám Hà Điền trong cung của Tạ chiêu nghi.

"Bệ hạ, nương nương..." Hà Điền lập tức quỳ phịch xuống đất. "Oan cho nô tài quá!"

"Thật là tức cười! Ngươi nói người của bổn cung giết Thẩm Hương, nhưng tại sao bổn cung phải làm thế?" Tạ chiêu nghi không ngừng cười lạnh. "Quý phi nương nương muốn thoát thân thì cũng đừng kéo thần thiếp xống nước chứ!"

"Tại sao phải làm thế, trong lòng muội muội hiểu rõ nhất." Hoắc Tử Nhiêu nói. "Nhưng nếu chiêu nghi muội muội thật sự không nhớ ra thì bổn cung có thể giúp muội muội nhớ lại."

Tạ Trăn Ninh lạnh lùng nhìn Hoắc Tử Nhiêu.

"Những chuyện mà bức thư được cho là 'thư tuyệt mệnh của Uyển tiệp dư' nhắc đến, bổn cung chưa hề làm một cái nào. Ép buộc Uyển tiệp dư

https://thuviensach.vn

dùng xuân dược quyến rũ bệ hạ, bắt ả ta dùng long thai hãm hại hoàng hậu, e là đều do Tạ chiêu nghi ngươi làm." Sắc mặt và giọng điệu của Hoắc Tử Nhiêu trở nên đanh thép hơn. "Ngươi làm nhiều chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, sau đó còn ngụy tạo bức thư này, bảo con tiện tì luôn mồm nói dối kia trình lên cho hoàng hậu, muốn đổ tội cho bổn cung!"

Những lời này của Hoắc Tử Nhiêu đã làm cho sắc mặt của Tạ Trăn Ninh trắng bệch, nhưng nàng ta vẫn cứ cố nghiến răng, nói. "Quý phi nương nương, chỉ nói suông thôi mà muốn đổ ngược những tội danh này lên đầu thần thiếp thì e là khó mà khiến mọi người tin phục được."

"Chỉ nói suông thôi?" Hoắc Tử Nhiêu trào phúng. "Nếu khẩu cung của Bình Nhi vẫn chưa đủ thì bổn cung còn có chứng cứ khác. Có điều trước khi đưa ra..."

Nàng ta quỳ xuống trước mặt Dịch Dương, cung kính bái lạy và nói. "Bệ hạ thánh minh. Từ khi Uyển tiệp dư có thai, trong cung không ngừng có những tin đồn đãi gây bất lợi cho thần thiếp. Đầu tiên là nói thần thiếp hạ độc trong thức ăn của Uyển tiệp dư, mưu hại long thai, sau đó lại có chuyện hôm nay. Thần thiếp hầu hạ người bao năm, vẫn luôn trung thành tận tụy, thế mà bây giờ lại phải chịu đựng những lời vu hãm xấu xa này, trong lòng thần thiếp rất uất ức. Thần thiếp ở đây cầu xin bệ hạ, sau khi điều tra ra được chân tướng của lần này thì phải trừng trị hung thủ thật nghiêm khắc, trả lại sự công bằng cho thần thiếp và Uyển tiệp dư!"

Những lời này nói một cách hùng hồn dõng dạc, giống như nàng ta chỉ là một người vô tội bị hãm hại. Dịch Dương thấy thế, tuy trong mắt vẫn cực kỳ lãnh đạm nhưng trên môi đã nở một nụ cười nhẹ. "Đương nhiên rồi. Quý phi có chứng cứ gì thì cứ đưa ra đi."

"Dạ." Hoắc Tử Nhiêu hài lòng mỉm cười. "Bình Nhi, trình lên đây."

https://thuviensach.vn

Bình Nhi nghe thế thì từ từ giơ tay lên, từ trong tay áo lấy ra một tấm thẻ bằng kim loại. Thương Lâm tập trung nhìn kỹ thì thấy trên ấy có những ký hiệu tinh xảo, bên dưới khắc một hàng chữ nhỏ, trông có vẻ hết sức trang trọng.

"Đây là lệnh bài ra vào cung của thái giám, mỗi cung chỉ có vài cái, được phân bổ cho những ai, trên đó có những gì đặc biệt, chỗ Dịch Đình Lệnh đều có ghi lại." Hoắc Tử Nhiêu nói. "Lệnh bài này là do Bình Nhi nhặt được trong Hạnh Viên đêm ấy, rốt cuộc thì có phải của Hà Điền hay không, cứ tra là rõ ngay."

Hoắc Tử Nhiêu vừa nói xong, bàn tay nãy giờ vẫn đang nắm chặt của Tạ Trăn Ninh bỗng thả lỏng ra, một lọn tóc bị rơi xuống, làm rối dung mạo đoan trang của nàng ta.

***

Tiêu Phòng Điện im lặng như tờ, không có người ngoài. Thương Lâm ngồi ở một góc của tấm nệm, Dịch Dương thì ngồi bên cạnh cô, cúi đầu nhìn sắc mặt của cô.

"Em ổn chứ?" Anh hỏi.

"Vẫn ổn." Thương Lâm gật đầu.

Hà Điền đã bị tống vào Thận Hình Tư để thẩm vấn, chưa bị lột da thì sẽ chưa được thả ra. Mà khi hắn được thả ra, tất nhiên đã ói ra những lời khai rất có sức nặng. Về phần Tạ chiêu nghi và Tiết tiệp dư thì bị nhốt trong tẩm cung của mình, đợi phán quyết sau cùng.

Lần này, người thu được thắng lợi lớn nhất chính là Hoắc Tử Nhiêu.

"Những chuyện đó đúng là do Tạ Trăn Ninh làm. Cô ta biết anh và em không thích Hoắc Tử Nhiêu, càng biết rõ thanh danh của Hoắc Tử Nhiêu

https://thuviensach.vn

trong cung không được tốt nên một khi có những chuyện gì xấu thì mọi người sẽ nghĩ ngay đến cô ta, cho nên mới bày ra kế hoạch này." Thương Lâm bình tĩnh nói. "Đúng là cô ta đã làm rất kín kẽ, lúc đầu chúng ta cũng không phát hiện ra được, vẫn cứ hoài nghi Hoắc Tử Nhiêu như cô ta mong muốn."

Về phần Hoắc Tử Nhiêu, có lẽ lúc đầu nàng ta cũng không biết, nhưng sau đó vẫn phát giác ra. Nhưng nàng ta không làm rõ ngay mà ngược lại, mặc cho Tạ Trăn Ninh tiếp tục hãm hại mình. Đợi đến khi Tạ Trăn Ninh khiến cho sự tình đi vào con đường không còn cách nào để vãn hồi thì nàng ta mới vạch trần mọi chuyện.

"Bình Nhi hoàn toàn không phải tình cờ bắt gặp Hà Điền giết Thẩm Hương mà là Hoắc Tử Nhiêu đã sớm dự tính được bước tiếp theo của Tạ Trăn Ninh cho nên đã mua chuộc Bình Nhi, bảo cô ta theo dõi mọi động tĩnh trong Hạnh Viên." Dịch Dương nói. "Cả tấm lệnh bài kia nữa, không phải Hà Điền làm rơi ở đó mà là do bọn chúng dùng thủ đoạn nào đó để trộm được, lúc này lại trở thành chứng cứ chỉ khống Hà Điền."

"Tới mùa đông nên đầu óc của cô ta bị lạnh tới nỗi tỉnh táo rồi sao?" Thương Lâm nói. "Đúng là thông minh hơn nhiều so với trước đây."

Dịch Dương nghe thế thì bật cười. "Không phải Hoắc Tử Nhiêu thông minh, mà là Hoắc Hoằng."

"Cái gì?" Thương Lâm ngẩng đầu lên nhìn.

"Người sắp xếp tất cả mọi chuyện không phải là Hoắc Tử Nhiêu mà là cha của cô ta." Dịch Dương nói. "Là Hoắc Hoằng đã dạy Hoắc Tử Nhiêu phải làm thế nào để ứng phó với kế hoạch của Tạ Trăn Ninh, dạy cô ta làm thế nào để diễn vở kịch hôm nay."

Thương Lâm tròn xoe mắt. "Không ngờ Hoắc Hoằng lại trực tiếp nhúng tay vào chuyện hậu cung."

https://thuviensach.vn

"Với tình hình bây giờ, thế lực ở hậu cung cũng đại diện cho thế lực ở trong triều. Hắn ta và Tạ Ngộ đấu đá với nhau ở trong triều đến ngươi chết ta sống, nếu ở hậu cung Hoắc Tử Nhiêu có thể đánh bại Tạ Trăn Ninh thì đương nhiên hắn ta sẽ hết sức vui mừng." Dịch Dương lạnh lùng nói. "Hơn nữa, mục đích của hắn không chỉ có thế."

"Trừ chuyện này ra, còn có mục đích khác sao?"

Dịch Dương chậm rãi nói. "Còn để thăm dò anh."

Lần này Thương Lâm thật sự cả kinh. "Hắn thăm dò anh? Thăm dò chuyện gì?"

"Đương nhiên là thăm dò xem rốt cuộc anh có còn là con rối Từ Triệt mặc cho hắn điều khiển, u mê phóng đãng kia hay không." Dịch Dương nói. "Em biết tại sao khi Bình Nhi lấy tấm lệnh bài kia ra, vẻ mặt của Tạ Trăn Ninh lại tuyệt vọng đến thế hay không? Bởi vì cô ta biết, những chứng cứ ấy đủ để hoàng đế hạ lệnh tra tấn Hà Điền. Mà dưới sự tra tấn ép cung, chắc chắn là Hà Điền sẽ phun ra sự thật." Anh dừng một chút. "Đương nhiên, những phán đoán này đều dựa trên tiền đề hoàng đế bây giờ vẫn là hoàng đế trước đây, không hề có ý định thiên vị cho Tạ gia."

Giọng của anh mang theo sự trào phùng, cười mà không cười. "Lần này tội danh của Tạ Trăn Ninh đã rõ ràng như thế, nếu anh còn cố chấp bảo vệ cô ta thì sẽ để lộ ý đồ giúp đỡ Tạ gia. Còn nếu anh muốn tiếp tục che giấu thì chỉ có thể trị tội Tạ Trăn Ninh theo như quy định. Đây chính là mục đích cuối cùng của vở kịch này."

Thương Lâm nghe thế thì im lặng, không biết nói gì.

Bọn họ đến đây đã hơn nửa năm, Dịch Dương vẫn luôn giả vờ làm hôn quân, nhưng giả thì vẫn là giả, tiếp xúc với nhau lâu ngày là có thể nhận ra được. Chắc hắn Hoắc Hoằng đã nảy sinh lòng nghi ngờ nên lần này mới thử anh như thế.

https://thuviensach.vn

"Cho nên Tạ Trăn Ninh nhất định phải bị trị tội?" Cô nhẹ nhàng hỏi.

"Đương nhiên. Có điều không phải vì Hoắc Hoằng."

"Hả?"

Giọng của Dịch Dương rất lạnh lùng. "Cô ta làm ra những chuyện như vậy, cho dù Hoắc Hoằng không thăm dò anh thì anh cũng sẽ không giúp cô ta che giấu những chuyện này." Anh mỉm cười, bình tĩnh nhìn Thương Lâm. "Vậy thì cứ thỏa mãn cho tâm nguyện của cha con họ Hoắc đi. Dù sao có Tạ Trăn Ninh hay không thì vẫn không ảnh hưởng gì lớn đến kết hoạch của anh."

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Xử Lý

Quả nhiên Hà Điền không thể chịu đựng nổi.

Ngày thứ hai sau khi bị giải vào Thận Tư Hình, chịu đủ mọi hình thức tra tấn nên hắn không cầm cự được nữa, khóc lóc thảm thiết và khai ra hàng loạt tội trạng của Tạ chiêu nghi.

"Thật ra lúc đầu Uyển tiệp dư cũng không biết chuyện xuân dược đêm đó, là chiêu nghi nương nương mua chuộc được cung nữ trong Hàm Thúy Các, bỏ vào trong nước rửa tay của bệ hạ... Làm chuyện phòng the trong lúc đang mang thai rất dễ tổn thương tới đứa bé, nếu Uyển tiệp dư biết được thì chắc chắn sẽ không đồng ý. Chiêu nghi nương nương hiểu rõ điều này nên mới âm thầm ra tay... Sau đó Uyển tiệp dư biết được nhưng vì e sợ quyền uy của Tạ chiêu nghi nên không dám nói ra.

Chiêu nghi nương nương thấy Uyển tiệp dư yếu đuối nên tiếp tục bức ép nàng ấy làm việc cho mình, còn lấy cha mẹ của Uyển tiệp dư ra để uy hiếp. Nô tài nghe nói trong mấy tháng sau của thai kỳ, sức khỏe của Uyển tiệp dư luôn không được tốt lắm, có lẽ là do lo lắng suy tư quá độ...

Chiêu nghi nương nương chưa từng trực tiếp làm hại Uyển tiệp dư, nhưng không thể thoát được liên can trong việc Uyển tiệp dư sinh non, thậm chí là mất mạng.

Về phần những chuyện sau đó thì giống như lời quý phi nương nương đã nói..."

https://thuviensach.vn

Bằng chứng vững như núi, Tạ Trăn Ninh cũng không còn tâm sức đâu mà phản bác nữa, chỉ tuyệt vọng ngồi trong tẩm cung chờ đợi sự phán quyết cuối cùng dành cho mình: phế làm dân thường, nhốt vào Vĩnh Hạng, vĩnh viễn cũng không được ân xá.

Kết quả này nằm trong sự dự đoán của mọi người. Dù sao thì nể mặt Tạ thừa tướng, bệ hạ sẽ không giết nàng ta. Mà xử lý nhưng không tổn thương đến tính mạng, chỉ có cách này là nặng nhất.

Tạ Trăn Ninh giữ được tính mạng nhưng những người khác thì lại không may mắn như vậy. Hà Điền bị xử tử. Còn Tiết Ngọc yên - người từng giúp Tạ Trăn Ninh làm rất nhiều chuyện xấu - thì lại treo cổ tự vẫn trong tẩm cung của mình trước ngày thánh chỉ của hoàng đế ban xuống, như vậy tiết kiệm được một ly rượu độc.

Đương nhiên Thương Lâm cảm thấy kết quả này rất không công bằng. Kẻ Chủ mưu không chết mà đồng lõa thì lại chết sạch, khiến người ta cảm thấy rất tức tối. nhưng nghĩ tới chỗ này là chỗ nào, cô lại âm thầm thuyết phục bản thân mình đừng rối rắm vì mấy chuyện như vậy, xã hội phong kiến thì lấy đâu ra công bằng?

Phía bên này, Thương Lâm đã củng cố tâm lý vững vàng thì bên kia, Dịch Dương mới nhẹ nhàng lên tiếng. "Tính mạng của Tạ Trăn Ninh ấy à, giữ lại để còn dùng tới. Anh cảm thấy cô ta nên có một cái chết có ích hơn."

Thương Lâm: "....."

***

Hôm Tạ Trăn Ninh bị đưa vào Vĩnh Hạng, phi tần trong sáu cung đều tề tụ tại Tiêu Phòng Điện. Dịch Dương ngồi ở vị trí chủ tọa, nhẹ nhàng nói ra quyết định của mình, khiến mọi người có những phản ứng khác nhau.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên người vui mừng nhất chính là Hoắc Tử Nhiêu. Hôm nay, vẻ u sầu trên mặt nàng ta mấy ngày trước đã biến mất, thay vào đó là gương mặt tươi cười, nói với Dịch Dương. "Bệ hạ anh minh, xử lý Tạ thị như thế là công bằng nhất. Nếu Uyển tiệp dư ở trên trời có linh thiêng thì cũng có thể được yên lòng."

Nàng ta cứ tưởng rằng mình nói ra những lời nịnh hót như thế thì Dịch Dương sẽ hài lòng. Ai ngờ anh chỉ thờ ơ liếc nhìn nàng ta một cái rồi nói bâng quơ. "Chỉ mong thế." Giọng điệu này nghe thế nào cũng thấy có vẻ rất lạnh lùng.

Hoắc Tử Nhiêu sững cả người. Nếu trước đây hoàng đế ghẻ lạnh nàng ta là vì cảm thấy nàng ta hãm hại phi tần, lòng dạ độc ác thì bây giờ những chuyện này đều đã được trút lên đầu Tạ Trăn Ninh, sao Từ Triệt vẫn đối xử với nàng ta như vậy?

Lẽ nào đúng như cha nàng ta đã nói, bệ hạ không còn là bệ hạ của trước đây, khoảng thời gian này hắn luôn diễn kịch với mọi người?

"Uyển tiệp dư sinh con đẻ cái cho trẫm thế mà trẫm lại không thể bảo vệ được nàng ấy, mặc cho nàng ấy bị người ta làm hại tới tính mạng, bây giờ nhớ tới, trong lòng trẫm thật sự rất áy náy."

Anh vừa nói ra những lời này thì Hoắc Tử Nhiêu lập tức cảm thấy chột dạ. Nàng ta quản lý hậu cung, không chăm sóc tốt cho phi tần có thai là thất trách, bây giờ hoàng đế nói thế thì tội trạng của nàng ta càng hiện lên rõ hơn.

Hoắc Tử Nhiêu đang do dự xem có nên quỳ xuống thỉnh tội hay không thì đã có người giành làm trước.

Thương Lâm quỳ xuống trước mặt Dịch Dương, cúi đầu nói thật thành khẩn. "Bệ hạ tuyệt đối đừng nghĩ như vậy. Người phải chăm lo chuyện triều chính là đã quá mệt nhọc rồi, chuyện hậu cung vốn không cần người phải lo

https://thuviensach.vn

lắng tới. Thần thiếp thân là hoàng hậu, đương nhiên phải chăm sóc các vị tỷ muội thay cho người. Nếu nhất định phải truy cứu chuyện của Uyển tiệp dư thì xin bệ hạ cứ giáng tội thần thiếp đi!"

Dịch Dương vốn chỉ định tìm một lý do để tiếp tục không sủng ái Hoắc Tử Nhiêu, ai ngờ vừa bước ra mở màn thì Thương Lâm đã nhảy vào giành đất diễn. Cũng may anh phản ứng nhanh nhạy, lập tức hiểu ra dụng ý của cô.

Dịch Dương nhíu mày lại lộ vẻ khó xử, bởi vì anh không muốn diễn tiếp vở kịch mà cô định dàn dựng.

Hoắc Tử Nhiêu cảm thấy mình không thể tiếp tục im lặng được nữa nên quỳ xuống bên cạnh Thương Lâm. "Không phải là lỗi của hoàng hậu nương nương mà là lỗi của thần thiếp, xin bệ hạ trị tội thất trách của thần thiếp!" Nàng ta cung kính dập đầu trước Dịch Dương.

Dịch Dương ngồi ở đó nhìn hai cô gái đang quỳ trước mặt mình, có vẻ bất đắc dĩ. Thương Lâm vẫn giữ dáng vẻ rất nghiêm túc, duy chỉ có ánh mắt là ngầm ra hiệu thúc giục anh rất rõ ràng.

Dịch Dương thầm thở dài một hơi, anh biết mình đã không còn lựa chọn nào khác.

"Quý phi biết tội là tốt. Chuyện này đúng là không thể trách hoàng hậu, đó là lỗi của nàng." Anh nhẹ nhàng nói. "Nàng quản lý hậu cung nhưng lại để mặc cho người ta gây ra chuyện động trời thế này, đúng là khiến trẫm rất thất vọng."

Hoắc Tử Nhiêu ngơ ngác ngẩng đầu lên, không ngờ nàng ta chỉ nói đẩy đưa có vài câu mà hoàng đế lại thuận thế trách móc nàng ta như thế.

"Trẫm thấy một mình nàng không thể nào quản lý được đâu, tốt nhất là tìm thêm một người cùng quản với nàng." Anh nhìn Thương Lâm.

https://thuviensach.vn

"Trước kia trẫm lo hoàng hậu mới tới, không quen với Ngụy Quốc. Bây giờ nàng ấy đã đến đây gần một năm rồi, giờ là lúc phải gánh vác trách nhiệm của bậc mẫu nghi thiên hạ."

Nói xong câu này, không đợi Hoắc Tử Nhiêu phản bác, anh liền hạ lệnh ngay. "Truyền ý chỉ của trẫm, bắt đầu từ ngày mai, tất cả mọi chuyện trong cung đều chuyển giao cho hoàng hậu xử lý. Bảo các nữ quan quản lý các cung phải tề tựu đến Tiêu Phòng Điện để nghe lời dạy bảo của hoàng hậu, không được vắng mặt."

Hoắc Tử Nhiêu trợn tròn mắt, không thể tiếp nhận được sự thật là mình đã bị đoạt quyền trong chốc lát. May mà Dịch Dương đợi một lát rồi lại chậm rãi bổ sung thêm một câu. "Đương nhiên hoàng hậu vừa bắt tay vào quản lý hậu cung nên có thể sẽ không xử lý tốt, nàng ở bên cạnh giúp đỡ nàng ấy."

Như thế tức là bảo nàng ta quản lý sáu cung.

Lúc trước nàng ta quản lý hậu cung, Tạ Trăn Ninh quản lý sáu cung. Bây giờ Hạ Lan Tích quản lý hậu cung, nàng ta lại trở thành người phụ tá. Sự chênh lệch này...

Nhưng cho dù có bất mãn đi nữa thì Hoắc Tử Nhiêu cũng phải nghe lệnh, dù sao thì nàng ta cũng thất trách trước. Hơn nữa hoàng đế vẫn cho nàng ta quản lý sáu cung, như vậy là nể mặt lắm rồi.

Hoắc Tử Nhiêu nắm chặt nắm đấm, khó nhọc lắm mới thốt được một câu. "Dạ, thần thiếp sẽ cố gắng phò tá hoàng hậu nương nương."

Hạ Lan hoàng hậu đang quỳ bên cạnh nàng ta từ từ quay đầu qua, cười với nàng ta. "Quý phi muội muội, sau này phải trông cậy vào muội rồi."

Rõ ràng là những lời ôn hòa không chê vào đâu được nhưng Hoắc Tử Nhiêu vẫn cứ cảm thấy trong đó có ẩn chứa một sự khiêu khích, khiến máu

https://thuviensach.vn

nóng trong người nàng ta sôi lên, cực kỳ tức giận.

Tuy bị buộc phải diễn theo kịch bản của Thương Lâm nhưng tối đến, Dịch Dương vẫn bày tỏ sự hoài nghi của mình. "Em có làm được không vậy? Làm việc chung với Hoắc Tử Nhiêu thì tỷ lệ nguy hiểm khá cao đó."

"Có được không thì em cũng phải làm. Đã không có Tạ Trăn Ninh thì chúng ta không thể để mặc cho Hoắc Tử Nhiêu thao túng hậu cung lần nữa đúng không?" Cô liếc anh một cái. "Anh cũng lạ thật đấy, vấn đề đơn giản thế lẽ nào anh không hiểu? Tại sao không chịu thuận nước đẩy thuyền để em quản lý hậu cung mà cứ phải ép em dùng cách này để buộc anh?"

Dịch Dương hết biết nói gì. Đương nhiên anh biết cách làm của Thương Lâm lúc ban ngày chính là lựa chọn tốt nhất, nhân cơ hội tuyệt vời này để cướp lấy quyền lực từ tay Hoắc Tử Nhiêu, sau này có đối đầu với nhau thì cũng có ưu thế hơn. Nếu đổi là người khác, chắc chắn anh đã đẩy ra cho nhanh rồi, nhưng đây là Thương Lâm...

Thấy anh im lặng, Thương Lâm nhíu mày nghĩ ngợi một lát, cuối cùng cũng hiểu ra. "Anh... lo là em sẽ bị cô ta chơi chết sao?"

Dịch Dương lẳng lặng nhìn cô.

Thương Lâm biết là mình đã đoán đúng rồi nên hơi xấu hổ, cứ nhìn ngó lung tung. Anh thấy cô như thế thì bỗng nhiên bật cười, ánh mắt nóng rực. "Ừ, anh lo cho em, không nỡ để em ra mạo hiểm."

Giọng nói dịu dàng truyền vào tai Thương Lâm khiến cô hơi xấu hổ, không được tự nhiên cho lắm, và không cách nào tiếp tục đối mặt với anh được nữa. Cô cúi đầu, bối rối đứng dậy đi đến bên cạnh chiếc bàn trà ở gần đó thì nhìn thấy trên bàn có một tập giấy rất dày.

Giấy trắng mực đen, góc dưới bên phải là dấu ấn màu đỏ rực rất chói mắt. Đó là khẩu cung của Hà Điền.

https://thuviensach.vn

Cô còn đang quan sát thì sau lưng đã vang lên giọng của Dịch Dương. "Đồ vô dụng." Giọng hết sức khinh thường.

Thương Lâm nghe thế, quay đầu lại thì thấy ánh mắt của anh đang nhìn chằm chằm vào bản khẩu cung. "Sao thế?"

"Chẳng qua mới chịu tra tấn có một đêm mà đã phun ra sạch sẽ không sót thứ gì, đúng là cực kỳ vô dụng." Giọng của Dịch Dương rất lạnh. "Tạ Trăn Ninh tìm loại người như thế để làm việc cho mình, ánh mắt đúng là quá kém."

Thì ra anh đang nói chuyện này.

Thương Lâm nghĩ một lát rồi nghiêm túc phản bác. "Anh không nên nghĩ như thế. Chẳng phải người trong cung đều như thế cả sao. Có lợi thì bu vào, hết lợi thì tan ra, trừ phi Hà Điền là tử sĩ trung thành của Tạ Trăn Ninh, nếu không thì có không chịu nổi cực hình cũng là chuyện bình thường thôi."

Dịch Dương không nói chuyện nhưng ánh mặt lại có vẻ không tán đồng. Thương Lâm thấy thế thì đảo mắt vài vòng rồi bước tới gần anh, hỏi. "Nhìn vẻ mặt anh như thế, lẽ nào anh đã từng chịu đựng được?"

Dịch Dương ngẩn ra, vừa định lảng tránh vấn đề này nhưng lại bắt gặp ánh mắt sáng rực của cô. Đó là ánh mắt cảm thấy rất hứng thú, anh đã không được nhìn thấy ánh mắt ấy trong một thời gian rồi. Hơn nữa cô đứng quá gần anh, gần đến độ dường như anh có thể ngửi thấy hương thơm tươi mát trên người cô.

Mùi hương quen thuộc khiến anh không khỏi nhớ đến cái đêm nồng nhiệt ấy.

Hầu kết của anh trượt lên trượt xuống, cảnh cảm thấy người hơi khô nóng. Dịch Dương nắm chặt tay, cố bình ổn lại tâm trạng, mỉm cười nhẹ.

https://thuviensach.vn

"Muốn nghe kể chuyện à?"

Thương Lâm do dự trong chốc lát rồi thành thật gật đầu. "Rất muốn."

Đâu còn cách nào khác, cô không nén được sự tò mò của mình thì biết làm sao được. Cuộc sống khác thường của bộ đội đặc công, nam chính còn là Dịch Dương, không nghe thì đúng là uổng phí quá.

Dịch Dương trầm ngâm trong giây lát, lựa chọn một câu chuyện không quá đáng sợ để kể cho cô nghe. "Đại khái là lúc anh khoảng hai mươi ba tuổi, có một lần ra ngoài làm nhiệm vụ, kết quả xảy ra sơ suất nên anh bị bắt giữ."

Anh không đề cập đến địa điểm và tầm quan trọng của nhiệm vụ nhưng Thương Lâm không hề để tâm đến. Đối với quân nhân mà nói thì có rất nhiều chuyện được xem là cơ mật, cho dù đến một thời đại khác thì vẫn thế nên cô không muốn miễn cưỡng anh. "Sau đó thì sao?"

"Sau đó bọn chúng tra tấn anh chứ sao." Dịch Dương nói. "Em có tưởng tượng được không, những thủ đoạn mà em không ngờ tới đều đã được sử dụng, cuối cùng còn tiêm cho anh thuốc gây ra ảo giác."

Thương Lâm xuýt xoa. "Vậy anh... đã làm thế nào?"

"Bị đánh thì cố mà chịu chứ sao, còn bị hỏi thì không được trả lời. Có điều anh từng tham gia vào những đợt huấn luyện nên biết làm cách nào để ngụy tạo khẩu cung trong những tình huống cực hạn. Vì thế bọn chúng ép cung mấy ngày mà vẫn không có được tin tức hữu ích." Anh nói một cách bâng quơ nhẹ nhàng. "Sau đó các đồng đội đã tìm được anh."

Dịch Dương nhún vai, tỏ ý câu chuyện kết thúc tại đây nhưng Thương Lâm như vẫn chưa hiểu được, cứ ngẩn ngơ mà nhìn anh. Anh nói nghe đơn giản lắm nhưng cô có thể tưởng tượng được sự đau đớn trong quá trình tra

https://thuviensach.vn

tấn ấy. Cô nhớ trước kia có lần anh từng nói với cô rằng mình từng bị đạn bắn xuyên qua phổi, cảm giác ấy đến nay anh vẫn còn nhớ rõ.

Rốt cuộc thì anh đã chịu bao nhiêu vết thương!

Thấy cô cứ nhìn mình như ngơ ngẩn, ngay cả mắt cũng đỏ hoe thì lòng Dịch Dương hơi rung động. Giống như là bị mê hoặc, anh từ từ cúi đầu xuống, kề sát vào mặt cô.

"Thế nào, đau lòng vì anh sao?" Anh cười khẽ, nói.

Thương Lâm vội chớp chớp mắt, xua tan những giọt nước mắt sắp rơi. Đúng là vô dụng mà, chỉ vài câu mà đã có thể khiến cô muốn phát khóc.

"Không có!" Thương Lâm gượng gạo nói.

Dịch Dương không cho là đúng, tay anh đặt lên eo cô. "Anh nhớ hình như em từng nói là muốn xem vết thương trên người anh, đáng tiếc là hiện nay không có cơ hội." Anh nghĩ ngợi giây lát, sau đó nói rất chân thành. "Nhưng nếu đó là nguyện vọng của em thì bây giờ anh có thể đâm cho mình một dao để em xem thỏa thích, được không?"

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Quá Khứ

Anh vừa nói vừa cầm lấy một con dao cắt hoa quả, đặt vào tay Thương Lâm.

Thương Lâm nhìn con dao trên tay, rồi nhìn lại anh chàng đang có vẻ mặt nghiêm túc trước mặt mình, không biết nói gì. "Đừng đùa nữa mà." Cô thì thầm một câu rồi định tránh khỏi anh.

Thế nhưng anh vẫn không chịu buông tay ra theo ý của cô.

"Em vẫn chưa khen anh mà." Giọng của anh ép xuống hơi nhỏ, mang theo chút mê hoặc.

"Khen anh cái gì?"

"Em xem, tên vô dụng Hà Điền bị đánh có một trận liền phun ra hết, anh bị tra tấn lâu như vậy mà vẫn không chịu khuất phục trước bạo lực, có phải là có khí phách hơn hẳn nhiều không?" Anh mỉm cười nhìn vào mắt cô, đúng là khen ngợi mình một cách trắng trợn.

Thương Lâm nghe thế thì im lặng. Cô không ngờ anh lại mang mình ra so sánh với Hà Điền. Sao có thể so bọn họ với nhau được chứ. Một kẻ là đồ vô sỉ, vì lợi ích của mình mà sát hại một thiếu nữ vô tội. Một người là quân nhân quang minh lỗi lạc, mang khát vọng bảo vệ tổ quốc. Về mặt tinh thần thôi thì hai người đã một trời một vực rồi.

https://thuviensach.vn

Anh khiến cô thấy kính trọng.

Tập trung kiềm nén lại cảm xúc đang dâng trào lênh láng, cô nắm chặt dao gọt hoa quả chĩa về phía anh. "Buông tay!" Vẻ mặt nghiêm túc như đang uy hiếp anh, nếu không chịu buông tay ra thì cô sẽ đâm anh thật.

"Tuân lệnh, thưa nữ hoàng!" Dịch Dương lui ra sau một bước, giơ hai tay lên làm tư thế đầu hàng, cuối cùng cho cô sự tự do.

Lời nói và hành động của anh đều làm quá lố, khiến cho Thương Lâm nhìn anh bằng một ánh mắt kỳ lạ.

Nhớ tới những lời vừa nói, ngay cả bản thân Dịch Dương cũng cảm thấy rất buồn cười. Đối với anh mà nói thì những chuyện làm trong lúc ở trong quân ngũ bao nhiêu năm nay đều là những chuyện hết sức bình thường và nhẹ nhàng, vốn không có ý phải khoe khoang. Nhưng không biết tại sao, vừa đối diện với cô thì anh lại không khống chế được mình.

Anh muốn nhìn thấy ánh mắt chăm chú của cô, trong đôi mắt đen láy ấy tràn ngập vẻ yêu thương và ngưỡng mộ, giống như ngoài anh ra thì không còn chứa được ai khác.

Nhưng hình như không thành công cho lắm.

Anh cong môi lên cười rồi lắc đầu. Thì ra người đàn ông đang yêu là vậy. Đúng là... vô dụng mà!

***

Ngày thứ ba sau khi Tạ Trăn Ninh bị nhốt vào lãnh cung, Cận Dương lại có tuyết rơi. Thương Lâm nghĩ bây giờ đã là tháng hai, đây có lẽ là trận tuyết cuối cùng của mùa đông năm nay nên gọi Nhập Họa theo cô cùng đi dự trữ nước tuyết tan.

https://thuviensach.vn

Trong cái bình bằng men trắng đựng đầy những hạt tuyết trắng tinh và sạch sẽ. Thương Lâm nhìn nó một lát, dùng cái thìa nhỏ múc ô mai ngâm đổ vào trong đó, lúc ấy mới nở nụ cười.

"Em đang..." Dịch Dương vừa bước vào liền nhìn thấy tình cảnh này thì hơi tức cười. "Đang làm kem sao?"

"Không, em đang học đòi văn vẻ, dự trữ nước tuyết để mang ra pha trà."

Bệ hạ và nương nương lại nói những lời khiến bọn họ không hiểu được, Vương Hải thức thời nháy mắt với Nhập Họa một cái, hai người dẫn những cung nữ thái giám khác, lặng lẽ lui ra ngoài.

"Rõ ràng là đang chơi thì đúng hơn." Dịch Dương ngồi xuống đối diện với cô, cũng cầm một chiếc thìa bằng sứ rất tinh xảo lên. "Màu sắc này thật là đẹp."

Trong cái thìa bằng sứ mỏng trắng tinh là mức hoa quả đỏ chót, giống như.... vết son trên da thịt nõn nà của giai nhân.

Thật là nóng bỏng.

Thương Lâm vẫn không phát hiện ra vẻ khác thường thì anh đã nhích người từ đối diện sang ngồi bên cạnh cô, một bàn tay còn nhẹ nhàng đặt lên vai cô. "Muốn ra đắp người tuyết không?" Anh nhớ là năm ngoái theo cô đi nặn người tuyết, cô chơi đùa hết sức vui vẻ.

"Không muốn."

"Vậy tối nay có muốn ăn lẩu không? Trước đây khi ở trong quân ngũ anh từng cùng các đồng đội nấu lẩu, bọn họ đều khen anh nấu rất ngon. Em có muốn thử không?"

https://thuviensach.vn

"Không thích."

"Trong cung mới nhập một mớ châu báu, là do Lâm Ấp Quốc ở phía nam tiến cống. Trong đó có rất nhiều món trang sức độc đáo, em muốn đi xem thử không?"

"Lạnh quá lười đi."

Dịch Dương dừng lại một chút, cuối cùng lộ ra vẻ bất đắc dĩ. "Vậy thì em muốn làm gì?"

Thương Lâm nhăn mặt đẩy tay của anh ra. "Em không muốn gì hết, chỉ hy vọng anh đừng có ồn ào nữa."

"Ồn ào?" Mặt Dịch Dương hơi biến sắc. "Em cảm thấy anh đang ồn ào sao?"

Gương mặt của cô vẫn rất lạnh lùng xa cách, khiến cho anh thấy mà lòng bực bội, giống như là đi làm nhiệm vụ mà cứ mờ mịt, không cách nào phát hiện được mục tiêu, sức lực trong người không biết nên xả vào đâu. Nhưng khi đối diện với ánh mắt hơi uất ức của cô thì chút bực bội ấy lại biến thành bất đắc dĩ. Anh thở dài một hơi. "Em đang nghĩ gì thì nói ra hết đi, được không?"

Thương Lâm ngẩng đầu lên, rất nghiêm túc, cực kỳ nghiêm túc mà nhìn anh. "Dịch Dương, anh thật sự thích em sao?"

Dịch Dương ngẩn ra. "Em vẫn không tin sao?"

"Không tin." Thương Lâm trả lời rất thẳng thắn. "Anh đã gạt em một lần nên em lo là sẽ có lần thứ hai. Hơn nữa diễn xuất của anh quá tốt nên em không cách nào tin tưởng được."

https://thuviensach.vn

Dịch Dương không ngờ rằng diễn xuất tốt cũng là một rắc rối nên khổ sở nhíu mày lại. "Vậy anh phải làm sao thì em mới tin đây?" Anh dừng một chút, nói tiếp. "Không đúng, em trả lời anh trước đã, tại sao em lại không tin anh?"

Đôi mắt đen nhìn thẳng vào cô, anh nhẹ nhàng hỏi. "Lẽ nào chuyện anh thích em lại khó tin đến vậy sao?" Khiến em hoài nghi anh thế này.

Những lời này được nói ra thì hình như mọi chuyện đều là do tự mình Thương Lâm vô cớ gây sự, tự chuốc phiền toái, khiến cho cô phải nhíu mày lại.

"Không phải em không tin anh mà là có rất nhiều chuyện anh đều giấu giếm em, khiến em không cách nào tin được." Thương Lâm bỗng nhiên không muốn né tránh nữa. băn khoăn rối rắm lâu như thế, hôm nay nhất định phải nói hết ra cho rõ ràng mới được.

"Anh giấu giếm em khi nào chứ?" Dịch Dương vẫn chưa hiểu.

"Rất nhiều lần." Thương Lâm nghiêm túc nói. "Bất luận là những kế hoạch của anh hay là chuyện quá khứ của anh thì anh đều có thói quen giấu giếm em. Anh hoàn toàn không coi em là người của mình."

Cô từng tức giận vì anh không chịu nói cho cô biết bước tiếp theo của kế hoạch, còn hỏi thẳng trước mặt anh nhưng không có hiệu quả. Cho dù cô từng bày tỏ rõ với anh là mình muốn cùng gánh vác với anh nhưng anh vẫn không chịu chủ động thẳng thắn với cô, cô phải không ngừng theo sau để hỏi thì anh mới để lộ ra đôi chút. Có một dạo Thương Lâm cảm thấy nguyên tắc của anh trong chuyện này chính là: có thể giấu thì sẽ không nói, có thể kéo dài thì sẽ kéo dài.

Điều này làm cho cô để bụng. Huống chi từ trước đến nay anh vẫn như ẩn mình sau một đám mây mù, dùng hết sức cũng chỉ có thể nắm bắt được đôi chút về gia đình thần bí của anh.

https://thuviensach.vn

Thương Lâm không cách nào tưởng tượng được có đôi tình nhân nào yêu nhau nửa năm mà đàng trai vẫn cố ý giấu giếm đàng gái, cho dù cô rất tò mò.

Đương nhiên, Thương Lâm cũng không phải là người cho rằng hễ yêu nhau thì phải hiểu hết tổ tiên mười tám đời của nhau, nhưng cái cô để ý là thái độ của anh. Sau khi bị anh lừa gạt một lần, cô vốn đã mất lòng tin ở anh. Sự giấu giếm của anh lại càng tăng thêm cảm giác không an toàn của cô, cuối cùng khiến cô không thể tin tưởng anh.

Nói cho cùng thì cô chỉ muốn trở thành một người có thể khiến anh tự nguyện mở rộng lòng mình.

Dịch Dương nhìn gương mặt nghiêm túc của cô, không biết nên nói gì mới phải. Anh tưởng rằng mình đã làm rất tốt, dịu dàng chu đáo, thân thiết ân cần nhưng thì ra trong những chi tiết quan trọng thế này, anh vẫn làm cô thấy mất mát.

"Anh... không biết em lại để tâm đến chuyện này." Anh cười gượng gạo. "Có những chuyện anh không muốn nói là bởi vì ngay cả bản thân anh cũng không muốn nghĩ tới."

Thương Lâm sửng sốt.

Anh nắm tay cô. "Em muốn biết chuyện gì, anh có thể kể hết với em. Anh vốn không có chuyện gì phải giấu giếm em cả."

Thái độ này của anh làm Thương Lâm cảm thấy không biết phải làm sao, chỉ há hốc mồm mà không thốt ra được lời nào.

"Không nghĩ ra à? vậy để anh chọn một chuyện để kể." Anh mỉm cười, giọng có vẻ thoải mái. "Ba của anh... anh nghĩ có thể em biết ông ấy."

"Sao em lại biết ba của anh chứ..."

https://thuviensach.vn

Dịch Dương kề sát vào tai cô, nói nhỏ một cái tên khiến mắt Thương Lâm lập tức sáng lên. "Ông ấy là ba anh?" Thấy Dịch Dương gật đầu, cô cảm thấy mình không đỡ nổi nữa. "Em biết gia thế của anh rất dữ dội, nhưng không ngờ... ông ấy lại là ba của anh!"

Trời đất ơi, đều họ Dương mà, sao trước đây cô không liên tưởng hai người này với nhau nhỉ?

"Ba và anh không thân thiết với nhau lắm, một năm chỉ gặp nhau vài lần, cho nên em không cần để tâm đến. Về phần mẹ anh..." Dịch Dương dừng một chút. "Trước kia em nói mình chưa từng gặp ba mình, thật ra anh cũng giống như em, anh chưa từng được gặp mẹ mình. Khi anh nhớ được chuyện thì bà đã không còn nữa." Anh ngập ngừng một chút. "Là tự sát."

Người Thương Lâm run lên một chút. "Bà ấy..."

"Anh cũng không biết tại sao nhưng trong gia đình như vậy, rất nhiều người đều không được bình thường, muốn chết cũng không có gì lạ. Sau khi anh trưởng thành thì từng nghiên cứu di thư của bà, đúng là bà không bị ai giết mà chỉ một lòng không muốn sống nữa." Anh cười tự giễu. "Cho dù lúc ấy có một đứa trẻ đang khóc lóc đòi bú, cần bà ấy chăm sóc."

"Năm 18 tuổi, anh liền rời khỏi nhà, vào học trường quân đội. Sau đó vượt qua những thử thách để vào căn cứ, quanh năm suốt tháng ở trong đó. Những ngày tháng ở cùng với các đồng đội hết sức vui vẻ, nhưng những chuyện đó phần lớn là bí mật không thể nói với bất cứ ai. Ngoại trừ việc này..." Anh nhìn cô với vẻ trêu đùa. "Một đám đàn ông sống chung với nhau, em có hứng thú nghe không?"

Anh lại vươn tay ôm lấy eo cô, kéo cô vào lòng mình, như là ôm một đứa trẻ. "Cho nên em thấy đó, không phải anh không muốn kể cho em nghe chuyện của anh mà những chuyện ấy đều quá tồi tệ, anh không muốn em nghe xong lại buồn."

https://thuviensach.vn

Thương Lâm gác cằm lên vai anh, xương vai cứng rắn của anh khiến cô hơi đau, giống như tâm trạng của cô lúc này.

"Em xin lỗi..." Là cô quá ngang ngạnh, không hiểu chuyện. Lẽ ra cô phải đoán được rằng với xuất thân của anh, chắc chắn đã trải qua những chuyện rất phức tạp. Những hồi ức đau buồn như vậy, tại sao cô lại ép anh nhất định phải nói ra?

Nghe cô xin lỗi, anh ngạc nhiên giây lát rồi lại mỉm cười. "Em không trách anh là tốt rồi, thật sự không cần xin lỗi anh đâu. Đối với anh mà nói thì đây cũng chẳng phải vết thương lòng không thể chạm vào, chẳng qua... chỉ là những chuyện không được vui lắm mà thôi."

Nếu cô muốn hỏi những chuyện anh không thể nói với cô, chẳng hạn như những nhiệm vụ mà anh từng thực hiện thì chẳng những anh không nói mà cũng sẽ không cảm thấy áy náy vì đã giấu cô. Nhưng những thứ cô muốn biết lại là những chuyện nhỏ nhặt có liên quan đến anh, vậy đó chính là yêu cầu rất hợp lý của bạn gái đối với bạn trai. Thứ không bình thường chính là gia đình của anh, cho nên cô không cần nói xin lỗi.

"Em muốn biết chuyện gì thì anh cũng đã kể cho em nghe hết rồi, em có thể tin anh được chưa?" Anh cúi đầu nhìn cô, vẻ trưng cầu trong mắt anh vừa nghiêm túc vừa mang theo chút căng thẳng. "Lâm lâm, anh thật lòng đấy..."

Thật lòng thích em.

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Đạp Thanh

Mồng ba tháng ba là lễ đạp thanh, là ngày tốt để chơi xuân, cũng là cơ hội tuyệt vời để thanh niên nam nữ thời cổ đại phát sinh tình cảm.

Vào ngày hoàng đạo này, Dịch Dương dẫn Thương Lâm ra khỏi thành.

Thấy trước đây mỗi lần ra khỏi cung thì đều xảy ra chuyện nên Thương Lâm vốn định từ chối lời hẹn hò của anh. Thế nhưng Dịch Dương chỉ nói một câu là khiến cô bỏ ý định ấy ngay.

"Anh đã hẹn Tô Kị. Dù sao thì chúng ta cũng phải làm rõ xem hắn ta đã hạ độc gì với em."

Thương Lâm theo Dịch Dương ra khỏi thành Cận Dương, đến bên bờ Cận Thủy trong niềm kinh ngạc 'sao Tô Kị lại quay về Cận Dương trong thời gian ngắn như thế'.

Cỏ xanh biêng biếc, trăm hoa đua nở, mùa này chính là lúc Cận Thủy đẹp nhất trong năm, thu hút rất nhiều nam thanh nữ tú đến đây tụ hội. Thương Lâm đứng bên một gốc hoa đào, nhìn ngắm những đóa hoa đào màu hồng phớt đang nở rực trên cành, cong môi lên cười thật tươi.

Dịch Dương đứng bên cạnh cô, thấy đôi môi đỏ hơi nhếch lên tạo thành một đường cong thì anh cũng bất giác cười theo.

"Mồng ba tháng ba khí trời trong

https://thuviensach.vn

Người đẹp Trường An chơi bên sông[1]."

Anh ung dung đọc hai câu thơ.

Thương Lâm nghe thế thì quay đầu sang, bắt gặp ánh mắt tươi cười của anh thì biết là anh đang trêu chọc mình. Cô chớp chớp mắt, trả lời không chút nể nang. "Là 'Người đẹp Cận Dương chơi bên sông' mới đúng."

Đạo thơ của người ta mà dám ngang nhiên trắng trợn như thế, còn tự khen mình nữa, đúng là phong cách của cô.

Dịch Dương đến gần, dùng cây quạt trên tay đập vào đầu cô, mắt nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt, thật lòng ca ngợi. "Đúng là mỹ nhân thật."

Ánh mắt của anh nóng rực khiến cho cô có mặt dày tới đâu thì cũng phải trở nên thẹn thùng, quay đầu sang ngắm nghía hồ nước biếc phía xa xa, buộc mình phải trấn tĩnh lại.

Trên đầu có cảm giác hơi nằng nặng khiến cô giật mình, đang định ngẩng đầu lên thì lại nghe anh nói. "Đừng động đậy." Tay anh luồn vào tóc của cô, dường như cài thứ gì đó như cây trâm lên đầu cô.

Anh lùi ra sau vài bước, vuốt cằm, cười tủm tỉm. "Trước kia anh đã nghe thơ ca nhắc đến nhưng đích thân cảm nhận thì mới thấy vẻ đẹp trong đó. Cài trâm bích đào lên cho mỹ nhân, đúng là việc phong lưu tao nhã."

Cô sờ những cánh hoa trên đầu, cảm giác mềm mại mịn màng khiến cô có thể tưởng tượng được vẻ đẹp rực rỡ khi những cánh hoa màu hồng nổi bật trên mái tóc xanh đen.

Hôm nay, Dịch Dương không mặc áo bào đen như thường ngày mặc một bộ áo bào màu trắng ngà, tóc búi bằng trâm ngọc, mặt mày khôi ngô, trông cực kỳ hào hoa phong nhã. Tạo hình này khiến anh giảm bớt vẻ sâu

https://thuviensach.vn

xa khó lường, thêm vài phần thanh thoát nhẹ nhàng, giống như một công tử như ngọc mà trong sách thường miêu tả.

Dường như có một hòn đá rơi xuống mặt hồ, tạo nên những vòng tròn gợn sóng, Thương Lâm bỗng nhiên nhớ tới những câu thơ rất quen thuộc:

Xuân tháng ba hoa thơm nước biếc

Tài tử giai nhân trời tác hợp

Phải công nhận là chiêu này của Dịch Dương quá hay...

Khiến cho con gái nhà người ta phải sững sờ.

Nhìn đôi gò má ửng hồng của Thương Lâm, Dịch Dương hết sức thỏa mãn mà gật đầu, cảm thấy cho dù lát nữa có sơ suất gì trong chuyện của Tô Kị thì hôm nay cũng không uổng công đi.

Quả nhiên, chiêu mà các chiến hữu truyền thụ cho anh lúc trước vẫn rất hiệu nghiệm. Chiêu dỗ con gái tốt nhất luôn luôn là lãng mạn.

Một làn gió khẽ thổi qua làm những cánh hoa màu hồng rơi lả tả như mưa. Cô gái đứng dưới tàng cây, bộ váy đỏ trên người phất phới như sóng nước, dung mạo xinh tươi diễm lệ, tò mò đón lấy những cánh hoa, cảm thấy như thế rất thú vị.

Tô Kị im lặng đứng dưới gốc cây cổ thụ cách đó khá xa, nhìn thiếu nữ đang cười nói vui vẻ dưới gốc hoa đào. Hắn chưa từng thấy cô như vậy. Trong thời gian bị hắn bắt đi, tuy cô thể hiện rằng mình rất thong dong nhưng thật ra trên mặt vẫn chứa sự u sầu.

Thì ra, ở trước mặt người mà mình tin tưởng, cô sẽ trở nên như vậy, sẽ vui vẻ tươi cười, đôi mắt đen láy phát ra những tia sáng long lanh.

Cô như thế trông thật là đẹp.

https://thuviensach.vn

***

"Hai vị quả là đúng giờ."

Dịch Dương ngước mắt lên nhìn thì thấy Tô Kị mặc quần áo màu nâu, đầu đội nón có vải thưa màu đen che mặt, giống hệt như lúc mới gặp.

Dịch Dương mỉm cười. "Vẫn không thể so với sự can đảm hơn người của Công Tôn được, trong tình tình thế này mà vẫn dám một mình đi vào Cận Dương."

"Tại hạ tin Ngụy Hoàng là người giữ chữ tín. Ta vượt ngàn dặm xa xôi mà đến chỉ vì lo cho sức khỏe của Hạ Lan hoàng hậu, ắt hẳn ngài sẽ không để ta phải thất vọng."

Dịch Dương mỉm cười. "Đương nhiên, sức khỏe của thê tử ta chính là chuyện quan trọng nhất trên đời này."

Khi anh nói ra những lời này, người Tô Kị thoáng cứng đờ, bàn tay đang nắm chặt chuôi kiếm cũng tăng thêm sức. Thương Lâm thì lại bĩu môi với vẻ không được tự nhiên lắm, cảm thấy gần đây Dịch Dương quả là thông sốt, lời ngon tiếng ngọt nói ra một cách hết sức trơn tru.

Cô nhớ tới cái đêm tuyết ấy, anh nắm chặt vai cô, mặt thành khẩn hỏi cô có thể tin tưởng vào anh không. Lúc ấy cô im lặng rất lâu, bởi vì không biết nên trả lời thế nào. Cuối cùng, anh phải chịu thua trước, chỉ mỉm cười tỏ vẻ bây giờ không nói cũng không sao, anh sẽ tiếp tục chờ đợi.

"Đầu óc của em chuyển động quá chậm, chuyện này đúng là phải cần thêm thời gian." Anh nói những lời cay nghiệt này trong vẻ mặt rất thâm tình. "Anh sẽ đợi em."

Thương Lâm lập tức đẩy anh ra với vẻ mặt không cảm xúc, nhưng khi nằm xuống giường thì lại bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về nó.

https://thuviensach.vn

Anh thích cô thật sao? Hình như cô càng ngày càng tin thì phải. Nếu anh cứ tiếp tục dịu dàng như thế nữa, chắc chắn cô sẽ nhanh chóng đổ thôi.

Tô Kị xuyên qua tấm vải thưa màu đen để nhìn Thương Lâm. Cô đứng bên cạnh Ngụy Hoàng, vẫn hơi cúi đầu, không nhìn bọn họ, bộ dáng trông như rất có phép tắc nhưng những ngón tay thon dài thì lại nắm lấy tay Ngụy Hoàng và véo một cái, giống như đang trừng phạt.

Đúng là rất trẻ con.

Mắt hắn lóe lên, khi lên tiếng thì giọng nói đã trở nên vô cùng lạnh lẽo. "Đúng như Ngụy Hoàng đã đoán, tại hạ đã cho hoàng hậu nương nương uống một thứ không được tốt cho lắm."

"Là thứ gì?"

"Nam Cương cửu thanh hoàn."

Nghe giọng của Tô Kị thì hình như đó là một cái tên rất ghê gớm, nhưng hai người ở đối diện nghe xong thì lại im lặng. Một lát sau Dịch Dương mới từ tốn lên tiếng, giọng đầy vẻ hiếu học, xin được thỉnh giáo: "Đó là thứ gì vậy? Ta chưa nghe qua."

Tô Kị: "....."

[1] Nguyên tác: Tam nguyệt tam nhật thiên khí tân, Trường An thủy biên đa lệ nhân. Hai câu thơ trong Lệ nhân hành của Đỗ Phủ

"Nam Cương cửu thanh hoàn."

Nghe giọng của Tô Kị thì hình như đó là một cái tên rất ghê gớm, nhưng hai người ở đối diện nghe xong thì lại im lặng. Một lát sau Dịch Dương mới từ tốn lên tiếng, giọng đầy vẻ hiếu học, xin được thỉnh giáo: "Đó là thứ gì vậy? Ta chưa nghe qua."

https://thuviensach.vn

Tô Kị: "....."

Thị vệ ở bên cạnh thấy thế thì không nhịn được nữa, kề sát vào tai Dịch Dương thì thầm vài câu, lúc ấy anh mới giật mình hiểu ra. "Thì ra là thế à."

Lúc nãy Thương Lâm không nghe được những lời thị vệ nói nên lập tức níu áo Dịch Dương, muốn được phổ cập giáo dục. "Là cái gì vậy? Em muốn biết."

Dịch Dương vỗ tay cô. "Ngoan, lát nữa gải thích với em sau." Ánh mắt dịu dàng là thế nhưng khi nhìn về phía Tô Kị thì lập tức trở nên sắc lẹm. "Vậy phải làm thế nào thì ngươi mới chịu giao thuốc giải ra?"

Tô Kị nhìn phu thê hai người sánh vai đứng bên nhau, trên mặt không có chút cảm xúc. "Chỉ cần Ngụy Hoàng đồng ý với ta một điều kiện."

***

Ba lớp rèm lụa mỏng phất phơ như sóng nước, Thương Lâm ôm cái chăn dày nằm trong đó đọc sách, thỉnh thoảng đưa tay nhặt lấy một miếng bánh hạnh nhân trong chiếc đĩa vàng ở kế bên gối lên ăn.

Đang xem say sưa thì giường bên cạnh lõm xuống một chút, mắt cô vẫn tiếp tục đọc sách, chỉ thuận miêng hỏi: "Anh xong việc rồi à?"

Mãi một lúc mà không có câu trả lời.

Cô buồn bực quay đầu lại thì thấy Dịch Dương đang nhìn chằm chằm vào bàn tay gác trên chiếc đĩa vàng của mình. Những ngón tay trắng nõn nà sờ qua sờ lại trong đó, định chọn một miếng điểm tâm hợp ý.

"Nhìn cái gì mà nhìn?" Cô định rụt tay về nhưng lại bị anh nắm chặt.

"Anh muốn ăn cái đó." Anh nói.

https://thuviensach.vn

"Muốn ăn thì không biết lấy tay bốc sao?" Cô lầm bầm, nhưng vẫn thuận theo ý anh, nhặt miếng bánh kia lên bỏ vào miệng anh. "Nè."

Anh khẽ mỉm cười, nhoài người lên để ăn miếng điểm tâm kia vào miệng. Tư thế này quá ám muội, Thương Lâm xấu hổ nghiêng đầu qua, định đợi anh ăn xong là lập tức trốn ra xa.

Nhưng tay bỗng nhiên thấy ươn ướt, cô giật mình run lên một cái, ngạc nhiên nhìn anh nắm lấy tay mình, miệng ngậm một ngón tay như đang nhấm nháp.

Giống như là định liếm hết vị ngọt còn dính trên đó.

"Dừng lại!" Cô đỏ mặt phản đối, ra sức rút tay về, giống hệt một con mèo đang xù lông. "Anh bị thần kinh à?"

Khóe miệng Dịch Dương còn dính chút vụn bánh nhưng anh không thèm để ý, chỉ mỉm cười nhìn cô, hơi thở hơi dồn dập. "Thì ra chỉ cần thừa nhận mình có bệnh thần kinh là có thể hôn tay em. Vậy được, anh bị bệnh thần kinh đấy."

Thương Lâm bị vẻ mặt dày vô sỉ của anh làm hết hồn, cô lườm anh một cái thật dữ dằn rồi rúc mình vào nửa trong của giường, dùng chăn bọc kín người lại như để tự bảo vệ.

Dịch Dương nhìn bóng lưng cô, trong đầu bất giác nhớ tới những lời thị vệ bẩm báo với mình lúc nãy trong thư phòng.

"Thuộc hạ ở một bên quan sát, trước khi xuất hiện, Tô Kị vẫn luôn ẩn mình sau một gốc cây cổ thụ gần Cận Thủy, ước chừng khoảng một chung trà mới chịu đi ra."

"Hắn đang nhìn cái gì?"

https://thuviensach.vn

"Đương nhiên là... nhìn bệ hạ và hoàng hậu nương nương."

Nụ cười của Dịch Dương tắt đi một chút. "Trẫm muốn hỏi chính là điểm này." Anh quay đầy sang bình tĩnh nhìn thị vệ. "Rốt cuộc là hắn đang nhìn trẫm, hay là nhìn hoàng hậu?"

Dường như thị vệ không ngờ anh lại hỏi trực tiếp như thế nên ngẩn ra, không biết nên trả lời thế nào. Nhưng cuối cùng thì hắn không dám khi quân, chần chừ một lát rồi vẫn thành thật nói: "Đang nhìn hoàng hậu nương nương."

Những suy đoán trong lòng đã trở thành sự thật nhưng Dịch Dương vẫn không có biểu cảm gì đặc biệt, có điều trong đôi mắt đen thẳm lại chứa thêm chút phức tạp rối ren.

"Hôm nay nhìn thấy Tô Kị, sao em không nói gì với hắn?" Anh làm như không có chuyện gì, hỏi bâng quơ.

Thương Lâm tưởng rằng anh muốn bàn việc đường hoàng nên thở phào một hơi. "Ừm, thì có gì để nói đâu. Với thân phận và lập trường của em và hắn ta hiện này, đừng qua lại nhiều quá thì tốt hơn."

"À." Giọng của anh rất thản nhiên. "Nghe giọng của em thì hình như em không hề tức giận vì chuyện hắn hạ độc em?"

"Em nên tức giận à?" Cô nhíu mày tự hỏi. "Hình như là nên tức giận. Nhưng thật là lạ, sao em lại không hề trách hắn ta nhỉ? Hắn ta bắt em, đe dọa uy hiếp em, còn ép em uống thuốc độc, sau đó còn dùng nó uy hiếp chúng ta. Bao nhiêu chuyện như thế cộng lại mà sao em lại không có cách nào để hận hắn nhỉ?" Cô càng nói càng ngạc nhiên. "Trời ạ, đừng nói là em đã mắc phải hội chứng Stockholm nha!"

Hội chứng Stockholm còn gọi là di chứng Stockholm, dùng để chỉ hiện tượng người bị hại nảy sinh tình cảm đối với người phạm tội, thậm chí

https://thuviensach.vn

còn quay ngược lại trợ giúp kẻ phạm tội. Loại tình cảm này khiến cho người bị hại nảy sinh hảo cảm với kẻ phạm tội, ỷ lại hắn ta, thậm chí còn giúp đỡ hắn ta làm việc xấu.

Dịch Dương nghe thấy danh từ quen thuộc này thì trong đầu lập tức lóe lên những hiểu biết đối với hội chứng này, sắc mặt cũng sa sầm lại theo đó.

Thương Lâm chỉ đọc được danh từ này từ trong sách và hiểu nó một cách lơ mơ. Lần này là buột miệng nói ra, nhưng không ngờ đã khiến cho anh chàng vốn có tình cảm phức tạp kia suy nghĩ theo một hướng khác.

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Kích Động

"Anh nói xem, có khi nào Tô Kị lừa gạt chúng ta không?" Cô gái không thức thời kia vẫn còn ở đó lải nhải không ngừng. "Dù sao thì đến giờ em vẫn chưa phát hiện có chỗ nào khác thường cả, biết đâu hắn thuận thế làm tới, nói không thành có thì sao?"

"Oh, sao em lại nghĩ thế?" Giọng của Dịch Dương hết sức bình tĩnh. "Lẽ nào hắn không thể hạ độc em?"

"Em chỉ nhớ ra tối hôm đó hắn dẫn người của mình liều mạng chém giết để thoát khỏi vòng vây trùng điệp mà không hề nhắc tới chuyện em bị trúng độc. Lỡ như lúc ấy hắn chết ngay tại chỗ thì há chẳng phải em cũng chết theo hắn sao? Hắn không tàn nhẫn thế đâu."

Ý của cô là dù sao thì cô cũng là công chúa của Yến Quốc, mà nhìn Tô Kị thì có vẻ hết sức trung thành với Yến Quốc nên chắc hắn sẽ không hại người của hoàng tộc Đại Yến. Nhưng khi rơi vào tai Dịch Dương, thì câu này lại có một ý nghĩa khác.

Anh hít sâu một hơi, từ từ mỉm cười.

Hay lắm. Tô Kị cam tâm chịu mạo hiểm chỉ để đến đưa thuốc giải cho cô, còn nấp trong chỗ tối ngắm cô. Cô thì chẳng những không trách hắn tính kế mình, ngược lại nói chuyện còn đầy vẻ tin tưởng hắn.

Hai người này, đúng là hay thật!

https://thuviensach.vn

Thương Lâm đang rối rắm thì sau lưng có một sức mạnh truyền tới, siết chặt lấy eo cô. Sức của anh rất lớn, tay thì đè trên hông cô, hơi lành lạnh làm cô khẽ chau mày lại.

"Anh..." Cô giãy ra. "Làm gì vậy chứ?"

Anh không nói chuyện, giữ nguyên tư thế ôm chầm lấy cô từ phía sau, môi thì chậm rãi rơi vào sau gáy cô.

Khác với bàn tay, môi của anh cực kỳ nóng bỏng, cứ lướt da da thịt bóng mịn ngọc ngà của cô, từ trên xuống dưới, hôn tỉ mỉ và triền miên, giống như đây là chuyện quan trọng nhất trên đời này vậy.

Khi đôi môi anh dán lên cổ Thương Lâm, chân tay của cô đã bắt đầu mềm nhũn ra. Anh ôm chặt cô vào lòng mình, tư thế tràn ngập sự chiếm hữu. Mặt khác, anh không cam chịu thiệt thòi, tự động tìm tòi những thứ khiến anh thích thú, giống như là một thực khách đang hăm hở thưởng thức sơn hào hải vị vậy.

Áo ngủ của cô là do anh chọn, vừa mềm vừa nhẹ, trơn bóng nên rất dễ bị kéo xuống. Anh cũng phát hiện ra điểm này nên to gan định sờ vào trong áo ngủ. Cả người cô cứng đờ, vội vàng kéo vạt áo lại, bảo vệ thân mình.

Động tác vừa cắn vừa hôn vai cô của anh bỗng khựng lại, anh nói khẽ: "Đừng sợ..."

"Sợ... cái đầu anh..." Cô vừa tức giận vừa xấu hổ. "Anh mà còn thế nữa là em giận thật đấy."

Đừng có lưu manh như vậy chứ! Nếu đã nói là sẽ theo đuổi cô, khi cô còn chưa đồng ý thì phải đứng đắn một chút chứ. Cô thấy trước đây tuy thỉnh thoảng anh có sàm sỡ cô chút đỉnh nhưng vẫn không làm gì quá giới hạn thì cứ tưởng là anh hiểu rõ. nhưng đêm nay anh sao vậy, nổi điên chắc?

https://thuviensach.vn

"Còn thế nữa... là thế nào?" Không ngờ anh còn dám cười xấu xa và hỏi vặn lại cô, giống như không hết biết là mình đang làm những chuyện không quân tử. "Ý nói là anh đang hôn em sao?"

Anh vừa nói vừa cúi đầu xuống lần nữa, gặm lấy gáy của cô. Đồng thời, tay anh cũng vòng qua, đè lên vùng ngực mềm mại phía trước...

Theo động tác của anh, Thương Lâm như bị sét đánh trúng, cả người không còn chút sức lực nào, đành mặc cho anh làm gì thì làm.

Bày tay anh xoay người cô lại, đè tới không chút khách khí, gương mặt anh tuấn xuất hiện ngay trước mắt cô. Những ngón tay thon dài cởi dây thắt của áo ngủ ra, da thịt nõn nà của thiếu nữ liền lồ lộ trước mặt anh. Cơ thể cô hệt như một khối ngọc bích, không có chút tỳ vết, nằm nổi bật giữa nền vải tơ tằm màu đỏ tía, giống như một vật báu được nâng niu.

Khiến anh nhìn mà phải sững sờ.

Những ký ức từng được nhớ lại vô số lần nay lại ùa về trong đầu anh, khiến hơi thở của anh trở nên gấp gáp, có phần không khống chế được mình.

Đó là lần đầu tiên và duy nhất cho đến nay, anh được thưởng thức hương vị của tình dục mà trước kia từng nghe vô số đàn ông say sưa bàn luận. Lần ấy bắt đầu trong trạng thái mơ mơ màng màng, kết thúc cũng mơ mơ màng màng nên anh đã quên mất rất nhiều chi tiết, chỉ nhớ là giây phút sung sướng nhất, cả người như lên tiên...

Phải thừa nhận là trong suốt mấy tháng này, anh rất nhớ nhung cái cảm giác ấy

"Lâm Lâm..." Ý nghĩ vừa lóe lên là không thể nhẫn nhịn được nữa. Anh hôn từ mắt, mày cho đến môi cô, thương lượng. "Chúng ta... thử thêm một lần nữa được không?"

https://thuviensach.vn

Cô ngơ ngác một lúc mới hiểu được ý của anh, sau đó ngạc nhiên đến nỗi trợn tròn mắt.

Sự chần chừ trong lúc ngạc nhiên của cô khiến anh tự động hiểu thành đồng ý. Bàn tay anh lập tức vuốt ve vùng eo cô, từ đó sờ dọc lên. Dưới những động tác nhiệt tình ấy, bàn tay vốn hơi lạnh kia cũng bắt đầu nóng lên, dán vào da thịt cô cứ như là một cái bàn ủi, gần như khiến cô bốc cháy.

"Dịch Dương, anh đừng..." Bây giờ mới phản kháng hình như hơi muộn rồi, huống chi giọng của cô có vẻ rất yếu ớt, nghe không thật tình chút nào.

Áo ngủ bị cởi ra, anh nhìn thấy chiếc áo ngực cô tự làm. Tơ lụa màu xanh lam nhạt bao lấy bầu ngực no tròn, đây là bộ phận mê người nhất.

Hầu kết của anh trượt lên trượt xuống, anh nhắm lắt lại, khi mở ra nhìn cô thì đã mất đi vẻ bình tĩnh thường ngày.

Cô không chịu được ánh mắt nóng cháy của anh nên nhắm mắt lại, nghiêng đầu qua, lúc ấy chỉ có thể cảm giác được rằng anh lại dán sát vào mình. Anh không cởi áo ngực của cô ra mà kéo nó xuống một chút, sau đó hôn và ngậm lấy bầu ngực trắng như tuyết kia. Đồng thời, tay phải của anh cũng thuận thế, thò vào trong quần cô...

"Ưm..." Cô bỗng nhiên cau mày lại, mặt đỏ bừng lên, mắt rưng rưng nước, vừa bất lực vừa uất ức mà nhìn anh, giống như đang trách móc.

Dịch Dương vốn đang sôi trào máu, nay nhìn thấy ánh mắt chết người kia thì suýt nữa là không kiềm giữ được. Anh thở nhẹ một tiếng rồi đổi chiến trường, chuyển sang cắn mút môi cô.

Môi lưỡi quấn lấy nhau, lưỡi của anh lướt qua hàm răng cô, sau đó nâng lên, liếm mút ngạc trên của cô.

https://thuviensach.vn

Cả người Thương Lâm đã bị những động tác của anh trói chặt. Cái đêm hỗn loạn ấy, mọi thứ diễn ra quá vội vã, cô hoàn toàn chưa được nếm thử cảm giác tê dại này.

Đầu óc cô càng thêm mơ hồ, ngón tay anh đã tiến vào sâu hơn khiến cho hơi thở của Thương Lâm cũng trở nên hổn hển. Cô giống như một con cá mắc cạn, chỉ có thể nắm chặt vạt áo anh, há miệng thở phì phò.

Chăn đệm trên giường nhăn nhúm lộn xộn, chiếc chăn màu vàng rực pha màu xanh biếc bị vò một đống đẩy sang bên cạnh, tấm lưng trần ngọc ngà của cô đè lên đó, ở giữa cách một bàn tay anh. Anh nâng người cô lên, giống như cô là một vật trân quý trên tay anh.

Trong tầm mắt mơ hồ, Thương Lâm nhìn thấy Dịch Dương vẫn quần áo chỉnh tề, ngoại trừ sắc mặt hơi đỏ bừng, trán lấm tấm mồ hôi ra thì mọi thứ đều bình thường. Ngược lại, bản thân cô thì áo quần không đủ che thân, nằm trong lòng anh thở hổn hển.

Đúng là mất mặt chết đi được!

Cơ thể cô bắt đầu run lên dữ dội, đầu óc cô thì trở nên trống rỗng, giống như là bị người ta ném lên một đám mây, vừa lâng lâng vừa choáng váng.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng cảnh vật trước mắt cũng trở nên sáng rõ. Môi cô hé mở, nhìn chàng trai đang ngồi bên cạnh mình, thần trí hơi ngơ ngác.

Anh đã rút tay về, lúc này đang chăm chú nhìn chất dịch dính trên ngón tay mình, mắt trở nên âm u sâu thẳm, không biết là đang nghĩ gì.

Nào, hãy để Thương Lâm của chúng ta miêu tả lại cảnh tượng lúc bấy giờ: Một chàng trai khôi ngô tuấn tú đang co một chân, ngồi cạnh cô. Gương mặt trắng trẻo hơi ửng hồng, đầu tóc cũng hơi ẩm ướt vì mồ hôi

https://thuviensach.vn

nhưng vẻ mặt thì vẫn hết sức kiềm nén, cấm dục như thường ngày. Nhưng không thể bỏ qua ánh mắt anh đang chăm chú nhìn một thứ. Trên những ngón tay thon dài còn đọng lại những vết tích rất rõ. Tất cả đều đang nhắc nhở cô vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Mắt Thương Lâm càng ngày càng trợn to, gần như là không dám tin mà nhìn Dịch Dương, giống như đang nhìn một người xa lạ.

Cô... cô... bị anh dùng tay khiến cho... Trời ơi, đất hỡi!!! Thế giới nay đảo điên hết rồi!

Anh Dịch à, anh đang giở trò lưu manh ở đây, người nhà anh có biết không? Người cha từng lên sóng truyền hình trực tiếp của anh có biết không?

Cô còn đang ngây người, xấu hổ gần chết thì anh Dịch đang giở trò lưu manh kia đã áp lên người cô. Một tay anh nhẹ nhàng nắm lấy hai cổ tay cô, đè lên trên đỉnh đầu, thở hổn hển. "Muốn anh không?"

"Không muốn." Cô nói như đinh đóng cột. "Anh không giữ lời hứa, anh... ức hiếp người ta..."

Anh cúi đầu, dùng chóp mũi quẹt qua mặt cô. "Anh ức hiếp em khi nào chứ? Em không thích chuyện vừa rồi sao?" Anh phà hơi vào cô. "Không thích sao?"

Thương Lâm nói những lời trái với lương tâm không chút do dự: "không thích, không thích chút nào!"

Anh nhìn cô một cách chuyên chú, trong mắt như có một ngọn lửa đang muốn rực lên thành đám cháy. Thương Lâm cảm thấy anh như vậy có vẻ hơi đáng sợ nên bất giác rụt người về phía sau.

https://thuviensach.vn

Anh thấy thế thì khẽ xoa trán, buộc mình phải bình tĩnh lại. Nhưng cái nơi đang rạo rực kia khiến cho quá trình ấy diễn ra rất gian nan.

Dịch Dương hít sâu một hơi, cười khẽ một tiếng. "Anh cũng cảm thấy không tốt." Không thể làm tiếp, cảm giác này đúng là quá tồi tệ.

Anh chống tay sang hai bên hông cô, ngồi dậy rồi đi thẳng ra ngoài.

Thương Lâm lập tức kéo lấy chiếc chăn bên cạnh che người lại, ngồi dậy gọi: "Anh..."

Giọng cô bỗng nghẹn lại trong cổ họng. Gọi lại rồi nói gì đây? Dù sao thì cũng không thể hỏi anh đi đâu hoặc là vì sao lại đi? Thế có vẻ như cô muốn làm chuyện đó với anh lắm vậy.

Cô chỉ đơn thuần là cảm thấy tò mò, cứ tưởng rằng tối nay anh đã quyết chí cưỡng ép cô, ai ngờ giày vò cô tới nửa chừng thì lại thôi. Vậy anh làm thế để làm gì? Tra tấn mình ư?

Dịch Dương dừng chân lại, trong giọng nói mang theo vẻ đè nén rất rõ ràng: "Lúc nãy anh hơi kích động, em đừng..." Anh dừng lại, sau đó nói tiếp. "Anh ra ngoài để bình tĩnh lại đã."

Thương Lâm nhìn bóng anh biến mất sau bức rèm lụa, đưa tay lên vuốt gương mặt nóng bừng của mình, xấu hổ và ngượng ngùng chui vào trong chăn.

Tối nay đúng là... được mở mang đầu óc! Trước kia, cô thấy trong sách viết rằng chuyện này khiến người ta thích thú tới mức nào, nhưng lần trước, cảm giác duy nhất của cô chính là 'đau'. Thì ra, quả thật là...

Có điều Dịch Dương cũng giỏi nhẫn nhịn thật. Tới mức này mà vẫn có thể ung dung kiếm chế được thì đúng là không phải người thường!

https://thuviensach.vn

***

Sau khi xảy ra chuyện này, hôm sau khi gặp lại Dịch Dương, Thương Lâm vẫn thấy hơi xấu hổ. Nhưng anh thì ngược lại, hết sức tự nhiên. Lúc ăn cơm trưa, anh còn chu đáo gắp cho cô một miếng thịt vàng ươm. "Nếm thử món này xem."

Cô cúi đầu, gắp nó lên ăn, không dám nhìn anh.

Dịch Dương thấy tóc cô cũng sắp rơi vào trong chén thì không khỏi thở dài một hơi. Tối qua anh đã quá kích động rồi, trong kế hoạch của anh, vốn không định làm thế với cô.

Thời cơ vẫn chưa tới.

"Nói tới nói lui, em vẫn chưa biết Nam Cương cửu thanh hoàn là thứ gì đúng không?" Anh suy nghĩ một lúc, quyết định dùng tuyệt chiêu di dời sự chú ý của cô. "Thế nào, muốn biết không?"

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Tính Kế

Thương Lâm ước gì anh nói sang chuyện khác, nghe thế thì lập tức trả lời: "Muốn."

Dịch Dương mỉm cười, bắt đầu lặp lại cho cô nghe những lời mình nghe được từ chỗ thị vệ hôm qua. "Nam Cương cửu thanh hoàn chính là thuốc dùng chín loại thực vật ở Nam Cương để luyện thành. Chín loại thảo dược này vốn không có độc nhưng khi phối hợp với nhau thì lại trở thành chất kịch độc. Một khi nó phát tác, trong vòng nửa tiếng đồng hồ sẽ ruột gan sẽ thối rữa mà chết."

Thương Lâm nghe những lời chỉ có trong tiểu thuyết võ hiệp này, gần như là trợn tròn mắt ra, cả buổi trời sau mới thốt được một câu: "Bà nó, cái tên khốn Tô Kị này!"

Uổng công cô còn tưởng là hắn sẽ không để cô chết.

Thấy mình đã làm sụp đổ hình tượng đại hiệp Lĩnh Nam trong lòng cô, mắt Dịch Dương lóe lên vẻ đắc ý. "Em đừng vội tức giận, loại thuốc này có một đặc điểm rất quan trọng, khác với những loại thuốc độc khác."

"Điểm nào?"

"Sau khi uống vào, nó sẽ không phát tác ngay mà cần một chất xúc tác để kích dẫn, có thứ đó thì thuốc này mới hoàn chỉnh." Giọng của anh lạnh lại. "Chất xúc tác này không phải là để cứu người mà là để giết người."

https://thuviensach.vn

Thương Lâm sờ bụng mình. "Hay nói cách khác, chỉ cần cả đời này em không đụng vào chất xúc tác đó thì độc này sẽ không có gì nguy hiểm?"

"Không sai." Dịch Dương gật đầu. "Nhưng chúng ta không biết chất xúc tác đó là thứ gì nên không thể tránh được. Nói không chừng một ngày nào đó em sẽ ngớ ngẩn khiến mình bị độc phát."

Thương Lâm nghe thế thì lập tức cảm thấy thức ăn trên bàn tràn ngập nguy hiểm nên cảnh giác nhíu mày lại. "Vậy em có thể ăn mấy thứ này không? Tô Kị nói với chúng ta như thế nhưng lại không nói chất xúc tác là gì, khác nào muốn em đói chết?"

Nghe thấy vẻ đề phòng cùng thù ghét Tô Kị tràn ngập trong giọng nói của cô thì Dịch Dương cảm thấy tâm trạng càng vui vẻ. Nếu không phải còn lo lắng về chuyện giải độc cho cô thì chắc anh đã sảng khoái lắm.

"Rốt cuộc thì hôm qua các anh đã nói gì?"

Hôm qua, Dịch Dương và Tô Kị đàm phán với nhau, Thương Lâm vẫn không được tham gia. Có điều lần này không phải Dịch Dương không cho mà là Tô Kị cực kỳ lạnh lùng nói: "Xin hoàng hậu nương nương tạm thời lánh mặt cho", giống như là không nhìn thấy vẻ hăm hở trong mắt cô vậy.

Giọng điệu của hắn rất kiên quyết, tính mệnh của Thương Lâm bị người ta nắm trong tay nên nào dám phản kháng, đành phải giả vờ như không thèm quan tâm đến, đi vào trong rừng hoa gần đó, vừa hân hoan thưởng thức hoa đào vừa suy ngẫm chuyện nhân sinh.

Sau đó đêm qua lại xảy ra chuyện như vậy... nên cô không thể nào hỏi cụ thể và tỉ mỉ được.

Dịch Dương nghe thế thì im lặng một lát, sau đó mỉm cười. "Hắn muốn anh đưa cho hắn một thứ để trao đổi với thuốc giải."

https://thuviensach.vn

"Thứ gì vậy?"

"Bản đồ phân bố địa điểm đóng quân của khu vực phía đông."

Thương Lâm trợn tròn mắt. "Hắn ăn cướp chắc!"

Đặt một điều kiện không tưởng này với vua một nước, người thường chắc không nghĩ ra được. Tô Kị nghĩ Dịch Dương là ai? Trụ Vương hay Chu U Vương?

Thương Lâm vỗ ngực, cố gắng khiến bản thân bình tĩnh lại. "Đưa ra yêu cầu như vậy, hắn hoàn toàn không có thành ý gì cả."

Dịch Dương gật đầu. "Đúng vậy."

Tô Kị không hề biết gốc gác của Thương Lâm và Dịch Dương cho nên trong mắt hắn, quan hệ giữa bọn họ chỉ là hoàng đế và một hoàng hậu được sủng mà thôi. Nếu hắn còn có chút lí trí thì sẽ không ngây thơ tới mức cho rằng một vị đế vương sẽ giao tin tình báo có liên quan đến vận mệnh quốc gia cho một gián điệp của kẻ địch chỉ vì một người phụ nữ.

Cho nên, đây không phải là mục đích thật sự của hắn.

Có điều... Anh nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này. Nếu Tô Kị cứ khăng khăng đòi bản đồ đóng quân thì sao? Rốt cuộc anh có đồng ý hay không?

"Rào trước đón sau cũng chỉ vì lợi ích thôi." Thương Lâm nói ra suy đoán của mình. "Có lẽ hắn chỉ nói thế để làm chúng ta giật mình, sau đó chúng ta sẽ dễ dàng chấp nhận điều kiện mà hắn thật sự muốn."

Mắt Dịch Dương u ám. "Có lẽ thế."

Thương Lâm thở dài một hơi, vô thức muốn gắp một miếng vi cá ăn cho đỡ sợ nhưng vừa chạm đũa ngọc vào mép đĩa thì tay cô khựng lại.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc thì cô có ăn được món cá này không đây?

Dịch Dương phát hiện ra sự bối rối của cô nên ôn hòa nói. "Đừng lo quá, anh đã hỏi Tô Kị rồi, tuy hắn không nói rõ chất xúc tác là gì nhưng đã bảo với anh là ăn uống thường ngày không có vấn đề gì. Anh nghĩ nó là một thứ gì đó chúng ta không thường gặp." Dịch Dương mỉm cười. "Hơn nữa em trúng độc cũng lâu rồi, trước đây ăn nhiều thứ cũng không sao nên đừng lo lắng."

Thương Lâm nghĩ lại thì thấy cũng có lý. Nếu chất xúc tác của loại độc này là những món ăn thường ngày hay gặp thì mất mặt cho kẻ chế tạo ra thuốc quá. Phải to tát hơn nữa chứ!

Nói tới thì cũng lạ, chuyện bị trúng độc nay vận vào thân mình, lẽ ra Thương Lâm phải cảm thấy lo lắng và sợ hãi mới phải nhưng nhìn thấy dáng vẻ un dung thong thả của Dịch Dương, lòng cô cũng cảm thấy trấn định theo. Cứ như là chỉ cần có anh bên cạnh thì bất luận nguy hiểm nào cũng không đáng sợ nữa.

Mọi chuyện đều có thể giải quyết hết.

***

Trong lúc Dịch Dương và Tô Kị truyền thư qua lại, hẹn ngày gặp mặt thì Thương Lâm cũng đang tiên hành kế hoạch khác của mình.

Hoắc quý phi bị đoạt đi quyền hành quản lý hậu cung, phải trợ giúp hoàng hậu xử lý mọi chuyện, người trong cung thì đều lặng lẽ chờ đợi tình thế phát triển theo hướng nào. Có người đoán là quý phi nương nương sẽ không cam tâm buông xuôi quyền hành, cũng có người cho là hoàng hậu nương nương không hề đơn giản. Bọn họ bàn tán xôn xao, không ngừng suy đoán, chỉ thiếu mở sòng cá cược mà thôi.

https://thuviensach.vn

Còn hai người phụ nữ đang đóng vai nhân vật trung tâm kia thì lại làm như không hề phát hiện ra chuyện này, mỗi ngày đều trình diễn vở kịch cười nói thân thiết, hợp tác vui vẻ, cực kỳ hòa hợp. Nhưng cục diện hài hòa này chỉ duy trì được bảy ngày. Sáng sớm ngày thứ tám, Hoắc quý phi đột nhiên cáo bệnh, nói là mình không được khỏe trong người, không thể lao lực nên xin thôi gánh vác những trọng trách trên vai.

Để chứng minh mình không thể giải quyết chuyện hậu cung, thậm chí nàng ta còn giao ra phượng ấn mà mình nắm giữ, không chịu buông tay lâu nay.

Tì nữ Bích Ti bên cạnh Hoắc quý phi đích thân mang phượng ấn đưa đến Trường Thu Cung của hoàng hậu, khi trở về thì nhìn thấy Hoắc Tử Nhiêu đang nhàn nhã nằm trên chiếc sạp nhỏ để uống trà. Tóc như mây, môi như son, nàng ta ung dung bưng cái chén bằng sứ trắng lên hớp một ngụm, hình ảnh ấy đẹp như một bức tranh thiếu nữ được vẽ từ một bàn tay tỉ mỉ.

Cảnh đẹp là thế nhưng Bích Ti không có tâm trí đâu mà thưởng thức, chỉ lo lắng hỏi. "Nương nương, người nghĩ kỹ rồi chứ? Lần này buông tay thì khó cứu vãn lắm đấy."

"Bổn cung biết ngươi đang muốn nói gì. Tuy là bệ hạ không muốn ta quản lý chuyện hậu cung nữa nhưng vẫn cho ta quyền trợ giúp, lẽ ra ta nên cố gắng níu giữ chút quyền hành ấy phải không?" Nàng ta cười xì. "Nhưng tại sao bổn cung phải trợ giúp cho ả ta? Không thấy tức cười sao?"

Bích Ti không nói gì.

Hoắc Tử Nhiêu tiếp tục nói. "Gần đây ngươi cũng thấy rồi đấy, Hạ Lan Tích hoàn toàn chẳng làm được việc gì nên hồn cả, hễ gặp chuyện khó khăn là lại ném cho ta, vậy mà còn làm bộ lợi hại này nọ, khiến ta thấy mà phát tởm. Được, nếu ả ta đã muốn chứng tỏ năng lực của mình thì bổn cung

https://thuviensach.vn

sẽ cho ả một cơ hội." Hoắc Tử Nhiêu gác chén trà lên bàn, thoải mái duỗi tay duỗi chân ra. "Hãy để cho hoàng hậu nương nương đích thân xử lý mớ hỗn độn này đi. Ta muốn xem nếu không có sự giúp đỡ của ta thì ả sẽ biến hậu cung thì cái gì?"

Đôi mắt đẹp khẽ đảo qua, liếc thấy vẻ mặt không đồng ý lắm của thị nữ bên cạnh thì nàng ta cười khẽ. "Ngươi cứ yên tâm, một khi bệ hạ phát hiện ra hoàng hậu nương nương mà người sủng ái chẳng qua chỉ là một kẻ bất tài vô dụng thì chắc chắn sẽ thấy được ưu điểm của ta. Đến lúc đó, ta tự có cách đoạt lại quyền hành."

***

Cũng cùng lúc đó, kẻ bất tái vô dụng mà Hoắc Tử Nhiêu nói đang cầm phượng ấn bằng vàng lấp lánh kia ngắm nghía từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, miệng thì chậc chậc tán thưởng. "Đây chính là phượng ấn của hoàng hậu Ngụy Quốc sao? Được đến nó thật là không dễ dàng gì."

Dịch Dương chống cằm hỏi. "Em làm được không đó?"

"Đương nhiên được." Thương Lâm tràn đầy tự tin. "Mấy ngày nay em cố ý tỏ ra vô dụng để Hoắc Tử Nhiêu cảm thấy em là một kẻ bất tài không làm được việc lớn. Bây giờ khó khăn lắm mới thực hiện được gian kế, anh còn không mau khen em thông minh đi mà còn ở đó nghi ngờ năng lực của em, đúng là làm mất hứng mà!"

Nói xong câu này, thấy vẻ mặt không tin tưởng của anh, cô tức giận nói. "Anh cứ yên tâm đi. Vì có thể làm một bà vợ cả tốt, em đã lén học suốt nửa năm trời, tuyệt đối không thua cái cô tiểu tam Hoắc Tử Nhiêu đâu!"

Dịch Dương khẽ nheo mắt lại, mỉm cười. "Được rồi, vậy anh sẽ chờ xem biểu hiện của em, vợ cả ạ."

https://thuviensach.vn

Ba chữ cuối cùng anh nói rất nặng, khiến Thương Lâm phải lườm anh một cái.

***

Những ngày tháng sau đó, Hoắc Tử Nhiêu chờ đợi để chế giễu Thương Lâm nhưng vẫn không được như ý nguyện. Ngày hôm sau, khi nhận được phượng ấn, Hạ Lan Tích bất tài vô dụng kia dùng danh nghĩa thăm bệnh để đến tìm Hoắc Tử Nhiêu, suốt buổi nói chuyện vẫn cứ giữ vẻ mặt phức tạp, ngập ngừng hỏi nàng ta khi nào thì mới có tinh thần và sức khỏe để quản lý chuyện hậu cung.

Hoắc Tử Nhiêu đã sớm nghĩ ra câu trả lời cho vấn đề này. "Thần thiếp cũng không biết nữa, phải xem khi nào thì mới khỏi bệnh." Nàng ta ngập ngừng. "Có điều thái y nói bệnh của thần thiếp hơi đáng ngại, e là không thể khỏi trong vòng một tháng."

Hạ Lan Tích không giấu được vẻ thất vọng, cuối cùng không nói gì mà đi về.

Nàng ta nhìn theo bóng lưng của Hạ Lan Tích và cười lạnh, những ngón tay ngọc ngà cứ chơi đùa những xâu chuỗi trên tấm mành, thần sắc khoan khoái.

Lúc ấy đắc ý bao nhiêu thì sau khi chân tướng được vạch trần, nàng ta tức giận bấy nhiêu. Khi nàng ta phát hiện lục cung vẫn bình yên, hậu cung vẫn êm ả, mọi việc đều dần đi vào nề nếp dưới sự quản lý của hoàng hậu thì cảm thấy bất thường ngay.

Cô ả vô dụng đến từ Yến Quốc kia không hề bối rối trước một đống công việc lộn xộn như nàng ta mong muốn, ngược lại còn xử lý chúng một cách gọn gàng êm đẹp. Trong đó có những việc hết sức rắc rối phức tạp, hoàn toàn không thể lĩnh ngộ được trong thời gian ngắn như thế.

https://thuviensach.vn

Trừ phi... ả ta đã chuẩn bị từ lâu!

Lúc ấy Hoắc Tử Nhiêu mới hiểu ra mình đã bị người ta chơi một vố, còn tự nguyên giao ra phượng ấn mà người ta ngày đêm mong đợi.

Trong cung điện lộng lẫy, một mỹ nữ tuyệt sắc gạt hết tất cả chén sứ trên bàn xuống đất, không ngừng mắng chửi: "Tiện nhân!"

Bích Ti quỳ bên cạnh, cả người run rẩy, không dám lên tiếng an ủi. Nàng ta hiểu rất rõ cá tính của nương nương nhà mình, ngang ngạnh, tự cao tự đại, bảo thủ cố chấp, ngoại trừ nghe lời của Đại Tư Mã thì không nghe lời của ai nữa hết.

Giống như chuyện lần này, nếu nàng ta chịu nghe lời của Bích Ti thì đã không bị Hạ Lan hoàng hậu hại thảm như vậy...

Dường như Hoắc Tử Nhiêu cũng nghĩ tới chuyện này nên trong cơn giận dữ và xấu hổ đan xen nhau, nàng ta rất muốn tát cho Bích Ti một cái. Nhưng chút lí trí còn sót lại nói với nàng ta rằng trong chuyện này, cung nữ này không hề sai, nếu nàng ta cứ đánh mắng tâm phúc của mình một cách bậy bạ thì người chịu thiệt sẽ chính là mình.

Nhưng nàng ta không muốn nhìn mặt Bích Ti nên đành phải bước nhanh ra khỏi phòng, đứng ngoài hành lang nhìn mái ngói phía xa xa và trời xanh thẳm, thở dài một hơi, như muốn trút hết nỗi phẫn uất trong lòng ra ngoài.

Vào cung bao nhiêu năm nay, đây là khoảng thời gian mà nàng ta chịu nhiều uất ức nhất. Không biết hoàng đế trúng phải bùa mê thuốc lú gì mà lại si mê con hồ ly tinh đến từ Yến Quốc kia, lâu thế mà vẫn chưa ngán. Còn nàng ta thì lại lần lượt bị Tạ Trăn Ninh và Hạ Lan Tích tính kế, rơi vào tình cảnh thê thảm như bây giờ...

Tạ Trăn Ninh...

https://thuviensach.vn

Bây giờ nhớ tới cái tên này, Hoắc Tử Nhiêu vẫn thấy hận đến nỗi phải nghiến răng. Đó là kẻ địch mạnh nhất của nàng ta, từ khi còn là thiếu nữ đã không ngừng đối đầu với nàng ta, cả hai đều không vừa mắt nhau.

Có một dạo, nguyện vọng lớn nhất của nàng ta chính là nhìn Tạ Trăn Ninh bị giày vò cho tới chết!

Phải, Tạ Trăn Ninh đã bị nhốt vào Vĩnh Hạng, khó mà trở mình được. Cha cũng đã nói với nàng ta là không được làm bậy, chừa lại tính mạng cho Tạ Trăn Ninh, nhưng nàng ta vẫn không nuốt trôi được cơn giận.

Chút trừng phạt như vậy, nàng ta vẫn chưa thấy đủ.

Tạ Trăn Ninh đáng chết! Những người khiến nàng ta thấy khó chịu đều đáng chết!

Phía sau vang lên tiếng bước chân khẽ khàng, nàng ta tưởng là Bích Ti nên không thèm quay đầu lại mà chỉ lạnh lùng nói. "Bổn cung muốn ở một mình, không cần ngươi hầu hạ."

Người kia đứng ở bên cạnh, không nhúc nhích.

Nàng ta cau mày, cảm thấy khác thường.

Hoắc Tử Nhiêu quay đầu lại nhìn thì thấy một cô gái cao to, gương mặt vàng vọt, mặc quần áo cung nữ nhưng nàng ta chưa từng nhìn thấy.

"Ngươi là..." Hoắc Tử Nhiêu trợn tròn mắt.

Cô gái kia chỉ mỉm cười, không hề có chút sợ hãi như khi cung nữ nhìn thấy quý phi, giọng nói hết sức ôn hòa. "Nô tì là ai không quan trọng, nô tì ở đây là vì muốn giúp nương nương một việc."

Hoắc Tử Nhiêu cảm thấy chuyện này hơi hoàng đường, cô gái tướng mạo xấu xí này cư nhiên xông vào cung điện của nàng ta, nói là muốn giúp

https://thuviensach.vn

nàng ta?

Trong đầu nghĩ như thế, nhưng có một sức mạnh dẫn dắt nàng ta, khiến nàng ta hỏi ra nghi hoặc trong lòng. "Ngươi có thể giúp bổn cung chuyện gì?"

Cô gái kia ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Hoắc Tử Nhiêu với vẻ kiên định. Lần này, giọng của nàng ta không che giấu được sát khí, lạnh lùng thấu xương, khiến người ta khiếp đảm.

"Giúp nương nương diệt trừ người mà nương nương không muốn nhìn thấy."

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Thích Khách

Thương Lâm có nhiệm vụ mới, có nhiều việc phải làm. Còn Dịch Dương thì bận đàm phán với Tô Kị, bận diễn kịch với Hoắc Hoằng nên hàng ngày, cuộc sống của họ rất thú vị. Dường như cả hai người đều trở thành công tác cuồng, tối nào cũng đọc tài liệu, tấu chương, cực kỳ bận rộn.

"Bên phía Hoắc Tử Nhiêu có động tĩnh gì không?" Một buổi tối, sau khi xem tấu chương được một nửa và dừng lại nghỉ ngơi, Dịch Dương duỗi người ra, lơ đãng hỏi.

"Không có động tĩnh gì đặc biệt." Thương Lâm không ngẩng đầu lên, tiếp tục dùng cây bút lông viết hí hoáy. "Nghe nói mấy ngày trước cô ta đánh mắng cung nữ, tâm trạng rất bực bội."

Hôm nay cô mặc một chiếc váy màu hồng phấn có thêu hoa, cổ và ngực đều lộ ra ngoài, da thịt trắng nõn như tuyết, hết sức mê người. Lúc này, chỉ hơi cúi đầu là những đường cong đẹp mắt liền rơi vào mắt Dịch Dương, khiến không anh nén được, muốn đưa tay chạm vào nó.

Mặt Dịch Dương không hề biến sắc, ung dung đưa tay vuốt ve cổ cô, tuân theo khát vọng trong lòng.

Thương Lâm đang đọc một bản danh sách, đang đọc rất say sưa thì cảm thấy có người đang vuốt ve da thịt vùng cổ của mình. Cô ngước đầu lên thì thấy ánh mắt Dịch Dương rất trong sáng, giống như người làm chuyện này không phải là anh vậy, hết sức thản nhiên và chính trực.

https://thuviensach.vn

Cô không biết nói gì mới phải.

Tuy vuốt ve da thịt của cô nhưng động tác của anh không hề suồng sã mà giống như đang vỗ về một con thú cưng vậy, toát lên vẻ sủng ái rất khó tả.

Cô nhích người tới trước, tránh khỏi tay anh. "Suýt nữa thì quên mất chuyện này. Hoắc Tử Nhiêu hẹn em cùng đi ngắm hoa vào sáng nai, em đã đồng ý rồi."

"Ngắm hoa?" Dịch Dương nhíu mày. "Sao nghe lại có vẻ khiến người ta lo lắng thế này nhỉ?"

Thương Lâm nhún vai bất đắc dĩ. "Em cũng thấy thế nhưng đâu còn cách nào khác, em không thể không đi. Bây giờ là lúc em và cô ta đối đầu với nhau, cả hậu cung đều đang chờ em thể hiện, nếu tỏ vẻ sợ hãi thì sẽ thành công dã tràng mất."

Cô đã nói thế thì Dịch Dương cũng chỉ có thể dặn dò vài câu. "Em cẩn thận một chút." Anh vuốt mái tóc cô. "Đừng ăn bậy bạ."

Thương Lâm cảm thấy sao câu này nghe quen thế nhỉ, nghĩ lại một chút thì mới nhớ ra lúc nhỏ mẹ cũng luôn dặn dò cô như vậy. "Đến nhà trẻ phải chơi chung với các bạn, đừng ăn bậy bạ."

Cái anh này, coi cô là đứa trẻ anh nuôi sao chứ?

Từ khi biết chuyện Nam Cương cửu thanh hoàn, việc ăn uống hàng ngày của Thương Lâm đều rất cẩn thận, toàn bộ đều tuân theo thực đơn mà đích thân Dịch Dương đã kê ra. Còn cô, để không xảy ra bất trắc, cũng hết sức chú ý, không bao giờ ăn thứ gì bên ngoài.

Nghĩ đến đây, Thương Lâm lại cảm thấy tức cười. Tuy trước đây Dịch Dương luôn biểu hiện như độc này không có gì đáng ngại nhưng khi ứng

https://thuviensach.vn

đối với nó thì lại tốn rất nhiều công sức, luôn sợ xảy ra sơ sót. Cho dù bọn họ đều biết chất xúc tac kia sẽ không phải là những thức ăn bình thường nhưng vẫn không dám mạo hiểm.

Lẽ nào đây chính là 'quan tâm thì sẽ loạn' trong truyền thuyết?

***

Nhưng ngày hôm sau, cuối cùng bọn họ vẫn không thể ngắm hoa, bởi vì một chuyện bất ngờ xảy ra đã làm gián đoạn mọi thứ.

Tạ Trăn Ninh - người bị phế làm thứ nhân, nhốt vào Vĩnh Hạng đã xảy ra chuyện.

Mới sáng sớm, cung nữ đưa cơm đẩy cửa ra thì kinh hoàng phát hiện Tạ Trăn Ninh - người lẽ ra đang ngủ ngon trên giường - nay đầu tóc rối bời, gục trong góc phòng, trên hông còn găm một con dao, máu tươi đỏ thẫm thấm ướt làn váy trắng của nàng ta.

Cái mâm trên tay cung nữ rơi xuống đất. Tiếng chén đĩa bị vỡ nát đã thu hút sự chú ý của những thái giám bên ngoài. Ngay sau đó, mọi người trong hậu cung đều nghe thấy tin tức này.

"Tạ thứ nhân giở trò gì vậy chứ?" Có cung tần nói với giọng kỳ quái. "Bệ hạ khai ân, không lấy mạng nàng ta, thế mà nàng ta lại muốn tự sát? Truyền ra ngoài người ta còn tưởng bệ hạ bạc đãi nàng ta mất."

"Đúng vậy, không hề tôn trọng cung quy gì cả."

Quy tắc trong cung, nếu người trong cung tự sát thì sẽ liên lụy đến người nhà. Nếu Tạ Trăn Ninh thực sự tự sát thì e là ngay cả Tạ thừa tướng cũng bị nàng ta liên lụy.

https://thuviensach.vn

"Nhưng ta nghe nói trong phòng của nàng ta rất hỗn loạn, đồ đạc quăng lung tung, dường như là trải qua một trận giằng co. Ta cảm thấy không phải nàng ta tự sát mà là bị người ta ám sát."

"Nói thì nói thế, nhưng ai lại chạy tới lãnh cung ám sát một tội nhân. Có lợi gì đâu chứ?"

Cung tần kia vừa phát biểu tới đây thì bỗng chần chừ. Nếu trong cung này mà có người không muốn Tạ Trăn Ninh ống thì chỉ có cái người đối địch nhiều năm kia.

Cung tần len lén nhìn quý phi nương nương, cả người run lên, không dám nói bậy nữa, sợ là sẽ gặp họa.

Thương Lâm làm như không nghe thấy lời nghị luận của mọi người, bình tĩnh nhìn cung nữ dưới đất. "Vừa nãy thái y nói với bổn cung, từ thương tích của Tạ Trăn Ninh để đoán thì có lẽ bị thương vào canh năm. Lúc ấy ngươi ở đâu?"

Sắc mặt cung nữ kia trở nên trắng bệch. "Nô tì... nô tì luôn ở trong phòng của mình."

"Nói cách khác, ngươi không hề nhìn thấy phải chăng có người vào phòng của Tạ Trăn Ninh đúng không?" Mặt Thương Lâm không chút biểu cảm.

"Dạ phải..."

"Tại sao ngươi lại không ở bên ngoài gác đêm cho Tạ thị? Cho dù nàng ta đã bị phế làm thứ nhân nhưng ngươi vẫn là nô tì phụ trách hầu hạ nàng ta, sao lại dám lơ là chức trách như thế?" Giọng Thương Lâm trở nên nghiêm nghị.

https://thuviensach.vn

Cung nữ kia run lên bần bật. "Nương nương tha tội, nô tì... nô tì không cố ý, chẳng qua là gần đây nô tì bị bệnh, sợ sẽ lây cho tạ nương nương, tạ nương nương cũng thông cảm cho nô tì, nói là không cần nô tì hậu hạ nên nô tì mới... nô tì biết sai rồi, nô tì không dám nữa!"

Mọi người xung quanh thấy nàng ta như vậy thì cũng hơi thương hại. Ai nấy đều hiểu rõ tại sao cung nữ này lại lơ là chức trách như vậy, đơn giản vì Tạ Trăn Ninh giờ đã là một tội nhân bị nhốt vào lãnh cung, không thể trở mình được, cho nên mới coi thường. Nịnh cao khinh thấp chính là thói thường trong cung, ai ngờ nàng ta lại xui xẻo như vậy, bị nhốt vào lãnh cung rồi mà còn có người tới giết.

Thương Lâm hớp một hớp trà, bình thản nói. "Bây giờ bổn cung không có thời gian đâu mà xử lý ngươi, đợi thương thế của tạ thị đỡ một chút rồi xử sau." Cô quay đầu sang nhìn những người bên cạnh mình. "Mang ả ta xuống, trông nom cho kỹ."

Cung nữ kia khóc lóc bi thảm nhưng vẫn bị mang ra ngoài. Sau đó Thương Lâm quay đầu qua mỉm cười với Hoắc Tử Nhiêu nãy giờ vẫn im lặng ngồi nhìn. "Nãy giờ Hoắc quý phi vẫn không nói chuyện, không biết muội nghĩ sao về chuyện này?"

Thần sắc của Hoắc Tử Nhiêu đạm mạc, giọng thì lại cứng rắn. "Bây giờ hoàng hậu nương nương đã quản lý hậu cung, thần thiếp không có ý kiến gì cả."

Thương Lâm thăm dò. "Cũng không có ý kiến gì trước những lời vu cáo kia sao?"

Hoắc Tử Nhiêu giống như là bị kim châm vào ngực, mày lập tức nhíu lại. "Chắc hoàng hậu nương nương sẽ không tin những lời vô căn cứ ấy chứ? Thần thiếp đã làm những gì, không làm những gì, không phải chỉ vài câu của người khác là có thể định được."

https://thuviensach.vn

Thương Lâm khẽ mỉm cười. "Nếu đã thế thì chúng ta cứ đợi Tạ Trăn Ninh tỉnh lại rồi định đoạt sau."

Hoắc Tử Nhiêu cười lạnh, gật đầu. "Vốn nên thế."

***

"Là Hoắc Tử Nhiêu làm ư?" Ánh mắt Thương Lâm sáng rực. "Trước đây anh đã nói Tạ Trăn Ninh sẽ có một cái chết có ích hơn, sẽ không là thế này chứ?"

Dịch Dương cười thận trọng, khác hẳn với vẻ vồ vập của Thương Lâm. "Đúng là anh cảm thấy với tính cách của Hoắc Tử Nhiêu thì cô ta sẽ không dễ dàng buông tha cho Tạ Trăn Ninh. Tạ Trăn Ninh thất thế, đương nhiên cô ta sẽ bồi thêm cho một nhát chí mạng cho nên mới giữ lại tính mạng cho Tạ Trăn Ninh."

Lúc ấy không giết Tạ Trăn Ninh là bởi vì anh còn muốn mượn sức Tạ Ngộ, không tiện ra lệnh lấy mạng con gái của ông ta. Nhưng anh không ra tay không có nghĩa là người khác không thể ra tay. Rất có thể Hoắc Tử Nhiêu sẽ không nhịn được mà giết Tạ Trăn Ninh. Nếu nàng ta giết Tạ Trăn Ninh, chắc chắc Tạ Ngộ sẽ bị kích thích, giữa ông ta và Hoắc Hoằng sẽ có thêm một mối thù, cực kỳ có lợi cho Dịch Dương, bởi thế anh vẫn cứ giữ thái độ vui vẻ chờ đợi.

Lần này cuối cùng Hoắc Tử Nhiêu cũng ra tay rồi sao?

Nhưng anh vẫn cảm thấy có chỗ nào khác thường.

Tay Dịch Dương bất giác xoay xoay nắp tách trà, ánh mắt trầm ngâm nghĩ ngợi.

Chuyện lần này xử lý không được sạch sẽ lắm, không giống Hoắc Tử Nhiêu không nhịn được cho người giết Tạ Trăn Ninh mà càng giống Tạ

https://thuviensach.vn

Trăn Ninh tự đâm mình rồi dùng nó giá họa cho Hoắc Tử Nhiêu...

***

Hai ngày sau, Tạ Trăn Ninh tỉnh lại. Như mọi người dự đoán, khi hoàng hậu nương nương vừa hỏi rốt cuộc đêm đó đã xảy ra chuyện gì thì nàng ta nắm chặt tay phải, suy yếu nhưng căm phẫn nói. "Có người muốn lấy lạng thần thiếp, còn muốn vu cho thần thiếp tội danh 'sợ tội tự sát'. Hoàng hậu nương nương, người nhất định phải làm chủ cho thần thiếp!"

Thương Lâm không hề có phản ứng gì, hết sức bình tĩnh. "Ồ? Vậy ngươi có biết ai muốn lấy mang ngươi không?"

Tạ Trăn Ninh cười thê lương. "Trong cung này, ai muốn thần thiếp chết, chẳng phải nhìn là thấy ngay sao?"

"Tạ Trăn Ninh!" Hoắc Tử Nhiêu lạnh giọng nói. "Ngươi ngâm máu phun bổn cung một lần rồi, bây giờ còn muốn thêm một lần nữa sao? Đã bị nhốt trong lãnh cung rồi mà còn không chịu an phận, đúng là hết thuốc chữa rồi!"

"Quý phi nương nương nói hay nhỉ." Tạ Trăn Ninh cười lạnh. "Thần thiếp có nói là người sao? Thần thiếp chưa nói gì cả mà người đã nhảy vào miệng thần thiếp, lẽ nào là chột dạ?"

"Ngươi..." Hoắc Tử Nhiêu nghiến răng. "Chỉ biết nhanh mồm nhanh miệng. Nếu ngươi có chứng cớ chỉ tội bổn cung thì cứ lấy ra đây!"

Tạ Trăn Ninh thản nhiên nói. "Đương nhiên là thần thiếp có chứng cớ." Nàng ta nhìn Thương Lâm. "Thần thiếp nhớ rõ khi ấy người kia dùng dao định đâm thần thiếp nhưng thần thiếp ra sức giãy giụa, dùng những mảnh sứ làm bị thương cổ của người đó. vết thương không sâu nhưng chắc chắn giờ vẫn chưa lành hẳn, chỉ cần điều tra những người trong cung là sẽ ra ngay."

https://thuviensach.vn

Nàng ta cúi đầu, giọng tràn đầy may mắn vì sống lại sau kiếp nạn. "Lần này đúng là phước lớn mạng lớn. May mà lúc ấy có người đi ngang qua, người đó thấy dao đã đâm vào người thần thiếp, thần thiếp không dậy nổi nên mới vội vàng bỏ chạy. Ai ngờ thần thiếp lại không chết, còn có thể đứng ra chỉ chứng hắn."

Thương Lâm vỗ vỗ tay nàng ta, dịu dàng nói. "Ngươi cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, nếu tra ra đó là người nào, bổn cung sẽ lấy lại công bằng cho ngươi."

***

Quá trình tra ra thích khách cũng không lâu, người phù hợp với lời chỉ chứng của Tạ Trăn Ninh nhanh chóng bị bắt giữ, là thị vệ trong cung của Hoắc Tử Nhiêu. Đối mặt với sự thẩm vấn của hoàng hậu, hắn khai là vết thương trên cổ mình là do mấy ngày trước không cẩn thận nên trúng phải, hơn nữa cũng có người làm chứng cho hắn.

"Những thị vệ đó đều một giuộc với nhau, lời chúng có thể tin được sao?" Tạ Trăn Ninh nói. "Bây giờ thần thiếp là tội nhân, nếu bệ hạ và nương nương muốn lấy mạng thần thiếp thì thần thiếp cũng không có gì để nói. Nhưng thần thiếp không thể chết một cách không rõ ràng trong tay Hoắc quý phi nương nương như thế, phụ thân của thần thiếp cũng sẽ không đồng ý."

Câu cuối cùng mang theo chút uy hiếp, Thương Lâm chỉ làm như không hiểu, gật đầu nói với giọng ôn hòa. "Bổn cung biết rồi."

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Liên Hoàn Kế

"Em đồng ý với cách nghĩ của anh, chuyện này giống như là Tạ Trăn Ninh vu oan cho Hoắc Tử Nhiêu." Thương Lâm vùi mình trong chăn ấm, chỉ để lộ đôi mắt sáng long lanh, giọng cũng có vẻ hơi chán nản. "Đám phụ nữ này đúng là phải chiến đấu cho đến giây phút cuối cùng mà, thật là đáng khâm phục."

Dịch Dương nghiêng đầu qua nhìn cô rồi khẽ búng nhẹ lên trán cô. "Anh thấy sức chiến đấu của em cũng không tồi mà, gần đây diễn xuất rất hay."

Thương Lâm coi như là anh đang khen mình, cực kỳ đắc ý. "Đương nhiên, hồi đại học em có tham gia câu lạc bộ kịch của trường mà."

Dịch Dương cảm thấy dáng vẻ của cô lúc này trông rất đáng yêu nên không nhịn được phải véo lấy chóp mũi cô, khiến cho Thương Lâm không ngừng kêu la oai oái. "Em bảo này... anh đừng hễ chút là động chân động tay có được không? Được không vậy?!!!" Cô vừa nói vừa gạt tay của anh ra.

Mu bàn tay của Dịch Dương bị cô đập vài cái nên đã bị đỏ lên. Anh nhìn nó một lát rồi cố tình đưa tay đến trước mặt cô. "Em ra tay cũng nặng thật đấy, ác ghê!"

Thương Lâm nhìn dấu vết đỏ hồng ấy, không thèm chớp mắt. "Đánh thì cũng dã đánh rồi, còn làm gì được nữa? Nếu không thì anh đánh lại em

https://thuviensach.vn

đi."

Dịch Dương im lặng trong giây lát, sau đó dùng giọng nói hết sức ám muội nói với cô. "Anh thương em còn không hết, làm sao mà nỡ đánh em." Sau đó, anh còn cho cô một ánh mắt hết sức tình cảm.

Người Thương Lâm run lên. "Đừng đùa nữa, anh không thích hợp nói những lời như thế này đâu!" Cô khịt mũi. "Kì cục chết đi được."

"Ngoại trừ việc chê bai anh, em không còn gì để nói sao?" Dịch Dương thở dài một hơi. "Thương Lâm tiểu thư à, em còn như thế nữa thì anh sẽ bị đả kích nghiêm trọng đấy."

Thương Lâm đảo mắt vài cái. "Da mặt anh dày như thế, chắc không dễ gì bị đả kích đâu."

Dịch Dương hết biết nói gì, chỉ có thể nhìn tay của mình rồi thất thần, trông có vẻ mất mát và cô đơn lắm. Thương Lâm thấy anh ngồi đó giả vờ giả vịt thì tiếp tục đảo mắt vài cái, cũng nhoài qua phối hợp với anh. "Haiz, thật sự đau lắm sao?"

Từ góc này nhìn sang, hình như cô đánh mạnh tay thật, vết đỏ ấy vẫn còn chưa tan mất.

Dịch Dương nhướng mày. "Nếu rất đau thì em sẽ làm sao?"

Thương Lâm nghiêm túc nghĩ một lát rồi khẩn khoản nói. "Nếu không thì để em thổi cho anh nha?" Như là sợ lời này chưa đủ sức thuyết phục, cô bổ sung thêm. "Mỗi lần em họ của em khóc nhè, em đều thổi cho nó."

Cô đoán là Dịch Dương sẽ không đồng ý, vì cô đã nói đến thế rồi, làm sao anh có thể giống như em họ của cô được. Ai ngờ cô trăm đoán ngàn đoán, không đoán được rằng da mặt Dịch Dương lại dày đến thế.

https://thuviensach.vn

Tay anh đưa qua một cách hết sức tự nhiên, còn nói rất đường hoàng. "Vậy thì em thổi cho anh đi." Anh ngừng một chút rồi giọng nói pha thêm chút hài hước. "Nếu không thì em sẽ khóc nhè đấy, chị à."

...Được lắm, coi như anh giỏi!

Thấy cô tức giận rụt mình vào trong chăn, Dịch Dương bật cười. "Giận rồi à?" Anh đẩy vai cô. "Tốt xấu gì thì cũng phải thổi cho anh đã chứ."

Thương Lâm không thèm để ý đến anh.

"Về phần Tạ Trăn Ninh..." Dịch Dương ung dung nói và đã thành công thu hút được sự chú ý của Thương Lâm. "Tạm thời em cứ chơi trò vòng vo với cô ta, cẩn thận một chút."

"Sao thế?" Thương Lâm nhận thấy sắc mặt Dịch Dương có vẻ lạ. "Cô ta có vấn đề gì sao?"

"Không nói rõ được, nhưng anh cảm thấy..." Dịch Dương từ tốn nói. "...rất khác thường."

***

Cho dù sống chết gì Hoắc Tử Nhiêu cũng không chịu thừa nhận nhưng rốt cuộc nàng ta cũng không thể thoát khỏi hiềm nghi trong chuyện mưu hại Tạ Trăn Ninh. Hơn nữa Dịch Dương không hề có ý định bênh vực nàng ta nên nàng ta liền bị giam lỏng trong tẩm cung của mình, chờ đợi kết quả cuối cùng.

Trong cung điện yên ắng, Hoắc Tử Nhiêu đưa tay gõ lên mặt bàn, lạnh lùng nhìn cô gái đứng đối diện mình, mãi một lúc thật lâu mà không nói gì.

https://thuviensach.vn

Cô gái kia nhìn thấy ánh mắt của nàng ta nên đặt chén trà trên tay xuống, mỉm cười, nói. "Quý phi nương nương không cần phải lo lắng, chuyện tiến triển tới nước này, hết thảy đều rất thuận lợi."

Tất cả cung nữ thái giám trong điện đều đã được đuổi ra ngoài, chỉ có Bích Ti đứng gác ngoài cửa, đảm bảo không có ai nghe được cuộc đối thoại của bọn họ.

"Ngươi bảo bổn cung tự đào cái hố rồi nhảy xuống, nếu kết quả cuối cùng không như ngươi nói, bổn cung tuyệt đối sẽ không tha cho người." Hoắc Tử Nhiêu nói: "Ta đã tổn thất một thị vệ trung thành tận tụy, bây giờ còn bị giam lỏng trong cung điện này. Trả giá nhiều như thế, nhất định phải có hồi báo thích đáng."

"Điều này là đương nhiên." Cô gái kia nói. "Sở dĩ Hoắc Đại Tư Mã đưa nô tì đến chỗ nương nương là vì tin rằng kế sách của nô tì có thể giúp cho nương nương gạt bỏ những chướng ngại của mình. Nương nương có thể không tin nô tì nhưng phải tin tưởng vào Đại Tư mã chứ?"

Hoắc Tử Nhiêu hừ lạnh một tiếng. Nếu không vì cha thì nàng ta đã không làm nhiều chuyện theo lời của cô ả như thế này.

Nàng ta nhớ lại mấy ngày trước, nữ nhân có tướng mạo xấu xí này xuất hiện trước mặt mình, bảo là phung mệnh lệnh của Đại Tư Mã, vào cung hiến kế sách cho nàng ta.

"Nô tì có một cách có thể khiến cho bệ hạ đích thân ra tay xử tự Tạ thứ nhân, kết thù với Tạ thừa tướng."

Vì bị câu nói này làm lay động, Hoắc Tử Nhiêu liền cố nhẫn nhịn, nghiêm túc nghe theo kế hoạch của ả ta, hành động y như vậy.

Nàng ta phái người đi ám sát Tạ Trăn Ninh nhưng lại cố ý thất bại, để lại sơ hở. Đương nhiên những người khác sẽ hoài nghi là nàng ta giết người

https://thuviensach.vn

không thành. Nhưng nếu ai đó nghĩ thật cẩn thận thì sẽ cảm thấy nếu nàng ta muốn giết Tạ Trăn Ninh thì sẽ không làm qua loa như vậy, ngược lại còn nghi ngờ đây chỉ là khổ nhục kế của Tạ Trăn Ninh.

Sau đó nữa, chính là bước then chốt nhất trong kế hoạch này...

"Lẽ nào tính mạng của Hạ Lan Tích và Tạ Trăn Ninh vẫn chưa đủ để đền bù những uất ức mà hiện nay nương nương phải chịu sao?" Cô gái kia cười nham hiểm, chỉ một câu thôi mà đã có thể khiến mắt Hoắc Tử Nhiêu sáng rực lên.

"Sau lần này, nương nương sẽ không bao giờ nhìn thấy những người mà mình căm ghét nữa."

***

Gần đây, chuyện hậu cung và triều chính quá nhiều nên đến cả Dịch Dương cũng phải cảm thấy mệt mỏi. Vì thế, trong lúc gặp mặt Tô Kị, anh không nén được mà phải xoa xoa huyệt thái dương.

Tô Kị thấy thế thì lên tiếng mỉa mai. "Nếu Ngụy Hoàng không đủ tinh thần thì có thể triệu kiến thảo dân vào ngày khác, không cần phải miễn cưỡng bản thân."

Bọn họ đứng trên một tòa lầu cao trong hoàng cung, đưa mắt nhìn ra thì có thể nhìn thấy cỏ xanh um tùm, sắc xuân rực rỡ. Dịch Dương nhìn những cánh hoa đào tươi thắm thì không khỏi nhớ đến bộ dáng của Thương Lâm khi mặc một bộ váy màu hồng phấn, ngồi dưới ánh đèn, chăm chú đọc văn thư. Vì thế, khóe môi anh bất giác cong lên thành một nụ cười mỉm.

"Lòng kiên nhẫn của trẫm đã không còn được bao nhiêu, rốt cuộc thì phải làm thế nào ngươi mới chịu giao ra giải dược đây?" Anh bình thản nói.

https://thuviensach.vn

Tô Kị trả lời. "Chẳng phải thảo dân đã đưa ra yêu cầu của mình từ sớm rồi sao? Bản đồ phân bố vị trí đóng quân của Ngụy Quốc, chỉ cần Ngụy Hoàng chịu giao nó cho thảo dân, thảo dân sẽ lập tức dâng giải dược lên."

"Đây hoàn toàn không phải là yêu cầu thực sự của ngươi." Dịch Dương nói. "Phải làm sao thì ngươi mới chịu nói? Hay là, ngươi chẳng qua chỉ đang kéo dài thời gian?"

"Dựa vào đâu mà Ngụy Hoàng cho rằng đây không phải là yêu cầu thực sự của thảo dân?" Giọng của Tô Kị hơi kì lạ. "Có lẽ thảo dân là người có ý nghĩ viển vông như thế đấy, cho rằng ngài là mẫu người si tình đến nỗi yêu mỹ nhân không yêu giang sơn, vì hoàng hậu mà bằng lòng đánh đổi tất cả."

Dịch Dương nhìn sắc mặt của Tô Kị, bỗng thoáng hiểu ra. Một đáp án gần như là không thể tưởng tượng được đang hiện lên trong đầu anh. Tô Kị ra điều kiện trên trời như vậy, chẳng lẽ là vì...

"Ngươi muốn hoàng hậu nảy sinh nghi kị với ta?" Anh bật cười nhẹ. "Chỉ cần nàng ấy không hiểu chyện chút thôi là sẽ cảm thấy việc trẫm không dùng bản đồ phân bố vị trí đóng quân đổi lấy giải dược là do không đủ yêu nàng ấy. Ngươi làm nhiều việc như vậy, không ngờ chỉ để phá hoại tình cảm giữa hai chúng ta?"

Anh nói rất thẳng thắn, khiến cho mặt Tô Kị phải biến sắc. "Ngụy Hoàng... xin hãy thứ lỗi vì thảo dân không hiểu được những gì ngài nói."

"Có hiểu hay không thì trong lòng ngươi tự hiểu lấy, không cần phải nói với ta." Dịch Dương lạnh lùng đáp.

Anh biết mình đã đoán chính xác, hay nói đúng hơn là đoán đúng một phần. Có lẽ Tô Kị còn có dự định khác nhưng phá hoại tình cảm giữa anh và Thương Lâm mới là mục đích chính.

https://thuviensach.vn

Nói không chừng ngay cả bản thân Tô Kị cũng không phát hiện được trong tiềm thức của mình lại có ý đồ này.

Thầm thở dài một hơi, anh cảm thấy mình lại nhíu mày nữa rồi. Tình yêu đúng là thứ khiến người ta phiền não.

Tô Kị cảm thấy lòng mình đang rối bời. Thật ra chính hắn cũng không biết tại sao mình lại đưa ra một yêu cầu như vậy, cũng giống như hắn không hiểu tại sao mình lại phải mạo hiểm như vậy, về lại Cận Dương mà chỉ có một mình.

Lúc trước, khi hắn hạ độc Hạ Lan Tích, đó là quyết định dựa vào lí trí. Bất luận thế nào thì chừa một đường vẫn hơn, biết đâu sẽ đến lúc phát huy công dụng. nhưng khi bọn hắn bị Ngụy Hoàng bao vây ở ngoại thành, hắn lại không nói ra chuyện này để dùng nó làm lợi thế.

Khi ấy, tâm trạng của hắn rất phức tạp, nhưng bản năng thì lại không muốn để cô nhìn thấy mình mang cô ra để trao đổi. Ý nghĩ ấy quá kiên định, giống như nếu hắn làm thế thì sau này chắc chắn phải hối hận vậy.

Nhưng Ngụy Hoàng lại bắt được A Nguyễn. Đó là đồ đệ mà hắn đã nhận tám năm nay, người hắn luôn coi như muội muội ruột thịt của mình, cho nên hắn không thể không màng đến sự an nguy của nàng ta.

Cho nên dù không muốn đến đâu thì hắn vẫn phải đổi cô để cứu lấy A Nguyễn.

Nhưng khi giải huyệt cho Thương Lâm, hắn lại không giải á huyệt. Lúc đó hắn nghĩ, như vậy thì cô sẽ không thể nói ra chuyện này, còn hắn thì có thể nắm được một nhược điểm của cô trong tay.

Có điều, chính bản thân hắn cũng không biết mình sẽ dùng nhược điểm này để làm gì.

https://thuviensach.vn

Sau đó, chuyện tiến triển quá hỗn loạn. A Nguyễn mệnh ở sớm tối, trong cơn tức giận, hắn đã quên mất chuyện hạ độc này, chỉ muốn dẫn người của mình liều chết xông ra ngoài. Nhưng khi hắn cứu được A Nguyễn thì Ngụy Hoàng đã đưa cô về hoàng cung.

Hắn nhận được thư của Ngụy Hoàng, trong thư nhắc đến chuyện cô bị hạ độc, muốn hắn đến Cận Dương để đàm phán.

Vì thế, hắn liền đến đây.

Khi hắn nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của cô giữa hoa cỏ xanh tươi, cánh hoa rơi lả tả thì cuối cùng hắn đã hiểu mình chần chừ không chịu giải độc cho cô chẳng qua là để có cái cớ để được gặp cô mà thôi.

Đê tiện như thế đấy!

"Đó là..." Mắt bỗng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trên lối đi ở phía xa xa, Tô Kị gần như là trợn tròn mắt lên với vẻ không dám tin.

"Cái gì?"

Hắn nắm chặt lan can, chậm rãi nói. "Bóng của người kia rất giống một người."

Dịch Dương nhìn theo tầm mắt của Tô Kị nhưng chỉ thấy trên còn đường nhỏ và dài, có một cô gái ăn mặc không khác gì các cung nữ bình thường khác. Tuy cơ thể của Từ Triệt rất kém nhưng trong một năm nay, Dịch Dương cố gắng điều dưỡng và luyện tập nên lúc này, tuy khoảng cách khá xa thì anh vẫn có thể nhìn thấy gương mặt vàng như nghệ của cô ta, cùng với... dáng người rất quen thuộc.

Xem ra không chỉ Tô Kị mới quen biết người này mà cả anh cũng từng gặp qua.

https://thuviensach.vn

Nhưng đó là ai chứ?

Anh nhíu mày, cố gắng vắt óc suy nghĩ lại, cuối cùng thì có được đáp án. "Nguyễn Ngọc..."

Tô Kị ở bên cạnh nói nhỏ. "Lẽ ra nàng ấy không nên có mặt ở đây. Ta đã đưa nàng ấy về Lĩnh Nam rồi, hơn nữa vết thương của nàng ấy có lẽ..."

"Từ lúc bị thương cho tới giờ đã là hai tháng rồi, cho dù đứt một tay thì cũng dưỡng lành chứ nói chi là..." Dịch Dương lạnh lùng nói. "Dung mạo khác xưa, có lẽ là đã mang mặt nạ, nhưng dáng người thì không khác mấy." Giọng anh châm chọc. "Ngươi là sư phụ của ả ta, đừng nói là không nhận ra bóng dáng của đệ tử mình chứ?"

Tô Kị á khẩu.

Dịch Dương hít một hơi. "Vậy ả ta có biết chuyện Nam Cương Cửu Thanh Hoàn không?"

Vẻ mặt của Tô Kị đã cho anh câu trả lời.

Hai người đàn ông nhìn nhau trong giây lát, sau đó Dịch Dương đột nhiên quát lớn. "Vương Hải!"

Vương Hải vốn đang canh gác ngay chân cầu thang, lập tức đi đến trước mặt Dịch Dương. "Có thần! Bệ hạ có gì căn dặn?"

"Hoàng hậu đâu?"

Vương Hải ngẩn ra, dường như không hiểu sao tự nhiên Dịch Dương lại hỏi tới chuyện này, còn có vẻ hết sức sốt sắng nữa.

"Gần đây hoàng hậu nương nương đang bận xử lí chuyện của Tạ thứ nhân nên sáng nay đã dặn là hôm nay người đến trò chuyện với Tạ thứ nhân..."

https://thuviensach.vn

***

Bởi vì những căn phòng trong Vĩnh Hạng âm u ẩm thấp, không thích hợp cho người bệnh ở nên sau khi Tạ Trăn Ninh bị thương thì đã được đưa về Giáng Tuyết Hiên tịnh dưỡng. Tuy Thương Lâm rất ghét nàng ta nhưng không thể không giả vờ hiền lành chu đáo, cấp cho Tạ Trăn Ninh tám cung nữ thái giám để hầu hạ tình địch nặng ký này của mình.

Khi Dịch Dương đến đó thì thấy ngoài cửa có không ít người, anh nhận ra quá nửa số đó là người của Tiêu Phòng Điện.

Xem ra Thương Lâm đang ở bên trong.

Không để ý đến sự quỳ lạy vấn án của các cung nữ thái giám, Dịch Dương vội vã đẩy cửa phòng ra, nhanh chóng vòng qua ba bức bình phong thì nhìn thấy gương mặt tiều tụy yếu ớt của Tạ Trăn Ninh. Vết thương của nàng ta vẫn chưa lành nên lúc này đang dựa vào gối nệm, bên môi nở nụ cười nhẹ, giống như vừa nghe được chuyện gì đó rất thú vị.

bên cạnh cô ta là bóng dáng mảnh mai yêu kiều của Thương Lâm.

Trong phòng rất ấm áp cho nên cô đã cởi chiếc áo khoác bên ngoài, để lộ làn váy màu hồng phấn bên trong. Bộ váy ấy càng tôn thêm vẻ trong sáng như một đóa hoa mộc lan trắng của cô, quả là thanh nhã động lòng người.

Nghe thấy động tĩnh phía sau lưng, cô ngạc nhiên quay đầu lại, đôi mắt đen láy nhìn Dịch Dương với vẻ nghi hoặc. "Bệ hạ... xảy ra chuyện gì sao?"

Dịch Dương thở hổn hển, không trả lời câu hỏi của cô mà quét mắt nhìn những thứ trên bàn. Điểm tâm vẫn chưa mất miếng nào, cô chưa nếm quá, tốt lắm. Nhưng cái chén ngọc trên tay cô thì...

https://thuviensach.vn

Anh lập tức nắm lấy tay cô, nghiến răng hỏi: "Nàng ăn cái gì vậy?"

"...Không có gì." Thương Lâm bị anh làm giật mình nên trả lời nhanh gọn. "Thần thiếp đang đút Tạ thứ nhân ăn canh gà, còn mình thì không ăn gì cả.'

Thấy thần sắc của Dịch Dương, Thương Lâm đoán được là anh đang lo lắng điều gì nên nói nhỏ. "Hôm nay khẩu vị của thần thiếp không được tốt lắm nên chưa từng dùng qua thứ gì." E ngại Tạ Trăn Ninh đang ở bên cạnh nhìn nên cô không dám nói quá rõ ràng, chỉ có thể dùng cách nói mơ hồ này để nhắn với anh rằng mình rất cẩn thận.

Nhưng Dịch Dương không hề thấy nhẹ nhõm bởi câu nói của cô mà ngược lại, ngẩn ngơ nhìn ngón tay cô. "Tay của nàng bị sao thế?"

Thương Lâm cúi đầu, ngón trỏ của cô đang bị băng một lớp vải trắng. "Cái này ấy à, lúc nãy không cẩn thận nên bị cắt đứt tay, băng bó một chút là được mà."

Những thông tin đã đọc được trước đây lướt nhanh qua trong đầu Dịch Dương. Chất xúc tác làm độc phát tác không nhất định phải ăn vào mà còn có thể xâm nhập qua đường máu.

Nếu những kẻ đó bôi chất xúc tác lên miệng vết thương trong lúc băng bó cho cô thì...

Dịch Dương nhắm mắt lại, tự nhủ với mình là không được hoảng loạn, có lẽ anh đang nghĩ quá nhiều.

Nhưng tay Thương Lâm bỗng nhiên thả lỏng, cái chén ngọc rơi xuống đất vỡ thành mấy mảnh. Tay phải cô ôm bụng, vẻ mặt đau đớn, trán toát đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

https://thuviensach.vn

"Lam Lâm... lâm lâm..." Dịch Dương vội vã ôm lấy cô, lộ ra vẻ hoảng hốt xưa nay chưa từng có. "Em làm sao thế?"

Thương Lâm cố gắng ngước đầu lên, răng cắn chặt, dường như đang ra sức kiềm nén gì đó.

Dịch Dương biết những lúc thế này mình phải trấn tĩnh, nhưng anh lại không thể khống chế được mình mà cứ run lên. Tay anh nắm lấy làn áo bóng nhẵn của cô, một lúc sau mới có thể thốt ra được một câu nói ngập ngừng. "Đừng sợ, anh lập tức đưa em đi tìm đại phu."

Thương Lâm thấy thần sắc của anh căng thẳng, đôi mắt đen thẳm cứ nhìn cô không chớp mắt, trong đó ẩn chứa sự sợ hãi không cách nào che giấu được.

Nỗi sợ hãi vì sắp phải mất cô.

Cô muốn nói vài lời an ủi anh nhưng vừa há miệng ra thì không nhịn được nữa, máu tươi trong miệng cứ trào ra.

Một ngụm máu tươi được nôn ra, nhuộm đỏ làn váy của cô, cũng khiến cho tay Dịch Dương trở nên lạnh căm trong thoáng chốc.

"Dịch Dương, em đau quá..."

Đây là câu cuối cùng mà cô đã nói với anh trước khi ngất đi.

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Hoàng Đế Nổi Cơn Thịnh Nộ

"Bệ hạ..." Tạ Trăn Ninh hoảng hốt nhìn tình cảnh trước mắt, lồm cồm muốn từ trên giường ngồi dậy. "Hoàng hậu nương nương..."

Trong lúc nước sôi lửa bỏng, nàng ta biết mình đã trúng kế của người khác nên lập tức lên tiếng giải thích: "Thần thiếp không hề làm hại hoàng hậu nương nương, xin người hãy tin thần thiếp..."

"Câm miệng!" Giọng của Dịch Dương lạnh và cứng ngắc, chỉ hai tiếng này thôi là đã khiến cho nàng ta giật mình không dám nói nhiều nữa.

Anh ngồi dưới đất, người cứng đờ, ôm lấy Thương Lâm, tay phải nắm chặt cánh tay của cô, giống như là muốn tìm chút nguồn năng lượng từ động tác này.

Nhưng đáng tiếc là vô ích.

Anh cảm thấy hình như mình đã bị đóng băng, không cách nào đứng lên được.

"Đưa nàng ấy cho ta." Một giọng nói truyền đến, tuy có hơi run rẩy nhưng miễn cưỡng thì cũng có thể duy trì được trấn tĩnh.

Tô Kị giành lấy Thương Lâm từ trong tay của Dịch Dương, cũng không màng người trong điện vẫn đang nhìn mà cứ đường hoàng ôm hoàng hậu nương nương vào lòng. Hắn lấy từ trong tay áo ra một cái bình bằng

https://thuviensach.vn

ngọc trắng, trút ra một viên thuốc màu đỏ rực, sau đó cạy miệng Thương Lâm ra, nhét thuốc vào.

"Nước!"

Cung nữ thấy Dịch Dương không hề có ý định ngăn cản hành động của Tô Kị thì lập tức bưng nước ấm lên cho cái gã to gan hơn người này. Tô Kị bưng ly nước đặt trước miệng Thương Lâm, sau đó cẩn thận rót vào miệng cho cô.

Đóng hai môi của cô lại, hắn khẽ nâng cằm của cô lên, sốt sắng nhìn chiếc cổ trắng nõn của cô. Cuối cùng, cô cũng có động tác nuốt vào.

Thuốc đã được cô nuốt trôi.

"Còn kịp không?" Giọng của Dịch Dương hết sức lạnh lùng.

Tô Kị nhắm mắt lại. "Không biết nữa. Lúc đút thuốc giải thì độc trong người nàng ấy đã phát tác, có thể chống chọi được hay không thì... phải xem số mạng của nàng ấy."

Nắm tay của Dịch Dương từ từ siết chặt lại. Trên gương mặt trước nay vẫn bình thản ung dung lần đầu tiên hiện lên sát khí ngút trời.

***

Khi Nguyễn Ngọc về tới Huệ An Cung thì Hoắc Tử Nhiêu đang ngồi uống trà với tâm trạng nôn nóng. Vừa thấy bóng dáng của nàng ta, đôi mày liễu lập tức khẽ nhướng lên. "Ngươi đi đâu vậy?"

"Nô tì chỉ ra ngoài đi dạo một chút thôi, nương nương không cần quá lo lắng." Nguyễn Ngọc nói.

Hoắc Tử Nhiêu hừ lạnh một tiếng. "Đã nói bao nhiêu lần rồi, ngươi đừng có đi lại trong cung quá nhiều, coi chừng bị người ta nhận ra bây

https://thuviensach.vn

giờ." Thấy bộ dạng thờ ơ của Nguyễn Ngọc, Hoắc Tử Nhiêu cũng lười nói với nàng ta. Dù sao thì qua lần này là không cần qua lại với nàng ta nữa. "Ta thấy thời gian cũng đến rồi, phía Giáng Tuyết Hiên có lẽ cũng đã xảy ra chuyện phải không?"

"Có lẽ thế."

Hoắc Tử Nhiêu nghĩ một lát, cuối cùng xác định lại lần nữa. "Hạ Lan Tích thật sự trúng độc dược Nam Cương gì đó sao?"

"Đúng vậy!" Nguyễn Ngọc nói: "Sau khi trúng phải Nam Cương Cửu Thanh Hoàn, chất độc sẽ ngấm vào cơ thể, chỉ khi gặp phải chất xúc tác thì mới bộc phát. Mỗi loại thuốc đều có chất xúc tác khác nhau, đó là do người điều chế quyết định. Thuốc mà Hạ Lan hoàng hậu trúng, chất xúc tác chính là Phục Lệ Thảo trên Tư Mậu Sơn ở Lĩnh Nam."

Phục Lệ Thảo của Lĩnh Nam chỉ mọc trên vách núi thẳng đứng trên Tư Mậu Sơn, không thể tìm thấy ở bất cứ nơi nào khác. Nếu không phải nàng ta cố ý tìm nó thì e rằng cả đời này Hạ Lan Tích cũng sẽ không tiếp xúc với thứ ấy, có nghĩa là cả đời này cũng sẽ không bị phát độc.

Vừa nghĩ đến đây, Nguyễn Ngọc lại thấy căm hận đến nghiến răng nghiến lợi. Nỗi thù hận luôn trào dâng tràn ngập trong lòng nàng ta bao lâu nay lại trở nên mãnh liệt hơn, giống như là được nấu trong dầu sôi.

Sư phụ, người... thật sự quan tâm đến ả ta đến thế sao? Cho dù là hạ độc thì cũng chọn loại an toàn nhất đối với ả ta?

Rốt cuộc thì người lo lắng ả ta sẽ gặp bất trắc đến nhường nào?

Nàng ta nhớ đến một đêm trăng của tháng trước, khi ấy thương thế của nàng ta vẫn chưa khỏi hẳn nên dựa vào tường để đi qua hành lang dài, muốn đi tìm Tô Kị để nói chuyện nhưng không ngờ lại nhìn thấy hắn đang đứng một mình trong sân, nhìn ánh trăng sáng mà ngẩn người.

https://thuviensach.vn

Nàng ta chưa từng thấy hắn như vậy bao giờ. Trên mặt hắn không có chút âm u hay tàn nhẫn mà ôn hòa đến khác thường. Ánh trăng dịu dàng chiếu khắp ngôi đình, hắn mặc y phục màu trắng đứng trong đó, giống như là tắm mình trong ánh trăng.

Hắn bình tĩnh và chăm chú ngắm nhìn vầng trăng trên trời, giống như là... đang nhớ đến người thương ở nơi phương xa.

Trong tay hắn đang cầm một bức thư.

Sau đó, nàng ta lén mở lá thư ấy ra, không hề ngạc nhiên khi nhìn thấy bốn chữ Hạ Lan hoàng hậu trong ấy. Thư này là do Ngụy Hoàng viết, muốn mời sư phụ đến Cận Dương để đàm phán chuyện đổi thuốc giải.

Nàng ta biết hắn nhất định sẽ đi, không phải vì điều kiện mà Ngụy Hoàng đưa ra, mà là vì Hạ Lan Tích.

Nàng ta ngồi dưới đất, nắm chặt tờ giấy mỏng manh kia, dường như muốn thông qua hành động ấy để bóp chết ả đàn bà đáng ghét kia.

"Cho nên chúng ta trộn nước ép Phục Lệ Thảo vào trong thuốc trị thương, nhân lúc Hạ Lan Tích bôi thuốc, băng bó vết thương thì nó sẽ ngấm vào trong máu ả ta, khiến cho ả ta bị độc phát?" Hoắc Tử Nhiêu hỏi tiếp.

"Chỉ cần người mà nương nương sắp xếp bên cạnh Tạ Trăn Ninh đủ nhanh nhạy thì có thể làm bị thương Hạ Lan hoàng hậu, sau đó băng bó cho ả ta mà không ai nghi ngờ, không có gì sơ suất cả." Nguyễn Ngọc nói. "Từ lúc Nam Cương Cửu Thanh Hoàn phát tác đến lúc mất mạng chỉ có nửa canh giờ, chỉ cần Hạ Lan Tích trúng phải thì không còn đường sống nữa."

Chỉ cần ả ta chết thì nàng ta và sư phụ có thể trở lại như trước kia, không ai có thể phá hỏng mối quan hệ giữa họ nữa.

https://thuviensach.vn

Hoắc Tử Nhiêu trầm ngâm trong giây lát rồi nhẹ giọng nói. "Chỉ mong mọi chuyện được thuận lợi."

Nhưng bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân và tiếng người xôn xao gấp gáp. Hoắc Tử Nhiêu và Nguyễn Ngọc nhìn nhau một cái. Nàng ta hiện đang bị cấm túc, không thể có phi tần gì đến thăm nàng ta, vậy thì chỉ có...

"Bệ hạ..."

Hoắc Tử Nhiêu đứng dậy, hơi bất ngờ khi nhìn thấy chàng trai mặc áo bào đen, khôi ngô tuấn tú trước mặt mình. Hoàng đế dẫn không ít người tới đây, lúc này những người đó đều đang đứng trước cửa, giống như là đang đợi mệnh lệnh.

Từ góc của Hoắc Tử Nhiêu nhìn sang, nàng ta chỉ cảm thấy ánh mắt của hoàng đế quá lạnh lùng, giống như là đóng băng, cứ nhìn chằm chằm vào nàng ta. Nàng ta không thể ngờ được rằng mình sẽ thấy được vẻ mặt này từ trên mặt của hoàng đế: không biếng nhác, không ôn hòa, càng không thâm tình, không yêu chiều sủng ái.

Ánh mắt hoàng đế nhìn nàng ta, cứ như thể nàng ta là kẻ thù vậy.

"Bệ hạ..." Hoàng đế bước từng bước tới gần Hoắc Tử Nhiêu. Nàng ta giống như bị một sức mạnh nào đó giữ lại, không dám nhúc nhích một bước, đành phải cố nở một nụ cười. "Sao người lại đến đây?"

Khi cụp mắt xuống, nàng ta nhìn thấy chỗ ống tay áo bào màu đen có một vết thâm lại, hình như là... vết máu?

Lẽ nào Giáng Tuyết Hiên đã xảy ra chuyện? Nhưng không đúng. Cho dù Hạ Lan Tích có chết đi nữa thì hoàng đế cũng nên nghi ngờ Tạ Trăn Ninh như kế hoạch của bọn họ chứ, sao lại cháy tới đây tìm nàng ta tính sổ?

https://thuviensach.vn

"Bệ..." Giọng của nàng ta bỗng nghẹn lại, bởi vì người đàn ông đứng ngay trước mặt kia bỗng nhiên vươn tay ra bóp chặt cổ nàng ta.

Ngón tay của anh thon dài mà mạnh mẽ. Một dũng sĩ từng cầm súng cầm dao, lấy một địch trăm bây giờ đang bóp cổ một mĩ nhân xinh đẹp, trở nên khát máu vô tình như là tu la dưới địa ngục.

Hoắc Tử Nhiêu cảm thấy rất khó thở, mặt cũng từ từ đỏ bừng lên. Nàng ta muốn giãy giụa thoát ra nhưng đối với Dịch Dương mà nói, chế ngự một cô gái mảnh mai quen được nuông chiều thì đơn giản như là trở bàn tay, chút phản kháng của nàng ta hoàn toàn không có tác dụng gì.

Dịch Dương vẫn duy trì tư thế ấy, tiếp tục bước về phía trước. Hoắc Tử Nhiêu bị buộc phải lùi theo bước chân anh, nhanh chóng bị đẩy sát vào vách tường được trang trí xa hoa rực rỡ.

Vách tường trong chính điện của Huệ An Cung được dùng hỗn hợp của tiêu và bùn để trát, là vinh dự to lớn nhất mà nàng ta được ban vào lúc thịnh sủng. Tiêu Phòng, Tiêu Phòng... Trước nay là nơi chỉ hoàng hậu mới có quyền cư trú. Thế mà bây giờ, hoàng đế lại dùng cách thức này để đẩy nàng ta vào địa ngục.

Hoắc Tử Nhiêu dựa lưng vào vách tường, mặt đỏ bừng, miệng hé mở, ngay cả nước mắt cũng tuôn rơi. Nhưng hoàng đế vẫn không có ý định thả nàng ta ra mà từ từ cúi đầu, gần như là chạm vào trán nàng ta.

"Ta chưa từng ra tay với phụ nữ, ngươi là người đầu tiên khiến cho ta phá lệ." Anh nhẹ nhàng nói thế, nhưng những sợi gân xanh trên bàn tay phải thì đang từ từ siết chặt lại.

Lần này, Hoắc Tử Nhiêu không cách nào hít thở được nữa. Nàng ta giống như một con cá bị vớt ra khỏi nước, cố gáng há miệng thật to để làm ra hành động giãy giụa khá buồn cười.

https://thuviensach.vn

Nỗi hoảng loạn ùn ùn kéo đến trong lòng Hoắc Tử Nhiêu, nàng ta cảm giác cơ thể mình cũng từ từ bị nhấc lên khỏi mặt đất. Dịch Dương đã siết cổ nàng ta và nhấc người nàng ta lên.

Hoắc Tử Nhiêu cảm thấy choáng váng, trước mắt ngày càng mơ hồ. Khi chìm vào trong nỗi tuyệt vọng, cuối cùng nàng ta cũng tin rằng có lẽ hôm nay mình sẽ phải chết tại đây.

Sức mạnh siết chặt trên cổ bỗng nhiên được thả lỏng, chân của Hoắc Tử Nhiêu lại chạm đất nhưng lại chao đảo mạnh rồi phịch một tiếng, nàng ta ngã mạnh xuống đất rất thê thảm.

Trán Hoắc Tử Nhiêu đập mạnh vào nền gạch vàng nên lập tức ứa máu ra.

Hoắc Tử Nhiêu che miệng vết thương, dùng chút sức lực cuối cùng trong người để nhìn hoàng đế nhưng chỉ nhìn thấy vẻ cao cao tại thượng và ánh mắt vô cùng lạnh lẽo của hắn.

Khi hoàng đế bóp cổ Hoắc quý phi, cung nữ thái giám xung quanh đã hoảng hốt tới mức đồng loạt quỳ xuống. Đừng nói lên tiến lên ngăn cản, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn chứ nói chi...

"Bệ hạ, thần thiếp... thần thiếp đã làm sai chuyện gì ư?" Nhưng Hoắc Tử Nhiêu vẫn chưa chịu thôi, cố gắng giả vờ ngu ngơ không hiểu để được qua ải. "Tại sao người lại..."

"Ngươi làm sai chuyện gì ư?" Dịch Dương cười lạnh một tiếng. "Ngươi hỏi ta ngươi đã làm sai chuyện gì ư?"

Dịch Dương ngồi xổm xuống đất, ánh mắt căm ghét như là đang nhìn một thứ rác rưởi tanh tưởi, hôi hám. "Xem ra ngươi không chỉ có lòng dạ độc ác mà ngay cả đầu óc cũng không tốt lắm." Anh liếc mắt sang bên cạnh, lập tức nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang có đứng lẫn vào

https://thuviensach.vn

trong đám người, cứ ngỡ rằng anh sẽ không phát hiện ra. "Nếu ngươi đã không nhớ ra thì để ta tìm một người giúp ngươi lấy lại trí nhớ."

Dịch Dương ra lệnh một tiếng, lập tức có hai thị vệ cao to vạm vỡ đè chặt hai vai của Nguyễn Ngọc, động tác hết sức thô lỗ.

"Thả ta ra!" Nguyễn Ngọc vừa định giãy ra thì đã bị thị vệ ấn mạnh vào các khớp trên cánh tay. Thị vệ mà Dịch Dương mang tới đều là những người có thân thủ bất phàm, lúc này chỉ ấn nhẹ vài cái thôi là đã đủ để khiến Nguyễn Ngọc đau đến nỗi không muốn sống nữa.

Quả nhiên, Nguyễn Ngọc đau đến nỗi không còn sức, ngay cả tiếng hét cũng rất ngắn. Vừa kêu xong một tiếng thì cả người nàng ta không còn chút sức, nhũn ra đất, trán toàn là mồ hôi lạnh.

Thị vệ lôi nàng ta đến bên cạnh Hoắc Tử Nhiêu, hai người quỳ cạnh nhau với tư thế đang nhận tội.

Nguyễn Ngọc vừa căm tức vừa thấy nhục nhã, cứ ngửa đầu nhìn Dịch Dương với vẻ hung ác.

"Đã lâu không gặp, Nguyễn cô nương." Dịch Dương thản nhiên nói. "Lần trước ta cho ngươi một con đường sống là muốn cho ngươi một cơ hội để cải tà quy chính, làm lại lần nữa. Nhưng hôm nay gặp lại, xem ra ngươi vẫn không biết cảm kích. Chỉ trong một thời gian ngắn như thế mà đã có thể tạo ra sóng gió thế này, đúng là làm ta phải bội phục."

Nguyễn Ngọc vốn là người cương liệt, thấy sự tình đã bại lộ thì không thẩm giả vờ giả vịt nữa mà chỉ cười lạnh. "Ngụy Hoàng khách khí rồi. Lúc trước ta rơi vào tay ngài, nỗi nhục phải chịu khi ấy vẫn còn nhớ kĩ trong lòng nên luôn muốn tìm cơ hội để báo đáp ngài. Lần nay coi như là đã đạt thành ý nguyện." Giống như là sợ anh chưa đủ tức giận, nàng ta còn bổ sung thêm một câu. "Hạ Lan hoàng hậu có khỏe không? Nhìn vẻ mặt của

https://thuviensach.vn

bệ hạ lúc nãy, e là hoàng hậu đã bị độc phát tác rồi đúng không? Thế nào, cảm giác ôm thi thể của người mình yêu có phải khó quên lắm không?"

Dịch Dương nghe thế thì mặt không chút biểu cảm, có điều trong mắt lóe lên vẻ kì lạ, giống như là một vực sâu nhìn không thấy đáy, sau ngàn năm yên ắng thì cuối cũng vẫn bị khơi dậy sóng gió.

Anh nhìn chằm chằm vào Nguyễn Ngọc một lát, bỗng nhiên cười khẽ. "Ngươi tò mò chuyện này, vậy chi bằng hãy ngẫm lại khi sư phụ ngươi ôm thi thể của ngươi thì sẽ có cảm giác gì?"

Sắc mặt Nguyễn Ngọc lập tức thay đổi.

"Ồ, ngươi vẫn chưa biết sao? May mà hôm nay trẫm triệu kiến sư phụ của người vào cung, bọn ta đã trò chuyện với nhau rất lâu." Anh vẫn cứ mỉm cười. "Nhờ phúc của hắn, e là hoàng hậu của trẫm sẽ không chết dễ dàng như vậy."

Mặt Nguyễn Ngọc đầy vẻ không tin.

Không! Sẽ không trùng hợp thế đâu! Sao hôm nay sư phụ lại vào cung được! Lẽ nào người đã cứu Hạ Lan Tích? Không! Không đâu!

"Cho nên so với việc ở đây khiêu khích trẫm, chi bằng ngươi hãy tìm cho mình một cái chết thích hợp nhất." Dịch Dương từ trên cao nhìn xuống, giọng bâng quơ như đang kể chuyện cười.

"Trẫm khác với các người, rất biết thương tiếc những kẻ hữu tình nên sẽ cho ngươi và sư phụ ngươi chết chung với nhau. các ngươi hãy làm một đôi uyên ương khổ mệnh đi."

Vào thời xưa, trong cung dùng tiêu trát vào vách tường cho thơm và ấm, chỉ sự tốt lành. Thời Hán, chỉ hoàng hậu mới có được vinh dự ấy nên cung điện của hoàng hậu được gọi là Tiêu Phòng Điện.

https://thuviensach.vn

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Tỉnh Lại

Cung điện ấm áp yên ắng như tờ, chỉ có tiếng tí tách nhỏ giọt đang không ngừng phát ra từ chiếc đồng hồ nước. Âm thanh ấy quá mức rõ ràng, giống như là tiếng trống dội vậy.

Dịch Dương nửa nằm nửa ngồi ở bên mép giường, nghiêng đầu nhìn bên cạnh mình, thật lâu mà không nói gì.

Trên chiếc gối màu xanh ngọc, nhồi bằng lông ngỗng là mái tóc dài đen nhánh như một dải lụa óng ả. Sắc mặt của cô gái tái nhợt, ngay cả đôi môi cũng không có chút sức sống, giống như là một cánh hoa vừa héo tàn.

Anh cứ nhìn cô như thế một lúc thật lâu, lâu đến nỗi gần như là chính anh cũng bắt đầu cảm thấy mơ màng. Phải chăng trước nay cô vẫn luôn như thế: mảnh mai nhu nhược, yếu ớt đáng thương.

Cô gái luôn dữ dằn mạnh mẽ trong trí nhớ chẳng qua là ảo giác của anh.

Ngón tay anh khẽ lướt trên gương mặt cô. Nó không hề lạnh lẽo như anh nghĩ, ngược lại còn nóng ấm. Cũng ngay trong lúc cảm nhận được sự ấm áp của cô, anh mới ngạc nhiên phát hiện ra không ngờ tay của mình đã trở nên lạnh lẽo như thế.

Bàn tay phải từ từ siết chặt, anh nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện lên những lời mà Tô Kị đã nói với mình vào nửa canh giờ trước.

https://thuviensach.vn

"Trước nay chưa từng có ai uống thuốc giải sau khi độc đã phát tác cho nên ta không biết kết quả sẽ thế nào." Nói tới đây, hắn dừng lại một chút, như là lấy thêm chút sức lực thì mới có thể nói hết những lời tiếp theo. "Nhưng nếu như trước khi trời sáng mà nàng ấy vẫn chưa tỉnh lại thì có lẽ... thuốc giải không thể giải sạch độc tố trong người của nàng ấy, vậy thì chỉ có thể mặc cho chất độc ngấm vào lục phủ ngũ tạng, mất đi tính mạng."

Một câu nói có nội dung hãi hùng như thế mà sau khi nghe xong Dịch Dương lại không có phản ứng gì quá lớn, chỉ nhẹ nhàng nói: "Vậy thì làm phiền Công Tôn đợi thêm một lát nữa. Qua đêm hôm nay, chúng ta sẽ tính sổ với nhau sau."

Tô Kị không nói gì, còn anh thì cũng chẳng có tâm trạng nào mà nhìn phản ứng của hắn ta nên vừa nói xong là lập tức về cung điện, quay lại bên cạnh cô.

Nhìn thời gian trôi qua từng phút từng giây, anh cảm thấy sự trấn tĩnh mà mình gắng sức duy trì cũng sắp trôi đi mất, mọi thứ sắp đến bên bờ vực của sự tuyệt vọng.

Anh bỗng nhiên đến gần, ôm cô ra khỏi chiếc chăn ấm, kéo sát vào lòng mình. Cơ thể của cô mềm mại, mang theo hương thơm thoang thoảng. Hơi thở quen thuộc lượn lờ quanh mũi anh, nhưng lại khiến cho tim anh se thắt.

Tay ôm choàng lấy eo cô, anh cúi đầu hôn lên trán cô, thì thầm thật nhỏ: "Lâm Lâm, Lâm Lâm... em tỉnh lại đi, đừng ngủ nữa. Lâm Lâm..."

Anh cảm thấy mình không thể nào nói tiếp được nữa vì một nỗi bất lực và hối hận chưa từng có đã trào dâng trong lòng anh.

Anh đã quá sơ suất.

https://thuviensach.vn

Lẽ ra sau khi biết cô đã trúng độc, anh phải đoạt được thuốc giải bằng bất cứ giá nào mới đúng. Anh không nên tin tưởng vào sự bảo đảm an toàn của Tô Kị, càng không nên nghĩ rằng kéo dài thêm vài ngày nữa thì cũng sẽ không sao.

Cô trở nên thế này, tất cả đều là lỗi của anh.

Rõ ràng mới đêm hôm qua thôi, cô vẫn còn tươi cười và đứng bên cửa sổ cắm hoa, trò chuyện với anh đủ mọi thứ trên đời. Hoa đào rực rỡ, ngón tay cô thon dài như bút ngọc đan chen vào đó khiến anh không thể nào rời mắt được.

Nhưng chỉ mới có một ngày, thế mà cô đã nằm trong lòng anh, không chút sức sống, bất tỉnh nhân sự. Có lẽ ngay cả tính mệnh cũng sẽ nhanh chóng mất đi.

Anh cảm thấy rất hoang đường.

Bảo vệ tổ quốc bao năm nay, anh tự nhận là mình có thể gánh vác được trách nhiệm trên vai, nhưng kết quả là lại không thể bảo vệ được người mình nên bảo vệ nhất.

Anh như thế, làm sao bảo cô tin tưởng rằng anh yêu cô được?

Sự hoài nghi của cô, thì ra là cũng có lý.

Anh ôm Thương Lâm càng chặt hơn, môi vẫn đặt trên trán cô. "Lâm Lâm, em có nghe được những lời anh nói không? Em mở mắt ra đi, đừng ngủ thế nữa." Nhọc nhằn hít sâu một hơi, anh cố gượng nở nụ cười. "Chỉ cần em tỉnh lại, anh sẽ làm bất cứ điều gì em muốn. Cho dù em muốn... muốn rời xa anh thì anh cũng..."

Giọng bỗng nhiên bị nghẹn lại, anh im lặng giây lát rồi khi lên tiếng thì lập tức nuốt lời. "Không, Thương Lâm, em nghe anh nói này. Em tỉnh

https://thuviensach.vn

lại đi, về lại bên cạnh anh, trừng phạt anh mỗi một chuyện mà anh đã làm sai, đánh hay mắng cũng tùy em hết, chỉ cần... em đừng rời xa anh..."

Câu cuối cùng, anh nói một cách ngắt quãng, bởi vì nghẹn ngào.

Màn đêm đen kìn kịt từ từ được vén lên, Dịch Dương cứ ôm Thương Lâm nằm trên giường như thế, ánh mắt thì nhìn chằm chằm vào khung cửa sổ đang được mở ra một nửa.

Sống trên đời hơn hai mươi mấy năm nay, anh chưa từng có cảm giác sợ trời sáng đến thế. Lòng anh đang không ngừng kêu gào: chậm một chút, chậm một chút thôi, cho chúng tôi thêm chút thời gian nữa.

Nhưng bầu trời bên ngoài vẫn dần dần hé sáng.

Đầu tiên là những tia sáng màu vàng cam, sau đó dần trở nên đỏ hơn, nhuộm rực cả không gian, khiến những áng mây dày cũng thêm ấm áp. Ánh dương chiếu khắp bốn phương, ngay cả giấy dán cửa sổ cũng được nhuộm màu sáng rực. Ngọn nến trên chiếc giá bằng vàng đã sớm tàn lụi nhưng trong điện không hề tăm tối nữa vì ánh ban mai đã soi vào, giống như là có một gáo nước vừa được dội vào một thau mực đậm đặc khiến cho màu đen dần dần bị xua tan, để lộ ra vẻ muôn hồng nghìn tía bị che giấu bên dưới, sự phồn hoa đều hiển hiện trước mắt mọi người.

Anh nhìn căn phòng sáng trưng với vẻ gần như là ngơ ngác, cảm thấy người như bị ai đó rút hết xương, không còn chút sức lực nào nữa.

Trời sáng rồi! Còn cô, thì vẫn chưa tỉnh lại.

Nhắm mắt lại, có thứ gì đó vừa trượt ra khỏi khóe mắt anh, khiến cho anh phát ra tiếng cười trầm khàn: "Ha ha..."

Lần khẩn cầu van xin duy nhất trong đời, lần đầu tiên có ý muốn giữ một người lại bên cạnh mình một cách mãnh liệt như thế nhưng kết quả

https://thuviensach.vn

cuối cùng lại khiến người ta tuyệt vọng đến vậy.

Ông trời, người cũng thật tàn nhẫn với anh!

Những ngón tay mềm mại xoa lên má anh, mang theo cảm giác hơi lạnh lẽo, khiến cho anh lập tức trở nên cứng đờ như hóa đá.

"Em chết thì anh vui đến như vậy sao? Vui đến nỗi rơi nước mắt như thế?"

Anh từ từ cúi đầu thì thấy Thương Lâm đang nằm trên ngực mình, tuy sắc mặt vẫn còn hơi tái nhưng môi thì đã nở một nụ cười.

"Lâm Lâm..." Anh vẫn chưa kịp hoàn hồn lại, cả buổi trời mới có thể thốt ra được hai tiếng này.

"Hửm..." Cô từ tốn trả lời. "Vừa tỉnh lại là đã nhìn thấy anh phát điên ra đó, đúng là làm người ta sợ chết khiếp."

Anh không trả lời mà chỉ ôm thân mình của cô, siết chặt vòng tay, siết thật chặt, cuối cùng ôm riết cô vào người mình.

"Lâm Lâm..." Giọng của anh tràn ngập cảm giác hân hoan sau cơn tuyệt vọng. "Em tỉnh rồi!"

"Ừ, em tỉnh lại rồi đây." Dường như Thương Lâm hiểu được tâm trạng của Dịch Dương nên dịu dàng nép vào lòng anh, không hề phản kháng. "Em tỉnh lại rồi đây, không bao giờ đi đâu nữa hết."

***

Tin hoàng hậu tỉnh lại nhanh chóng truyền khắp Tiêu Phòng Điện. Nhập Họa phập phồng lo sợ suốt cả đêm nay quỳ trước giường của Thương Lâm, mắt rưng rưng lệ, dáng vẻ như muốn khóc mà không dám khóc.

https://thuviensach.vn

Thương Lâm đã được nghe Dịch Dương kể lại việc mình bị độc phát, vừa tìm được đường sống từ cửa địa ngục nên nghĩ chắc có lẽ nha đầu kia đã bị hoảng loạn không ít.

Cô vỗ nhẹ vào tay Nhập Họa, dịu dàng an ủi. "Đừng buồn nữa, chẳng phải ta đã không sao rồi đấy ư?"

"Công chúa, người làm nô tì sợ chết đi được..." Nhập Họa nghẹn ngào nói, cuối cùng thì không kiềm được nước mắt nữa. "Nếu người xảy ra mệnh hệ gì thì nô tì cũng..."

"Nhập Họa!" Dịch Dương ngắt lời nàng ta. "Đi truyền lệnh xuống dưới, bảo bọn họ dẫn tên thị vệ đã đút thuốc cho hoàng hậu lên đây."

Người Nhập Họa run lên, biết là mình đã nói những câu khiến Ngụy Hoàng không vui. Công chúa hôn mê không biết, nhưng nàng ta chỉ nghe kể lại chuyện bệ hạ nổi trận lôi đình trong Huệ An Cung thôi là cũng đủ thấy kinh hãi.

"Dạ!" Nàng ta nhẹ nhàng đáp rồi cung kính lui ra ngoài.

Dịch Dương ngồi bên mép giường, nắm lấy bàn tay trái thò ra khỏi chăn của Thương Lâm, vừa vuốt ve vừa nói: "Em ổn chứ?"

Thương Lâm khẽ mỉm cười. "Vẫn ổn." Thật ra cô vẫn cảm thấy bụng rất đau, giống như là đang có người dùng cây gậy khuấy vào trong ấy vậy, khiến cô cắn chặt răng mà vẫn phải toát mồ hôi lạnh.

Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe và sắc mặt mệt mỏi của Dịch Dương, cô lại không nỡ khiến anh phải lo lắng nữa.

Hay là để lát nữa gặp thái y rồi hỏi sau.

https://thuviensach.vn

Có điều... cô nhớ lại mệnh lệnh kì lạ vừa rồi của Dịch Dương, có chút khó hiểu. Tên thị vệ đã đút thốc giải cho cô?

***

Người tiến vào đúng là một tên thị vệ, hơn nữa còn là một người xa lạ mà Thương Lâm chưa từng gặp. Vừa quay về từ quỷ môn quan nên đầu óc Thương Lâm vẫn còn trì trệ, đành phải nhìn Dịch Dương với vẻ ngơ ngác.

Dịch Dương không hề nhìn cô mà chỉ lạnh lùng nói với thị vệ kia. "Người qua đây xem thử đi."

Thị vệ không có phản ứng gì khác thường mà chỉ bình tĩnh đi đến trước giường, trực tiếp đưa tay bắt lấy cổ tay cô.

Thương Lâm không nén được sự ngạc nhiên. Trong cung nam nữ luôn giữ khoảng cách nghiêm ngặt, cho dù thái y bắt mạch thì cũng phải đặt trên cổ tay cô một chiếc khăn tay mỏng, thế sao người đàn ông này lại trực tiếp như thế?

Nhìn thần sắc hơi âm trầm của hắn ta, cộng thêm thuốc giải của Nam Cương Cửu Thanh Hoàn...

"Tô... Kị?"

Tay gã thị vệ thoáng cứng đờ, một lúc sau mới ngước mắt lên nhìn cô. "Hoàng hậu nương nương."

Hắn đang ngầm thừa nhận tiếng gọi của cô sao?

"Là ngươi cho ta uống thuốc giải sao?"

Tô Kị không trả lời nhưng Thương Lâm vẫn có thể tìm thấy đáp án từ sắc mặt của hắn. Nhất thời, cô cảm thấy tâm trạng hơi bối rối. Thương Lâm đang định nói gì đó thì Tô Kị đã lấy tay về, lùi ra sau vài bước. "Bệ hạ,

https://thuviensach.vn

hoàng hậu đã không còn gì đáng lo nữa, chỉ cần uống thêm vài thang thuốc là có thể trừ sạch chất độc trong cơ thể."

Dịch Dương gật đầu.

Mặt Tô Kị không chút cảm xúc. "Vậy thảo dân xin phép ra ngoài để kê thuốc cho nương nương." Nói xong liền quay người ra khỏi điện mà không chút do dự, không hề nhìn Thương Lâm thêm chút nào nữa.

Thương Lâm nhìn theo bóng lưng hắn, có hơi ngơ ngác. "Hắn ta..."

Dịch Dương bế cô lên, đặt trên chiếc nệm màu xanh có thêu hoa hải đường bằng kim tuyến. "Hắn thấy áy náy trong lòng nên muốn chuộc tội ấy mà."

Thương Lâm vẫn cảm thấy hơi khó hiểu.

"Vừa nãy anh quên nói với em, người hại em độc phát ngoài Hoắc Tử Nhiêu ra thì còn có Nguyễn Ngọc, đệ tử của Tô Kị."

Thương Lâm nhìn anh một lát, cảm thán tự tận đáy lòng. "Cô ta đúng là bám riết không tha mà!"

Dịch Dương khẽ nhếch môi lên, dường như là đang cười nhưng nụ cười ấy trông hết sức miễn cưỡng. Anh đưa tay nâng mặt cô lên, thì thầm. "Xin lỗi em..."

"Xin lỗi em?" Cô ngạc nhiên. "Tại sao lại xin lỗi em?"

"Khiến em gặp phải chuyện thế này, đây đều là lỗi của anh."

Anh nhớ lại khoảnh khắc cô nhắm mắt nằm trong lòng mình. Sự hoảng loạn khi đó đến nay anh vẫn còn nhớ rõ như in. Cảm giác nay anh chưa bao giờ phải trải qua trong đời, chỉ vì lỗi lầm của anh mà mọi chuyện mới trở nên như thế.

https://thuviensach.vn

Thậm chí khi tính mệnh của cô đang trong cơn nguy cấp thì người cứu cô cũng không phải là anh.

Anh nhìn Tô Kị ôm cô vào lòng, đút cô uống thuốc, hành động không có chút gì là chần chừ do dự. Anh biết chắc chắn Tô Kị cũng hiểu rằng sở dĩ hắn có thể ngang nhiên hành động trước mặt anh như thế là vì trong tay hắn đang giữ thuốc giải của Thương Lâm. Nhưng vào thời khắc hắn giao thuốc giải ra, con át chủ bài cuối cùng của hắn cũng đã mất đi.

Rõ ràng Tô Kị hiểu rất rõ điều này nhưng lại vẫn bất chấp tất cả để cứu cô.

Khi anh đang chìm trong cơn phiền não vì tự trách và đố kỵ thì Thương Lâm lại đột nhiên muốn khóc vì những lời của anh.

Trong thời khắc đứng giữa làn ranh sống chết, cô cứ ngỡ rằng mình sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa. Khi đó cô mới phát hiện ra rằng thì ra mình còn có rất nhiều lời muốn nói mà chưa nói với anh.

Thậm chí cô còn chưa kịp nói với anh quan hệ sâu xa của bọn họ.

Lần đầu tiên bọn họ gặp nhau thực sự.

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Chọn Lựa

Lần đầu tiên bọn họ gặp nhau thực sự.

Không phải ở nhà Chu Tuấn, cũng không phải trong hoàng cung Đại Ngụy xa lạ này, mà là trong cái ngõ tối, từ rất lâu, rất lâu về trước. Cô là một cô gái hoảng hốt bất lực khi gặp phải cướp giật, anh là một sĩ quan thấy chuyện bất bình, ra tay tương trợ. Mối nhân duyên vô tình kết nối này đã được chắp nối lại sau nhiều năm, ở một khoảng không gian khác.

"Em cứ tưởng là sau này sẽ không còn được gặp anh nữa..." Cô thì thầm. "Lúc đó, em thật sự rất sợ hãi."

Cô rất sợ phải rời xa anh. Nhưng bây giờ, cô vẫn còn đang sống, anh vẫn ở bên cạnh cô, tay nắm chặt tay, mắt nhìn vào mắt, cô cảm thấy trên đời này không còn gì tốt đẹp hơn thế nữa.

Những thấp thỏm bất an, ấm ức hay rối rắm lúc trước nay đã không còn quan trọng nữa rồi.

"Dịch Dương..." Cô gọi tên anh, cả người dựa vào lòng anh. "Em đã làm anh sợ hãi phải không? Xin lỗi anh, sau này sẽ không như thế nữa."

Cô vẫn còn nhớ, vào khoảnh khắc cuối cùng trước khi ngất đi, cô đã nhìn thấy ánh mắt hoảng loạn của anh. Điều đó đã thể hiện sự quan tâm anh dành cho anh một cách rõ ràng nhất.

https://thuviensach.vn

Anh không hề lừa gạt cô. Bây giờ anh thực sự đặt cô lên vị trí hàng đầu trong trái tim mình, giống như cô đối với anh vậy.

Dịch Dương im lặng giây lát. "Anh nói rồi, tất cả đều là lỗi của anh, là do anh không bảo vệ em cho tốt, em muốn trách mắng anh thế nào cũng được cả."

Chỉ cần đừng rời xa anh!

Cho dù Thương Lâm cố gắng không để lộ sự đau đớn của mình ra ngoài nhưng cuối cùng Dịch Dương vẫn phát hiện ra, biểu hiện cụ thể của sự phát hiện ấy chính là sau khi cho cô uống thuốc, anh còn căn dặn thêm. "Uống thuốc xong thì nằm nghỉ thêm chút nữa, sau đó sẽ khỏe hơn nhiều."

Bởi vì vừa trở về từ quỷ môn quan nên Thương Lâm rất nghe lời, cho dù thuốc ấy có đắng gần chết thì cũng không than phiền gì, chỉ ngoan ngoãn im lặng mặc cho anh đút thuốc.

Nhưng khi uống đến ngụm thuốc cuối cùng, một cơn đau đớn bỗng nhiên kéo tới khiến cô không nhịn được mà phải ho lên, phun toàn bộ ngụm thuộc còn chưa kịp nuốt xuống ra, làm bẩn quần áo của hai người.

Bị anh nhìn thấy vẻ chật vật thảm hại của mình như thế, Thương Lâm cảm thấy hơi xấu hổ, dùng khăn che miệng lại định lánh đi nhưng Dịch Dương nhanh tay kéo cô lại rồi nương theo động tác của cô, giúp cô lau miệng.

Sắc mặt của anh vẫn rất thản nhiên, duy chỉ có ánh mắt là hết sức ôn hòa, động tác lau miệng cũng hết sức nhẹ nhàng và cẩn thận, giống như cô được làm bằng sứ dễ vỡ vậy.

"Dịch Dương..." Cô thì thào.

https://thuviensach.vn

Anh hít sâu một hơi, mỉm cười với cô. "Sao lại giống hệt một đứa con nít thế này."

Cô đỏ bừng mặt, vừa định phản bác thì anh bỗng nhiên cúi đầu xuống, hôn lên môi cô.

Chỉ là một chiếc hôn rất nhẹ, cho cô có cơ hội phản kháng, chỉ cần cô không muốn là có thể kết thúc nhưng cô lại không đẩy anh ra.

Trong mắt anh lóe lên vẻ vui sướng, động tác cũng dần trở nên nồng nhiệt hơn.

Khi môi anh rời khỏi môi cô thì cả hai người đều phải thở hổn hển. Dịch Dương đưa ngón tay cái lên vuốt ve cánh môi hồng của cô, cười trêu cợt. "Thuốc đắng như vậy, thế mà em lại không than vãn gì."

Anh đang... cảm nhận vị thuốc trong miệng của cô ư?

Thương Lâm bối rối nên lập tức gạt tay của anh ra. "Anh phiến chết đi được..."

Sự hờn dỗi không có chút uy lực này chỉ có thể khiến cho Dịch Dương cong môi mỉm cười, tim thì cảm thấy như tan chảy.

***

Cũng trong ngày hôm ấy, khi Thương Lâm biết được chuyện Dịch Dương đã bóp cổ Hoắc Tử Nhiêu trong cơn thịnh nộ thì kinh ngạc đến nỗi mắt cũng trợn tròn lên.

Khi Dịch Dương đến chỗ cô, cô liền không nhịn được mà phải truy hỏi. "Anh trở mặt với Hoắc Tử Nhiêu luôn rồi sao?"

Dịch Dương tỏ vẻ chẳng có gì to tát. "Không phải là trở mặt với Hoắc Tử Nhiêu, nói chính xác hơn là trở mặt với Hoắc Hoằng."

https://thuviensach.vn

Thì cô cũng định nói thế mà!

Thấy sắc mặt Thương Lâm vẫn còn nghi hoặc, Dịch Dương nghĩ một chút rồi nói: "Ừm, em có biết tại sao Nguyễn Ngọc lại có thể vào cung được không?"

Thương Lâm lắc đầu. "Em vốn tưởng cô ta to gan lớn mật, lại có bản lĩnh nên tự nghĩ cách trà trộn vào hoàng cung nhưng sau đó lại cảm thấy hoàng cung đại nội đâu dễ gì sơ suất như thế, cho nên..."

"Là Hoắc Hoằng đưa cô ta vào." Dịch Dương nói thẳng. "Anh nghĩ chắc chắn là cô ta tự mình chạy tời Hoắc phủ hiến kế, miệng lưỡi khéo léo nên khiến Hoắc Hoằng tin tưởng vào kế sách của cô ta, vì thế mới đưa cô ta vào cung để trợ giúp cho Hoắc Tử Nhiêu một tay. Lần này, kế hoạch của bọn chúng vừa có thể lấy mạng em vừa có thể mượn tay anh xử lí Tạ Trăn Ninh trong cơn phẫn nộ, vậy thì sau này Hoắc Tử Nhiêu có thể độc bá hậu cung này rồi."

"...Đúng là độc ác!" May mà trùng hợp là hôm ấy Tô Kị có mặt trong cung, và Dịch Dương cũng không hề u mê như Hoắc Hoằng đã nghĩ, không hề rơi vào bẫy của Hoắc Hoằng giăng ra.

Đợi đã!

Thương Lâm lập tức ngẩng đầu lên. "Lần này anh trở mặt với Hoắc Tử Nhiêu, vậy há chẳng phải bọn chúng đã biết..."

"Biết sự u mê của anh trước kia đều là giả vờ, biết thật ra anh đã sớm phát hiện Hoắc Hoằng có ý đồ gì, càng biết rõ anh luôn đề phòng bọn chúng." Dịch Dương bình thản nói tiếp. "Đúng vậy, bọn chúng đã biết hết tất cả."

Trong nhất thời, Thương Lâm không biết nên nói gì mới phải nên đành giữ im lặng.

https://thuviensach.vn

Dịch Dương nhìn thấy thần sắc của cô thì nói: "Em đừng có tự trách mình nữa, chuyện lần này không thể trách được em. Thật ra lần này Hoắc Hoằng đưa Nguyễn Ngọc vào cung, muốn lấy mạng em là mục đích quan trọng, nhưng nguyên nhân quan trọng nhất lại không phải vì điều này."

"Vậy thì vì cái gì chứ?"

Dịch Dương cười trào phúng, sau đó từ tốn giải thích. "Vẫn là lí do trước đó thôi, lão ta muốn thử anh." Điều khác biệt duy nhất chính là lần này anh không thể che giấu mà đã bị hắn thăm dò ra.

Thương Lâm rối rắm một lát, cuối cùng vẫn không nhịn được mà phải nói. "Anh không nên kích động như thế. nếu anh không ra tay với Hoắc Tử Nhiêu thì em cảm thấy vẫn có thể diễn thêm một thời gian nữa. Bây giờ bị lão ta phát hiện ra rồi, sau này anh sẽ càng thêm nguy hiểm."

"Cô bạn nhỏ Thương Lâm IQ chỉ có 80 ơi, để chú bộ đội giải thích cho em nghe nhé." Dịch Dương xoa đầu cô, giọng hết sức sâu xa. "Điều thâm hiểm nhất trong lần thăm dò này của Hoắc Hoằng là ở chỗ chỉ cần em không chết thì lão ta liền có thể phát hiện ra vấn đề. Bất luận anh âm thầm qua lại với Tô Kị hay là có bản lĩnh to lớn, có thể giải được kì độc của Nam Cương thì cả hai đều chứng minh anh hoàn toàn khác với cái gã Từ Triệt mặc cho hắn điều khiển trước kia. Nếu đã không thể giấu được nữa thì sao phải cố gắng giấu giếm chứ? Anh đóng kịch mệt không nói, còn khiến lão ta xem trò cười chứ được gì."

Thương Lâm nghe anh nói thế thì á khẩu không nói được gì, đành phải ngoan ngoãn lắng nghe chỉ bảo. Lòng dạ của đệ nhất gian thần quả là cẩn trọng, cô và Dịch Dương đã cẩn thận đến thế mà vẫn còn bị lão ta nhìn ra sơ hở, ba lần bảy lượt thăm dò, khiến người ta không kịp đề phòng.

Dịch Dương thấy cô không nói chuyện nữa thì thầm thở dài một hơi rất khẽ.

https://thuviensach.vn

Cô bảo anh cố nhẫn nhịn, tiếp tục đóng kịch với Hoắc Tử Nhiêu. nhưng đối mặt với người dám cả gan ra tay hãm hại cô, làm sao anh có thể nhịn được nữa chứ?

không trút được cơn giận này, lòng anh khó mà yên được.

***

Loại độc này phát tác rất nhanh, nhưng một khi được giải thì khỏe lại cũng rất chóng. Hai ngày sau là Thương Lâm đã có thể bước xuống giường, đi lại hoạt bát. Cũng trong lúc này, chuyện Hoắc quý phi hạ độc Hạ Lan hoàng hậu và cố tình đổ tội cho Tạ thứ nhân cũng bị tung ra, khiến cho trong triều từ trên xuống dưới đều hoang mang.

Vì chuyện này, Hoắc Hoằng dâng tấu sớ lên tự thỉnh tội, nói là không biết dạy con, phụ với hoàng ân. Trong tấu sớ, ông ta dành những dòng khá dài để trách tội con gái mình, nói nàng ta ghen tuông đố kị thành tánh, không biết thời thế, không xứng hầu hạ thánh thượng nên bất luận bệ hạ có xử lý thế nào thì ông ta cũng không dám có nửa lời oán hận.

Phải thừa nhận là tấu sớ này viết rất chuẩn, lời lẽ uyển chuyển khéo léo nên đã biến chuyện Hoắc Tử Nhiêu độc hại hoàng hậu thành chuyện nữ tử trong hậu cung tranh sủng, lục đục với nhau. Hoắc Hoằng thân là rường cột của triều đình, con gái gây ra chuyện như vậy, tuy ông ta cũng có sai nhưng dù sao thì không thể trách tội quá nặng. Nếu hoàng đế cố ý trừng trị lão ta vì chuyện này thì ngược lại càng chứng tỏ hoàng đế không biết nặng nhẹ, càng tôn thêm sự khắng khái, lỗi lạc như trung thần của lão ta.

Nhưng Thương Lâm lại quan tâm đến chuyện khác hơn. Cô đọc đi đọc lại, nghiền ngẫm tấu sớ này xong thì hơi ngạc nhiên. "Hoắc Hoằng... lão ta định không màng đến con gái mình nữa ư?"

"Thí xe giữ tướng mà." Dịch Dương trả lời rất ngắn gọn. "Lão ta thăm dò ra được thực lực của anh, cái giá phải trả là mất đi một quý phi đã vất vả

https://thuviensach.vn

nâng đỡ bao năm nay. Tuy hơi lỗ vốn nhưng đó là cách lựa chọn tốt nhất hiện nay."

Thương Lâm vẫn thấy khó mà chấp nhận được. "Là lão ta đưa Nguyễn Ngọc đến chỗ Hoắc Tử Nhiêu, thế mà bây giờ xảy ra chuyện thì lại bỏ mặc cô ta không quan tâm đến, kẻ làm cha như thế đúng là..."

Thấy vẻ ngạc nhiên của cô, Dịch Dương nhìn cô như là nhìn một con thú cưng. "Đừng nói Hoắc Hoằng có một đống con trai con gái, cho dù lão ta chỉ có mình Hoắc Tử Nhiêu thì vì nghiệp lớn mà hy sinh cô ta cũng là chuyện rất bình thường." Anh dừng lại một chút. "Hơn nữa Hoắc Tử Nhiêu cũng chỉ là thứ nữ, có lẽ trước kia cũng không được yêu thương bao nhiêu."

"Không thương thì sao lại đưa cô ta vào cung là quý phi?" Nhưng lời vừa nói ra thì Thương Lâm lập tức tỉnh ngộ. Bởi vì không yêu thương nên mới đưa vào cung chứ sao. Hoắc Hoằng đã có ý mưu phản từ lâu, đứa con gái từng hầu hạ Từ Triệt này đã định sẵn sẽ là một vật hy sinh, nửa đời sau còn không biết phải sống thế nào nữa nè!

Nghĩ đến đây, cô liền cảm thấy rất tò mò. Rốt cuộc thì vì sao Hoắc Tử Nhiêu lại chịu vào cung làm một vật hy sinh?

"Đúng rồi!" Cô lại nhớ ra một chuyện. "Anh tính xử lý hai người Tô Kị và Nguyễn Ngọc thế nào đây?"

Sắc mặt Dịch Dương hơi thay đổi. "Em cảm thấy thế nào?"

"Em thấy thế nào thì có ích gì chứ, phải xem sự sắp xếp của anh." Thương Lâm nói. "Nhưng anh định giết Tô Kị sao?"

Cô không thể giấu được chút lo lắng trong giọng nói của mình. Dịch Dương nghe thấy, lòng cũng cảm thấy hơi khó chịu.

https://thuviensach.vn

"Nếu em không muốn anh giết hắn ta thì anh sẽ không giết." Anh bình thản trả lời.

Thương Lâm bị ý tứ trong lời nói của anh làm ngạc nhiên. "Anh không cần vì em mà thay đổi kế hoạch của mình, em không có bốc đồng như vậy."

Dịch Dương nghe thế thì chỉ bật cười. "Đương nhiên anh phải vì em mà thay đổi kế hoạch rồi. Chuyện em không thích, nếu không vì bất đắc dĩ thì anh sẽ không làm. Có điều anh tự biết chừng mực, em không cần lo những thay đổi nhỏ ấy sẽ có gì nguy hại đến anh." Anh ngừng một chút rồi nói tiếp. "Cho nên em có thể yên tâm mà nói ra suy nghĩ của mình, còn thay đổi thế nào thì anh sẽ suy nghĩ."

Cách nói như thế, quả là yêu thương chiều chuộng cô hết mực.

Có lẽ Thương Lâm cũng đã hiểu được tấm lòng của anh nên khi nghe được những lời này, cô không còn xấu hổ như trước nữa mà chỉ nhoẻn miệng cười.

"Hay là anh tự quyết định đi." Cô nói. "Bất luận anh quyết định thế nào thì em cũng không có ý kiến gì."

Tuy Tô Kị đã cứu cô nhưng nếu không có hắn thì cô cũng sẽ không trúng độc. Cảnh ngộ của cô và Dịch Dương đã nguy hiểm lắm rồi, cô không có nhiều lòng từ bi để quan tâm đến người khác nữa.

Cho nên mọi chuyện cứ giao cho Dịch Dương xử lí đi.

Cô vừa nói thế, bỗng nhiên cảm thấy mình như trở lại thời thơ bé. Mẹ cô tái hôn lần nữa, cha dượng của cô là một người hiền lạnh trung hậu, luôn đứng sau làm chỗ dựa cho mẹ cô như một ngọn núi vững chắc, ngay cả cô cũng có chỗ dựa theo. Từ đó về sau, hễ gặp phải khó khăn gì là cô lại giao cho ông, còn mình thì chỉ cần ngồi chờ kết quả là được.

https://thuviensach.vn

Hết sức yên tâm!

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Ban Chết

Dịch Dương nhanh chóng đưa ra quyết định: Hoắc Tử Nhiêu bị ban rượu độc, tội danh là độc hại hoàng hậu, làm loạn hậu cung. Chứng cứ vững như núi, bất cứ ai cũng không thể nói anh xử lý thế là quá tàn nhẫn mà chỉ có thể đứng nhìn quý phi nương nương từng được vinh sủng nhất hậu cung rơi vào kết cục thê thảm này.

Một ngày trước khi tiễn nàng ta đi, Thương Lâm cầm tấu sớ Hoắc Hoằng viết thật lâu, bỗng nhiên lên tiếng. "Ngày mai em muốn đi gặp Hoắc Tử Nhiêu một lần."

Dịch Dương nhíu mày hỏi: "Em gặp cô ta làm gì? Lại gặp vào lúc này nữa chứ?"

"Em cảm thấy đây là một cơ hội tốt, có lẽ ta có thể thăm dò được tin tức gì đó từ cô ta."

"Anh chưa từng hi vọng nghe ngóng được tin tức gì từ cô ta nên em không cần phải mạo hiểm như vậy." Dịch Dương nhẹ nhàng nói. "Cô ta đã là người sắp chết, em đi gặp cô ta biết đâu lại gặp phải chuyện gì thì sao, đừng có đi."

Thương Lâm khẽ cau mày, đảo mắt vài vòng rồi lập tức quay sang níu lấy ống tay áo anh, nịnh nọt. "Anh tin tưởng em một chút có được không. Em có kế hoạch của em, chắc chắn sẽ không gây phiền phức gì cho anh đâu, nói không chừng còn giúp được cho anh nữa ấy chứ!"

https://thuviensach.vn

"Giúp được cho anh?" Dịch Dương nhướng mày. "Bản thân em đừng có xảy ra chuyện là đã giúp anh nhiều lắm rồi."

Khinh người quá mức mà!

Thương Lâm cắn môi, nhìn anh một lúc thật lâu rồi đột nhiên nhào tới, hôn chụt lên môi anh một cái thật nhanh.

Thấy anh ngớ người ra như dự đoán của mình, cô chớp chớp mắt, làm mặt vô tội. "Nếu anh đồng ý thì em sẽ hôn anh thêm cái nữa."

Dịch Dương liếc xéo cô một cái, đưa tay kéo cô về phía mình, dán môi lên môi cô tạo thành một nụ hôn sâu và dài, sau đó anh vuốt ve làn môi sưng đỏ của cô, thở dốc. "Nếu em đã dùng mỹ nhân kế mà anh còn không đáp ứng thì chẳng phải khiến em mất mặt rồi sao."

Thương Lâm bị anh hôn tới nỗi nghẹt thở nên chỉ có thể đỏ mặt và lườm anh, sau đó thở hổn hển.

***

Tuy Dịch Dương không thích lắm nhưng sau khi bị mỹ nhân kế của Thương Lâm mê hoặc, anh vẫn phải đồng ý cho cô đi gặp Hoắc Tử Nhiêu. Có điều trước khi đi, anh căn dặn những người bên cạnh cô thật cẩn thận, nhất đỉnh phải chăm sóc cô cho tốt.

Hoắc Tử Nhiêu vẫn bị giam lỏng ở Huệ An Cung. Lúc Thương Lâm tới thì thấy nàng ta đang ngồi ngẩn ngơ bên cửa sổ. Bây giờ đã sắp sang tháng tư, nàng ta mặc một bộ váy màu trắng mềm mại, bên ngoài khoác một chiếc áo rộng đính ngọc lưu ly trắng, mái tóc búi trễ nải, trông hết sức giản dị. Thương Lâm quen nhìn nàng ta ăn mặc, trang điểm lộng lẫy, tư thái cao quý ngạo mạn, nay thấy nàng ta không tô son điểm phấn thì cảm thấy dường như nàng ta nhỏ đi vài tuổi, hệt như một cô em gái.

https://thuviensach.vn

Thật ra tính cho kỹ thì năm nay Hoắc Tử Nhiêu cũng chỉ mới hai mươi tuổi, còn nhỏ hơn cô ở hiện đại nhiều.

Nghe được động tĩnh từ phía sau, nàng ta từ từ quay đầu lại, vẻ mặt hơi ngạc nhiên. "Hoàng hậu nương nương?"

"Hoắc quý phi." Thương Lâm mỉm cười, coi như chào hỏi nàng ta.

Hoắc Tử Nhiêu nhìn cô một lát rồi cười xùy một tiếng. "Ngươi đúng là không chết thật."

Bởi vì Dịch Dương phong tỏa tin tức nên Hoắc Tử Nhiêu bị nhốt trong Huệ An Cung không thể biết được tình hình bên ngoài, cũng không thể biết được tình trạng của Thương Lâm lúc này.

Thậm chí nàng ta còn không biết mình đã bị phán tử hình.

"Đúng vậy, bổn cung không chết, cho nên đến thăm ngươi." Thương Lâm ngồi xuống bên cạnh Hoắc Tử Nhiêu. "Không biết gần đây muội muội có thấy ăn không ngon, ngủ không yên không?"

"Ăn không ngon ngủ không yên? Tại sao ta phải ăn không ngon ngủ không yên?" Hoắc Tử Nhiêu nhướng mày, bật cười. "Bởi vì ta đã hại ngươi sao? Ha ha, Hoắc Tử Nhiêu ta đã làm gì thì sẽ không hối hận, càng không biết sợ hãi."

"Gan cũng to lắm." Thương Lâm khen ngợi, đưa tay châm cho nàng ta một chén trà. "Ta kính ngươi."

Hoắc Tử Nhiêu nhận lấy chén trà, cầm trên tay, lạnh lùng nhìn cô. "Rốt cuộc thì ngươi muốn làm gì?" Thấy Thương Lâm không trả lời, nàng ta lại nói. "Lần này ta thua trong tay ngươi nhưng ngươi đừng vội đắc ý. Ngày tháng sau này còn dài, ta không tin mình không trả được món nợ này."

https://thuviensach.vn

Thương Lâm cười khẽ một tiếng. "Đúng vậy, đúng là ngày tháng sau này của ta còn dài, nhưng ngươi thì chưa chắc à."

Mặt Hoắc Tử Nhiêu bỗng biến sắc. "Ngươi nói thế là có ý gì."

Thương Lâm nhìn gương mặt xinh đẹp không son phấn của Hoắc Tử Nhiêu, bỗng chốc cảm thấy mình hơi tàn nhẫn. Nhưng hậu cung này vốn là nơi cá lớn nuốt cá bé, cô không hề có lỗi gì với Hoắc Tử Nhiêu, cô cần phải tiến hành theo kế hoạch.

Khẽ mỉm cười, cô tỏ vẻ thương xót. "Bọn họ chưa nói cho ngươi biết sao? Mấy ngày trước bệ hạ đã ban rượu độc cho ngươi rồi, hôm nay chính là ngày tiễn ngươi lên đường."

Giống như nghe được những lời không thể tin, mặt Hoắc Tử Nhiêu bỗng đơ lại nhưng bàn tay phải đang cầm chặt chén trà thì lại đang không ngừng run lên khiến cho nước trà bên trong cũng rung rinh sắp tạt ra ngoài.

Nàng ta đặt mạnh chén trà xuống, nghiến răng nói: "Ta không tin."

"Ngươi không tin?" Thương Lâm hỏi ngược lại. "Nhưng bổn cung nhìn bộ dạng của ngươi thì hình như đã tin rồi đúng không? Nếu không thì sao phải sợ như thế?"

"Ngươi đừng hòng lừa được ta!" Hoắc Tử Nhiêu hung dữ nói. "Ta là con gái của Đại Tư Mã, là quý phi do đích thân bệ hạ phong, người sẽ không đối xử với ta như thế! Cha ta cũng tuyệt đối không để cho các người giết ta!"

"Thế sao? Nhưng chuyện ban rượu độc cho ngươi đã được chính Đại Tư Mã đồng ý rồi." Thương Lâm lạnh lùng nói.

Hoắc Tử Nhiêu nhìn chằm chằm vào cô, đôi môi trở nên tái nhợt, răng thì cắn chặt lại. Thương Lâm ung dung rút một quyển tấu sớ từ trong túi áo

https://thuviensach.vn

ra, đưa cho Hoắc Tử Nhiêu. "Tự ngươi xem đi."

Hoắc Tử Nhiêu dùng bàn tay run rẩy để nhận lấy tấu sớ, từ từ lật ra xem, giống như bên trong có chứa thứ gì đó mà nàng ta không dám đối mặt.

Trên tờ giấy trắng tinh là những dòng chữ lệ ngay ngắn và hùng hồn, đó là nét chữ mà nàng ta đã quen thuộc từ nhỏ cho tới giờ. Vì muốn giành được sự yêu thương của cha, nàng ta còn từng khổ công bắt chước nét chữ ấy, hy vọng có thể viết được những dòng chữ đẹp như vậy. Nhưng bây giờ, nét chữ quen thuộc ấy lại đang vạch tội nàng ta, đẩy nàng ta vào bước đường cùng.

Hết sức hoang đường.

Ánh mắt nàng ta như bị đóng vào trang giấy, nhìn những câu từ khiến mình tuyệt vọng ấy, tay cũng run dữ dội hơn.

"Ha ha..." Tiếng cười trong trẻo của Hoắc Tử Nhiêu vang lên, nàng ta ném trả tấu sớ cho Thương Lâm, cười hỏi. "Ngươi cố ý tới đây chỉ vì cái này thôi à? Nhìn thấy ta thế này thì trong lòng vui lắm đúng không?"

"Cũng tạm." Thương Lâm nói. "Tuy ta rất ghét ngươi nhưng cũng cảm thấy Đại Tư Mã quá vô tình vô nghĩa. Dù sao thì cũng là cha con, sao ông ta có thể tàn nhẫn đến vậy?" Nói đến đây, Thương Lâm bỗng nhiên cười khổ một tiếng. "Nhưng thật ra ta có tốt gì hơn ngươi đâu? Nếu phụ hoàng của ta mà yêu thương ta một chút thôi thì đã không nỡ để ta phải gả đến nơi xa xôi, không quen không biết này."

"Trên đời này có quá nhiều người cha vô tình, chỉ thương cho phận làm con gái như chúng ta, không thể làm gì khác hơn là mặc cho bọn họ đặt định." Thương Lâm cố làm ra vẻ đau thương, chán chường.

Hoắc Tử Nhiêu cười lạnh một tiếng. "Đó là vì ngươi vô dụng thôi."

https://thuviensach.vn

"Ngươi thì hữu dụng chắc?" Thương Lâm hỏi ngược lại. "Nếu ngươi hữu dụng thì sẽ rơi vào kết cục như hôm nay sao?"

Tuy Hoắc Tử Nhiêu không nói gì nhưng bàn tay đang nắm mép váy đã ngày càng siết chặt, giống như đang cố gắng kiềm nén điều gì.

"Thật ra ngươi đã sớm hiểu được chí lớn của Đại Tư Mã, bệ hạ chính là tảng đá cuối cùng chặn đường trong kế hoạch của ông ta, sớm muộn gì cũng sẽ bị tiêu diệt. Rõ ràng là thế mà ông ta còn đưa ngươi vào cung. Nếu có một ngày ông ta được như ý nguyện, bệ hạ đi rồi thì ngươi - một phụ nữ từng phụng sự hoàng đế tiền triều - sẽ có kết cục thế nào chứ?" Giọng của Thương Lâm đanh sắc. "Từ khi bắt đầu, ông ta đã chọn cho ngươi một con đường không thể quay lại."

"Ngươi biết gì chứ!" Hoắc Tử Nhiêu bỗng nhiên phát điên lên. "Ông ấy từng đồng ý với ta nếu ông ấy lên làm hoàng đế thì ta sẽ là công chúa. Ông ấy sẽ phong cho ta ba ngàn hộ ở Tần Xuyên, đến khi đó sẽ không ai có thể quản ta được nữa. Ông ấy đã từng hứa..." Nói đến đây, giọng nàng ta nghẹn lại trong tiếng khóc.

Thương Lâm không ngờ giữa Hoắc Hoằng và Hoắc Tử Nhiêu lại có hứa hẹn như vậy, trong tình thế bất ngờ, cô lập tức thay đổi sách lược. "Đó là cái cớ để ông ta lừa gạt ngươi bán mạng cho ông ta mà thôi. Nếu ông ta thật sự quan tâm đến con gái như ngươi thì sao lại có cái tấu sớ này?"

Hoắc Tử Nhiêu không thể nhịn được nữa. "Ngươi nói với ta những chuyện này, rốt cuộc là muốn gì?"

Thương Lâm khẽ hít một hơi, dịu giọng lại. "Ta chỉ cảm thấy nếu chúng ta đều là những đứa con gái bị cha mình vứt bỏ thì lẽ ra chúng ta phải để cho những người làm cha biết được chúng ta không phải là những con cờ chết, để cho bọn họ lợi dụng xong rồi mặc kệ. Bọn họ đối xử với chúng ta như thế thì nhất định phải trả giá đắt."

https://thuviensach.vn

Hoắc Tử Nhiêu lạnh lùng nhìn cô, cười châm chọc. "Thì ra ngươi tới là để nói với ta những lời vô nghĩa ấy. Muốn bảo ta kể cho ngươi nghe những bí mật của cha ta rồi dùng nó để đối phó với ông ấy ư? Ta không ngốc thế đâu."

"Không ngờ đến lúc này mà muội muội vẫn còn rất hiếu thảo với Đại Tư Mã." Thương Lâm nói. "Nhưng ngươi hiếu thảo với ông ta như thế, ông ta cần sao? Ta nhớ không lầm thì trong nhà ngươi còn có vài tỷ tỷ và muội muội đúng không? Ngươi liều cả mạng mình để giúp ông ta làm nên đại nghiệp còn các tỷ muội của ngươi thì lại tốt số, xuất giá, sinh con, tận hưởng phú quý. Một khi Đại Tư Mã đăng cơ thì bọn họ sẽ là công chúa cao quý nhưng khi đó ngươi thì sao? Chẳng qua chỉ là một đống xương trắng, chỉ có gió lạnh trăng tàn làm bạn, cực kì thê lương..."

"Đủ rồi!" Hoắc Tử Nhiêu điên tiết lên. "Ngươi cho là nói như thế thì ta sẽ bị mê hoặc, sau đó mặc cho ngươi khống chế sao?"

"Ngươi lầm rồi, ta chưa bao giờ muốn khống chế ngươi. "Thương Lâm từ tốn nói. "Khống chế ngươi trước nay vẫn luôn là cha ngươi, còn ta thì lại cho ngươi cơ hội để thoát khỏi sự khống chế này."

Khi bốn mắt nhìn nhau, Thương Lâm đè giọng xuống thật thấp, mang theo sức mạnh khiến người ta không thể cự tuyệt. "Sao có thể để cho những người lừa gạt chúng ta được như ý nguyện chứ? Cho dù có chết thì cũng phải cắn bọn họ một miếng rồi mới chết đúng không?"

Hàng mi dài của Hoắc Tử Nhiêu khẽ run lên, trong ánh mắt đen láy bỗng ánh lên sự hoang mang, giống như là thù hận, giống như là quyết một trận cuối cùng, tuyệt vọng đến nỗi bất chấp mọi thứ.

***

Khi Thương Lâm rời khỏi Huệ An Cung thì thái giám truyền chỉ đã tới.

https://thuviensach.vn

Cô đứng ngoài sân, quay đầu lại nhìn Hoắc Tử Nhiêu đứng trong cửa. Quần áo trắng tinh khôi, dung nhan lạnh lùng cao ngạo, trên người nàng ta không còn chút gì là kiều diễm và diêm dúa của thường ngày, duy chỉ có vẻ kiêu căng ấy là không hề thay đổi.

Thái giám bưng cái khay làm bằng gỗ đàn hương sơn đen vào, trên chiếc khay là ly rượu độc ban cho nàng ta. Hoắc Tử Nhiêu nhìn nó một lát, thờ ơ bưng lên, sau đó đưa lên trước mũi ngửi một chút. Thần thái ấy khiến người ta lầm tưởng ly rượu ấy không phải là rượu độc mà là rượu ngon do hoàng đế ban thưởng, cần nhấm nháp một cách kĩ càng.

"Công chúa, chuyện như thế này người đừng nên nhìn, miễn cho máu me tanh tưởi vấy đến người." Nhập Họa khuyên Thương Lâm.

Thương Lâm gật đầu nhưng lại không nhúc nhích. Nhập Họa không biết làm sao nên đành phải nháy mắt với người bên cạnh một cái.

Có người nhanh nhẹn bước tới đóng cửa lại. Hoắc Tử Nhiêu vẫn đứng đó, nhìn thấy hành động của thái giám thì không khỏi nở một nụ cười trào phúng.

Cánh cửa từ từ được khép lại. Hai người, một người bên trong, một người bên ngoài, đứng đối diện với nhau. Hoắc Tử Nhiêu từ từ giơ ly rượu lên làm tư thế kính rượu với Thương Lâm rồi sau đó khẽ hé môi, nói câu gì đó.

Thương Lâm nhận ra, nàng ta đang nói hai chữ: Bảo trọng.

Thương Lâm cảm thấy đây không phải câu gì hay ho.

Cuối cùng thì cửa cũng được khép hẳn, ngăn cách tầm nhìn của Thương Lâm. Trong tầm mắt của cô chỉ còn lại cánh cửa điêu khắc phức tạp và xa hoa.

https://thuviensach.vn

Ấn tượng cuối cùng về Hoắc Tử Nhiêu trong cô chính là dáng vẻ nàng ta từ từ nâng ly lên, uống cạn rượu độc trong ly một cách dứt khoát.

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Con Trai

Khi Thương Lâm về tới Tiêu Phòng Điện thì trời đã gần tối, chiếc kiệu dừng lại trong khoảng sân trống trước điện, cô vén rèm che lên, ngạc nhiên vì phát hiện ngoài trời đang có mưa bay lắc rắc.

Nhập Họa bung cây dù trúc tía có bốn mươi tám nan hoa, giọng nhỏ nhẹ. "Công chúa, bệ hạ..."

Thương Lâm nhìn theo ánh mắt của nàng ta thì thấy Dịch Dương đang đứng hiên ngang trên hành lang, tay phải cầm một quyển sách, ánh mắt thoáng dừng lại trên người cô.

Nhập Họa muốn che dù cho cô thì bị cô ngăn lại rồi tự mình bước chậm về phía trước. "Bệ hạ đang đọc sách hay là đang đợi thần thiếp?"

Dịch Dương nhìn cô một lát, cong môi lên mỉm cười. "Cầm sách tựa hiên đợi mỹ nhân. Đương nhiên là đang đợi nàng rồi."

Thương Lâm cong môi lên, nụ cười lan tới đuôi mắt. "Ồ, vậy thì thần thiếp đã khiến bệ hạ phải vất vả đợi lâu rồi."

"Không vất vả." Dịch Dương không thèm che dù, cũng không để ý tới tiếng gọi của Vương Hải mà đi thẳng tới bên cạnh Thương Lâm, ôm lấy eo cô. "Chỉ cần có thể đợi được ái phi thì tất cả đều đáng giá."

https://thuviensach.vn

Trên chiếc dù trắng có vẽ những đóa lan bằng mực nước, trông thanh nhã và tĩnh lặng, tạo nên một khoảng không bình yên dưới bầu trời lất phất mưa bay. Dưới tán dù, Thương Lâm và Dịch Dương đứng đối diện với nhau, một lúc sau cô mới từ từ thốt lên một tiếng. "Buồn nôn ghê."

Dịch Dương chẳng những không giận mà ngược lại còn thuận theo ý cô. "Còn có thứ buồn nôn hơn đang đợi em đó."

"Thứ gì?"

"Đi theo anh."

***

Thương Lâm không ngờ Dịch Dương lại dẫn cô đi thăm đại hoàng tử.

Con trai của Tô Cẩm được Bộ lễ chọn cho cái tên là Từ Khởi, bây giờ vừa tròn tám tháng tuổi. Đứa trẻ trắng trẻo bụ bẫm được bọc trong những lớp tơ lụa, chỉ vươn cánh tay béo múp như củ sen ra khiến người ta muốn bồng bế, muốn nựng nịu.

Thương Lâm nhìn khuôn mặt tròn vo cùng đôi mắt đen lay láy, cho dù tâm trạng không tốt lắm thì cũng không nhịn được mà phải nở nụ cười.

Dễ thương quá đi mất!

"Đại lang." Cô dịu dàng gọi, bất giác dùng giọng nói như trẻ con. "Đại lang có ngoan không nào? Có nhớ... mẫu hậu không?"

Nhũ mẫu ở bên cạnh cười hùa theo. "Sao lại không nhớ chứ? Trong thời gian nương nương bị bệnh, đại hoàng tử cứ khóc suốt cả ngày, chúng nô tì nhìn thấy mà đau lòng. Nhưng bây giờ vừa nhìn thấy nương nương thì người lại lập tức tươi cười. Nương nương đến gần hơn một chút mà xem, đại hoàng tử cười rất vui vẻ này!"

https://thuviensach.vn

Dưới ánh nến chập chờn, đại hoàng tử nhe cái miệng chưa mọc hết răng ra, quả nhiên là có vẻ đang rất thích chí. Thương Lâm nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cậu bé, cảm thấy như đang dắt một chú cún con. "Ừ, là do mẫu hậu không tốt, lẽ ra nên tới thăm đại lang sớm hơn."

"Giao hoàng tử cho hoàng hậu, các ngươi lui xuống hết đi." Dịch Dương nhẹ nhàng nói.

Nhũ mẫu nghe thế thì tuân lệnh, lui xuống hết. Thương Lâm nhận lấy đứa bé, ước lượng rồi bĩu môi. "Còn nói nó nhớ em tới nỗi khóc suốt ngày! Em thấy với cân nặng này, mấy ngày nay con trai anh mập lên nhiều đấy!"

Dịch Dương lười đính chính mấy từ "con trai anh" mà nói tiếp. "Nó nhớ em tới nỗi phản cả quá trình tự nhiên đấy mà."

"Anh cứ bịa chuyện cho nó đi, dù sao thì cha con anh một lòng mà."

Dịch Dương im lặng một lát. "Thương Lâm, thì ra em thích thú với việc tìm con rơi cho anh như thế." Anh mỉm cười nhìn cô. "Có điều anh không thích có con rơi như vậy, anh thích những thứ mình nỗ lực mới có được hơn. Chi bằng chúng ta cùng thử xem?"

Thương Lâm không trêu chọc được anh, ngược lại còn bị anh trêu chọc lại nên đỏ mặt. "Đồ thần kinh!"

Cô muốn né tránh nhưng Dịch Dương lại ôm chặt cô. "Xấu hổ cái gì chứ?"

"Xấu hổ cái đầu anh! Đừng có đè dẹp đứa nhỏ!"

Thấy Từ Khởi nhỏ bé bị kẹt chặt giữa đôi 'cha mẹ giả', sắp trở thành nhân bánh bích qui nên Thương Lâm vội vã ra tay cứu giúp. Sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cô nhanh nhẹn đặt nó lên giường, sau đó lặng lẽ ngồi bên cạnh ngắm nó một lúc.

https://thuviensach.vn

"Lúc Tô Cẩm ra đi, có lẽ điều không nỡ nhất chính là đứa trẻ này. Cũng không biết nếu là Từ Triệt thật sự thì hắn ta có vui vẻ khi biết sự tồn tại của nó hay không?" Cô thở dài một hơi. "Có điều theo những biểu hiện thường ngày của hắn ta, có lẽ là sẽ không quan tâm đến."

"Đầu óc của Từ Triệt không được tỉnh táo lắm, em đừng có dùng cách nghĩ của người thường để đoán ý hắn." Dịch Dương nói. "Không chỉ hắn mà Hoắc Hoằng và những người có dã tâm đều không bình thường trên phương diện này."

Thương Lâm quay đầu lại nhìn cô.

"Tuy Hoắc Tử Nhiêu có chỗ đáng thương của cô ta, Hoắc Hoằng đúng là rất tàn nhẫn nhưng đi mỗi bước tới ngày nay, đó đều là do cô ta lựa chọn. Cho nên em thương hại cô ta một lát là đủ rồi, đừng có nhập tâm."

Thương Lâm lắc đầu, cười khổ một tiếng. "Em còn thắc mắc sao tự nhiên anh lại dẫn em đến thăm đứa trẻ này, thì ra là vì vậy."

Dịch Dương nghe thế thì không biết nói gì. Lòng dạ của cô quá mềm yếu, hôm nay gặp Hoắc Tử Nhiêu lần cuối cùng nên khó tránh khỏi có nhiều tâm trạng. Anh muốn phân tán cảm xúc của cô nên mới dẫn cô tới đây thăm Từ Khởi nhỏ bé.

Nhưng hình như anh diễn vẫn chưa đủ tự nhiên cho lắm.

"Đúng là em hơi buồn vì chuyện của cô ta. Bất luận thế nào thì cô ta cũng bị chính cha ruột của mình lừa gạt và bỏ rơi, cảm giác ấy ngẫm lại không dễ chịu chút nào." Thương Lâm chưa hề gặp mặt cha ruột mình nhưng cha dượng lại là một người hiền lành nhân hậu, cho nên trong tưởng tượng của cô, tình thương của cha là nặng như núi, Hoắc Hoằng tuyệt tình thế khiến cho cô không thoải mái.

https://thuviensach.vn

"Bị chính cha mình lừa gạt..." Dịch Dương nhỏ tiếng thì thầm, lắc đầu cười. "Đừng nghĩ đáng sợ như vậy, nhìn thông suốt thì cũng chả có gì."

Thương Lâm chớp mắt, cảm thấy có gì đó bất thường. Nghe giọng điệu của Dịch Dương thì hình như anh cũng từng trải qua chuyện như vậy. Hơn nữa với tình hình của gia đình anh, quan hệ giữa anh và ba mình tốt được mới lạ!

"Oh, thế sao?" Thương Lâm vừa nói những lời vô nghĩa vừa suy nghĩ cách làm dịu tình hình.

Dịch Dương nhạy bén nhìn thấu suy nghĩ của cô nên bật cười bất đắc dĩ.

Cô nhóc này coi anh như loại đàn bà yếu đuối suốt ngày oán thán như Hoắc Tử Nhiêu sao? Chuyện quá khứ mà thôi, đã qua thì cho qua, anh làm gì yếu ớt như thế chứ!

Không muốn tiếp tục mất thời gian vào vấn đề này nữa, Dịch Dương dứt khoát lảng sang chuyện khác. "Nếu đã đi một chuyến thì hãy kể xem em đã nghe ngóng được những tin tức gì đi." Anh nắm lấy tay cô. "Tắm rửa thay quần áo xong, chúng ta lên giường trò chuyện trước khi ngủ."

Rõ ràng là những lời rất trong sáng nhưng Thương Lâm lại nghe thấy trong đó những ý tứ sâu xa.

***

"Cho nên Hoắc Tử Nhiêu nói Tô gia ở Đinh Châu thật ra là người của Hoắc Hoằng, bao nhiêu năm nay vẫn âm thầm ở trong bóng tối huấn luyện sát thủ và ảnh vệ, làm việc cho lão ta. Có điều gia chủ đời này của Tô gia lại không muốn tham gia vào chuyện đại sự của Hoắc Hoằng, muốn rút lui cho nên mới khiến cho Hoắc Hoằng bất mãn?"

https://thuviensach.vn

Chăn ấm nệm êm, hương thơm thoang thoảng, Dịch Dương đắp chiếc chăn màu vàng, kéo lên tới ngang hông, tay phải thì chống đầu, nằm nghiêng trông rất nhàn nhã. Ngược lại, Thương Lâm thì lại bao mình thật chặt, giống như là một con nhộng ở trong kén. "Đúng vậy... em bảo này, anh đừng có đè chăn của em được không?"

Sắp ngộp thở rồi đây này!

Dịch Dương không để ý tới cô, tiếp tục chắt lọc ra những tin tức đắt giá từ lời của cô. "Bởi vì Từ Triệt trước kia quá ngu xuẩn và dễ khống chế nên Hoắc Hoằng quyết định mượn tay hắn để tiêu diệt Tô gia, hơn nữa Hoắc Tử Nhiêu làm ra chuyện thích khách ở hành cung Nam Sơn nên lão mới tìm một kẻ thế tội, vì thế mới lôi Tô gia ra gánh trách nhiệm?"

Thương Lâm vừa giãy giụa vừa gật đầu. "Không sai, bọn chúng tính toán rất chặt chẽ nhưng đáng tiếc là bọn chúng không ngờ được rằng hoàng đế đã bị đánh tráo, cho nên kế hoạch kín kẽ ấy cũng thất bại theo. Không chỉ như thế còn kéo Tô Kị vào cuộc, khiến cho diễn ra những chuyện sau đó." Cô nhăn mày. "Anh nói xem rốt cuộc thì Tô Kị có biết chuyện của Tô gia không?"

"Vốn không biết nhưng chắc chắn bây giờ đã biết." Dịch Dương nói. "Thuở ấu thơ, Tô Kị từng được Tô gia cứu giúp. Nghe thì có vẻ có quan hệ sâu xa nhưng trên thực tế, bọn họ rất ít qua lại với nhau, vì thế món nợ ân tình vẫn còn đó. Sau đó Tô gia bị phán tội tử hình vì hành thích hoàng đế, Tô Kị mới vội vã chạy tới Cận Dương. Sau vài lần điều tra thì hắn liền hiểu rõ Tô gia không đơn giản chỉ là một nhà giàu bình thường mà là nanh vuốt của Hoắc Hoằng. Cho nên, hắn nhất định phải cứu bọn họ...."

Thương Lâm nghe ra được thâm ý trong đó. "Bởi vì Tề Vương Hạ Lan Duệ?"

https://thuviensach.vn

"Ừ." Tô gia làm việc cho Hoắc Hoằng bao nhiêu năm nay, những gì trong tay bọn họ không chỉ anh muốn có mà Hạ Lan Duệ cũng muốn có. Cho nên lúc ấy Tô Kị có thể mang người của Tô gia rời khỏi thành trong vòng vây trùng điệp của anh là do Hạ Lan Duệ giúp hắn đưa đi."

Nói cách khách hiện nay người của Tô gia đã ở trên lãnh thổ của Yến Quốc?

Thương Lâm im lặng một lúc, bỗng nhiên cảm thấy không đúng lắm. Bây giờ chẳng phải là lúc cô khoe khoang những gì nghe ngóng được sao? Sao cuối cùng lại trở thành anh giảng giải cho cô?

"Anh biết bao nhiêu về Tô gia?"

"Biết một phần mà thôi, những chuyện còn lại là nửa đoán nửa bí." Dịch Dương mỉm cười. "Tin tình báo của em cũng rất có ích, ít ra thì có thể khẳng định lại những suy đoán của anh."

"Chỉ thế thôi à..." Thương Lâm lầu bầu, cảm thấy hơi nản chí. Thế mà vừa nãy cô còn cảm thấy lần này mình biểu hiện xuất sắc lắm.

"Chứ em còn muốn sao nữa?" Dịch Dương liếc xéo cô, thấy cô chán nản thì mới an ủi một câu. "Được rồi, vậy anh cố gắng khen em vài câu nữa vậy."

Tằng hắng vài tiếng, anh đổi sang giọng nghiêm túc. "Lần này em rất lợi hại, quá trình moi được tin tức từ trong miệng của Hoắc Tử Nhiêu rất xuất sắc, anh cảm thấy em có thể đi làm nhân viên tình báo được đấy." Anh vỗ đầu cô. "Thương Lâm đồng chí, tổ chức ghi nhận thành tích của cô, mong cô tiếp tục cố gắng."

"Đi chết đi!" Thương Lâm bực bội há miệng ra, làm bộ định cắn anh. Dịch Dương giả vờ né người qua tránh, Thương Lâm nhân cơ hội đó thoát khỏi tấm chăn, lấy được tự do.

https://thuviensach.vn

"Cuối cùng thì cũng ra được." Cô thở ra vài hơi, vui vẻ như là Tôn Ngộ Không thoát khỏi Ngũ Hành Sơn sau năm trăm năm bị nhốt bên dưới.

Dịch Dương mỉm cười nhìn cô. Thương Lâm cảm thấy bộ dạng này của anh quá đáng ghét nên lại nhào tới trước, vung cánh tay ra. Miệng nói không lại thì động thủ, thái độ rất kiên quyết, như là không đánh được anh thì không chịu thôi.

Hai người vốn đang nằm trên giường tán gẫu, lúc này làm như thế thì rất giống với cảnh đùa giỡn khi lên giường. Khi Thương Lâm phản ứng lại được thì đã bị Dịch Dương ôm chầm lấy và thuận thế đè lên người cô.

Anh đè tay cô lên trên đầu, đôi mắt đen cứ nhìn chằm chằm vào cô, như cười như không.

Thương Lâm cảm thấy ánh mắt ấy quá nóng bỏng, cứ bùng lên trong đáy mắt, quá đẹp, khiến người ta rất thích. Cô đang thất thần vì tâm lí rối rắm thì anh đã đưa tay lên vuốt ve một lượt khắp gương mặt cô.

"Haiz, anh hỏi em một chuyện nhé." Dịch Dương thì thầm.

"Chuyện... chuyện gì?"

"Chúng ta đã... làm lành rồi đúng không?" Anh cúi đầu thấp hơn, nhìn cô không chớp mắt. "Nói cách khác, anh theo đuổi được em rồi đúng không?"

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Ân Ái

Thương Lâm cắn môi, đôi mắt cứ sáng lấp lánh, trong đó có chút ngượng ngùng nhưng phần nhiều là sự thản nhiên tiếp nhận.

Không còn sự phản kháng hay giãy giụa, ép buộc bản thân mình nữa.

Thật ra Dịch Dương cũng đã sớm xác định được, bây giờ hỏi câu này cũng chỉ là hình thức mà thôi. Thấy cô như thế thì anh không khỏi bật cười, sau đó môi liền phong kín môi cô.

Nụ hôn nhẹ nhàng và triền miên. Lưỡi anh lướt qua, vẽ lại vành môi cô, dường như không bao giờ biết chán.

"Ưm..." Thương Lâm bị hôn tới nỗi không kiềm chế được mình, tay liền trượt xuống bám chặt lấy bờ vai anh. Xương vai quá cứng làm cô khó chịu nên nhíu mày rồi nhích tay lên trên, ôm lấy cổ anh, và cuối cùng là luồn những ngón tay vào mái tóc anh.

Đương nhiên là anh đã theo đuổi được cô. Sau khi suýt chút nữa là mất đi tính mạng, cô cảm thấy sự so đo tính toán của mình trước đây không còn quan trọng nữa mà được ở bên cạnh anh mới là chuyện đáng quý nhất trên đời này.

Hơn nữa, cô vẫn luôn nhớ như in buổi sáng hôm ấy, khi cô nằm trong lòng anh tỉnh lại, đập vào mắt cô là giọt nước mắt đang dần dần chảy ra từ khóe mắt nhắm chặt, trượt dài trên gương mặt vốn luôn bình thản của anh.

https://thuviensach.vn

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng anh sẽ rơi lệ vì mình. Người như anh, mạnh mẽ quyết đoán, nắm mọi thứ trong tay, nhưng không ngờ cũng có những giây phút yếu mềm.

Sau lần đó, cô hoàn toàn không còn nghi ngờ gì về tấm lòng của anh dành cho mình. Sự lo được lo mất trước kia cũng biến mất tăm.

Anh muốn yêu cô, vậy thì cô sẽ cho anh. Dù sao thì cô trao cho anh cả trái tim mình rồi.

Nhưng trước đó, cô vẫn còn một chuyện muốn nói cho anh biết.

"Em chuyên tâm chút coi..." Bất mãn vì sự thất thần của Thương Lâm, Dịch Dương cắn nhẹ lên môi cô một cái, sau đó mới lưu luyến buông môi cô ra.

Mái tóc dài đen nhánh trên đầu anh đã bị xõa ra, phủ lên trên chiếc áo ngủ bằng lụa trắng tinh. Hai màu sắc đối lập nhau nhưng không tạo thành mâu thuẫn mà tạo nên vẻ mê hoặc lòng người. Trước kia, Thương Lâm từng thấy trong sách có viết: "Vẻ đẹp của chàng là duy nhất, thế gian không có người thứ hai". Lúc ấy cô vẫn không thể tưởng tượng được một chàng trai như thế nào thì mới có thể xứng đáng với câu này. Bây giờ, nhìn thấy anh thì cuối cùng cô đã hiểu được.

Độc nhất vô nhị. Dịch Dương rất xứng với bốn chữ này!

Mái tóc của anh bị cô nắm trong tay giống như là đang nắm một dải lụa đen óng ả. Dịch Dương nhìn nó một lúc rồi thở dài một hơi. "Thật sự là không cách nào quen được."

Anh đang nói chuyện tóc tai của mình. Có trời mới biết, sống hơn hai mươi năm trên đời, tóc của anh chưa bao giờ dài quá tai, thế mà bây giờ đột nhiên có sự thay đổi lớn như thế, quả là làm người ta khó mà chấp nhận được.

https://thuviensach.vn

Thương Lâm cong môi lên cười, mặt đỏ ửng. "Nhưng em cảm thấy... rất đẹp mà." Giọng cô thì thầm. "Tóc dài ngang lưng..."

Dịch Dương khẽ nheo mắt lại, ánh mắt ấy mang theo vẻ khó lường, như là sắp chồm về phía cô lần nữa. Thương Lâm vội vàng đưa tay chặn môi của anh lại, nghiêm túc nói. "Dịch Dương, em... có một bí mật muốn nói với anh."

Tim cô bắt đầu đập nhanh. Cho dù lúc nãy bị anh hôn như thế thì cũng không hồi hộp đến vậy. Môi cô khẽ mím lại, nhọc nhằn nuốt một ngụm nước bọt.

Chàng trai đang bị dục vọng khống chế kia vốn không cho đó là chuyện quan trọng, tay anh vẫn cứ tiếp tục lướt trên những đường cong của cô chứ không chịu an phận. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt đen láy của cô, anh lại bị cái thần trong ấy làm cho bừng tỉnh.

Hình như... cô có chuyện gì rất quan trọng cần nói với anh.

Cố gắng kiềm nén cơn sóng tình đang dâng trào trong lòng, anh hỏi với giọng lịch lãm của một gã la lăng: "Bí mật gì?"

Giọng anh hết sức nhẹ nhàng. Nếu anh không đè trên người cô để nói những lời này thì có lẽ còn ga lăng hơn nữa...

Thương Lâm hít sâu một hơi, từ từ kể ra những lời mà mình vẫn giấu trong lòng bao ngày nay. "Khoảng 5 năm trước, có phải anh từng cứu một cô gái ở Nghê Châu không?"

Đây chính là nguyên nhân cô cứ chần chừ, không chịu thổ lộ lòng mình với anh bấy lâu nay. Duyên nợ từ trước này không ngừng đeo bám lấy cô, khiến cô không thể thấy lòng bình an.

https://thuviensach.vn

Cô hi vọng anh biết được từ trước, từ rất lâu về trước, bọn họ đã gặp nhau rồi.

Chân mày của Dịch Dương bắt đầu cau lại. "Sao tự nhiên em lại hỏi tới chuyện này?" Anh tập trung suy nghĩ. "5 năm trước? Vậy anh phải nghĩ kĩ lại mới được."

Thương Lâm nhìn chằm chằm vào anh không chớp mắt, sợ sẽ bỏ lỡ bất cứ phản ứng nào của anh. Dịch Dương bị sự nghiêm túc của cô làm ảnh hưởng nên cũng bắt đầu ngẫm nghĩ thật cẩn thận.

"5 năm trước..." Kí ức giống như một mặt biển mênh mông, anh bắt đầu tìm kiếm trong đó, cố gắng tìm được một chút vết tích. "Hình như anh từng cứu một cô gái."

Vào một buổi tối, anh được nghỉ phép nên ở nhà. Khi ra ngoài đi dạo thì gặp được một cô gái bị cướp giật. Ra tay cứu giúp chẳng qua là chuyện hết sức bình thường, sau đó anh đưa cô ấy đến bệnh viện, trả viện phí, coi như là làm được một việc tốt.

Nhưng sao cô lại hỏi tới chuyện này?

Anh nhìn cô. "Cô gái đó..."

Thương Lâm mở to đôi mắt, bên trong rưng rưng những giọt lệ trong veo. "Cô gái đó chính là em."

Cô biết với anh mà nói thì đây chỉ là một chuyện hết sức cỏn con nhưng đối với cô mà nói thì nó lại không tầm thường chút nào. Việc anh ra tay cứu cô đã để lại trong lòng cô một dấu ấn rất rõ và được cô nâng niu gìn giữ trong suốt những năm tháng sau đó, khắc sâu trong lòng.

Dịch Dương nhìn đối mắt sáng rực của Thương Lâm, bỗng nhiên không biết nói gì. Hiện giờ tâm trạng của cô đang rất kích động, lệ rưng

https://thuviensach.vn

rưng trong mắt, theo động tác nháy mắt của cô, một giọt lệ từ từ chảy xuống, khiến anh vừa đau lòng vừa xót xa.

Dịch Dương đưa tay lên gương mặt cô, đón lấy giọt nước mắt ấy. "Là em?"

"Đúng vậy..." Thương Lâm hi vọng mình có thể bình tĩnh một chút nhưng cô không cách nào làm được, cô hoàn toàn không thể kiềm chế được giọng nói run rẩy của mình. "Người được anh cứu chính là em. Người được anh đưa tới bệnh viện là em. Người luôn nhớ mãi không quên, dù qua bao nhiêu năm tháng cũng là em..."

Anh hít sâu một hơi, bỗng nhiên cảm thấy thế sự rất vô thường. Duyên trời quá kì diệu, thì ra nó mọi thứ đã được ông trời sắp đặt từ trước.

Thương Lâm vẫn đang đợi phản ứng của anh sau đó nhưng ai ngờ, anh chỉ im lặng một lát là lại cúi đầu, hôn lên môi cô.

Khác với nụ hôn dịu dàng và triền miên khi nãy, lần này động tác của anh vội vã và kích động, khiến cho cô cảm thấy hơi đau. Đồng thời lúc đó, tay anh cũng bắt đầu dạo chơi trên cơ thể cô, nhen lên những ngọn lửa cháy bỏng.

Thương Lâm bi sự tiến công mãnh liệt của anh làm cho choáng váng. Đầu óc cô trống rỗng, chỉ có thể gắng sức bấu chặt lấy anh, hi vọng có thể tìm chút điểm tựa, giống như là người đang chết đuối ôm chặt lấy phao cứu sinh vậy.

Chiếc áo ngủ mỏng manh, nhiệt đô cơ thể anh tăng lên một cách nhanh chóng khiến cho cô có cảm giác như đang ôm một bình nước nóng. Nhưng rõ ràng là anh thấy vẫn chưa đủ. Môi của hai người chỉ tách ra một chút, anh cau mày nhìn cô trong chốc lát, dường như là đang suy nghĩ gì đó.

https://thuviensach.vn

Thương Lâm đang ngơ ngác thì anh đã nắm tay cô, dắt về phía bộ phận khó nói kia.

Mặt Thương Lâm đỏ bừng lên. Cô định né tránh nhưng không thể nà thoát khỏi sức lực của anh nên cuối cùng tay bị đè lên trên nơi nóng cháy và cương cứng ấy.

Nó rất nóng.

Cô cảm thấy lòng bàn tay mình như bị một ngọn lửa thiêu đốt và lan ra khắp cánh tay, cuối cùng truyền lên não một cách nhanh chóng. Thương Lâm đỏ mặt, vừa xấu hổ vừa bối rối nhìn Dịch Dương. "Anh buông tay ra..."

"Anh đã tưởng tượng chuyện này nhiều lần rồi, hôm nay coi như thực hiện được." Dịch Dương thở nhẹ một hơi. "Em đừng có nhìn anh như thế. Em mà còn nhìn thế là anh sẽ không thể nhịn được nữa đấy." (Bạn Sênh tác giả: ...Thế nào là không thể nhịn được nữa? Bộ bây giờ anh có nhịn sao hả anh Dịch?)

Thương Lâm cảm thấy ánh mắt của mình hết sức trong sáng, thế mà Dịch Dương cứ khăng khăng nói là nó đang dụ dỗ anh phạm tội, cho nên không đầy nửa phút sau, anh không thể nhịn được nữa, tiếp tục đè lên người cô. "Là em ép anh đó!"

Thương Lâm: "...Anh muốn giở trò lưu manh thì cứ làm, đừng có ở đó lấy cớ này cớ nọ."

"Được, nếu em đã thoải mái như thế thì anh không khách sáo nữa!" Dịch Dương bắt được sơ hở trong lời của cô nên lập tức hành động ngay.

Quần áo của hai người được cởi hết lớp này đến lớp khác nhưng Thương Lâm không hề cảm thấy lạnh. Cánh tay của người đàn ông đang ôm cô rất mạnh mẽ và vững chải, cô được anh ôm trong vòng tay giống

https://thuviensach.vn

như là một con diều được sợi dây điều khiển, không cần nghĩ ngợi gì nhiều, chỉ cần đi theo sự dẫn dắt của anh là được.

Ánh nến bên ngoài vẫn chưa được dập tắt, cô vẫn có thể nhìn thấy rõ gương mặt tuấn tú của anh, cùng với... dáng người lần trước chưa nhìn rõ...

Vóc người của Từ Triệt thiên về hướng gầy gò mảnh khảnh, không khỏe mạnh cho lắm cho nên Dịch Dương không thể chịu nổi. Sau khi nhập vào người Từ Triệt, anh đã tốn không ít công sức để luyện tập. Bây giờ, cơ thể này vẫn còn gầy nhưng lại rất mạnh mẽ, sờ vào đâu là gặp cơ bắp ở đó, nhìn kiểu nào cũng thấy rất hấp dẫn.

Cảm nhận được thỉnh thoảng Thương Lâm lại đưa mắt nhìn lén mình, Dịch Dương khẽ mỉm cười, dùng đùi cọ vào người cô rất ám muội. "Gọi tên anh đi!"

"Cái gì?" Thương Lâm đang mơ mơ màng màng nên tai cũng không được thính lắm.

Dịch Dương cắn lên chóp mũi cô một cái, giọng trầm khàn. "Gọi tên của anh đi..."

"Dịch... Dương?" Lần này Thương Lâm đã nghe rõ, nhưng vừa gọi lên một tiếng thì đã phải thốt lên. "Anh..."

Đáng ghét, đáng ghét thật! Sao anh làm chuyện đó mà... lại không báo trước một tiếng!

Dịch Dương chìm trong sự bao bọc ấm áp của cô, không nhịn được nên phải thốt lên một tiếng thở dốc như vừa đau đớn vừa sung sướng. Anh nhớ nhung cảm giác này từ rất lâu rồi, thậm chí có nhiều đêm còn trằn trọc mất ngủ vì nó, khiến anh vừa xấu hổ vừa nóng bức. Vài tháng sau, cuối cùng thì anh cũng được như ý nguyện nên cho dù là người có sức kiềm chế

https://thuviensach.vn

rất giỏi thì cũng không khỏi mất kiểm soát. Huống chi Dịch Dương vừa được nếm thử trái cấm là đã phải ăn chay suốt nửa năm trời.

Động tác của anh không hề dừng lại, dáng vẻ cũng hết sức mê đắm, nhưng chỉ có đôi mắt là nhìn cô một cách chăm chú, dường như là đang muốn quan sát phản ứng của cô.

"Anh... nhìn em... làm cái gì?" Dưới sự tác động của anh, giọng của Thương Lâm trở nên ngắt quãng, chỉ có thể nói ra những tiếng vụn vặt.

"Nhìn em... đương nhiên là vì em rất đẹp." Dịch Dương lại chuyển động một chút, thấy cô quả nhiên bị mình làm cho phải rên lên yêu kiều thì mới cong môi lên cười.

Trên khóe mắt là vẻ đắc ý rất hiếm thấy.

Anh kéo cô về phía mình một chút khiến cho hai cơ thể nóng bỏng dán sát vào nhau, không có một khoảng cách nào. Sau đó lại là một trận quấn quýt đam mê.

Thương Lâm nằm trên lớp chăn đệm mềm mại, bên trên là sức nặng của anh. Cô cảm thấy mình như bị bao vây, cả thế giới đều cách rất xa cô, chỉ có bóng anh là tràn ngập trong tầm mắt của cô.

Tràn ngập cả trái tim cô nữa.

Cô cảm thấy hơi hoảng sợ, nhưng rồi lại cảm thấy bình yên. Như thế cũng tốt. Nếu có một ngày bọn họ lạc vào hoang mạc vô biên, trước mắt là nơi hoang vu bạt ngàn thì chỉ cần có anh bên cạnh, cô cũng sẽ không tuyệt vọng.

Có anh nắm lấy tay cô, cho dù đang ở sa mạc thì cô cũng có thể tìm thấy phồn hoa đô thị.

https://thuviensach.vn

Cô chìm đắm trong mật ngọt của tình yêu không thể thoát ra được, mãi đến cuối cùng mới kịp phản ứng lại, ra sức mà đẩy vai anh. "Anh ra ngoài đi... em không muốn uống thuốc nữa đâu!"

Dịch Dương không nhúc nhích, ngược lại còn ôm cô chặt hơn nữa. "Uống thuốc gì chứ... Có con là chuyện tốt, chúng ta sinh nó ra." Anh thở dốc một tiếng. "Quên nói với em, anh khác với Hoắc Hoằng. Có thể trở thành con của anh, coi như nó biết cách đầu thai."

Thương Lâm: "...Anh thắng."

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Đồng Lòng

Khi Thương Lâm thức dậy thì trời đã sáng. Cô cảm thấy mắt mình hơi mỏi, xốn xốn giống như là có cát bay vào, nhìn thứ gì cũng không rõ cho lắm. Khi cố gắng chớp mắt mấy cái, cô mới phát hiện ra... là do khóc quá độ.

Mấy tiếng đồng hồ trước, người nào đó cứ quần lấy cô mà đòi hỏi, trăn qua trở lại, không biết bao nhiêu là đủ. Lúc đầu, cô còn thấy vui thích, nhưng sau đó thì phải nói thật là không chịu nổi nữa, cho nên đành phải... cầu xin anh tha cho mình...

Bàn tay ấm nóng của anh còn gác trên hông cô. Cô hơi ngẩng đầu dậy, nhìn gương mặt đang say ngủ một cách ngon lành của anh. Khóe môi khẽ cong lên, thần thái của anh bình dị hiếm thấy, hoàn toàn không còn vẻ cảnh giác phòng bị của thường ngày.

Thương Lâm không khỏi nhớ tới lúc hai người vừa quen nhau, tuy mỗi ngày đều ngủ chung nhưng cô biết anh chưa bao giờ buông lỏng hay thôi cảnh giác. Cụ thể là mỗi lần khi cô thức giấc lúc nửa đêm, gần như anh sẽ lập tức mở mắt ra ngay sau đó. Sau đó, dần dần anh đỡ hơn một chút, dường như trở nên quen với sự tồn tại của cô, không còn nhạy cảm như trước nữa cho nên Thương Lâm mới có thể có được cơ hội ngắm nhìn dung nhan khi ngủ của người trong lòng lúc nửa đêm canh ba.

Hàng mi sắc sảo luôn khẽ cau lại, đôi môi khẽ mím thành một đường, cho dù ở trong mộng thì dường như anh cũng không thể yên tâm được, luôn

https://thuviensach.vn

luôn đề phòng thứ gì đó.

Có nhiều khi, cô nhìn thấy thế mà đau lòng cho anh.

Nhưng đêm nay thì khác. Dường như vì tâm nguyện ấp ủ bấy lâu này được thỏa mãn, hoặc là tâm trạng quá vui vẻ mà trông anh có vẻ hết sức ôn hòa và bình thản, không có chút khí thế đáng sợ nào, khiến cô nhìn không quen cho lắm.

Thương Lâm ngắm anh và cười ngô nghê một lát, sau đó đột nhiên phát hiện ra tâm nguyện mà cuối cùng anh cũng được thỏa mãn chính là... được ở bên cạnh cô!

"Ồ, thì ra tinh thần của em còn tốt như thế, xem ra anh dốc chưa đủ sức rồi!" Dịch Dương khẽ mở mắt ra, trong đôi mắt đen thẳm mang theo vẻ trêu chọc, nhẹ nhàng nói với cô.

Đã có kinh nghiệm vài lần nên Thương Lâm không bị sự mở mắt một cách bất ngờ của anh làm giật mình. Cô hết sức trấn tĩnh, nói: "Đồ gian xảo."

Dịch Dương buồn cười, nhướng mày lên. "Anh gian chỗ nào đâu chứ?"

"Lần nào cũng thế, rõ ràng là thức rồi mà còn giả vờ ngủ, lẽ nào anh đang đợi em bày tỏ những lời âu yếm với anh như mấy cô nữ chính trong tiểu thuyết tình yêu sao?"

"Vậy sao em không nhìn lại mình đi?" Dịch Dương trả đũa lại. "Lần nào cũng thế cả, nhân lúc anh còn ngủ say mà nhìn trộm anh. Gương mặt này rốt cuộc thì có gì đẹp mà khiến em si mê đến vậy?"

Thương Lâm trả lời một cách thành thật. "Đúng vậy đúng vậy, dung mạo của anh đẹp chết đi được. Nếu anh không đẹp trai thì anh nghĩ em sẽ

https://thuviensach.vn

thích anh sao?"

Dịch Dương nhìn cô gái đang nói xỏ mình, lắc đầu và bật cười. "Anh bỗng nhớ tới một câu nói."

"Câu gì?"

"Dùng sắc đẹp để khiến người thích, có thể được bao lâu chứ..." Anh kéo dài giọng, nói xong câu đó thì ngắt cằm cô một chút. "May mà anh còn có những kĩ năng khác."

Cằm của Thương Lâm bị anh nâng lên, khiến cho hai người nhìn thẳng vào nhau. Đầu mày cuối mắt anh vẫn mang theo vẻ thỏa mãn, ánh mắt nhìn cô thì trìu mến yêu thương, khiến trái tim cô giống như một thỏi sô-cô-la đang tan chảy, trong không khí tràn ngập hương vị ngọt ngào.

"Anh nói kiểu đó, rốt cuộc anh là hoàng đế hay em là hoàng đế chứ?" Cô lầm bầm lầu bầu. "Không ngờ bệ hạ lại tự giác như thế, nôn nóng làm hậu cung của thần thiếp."

Nói tới hậu cung, cô bỗng nhiên nhớ tới một chuyện nên cười phì một tiếng.

"Em cười gì thế?" Dịch Dương hỏi.

"Không, em chỉ đột nhiên nhớ tới Hoắc Tử Nhiêu thôi." Cô bị ý nghĩ của mình làm buồn cười nên cười nghiêng ngã. "Nói theo cách của cô ta, Hoắc Hoằng hứa hẹn nếu lão ta làm hoàng đế thì sẽ phong cô ta làm công chúa, cấp cho cô ta ba ngàn hộ ở Tần Xuyên làm đất phong. Đến lúc đó cô ta sẽ là nữ vương ở đó, muốn sống thế nào thì sống, chẳng những không cần nghĩ cách hầu hạ đàn ông mà còn có thể nuôi ba ngàn trai bao, đúng là thích chết đi được!"

https://thuviensach.vn

Lúc vừa nghe được thì cô cảm thấy hơi khó chấp nhận nhưng suy nghĩ một cách nghiêm túc thì không thể không thừa nhận tuy con người Hoắc Tử Nhiêu rất đáng ghét nhưng về mặt này thì lại có tư tưởng rất thoáng.

Nếu được phép nuôi cả hậu cung của mình thì còn cần làm quý phi quái gì chứ?

"Điều kiện hấp dẫn như thế, thảo nào mà Hoắc Tử Nhiêu cam tâm tình nguyện vào cung bán mạng cho lão ta!" Thương Lâm cảm thán.

Dịch Dương nghe xong những lời này thì im lặng một lát, sau đó nhướng mày lên cười rồi kéo cô ngã vào lòng mình. Dưới lớp chăn gấm là hai cơ thể trần trụi, tay anh thuận thế lướt qua mơn trớn bờ vai, tấm lưng ong và vòng eo mê người của cô.

Thương Lâm gối đầu trên cánh tay anh, bị anh vuốt ve nên mặt bắt đầu đỏ bừng. "Đừng làm bậy..."

"Ba ngàn trai bao?" Giọng của anh rất nguy hiểm. "Nghe có vẻ như em rất thích thú?"

Thương Lâm thấy thế thì đảo mắt vài vòng, không vội cứu vãn tình hình mà còn cười hì hì. "Cũng thường thôi, không phải thích thú lắm."

Dịch Dương nhìn cô một lát rồi bỗng nhiên cắn mạnh vào môi cô một cái, thở dài một hơi. "Nếu sớm biết em không có lương tâm như thế thì 5 năm trước anh đã không cứu em rồi."

Anh nhắc tới chuyện này khiến cho mặt Thương Lâm hơi biến sắc, hàng mi dài khẽ run run, trong mắt cũng gợn lên những làn sóng, nhưng cô chỉ nhìn anh mà không nói gì.

Anh đưa tay nâng gương mặt cô lên, trán cụng vào trán cô. "Lúc ấy, lẽ ra anh nên nhìn kĩ dung mạo của em. Nếu anh ở trong bệnh viện đợi em

https://thuviensach.vn

tỉnh lại, có lẽ chúng ta đã sớm quen nhau."

Tuy anh nói thế nhưng trong lòng lại hiểu rõ chuyện đó là không thể nào. Lúc ấy anh còn đang học trường sĩ quan, chỉ một lòng một dạ muốn lập được công trạng, thoát khỏi sự ảnh hưởng của ba mình chứ làm gì có thời gian mà để tâm đến chuyện tình cảm.

Đến bây giờ, nếu anh và Thương Lâm không bị đóng gói và ném tới nơi xa lạ này thì e rằng anh cũng sẽ không yêu cô.

Hiển nhiên là Thương Lâm cũng hiểu rõ điều này. "Mắt của anh kén chọn như thế, 5 năm trước đúng vào lúc thanh niên trai tráng kiêu ngạo nhất, anh sẽ không thèm để mắt tới em đâu. Nếu lúc đó mà em theo đuổi anh thì chắc chắn sẽ bị tổn thương trầm trọng."

Dịch Dương không nói gì.

Thương Lâm vươn hai cánh tay ôm lấy cổ anh, vùi mặt vào lồng ngực anh, khẽ mỉm cười. "Anh không cần phải nuối tiếc, như thế này đã là tốt lắm rồi. Thật đấy!"

Có thể gặp lại anh giữa biển người mờ mịt đã là một ân điển lớn mà ông trời ban cho cô. Cuối cùng thì bọn họ cũng không hoàn toàn để lỡ nhau, không phụ mối nhân duyên từ trước này.

Tương lai còn rất dài, đủ để bọn họ cùng nhau bù đắp lại những gì mất mát trong mấy năm nay.

***

Ngày hôm sau, Thương Lâm mới bàng hoàng nhận ra rằng cô và Dịch Dương đã có một bước ngoặt lớn trong quan hệ đúng vào ngày Hoắc Tử Nhiêu chết, khi ấy mới toát cả mồ hôi lạnh!

https://thuviensach.vn

Má ơi, nếu hồn cô ta còn chưa đi xa, nhìn thấy thì chắc sẽ tức hộc máu mất!

Còn cô nữa. Ban ngày vừa tiễn người ta lên đường, tối đến đã về làm chuyện ấy, dường như là có hơi...

Dịch Dương tình cờ biết được suy nghĩ của cô nên tức giận đặt chén trà xuống, quắng cho cô một câu: "Nghĩ lung tung!"

Vẻ mặt Thương Lâm rất đau đớn. "Đều tại sắc đẹp của anh làm người ta lú lẫn cho nên em mới gây nên mối hận ngàn thu này."

Dịch Dương: "....."

***

Sau khi lên giường xong, xuống giường thì cũng nên xử lý chuyện chính sự rồi.

Mấy ngày nay, Tô Kị vẫn ở trong phòng khách của Càn Nguyên Cung, ngày ngày đọc sách uống trà, ngay cả kiếm cũng không tập luyện, có vẻ hết sức an phận.

Một sáng nọ, hắn đang ngồi bên chiếc bàn đá nghiên cứu thế cờ trên ấy thì Dịch Dương bỗng nhiên xuất hiện.

"Ngụy Hoàng." Hắn đứng dậy, chỉ gọi một tiếng như thế chứ không hành lễ.

"Công Tôn ở nơi này có quen không?" Thần sắc của Dịch Dương vẫn hết sức bình thường. "Nếu có chỗ nào tiếp đón chưa được chu đáo thì ngươi cứ nói thẳng với trẫm."

"Ngụy Hoàng nghĩ nhiều rồi. Rất chu đáo, thảo dân không có gì không hài lòng cả."

https://thuviensach.vn

Đúng là chu đáo thật. Dịch Dương chưa từng bạc đãi hắn ta, ngoại trừ việc sắp xếp ba cao thủ hàng đầu trông coi nghiêm ngặt thì việc ăn uống ngủ nghỉ đều hết sức hậu đãi, còn sang trọng hơn cả sinh hoạt trong phủ của hắn.

"Trẫm nghe hoàng hậu nói lúc trước nàng ấy ở trong phủ của Công Tôn thì ngươi rất tử tế với nàng ấy. Có qua mà không có lại thì đúng là quá thất lễ. Trẫm là phu quân của nàng, đương nhiên phải giúp nàng ấy trả lại ân tình này."

Lúc trước, Thương Lâm ở trong phủ của Tô Kị là do bị bức ép, hắn khách khí với cô nhưng cũng toát lên vẻ kiêu bạc. Bây giờ Tô Kị bị Dịch Dương cầm tù, sự khách khí của anh cũng chính là sự đáp trả mỉa mai với hắn.

Anh đúng là lúc nào cũng tính toán so đo, muốn hả giận thay cho cô.

Tô Kị cúi đầu, môi khẽ nở một nụ cười. "Hạ Lan hoàng hậu được Ngụy Hoàng đối xử hết lòng như thế, đó là phúc của nàng ấy."

Giọng điều này của hắn ta nghe có vẻ hơi kì lạ, cứ như là có quan hệ thân mật với Thương Lâm lắm vậy. Hắn vốn không có tư cách gì để bình phẩm quan hệ của hoàng đế và hoàng hậu.

Dịch Dương mỉm cười. "Nguyễn cô nương có một sư phụ bao dung che chở như ngươi, có đó cũng là phúc khí của cô ta."

Nhắc đến Nguyễn Ngọc, thần sắc của Tô Kị lập tức thay đổi, hắn vội ngẩng đầu nhìn Dịch Dương.

"Đừng lo lắng, đồ đệ yêu quý của ngươi vẫn rất tốt, không thiếu một ngón tay ngón chân nào cả." Dịch Dương mỉm cười. "Trẫm đã phái người chăm sóc cô ta 'cẩn thận', tuy không được đối đãi như Công Tôn nhưng cũng đủ để giữ được cái mạng."

https://thuviensach.vn

Giọng của anh hàm chứa sự sắc lạnh khiến cho vẻ mặt của Tô Kị trở nên hơi đơ lại. "Ngài đã nghĩ xong điều kiện chưa?"

Mấy ngày trước, hắn từng thương lượng với Dịch Dương nhưng lúc ấy anh không hề cho hắn một câu trả lời chắc chắn. Có điều nghe ẩn ý của anh thì nếu như hắn chịu làm cho anh một chuyện thì anh có thể suy nghĩ tới việc tha mạng cho Nguyễn Ngọc.

"Xong rồi." Thần thái của Dịch Dương rất nhẹ nhõm. "Ngày mai ngươi có thể rời khỏi Cận Dương, trẫm tuyệt đối không ngăn cản."

Tô Kị đợi Dịch Dương nói những lời tiếp theo.

"Về phần Nguyễn cô nương thì tạm thời ở lại hoàng cung Đại Ngụy để làm khách, để tránh việc một ngày nào đó ngươi không quản nổi cô ta, thả cô ta ra làm gì bậy bạ, cho ái thê của trẫm một dao thì nguy."

"Ngài muốn bắt A Nguyễn ở lại làm con tin?"

"Không yên tâm à?" Dịch Dương hỏi ngược lại. "Đừng lo, trẫm là người biết giữ chữ tín, chỉ cần Công Tôn ngươi nói lời giữ lời thì đương nhiên trẫm cũng sẽ tuân theo hứa hẹn."

Tô Kị hít sâu một hơi, biết là mình không còn tư cách để cò kè mặc cả vì quyền chủ động đã nằm trong tay người ta. "Vậy thì được, ngài muốn thảo dân làm gì?"

Thần sắc của Dịch Dương vẫn hết sức bình thường, nhưng trong mắt đã có chút sắc lạnh. "Về Yến Quốc, giúp trẫm lấy một thứ."

***

Khi Dịch Dương đang đàm phán với Tô Kị thì Thương Lâm hả hê đẩy cánh cửa một căn phòng ở bên sườn của Huệ An Cung ra, cười tủm tỉm

https://thuviensach.vn

bước vào và chào hỏi một câu. "Nữ hiệp, đã lâu không gặp, tối qua ngủ có ngon không?"

Nguyễn Ngọc vốn đang đưa lưng về phía cửa, nghe thấy giọng nói của cô thì lập tức đứng bật dậy, xoay người lại, trợn tròn hai mắt, kinh ngạc nhìn cô.

Sắc mặt của Thương Lâm hết sức khoái trá, bộ dáng thì ngạo nghễ như đang xem kịch hay.

"Ngươi... ngươi thật sự không chết."

Thương Lâm cảm thấy câu này hơi quen tai, ngẫm nghĩ lại một lúc thì hình như hôm ấy, Hoắc Tử Nhiêu cũng nói thế khi nhìn thấy cô. Nhưng khác với vẻ bình tĩnh vì đã dự đoán trước của Hoắc Tử Nhiêu, Nguyễn Ngọc nói câu này là rít qua kẽ răng.

Xem ra kết luận lúc trước của cô là rất chính xác. Trên đời này, người căm hận cô nhất không phải là Hoắc Tử Nhiêu mà chính là Nguyễn Ngọc.

"Đúng vậy, ta không chết." Thương Lâm ngồi xuống một chiếc ghế, tự châm trà cho mình. "Thất vọng lắm phải không?"

Từ ánh mắt gần như là bốc cháy của Nguyễn Ngọc mà nói, 'rất thất vọng' chưa đủ để hình dung. Cô cảm thấy cô ta sắp tức đến hộc máu rồi!

Thương Lâm nhớ lại những chuyện từ khi biết nhau cho tới giờ, cô ta năm lần bảy lượt ra tay hãm hại cô, nhất là lần cuối cùng này, nếu không nhờ Tô Kị có mặt đúng lúc thì e là cô đã sớm bỏ mạng nơi đất khách quê người này rồi. Vì thế, dù cô có tốt tính đi nữa thì cũng phải nổi giận.

"Ta thật là cảm thương thay cho Tô đại hiệp. Không biết kiếp trước hắn gây nên tội lỗi gì mà kiếp này lại có một đệ tử như ngươi." Thương Lâm nhìn Nguyễn Ngọc, mắt lạnh như dao.

https://thuviensach.vn

"Bây giờ thì hay rồi, vì cứu ngươi mà không màng tính mạng, đúng là khiến người ta thương xót."

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 59

"Ngươi nói gì?" Nguyễn Ngọc lập tức cất cao giọng, định xông tới trước mặt Thương Lâm.

Một thị vệ lách mình vụt tới, nhẹ nhàng nắm chặt lấy bả vai bên phải của nàng ta. Bản lĩnh của Nguyễn Ngọc vốn không tồi nhưng trong mấy ngày bị cầm tù, nàng ta chưa ăn thứ gì vào bụng cho nên lúc này bị thị vệ kiềm chế thì không có sức để phản kháng. Bàn tay của người thị vệ giống như móng vuốt chim ưng, bóp chặt bả vai của nàng ta khiến người đau nhói, nhưng Nguyễn Ngọc không có lòng dạ nào để quan tâm tới cơn đau ấy. Khuôn mặt tái nhợt, cánh môi nàng ta không ngừng run rẩy. "Các ngươi... đã làm gì sư phụ ta rồi..."

"Không phải bọn ta làm gì hắn mà là ngươi đã làm gì hắn." Thương Lâm ung dung uống một hớp trà, cười nhạt. "Tô đại hiệp hành động cẩn thận, trước nay đều giữ cho mình một đường lui. Lần này nếu không vì ngươi thì sao hắn có thể bị cầm tù được chứ? Nếu hắn thật sự có chuyện gì thì kẻ đầu têu gây nên tội không phải là bọn ta mà chính là kẻ làm đệ tử như ngươi."

Nguyễn Ngọc nghe ra chỗ hổng trong lời của nói Thương Lâm nên dấy lên một tia hy vọng. "Người vẫn không sao, đúng không?"

Thương Lâm xoay xoay chén trà trên tay, dùng ngón tay mềm mại vuốt ve miệng chén, giống như đang chăm chú quan sát màu sắc của chất men vậy.

https://thuviensach.vn

"Ngươi nói chuyện đi chứ!"

Thương Lâm nghe thế thì nhấc đôi hàng mi lên, môi cũng nhếch lên thành một nụ cười xấu xa. "Ngươi đoán xem."

"Ngươi..."

Thương Lâm lờ đờ ngẩng đầu lên. "So với sự an nguy của Tô đại hiệp, ta lại càng tò mò một chuyện."

Giọng của cô trở nên sắc lạnh, hoàn toàn khác hẳn với vẻ uể oải khi nãy. "Ai cho ngươi lá gan mà ngươi dám chạy đến Cân Dương tìm Hoắc Hoằng đàm phán? Chỉ bằng bộ não bé như óc chim bồ câu của ngươi mà mơ tưởng dùng Hoắc Hoằng làm bàn đạp ư? Hắn đùa chết ngươi chỉ là chuyện trong chốc lát thôi."

Giống như là bị Dịch Dương nhập hồn vào, lời lẽ của cô khắc nghiệt và cay độc đến cực điểm. "Thật không biết ngươi lấy tự tin ở đâu ra, thật là tức cười mà."

Nguyện Ngọc bị cô châm chọc đến nỗi mặt chuyển từ trắng sang đỏ, rồi từ đỏ chuyển sang xanh, biểu hiện hết sức phong phú. Cuối cùng, nàng ta không còn sức mà đổi sắc mặt nữa mà nhìn cô bằng gương mặt không biểu cảm, lặp lại câu hỏi của mình.

"Ta hỏi ngươi sư phụ của ta sao rồi? Ta cảnh cáo ngươi, nếu các ngươi dám làm hại đến người thì ta có chết cũng không tha cho ngươi đâu."

"Nếu ta là ngươi thì giờ khắc này sẽ không ngang ngược như thế nữa." Giọng của Thương Lâm hết sức mỉa mai.

"Nói vài lời nhún nhường cũng đâu có mất miếng thịt nào, có khi tâm trạng của ta tốt lên một chút thì Tô đại hiệp sẽ không sao."

https://thuviensach.vn

Nguyễn Ngọc siết chặt nắm đấm. "Ngươi đừng có mơ." Muốn nàng ta nịnh hót lấy lòng à? Cô xứng sao!

Ánh mắt Thương Lâm như là có chứa băng tuyết, lạnh lùng quét qua người Nguyễn Ngọc, sau đó cô bỗng bật cười. "Ngươi muốn giết ta, tại sao vậy?"

"Chuyện của ta không liên quan gì tới ngươi."

"Ngươi muốn giết ta mà lại không liên quan gì tới ta à?" Thương Lâm nói.

"Ta rất muốn biết ngươi lấy lập trường gì để giết ta? Đệ tử của Tô Kị? Hay là... người thầm thương hắn?"

Câu cuối cùng giống như là một thùng nước sôi tạt thẳng vào người Nguyễn Ngọc, khiến nàng ta lập tức mất đi sự tự chủ, quên là mình vẫn đang bị thị vệ kiềm chế. Nàng ta ra sức giãy giụa một lát nhưng lại bị thị vệ kiềm lại càng chặt hơn.

Thương Lâm loáng thoáng nghe thấy tiếng xương cốt bị vỡ nát...

Hai chân Nguyễn Ngọc mềm nhũn, người quỳ rạp xuống đất, đau đến nỗi toát mồ hôi lạnh. "Tiện nhân!" Nàng ta dốc hết sức ngẩng đầu nhìn Thương Lâm. "Ta giết ngươi!"

"Ngươi đúng là rất có khí thế!" Thương Lâm liếc mắt xem thường.

"Ồ, sao lại phải quỳ dưới đất thế này?" Một giọng nói châm chọc vang lên, hai người đồng thời quay đầu lại thì thấy hoàng đế bệ hạ đang đứng trước cửa, tay phải cầm một chiếc quạt phe phẩy, cười nói lanh lảnh hệt như một công tử phóng đãng.

https://thuviensach.vn

"Bệ hạ." Thương Lâm đứng dậy nhún người hành lễ. "Sao người lại đến đây?"

"Đến để xem cảnh cố nhân gặp lại gây xúc động lòng người thế nào." Dịch Dương nói. "Nguyễn cô nương đang chơi trò gì vậy chứ? Cô không chịu quỳ gối trước trẫm mà lại bằng lòng quỳ trước mặt hoàng hậu của trẫm sao? Đúng là khiến người ta khó hiểu mà."

Nguyễn Ngọc biết hai người phu thê đồng lòng nên chỉ hừ lạnh một tiếng mà không đáp lại.

Dịch Dương nhướng mày. "Lúc nãy trẫm đi gặp Công Tôn."

Quả nhiên, Nguyễn Ngọc lập tức quay đầu lại như anh đã đoán. "Ngụy Hoàng!"

"Không biết trí nhớ của Nguyễn cô nương thế nào. Nếu cô còn nhớ thì giúp trẫm nghĩ lại xem có phải trẫm từng nói sẽ bắt các người phải chết chung với nhau không?"

Sắc mặt của người đàn ông trước mặt hết sức bình thản, thậm chí môi còn nở nụ cười nhưng Nguyễn Ngọc lại không dám dùng thái độ đối xử với hoàng hậu để đối xử với Dịch Dương. Nàng ta không thể nào quên được lần đầu tiên chạm trán, mình đã bị bắt làm tù binh thế nào, bị trói gô hai tay ra sau lưng và ném đến trước mặt anh, bị anh nghạo nghễ nhìn từ trên xuống ra sao. Lúc ấy nàng ta hiểu rằng mình không thể nào đấu lại hoàng đế.

Nàng ta năm lần bảy lượt muốn sát hại Hạ Lan hoàng hậu nên chưa chắc hoàng đế sẽ tha mạng cho nàng ta, nhưng sư phụ... Sao nàng ta có thể hại chết sư phụ được chứ!

"Ngụy Hoàng..." Nàng ta hít sâu một hơi, buộc mình phải lên tiếng. "Dân nữ xin người khai ân, lấy mạng của mình tôi là đủ rồi, xin hãy tha cho

https://thuviensach.vn

sư phụ! Cầu xin ngài..."

Thương Lâm ở bên cạnh gần như là há hốc mồm mà nhìn. Có cần làm quá thế không? Vừa nãy cô dụ dỗ uy hiếp hàng loạt mà nữ anh hùng của chúng ta vẫn không chịu nhún mình dù chỉ một chút, thế mà Dịch Dương chỉ mới nói có mấy câu thì nàng ta đã giải giáp xin hàng rồi?

Dịch Dương cười khẽ một tiếng, hết sức cao ngạo, không thèm để ý tới Nguyễn Ngọc.

"Dân nữ đã mạo phạm... Hạ Lan hoàng hậu, tội đáng muôn chết. Nếu muốn chém muốn giết thì xin ngài cứ tùy ý. Nhưng sư phụ là do dân nữ làm liên lụy, cầu xin ngài đại nhân đại lượng tha cho người đi..."

Trong đời này, Nguyễn Ngọc chưa từng nhún mình đến thấp hèn như thế. Nàng ta quỳ trước mặt kẻ thù, bên cạnh còn có Hạ Lan Tích - người nàng ta căm hận đến tận xương tủy - đúng là hết sức nhục nhã. Nhưng vì sư phụ, nàng ta không thể không nói ra những lời van xin, hy vọng đối phương có thể nương tay.

"...Dân nữ bằng lòng chết thay cho sư phụ, xin ngài đồng ý."

Dịch Dương cười xùy. "Chết thay cho hắn? Ngươi vốn tội đáng muôn chết, lấy tư cách gì mà chết thay cho hắn chứ?" Anh tỏ vẻ chán ghét. "Các ngươi cứ làm một đôi uyên ương khổ mệnh đi, để trẫm tiễn các ngươi một đoạn."

"Ngụy Hoàng!" Nguyễn Ngọc kêu lên thất thanh, trên mặt không còn một chút máu.

Dịch Dương thấy nàng ta tuyệt vọng như một con thỏ bị dồn vào đường cùng, hai mắt đỏ au, vẻ cứng cỏi không sợ trời không sợ đất đã hoàn toàn mất tăm thì mới quay đầu sang nói với Thương Lâm. "Xem đủ rồi chứ?"

https://thuviensach.vn

Thương Lâm chậm rãi gật đầu. "Đủ rồi!"

Có thể nhìn thấy Nguyễn Ngọc hoảng loạn đến thế này, cơn giận của cô chẳng những đã được xả ra hết mà Hoắc Tử Nhiêu ở dưới suối vàng cũng có thể được nhắm mắt...

Nguyễn Ngọc ngây người trong giây lát thì mới phản ứng lại được. Vừa nãy Ngụy Hoàng... lẽ nào là đang cố tình trêu đùa nàng ta để mua vui cho Hạ Lan hoàng hậu?

Nàng ta nhìn hai người với vẻ không dám tin, cứ nghĩ là mình đã hiểu lầm nhưng ai ngờ Ngụy Hoàng lại không cho nàng ta cơ hội tự lừa gạt bản thân mình. Dịch Dương lắc đầu tỏ vẻ thương hại. "Nhìn xem, chẳng phải ngươi cũng biết nói những lời mềm mỏng sao? Nếu đã như thế thì sao lúc nãy phải làm bộ kiên cường để khiến ngươi ta mất hứng chứ?"

Người Nguyễn Ngọc không tự chủ được mà run lẩy bẩy. Nỗi sỉ nhục này còn khiến nàng ta khó chịu hơn là phải chết. Bọn họ dám...

"Thật ra ấy à, biết trẫm trêu đùa ngươi thì ngươi nên vui mừng mới phải." Thấy Nguyễn Ngọc sắp lên cơn điên, Dịch Dương ung dung bổ sung thêm một câu. "Thế chứng tỏ ít ra trẫm không định kiên quyết giết các người, ngươi còn có hy vọng."

Sự kích động muốn liều chết với Dịch Dương vừa bùng lên trong Nguyễn Ngọc lập tức bị dập tắt. Nàng ta gần như là ngơ ngác nhìn anh.

"Trẫm và Công Tôn đã thương lượng với nhau một điều kiện, nếu hắn làm cho trẫm một chuyện thì trẫm sẽ thả hắn ra. Nhưng trẫm vẫn chưa yên lòng lắm, sợ hắn rời khỏi Cận Dương thì sẽ đổi ý nên phải nắm cán trong tay mới được." Dịch Dương buông mắt xuống, nhìn thẳng vào Nguyễn Ngọc. "Thế nào, ngươi có muốn làm cái cán ấy không?"

https://thuviensach.vn

Nguyễn Ngọc nuốt một ngụm nước bọt. "Ý của Ngụy Hoàng là ta ở lại làm con tin, ngài sẽ thả sư phụ ra."

"Không sai."

Nguyễn Ngọc hít sâu một hơi. "Đương nhiên ta đồng ý."

Đừng nói nàng ta vốn không có tư cách để lựa chọn, cho dù nàng ta có thể chạy thoát thì vì sư phụ, nàng ta cũng sẽ không chạy trốn một mình.

Cái mạng này vốn là do sư phụ cứu về, nếu có thể chết vì người thì còn gì tốt hơn.

Dịch Dương liếc mắt ra hiệu với người bên cạnh, lập tức có người bưng một cái khay có chứa một ly rượu vào, đưa tới trước mặt Nguyễn Ngọc.

Nguyễn Ngọc không thèm hỏi han gì nhiều mà bưng cái ly lên uống ngay tức khắc, động tác hết sức dứt khoát. Khi nàng ta uống xong ly rượu thì trong mắt mới hàm chứa sự nghi hoặc.

"Yên tâm đi, đây không phải là rượu độc mà bên trong chỉ bỏ thêm chút ít gì đó thôi." Dịch Dương thản nhiên nói. "Khiến cho võ công của ngươi tạm thời không thể sử dụng được, cũng giống như người thường."

Nguyễn Ngọc nhắm hai mắt lại, cười tự giễu. "Không sao cả."

***

Lúc rời khỏi Huệ An Cung, Thương Lâm và Dịch Dương ngồi chung một chiếc kiệu, cung về lại Tiêu Phòng Điện.

Chiếc kiệu rất rộng rãi nhưng hai người lại ngồi rất gần nhau. Thương Lâm gối đầu lên vai Dịch Dương, tay vô thức nghịch những ngón tay anh. "Khi Tô Kị lấy được thứ anh cần, anh sẽ tha cho Nguyễn Ngọc ư?"

https://thuviensach.vn

"Em muốn thế nào?"

"Em muốn thế nào thì có quan trọng gì đâu, anh không thể nuốt lời vì em được." Cô không tin anh sẽ vì cô mà làm trái nguyên tắc của mình. Chuyện lật lọng này có vẻ như không được liêm sỉ cho lắm.

"Bây giờ mà nói những chuyện này thì hơi sớm đấy. Bản thân Tô Kị có thể sống trở về hay không còn chưa biết nữa kìa, còn lo gì tới Nguyễn Ngọc chứ?"

Động tác của Thương Lâm bỗng khựng lại trong chốc lát. "Có nguy hiểm sao?"

Dịch Dương cúi đầu, bình tĩnh nhìn cô.

Dưới ánh mắt của anh, không biết sao Thương Lâm lại cảm thấy rất căng thẳng, cô cười gượng vài tiếng rồi rúc mình vào trong góc. Nhưng đã quá muộn, chưa lùi được bao xa thì đã bị anh kéo trở lại.

Dịch Dương ôm chầm lấy cô, khẽ nheo mắt lại. "Lo lắng à?"

Thương Lâm nghĩ ngợi một lát rồi dè dặt trả lời. "Tốt xấu gì hắn cũng từng cứu em, lo lắng một chút cũng là chuyện thường mà."

"Rất bình thường." Dịch Dương lặp lại lời cô, cười khẽ một tiếng.

Thương Lâm cảm thấy nụ cười của anh rất kì quái, đang định nói gì đó để làm dịu không khí thì liền cảm thấy cổ mình nóng lên... thì ra anh cúi đầu hôn lên nơi ấy.

Chiếc cổ ngọc ngà mịn màng, môi của anh thì nóng cháy, mang theo sự khiêu khích nên chỉ chốc lát là đã khiến cả người Thương Lâm mềm nhũn ra. Anh nhân cơ hội này đặt cô lên ghế, sau đó áp người lên trên.

https://thuviensach.vn

Trên người bị đè nặng khiến Thương Lâm cảm thấy hơi khó thở, thế mà tay của anh vẫn cứ làm loạn khắp nơi, khiến cô gần như là không thở nổi, chỉ có thể bị động nhận lấy.

Hôn đến khi kiềm lòng không đậu, cô phải vươn tay ôm lấy cổ anh. Ống tay áo rộng bằng lụa trượt xuống để lộ cánh tay trắng trẻo, cùng với những dấu vết còn chưa mất hẳn trên ấy...

Quả thực là điên rồ!

Thương Lâm không biết phải chăng những chàng trai vừa được nếm thử trái cấm cũng đều như thế, sức lực tràn trề đến mức thừa thải, cực kỳ ham thích chuyện đó. Nhờ phúc của anh, gần đây cô chưa được ngủ ngon lấy một giấc.

"Hôm ấy em đã nói nuôi ba ngàn trai bao thích hơn là hầu hạ hoàng đế..." Dịch Dương ngậm lấy vành tai cô, cắn mút đến khi tay chân cô tê dại mới khàn giọng nói. "Có ý nghĩ ấy chắc chắn là do tên hoàng đế ấy không đủ lợi hại."

Anh nhìn cô, trong đôi mắt ánh lên vẻ khó tả. "Anh phải uốn nắn lại quan điểm của em. Cho dù ba ngàn trai bao cộng lại thì cũng không thể so được với một mình anh."

...Má ơi, lòng háo thắng của anh có cần mạnh mẽ đến thế không? Chuyện này mà anh cũng muốn lấy một địch trăm... à không, lấy một địch ngàn sao!

Hai nén hương sau, chiếc kiệu dừng lại trước Tiêu Phòng Điện nhưng hoàng đế và hoàng hậu vẫn chưa chịu bước ra. Lúc nãy mọi người đã nghe thấy những âm thanh khe khẽ phát ra từ trong kiệu và cảm nhận được lửa nóng trong ấy cho nên đều im lặng ở ngoài đợi, ngay cả đại thái giám Vương Hải cũng không dám bước tới hỏi han.

https://thuviensach.vn

Lại qua một lát sau, mọi người mới nghe thấy giọng nói trầm khàn của hoàng đế bệ hạ. "Quay lưng lại hết đi!"

...Mệnh lệnh này dường như rất quen thuộc.

Vương Hải thành thạo dăn dặn vài tiếng, mọi người đều đồng loạt quay người đi. Khi ấy Dịch Dương mới bế Thương Lâm với quần áo tả tơi, tóc buông lỏng lẻo từ trong kiệu ra ngoài. Sau đó xác định đúng mục tiêu, đi thẳng về cung điện phía đông mà không hề do dự.

***

Ngày hôm sau khi Thương Lâm thức dậy thì Dịch Dương đã lên triều. Cô nằm trong chăn, uốn người một cái, ổn định lại cảm xúc xong mới trấn tĩnh gọi một tiếng: "Nhập Họa!"

Nhập Họa sớm đã dẫn cung nữ chờ đợi bên ngoài, nghe thấy tiếng gọi thì lập tức vui vẻ bước vào, nhào tới bên giường, hớn hở gọi một tiếng. "Công chúa."

Thương Lâm bị vẻ mặt của nàng ta làm ngượng ngúng. "Giúp ta lấy quần áo tới đây."

"Nô tì đã chuẩn bị rồi.." Nhập Họa cười nói. "Để nô tì hầu hạ công chúa thức dậy."

Khi thay quần áo, Thương Lâm cứ cảm thấy ánh mắt của mọi người nhìn mình hơi là lạ, cho dù cô đã cố gắng nhưng vẫn không sao làm lơ nó được, cuối cùng chỉ có thể nghiến răng thầm mắng Dịch Dương vài tiếng khốn nạn.

Cô nhớ lại đêm hôm qua, anh ôm cô, quấn lấy nhau trên kiệu. Vốn chỉ là hôn môi nhưng cuối cùng lại không thể kiềm chế được, gần như là gây ra

https://thuviensach.vn

âm thanh hơi lớn. May mà cô vẫn giữ được lí trí, nếu không thì hậu cung của Đại Ngụy đã trình diễn tiết mục 'ân ái trong kiệu' rồi...

Nhưng cho dù chỉ có thế thì cũng đủ để cô xấu hổ.

Đêm qua, lúc ở trong kiệu, Dịch Dương thấy cô xấu hổ, khăng khăng không chịu ra ngoài thì mới sai những người khác xoay mặt đi. Khi anh ra lệnh, cô lập tức nghĩ ngay tới trước kia anh cũng từng ra mệnh lệnh như vậy. Lúc ấy vì kinh nguyệt tới nên quần áo cô bị bẩn. Sau đó, dù bị hiểu lầm thì cô vẫn có thể thoải mái chấp nhận vì biết mình trong sáng. Nhưng không ngờ, chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi, cô đã trở nên 'sa đọa' như vậy...

Xã hội phong kiến đúng là xa hoa dâm dật!

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Hai Nước

Ngày hôm sau, Tô Kị rời khỏi cung. Thương Lâm không hề quyến luyến dùng ánh mắt đưa tiễn như khi Cao Trầm đi mà chỉ ở trong thư phòng sửa sang lại giá sách.

Trong một năm nay, cô đã đọc hết một lượt những sử sách cất chứa trong hoàng cung, còn nghiền ngẫm nhiều đoạn mình cảm thấy quan trọng, ghi chú lại, hi vọng là có thể có ích cho tình cảnh của mình.

Khi sắp xếp lại sách, ánh mắt của cô thoáng lướt qua một tờ giấy mỏng, tưởng tượng ra một nơi khá xa xôi. Trên con đường dài đằng đẵng đầy ắp bụi mù, Tô Kị đang một mình thúc ngựa, hướng về phía Bắc để trở lại Yến Quốc. Chờ đợi hắn không phải là mưa bụi lất phất, dương liễu xanh um mà là đao kiếm gian nan, nguy hiểm bốn phía.

Lần này đi, có lẽ không còn đường về.

Ngón tay ngọc ngà khẽ vẽ tới vẽ lui trên trang sách. Cô cắn môi, cố gắng xua hình ảnh lạ lùng ấy đi.

Đúng là điên rồi, đầu óc nghĩ đi đâu vậy chứ?

"Sách đời Tấn: Truyền kì về Chương Hiến hoàng hậu..." Sau lưng cô vang lên một giọng nói từ tốn. "Bộ truyện này đặc sắc đến cỡ nào mà trông em có vẻ gật gù tâm đắc thế?"

https://thuviensach.vn

Thương Lâm quay người lại, dùng cuốn sách che nửa bên mặt, đắn đo nói: "Cũng tàm tạm, chủ yếu là mới mẻ. Anh có từng thấy vị hoàng hậu nào bị phế mà còn có thể được lập lại không? Coi như là mở mang tầm mắt."

Dịch Dương gõ vào trán cô một cái: "Giả vờ giả vịt không à."

Anh xoay người ngồi xuống bên chiếc bàn. Thương Lâm thở phào một hơi, biết anh sẽ không gặng hỏi chuyện mình thất thần nữa. Trước kia còn chưa biết nhưng bây giờ cô đã hiểu rất rõ người đàn ông này, đôi khi sẽ nhỏ nhen tới cùng cực, động một tí là ghen tuông không biết chán.

Cho nên đừng chọc giận anh thì hơn, nếu không chắc chắn anh sẽ dùng một cách thức khác khiến cô phải hối hận.

***

Sau khi Hoắc Tử Nhiêu đi được hai tháng, hoàng đế đột nhiên hạ chỉ truy phong Hoắc thị - người được hạ táng với nghi lễ của thứ nhân - thành lục phẩm bảo lâm.

Nhiều người trong đám quần thần không hiểu lắm về chuyện này. Theo lí mà nói, Hoắc Tử Nhiêu phạm đại tội độc hại hoàng hậu, khi bị ban chết hoàng đế cũng rất phẫn nộ, trông có vẻ hết sức bất bình nhưng sao tự nhiên cơn giận ấy lại tắt đi?

Sự nghi hoặc khó hiểu của bọn họ đã được giải đáp vào buổi triều sáng hôm sau. Hoàng đế ngồi trên bệ rồng ôn hòa gọi Đại Tư Mã bước lên, sau đó trịnh trọng tỏ ý tuy Hoắc bảo lâm đã phạm lỗi lớn nhưng dù sao đó cũng là đứa con gái mà Đại Tư Mã đã đích thân tuyển chọn để đưa vào cung, đánh chó cũng phải ngó mặt chủ, cho nên bệ hạ đã ban ân điển, cho nàng ta chút thể diện sau khi chết.

Đại Tư Mã Hoắc Hoằng im lặng nghe hoàng đế "an ủi", trên mặt không có chút gì là vui mừng nhưng không thể chấp tay khấu bái tạ thánh

https://thuviensach.vn

ân.

Phải công nhận là chiêu này của Dịch Dương quá độc.

Sau khi bỏ rơi quân cờ chết Hoắc Tử Nhiêu, Hoắc Hoằng đã tốn rất nhiều công sức để vạch rõ giới hạn với nàng ta. Không thể không thừa nhận những hành động này của lão ta rất hiệu quả. Dưới dự âm thầm hành động của lão, mọi người đều cảm thấy Hoắc Tử Nhiêu vì ghen tuông đố kị với hoàng hậu nên mới hạ độc, mọi chuyện chỉ là hậu cung tranh sủng chứ không liên quan gì tới triều chính, càng không liên quan gì tới Đại Tư Mã.

Nhưng đúng vào thời khắc quan trọng, khi Hoắc Hoằng sắp thắng lợi thì Dịch Dương lại dùng cách này để nhắc nhở mọi người giữa Hoắc Hoằng và Hoắc Tử Nhiêu là quan hệ cha con không thể nào cắt đứt được. Càng độc hơn là trong lời an ủi của mình, Dịch Dương còn cố ý nhấn mạnh Hoắc Tử Nhiêu là đứa con gái do đích thân Hoắc Hoằng tuyển chọn đưa vào cung, cho nên những chuyện nàng ta làm, nhẹ thì nói Hoắc Hoằng không biết dạy con, nặng thì... chuyện gì cũng có thể vẽ ra được.

Thảo nào mà người trước nay không bao giờ để lộ vui buồn giận dữ như Hoắc Hoằng cũng không kiếm chế được cảm xúc của mình, suýt nữa là thất thố ngay trên điện.

Thương Lâm nghe Nhập Họa báo lại tình cảnh Dịch Dương phát uy ở trên triều sáng nay thì im lặng một lát, sau đó thì giơ ngón tay cái lên khen ngợi Dịch Dương vừa đến. "Hay! Đúng là cao tay! Anh gian trá thế này, người nhà anh có biết không vậy?"

Dịch Dương nắm lấy ngón tay giơ lên của cô, mỉm cười nói: "Di truyền thôi. Người nhà anh biết từ lâu rồi."

Thương Lâm rụt tay lại. "Thế nào? Cảm giác hoàn toàn trở mặt với đại boss ra sao? Tình cảm vẫn tốt chứ?"

https://thuviensach.vn

"Cũng coi như là tốt." Dịch Dương bưng ly trà trên bàn lên nhấp một ngụm, khoan khoái nói: "Không cần phải giả vờ 'ta là thằng ngốc' trước mặt con cáo già ấy nữa, cảm giác thật là thoải mái."

Thương Lâm liếc xéo anh một cái. "Hai người đến với nhau luôn đi." Còn nói là tình cảm tốt. Cô nói đùa là anh liền hùa theo, không có lập trường gì cả!

"Cũng không phải là không thể." Dịch Dương đùa quá nhập tâm, nhìn Thương Lâm đầy vẻ thâm tình. "Nếu em muốn nhìn bọn anh làm gay thì anh có thể tình thương mến thương với lão ấy, thỏa mãn trái tim hủ nữ của em."

Thương Lâm chống cằm nhìn chàng trai đang cố ý khiêu khích rồi mỉm cười. "Đừng mà, anh và lão ta ở bên nhau thì Tạ Ngộ phải làm sao?" Cô nói chân thành. "Đó mới chính là cặp đôi của anh."

Dịch Dương: "....."

Nói đến Tạ Ngộ thì lập tức nhớ tới Tạ Trăn Ninh. Vị đại tiểu thư này đúng là mạng lớn. Hoắc Tử Nhiêu đẩy nàng ta vào lãnh cung, tưởng là có thể chơi chết nàng ta nhưng ai ngờ lại bị ông già tàn nhẫn nhà mình lợi dụng, cuối cùng tới trình diện với Diêm Vương trước một bước.

Bây giờ vị Tạ thứ nhân này đang dùng danh nghĩa dưỡng thương để ở lại Giáng Tuyết Hiên, sau này xử lí thế nào vẫn còn chưa biết, mọi người đều hiểu ngầm không nhắc tới chuyện này.

"Tạ Trăn Ninh... xử lí thế nào đây?" Thương Lâm nhíu mày, đưa tay chống cằm, những ngón tay trắng muốt cứ gõ nhẹ lên mặt mình, dường như hết sức rối rắm.

"Tình hình thay đổi. Anh va Hoắc Hoằng hoàn toàn trở mặt với nhau nên thái độ của Tạ Ngộ hết sức quan trọng, vì thế cần khách khí với con gái

https://thuviensach.vn

ông ta một chút."

"Có lí." Thương Lâm gật đầu, sau đó cảm thán. "Xem ra có một người cha tốt cũng hết sức quan trọng! Hoắc Tử Nhiêu xui xẻo có một người cha như Hoắc Hoằng nên chết oan chết uổng, còn Tạ Trăn Ninh có Tạ Ngộ che chở nên dù mấy lần tới trước ranh giới sống chết thì vẫn giữ được tính mạng, đúng là không thể không phục!"

Dịch Dương nghe cô nói thế thì không nhịn được cười, đưa tay lên xoa đầu cô. "Thế nào? Hâm mộ à?" Anh thở dài một hơi. "Bạn học Thương Lâm à, anh cảm thấy em có bệnh sùng bái người cha quá mức đấy, khiến anh cảm thấy xấu hổ thay!" Anh ngừng lại rồi nói tiếp. "Nhưng nếu em có yêu cầu thì anh có thể đảm nhiệm cùng lúc chức vụ vừa cha vừa chồng, bù đắp lại tiếc nuối bao nhiêu năm nay của em!"

Thương Lâm: "...Cút!"

***

Hai người đã đồng lòng quyết định nên Tạ Trăn Ninh vẫn được tiếp tục ở lại Giáng Tuyết Hiên, tuy không có địa vị đường đường chính chính nhưng ăn mặc ở vẫn không khác xưa là mấy, khiến cho Tạ Ngộ cũng rất hài lòng.

Nhưng Thương Lâm vẫn cứ canh cánh chuyện Tô Cẩm trong lòng nên không thể có ấn tượng tốt đẹp gì về người phụ nữ độc địa này, cho dù đi thăm nàng ta thì cũng chỉ xã giao cho có.

Tạ Trăn Ninh cũng hiểu rõ điều này nên một ngày nọ, khi trò chuyện với Thương Lâm thì làm như vô tình nhắc tới một chi tiết.

"Ngày ấy hoàng hậu nương nương ngất xỉu trong Giáng Tuyết Hiên làm thần thiếp và bệ hạ sợ chết đi được. " Đôi mày liễu của nàng ta cau lại,

https://thuviensach.vn

làm như hết sức áy náy. "Hoắc thị đúng là lòng dạ độc ác, khiến người ta thấy khiếp đảm."

Ha ha ha. Chị hai à, vẻ mặt ngơ ngác kinh hãi của chị là sao chứ! Nói về độc ác, chị còn thua kém Hoắc Tử Nhiêu sao? Chị khiêm tốn như thế khiến cho Hoắc Tử Nhiêu ở dưới suối vàng cũng thấy ngượng ngùng đấy!

"Người đã đi rồi, bệ hạ cũng đã xử lí Hoắc bảo lâm, chúng ta đừng nên bàn tán nhiều nữa, miễn cho lại có chuyện gì xảy ra."

Tạ Trăn Ninh mỉm cười. "Nương nương nói phải lắm." Hàng mi nàng ta khẽ rung lên. "Nhưng thần thiếp không ngờ thì ra tên chữ của nương nương lại đồng âm với tên của thần thiếp."

"Tên chữ của bổn cung?" Không ngờ Tạ Trăn Ninh lại nói thế, ngoài mặt Thương Lâm vẫn rất bình tĩnh nhưng đầu óc đang tức tốc động não.

Đồng âm với tên của nàng ta? Tạ Trăn Ninh? Trăn Ninh? Ninh... Lâm Lâm!

Má ơi, khi nào thì nàng ta nghe thấy Dịch Dương gọi tên thật của cô vậy chứ?

"Ồ, đó không phải là tên chữ của bổn cung, chỉ là... tên gọi thân mật bệ hạ đặt cho ta thôi." Thương Lâm cong môi lên cười, vẻ mặt hơi xấu hổ. "Khiến Tạ thứ nhân chê cười rồi."

Bất luận Tạ Trăn Ninh nghe được nó vào lúc nào thì cô đều không thể nói đó là tên chữ của mình, nếu không lỡ nàng ta cho người sang Yến Quốc thăm dò một cái là bị lộ tẩy ngay. Tuy Thương Lâm tin rằng nàng ta không có bản lĩnh tới mức làm sáng tỏ được chuyện xuyên không nhưng dù sao cẩn thận vẫn hơn.

https://thuviensach.vn

"Thế à." vẻ mặt của Tạ Trăn Ninh trở nên không được tự nhiên, nàng ta cố ép mình phải nở nụ cười. "Bệ hạ và nương nương đúng là... phu thê ân ái."

[1]Chữ Ninh và Lâm trong tiếng Hán đọc phần vần giống nhau, chỉ khác âm đầu "n" và "l"

Những ngày tiếp theo là những ngày hạnh phúc, vui vẻ và bình yên nhất của Thương Lâm kể từ khi đến đây. Những âm mưu thâm độc trong triều vẫn chưa bùng nổ, hậu cung không còn Hoắc Tử Nhiêu, Tạ Trăn Ninh còn lại cũng không thể uy hiếp được cô, những chuyện khiến người ta phải lo lắng bỗng chốc tan biến chỉ trong một đêm, cho cô có thời gian để nghỉ ngơi lấy lại sức.

Quan trọng nhất là cuối cùng thì cô và người đàn ông mình thương thầm hơn nửa năm qua cũng được ở bên nhau, cùng nếm trải hương vị ngọt ngào của tình yêu.

Tuy Dịch Dương vẫn độc miệng và cay nghiệt nhưng lại đối xử với cô rất tốt. Cái tốt này không còn khiến cô thấp thỏm bất an như trước nữa vì cô đã có thể xác định được những gì anh làm đều xuất phát từ tấm chân tình, vì thế khi đón nhận nó thì cũng thêm vui sướng.

Hàng đêm, bọn họ sẽ ngồi tựa vào nhau để làm việc. Phần lớn thời gian, Dịch Dương đọc tấu chương hoặc tin mật. Những dòng chữ Khải chi chít khiến người ta thấy mà đau đầu. Ngược lại với sự rập khuôn ngày nào như ngày nấy của anh, những thứ Thương Lâm đọc phong phú đa dạng hơn rất nhiều. Lúc hiếu học, muốn cầu tiến thì đọc sách sử, xem bản đồ. Khi tinh thần không tốt thì đọc những tiểu thuyết truyền kì. Để tăng thêm lạc thú, cô còn thường bảo Nhập Họa để một dĩa mứt cam thảo bên cạnh, vừa ăn vừa đọc, giống như đang đi nghỉ mát.

https://thuviensach.vn

Dịch Dương đang đọc sách, vô tình ngẩng đầu lên thì đúng lúc nhìn thấy ánh mắt chăm chú của cô. Đôi mắt sáng long lanh, dường như đang đọc được thứ gì đó rất thú vị. Đôi môi mọng đỏ cứ cong lên, cười một cách vô cùng vui vẻ.

Anh liền nảy ra ý đồ xấu xa, nhân lúc cô không chú ý thì hôn trộm cô, giống hệt một thiếu niên vừa biết yêu lần đầu. Điểm khác nhau chính là những hoạt động được tiến hành ở trên giường thì rất thành thạo. Hôn mãi hôn mãi, cuối cùng không ai đọc sách được nữa...

Có lần bọn họ cũng dậy sớm, vào ngự hoa viên để hứng sương mai. Đây vốn là một tâm nguyện cố chấp của Thương Lâm, bởi vì trước kia cô đọc trong sách thấy người xưa dùng sương sớm để pha trà, sự thanh nhã ấy khiến cô hết sức mê mẩn. Nhưng không khí ở xã hội hiện đại đã bị ô nhiễm nghiêm trọng, cô sợ mình uống xong thì không xuống giường được nên không dám thử. Bây giờ không dễ gì mới về được cổ đại, cho nên cô quyết định phải thanh nhã một lần.

Nhưng kết quả cuối cùng đã khiến người ta phải thất vọng, dùng nước sương pha trà cũng chả khác gì với dùng nước suối để pha trà. Nhưng vì sĩ diện nên Thương Lâm đành phải cố gắng khen một câu "trà ngon" trong ánh mắt trêu cợt của Dịch Dương, sau đó quyết định leo lên giường ngủ thêm một giấc.

Dịch Dương thích viết chữ, từng nét viết theo lối chữ Lệ rất cứng cáp và có hồn. Từ nhỏ, Thương Lâm cũng đã được học viết chữ Hành, nét chữ phóng khoáng tự nhiên. Dịch Dương cảm thấy hơi kinh ngạc. "Con gái thường hay luyện viết chữ Khải, em đúng là khác người. Đã học chữ Hành mà còn viết được thế này nữa, người không biết chắc sẽ tưởng do đàn ông viết ra.

Thương Lâm nháy mắt. "Đó là do thầy giáo dạy thư pháp của em có ánh mắt độc đáo, biết rằng tuy bề ngoài em là nữ nhi yếu đuối nhưng trong

https://thuviensach.vn

lòng lại có sự hào hiệp và khí khái của nam nhi. Nhìn chữ này xem, hợp với em biết bao!"

"Nữ nhi yếu đuối?" Dịch Dương mỉm cười. "Bỏ hai chữ yếu đuối đi thì hợp với em hơn."

"Anh không độc miệng thì sẽ chết sao chứ?"

Dịch Dương nghiêm túc. "Đây là lẽ sống của anh."

Mặc dù có những giây phút ảnh hưởng đến tình cảm, sự hòa thuận của đôi lứa nhưng khoảng thời gian này vẫn là một trong những hồi ức đẹp và đáng trân trọng nhất của tâm trí của Thương Lâm. Vì thế cho nên sau này khi nhớ, lại, cô đều không khỏi cảm khái trong lòng.

Có điều ngày vui ngắn chẳng tày gan, những hạnh phúc mà ông trời ban cho chúng ta đều luôn là hữu hạn.

Chỉ sau khi mất đi, mới biết nó quý giá đến cỡ nào.

Tháng năm, Yến Quốc ở phương Bắc đã xảy ra một chuyện lớn.

Vào một ngày đẹp trời, mây trắng nắng vàng, Yến Hoàng Hạ Lan Giai dẫn một đám người trong hoàng thất đến Hạnh Sơn săn bắn, chơi đùa. Đây vốn là một chuyện vui nhưng không may là ông trời không thích nhìn hoàng đế bệ hạ được sung sướng nên có vài tên hắc y nhân đã nhân lúc hoàng đế có một mình mà ra tay sát hại, chiêu nào chiêu nấy đều hung hiểm và đầy sát khí.

Hoàng tộc Hạ Lan có huyết thống dũng mãnh của dân tộc Tiên Bi, vào thời khắc quan trọng nhất, Hạ Lan Giai cũng không làm mất mặt tổ tiên, thể hiện sự dũng mãnh thiện chiến của người Tiên Bi. Trong vòng một nén hương trước khi được thị vệ xông vào hộ giá, hắn dùng bản lĩnh của mình giao chiến với mấy tên thích khách, nói chung là cũng có thể chống đỡ

https://thuviensach.vn

được. Khi Vũ Lâm Quân bắn chết hết các sát thủ thì chiếc áo choàng đen trên người hoàng đế bệ hạ đã bị máu làm ướt đẫm, nhòa đi những hoa văn màu bạc trên đó.

Sau đó là cuộc hội chẩn của cả thái y viện. Bốn ngự y chính chủ trì, cùng với mấy chục thái y đồng tâm hiệp lực, cuối cùng thì cũng có thể cứu hoàng đế bệ hạ ra khỏi Quỷ Môn Quan.

Những sát thủ ấy không bị giết toàn bộ. Vũ Lâm Quân đã chừa lại mạng sống cho một tên để hoàng đế điều tra thẩm vấn. Kết quả cuộc thẩm vấn không khiến cho người ta thất vọng. Tuy sát thủ không hề hé ra nửa lời nhưng thư tín trên người hắn đã tiết lộ manh mối.

Đó chỉ là một bức thư cho gia đình hết sức bình thường nhưng điểm đặc biệt là có vài chữ khác thường trong ấy. Tuy Yến Quốc và Ngụy Quốc đều dùng chung một loại chữ viết nhưng vẫn có sự khác biệt ở vài chi tiết nhỏ, cách viết cũng có đôi chỗ khác nhau. Bức thư trên người sát thủ kia là dùng cách viết của Ngụy Quốc.

Từ trên xuống dưới Yến Quốc đều bàn tán xôn xao.

Mấy thích khách của Ngụy Quốc chạy tới Yến Quốc xa xôi để hành thích quân vương, quả thực khiến người ta không thể không nghĩ nhiều. Thừa tướng của Yến Quốc đã bày tỏ rõ lập trường của mình vào buổi triều sáng hôm sau, chuyện lần này rõ ràng là sự khiêu khích gây hấn của Ngụy Quốc đối với Yến Quốc. Lễ bộ thượng thư cũng hùa theo sau: "Lẽ nào người của Ngụy Quốc đã quên rằng một năm trước chúng ta đã đưa một công chúa của hoàng thất sang đó. Lần này Ngụy Hoàng làm thế chẳng lẽ là muốn làm trái với thỏa thuận hòa bình của hai nước?"

Phía Ngụy Quốc, nhận được tin tức này đương nhiên là cũng cả kinh. Đại Tư Mã đích thân viết thư cho thừa tướng của Yến Quốc để giải thích tất cả đều là hiểu lầm, quý quốc ngàn lần không nên kích động, mọi người

https://thuviensach.vn

hãy ngồi xuống uống trà đàm đạo, nói rõ mọi chuyện mới phải. Nhưng bức thư này vừa gửi đi chưa được bao lâu thì Ngụy Quốc cũng xảy ra nội loạn.

Yêm Môn Trấn ở vùng Đông Bắc đã xảy ra hỏa hoạn, mấy trăm ngôi nhà trong thành đều bị thiêu hủy, hàng ngàn bách tính bị thiêu chết. Yêm Môn Trấn là một trấn quan trọng nằm bên bờ sông Tuy, có trách nhiệm phòng vệ Yến Quốc. Bây giờ nơi ấy xảy ra chuyện lớn như vậy, đương nhiên là khiến người ta phải quan tâm.

Càng lớn chuyện hơn là một ngày sau khi trận hỏa hoạn bị dập tắt, tướng trấn thủ Yêm Môn Trấn đã bắt được một đám người đáng ngờ, trải qua thẩm vấn thì được biết những người này đều là người của Yến Quốc.

Vì thế, chuyện này hiển nhiên bị coi là sự trả thù của Yến Quốc.

"Không có giấy tờ xuất nhập lãnh thổ, tóm lại là những kẻ lén vào biên giới. Những người này vừa xuất hiện tại Yêm Môn Trấn được mấy ngày thì hỏa hoạn xảy ra, khiến người ta không thể không liên tưởng hai chuyện này với nhau." Dịch Dương ném tấu chương trên tay xuống, cười lạnh. "Chiêu này của Hoắc Hoằng đúng là quá đẹp."

Thương Lâm nhíu mày. "Quả nhiên là do Hoắc Hoằng làm! Em vừa nghe được tin này thì đã nghi ngờ rồi. Lão ta định làm gì đây chứ?"

"Còn làm gì được chứ? Lợi dụng người của Yến Quốc để buộc anh phải thoái vị, sau đó thay thế vào." Dịch Dương cười xùy. "Lúc chúng ta vừa tới đây, lão ta đã có ý đồ hại chết Hạ Lan Tích để khiến Yến Quốc phát binh diệt Từ Triệt. Đi một vòng lớn như vậy, cuối cùng lão vẫn chọn cách ban đầu mình đã làm. Đúng là cố chấp thật."

Thương Lâm nghe thế thì hết biết nói gì. Trước đây Dịch Dương đã từng nói Hoắc Hoằng và Tề Vương Hạ Lan Duệ lén lút cấu kết với nhau. Chuyện lần này, rõ ràng là Hoắc Hoằng và Hạ Lan Duệ bắt tay nhau giở trò, gây nên chiến tranh giữa hai nước để hưởng lợi.

https://thuviensach.vn

"Hạ Lan Duệ và người cha trên danh nghĩa của em thế nào rồi?" Thương Lâm hỏi.

"Không đơn giản như phía chung ta đâu. Thế của Tề Vương Hạ Lan Duệ đang lên, sức khỏe của Yến Hoàng thì lại không tốt nên có rất nhiều chuyện đều phải mặc cho hắn ta làm chủ. Bởi vì hoàng đế chưa từng lập hoàng thái tử cho nên thậm chí có nhiều đại thần còn đề nghị lập Hạ Lan Duệ làm hoàng thái đệ, chẳng qua hoàng đế vẫn chưa tỏ thái độ gì nên mới kéo dài cho đến giờ."

"Cho nên lần này Hạ Lan Duệ bắt tay với Hoắc Hoằng, vừa có thể khiến cho vua tôi Ngụy Quốc đấu đá với nhau, vừa có thể làm hại tới ông anh hoàng đế của mình, đẩy nhanh quá trình tử vong của ông ta. Đúng là nhất cử lưỡng tiện!"

Dịch Dương trầm ngâm nói: "Nếu tính cho kĩ thì Hạ Lan Duệ còn có thù với em đấy. Lúc trước Yến Quốc đề nghị đưa công chúa đến Ngụy Quốc, có rất nhiều đại thần không đồng ý. Trong lịch sử nhà Hán, hòa thân là hạ sách. Dựa vào phụ nữ để đổi lấy hòa bình, phàm là đàn ông có chút khí khái thì đều cảm thấy mất mặt. Nhưng Hạ Lan Duệ vẫn khư khư làm theo ý mình, âm thầm sai khiến Lễ Bộ thượng thư mấy lần dâng sớ lên, tâu một mớ đạo lí nghe đường đường chính chính khiến mọi người đều bị thuyết phục. Bởi vì ông chú không lương tâm ấy mà Hạ Lan Tích mới phải rời xa quê hương, làm vật hi sinh gả đến Ngụy Quốc!"

"Đúng là tàn nhẫn với cháu gái mà!" Thương Lâm im lặng một lúc mới thở dài: "Sao loại người khốn nạn như thế mà không bị thiên lôi đánh chết nhỉ?"

"Có lẽ là do quá nhiều nên đánh không hết được."

Thương Lâm lại im lặng thêm một lát. "Cho nên giờ phải đánh nhau sao?"

https://thuviensach.vn

Dịch Dương hỏi ngược lại. "Tình hình thế này, không đánh được sao?"

Đúng vậy. Quyền thế và sức ảnh hưởng của Hoắc Hoằng quá lớn, muốn diệt trừ lão ta là chuyện quá đỗi khó khăn. Không chỉ mình lão cần cơ hội mà bọn họ cũng cần có cơ hội.

"Trên chiến trường, đao kiếm không có mắt. Muốn giở trò gì thì phải xem bản lĩnh của đôi bên thôi." Giọng của Dịch Dương vẫn hết sức bình thản. "Lần này coi như anh quay lại nghề cũ rồi."

Dịch Dương nói xong câu này thì quay đầu sang nhìn Thương Lâm. "Nhưng em thì..."

"Em làm sao?" Thương Lâm hơi ngạc nhiên.

Ánh mắt Dịch Dương hơi tối lại, không còn sáng ngời nữa mà thoáng có vẻ suy tư.

***

Hai ngày sau, trong cung truyền ra một tin mừng. Sau khi gả cho bệ hạ được một năm, chuyên sủng mấy tháng trời, cuối cùng thì Hạ Lan hoàng hậu cũng có thai!

Từ trên xuống dưới trong cung đều đổ xô đến Tiêu Phòng Điện để chúc mừng, lễ vật được chất thành đống cao bằng núi, còn người trong cuộc thì vẫn ngồi trên giường, một lọn tóc óng ả xõa trước ngực, mỉm cười đầy ẩn ý. "Các vị muội muội khách khí quá rồi. Nhập Họa, mau đem Mông Đỉnh Thạch Hoa mà bệ hạ ban cho hôm qua ra đây mời các vị nương nương thưởng thức."

Một phi tần nghe thế, lập tức nịnh hót theo. "Mông Đỉnh Thạch Hoa là loại trà thượng hạng nhất, rất hiếm có, bệ hạ ban nó cho nương nương chứng tỏ người rất được sủng ái."

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy, đúng vậy. Thứ quý giá như thế nếu để cho bọn người phàm phu tục tử bọn thiếp thưởng thức thì sẽ rất lãng phí."

"Cũng không có gì, chẳng qua là mấy lá trá mà thôi, đừng nói quá như thế." Giọng Thương Lâm hết sức ôn hòa nhưng mang theo vẻ ngạo mạn. "Tiêu Phòng Điện của ta chưa từng thiếu trà ngon, các muội muội đừng tiết kiệm thay ta. Mọi người cùng chia ngọt sẻ bùi, như thế lòng ta mới được thoải mái."

Mọi người nghe giọng điệu của cô thì càng thêm chắc chắn suy đoán trong lòng. Tuy hiện nay quan hệ giữa hai nước rất nhạy cảm nhưng điều này không hề làm ảnh hưởng đến sự sủng ái bệ hạ dành cho hoàng hậu, nếu không sao cô lại dám kiêu ngạo như thế?

Hơn nữa, cho dù có chút ngăn cách thì sau khi nghe tin hoàng hậu có thai, chắc nó cũng đã bị tiêu trừ. Con nối dõi là lớn nhất, hoàng hậu lại mang thai vào đúng lúc này, quả là biết chọn thời cơ.

***

Tối hôm ấy, khi Dịch Dương đến Tiêu Phòng Điện thì Thương Lâm đang ngồi trên giường 'tĩnh dưỡng an thai', say sưa đọc một quyển truyện lịch sử.

Anh bước thẳng tới giật lấy cuốn sách. "Cung nữ không bảo với em là khi mang thai thì nên bớt đọc sách đi à, nếu không sẽ ảnh hưởng tới mắt đấy."

Thương Lâm đang đọc say sưa, bị cắt ngang thì hơi bực mình nên làm ra vẻ hung dữ nhìn anh. "Trả sách cho em."

"Anh làm thế là vì muốn tốt cho con chúng ta thôi." Dịch Dương ngồi xuống bên mép giường, nói với ý sâu xa.

https://thuviensach.vn

Thương Lâm nhào tới giành lấy sách nhưng không đọc tiếp nữa. "Con... Hừ, anh mà còn chọc tức em nữa là em sẽ cho anh không bao giờ được nhìn thấy con... Ưm..."

Dịch Dương ngẩng đầu lên, môi dính chút sắc hồng của son. "Còn dám nói những lời xui xẻo ấy nữa thì xem anh trừng phạt em thế nào."

Thương Lâm bị hôn đến nỗi nghẹt thở, bình tĩnh hít thở một lát xong mới nói. "Anh nhập vai quá rồi đấy! Em có mang thai đâu chứ! Điên rồi à!"

"Làm chuyện gì thì cũng phải cho thật chuyên nghiệp. Anh là kiểu người cầu toàn, cho dù là diễn kịch thì cũng phải nhập tâm, nếu không sao có thể xứng với lời khen diễn viên chính xuất sắc nhất giải Osca của em chứ?"

Thương Lâm hết nói biết gì.

Hai ngày trước, bọn họ bàn tới quan hệ giữa Yến Quốc và Ngụy Quốc. Dịch Dương cảm thấy đợi đến khi chiến tranh chính thức xảy ra thì tình cảnh của Thương Lâm sẽ hết sức khó xử nên mới lo xa, nghĩ ra biện pháp này.

"Long thai là lớn nhất. Nếu em có thai thì bọn đại thần ấy sẽ không dám đề nghị những yêu cầu quá đáng."

Vì thế, Thương Lâm liền biểu diễn tiết mục đặc sắc nhất trong chốn hậu cung, trở thành một hoàng hậu giả có thai. Điều khác biệt duy nhất chính là việc hoàng hậu giả có thai là do một tay hoàng đế thao túng, ngay cả thái y giúp cô điều chế thuốc làm giả kinh mạch cũng đã chuẩn bị sẵn.

"Làm gọn gàng như vậy, chắc anh đã lên kế hoạch từ lâu nhỉ?" Thương Lâm nhíu mày.

https://thuviensach.vn

"Cũng một thời gian rồi." Dịch Dương nói. "Anh vốn không mong là mình sẽ dùng tới chiêu này nhưng bây giờ xem ra thế cũng tốt. Nếu em thật sự có thai thì thời gian này rất dễ xảy ra vấn đề."

Ý của anh là vốn mong cô có thai thật, như thế thì không cần phải giả vờ nữa. Nhưng bây giờ phát hiện ra giả cũng tốt, dù sao thì thể trạng thai phụ rất đặc biệt, lỡ xảy ra sơ suất gì thì sẽ một xác hai mạng, làm người ta không yên lòng.

Thương Lâm nhìn đôi mắt đen thẳm của anh, từ từ dựa vào lòng anh. "Anh yên tâm, đợi khi mọi việc kết thúc, chúng ta nhất định sẽ có con của riêng mình." Cô nói rất dịu dàng. "Đến lúc đó không còn một Hoắc Hoằng như rổ rình mồi, con của chúng ta có thể vô ưu vô lo mà lớn lên."

Dịch Dương cúi đầu, nhìn hàng mi dài của cô gái trong lòng mình, cười ôn hòa. "Được, vậy anh đợi đến ngày đó." Giọng anh nhỏ lại, thì thầm hết sức dụ hoặc. "Đợi em sinh cho anh một đứa con ngoan ngoãn, trắng trẻo bụ bẫm."

***

Mười ngày sau, Yến Hoàng Hạ Lan Giai đích thân viết hịch văn thảo phạt Ngụy, ra lệnh cho Đại Tư Mã và Phiêu Kỵ đại tướng quân dẫn hai đại quân xuống phía nam chinh phạt.

Trung Nguyên vừa yên ắng được vài năm giờ lại nổi cơn khói lửa. Chuyện thanh bình ca hát đã trở thành quá khứ, chỉ có tiếng trống trận, cờ xí rợp trời làm lòng người kinh hãi.

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Xuất Chinh

Yến Quốc hô hào lí do khai chiến một cách rất đường đường chính chính, giống như là thay trời hành đạo. Đương nhiên Ngụy Quốc cũng không chịu thua kém, dưới tay hoàng đế đều nuôi những cây bút sắc sảo hơn người, chết họ cũng có thể viết thành sống được, huống chi là một bản tuyên ngôn khai khiến mà thôi.

Hịch văn thảo phạt Ngụy vừa được ban ra, Ngụy Quốc đã có ngay sự đáp trả, nói là chuyện Yến Hoàng gặp thích khách không hề có liên quan gì tới Ngụy Quốc, chẳng qua là Yến Quốc muốn lấy chuyện này làm cái cớ để phóng hỏa thiêu Yêm Môn Trấn, khiến cho hàng ngàn bá tánh của Ngụy Quốc bị thiệt mạng, như thế là làm trái với hiệp ước hòa bình của hai nước. Hành vi lật lọng thất tín này thật sự khiến cho Ngụy Quốc không thể nhẫn nhịn được nữa.

Hàng trăm hàng ngàn câu văn hay chữ tốt được viết ra, cuộc bút chiến này không tiếp tục được nữa, thôi thì dùng vũ lực đi!

Khi ngọn lửa chiến tranh vừa được nhen lên, trong thành Cận Dương cũng lưu truyền những tin đồn thất thiệt, toàn bộ đều có liên quan đến Hạ Lan hoàng hậu. Người ta đồn rằng Hạ Lan hoàng hậu da trắng như tuyết, dung mạo xinh hơn hoa, vô cùng kiều diễm, là hồ li tinh mà Yến Quốc đã lựa chọn kĩ càng, đưa sang Ngụy Quốc để mê hoặc hoàng đế Ngụy Quốc. Nếu không, bệ hạ vốn đang sủng ái Hoắc quý phi sao lại đột nhiên mê mệt nàng ta, thậm chí còn vì nàng ta mà xử lí Hoắc quý phi?

https://thuviensach.vn

Lời đồn càng ngày càng xôn xao, thậm chí cuối cùng còn có người hoài nghi cái chết của Hoắc quý phi phải chăng là do hoàng hậu thiết kế hãm hại? Có lẽ nàng ta không hề độc hại hoàng hậu mà là trúng bẫy của người khác...

"Thật không ngờ Thương Lâm em cũng có ngày trở thành hồng nhan họa thủy như Bao Tự, Đát Kỉ." Thương Lâm soi gương cả buổi trời, ngắm nghía nhan sắc diễm lệ động lòng người trong gương, cảm thán. "Cảm giác dựa vào sắc đẹp để kiếm cơm cũng không tồi, thậm chí rất tốt."

"Đừng có tự dát vàng lên mặt mình nữa." Vẻ mặt Dịch Dương bình tĩnh nhưng lời nói thì hết sức cay độc. "Diện mạo thật sự của em vốn chỉ bằng một nửa Hạ Lan Tích. Anh bị cô ta mê hoặc thì không nói, nếu bị em mê hoặc thì đúng là có lỗi với thị lực 2.0 của anh."

Thương Lâm đang say sưa đóng vai hồng nhan họa thủy thì bị dội cho một gáo nước lạnh, vì thế cô nắm chặt nắm đấm, giả vờ đánh anh. "Biết ngay là đàn ông các anh cùng một giuộc như nhau: nông cạn, là động vật chỉ dựa vào thị giác!"

Dịch Dương nhướng nhày, vừa không khẳng định cũng không phủ định.

Thương Lâm bỗng nhiên nhớ tới chuyện khác. "Nói thật, anh còn nhớ diện mạo thật của em không?"

Động tác của Dịch Dương khựng lại, anh nghiêng đầu sang nhìn cô.

"Diện mạo của em vốn... kém Hạ Lan Tích nhiều lắm sao?"

Trầm ngâm giây lát, anh khẽ mỉm cười. "Thật ra trước kia anh khá thích mấy người đẹp ngực bực gợi cảm. Ngôi sao mà anh thích nhất là Angelina Jolie."

https://thuviensach.vn

Thương Lâm chớp mắt, chưa hiểu anh định nói gì. "Anh thích Angelina Jolie thì liên quan gì tới em?"

"Lẽ nào không không thấy nhìn từ trên xuống dưới hậu cung này, người phù hợp với hình tượng mỹ nhân ngực bực gợi cảm trong lòng anh nhất chính là Hoắc Tử Nhiêu sao?" Dịch Dương nhàn nhã nói: "Cô ta là hình mẫu lí tưởng của anh."

Thương Lâm cảm thấy cuộc đối thoại này không cách nào tiếp tục được nữa. Nói cô còn thua xa Hạ Lan Tích thì đã quá đáng lắm rồi, bây giờ còn nói thật ra Hạ Lan Tích cũng chẳng là gì, Hoắc Tử Nhiêu mới là hình mẫu lí tưởng của anh. Nếu cô ta đã hợp khẩu vị của anh như thế thì sao lúc trước lại ban chết cho cô ta?

"Nhưng dù Hoắc Tử Nhiêu có hợp khẩu vị của anh đi nữa thì anh cũng không thích cô ta, em đoán xem là tại sao?"

Thương Lâm châm chọc anh. "Sợ bị ông già của cô ta chơi chết chứ sao."

Rõ ràng là cô định báo thù. Thật ấu trĩ.

Dịch Dương lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc. "Không, nguyên nhân chủ yếu không phải là cái này."

"Vậy thì tại sao?"

Dịch Dương nhìn cô, cười như không cười. "Đương nhiên là do... cô ta không thể bước vào tâm hồn anh."

Trong mắt anh tràn ngập vẻ trêu tức, nhưng khi nhìn cho thật kĩ thì sẽ có thể phát hiện ra trong ấy ẩn chứa sự dịu dàng tình cảm. "Cho nên em đã hiểu chưa?"

https://thuviensach.vn

"Ý của anh là anh chọn em không phải vì dung mạo của em mà bởi vì em đã bước vào tâm hồn của anh?" Thương Lâm nửa tin nửa ngờ?

Không bình thường chút nào! Cái gã này cũng biết nói những lời tình cảm thế sao? Đúng là không giống với anh!

"Không, trên đời này không người phụ nữ nào có thể bước vào tâm hồn của anh. Anh chọn em chủ yếu là do em quá phiền phức." Sự thật chứng minh, người độc miệng mãi mãi không thể ngừng được việc phun nọc độc xung quanh. "Anh bị sự khăng khăng cố chấp của em khiến cho không còn cách nào khác nên không thể không cúi đầu tuân theo sự an bài của vận mệnh, ở bên cạnh em."

Thương Lâm: "....."

Tuy miệng Dịch Dương không nói được câu gì dễ nghe nhưng tâm trạng của Thương Lâm vẫn cảm thấy rất tốt, nguyên nhân là do bị câu nói 'sự an bài của vận mệnh' của anh làm cho cảm động. Thật ra cũng chả có gì mà phải để bụng, bọn họ đến được đây đã là duyên nợ tốt nhất, đã định là sẽ ở bên nhau mãi.

Vì thế, Thương Lâm không để ý đến những lời đồn đại ấy nữa. Đây cũng đâu phải lần đầu tiên cô hứng chịu búa rìu dư luận.

Vào lúc này mới thấy sự tiên liệu của Dịch Dương là chuẩn xác biết bao. Trong tình hình này, những người đó gán cho cô cái tội yêu nữ do địch phái tới, chuyên làm hại dân chúng Ngụy Quốc. Thời kì hai nước giao chiến với nhau vốn là thời kì nhạy cảm, quần chúng rất dễ bị kích động, khinh suất một chút là những đại thần kia có thể nói ra những lời đại loại như ban chết cho cô.

Nhưng bây giờ thì khác rồi. Trong bụng cô còn có long thai của hoàng đế, cho dù có sai phạm nghiêm trọng đến đâu thì cũng phải hoãn lại vì đứa trẻ, huống chi cô đâu có bị người ta bắt lấy sai phạm nào.

https://thuviensach.vn

Vì thế, Dịch Dương chỉ cần dùng chút mánh lới là có thể trấn áp được lời đồn thất thiệt này.

***

Giữa tháng năm, đại quân đã được tập hợp xong, đóng tại ngoại thành Cận Dương, chỉ chờ đợi quyết định sau cùng là có thể xuất phát.

Người được chọn là chủ soái là ai?

"Xa Kị tướng quân là thân tín của Hoắc Hoằng nhưng Phiêu Kị tướng quân Lí Hưng lại từng có ân oán với lão ta. Nếu anh muốn áp chế Hoắc Hoằng thì chi bằng hãy phong Phiêu Kị tướng quân làm chủ soái." Thương Lâm bốc lấy một miếng bánh ngọt, từ từ cho vào miệng, sau đó mới phủi tay, đề nghị.

"Lí Hưng không thích hợp."

"Nhưng không chọn hắn thì không còn người nào khác cả." Thương Lâm lo lắng. "Lẽ nào để mặc Hoắc Hoằng hoặc thân tín của lão làm chủ soái? Có câu 'tướng ở ngoài có thể không nghe theo lệnh vua', nếu lão giở trò tạo phản thì chúng ta gặp rắc rối to."

"Đương nhiên anh sẽ không để cho một mình lão nắm độc quyền nơi tiền tuyến." Giọng Dịch Dương hết sức bình thản.

Thương Lâm nghe ra được ẩn ý trong lời của anh, nghi hoặc thăm dò. "Anh..." Đừng nói là kết quả mà cô đang đoán trong đầu nha.

Dịch Dương quay đầu sang nhìn cô bằng đôi mắt đen kiên định. "Anh muốn tự mình xuất chinh."

Miếng bánh vừa nuốt vào miệng bỗng nghẹn lại trong cổ họng, Thương Lâm cố gắng lắm mới nuốt xuống được, sau đó cảm thấy khó thở.

https://thuviensach.vn

Cô cúi đầu, bưng bình trà lên châm cho mình một ly, sau đó chậm rãi uống một ngụm nước trà nóng.

"Lâm Lâm..."

"Được, em biết rồi." Thương Lâm đặt cái ly xuống, giọng rất dứt khoát. "Anh đi đi, em sẽ ở trong cung đợi anh trở về."

"Được, em biết rồi." Thương Lâm đặt cái ly xuống, giọng rất dứt khoát. "Anh đi đi, em sẽ ở trong cung đợi anh trở về."

Cô cảm thấy mình thể hiện cũng rất tự nhiên nhưng Dịch Dương lại nhìn cô chằm chằm một lát rồi nói với giọng bất đắc dĩ: "Đừng vậy mà, anh sẽ không có chuyện gì đâu."

Vẻ ngụy trang của Thương Lâm bị anh nhìn thấu một cách dễ dàng nên không khỏi khiến cô vừa thất vọng vừa uất ức. Thương Lâm giải thích thay cho mình. "Em chỉ... lo lắng mà thôi."

Dịch Dương ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô, động tác dịu dàng như là dỗ dành trẻ con. "Đừng lo lắng, anh đã trải qua những chuyện còn nguy hiểm hơn thế này nhiều, từng lâm vào tình cảnh còn khốn khó hơn thế này nhiều, không sao đâu."

"Nói thì nói thế nhưng..." Làm sao mà không lo lắng cho được?

Trước kia anh trải qua bao nhiêu nguy hiểm, cô không ở bên cạnh nên không có cảm giác gì. Nhưng bây giờ khó khăn lắm bọn họ mới được ở bên nhau, những ngày tháng vui vẻ bình yên quá ngắn ngủi thì anh đã phải dấn thân vào một nơi mà biết trước là sẽ chứa đựng rất nhiều phong ba.

Vậy mà cô không thể ngăn cản anh, ngược lại còn phải mỉm cười tiễn anh đi, để anh khỏi phải thấy bận lòng.

https://thuviensach.vn

Đúng là mệt mỏi quá.

Thương Lâm nở nụ cười miễn cưỡng, coi như là tiếp nhận lời an ủi của anh. "Vậy thì anh phải cẩn thận đấy. Trên chiến trường đao kiếm không có mắt, đừng có ỷ vào mình có bản lĩnh cao cương rồi cậy mạnh. Nếu để em nhìn thấy anh mang sẹo về thì chắc chắn sẽ tức giận đấy."

"Đừng có cậy mạnh? Cái này thì anh không nói trước được." Giọng anh mang theo vẻ vui đùa.

Thương Lâm ngẩng đầu lên. "Anh nói gì?"

"Anh không biết mình sẽ cậy mạnh hay không nên nếu em lo lắng thì tốt nhất là hãy ở bên cạnh mà trông chừng anh."

"Ở bên cạnh... trông chừng anh?" Thương Lâm từ tốn nghiền ngẫm những lời anh nói. "Ý của anh là..."

"Theo anh ra chiến trường." Giọng của Dịch Dương thản nhiên như là đang nói tối nay ăn gì. "Vậy thì em không phải ở trong cung một mình rồi suy nghĩ lung tung, cuối cùng lại khiến mọi người không được sống yên ổn."

"Em làm gì mà khiến mọi người không được sống yên ổn chứ?" Thương Lâm phản bác theo quán tính, nói xong mới nhớ ra đây không phải là trọng điểm. "Anh muốn dẫn em cùng đi đánh trận sao? Không nói giỡn đấy chứ?"

Thương Lâm cảm thấy mình không có nhiều ưu điểm, rất biết thân biết phận, cố gắng không gây thêm phiền phức cho người khác là một trong những ưu điểm của cô. Cho nên khi nghe Dịch Dương muốn tự mình xuất chinh thì lập tức liệt mình vào hàng ngũ những người vô dụng.

https://thuviensach.vn

Đâu còn cách nào khác. Nếu là ở hiện đại, chỉ số sức mạnh của cô chắc cũng có thể đánh cho kẻ phụ tình của bạn mình một trận nhưng trong thời cổ đại nhà nhà đều có võ công này, quả thật nó không đáng vào đâu. Hơn nữa cơ thể của Hạ Lan Tích quá yếu đuối nhu nhược, bây giờ mà có đánh thì chắc cô cũng chỉ đánh lại Nguyễn Ngọc đã bị chuốc thuốc và Tạ Trăn Ninh đang bị thương kia chứ lên chiến trường thì có mà tìm chết à...

"Anh chán em rồi, muốn tìm một cô vợ mới nên mới cố ý kéo em ra làm vật hi sinh đúng không?" Quá mức kinh ngạc nên cô bắt đầu nói nhăng nói cuội.

Dịch Dương nheo mắt nhìn cô một lát, quay người định bỏ đi. "Được rồi, không muốn đi thì thôi."

"Đừng... đừng mà!" Thương Lâm vội vàng níu lấy tay áo anh, cười nịnh nọt. "Thần thiếp chỉ nói đùa mà thôi, bệ hạ đừng tức giận!"

Dịch Dương giật tay áo của mình ra nhưng Thương Lâm nắm rất chặt nên không thể rút ra được. "Bắt chước người ta chơi trò mặt dày đấy à?"

"Cái gì mà 'người ta'? Bắt chước anh chứ ai!" Thương Lâm nói. "Nhờ vào công ơn dạy dỗ của anh nên em mới học được kĩ năng cao siêu như mặt dày mày dạn."

Cô vừa nói vừa ôm lấy cánh tay Dịch Dương, mặt cọ vào vai anh. "Cho nên anh định dẫn em đi thật sao?"

"Giả đấy!"

Thương Lâm làm như không nghe thấy. "Thật không thể ngờ được anh lại quyến luyến không muốn rời xa em như vậy. Tình yêu anh dành cho em sâu nặng như vậy, khiến em cảm thấy áp lực quá!"

https://thuviensach.vn

Dịch Dương cười lạnh một tiếng. "Đúng vậy, anh không nỡ rời xa em. Anh sợ mình vừa đi một bước thì em đã bị người ta băm nhỏ như băm thịt rồi, ngay cả khúc xương cũng không chừa cho anh làm kỉ niệm."

"Có bệ hạ làm chỗ dựa, sao thiếp có thể bị người ta bằm vằm được chứ?"

Dịch Dương liếc cô một cái, tỏ vẻ rất khinh bỉ.

Tình hình bây giờ đã quá rõ ràng. Dịch Dương muốn đích thân xuất chinh, chuyển đấu trường chiến đấu với Hoắc Hoằng từ Cận Dương sang tiền tuyến. Nhưng anh lo là mình vừa đi thì Thương Lâm sẽ bị những người đó rình rập, không cẩn thận chút thôi là sẽ mất mạng như chơi. Đương nhiên anh cũng có thể chọn cách để cô ở lại Cận Dương, sau đó phái thị vệ bảo vệ cô nhưng vừa nghĩ đến cảnh cô bị hãm hại những lần trước, anh liền cảm thấy biện pháp này không được tốt lắm.

Anh đã hứa là sẽ bảo vệ cô. Lời hứa của đàn ông còn nặng hơn Thái Sơn, anh không thể thất tín.

"Ra tơi chiến trường thì mở mắt to một chút, đừng có chạy lung tung, ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, biết chưa?"

Cô dựa vào vai anh, mỉm cười gật đầu. "Biết rồi mà, lằng nhằng quá."

***

Hai ngày sau, vào lúc lên triều, hoàng đế tuyên bố sẽ tự xuất chinh. Thái độ của Dịch Dương hết sức kiên quyết và cứng rắn, chỉ một lát là đã đàn áp được những lời định ngăn cản. Sau khi trải qua giây lát suy ngẫm ngắn ngủi, Tư Mã đại tướng quân Hoắc Hoằng bước ra khỏi hàng trước tiên, quỳ xuống đất. "Thần nguyện xin phò tá bệ hạ xuất chinh, giương cao uy phong của Đại Ngụy ta!"

https://thuviensach.vn

Đại Tư Mã đã lên tiếng trước, chúng thần dù có không muốn thì cũng phải quỳ lạy theo, đồng thanh hô to: "Giương cao uy phong của Đại Ngụy ta!"

Sau khi quyết định đích thân ngự giá, hoàng đế lại lấy lí do hoàng hậu đang mang thai, cần được tịnh dưỡng nên sai người hộ tống nàng đến hành cung ở Nam Sơn. Nghi giá của hoàng hậu đến Nam Sơn trước, hôm sau thì hoàng đế cũng mặc quân trang, tư thế oai hùng đứng trước ba quân, rút kiếm ra khỏi vỏ, chỉ thẳng lên trời. "Xuất chinh!"

"Xuất chinh!"

"Xuất chinh!"

***

Đại quân chia thành hai cánh. Một cánh do Đại Tư Mã Hoắc Hoằng chỉ huy, cánh quân còn lại do hoàng đế thống lĩnh. Hai cánh quân chia ra đi hai con đường khác nhau, cùng hướng về phương Bắc, đi về phía sông Tuy.

Đối với một vị hoàng đế từ khi sinh ra đến nay chưa từng ra khỏi thành Cận Dương, nơi xa nhất mà hắn đến là hành cung Nam Sơn thì biểu hiện của Dịch Dương trên đường hành quân đã khiến cho mọi người phải thán phục. Phần lớn thời gian anh đều cưỡi ngựa, đầu đội mũ sắt, chiếc áo choàng đen tung bay phất phới trong gió, dáng người thúc ngựa lao nhanh kia mạnh mẽ không sao tả xiết. Thỉnh thoảng khi anh phát biểu, ánh mắt sắc bén quét qua mỗi một người khiến cho tất cả phải nảy sinh lòng kính sợ.

Suốt đường đi, những quần thần vốn cảm thấy hoàng đế chỉ là một con rối nay đã phải thay đổi cách nhìn, trông anh đâu có giống một tên hôn quân mặc cho người ta bày bố chứ.

https://thuviensach.vn

Ngoại trừ cưỡi ngựa, thỉnh thoảng hoàng đế cũng yêu cầu ngồi xa giá để nghỉ ngơi. Đối với việc này, mọi người đều cảm thấy chẳng sao cả, duy chỉ có một người là vô cùng chờ mong.

Một ngày nọ, đến thời gian ngồi xa giá tuyệt vời, Thương Lâm dựa vào chiếc đệm mềm mại, duỗi đôi chân đau nhức đến tê dại vì cưỡi ngựa của mình ra. Nhìn thấy phong cảnh ở vên đường, cô không khỏi cảm thán. "Lần trước khi đi qua nơi này, em đang bị Cao Trầm bắt cóc. Ngẫm lại chuyện này cũng đã qua một năm, thời gian đúng là trôi quá nhanh."

"Cao Trầm..." Dịch Dương cười. "Cũng phải cảm ơn hắn đã cho anh ý tưởng, nếu không thì cũng không nghĩ ra cách ấy."

Cách một năm sau, cuối cùng thì anh cũng làm thành công chuyện mà Cao Trầm muốn làm, chọn một nữ thuộc hạ có võ công cao cường giả làm Thương Lâm, nghênh ngang đi hành cung Nam Sơn, còn hoàng hậu đích thực thì lại cải trang thành thị vệ bên cạnh anh, theo anh xuất chinh.

"May mà trong một năm nay em đã học được cách cưỡi ngựa, nếu không anh có muốn dẫn em đi cũng hết cách."

Thương Lâm nhớ lại lần trước, anh cứu cô thoát khỏi tay bọn ăn mày, hai người vội vàng chạy về Nam Sơn ngay trong đêm. Lúc đó cô còn chưa biết cưỡi ngựa nên cuối cùng đành ngồi trong lòng anh, để anh đưa cô về.

Nghĩ lại, đúng là thấy rất nhớ!

"Thế nào, muốn anh cho em đi cùng à?" Dịch Dương rất tinh ý, vừa nhìn là nhận ra ý nghĩ sâu kín trong lòng cô.

"Thôi đi, em cũng muốn lắm nhưng nếu anh và em ngồi chung ngựa thật thì mọi người lại nói bệ hạ bị đồng tính, xuất chinh đánh trận mà còn mang theo nam sủng nữa."

https://thuviensach.vn

"Anh thì chẳng để ý tới mấy thứ đó, quan trọng là em có dám chịu mất mặt hay không?"

Thương Lâm lườm anh một cái. "Em không dám. Vừa làm hồng nhan họa thủy, bây giờ lại làm nam sủng tai vạ, đời ngươi sóng gió quá cũng không hay."

Dịch Dương khẽ bật cười. "Sắp đến Huệ Châu rồi, đêm nay có thể nghỉ ngơi thoải mái được một chút."

"Thê sao? Vậy em có thể được tắm à?" Mắt Thương Lâm sáng rực lên.

Chuyến đi lần này, điều làm cô khó chịu nhất chính là mấy ngày trời không được tắm rửa, Dịch Dương đến gần một chút là cô thấy không được thoải mái, sợ là trên người mình có mùi gì đó.

"Đương nhiên nếu hoàng hậu nương nương cần thì anh có thể làm tì nữ giúp em chà lưng. Đừng khách khí nha."

Thương Lâm đảo mắt vài vòng. "Đâu chỉ có chà lưng không thôi. Hay là chúng ta thử tắm chung với nhau đi."

Dịch Dương ngẩn ra, không thể ngờ được là cô lại trả lời như thế.

Sau đó, đầu óc anh bị câu nói này kích thích nên hiện lên một hình ảnh nóng bỏng, người cũng trở nên cồn cào.

Mấy ngày nay, trên đường đi, hai người không dám quá thân thiết với nhau vì sợ bị nghi ngờ nên anh cũng thấy hơi nhớ nhớ.

Anh mỉm cười rồi gật đầu. "Được, vậy tối nay chúng ta thử xem sao."

Thương Lâm không tin là anh nói thật. Cô dám chắc là anh sẽ không làm xằng bậy vào lúc này cho nên mới dám nói những lời to gan lớn mật

https://thuviensach.vn

ấy, chứ nếu là bình thường, nói những lời khiêu khích như thế thì kết cục sẽ rất thê thảm!

Ngày hôm sau không xuống giường được là cái chắc.

Đêm đó, đại quân đến thành Huệ Châu, binh lính đóng quân ở ngoài thành, còn hoàng đế thì dẫn một bộ phận thị vệ thân cận của mình vào thành. Những căn phòng sang trọng nhất trong phủ thái thú đã được chuẩn bị sẵn, sắp xếp bài trí lại, làm chỗ dừng chân cho hoàng đế.

Thương Lâm đứng trong căn phòng rộng lớn xa hoa, dùng cây kéo màu bạc cắt một nhánh hoa, tắc lưỡi chậc chậc: "Thái thú ở đây đúng là một người biết hưởng thụ. Nhìn căn phòng này xem, bày bố thật là sang trọng, không thể không phục hắn." Cô lắc đầu. "Có điều đang lúc chiến tranh mà hắn lại không biết tiết kiệm một chút, đúng là không biết nhìn thời thế. Lỡ như gặp hải một hoàng đế công chính liêm minh thì khó tránh khỏi sẽ bị quở trách."

"Anh đang định quở trách đây." Dịch Dương nói. "Xa hoa phô trương thế này đúng là không ra gì, không mắng một trận không được."

Thương Lâm hiểu ra. "Lại có ý đồ xấu xa đúng không? Anh định lấy Lí thái thú ra mắng một trận để chứng tỏ vị hoàng đế này cần kiệm, yêu nước yêu dân thế nào à? Em đang nghĩ sao tự nhiên anh lại khăng khăng đòi vào thành, dựng ngự trướng ở ngoài thành cũng được vậy."

"Cơ hội tốt thế này sao có thể bỏ qua được chứ? Em cứ đợi đó, ngay mai anh biểu diễn cho em xem."

"Sao lại phải đợi tới ngày mai?"

"Bởi vì bây giờ anh còn có chuyện phải làm..." Giọng Dịch Dương rất ám muội. "Em quên là ban ngày mình đã nói gì với anh rồi sao?"

https://thuviensach.vn

Thương Lâm lắp bắp nói: "Anh nói... chuyện đó à? Đừng có giỡn, bây giờ đang đi đánh trận đấy."

"Còn chưa tới sông Tuy thì đánh đấm quái gì chứ?" Dịch Dương nghiêm mặt. "Làm người thì phải biết giữ chữ tín, đã nói là tắm chung thì phải tắm chung."

Thương Lâm nghe giọng điệu của anh, lập tức nhớ tới câu: "Ra giang hồ thì phải giữ chữ tín, nói giết cả nhà ngươi thì phải giết cả nhà ngươi..."

Cứu với!

***

Trong lúc Thương Lâm thất thần, Dịch Dương đã tóm được cô và dễ dàng bế cô ra sau bức bình phong. Phía bên trong có một bể tắm rất rộng lớn, thành bể được lát bằng đá cẩm thạch, có một cái đầu rồng mạ vàng đang ngưỡng cổ, há miệng thật to, phun ra nước suối ấm áp.

Nước suối trong veo, có thể nhìn thấy những hoa văn chạm trổ tinh xảo dưới đáy bể, trên mặt nước còn có những cánh hoa trôi lơ lửng. Trong cơn ngạc nhiên, Thương Lâm không thể không cảm thán Lí thái thú thật là chu đáo!

Cô có lí do để tin rằng chỉ cần Dịch Dương muốn, hắn lập tức có thể dâng lên mười mấy mĩ nhân dung mạo yêu kiều, người nào người nấy đều đã được dạy dỗ kĩ.

Sau khi trận tắm rửa dai dẳng này kết thúc, Thương Lâm đã không còn chút sức nào nữa. Cô khoác đại một chiếc áo ngủ bằng lụa trắng rồi nằm xoài lên giường, mặc cho Dịch Dương dùng khăn lau tóc cho mình.

Cơn khát của Dịch Dương đã được giải nên rất thoải mái, tâm trạng cũng rất vui vẻ, động tác chăm sóc cô cũng rất nhẹ nhàng. Thấy hai mắt của

https://thuviensach.vn

cô đã díu lại với nhau thì anh lên tiếng căn dặn. "Em đừng ngủ vội, không lau khô tóc thì dễ bị cảm lắm đấy. Nếu em mà bệnh thì lại làm lỡ việc."

Anh vừa nói thế, Thương Lâm lập tức không dám ngủ nữa, cố gắng mở to mắt ra, giống như là đang trừng ai vậy.

Dịch Dương thấy thế nên tức cười, cúi người xuống hôn lên cánh môi cô, nhấm nháp cánh môi cô được một lúc thì bị cô đẩy ra. "Anh một vừa hai phải thôi."

"Được rồi được rồi." Quả nhiên, đàn ông được thỏa mãn thì rất dễ nói chuyện, giọng anh gần như là nuông chiều cô. "Anh không phá em nữa."

Thương Lâm hừ vài tiếng, giật lấy khăn tự mình lau tóc.

***

"Bệ hạ." Bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng cầu kiến. Thương Lâm nhận ra đó là giọng của một thị vệ được Dịch Dương tín nhiệm.

"Có chuyện gì không?"

"Có người cầu kiến."

Câu trả lời này vừa vô phép vừa kì lạ, Thương Lâm nhìn thấy sắc mặt Dịch Dương thoáng có sự thay đổi sau câu nói này.

"Cho người đó vào đi." Anh nói nhỏ.

"Ai vậy?" Thương Lâm cầm chiếc khăn, hỏi. "Có cần em tránh mặt không?"

Dịch Dương gật đầu. "Em nấp sau bình phong đi."

https://thuviensach.vn

Thương Lâm bước xuống giường, nhanh nhẹn nấp ra sau bức bình phong. Đây là một tấm bình phong gồm ba bức ghép lại, phía trên có những hoa văn chạm trổ tinh xảo, vừa vặn có thể để cô nhìn trộm tình hình bên ngoài.

Cửa phòng được mở ra, một đôi giày màu đen bước vào phòng, bước chân vững vàng. Cô nhìn lên trên thì nhìn thấy một gương mặt hoàn toàn xa lạ.

Là một người đàn ông ăn mặc hệt như thị vệ, Thương Lâm nhíu mày nhìn hắn, cứ cảm thấy hình như đã nhìn thấy người này ở đâu đó.

"Trẫm đoán là ngươi sẽ tới trong mấy ngày này, quả nhiên là thế." Dịch Dương mỉm cười nói.

"Bệ hạ đoán sự như thần, mọi chuyện đều nắm trong lòng bàn tay." Người kia cất giọng bình thản. "So với ngài, người trên thế gian đều trở nên ngu ngốc đáng cười."

"Nghe ngươi nói thế, chắc hẳn là trong lòng cũng đã biết được ít nhiều." Dịch Dương nói. "Ngươi cũng đừng qua buồn. Chuyện xảy ra quá lâu, đối phương đã sớm bày mưu tính kế, ngươi bị lừa gạt cũng là chuyện bình thường."

"Bây giờ bệ hạ muốn thảo dân làm gì?"

"Hỏi trẫm muốn ngươi làm gì, chi bằng hãy hỏi chính bản thân ngươi muốn làm gì?" Dịch Dương mỉm cười. "Công Tôn, ngươi định làm sao đây?"

Đối diện với Dịch Dương, đôi mắt Tô Kị sâu thẳm không thấy đáy, ẩn giấu một con thú dữ đang ngủ đông.

---

https://thuviensach.vn

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Thân Thế

Căn phòng trở nên yên ắng.

Hai người đàn ông đều không nói chuyện, một người ngồi, một người đứng, giữa có cách nhau một khoảng chừng năm bước, giống như là đang giằng co nhau.

Tô Kị nhìn vẻ mặt khuôn mặt ung dung bình thản của Dịch Dương, nhớ tới tâm trạng rối rắm bất an của mình trên đường tới đây, bỗng dưng cảm thấy tức cười.

Hắn bị người ta lừa gạt bao lâu nay, kết quả là lại phát hiện ra chân tướng dưới sự trợ giúp của kẻ địch, đúng là vô dụng cực kỳ.

"Trương tướng quân cả đời anh hùng, vì dân vì nước, cuối cùng lại hàm oan mà chết, đúng là khiến người ta phải thương tiếc. Công Tôn huynh thân là con trai, đương nhiên phải gánh vác trách nhiệm tẩy rửa oan khuất, báo thù rửa hận cho cha. Dịch Dương từ tốn nói: "Trước đây bị mê muội thì có sao, sau này đi đúng đường là được."

Trương Bân - Trương tướng quân.

Thương Lâm nắm bắt được từ ngữ quan trọng, nhanh chóng đưa vào trong não rồi tìm kiếm như search Google. Không uổng công cô đọc nhiều sách sử như vậy nên bây giờ chỉ, trong trong vài giây ngắn ngủi liền tra ra được tư liệu.

https://thuviensach.vn

Đó là một đại tướng quân của Bắc Yến vào mấy mươi năm trước, nghe nói là bản lĩnh cao cường, tướng mạo khôi ngô, anh dũng thiện chiến, dùng binh như thần, rất được hoàng đế lúc bấy giờ coi trọng. Một vị tướng tài như vậy, lẽ ra phải là trụ cột vững vàng của nước nhà nhưng điều khiến người ta bất ngờ là vị Trương tướng quân trăm trận trăm thắng này lại đột nhiên thất bại trong một trận chiến cực kì quan trọng trong cuộc chiến đã kéo dài nhiều năm với người Nam Ngụy, khiến cho Ngụy Quốc vượt qua sông Tuy, suýt chút nữa là làm mất thành Truyền Tuy.

Trận đánh ấy đã được ông ta chuẩn bị trước, người khắp Yến Quốc đều đang chờ đón chào thắng lợi nên tin bại trận vừa truyền về thì từ trên xuống dưới đều xôn xao, tiếng trách móc ồ ạt ập tới khiến người ta không đỡ nổi.

Mọi người không sao hiểu nổi, rõ ràng đây là một trận chiến không thể thua cũng không có lí gì để thua mà sao Trương tướng quân lại thất bại cho được?

Bởi vì nghi hoặc này cho nên nửa tháng sau, khi hoàng đế dùng tội danh bán nước, cấu kết với giặc để bắt giam Trương tướng quân thì mọi người không có gì để chất vấn.

Ai nấy cũng đều ngộ ra, thì ra là thế. Bởi vì cấu kết với Ngụy Quốc cho nên mới cố ý thua bọn họ.

Trương tướng quân bị phán tử hình, hành quyết tại một cái chợ ở phía Tây Dục Đô. Ngày hành hình, bách tính cả thành đề đổ nhau ra xem, tiếng mắng chửi không ngừng vang lên, còn Trương tướng quân ngồi trong xe tù thì lại không nói tiếng nào.

Mãi đến khi lưỡi đao của đao phủ hạ xuống.

Lúc trước khi Thương Lâm đọc tới đoạn sử này thì còn cảm thán rằng một đại hảo hán như thế, không chịu ở yên làm anh hùng dân tộc mà lại

https://thuviensach.vn

chạy đi thông đồng với địch, chẳng lẽ ăn no không có việc gì làm sao? Bây giờ thì hay rồi, mạng không còn, danh tiếng cũng nát bét, ngàn năm sau chỉ có thể làm nhân vật phản diện ở trong phim, nói không chừng diễn viên đóng vai ông ta còn diễn rất bỉ ổi, nghĩ thế nào thấy cũng không đáng!

Nhưng sao nghe giọng của Dịch Dương thì hình như Trương tướng quân bị người ta hãm hại, hơn nữa Tô Kị lại là con trai của ông ta?

Tay đặt lên bình phong, cô kề sát hơn để nghe cho rõ và quan sát thần sắc của Tô Kị. Cô còn nhớ sử sách có viết rằng sau khi Trương tướng quân chết, trai tráng từ mười bốn tuổi trở lên của họ Trương đều bị chém đầu, còn từ mười bốn tuổi trở xuống thì bị lưu đày lên phương Bắc. Nhìn tuổi tác của Tô Kị thì có lẽ khi ấy vẫn chưa đầy mười bốn tuổi, vậy thì thuộc thành phần bị lưu đày.

"Sóc Phương lạnh lẽo, Công Tôn lại mang tội trong người, nhất định là chịu mọi sự hành hạ. Trong tình hình như thế mà còn có thể sống sót, có thể thấy được nghị lực phi thường."

"Ngụy hoàng quá khen rồi." Tô Kị thản nhiên nói. "Thảo dân chưa chết tại nơi đầy gió tuyết ấy là bởi vì mình không thể chết được." Hắn cười tự giễu. "Nếu khi đó ta xuống địa phủ thì không có mặt mũi nào để gặp phụ thân cả."

"Đúng là như thế." Dịch Dương nói. "Ngươi gần như là thập tử nhất sinh mới có thể thoát khỏi nơi đó, lại học được bản lĩnh hơn người chẳng phải là để báo thù cho người của Trương gia sao? Chỉ có như thế thì mới có mặt mũi mà xuống đoàn tụ với người thân."

Tô Kị nhớ tới năm đó, năm hắn mười sáu tuổi, chạy trốn suốt ba ngày trong gió tuyết dày đặc, cuối cùng có thể trốn khỏi Sóc Phương đã cầm tù mình suốt bốn năm trời.

https://thuviensach.vn

Hắn về lại Dục Đô, quanh quẩn trong thành tìm kiếm mọi cách để báo thù cho cha nhưng lại không có manh mối gì. Đúng vào lúc tuyệt vọng, hạ lan Duệ đã tìm tới hắn.

Hắn biết ông ta là bạn của cha mình, cũng biết sau khi cha xảy ra chuyện, ông ta cũng từng tìm cách giúp đỡ cho nên đó là người đáng để tin cậy.

Trên thực tế, Hạ Lan Duê cũng thể hiện mình là một vị bá bá khoan dung độ lượng, ông ta chẳng những không chỉ trích hắn tội trốn khỏi nơi lưu đày mà còn bảo Yến Quốc quá nguy hiểm nên đã phái người đưa hắn đến Ngụy Quốc, tạm thời trốn ở đó. Trước khi đi ông ta đưa cho hắn một phong thư, bảo hắn đi tìm người trong thư, đối phương sẽ sắp xếp cuộc sống của hắn.

Hắn nghe theo lời của Hạ Lan Duệ, xuống phía Nam đi tới Ngụy Quốc nhưng lại không đi tìm người mà Hạ Lan Duệ nói mà tìm một con đường khác. Tuy không nhận ân huệ của ông ta nhưng trong lòng hắn luôn thấy cảm kích, tin rằng ông ta là một huynh đệ tốt, người duy nhất trong triều dám có liên quan tới cha mình.

Ý nghĩ ấy luôn ở trong đầu, thôi thúc hắn tự tìm đến Hạ Lan Duệ tỏ ý nguyện làm việc cho ông ta khi trở lại Dục Đô, coi như là báo đáp, hi vọng ông ta có thể tra ra được kẻ chủ mưu đã hãm hại cha hắn năm đó.

Ông ta đã đồng ý.

Lúc đó khi nhìn thấy vẻ mặt chân thành ấy, Tô Kị không sao ngờ được rằng mọi chuyện đều là do ông ta gây ra.

Tô Kị nắm chặt nắm đấm. "Hắn luôn giúp đỡ ta, khi cha ta còn sống là huynh đệ tốt của người nên ta mới tin hắn."

https://thuviensach.vn

"Đứng trước địa vị, huynh đệ ruột thịt còn có thể giết huống chi là..." Dịch Dương nói. "Trương tướng quân làm người chính trực nên đương nhiên không chịu tham gia chuyện phản nghịch, vì thế làm chướng mắt một vài người."

Tô Kị hít sâu một hơi. "Vậy ta phải làm sao đây?"

"Rất đơn giản, giết Hạ Lan Duệ"

"Két..."

Bình phong bỗng nhiên lung lay một chút, tuy âm thanh phát ra rất nhỏ nhưng trong hoàn cảnh tĩnh mịch này, nó vẫn rõ như tiếng sấm.

Hai người đàn ông nhìn về hướng phát ra âm thanh, khác nhau là vẻ mặt Dịch Dương rất thản nhiên còn Tô Kị thì hết sức ngạc nhiên.

Hắn và hoàng đế bàn chuyện cơ mật nên đương nhiên nghĩ căn phòng này đã không còn ai khác. Hơn nữa bên ngoài có thân tín của hoàng đế trông chừng, tâm trạng của hắn rối bời nên nhất hời mất cảnh giác.

Sau bức bình phong này có người đang nấp ư?

Dường như phát hiện ra suy nghĩ của hắn, Dịch Dương giải thích. "Công Tôn cứ yên tâm, không sao đâu."

Hoàng đế đang nói với Tô Kị rằng hắn biết trong phòng có người, hơn nữa còn cho phép người đó nghe sao.

Tô Kị càng ngạc nhiên hơn.

Hắn đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, bỗng nhiên cảm thấy khác thường. Trên chiếc sạp nhỏ cách đó không xa có một chiếc khăn lụa trắng tinh, không khí còn lan tỏa hương thơm thoang thoảng dễ chịu, Tô Kị

https://thuviensach.vn

không cho rằng ngụy hoàng lại dùng mùi hương ấy, vậy thì chỉ có thể là do người vừa ở đây lưu lại.

Là một cô gái.

Tô Kị nhìn vẻ mặt ung dung của Dịch Dương, đôi mày kiếm khẽ cau lại. Vào thời khắc hành quân đánh trận nguy cấp, hắn chẳng những nhàn nhã thong dong mà còn có hứng thú mây mưa với đàn bà. Quan trọng hơn là cô gái đó không chắc chắn không phải là do quan viên ở Huệ Châu tiến cử mà là người hắn dẫn theo từ Cận Dương tới đây, nếu không hắn sẽ không tin tưởng như vậy, để cho nghe chuyện đại sự thế này mà không nghi kị.

Tô Kị cảm thấy tâm trạng của mình rối bời. Lúc còn ở Yến Quốc hắn đã nghe Hạ Lan hoàng hậu có thai, Ngụy Hoàng đưa nàng đến hành cung ở Nam Sơn tĩnh dưỡng, thế mà giờ lại mang theo người phụ nữ khác đi đánh trận. Bị đối xử ghẻ lạnh như thế, nàng chịu được sao?

Chẳng phải trước nay Ngụy Hoàng vẫn rất sủng ái Hạ Lan hoàng hậu ư?

"Ừm, nói ra thì Công Tôn và nàng ấy cũng quen mặt, gặp nhau cũng chẳng sao." Dịch Dương bỗng nhiên nói, trong mắt ánh lên vẻ thích thú. "Nàng ra đây đi."

Tô Kị trợn tròn mắt, không dám nhìn bức bình phong kia, không dám tin vào suy đoán của mình.

Bức bình phong được làm từ gỗ đàn hương, ở giữa căng một lớp lụa trắng, ánh nến chiếu xuyên qua có thể nhìn thấy một bóng người lờ mờ.

Bóng người đó nhúc nhích, sau đó thì từ từ bước ra khỏi bình phong, xuất hiện trước mặt bọn họ.

https://thuviensach.vn

Cách hai tháng, Tô Kị lại nhìn thấy Thương Lâm.

Nàng mặc quần áo trắng tinh, mái tóc dài được buộc lại bằng một dải lụa, vén sang một bên. Gương mặt xinh xắn không tô son điểm phấn, thanh nhã như một vầng trăng vừa lên, ánh mắt thì sáng ngời như ánh trăng.

"Tô đại hiệp." Cô chậm rãi lên tiếng. "Đã lâu không gặp."

Tô Kị nhìn cô một lát rồi dời mắt sang nơi khác. "Hoàng hậu nương nương."

"Lúc nãy nàng cũng nghe những lời Công Tôn nói rồi đó, nàng có suy nghĩ gì không?" Dịch Dương từ tốn nói, dường như không hề cảm thấy mang chuyện quốc gia đại sự ra nói với một cô gái là có gì không thỏa đáng.

Huống chi đây còn là công chúa của Yến Quốc.

"Thần thiếp là người chốn thâm cung, nào dám can dự vào chuyện của bệ hạ." Thương Lâm nói. "Có điều thần thiếp cảm thấy nếu như Yến Quốc không nằm trong tay của tứ hoàng thúc thì quan hệ của hai nước sẽ không trở nên tồi tệ thế này."

Hạ Lan Duệ là con thứ tư nên theo tôn ti, Thương Lâm phải gọi hắn ta là tứ hoàng thúc.

"Yến Quốc... nằm trong tay hắn?" Tô Kị lặp lại.

"Lẽ nào không phải thế sao?" Thương Lâm quay đầu sang nhìn hắn, ánh mắt cực nghiêm túc. "Chẳng lẽ Tô đại hiệp chưa hề nghe qua câu nói trong điện Huy Thăng có hai hoàng đế, một đứng một ngồi sao? Tứ hoàng thúc chính là vị hoàng đế đang đứng."

https://thuviensach.vn

Hoàng đế đứng là cách nói để chỉ hoạn quan Lưu Cẩn thời Chính Đức triều Minh, Thương Lâm dùng nói để so sánh với Hạ Lan Duệ tức nói ông ta có dã tâm và quyền lực rất lớn.

Đương nhiên Tô Kị chưa từng nghe qua câu nói này nhưng hàm ý trong lời của Thương Lâm đã khiến cho hắn cả kinh, ngay cả sống lưng cũng toát mồ hôi hột.

Thương Lâm nhìn Tô Kị, điều động kĩ năng diễn xuất của mình ra, ngay lập tức tiến vào trạng thái đại nghĩa lẫm liệt của một công chúa hòa thân. "Ta biết Tô đại hiệp trung thành với Yến Quốc, sao ta lại không như vậy? Lúc trước nếu không vì an nguy của quốc gia thì sao ta lại phải đến Ngụy Quốc xa xôi để hòa thân? Nhưng bởi vì trung thành nên ta mới không thể dung túng cho bọ loạn thần tặc tử kia. Để lại những mầm độc như thế sẽ gây họa đến dân chúng cả hai nước, cuối cùng thành đại họa."

"Trẫm không hề muốn gây chiến với Yến Quốc, chuyện lần này hoàn toàn là do bị bức bách mà ra. Nếu Công Tôn bằng lòng giúp trẫm một tay thì hai nước vẫn có thể sống trong hòa bình, cùng hưởng an lành."

Tô Kị im lặng một lúc lâu, cuối cùng ngẩng đầu lên. "Ta từng nói với chính mình rằng nếu có ai giúp ta tra ra được chân tướng của mối thù giết cha thì sẽ nguyện làm việc cho người đó, tuyệt đối không trái lại. Ta cũng từng thế trước mộ phần của Trương gia rằng sẽ tự tay mình giết chết kẻ thù, rửa hận cho ba đời nhà họ Trương. Bây giờ Ngụy hoàng giúp ta tìm được kẻ thù giết cha, Hạ Lan Duệ lại là kẻ thù của ta, ngài muốn giết hắn, Kị tôi đương nhiên chịu sự sai bảo của ngài."

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Mưu Kế

Tô Kị vừa nói xong thì lòng Thương Lâm liền cảm thấy nhẹ nhõm. giống như là vừa hoàn thành một chuyện cực kì quan trọng, lòng tràn ngập niềm vui sướng phấn khởi.

Cô không ngờ chuyện lại thuận lợi như vậy. Trải qua một thời gian tiếp xúc với nhau, cô không còn có cảm giác căm ghét và bài xích Tô Kị như khi vừa quen biết nữa bởi vì cô hiểu được hắn cũng có chỗ khó xử của mình. Bọn họ không cùng lập trường, đứng trên hai chiến tuyến đối lập, nếu xét lại cho kĩ thì ở một mức độ nào đó, hắn đã hết lòng quan tâm giúp đỡ cô.

Cô nghĩ, nếu sau này có ngày phải gặp lại nhau ở chiến trường, đối mặt với sống chết, bọn họ vẫn sẽ là kẻ địch của nhau. Cô cảm thấy mình không có cách nào để nhẫn tâm ra tay với hắn, mà có lẽ hắn cũng không thể ra tay với cô. nhưng cho dù bọn họ không muốn thì thời cuộc cũng sẽ bắt buộc bọn họ phải lựa chọn. Nhiều năm sau nhìn lại, những tình cảm thân thiết sẽ chỉ khiến cho kẻ còn sống phải thở dài một tiếng bất đắc dĩ.

Cuối cùng thì vẫn không thể thay đổi được.

Cô cứ luôn có suy nghĩ ấy trong đầu và đợi ngày ấy đến. Thậm chí có khi còn cảm thấy phải chăng cuộc đời của mình có quá nhiều bi kịch.

Nhưng vừa rồi, chính miệng hắn đã hứa hẹn là sẽ giúp đỡ bọn cô.

https://thuviensach.vn

Cô sẽ không cần phải chiến đấu đến ngươi sống ta chết với người bạn của mình.

"Ngày mai đại quân sẽ xuất phát, chiều tối là có thể đến Hạ Đinh. Công Tôn hãy ở lại cùng đi chung với ta đi."

"Được." Tô Kị cúi đầu trả lời, ánh mắt thì thoáng liếc qua nhìn Thương Lâm. "Hoàng hậu nương nương... cũng sẽ tới Hạ Đinh sao?"

Tiền tuyến nguy hiểm, cô đang mang thai trong người, chỉ bất cẩn chút thôi là sẽ một xác hai mạng, Ngụy Hoàng không sợ sao?

"Tiền tuyến đúng là rất nguy hiểm nhưng trong thành Cận Dương cũng chẳng an toàn hơn là bao. Có quá nhiều người muốn lấy mạng nàng ấy, để nàng ấy ở bên cạnh trẫm thì trẫm yên tâm hơn đôi chút." Dịch Dương ung dung nói.

Tô Kị cụp mắt xuống, không nói gì nữa.

"Nhưng nếu Công Tôn đã nhắc tới chuyện này thì trẫm cũng muốn nhờ vả ngươi. Nếu sau này có khi nào trẫm không thể chăm sóc được cho hoàng hậu thì làm phiền ngươi hãy bảo vệ cho nàng ấy được an toàn, trẫm sẽ hết sức cảm kích."

"Ngài khách sáo quá rồi." Tô Kị nói. "Thảo dân nhất định sẽ dốc hết sức để bảo vệ sự an nguy của hoàng hậu nương nương."

Nói thêm vài câu nữa, Tô Kị rời khỏi phòng. Thương Lâm nhìn bóng dáng cao lớn đĩnh đạc của hắn biến mất trong bóng đêm, đôi môi khẽ mím lại, không biết là đang nghĩ gì.

"Người ta đã đi rồi, đừng nhìn nữa." Dịch Dương kéo dài giọng, nói. "Còn nhìn nữa là người ta sẽ tưởng là em không nỡ xa hắn đấy."

https://thuviensach.vn

"Đừng có nói linh ta linh tinh." Thương Lâm nói nhỏ.

Dịch Dương liếc nhìn cô một lát rồi chậm rãi bước tới ôm chầm lấy cô từ phía sau, gác cằm lên vai cô. Tư thế này rất nhạy cảm, đầu của anh đặt ở đó, đôi môi vừa vặn chạm tới má cô, hết sức thân mật. "Anh nói linh ta linh tinh thật không? Em thông minh như thế, lẽ nào không biết tình cảm của hắn dành cho mình?"

"Dịch Dương." Thương Lâm nhíu mày. "Đừng nói nữa."

Tình cảm Tô Kị dành cho cô? Đương nhiên là cô nhận ra rồi.

Cô đâu phải là anh chàng Dịch Dương có chỉ số EQ thấp này, cô có kinh nghiệm yêu đơn phương dày dặn lắm chứ bộ. Khi gặp được người mình thầm mến, mình sẽ có anh mắt và cử chỉ thế nào, cô rõ hơn ai hết. Huống chi cho dù cô không nhận ra sự khác thường của Tô Kị thì chỉ cần trải qua chuyện hạ độc, hắn bất chấp tính mạng để cứu cô là có thể nhìn thấu tình cảm hắn dành cho cô.

Lúc trước, khi nói đùa với Dịch Dương, cô đã bảo là mỗi một cô gái xuyên qua đều sẽ có một nam phụ yêu thương mình sâu đậm. Lúc ây cô còn chưa yêu Dịch Dương, cũng từng ngẫm nghĩ không biết có khi nào mình sẽ có một tình yêu đặc sắc với một anh chàng cổ đại đẹp trai hay không. Bây giờ lời đùa ấy đã thành sự thật, thật sự có một anh cổ đại đẹp trai yêu thương cô nhưng cô không sao ngờ được người đó lại chính là Tô Kị - người mà trước đây cô rất căm ghét.

Trong lúc ngạc nhiên, Thương Lâm không khỏi cảm thán vị thần xuyên không này đúng là thích tạo những tình tiết gay go.

Dịch Dương im lặng một lát, khi lên tiếng thì giọng có thêm sự ôn hòa. "Được rồi, không nói nữa vậy."

https://thuviensach.vn

Thương Lâm quay người lại ôm lấy Dịch Dương, dán mặt vào lồng ngực anh. "Em chỉ thích anh thôi, thích tới mức vô cùng rồi. Người khác có tốt thế nào thì em cũng đành phụ người ta thôi."

Đây là lần đầu tiên Dịch Dương nghe được những lời bày tỏ của Thương Lâm từ sau khi hai người ở bên nhau. Hết sức trực tiếp nhưng cũng rất cảm động, khiến anh phải ngẩn ngơ trong thoáng chốc.

Sau đó, anh mỉm cười, bắt đầu trêu đùa. "Anh vừa ghen tuông một chút là em đã cho anh một niềm vui bất ngờ thế này. Xem ra anh không chỉ không nên trách Công Tôn mà còn phải cảm ơn hắn ta."

"Anh ghen tuông mà còn gửi gắm em cho hắn à?" Thương Lâm nói. "Chẳng phải anh nói là sẽ bảo vệ em sao? Sao lúc nãy lại nói là có thể sẽ không bảo vệ được?"

"Hành quân đánh trận ai nói trước được điều gì chứ, anh chuẩn bị trước một bước thì sẽ thấy an tâm hơn. Võ công của Tô Kị rất cao nên anh nhờ hắn giúp đỡ." Dịch Dương vuốt mái tóc bóng mượt như dải lụa của cô, ngửi hương thơm thoang thoảng tỏa ra, cảm thấy lòng mình cũng tĩnh lặng lại.

Anh không nói hết những gì mình nghĩ. Nguyên nhân quan trọng nhất khiến anh gửi gắm Thương Lâm cho Tô Kị là vì anh cảm thấy nếu Tô Kị đã có tình cảm với cô thì đương nhiên sẽ tận tâm tận lực bảo vệ cô hơn bất cứ ai.

Đương nhiên anh không thích có người nhóm ngó cô gái của mình, nhưng anh cũng sẽ không vì chút chuyện ấy mà làm ảnh hưởng tới chuyện quan trọng nhất, cũng sẽ không nghi ngờ Thương Lâm một cách vô cớ.

Sự an toàn của cô là quan trọng nhất, không gì sánh bằng.

https://thuviensach.vn

Hai người ôm nhau đứng đó, không ai nói gì nữa mà chỉ lẳng lặng dựa vào nhau, không khí hết sức hòa hợp.

Một lát sau, Thương Lâm mới từ từ ngẩng đầu lên. "Kể cho em nghe sao anh lại biết thân thế của Tô Kị đi."

Dịch Dương thấy cô không còn bị cảm xúc chi phối nữa mà đã có dáng vẻ nghiêm túc để bàn chuyện chính sự thì mỉm cười. "Tuy chuyện này được giấu giếm rất kĩ càng nhưng cũng không phải là không cách nào tra ra được, chẳng qua là tốn công sức hơn mà thôi." Giọng anh hết sức kiêu ngạo.

Thương Lâm bĩu môi. "Được rồi, cứ coi như tra ra thân thế của Tô Kị là không có gì khó, không có gì đáng ngạc nhiên nhưng làm sao anh biết được ân oán giữa Trương tướng quân và Hạ Lan Duệ?"

Chuyện bí mật trọng đại như thế, Tô Kị là người trong cuộc mà còn bị giấu hơn mười năm nay, thế mà Dịch Dương lại tra ra được, không thể không khen một tiếng thần kì.

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, Dịch Dương lại bật cười. "Có những chuyện người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc tỉnh táo. Tô Kị cảm kích ơn nghĩa của Hạ Lan Duệ nên sẽ không nghi ngờ ông ta, còn anh thì từ đầu đã xem ông ta là đối thủ nên liền cảm thấy ông ta chẳng phải là người tốt lành gì, vì thế suy nghĩ liền nhạy hơn nhiều."

"Ồ."

"Hạ Lan Duệ thân có địa vị cao nhưng lại không cầu phú quý, vương phủ ở dục đô mà còn không bằng nhà của một viên quan tam phẩm, quả là tấm gương điển hình cho sự cần kiệm của hoàng tộc. Sức khỏe của hoàng đế không tốt, ông ta liền nắm toàn bộ triều chính, ngày ngày bận từ sáng tới tối, quanh năm suốt tháng không nghỉ lấy một ngày. Em cảm thấy ông ta sống khắc khổ thế là gì cái gì?" Dịch Dương trào phúng. "Trên đời này chỉ

https://thuviensach.vn

có vài thứ có thể khiến cho đàn ông điên cuồng. Ông ta không ham tiền tài, không mê nữ sắc, lại không thể hiện ngực mang lí tưởng trị quốc bình thiên hạ, vậy thì chỉ có thể là vì quyền lực."

"Cho nên Hạ Lan Duệ cũng giống như Hoắc Hoằng, đang âm thầm tạo phản." Thương Lâm kết luận. "Thảo nào mà hai người bọn họ lại cấu kết với nhau, thì ra là một tổ hợp phản trắc."

"Phiêu kị tướng quân Lí Hưng của Ngụy Quốc từng giao chiến với Trương tướng quân nhiều năm trước, tuy trên chiến trường bọn họ là đối thủ nhưng Lí Hưng lại rất nể phục Trương Bân, nói đó là người mà mình tôn trọng nhất trong cả đời này, cũng là mục tiêu khó mà tìm được. Cũng vì tình cảm ấy mà Lí Hưng vẫn luôn không tin Trương Bân lại phản bội quốc gia, luôn tin rằng ông ta bị hãm hại. Và điều ngược lại chính là hắn luôn cảm thấy Tề Vương Hạ Lan Duệ có lòng dạ khó lường, cần phải đề phòng." Dịch Dương nắm tay Thương Lâm, cảm giác mềm mại mịn màng khiến anh cảm thấy dễ chịu hơn. "Anh đã từng uống rượu với Lí Hưng mấy lần, nhờ men rượu thám thính quan điểm của hắn ta. Hắn nói Hạ Lan Duệ khẩu phật tâm xà, một khi đã vô tình thì đến con cái cũng không nhận ấy chứ. Anh được tin tình báo này, nhớ tới chuyện Trương Bân thì nảy sinh nghi hoặc. Người trung can tín nghĩa trở thành giặc bán nước, còn người gian trá xảo quyệt thì lại gắng hết sức để chạy vạy cho người kia, nhìn có vẻ rất khả nghi."

"Cho nên anh nghi ngờ Hạ Lan Duệ đang giả vờ?"

"Ừ." Dịch Dương gật đầu. "Trước đây Hạ Lan Duệ và trương Bân rất thân thiết với nhau, sau khi Trương Bân bị giam thì cố gắng khiến cho ông ta ở trong ngục được thoải mái nhất có thể. Hắn ta tận tâm tận lực đến nỗi ngay cả anh cũng phải thán phục. Nhưng cũng vì thế mà sau này, dù Trương Bân có bị xử tử vì tội phản quốc thì Hạ Lan Duệ vẫn được tiếng là trọng tình trọng nghĩa, bá tánh của Yến Quốc đều ca tụng ông ta nhân từ độ lượng, là một người tốt cực tốt."

https://thuviensach.vn

"Đúng là một âm mưu thâm độc." Thương Lâm cười lạnh một tiếng, giọng đầy vẻ khinh bỉ.

"Anh đặt giả thiết Hạ Lan Duệ đang diễn kịch và điều tra theo hướng này, sau đó chuyện trở nên đơn giản hơn nhiều."

Thương Lâm đảo mắt một vòng, bỗng nhiên nhớ ra. "Đợi đã, lần này Tô Kị nghe theo lời căn của anh, về Yến Quốc lấy thứ gì đó mà anh yêu cầu, nhưng sao không mang thứ gì về mà chỉ có người không thế?"

"Anh hoàn toàn không định bảo hắn đi lấy bất cứ thứ gì, chỉ mượn lí do này để hắn đi gặp một người mà thôi." Dịch Dương nói. "Phía tây của Tụ Thành ở Yến Quốc có một sơn cốc, bên trong có một vị ẩn sĩ, lần này Tô Kị về là để gặp ông ấy."

"Em biết, anh đã từng nói tới." Thương Lâm chớp mắt. "Lẽ nào ẩn sĩ ấy có quan hệ gì với Hạ Lan Duệ?"

"Đâu chỉ có quan hệ mà còn dính líu rất nhiều." Dịch Dương mỉm cười. "Ẩn sĩ ấy trước kia cũng làm quan trong triều, chức vị khá cao, lúc ấy còn làm tới chức thừa tướng. Nhưng sau này không biết vì sao mà ông lại cáo quan về quê, hoàng đế cũng không ngăn cản được. Anh đã tra tư liệu của Yến Quốc, phát hiện lúc đó vị ẩn sĩ này có quan hệ rất thân thiết với Trương Bân nhưng lại không thích Hạ Lan Duệ. Anh có lí do để nghi ngờ Hạ Lan Duệ có vai trò gì đó trong chuyện ông ấy từ quan."

"Em còn nhớ anh nói với em là lần này anh bảo Tô Kị về tìm vị ẩn sĩ ấy để lấy một bức tranh. Đó là tranh vẽ gì vậy?"

"Đó là bức tranh năm ấy vị ẩn sĩ kia và Trương Bân cùng nhau vẽ, được truyền tụng một thời ở Dục Đô, cho nên sử sách của Ngụy Quốc cũng có nhắc tới. Anh bảo Tô Kị đi tìm bức tranh ấy đồng thời nhắn tin cho bên kia rằng mấy ngày nữa sẽ có cố nhân tới tìm nên chuyện thuận lợi như nước chảy thành sông."

https://thuviensach.vn

Lúc ấy Thương Lâm mới bửng tình hiểu ra những hành động của Dịch Dương là có mục đích gì.

Tô Kị đi tìm vị ẩn sĩ kia lấy bức tranh, vị ẩn sĩ sẽ cảm thấy khác thường, cộng thêm tin tức của Dịch Dương nhắn nên lập tức liên tưởng đến hắn là con trai của Trương Bân. Từ quan bao năm, đột nhiên nhìn thấy con trai của cố nhân, lại phát hiện đối phương đang bán mạng cho Hạ Lan Duệ, chắc chắn vị ẩn sĩ ấy sẽ cảm thấy rất phẫn nộ, sau đó sẽ kể hết cho hắn nghe tất cả mọi chuyện."

Chỉ cần Tô Kị biết rõ vị Tề Vương nhân nghĩa độ lượng kia là một kẻ tiểu nhân thì những chuyện khác cũng sẽ dễ tính hơn.

Thương Lâm hít sâu một hơi, khi ngẩng đầu lên thì mắt lấp lánh như sao. "Sao anh lại thông minh thế nhỉ? Bày ra kế hoạch lòng vòng hoàn hảo như thế."

Dịch Dương được cô khen ngợi nên vẻ vui sướng thể hiện ra mặt. "Đừng nói nhiều nữa, đi ngủ với anh thôi."

"Ngủ... ngủ à?" Hình ảnh triền miên trong nước lúc nãy hiện lên trong đầu cô, cô rất muốn thôi nhưng Dịch Dương lại chưa được thỏa mãn, còn muốn thêm một lần nữa ư...

Dịch Dương mỉm cười nhìn cô. "Nghe giọng của hoàng hậu nương nương hình như là đang mong chờ điều gì thì phải? Tuy trẫm định đi ngủ nhưng nếu nàng có yêu cầu thì trẫm đành phải vực dậy tinh thần để hầu hạ nàng, có vượt qua gian khổ cũng không chối từ."

Thương Lâm biết mình bị đùa bỡn nên trừng mắt lên nói. "Còn nói lung tung nữa là em cắn chết anh đó."

Dịch Dương cười khanh khách rồi khoác eo mĩ nhân đi vào trong phòng ngủ.

https://thuviensach.vn

***

Chập tối ngày thứ hai, đại quân đúng hạn đến thành Hạ Đinh.

Đây là thành trì lớn nhất bờ Nam của sông Tuy, có bến tàu lớn nhất của Ngụy Quốc, cùng thành Truyền Tuy ở bờ Bắc có trách nhiệm nối liền quan hệ giữa hai nước. Thương Lâm nhớ sau khi mình bị Cao Trầm bắt đến nơi này thì đã từng ở trong thành một thời gian làm ăn mày, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Dịch Dương quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt của cô, thản nhiên nói: "Sắp vào thành rồi, nghiêm túc một chút."

Thương Lâm lập tức thu lại vẻ tươi cười, nghiêm trang nói: "Vâng."

Hai người vốn cưỡi ngựa đi giữa đội ngũ, Dịch Dương nghĩ nghĩ bỗng nhiên nói: "Anh đi phía trước, em đi cùng bọn họ, cẩn thận một chút."

Thương Lâm gật đầu. "Hiểu rồi"

Dịch Dương thúc ngựa đi tới hàng ngũ phía trước, Thương Lâm vẫn đang ở lại tại chỗ, bên cạnh là thân vệ Dịch Dương phái tới bảo vệ cô, và cả... Tô Kị

Cô cúi đầu kìm dây cương, không nhìn tới người bên cạnh. Tô Kị cũng không nói chuyện, chẳng qua là khi ngựa của cô đi hơi nhanh một chút thì thấp giọng nói: "Cẩn thận một chút, không sẽ ngã."

"Ờ." Cô gật đầu, rốt cuộc quay đầu lại, ánh mắt trong sáng vô tư, dáng vẻ tự nhiên mà tươi cười với hắn. "Làm phiền ngươi rồi."

Cô nhìn hắn bằng ánh mắt như một bằng hữu bình thường, không mảy may có chút tạp niệm nào. Tô Kị lúc này hạ mắt xuống gật đầu, không nói gì.

https://thuviensach.vn

Hoắc Hoằng đã sớm tới thành Hạ Đinh trước, giờ phút này cùng thái thú của thành Hạ Đinh thành cùng nhau quỳ ngoài thành nghênh đón. Quân thần gặp lại, hiển nhiên còn nói không ít lời khách sáo, Thương Lâm ở trong đám người quỳ gối, nghe hai người đàn ông này đưa đẩy chuyện với nhau thì cảm thấy không thú vị mà khịt khịt mũi một cái. Tô Kị ở một bên thấy được hành động lén lút này của cô, khóe môi nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Đợi đến lúc rốt cuộc chào hỏi xong xuôi, mọi người cuối cùng có thể vào thành, Thương Lâm ngồi trên lưng ngựa, nhìn thấy cảnh quen thuộc bên trong thành Hạ Đinh, lông mày nhíu lại.

Lúc trước tới nơi này còn náo nhiệt khác thường, đầu đường cuối ngõ đều là hàng rong, khắp nơi đều thấy rõ sức sống mạnh mẽ. Nhưng mà hiện giờ nơi này đã trở thành một tòa thành quân sự đúng chuẩn, mỗi một ngã đường đều đóng quân, đoán chừng dân chúng cũng không muốn đi lại trên đường phố chứ đừng nói đến việc buôn bán.

Chiến tranh là vậy, là thủ phạm lớn nhất luôn ngăn cản con người hưởng thụ sung sướng trên thế giới này, thực không nên tồn tại.

Sau khi tới chỗ ở, cô liền đem ý nghĩ của mình nói với Dịch Dương, anh chống đầu mỉm cười. "Ừ, chính xác, đánh giặc đúng là rất phiền."

"Cho nên á, hiện giờ càng ngày càng cảm thấy Hạ Lan Duệ và Hoắc Hoằng đáng ghét, hai tên bại hoại có dã tâm bành trướng đáng ghét, luôn ham muốn những thứ không thuộc về mình, cũng không cân nhắc xem trọng lương của họ."

"Hạ Lan Duệ... Qua mấy ngày là em có thể nhìn thấy hắn ta."

"Hả?" Thương Lâm kinh ngạc. "Hắn cũng ra tiền tuyến?"

https://thuviensach.vn

"Phải. Vừa mới nhận được tin tức, Tề Vương của Bắc Yến làm chủ soái, đánh dẹp Nam Ngụy, người đã đến thành Truyền Tuy.

"Vậy cũng đúng lúc, chúng ta cũng không cần đến thì hắn đã tự mình đến đây. Đã tới tiền tuyến, nghĩ biện pháp giết hắn hắn là dễ dàng hơn rất nhiều nhỉ?"

"Có lẽ thế". Dịch Dương thản nhiên nói.

Thương Lâm cảm thấy dường như tâm trạng của anh không tốt lắm nên chủ động đi qua nắm lấy cánh tay của anh. "Có chuyện gì không vui hay sao?"

"Không có gì." Dịch Dương vỗ vỗ mu bàn tay của cô. "Chẳng qua gần đây lại phải sống cuộc sống đánh đánh giết giết khiến anh nghĩ đến rất nhiều chuyện trước kia."

"Chiến tranh thời vũ khí lạnh hắn là khác với thời hiện đại đúng không?" Thương Lâm cười. "Không có súng ống đạn dược, cũng không có máy bay trực thăng, một chút cũng không tiến bộ."

"Quả thật là không hiện đại, có điều ở đây mức độ đau tim so với thời hiện đại chỉ có hơn chứ không kém."Dịch Dương ngẫm lại cũng rất phiền phức.

Anh rất ít nói những lời như vậy, Thương Lâm giờ phút này nghe được thì hết sức đau lòng, cảm thấy được người đàn ông này bình thường giống như làm bằng sắt, nhưng thực ra cũng có giới hạn chịu đựng của mình.

Một thanh niên tốt đầy hứa hẹn của thế kỉ hai mươi mốt đột nhiên chạy đến làm hoàng đế cổ đại, lại là hoàn cảnh trước có sói, sau có hổi rình rập, thật sự là làm khó anh, chống đỡ lâu như vậy, đem mọi thứ đều nắm giữ trong lòng bàn tay.

https://thuviensach.vn

"Thực ra có lúc em nghĩ nếu như chúng ta có thể trở về thì tốt rồi." Cô kéo cánh tay Dịch Dương, dựa đầu vào vai anh. "Chúng ta yêu đương trong thời đại thuộc về mình chắc chắc là sẽ thú vị hơn ở đây rất nhiều."

"Phải không?" Anh cười. "Nếu chúng ta có thể trở về, em muốn làm cái gì?"

"Rất nhiều thứ. Chuyện thứ nhất chính là mang anh đi gặp ba mẹ em. Đường tình duyên của mẹ em truân chuyên cho nên bà luôn mong em có thể tìm được một tổ ấm hạnh phúc. Nếu thấy anh nhất định bà rất vui mừng. Còn có ba em, mặc dù ông là cha dượng nhưng ở trong lòng em so với cha ruột cũng không khác biệt gì. Đến lúc đó anh có thể cùng ông uống rượu chơi cờ, hẳn là sẽ tán gẫu rất ăn ý." Thương Lâm nói xong giọng bỗng nhiên nhỏ lại. "Anh biết không, lúc mẹ em mới vừa kết hôn với ông, tuy ngoài miệng em không nói gì nhưng thật vẫn không có cảm giác an toàn. Cha dượng đối với em rất tốt, nhưng em rất sợ ông, không muốn nhìn thấy ông. Nhưng vì mẹ, em không dám đem cảm xúc này biểu hiện ra, bắt buộc mình phải giả bộ rất tốt, khiến mẹ có thể yên tâm kết hôn."

"Khi đó, em cảm thấy mình là người thừa trong nhà, mỗi ngày đều thật cẩn thận mà quan sát sắc mặt của người khác, sợ bản thân mình đã làm sai chuyện, sẽ không ai yêu mến em..."

Dịch Dương nhớ tới lúc hai người vừa mới nhận ra nhau, anh cảm thấy được cô gái này rất thức thời, biết khi nào thì nói cái gì, càng biết khi nào thì cần phải ngậm miệng. Khi đó anh đã từng thấy tò mò, suy đoán cô lớn lên trong hoàn cảnh nào.

Hóa ra là như thế này.

"Có điều về sau thì tốt rồi. Em biết ba là người tốt, mẹ cũng vẫn yêu em, không nhạy cảm quá như vậy." Thương Lâm mỉm cười. "Em nói với anh nha, ba là người rất tốt, lại nhẹ nhàng và đáng tin cậy, còn là một đầu

https://thuviensach.vn

bếp giỏi. Em còn từng đem ông trở thành tiêu chuẩn tìm bạn trai tương lai. À đúng rồi, anh nhất định phải nếm thử, món sườn chua ngọt của ông làm, ngon đến chết, anh ăn một lần nhất định sẽ không quên được..."

Những câu nói kế tiếp của cô Dịch Dương đều không chú ý, chỉ nắm lấy một trong số câu đó hỏi. "Anh không biết nấu ăn, cũng không ôn hòa, em chẳng lẽ không thất vọng?"

Thương Lâm nghe thấy giọng của anh thì liền buồn bực. Bình thương đàn ông hỏi loại vấn đề này vào thời điểm này chẳng lẽ không phải mang theo lo lắng bất an sao? Người này điệu bộ khiêu khích như thế nào ấy! Là cảm thấy cho dù anh không ôn hòa, không biết nấu ăn thì cô cũng sẽ chọn anh. Anh ngon lắm sao?

"Thất vọng chứ, cho nên sau khi trở về anh phải theo ba em học nấu ăn, bằng không đừng hòng bước vào nhà họ Thương của em.

Dịch Dương thấy bộ dáng hung hăng của cô, ghé sát vào thấp giọng nói: "Được, đến lúc đó anh nhất định học được, không để bà lớn em thất vọng."

Thương Lâm: "Anh biết điều đấy!!"

Cô cứ mặc sức tưởng tượng như vậy, Dịch Dương đột nhiên cũng thấy hứng thú. Cố ý lập kế hoạch một chút sau khi trở về, rồi lại cảm thấy ngoại trừ dẫn cô đi khắp nơi thì hình như không có gì đáng giá để kì vọng. Không muốn trở về nhà, như vậy thì cũng chỉ có thể mang theo cô chơi đùa khắp nơi. Cũng may bạn bè của anh nhiều, các quốc gia trên thế giới đều có nơi để đi, cũng không đến mức nhàm chán.

Đến lúc đó, bọn họ có thể đi châu Âu trượt tuyết, đi ngắm mùa xuân ở Bắc Mĩ, sẽ tìm một cơ hội đi xem Nam Cực, thực hiện nguyện vọng của anh.

https://thuviensach.vn

"Nếu có thể trở về, điều đầu tiên anh muốn làm là gì?" Thương Lâm hỏi.

Dịch Dương cúi xuống nhìn vào mắt cô, sóng mắt trong suốt, bên trong phản chiếu bóng dáng mong mỏi của cô. "Nếu trở về, chuyện đầu tiên phải làm đương nhiên là cho em một hôn lễ."

Hôn lễ của bọn họ.

Đây là điều anh đã bỏ lỡ kể từ khi bọn họ bên nhau. Bọn họ xuyên tới khi Hạ Lan Tích cùng Từ Triệt sớm tổ chức hôn lễ nên cũng nhận điều có sẵn. Nhưng mà anh nhớ chiến hữu trước kia cùng đã phổ cập kiến thức cho anh rằng các cô gái đều đặc biệt coi trọng hôn lễ, cái khác bọn họ không quan tâm, chuyện này thì nhất định không thể qua loa.

Thương Lâm trên nhiều khía cạnh cũng giống như những cô gái khác, thích lãng mạn, tính tình trẻ con, nhất định cũng hy vọng có một hôn lễ lãng mạn.

Cô là vợ của anh, những người phụ nữ khác có thể có thứ gì thì cô cũng nên có được thứ đó.

Thương Lâm nhìn anh, bỗng nhiên có chút ngượng ngùng. "Ai nói em muốn gả cho anh... Tự mình đa tình."

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Cố Nhân

Thương Lâm nhìn anh, bỗng nhiên có chút ngượng ngùng. "Ai nói em muốn gả cho anh... Tự mình đa tình."

Cô vênh mặt định bước đi, Dịch Dương lập tức nắm lấy cằm cô, bắt cô quay trở lại.

"Đau đau đau..." Thương Lâm kêu lên. May đây là cằm thật, chứ nếu thay bằng cằm phẫu thuật thẩm mĩ mà bị anh nắm kiểu này chắc không còn gì.

"Không lấy chồng hử." Dịch Dương mỉm cười hỏi, giọng nói xét thế nào thì cũng lộ ra vẻ không có ý tốt.

Thương Lâm xoa cằm, oán hận liếc Dịch Dương một cái. "Ở đâu có cái kiểu như vậy, ngay cả cầu hôn còn không nói đã đòi em phải gả cho anh. Em không dễ bị lừa vậy đâu."

"Muốn được cầu hôn..." Anh à một tiếng. "Anh hiểu rồi."

"Anh thì hiểu cái gì." Thương Lâm nghe kiểu nói chuyện của anh liền thấy khẩn trương, cái người này lúc nào cũng im im mà xuất chiêu, ngoảnh mặt một cái lỡ gây chuyện gì khiến cô ngượng ngùng xấu hổ thì thảm!

"Không có gì." Dịch Dương vươn ngón trỏ vuốt nhẹ mũi cô, dừng đề tài này lại. "Anh muốn đi tuần tra trong thành, cùng đi nhé?"

https://thuviensach.vn

***

Sau nửa chung trà, Thương Lâm đã trà trộn vào trong nhóm các cận vệ cùng hoàng đế giơ roi thúc ngựa đi vào bên trong thành Hạ Đinh. Mới vừa rồi khi vào thành đã đi qua các trục đường chính, lúc này đây Dịch Dương cố ý chọn một con đường vắng vẻ hơn.

"Bên kia..." Ánh mắt Thương Lâm nhìn thấy một góc hẻo lánh. "Ngôi miếu đổ nát đó vẫn còn kìa."

Dịch Dương ừ một tiếng rồi quay đầu nhìn lại, trông thấy miếu thờ đổ nát, bên trên lưng sư tử đá trước cổng phủ đầy tro bụi và rơm rạ, xem ra vô cùng vắng vẻ.

"Lúc ấy em trốn ở nơi này mấy ngày ư?" Anh nói. "Nơi này cũng coi như là chốn cũ của một danh nhân, sau này sẽ tu sửa lại làm nơi kỉ niệm cho em, cũng giúp mọi người tưởng nhớ lại."

"Có mà tưởng nhớ cái đầu anh ấy, đừng có mà trù ẻo em." Thương Lâm lườm anh một cái.

Đi qua con phố này, là ra khỏi ranh giới của thành Hạ Đinh. Mọi người leo cầu thang lên đến lầu cổng thành, quan quân canh giữ thành hành lễ với Dịch Dương, anh nói vài lời căn dặn xong liền bảo bọn họ lui xuống, sau đó mang theo Thương Lâm và hai cận vệ đi đến phía tường thành bên phải, nhìn về sông Tuy.

Lọt vào tầm mắt là dòng sông đắm chìm trong khoảng trời chiều, ánh lên sắc vàng rực rỡ, mặt sông rộng lớn như đai ngọc, chảy qua cánh đồng ngàn dặm. Vì quá rộng lớn nên cũng không có cách nào nhìn thấy những chiếc tàu chiến, quân đội tập luyện ở phía trước Tuy Thành phía đối diện.

"Anh có cảm thấy địa hình nơi này kì thật rất giống với chỗ đó không?" Thương Lâm một tay vịn vào tường thành, nghiêng đầu nhìn Dịch

https://thuviensach.vn

Dương. "Lúc em xem bản đồ thì thấy Tuy Giang này chính là bản sao của Trường Giang."

Vì phía sau cách đó không xa còn có người đứng nên Thương Lâm hạ thấp giọng, dùng từ ngữ mập mờ, chỉ có Dịch Dương là hiểu được.

"Ừm. Hơn nữa Yến Quốc ở phương Bắc còn có Bạch Hà, từ hình dạng và tên gọi thì cũng tương tự với sông Hoàng Hà."

Thương Lâm thay đổi tư thế, khuỷu tay tì trên tường thành có lỗ châu mai, chìm vào suy nghĩ. Từ khi vừa đến thế giới này cô liền tìm hiểu về tình hình cơ bản nơi đây. Sách sử có nói, vài thế kỉ trước vùng đất Trung Nguyên vẫn do một triều đại lớn thống nhất, đó là nhà Tấn của hoàng tộc họ Cơ. Triều đại này kéo dài hơn hai trăm năm, cuối cùng quốc vương mặc cho biên cương rối loạn, phản quân nổi lên bốn phía, thiên hạ đại loạn. Sau khi các nước chư hầu chiến tranh hơn mười năm, phương Bắc có Yến Vương Hạ Lan Trì của tộc người Tiên Bi chiếm cứ, phía Nam bị Ngụy Vương Từ Cảnh nắm quyền, đôi bên đều tự mình lập nước xưng đế, phân chia thiên hạ làm hai. Quang cảnh này thật khiến cho Thương Lâm nhớ tới lịch sử Trung Quốc cổ đại thời Nam Bắc triều, mặc dù không giống nhau hoàn toàn, nhưng quả thật có chỗ tương đồng.

Nhưng tình hình chung của thiên hạ là hợp lâu ắt có phân, phân lâu ắt có hợp, tóm lại sẽ không bị phân cắt như vậy mãi. Cho nên thế giới này đến cuối cùng, chính là Yến Quốc thâu tóm Ngụy Quốc hay là Ngụy Quốc chiếm đoạt Yến Quốc đây?

"Trung tâm chính trị thời Tấn là ở phía Bắc, cho nên Yến Quốc có rất nhiều nơi mang ý nghĩa lịch sử lớn. Phần lớn những danh nhân hay di tích mà em đọc được trong sử sách đều có lưu lại ở Yến Quốc, bao gồm cả lăng tẩm của bọn họ cũng ở chỗ cũ. Nếu em có hứng thú, sau này có cơ hội anh sẽ đi cùng em."

https://thuviensach.vn

Thương Lâm trêu chọc Dịch Dương. "Vua của một nước lại đi tham quan nước của kẻ thù? Anh kiêu ngạo quá đi. Anh không sợ sẽ bị bắt phải hả?"

"Nếu như bị bắt, vừa đúng lúc có thể đi thăm nhà lao của Yến Quốc. Bên trong hơn một nửa là những danh nhân nổi tiếng bị bắt, coi như là tưởng nhớ lại những bậc hiền triết còn sống."

Toàn là nói tào lao không. Cận vệ bên cạnh bỗng nhiên tiến tới, khom người nói. "Bệ hạ, Yến Quốc cử sứ giả sang."

Bàn tay đang đặt trên phần bờ tường có lỗ châu mai của Dịch Dương nắm lại. "Sứ giả Yến Quốc?"

"Dạ vâng."

"Biết là ai không?"

"Bệ hạ cũng đã gặp qua người này, là con trai của trưởng công chúa Yến Quốc, Phụng Xa Đô Úy Cao Trầm."

***

Xa cách cả một năm đến bây giờ, Thương Lâm rất ít khi nghĩ đến Cao Trầm. Vốn dĩ ngay từ đầu hắn mang bóng dáng của Mạc Đình Hiên, bây giờ đoạn kí ức của Mạc Đình Hiên cũng bị cô triệt để ném ra sau đầu, vì vậy lại càng không nhớ tới Cao Trầm. Nhưng đã nhiều ngày ở tại chốn cũ Hạ Đinh đi đây đi đó, rất nhiều kí ức như mới hiện về.

Cô nhớ rõ hai người trọ trong một nhà trọ ở Hạ Đinh cùng nhau trò chuyện thưởng trà, đêm đó ánh trăng rất tỏ, sáng như làn nước chảy róc rách, thấm đượm lên quần áo cô. Hắn nắm tay cô cùng cô hứa hẹn, hứa sẽ đưa cô chu du khắp thiên hạ, đi từ Mạc Bắc đến Giang Nam, ra miền biên tái ngắm tuyết rơi.

https://thuviensach.vn

Những lời nói đó thật sự rất cảm động. Một người đàn ông anh tuấn mang theo một mối tình sâu đậm, buông bỏ hết thảy mọi thứ để bỏ trốn cùng bạn, một tình yêu mỹ lệ, cảm động như vậy đủ để chạm đến con tim tình yêu của mỗi một cô gái. Đáng tiếc, lúc ấy tuy rằng cô rất xúc động, những vẫn là từ bỏ.

Bởi cô hiểu được, những hứa hẹn và sự chu đáo của hắn đều dành cho Hạ Lan Tích, là cô gái đã sớm rời khỏi thế gian này.

Nghe Tô Kị nói khi hắn trở lại Yến Quốc quả thật tình trạng rất không tốt, Thương Lâm vốn tưởng rằng sẽ không còn gặp lại, ai ngờ hắn lại mang quân ra trận, giờ phút này lại là sứ thần đến đàm phán.

Cô nhớ có một lần Cao Trầm cũng lấy thân phận là sứ thần đến Ngụy Quốc, cô không khỏi cảm thán người này thật là chăm chỉ làm sứ thần.

***

Dịch Dương tiếp Cao Trầm ở phủ Thái Thú. Lo lắng Cao Trầm với Hạ Lan Tích có quan hệ thân thiết, Thương Lâm cảm thấy cho dù dịch dung nhưng cũng không chắc chắn giấu được hắn cho nên lí trí lựa chọn không đi. Cô cầm quyển sách ở trong sân xem, đầu óc rối loạn, một hồi lâu sau rốt cuộc bỏ cuộc ngẩng đầu lên, đối diện là khuôn mặt của Tô Kị.

Tô Kị đứng ở gần bậc thềm, bên cạnh là cây cột nhà to lớn, sơn màu đỏ thẫm, mà mặt hắn lại hơi trắng tái, đối lập nhau rất rõ ràng.

"Tô đại hiệp." Cô đứng lên. "Sao đại hiệp lại ở trong này?"

"Cũng giống như hoàng hậu, Tĩnh Chi đến đây, ta sợ bị huynh ấy nhận ra nên không dám chạy lung tung." Tô Kị thản nhiên nói.

Qua một cái chớp mắt Thương Lâm mới phản ứng lại, Tĩnh Chi là tên tự của Cao Trầm, Tô Kị là đang trốn người bạn cũ này.

https://thuviensach.vn

"Vậy là ngươi liền đến chỗ ta trốn?" Thương Lâm hỏi lại. "Thành Hạ Đinh lớn như vậy, lẽ nào không có nơi để đi, sao lại đến chỗ ta."

Có lẽ là bởi hai người cùng chung cảnh ngộ, Thương Lâm cũng không giống trước kia cố ý đối xử lạnh nhạt với Tô Kị, giọng điệu có chút tùy ý. Nhưng là cô vẫn chưa phát hiện ra thái độ đã thay đổi, ý cười trong mắt Tô Kị hiện lên, là bộ dáng hết sức hưởng thụ.

"Sao vậy, không chào đón sao?" Hắn đi qua, thuận tay cầm lấy quyển sách đặt trên bàn đá. "Ừm, đây là gì vậy?"

"Là 'Ngọc Câu Truyện' vốn nổi tiếng một thời vào triều Tấn, ngươi chưa từng thấy à?"

"Ta không xem mấy thứ này." Tô Kị nói. "Thì ra là nương nương xem mấy thứ sách tạp nham này, mấy thứ như thế này không phải một công chúa không nên xem sao? Trong cung không ai quản người à?"

"Ta là một công chúa có mẫu thân mất sớm thì ai sẽ thèm để ý tới ta?" Thương Lâm nhún vai. "Nhũ mẫu dạy ta học không cho phép ta đọc thì ta sẽ đọc trộm, nói chung là đều có thể tìm được cách."

Lời nói này rất đúng với tính cách của nàng, Tô Kị mỉm cười, cảm thấy tâm tình của mình tốt lên rất nhiều.

Mấy ngày nay biến cố xảy ra nhiều, Tô Kị đã rất lâu không gặp Cao Trầm, bây giờ hắn nghĩ đến người vị bằng hữu này, tâm trạng liền trở nên phức tạp.

Hắn quen biết Cao Trầm thời niên thiếu, khi trong nhà chưa xảy ra chuyện thì hắn cũng là một công tử dòng dõi quý tộc hay ra vào trong cung, cùng với Cao Trầm là con của trưởng công chúa cực kì hợp ý, làm bạn tri kỷ của nhau. Sau này khi tòa phủ bị phá đổ, hắn bị lưu đày đến Sóc Phương, mọi hoài bão của một con người và mọi chuyện ở Dục Đô đều

https://thuviensach.vn

biến thành những vì sao tinh tú xa vời, chỉ có thể chạm vào trong giấc mộng đêm khuya.

Sau khi Tô Kị từ thành Sóc Phương trốn thoát quay về Dục Đô thì không đi tìm gặp Cao Trầm mà theo sự an bài của Hạ Lan Duệ đi xuống Nam Ngụy, khi đó trong lòng hắn vẫn còn oán hận, cảm thấy cả gia tộc bị giết là do hoàng thượng ra tay, Cao Trầm là cháu trai bên ngoại, cũng phải có một phần trách nhiệm.

Cho đến nhiều năm về sau Tô Kị trở lại Dục Đô, tuy không còn mang tâm lí giận cá chém thớt đối với Cao Trầm, nhưng cũng không dám tùy tiện gặp mặt. Lúc ấy hắn cảm thấy nếu Cao Trầm đã quên đi tình bằng hữu năm đó, đi tố cáo hắn đương nhiên mọi chuyện sẽ không ổn, nhưng nếu Cao Trầm vẫn coi hắn là huynh đệ, tìm mọi cách giúp hắn che giấu thân phận, bởi với thân phận của một phản tặc phản quốc, sớm muộn gì cũng liên lụy đến Cao Trầm.

Tô Kị nhiều năm phiêu bạt, đã không còn dám hy vọng ông trời sẽ chiếu cố, làm bất cứ việc gì cũng phải tính đến tình huống xấu nhất cho nên khi hắn tình cờ gặp lại Cao Trầm, sau khi đối phương dễ dàng biết được là hắn đóng giả, thì cũng ngạc nhiên, mừng rỡ.

"Khi đó tuổi còn nhỏ, thấy huynh gặp chuyện nhưng cũng không giúp được gì, sau ta lại sai người đi Sóc Phương hỏi thăm tin tức một lượt thì mọi tin truyền về đều nói huynh mắc bệnh chết. Nhưng ta không tin, với tính tình của huynh, cho dù trời có sụp xuống thì cũng cắn răng chống đỡ mà đi tiếp, làm sao có thể dễ dàng chết trong trời đông gió rét?"

"Bây giờ huynh còn sống tốt, ta đây cũng yên tâm. Chúng ta cũng không tiện gặp mặt nhiều nhưng nếu huynh có chuyện gì khó xử thì báo cho ta biết, ta sẽ giúp đỡ hết mình. Ta không tin một vị tướng quân oai hùng lại đi phản quốc, những năm gần đây ta âm thầm điều tra, nhất định sẽ có ngày chúng ta có thể thay cha huynh giải oan."

https://thuviensach.vn

Đó chính là huynh đệ của hắn, là niềm an ủi duy nhất của hắn trong hơn hai mươi năm qua tại cõi trần tục vấy bẩn này. Hắn cứ tưởng rằng hai người có thể đối xử chân thành với nhau, vĩnh viễn không phản bội, nhưng bây giờ hắn lại cảm thấy hắn đã không thể làm được điều đó.

Tầm mắt rơi xuống khuôn mặt Thương Lâm, mặt nạ của cô chưa cởi ra, phản chiếu trong ánh mắt hắn là một binh lính bình thường, nhưng hắn lại nhớ tới hình bóng cô dưới ánh mặt trời ấm áp, bóng dáng xinh đẹp ung dung pha trà.

"Tô đại hiệp..." Thương Lâm bỗng mở miệng. "Ta hơi mệt, muốn trở về phòng nghỉ ngơi. Mời ngươi cứ tự nhiên."

Tô Kị sửng sốt một chút thì đã thấy Thương Lâm đứng dậy, nhưng không biết có phải là luống cuống quá hay không mà đứng không vững, ngã người về phía trước.

Trong lúc cấp bách, Tô Kị liền đỡ lấy cánh tay của cô không chút nghĩ ngợi. Vì thế Thương Lâm thuận thế nghiêng về một bên, cả người gần như bị hắn ôm trong lòng...

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Xảy Ra Chuyện

Rất lâu trước kia Dịch Dương từng chế nhạo Thương Lâm rằng chưa từng thấy người nào có khả năng thăng bằng kém như cô. Lúc ấy Thương Lâm còn không phục, mãi cho đến lúc này rốt cuộc mới hiểu ra.

Anh hùng, người nói rất đúng, ta nên rèn luyện tiểu não của mình một chút. Tình huống hiện tại phải làm sao bây giờ, sao lại bị Tô Kị ôm vào lòng thế này.

Bàn tay giữ cánh tay mềm mại của thiếu nữ, mắt vừa nhìn xuống là đã thấy mái tóc đen nhánh được búi cao theo kiểu nam nhi của cô. Bởi vì do dịch dung nên khuôn mặt cô trở nên ngăm đen, cực kì giống binh lính nhiều kinh nghiệm sương gió, chỉ có nơi tóc mai ẩn một nửa cho thấy nước da trắng tự nhiên của cô.

Tay Tô Kị bất giác tăng thêm sức, ánh mắt yên lặng nhìn chăm chú vào cô, quên mất phải dời đi.

"Tô đại hiệp....." Thương Lâm dùng sức tránh ra một chút, thoát khỏi gông cùm xiềng xích của hắn. Cô nhìn hắn, lộ ra một cử chỉ khách khí tươi cười. "Đa tạ Tô đại hiệp ra tay tương trợ, bản cung vô cùng cảm kích."

Tô Kị nhìn tay mình trống trơn, chậm rãi nắm chặt, ngẩng đầu lên thì vẻ mặt đã bình tĩnh trở lại. " Tình huống cơ thể người đặc biệt, phải cẩn thận."

https://thuviensach.vn

"Tình huống đặc biệt?" Thương Lâm sửng sốt lúc sau phản ứng lại, hắn đang nói cô mang thai sao?

"Tô đại hiệp có lòng, bản cung hiểu được, sẽ chú ý bản thân." Cô gật gật đầu, xoay người liền đi về phía phòng bên tay phải. Nhịp chân không phải là nhanh, nhưng không một chút lưu luyến.

Cô không biết hắn có ở phía sau nhìn chăm chú vào cô hay không, nhưng cô biết chính mình không thể quay đầu lại.

Tuyệt đối không thể.

***

Bởi vì nghênh đón đại giá, thái thú Hạ Đinh dùng nơi tốt nhất trong phủ thái thú để nghênh giá, lại bài trí nó theo đúng quy cách trong cung để Dịch Dương ngụ lại. Thương Lâm cùng vài tên thân vệ còn lại bởi vì phải "bảo vệ bệ hạ sát sao" nên đương nhiên cũng được phân vào trong mấy gian phòng nhỏ trong sân này. Tuy rằng hoàn cảnh bình thường, Thương Lâm lại cảm thấy bố trí như vậy cũng tốt, ít nhất mỗi đêm gặp mặt Dịch Dương sẽ không làm người khác chú ý. Sân phía ngoài đều là những người thân tín của anh canh giữ, cũng không sợ sẽ có người phát hiện ra sự khác thường.

Nhưng vào lúc ban đêm Thương Lâm lại có chút trong lòng không yên, vài lần thất thần, tầm mắt cũng không biết đặt vào đâu. Dịch Dương vốn cầm một bản tấu chương muốn cho cô xem, thấy cô như vậy dứt khoát đem nó gác qua một bên, mỉm cười hỏi: "Em làm sao vậy? Trông có vẻ hơi khác thường." Anh suy nghĩ một chút. "Chẳng lẽ là bởi vì Cao Trầm đến đây, em không thể nhìn thấy hắn cho nên tiếc nuối?"

"Hả?" Thương Lâm ngạc nhiên, liên tục xua tay. "Không, không phải thế. Chỉ là do gần đây em ngủ không ngon nên hơi mệt."

https://thuviensach.vn

"À... Như vậy hả." Anh nhíu mi. Thương Lâm cảm thấy giọng điệu của anh có chút kì lạ, vội vàng lảng sang chuyện khác. "Anh còn không nói cho em biết tại sao Cao Trầm lại đến nơi này? Còn nữa, hồi chiều các anh đã hàn huyên những chuyện gì?"

Dịch Dương ngập ngừng một chút. "Hai nước có chiến tranh sẽ phái sứ thần trao đổi ý kiến lẫn nhau trước khi chính thức giao chiến, làm bộ làm tịch ấy mà. Cao Trầm đúng lúc bị Hạ Lan Duệ lựa chón phái tới, chỉ thế thôi. Về phần bọn anh nói cái gì...." Dịch Dương mỉm cười. "Những gì em có thể nghĩ tới thì bọn anh đã nói qua."

"Nhưng tại sao Hạ Lan Duệ có nhiều thân tín như vậy lại không chọn, cố tình chọn hắn?"

"Anh nghĩ, hắn là bởi vì em..."

"Bởi vì em?" Thương Lâm chỉ vào chính mình. "Liên quan gì tới em chứ?"

Dịch Dương nghiêng đầu nhìn cô cười không nói lời nào.

Thương Lâm chớp mắt, hiểu rõ. Ý của Dịch Dương là bởi vì cô là tình nhân cũ nay là hoàng hậu đương nhiệm của Ngụy Quốc, quan hệ của Cao Trầm cùng Ngụy quốc cũng trở nên nhạy cảm hơn. Nói không chừng lần này là do Cao Trầm tự xin đi sứ, chính là tìm cơ hội trà trộn vào Ngụy Quốc, tìm kiếm thời cơ.

Cô le lưỡi một cái. Đừng nói tên kia vẫn tính toán nghìn dặm đến Nam Sơn, lại bắt cô bỏ trốn chứ!

"Gần đây số đào hoa đến dữ quá, đến nỗi không kịp đỡ." Cô ngoài cười nhưng trong không vui, có chút khổ não xoa bóp trán.

https://thuviensach.vn

Dịch Dương nghe được ba chữ "số đào hoa" thì khẽ biến sắc, chậm rãi ghé sát vào. "Anh nghe nói buổi chiều lúc Tô Kị qua đây, hai người nói chuyện cả ngày?"

"Bọn em...." Ngón tay Thương Lâm vẫn như cũ đặt ở trên trán, bàn tay che nửa khuôn mặt phía trên của mình. Con mắt dưới mí mắt đảo qua đảo lại, rõ ràng là bước vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu "Bàn luận một chút về võ nghệ."

"Bàn luận võ nghệ?" Dịch Dương không nói gì. Tìm lấy một lý do có chút trình độ đi chứ? Anh muốn giả bộ hồ đồ cho qua cũng không được.

"Chính xác ra là em lãnh giáo võ nghệ của hắn. Đúng, lãnh giáo võ nghệ." Thương Lâm nghiêm trang. "Anh cũng biết mà, em tay trói gà cũng không chặt, sức chiến đấu hết sức mong manh. Ngộ nhỡ ngày nào đó bị bắt đi rồi, ngay cả tự bảo vệ mình đều không được, tật sự nguy hiểm. Cho nên em bắt hắn dạy em một ít chiêu thức cấp tốc."

Thật sự là sợ muốn chết. Lúc nãy uống lộn thuốc sao chứ, nói thật ra không phải được rồi sao, làm sao trong chốc lát não nảy ra ý định nói dối chứ? Giờ thì hay rồi, muốn sửa miệng cũng không được, chỉ có thể kiên trì mà tiếp tục. Tên kia ghen tuông đến đáng sợ như vậy, tuyệt đối không nên chọc tới!

Dịch Dương nhìn thấy vẻ mặt chột dạ của cô thì nhẹ nhàng cười. " Loại chuyện này tốt nhất tìm anh là được mà, hà tất đi làm phiền Công Tôn chứ?" Anh cầm cổ tay cô, giống như là suy nghĩ điều gì. "Võ công hắn luyện là căn bản từ nhỏ, tu luyện nội công, chắc chắn sẽ không có cái gì gọi là chiêu thức cấp tốc."

"Đúng nha! Hắn cũng trả lời em như vậy!" Thương Lâm lập tức tiếp lời. "Sau đó lại miễn cưỡng dạy em một lúc, thân thể em không phối hợp được, làm sao cũng không học được, thật sự là buồn chết đi!"

https://thuviensach.vn

Dịch Dương cười như không cười, nhìn cô. "Vậy để anh dạy em nha?"

"Được... Được". Đâm lao phải theo lao, Thương Lâm đành phải phối hợp.

Anh kéo cô đứng lên, tay phải vẫn vẫn duy trì tư thế cầm cổ tay cô như cũ. "Anh vừa mới sờ, cảm thấy bắp thịt của em còn có chỗ cho sự phát triển, dạy em cái đơn giản mà lại hữu dụng."

"Cái gì?"

"Em nghĩ đi, nếu bị người ta bắt cóc thì tư thế thường thấy nhất là gì?"

Trong đầu Thương Lâm hiện lên vô số cảnh phim xã hội đen và cảnh chính mình bị Tô Kị bắt cóc vào lần đó. "Đối phương đứng ở phía sau em, đặt vũ khí đao kiếm gì đó lên cổ em?"

"Đúng rồi, giống như vậy." Anh nói xong chuyển qua vị trí phía sau cô, tay trái tìm được chỗ vai phải cô, sờ theo lên cổ cô.

Bàn tay anh hơi lạnh, bởi vì một năm nay luyện tập bắn cung nên ngón tay cùng lòng bàn tay có một lớp bị chai, mang đến sự kích thích càng thêm rõ rệt. Theo tay anh mơn trớn làn da mỏng manh của cô, Thương Lâm không kiềm được, cuối cùng run rẩy một cái.

"Hơi ngứa...." Cô yếu ớt giải thích.

Bởi vì lưng đưa về phía anh cho nên cô không nhìn thấy sau khi noi lời này, người đàn ông phía sau mình chậm rãi nhếch khóe môi lên, dáng vẻ vô cùng đắc ý.

"Thông thường bọn họ sẽ dùng tay phải để câm đao, đến lúc đó em cứ như vậy. Khuỷu tay giật ngược ra sau, cổ tay xoay vào phía trong, trong

https://thuviensach.vn

nháy mắt đoạt lấy đao của hắn. Đúng, chính là như vậy, tới đây, em cùng anh thử một lần."

Anh hướng dẫn từng bước, có bộ dáng của người hướng dẫn mẫu mực, nhưng trong quá trình hướng dẫn lại thường đụng tới thân thể của cô, không phải vuốt ve cánh tay thì cũng vuốt ve da thịt bên ngoài xương quai xanh của cô. Dù Thương Lâm có trì độn thì cũng phát hiện ra điều này không bình thường.

Đây mà đang dạy võ thuật sao chứ? Trong cả quá trình thầy dạy đùa bỡn phạm tội với học trò! Thật không dám nhìn!

Tuy rằng trong lòng phỉ nhổ nhưng Thương Lâm vẫn ngoan ngoãn làm theo yêu cầu động tác của Dịch Dương. Lần thứ ba khi cô lấy khuỷu tay đánh về phía mạn sườn của anh mà không thất bại, sau đó dễ dàng cầm tay phải của anh thì ánh mắt hai người rốt cuộc chạm vào nhau.

Nửa người trên của cô cũng bị ép qua đây đối mặt với anh. Một bàn tay anh bị cô nắm ở trong tay, tay kia thì đỡ vòng eo đang vặn vẹo của cô, cô có thể cảm giác được nhiệt độ trong lòng bàn tay anh, rất nóng.

Anh nhìn vào đôi mắt đen trong veo của cô, thấy được bóng mình phản chiếu trong đó. "Đúng rồi, lần này em làm tốt lắm. Nếu vừa rồi là chiến đấu thực tế, em đã lấy được vũ khí của kẻ địch."

Thương Lâm sớm bị sự khéo léo cao siêu của anh làm mơ hồ, nghe vậy kinh ngạc hỏi tiếp một câu. "Vậy bây giờ thì sao? Bây giờ em đã lấy được... cái gì?"

Anh híp mắt cười, cúi đầu liền hôn lên môi cô. "Bây giờ ư? Đương nhiên là em đã thu phục được anh."

Trong đầu cô ầm ầm nổ vang, hai má nổi lên màu hồng. Anh lập tức ôm chầm, nhấc bổng cô lên, đi về phía giường.

https://thuviensach.vn

Cô đã tẩy trang vào nửa canh giờ trước nhưng trên người vẫn mặc quần áo của binh lính. Anh cởi đai lưng của cô ra, vừa cởi quần áo vừa cảm khái. "Quả thật có sự kích thích như đang quan hệ đồng tính vậy."

Tuy rằng Thương Lâm bị thủ đoạn không bình thường của anh khiến cô vô cùng xấu hổ nhưng nghe nói như thế thì vẫn không cam chịu yếu thế mà phản bác. "Anh từng thấy gã gay nào điện nước ngon lành như em chưa? Bớt sỉ nhục người đi!"

"Điện nước ngon lành?" Anh lặp lại mấy chữ này, giọng điệu vô cùng mập mờ ."Ù, lúc này em đánh giá chính mình vô cùng chuẩn xác. Anh thích."

Thích thì thích, nhưng nói xong liền hôn lên đôi gò bồng đảo của cô là sao chứ? Còn nữa, tay anh đang sờ chỗ nào vậy hả.

Thời điểm hành quân đánh giặc là mặc sức phóng túng sắc dục là sao? Làm thế nào mà cô cảm thấy hai người bọn họ nhìn giống như hôn quân và yêu phi vậy ta?

***

Cao Trầm ở Hạ Đinh hai ngày, buổi chiều ngày thứ ba là thời điểm cuối cùng lên đường quay về bờ bên kia sông Tuy.

Dịch Dương cũng làm bộ làm tịch hệt như những vị hoàng đế trước kia, rõ ràng ngày hôm sau sẽ đón đối phương trên chiến trường nhưng giờ phút này vẫn cười như gió xuân, khách khí chu đáo xã giao, thậm chí đích thân tới bến tàu đưa tiễn. Anh vừa đi thì thì đám quan viên cũng đi theo, phủ Thái Thú nháy mắt trở nên trống không. Thương Lâm không có việc gì, đành phải ngồi ở trong phòng nhìn bình phong ngẩn người, mắt cô cảm giác buồn ngủ lại nghe được bên ngoài vang lên một tiếng nổ.

https://thuviensach.vn

"Làm sao vậy?" Cô lớn giọng hỏi, bên ngoài lập tức truyền đến một giọng nam trầm thấp. "Hồi bẩm đại nhân, là phủ đệ bên sườn phía đông có động tĩnh."

Đây là một trong hai ảnh vệ Dịch Dương phái tới chỗ cô, vì để thuận tiện cho việc hành động, nhất loạt gọi cô là "đại nhân".

Cô tiến lên mở cửa ra, nhắm về hướng đông mà nhìn. "Hình như là... xảy ra hỏa hoạn?"

Quả thật là hỏa hoạn. Bên trong phủ rất nhanh truyền đến tiếng kêu của người hầu. "Đi lấy nước!" Tất cả mọi người chạy tới chữa cháy, Thương Lâm nghĩ rồi nói: "Trận hỏa hoạn này thật kỳ quặc, coi chừng kế của người khác. Các ngươi đợi ở bên cạnh ta, không được đi đâu cả."

"Vâng."

Đang nói, bỗng nhiên một chiếc lông phóng tới, ảnh vệ kia giơ kiếm chém một nhát liền khiến nó rơi xuống đất. Nhìn lại, bốn gã mặc đồ đen không biết khi nào đã xuất hiện ở trong sân, tay cầm binh khí, không nói một lời liền vọt đến.

Dịch Dương phái bảo vệ cô đều là những người võ công cao cường, nhưng rõ ràng mấy tên áo đen kia cũng không phải hạng vừa. Tục ngữ nói hai địch bốn còn khó, huống chi đây là một địch bốn? Ảnh vệ kia rất nhanh rơi vào thế yếu, trên người bị đối phương đâm nhiều vết thương, cả người là máu, hết sức kinh người.

Thương Lâm chứng kiến, rốt cục nhịn không nổi nữa. "Ngươi đi hỗ trợ, đừng đứng ở đây với ta."

"Chúa công đã căn dặn, nhiệm vụ hàng đầu của thuộc hạ là bảo vệ đại nhân."

https://thuviensach.vn

"Chờ chúng giết hắn xong lại đến giết ngươi, chúng ta đều không thể thoát chết! Rõ ràng hai người có thể liên thủ cùng đánh, vì sao phải để cho bọn chúng thay nhau đánh bại? Ngươi đi trợ giúp, đem bọn họ đánh lạc hướng, ta sẽ tìm cách chạy trốn."

Ảnh vệ chớp mắt một cái, chần chờ, rốt cuộc cảm thấy cô nói có lý. "Vâng."

Hắn nắm chặt trường đao, tham gia vào cuộc chiến. Hai người hợp tác rõ ràng lợi hại hơn, ảnh vệ người đầy máu kia cũng đầy tinh thần chiến đấu, chiêu thức đều lưu loát không ít.

Mấy người vừa đánh nhau đã chặn mất lối ra sân, Thương Lâm giờ này không có biện pháp chạy trốn. Giờ phút này thấy bọn họ đều chuyên chú để đánh nhau, cô thở sâu, xoay người liền đi vào hành lang gấp khúc, chạy tới phía sau sân.

Ngày đầu tiên cô tới nơi này liền điều tra rõ địa hình, nhớ rõ nơi này có cửa hông có thể rời đi. Lúc này cũng không còn biện pháp khác, chạy rồi nói sau.Nhưng mà cô vừa lộ ra nửa thân mình ở cửa hông thì liền cảm thấy đau đớn, té ngã trên đất. Cô biết bản tân bị người khác đánh ngã, những vẫn muốn nhìn một cái cho rõ ràng. Cảnh vật trước mắt ngày càng mơ hồ, chỉ hoảng hốt nhìn thấy bóng dáng cao lớn của một người đứng ở bên cạnh mình, chậm rãi cúi xuống gần thân thể, giữ lấy bả vai của cô.

Ảnh vệ rút kiếm, bước tới trước nghênh chiến với bọn chúng, một ảnh vệ khác từ chỗ tối xuất hiện nhưng đứng trước người Thương Lâm bảo vệ.

Cơn đau kéo tới, chút sức lực sau cùng của cô cũng tan biến mất, rốt cuộc đầu gục xuống, hôn mê bất tỉnh.

---

https://thuviensach.vn

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Tứ Thúc

Khi Thương Lâm tỉnh lại, vùng vai gáy đau nhức, giống ngư bị ai lấy búa sắt đánh trúng. Cô đưa một tay xoa bả vai, vất vả ngồi dậy. Lúc này mới có thời gian nhìn ngó xung quanh.

Đây là phòng ngủ loại thượng hạng, ba lớp sa trướng phủ bên ngoài, đệm chăn là loại tơ lụa hình hoa, bên phải có một cái bàn nhỏ bên trên có đặt lò sưởi ấm dát vàng, khói trắng lượn lờ từ bên trong bay ra, mùi hương rất dễ chịu.

Trên mặt đất có phủ một lớp thảm màu xanh ngọc bích, Thương Lâm thử bước lên, cảm thấy lớp lông mao này dài đến độ có thể phủ đến mắt cá chân cô. Nhíu mày suy tư một chút, cô nhận ra đây gọi là địa y vân nhung, là sản vật ở Vân Tụ phía nam, vì số lượng không nhiều nên rất quý hiếm, vào thời Tấn được dùng làm cống phẩm dâng cho hoàng thất.

Thật sự là một phòng ngủ xa hoa, so với kiểu trang hoàng phòng của Dịch Dương ở thành Hạ Đinh còn xa xỉ hơn. Những người đó thu xếp cho cô ở trong này thật sự là quá khách sáo.

Thương Lâm xoa bả vai, nhớ tới chuyện trước khi bị ngất đi, hiểu được hết thảy đều đã được lên kế hoạch. Dịch Dương mang theo các đại thần đi đến bến tàu, người ở lại phủ Thái Thú ít đi, sau đó những người đó lại phóng hỏa ở phía đông của tòa phủ đệ, hướng tất cả mọi người tập trung tới nơi đó, đương nhiên sẽ không ai chú ý đến động tĩnh của cô.

https://thuviensach.vn

Vì thế cô lại xui xẻo bị bắt lần thứ ba.

Thở dài một hơi, trong lòng Thương Lâm vừa buồn cười vừa có chút hậm hực. Cái này phải gọi là số mệnh, sao những người đó cứ nhắm vào cô mãi không tha?

Lúc trước khi xem mấy bộ phim Hollywood thì cô tổng kết được quy luật, phần lớn đến cuối cùng nữ chính có một tác dụng, đó chính là bị nhân vật phản diện bắt đi, sau đó chờ nam chính nghĩ cách đến cứu. vì thế cô chính là bạn gái trong kịch bản Spider Man!

Chỉ có một điều duy nhất đáng vui mừng là, Cao Trầm cũng vậy, Tô Kị cũng thế, sau khi bắt cô thì vẫn chưa làm gì gây khó dễ cô. Nhìn tình hình trước mắt thì người bắt cóc cô cũng đối đãi với cô không khác gì mấy, nhưng nghĩ đến suy đoán trong lòng, Thương Lâm lại không thể lạc quan khiến bản thân tin tưởng kiếp nạn lần này cũng giống như lần trước, có lo sợ nhưng không có gì nguy hiểm, mọi chuyện đều được hóa giải.

Cửa phòng mở ra, một thị nữ mặc áo xanh lướt qua tấm bình phong ba lớp gấp lại rồi tiến vào, khi nhìn thấy Thương Lâm vốn dĩ đang mê man bất tỉnh đã ngồi dậy cũng không kinh ngạc gì, bình tĩnh quỳ xuống hành lễ. "Nô tỳ Ninh Tố tham kiến công chúa."

Công chúa? Thương Lâm sờ sờ hai má, quả nhiên lớp dịch dung dã bị rửa sạch, một mái tóc dài suông mượt như buông lơi trên vai, nhưng lại cho chút gì đó nhẹ nhàng.

Cho nên cô đúng là bị bắt đến phương Bắc.

"Nơi này là ở chỗ nào? "Là ở thành Truyền Tuy sao?" Cô nhìn Ninh Tố, thản nhiên hỏi.

"Vâng, ở đây là hành cung Truyền Tuy."

https://thuviensach.vn

Thì ra là hành cung, thảo nào căn phòng này so với phủ Thái Thú ở Hạ Đinh tốt hơn nhiều đến vậy.

Thương Lâm đứng lên. "Chủ nhân của các người ở nơi nào? Mang ta đi gặp người đó mau."

"Xin công chúa đừng nóng vội, đương nhiên người sẽ gặp." Ninh Tố nói. "Nhưng trước tiên xin để nô tỳ giúp công chúa trang điểm. Bộ dạng của người bây giờ thật sự không tiện để đi gặp mặt."

Thương Lâm quay đầu nhìn vào gương đồng thấy bản thân xõa mái tóc đen dài như thác nước, bộ dạng không chút son phấn, hừ nhẹ một tiếng liền ngồi xuống ghế đặt trước bàn trang điểm.

***

Thương Lâm không nghĩ tới bản thân sẽ gặp được Hạ Lan Duệ trong truyền thuyết, là nhân vật có vị thế đứng thứ hai tại Đại Yến, là tứ thúc tạo nên tấn bi kịch cả đời Hạ Lan Tích trong tình cảnh thế này.

Cô đến lúc ông ta đang ngồi trên đài cao pha trà, đó là phía đông hành cung, dựa vào lan can trông về phía xa có thể nhìn thấy bức tường thành rất cao, cùng với đó là con sông trắng xóa chảy bên ngoài tường thành.

Trên đài cao gió lớn, áo choàng màu chàm trên người Thương Lâm bị gió luồn vào, thổi bay hướng ra ngoài, bên trong là bộ quần áo màu vàng nhạt. Cũng may Ninh Tố giúp cô búi kiểu tóc linh xà kế khá đặc biệt và chắc chắn nên không xuất hiện tình huống tóc tai bay tán loạn.

Cô chậm rãi tiến tới, đứng trước mặt Hạ Lan Duệ, cung kính thi lễ. "Cháu gái xin ra mắt tứ thúc, tứ thúc bình an."

Tay cầm ấm trà bỗng để lưng chừng, sau đó chậm rãi đặt xuống. Thương Lâm nhìn đầu ngón tay thon dài sạch sẽ của ông ta sờ trên chén sứ

https://thuviensach.vn

trắng như tuyết, trong đầu nháy mắt nhớ đến đã hình ảnh có tên "Cuộc chiến bàn tay ngọc ngà" đã xem trên Weibo, cảm thấy hình ảnh này thật sự rất đẹp mắt!

Một tiếng cười nhẹ truyền đến, Hạ Lan Duệ chậm rãi ngẩng đầu lên.

Ở thời đại này, Thương Lâm gặp qua không ít những nhân vật lớn, nhân vật số một ở Ngụy Quốc chính là ông chồng cô, còn Hoắc Hoằng chính là kẻ thù chỉ hận không thể róc xương nuốt thịt. Còn có những vị quan lớn, tuy cô chưa từng tiếp xúc, nhưng mấy ngày nay cũng từ xa nhìn thấy không ít.

Tóm lại, phàm là những người có học thức, phần lớn đều có một phần khí chất, có sẽ không thể hiện rõ ra, nhưng cho dù như thế nào, về điểm này luôn có sự sắc bén.

Căn cứ về tin tức về Hạ Lan Duệ, Thương Lâm đã sớm tưởng tượng ông ta thành một người có khí thế bừng bừng, là một tên vô lại ngang tàng, kiêu ngạo. Nhưng mà hôm nay nhìn thấy mới biết căn bản ông ta không phải là người như vậy.

Từ khuôn mặt của ông ta đoán đại khái cũng khoảng bốn mươi tuổi, lông mày rậm đen, mũi cao thẳng, có thể thấy khi còn trẻ vô cùng anh tuấn. Nhưng tương phản với khuôn mặt chính là hai bên tóc mai đã lấm tấm hoa râm, ánh mắt của ông ta không không đáng sợ gì, ngược lại còn có cảm giác hiền lành.

Đây là... nhân vật boss phản diện thứ hai trong truyền thuyết?

"Tiểu Lục à, cuối cùng con cũng đã tỉnh." Ông ta cười ánh mắt cong lên, thân thiết nói. "Tứ thúc còn lo lắng một chưởng kia đánh trúng, không biết có khiến con bị ảnh hưởng gì không."

https://thuviensach.vn

Tiểu Lục? A đúng rồi, Hạ Lan Tích là con thứ sáu cho nên Tiểu Lục chắc là tên thân mật. Khoan khoan, cô là Tiểu Lục, lại là công chúa Yến Quốc, chẳng phải là... Yến Tiểu Lục sao?

Thương Lâm hít sâu, quyết định chịu nhục. "Tứ thúc lo lắng quá rồi, Tiểu Lục... thật sự không sao!"

"Ngồi đi." Ông ta chỉ cái đệm đối diện. "Tiểu Lục rời Yến Quốc đã lâu, chắc là rất nhớ trà của Dục Đô? Hôm nay tứ thúc đã đích thân pha trà cho Tiểu Lục để nhận lỗi."

"Tứ thúc nói phải, nhưng thật sự cháu gái không hiểu sao thúc lại cần phải nhận lỗi với con?"

"Cho đến thời điểm này, con không cần phải giấu ta nữa. Chuyện con và Tĩnh Chi, cô cô của con đều nói ta biết cả. Cũng tại ta khi đó không biết rõ, nếu biết con cũng Tĩnh Chi đã thương yêu hứa hẹn với nhau thì cũng sẽ không chia rẽ đôi uyên ương các con làm gì..."

"Xin tứ thúc nói năng cẩn trọng." Thương Lâm nghiêm mặt nói. "Cháu gái đã xuất giá, đã là thê tử của người khác. Xin thúc đừng nói những lời gì mà uyên với ương, kẻo lại phá hỏng thanh danh của con."

Hạ Lan Duệ híp mắt đánh giá cô trong chớp mắt, vẫn là bộ dáng mỉm cười như trước. "Nhìn kìa nhìn kìa, chỉ mới tùy tiện trò chuyện vài câu mà đã tức giận rồi sao?" Ông ta đẩy một chén trà qua. "Hạ hỏa nào, có gì thì chúng ta từ từ nói."

Thương Lâm nâng chung trà lên uống một ngụm, giọng hờ hững. "Thúc chưa nói tiếng nào đã đem con từ Hạ Đinh đến đây, sau đó còn nói những chuyện không đâu, thúc cảm thấy con không nên tức giận sao?"

Hạ Lan Duệ nhìn thấy đôi mắt cháu gái không hề có một chút tình cảm thì thấy hứng thú nhướng mày lên, "Sao con lại như vậy, so với một

https://thuviensach.vn

năm trước như hai người khác nhau hoàn toàn."

Hạ Lan Tích của một năm trước là một bông hoa tơ tằm mỏng manh yếu đuối, đối mặt với sự ức hiếp cũng sẽ không phản kháng, bây giờ lại thẳng người kiêu ngạo, dám dùng loại ánh mắt này nhìn tứ thúc ông như vậy. Nếu không phải vẫn là khuôn mặt, bộ dáng trước kia, Hạ Lan Duệ thật sự cho rằng là bị đánh tráo.

Thương Lâm đối với phản ứng như vậy đã sớm có chuẩn bị, không mặn không nhạt cười cười. "Nếu thúc giống con, chỉ trong vài ngày đã bị ném vào lãnh cung lạnh lẽo suốt mấy tháng trời, ngay sau đó lại bị phi tần được sủng ái hãm hại đến suýt mất mạng, khi đó thúc sẽ hiểu được vì sao con không giống với trước." Cô nở nụ cười châm chọc. "Muốn sống sót, muốn sống tốt, làm sao mà không thay đổi được?"

Trước đây Hạ Lan Duệ gặp Hạ Lan Tích ở trong Ngụy cung cũng có nghe nói, bây giờ nghe được câu trả lời cũng hiểu được đó là hợp tình hợp lí, gật đầu nói. "Là tứ thúc có lỗi với con."

"Nếu thúc đã khăng khăng nói như vậy, con cũng không phản đối gì. Thúc chia rẽ con với biểu ca, cái này cũng không sao, nhưng bây giờ yêu cầu xuất giá hòa thân của thúc con cũng đã làm theo, cớ gì thúc còn không chịu bỏ qua?" Thương Lâm nhăn mày, rốt cuộc lộ ra biểu tình phẫn uất. "Con chỉ là hi vọng có thể sống qua mỗi ngày bình an, yên tĩnh, đến cả cái này cũng không thể ư?"

"Nhìn con kìa, tứ thúc đã nói là con hiểu lầm ta rồi mà. Chuyện cuộc chiến quan hệ ngoại giao giữa hai nước thế này, làm sao tứ thúc có thể quyết định được? Tứ thúc cũng không thể làm gì được." Vẻ mặt Hạ Lan Duệ buồn rầu. "Nhưng cũng hiếm khi thấy con tức giận, ta nghe nói Ngụy Hoàng rất sủng ái con, lần này hai nước giao chiến, đương nhiên sẽ khiến con rơi vào tình cảnh khó xử."

https://thuviensach.vn

"Người biết thế là tốt rồi." Thương Lâm nói. "Vả lại Ngụy Hoàng sao lại sủng ái con được, hắn ta chẳng qua là vì..."

Thương Lâm nói tới đấy bỗng nhiên ngừng lại, rồi nhìn về sông nước mênh mông ở xa xa, khuôn mặt nhỏ nhắn như được làn gió mơn man, cất giấu vô vàn tâm sự.

Hạ Lan Duệ giật mình, "Làm sao vậy? Chẳng lẽ Ngụy Hoàng không có sủng ái con sao? Không phải là con đang xấu hổ với tứ thúc đấy chứ, hắn ta nếu không thích con sao có thể dẫn quân ra trận đều dẫn con theo?"

"Nói đến việc này..." Thương Lâm đổi đề tài. "Thỉnh cầu giải đáp thắc mắc cho con, làm sao thúc biết con không ở hành cung Nam Sơn mà là theo quân ra trận?"

"Cái này con không cần quan tâm, tứ thúc ắt có cách." Hạ Lan Duệ cười cười. "Con hãy mau nói cho ta biết, thật sự là Ngụy Hoàng không hề cuồng si mê dại con sao?"

Đúng rồi, đây chính là mục đích ông ta bắt cô đến đây, đơn giản chính là định dùng tính mạng của cô để uy hiếp Dịch Dương, khiến anh muốn đánh kẻ xấu nhưng e ngại.

"Tứ thúc đang kể chuyện cười sao, đường đường là thiên tử làm sao lại có thể đi cuồng si mê dại một người con gái?" Cô lắc đầu cười khổ. "Quang cảnh thái bình thịnh vượng thì khi ở bên nhau sẽ tìm thấy niềm vui, khi thật sự vào thời điểm ta sống ngươi chết đến thì còn trong cậy gì được vào hắn ta sao?" Bỗng nhiên cô phản ứng lại. "Tứ thúc bắt con đến đây, không phải là muốn dùng con để..."

Hạ Lan Duệ không nói gì, Thương Lâm vì thế thở dài, dường như cảm thấy mọi điều trước mắt thật buồn cười. "Thật không dám giấu diếm gì, Ngụy Hoàng bỗng nhiên sủng ái con vậy, đơn giản là muốn giả vờ cho người khác xem mà thôi. Con tin bây giờ tứ thúc cũng biết, Ngụy Hoàng

https://thuviensach.vn

nhiều năm qua một mực nhẫn nhịn, chính là chờ đến ngày có thể lật độ Hoắc Đại Tư Mã. Nữ nhi Hoắc gia từ trước giờ đều là quý phi, hậu cung không có người nào có thể chống lại. Cha con Hoắc gia một bên thao túng triều chính, một bên thì làm náo loạn hậu cung, Ngụy Hoàng hành sự chốn nào cũng bị cản trở, lúc này mới quyết định đánh bại từng chút một. Hắn cho con sự sủng ái, cho con quyền lực, chính là muốn lợi dụng con một cách tự nhiên, khéo léo diệt trừ Hoắc quý phi mà thôi." Cô nhẹ nhàng cười. "Vốn dĩ con không định nói đến việc này, bởi thật sự nó hơi đáng sợ. Bị chính phu quân mình lợi dụng... Dù vậy nghe nói tứ thúc thế mà có ý định lấy con đi uy hiếp Ngụy Hoàng, thật sự là khiến con sợ hãi. Thúc vẫn nên sớm từ bỏ thì hơn, không có tác dụng đâu."

Hạ Lan Duệ vẫn im lặng nghe Thương Lâm giải thích, bộ dạng rất nhàn nhã, giờ phút này thấy cô nói xong mới cười nhạo một tiếng. "Con rất thành thật." Ông ta trầm ngâm một lát. "Theo như lời của con, có vẻ như mọi chuyện đều đúng như vậy. Nhưng ta sao lại cảm thấy hình như đã quên một chuyện?"

"Hả?"

"Không phải là con đã quên trong bụng mình còn mang thai huyết mạch của Ngụy Hoàng, thái tử danh chính ngôn thuận của Ngụy Quốc chứ?"

Huyết mạch... Thái tử...

Chết tiệt cô đã quên mất!

Cô xấu hổ giật giật khóe miệng, gượng cười nói, "Phải rồi... đúng vậy."

Aaa! Đúng là chết người mà! Uổng cho cô nói nhiều như vậy, thế mà lại quên mất chuyện quan trọng thế này!

https://thuviensach.vn

Nhưng làm sao có thể trách cô được? Cô giả mang thai chứ đâu phải mang thai thật! Ai rãnh mà nhớ cái này mỗi ngày!

Khoan khoan, lúc trước vì để có tính thuyết phục, đáng tin hơn, Dịch Dương đã thỉnh danh y giúp cô giả mạch tương. Lúc đó ăn một loại thảo dược gì đó, chẳng lẽ bây giờ mạch tượng vẫn chưa khôi phục lại bình thường sao?

"Không biết trong thời gian cháu mê man, tứ thúc có cho thầy thuốc bắt mạch cho con không? Đứa bé... có khỏe không?"

"Con yên tâm, thầy thuốc đã bắt mạch, thân thể con rất tốt, đứa bé cũng rất khỏe mạnh." Hạ Lan Duệ nói. "Thật ra con có thể yên tâm, tứ thúc sẽ không làm gì con và đứa bé. Con chỉ cần giúp tứ thúc một chuyện, nửa đời sau ắt sẽ phú quý yên vui."

Thương Lâm ngẩng đầu nhìn ông ta.

Ông ta đã nhử người ta rồi giờ lại không nói cho rõ ràng, ngược lại còn cười nói. "Trước tiên thì con đi nghỉ đi. Phải chăm sóc bản thân, có việc thì tứ thúc sẽ cho người đi mời con." Ông ta tỏ ra bộ dáng ông chú hiền lành bác ái.

[1] Yến Tiểu Lục: Nhân vật trong phim Võ lâm ngoại truyện, có gương mặt ngố ngố, luôn có hành động và lời nói rất khó đỡ

***

Thương Lâm ở trong phòng suy nghĩ một hồi cho đến thời gian cơm chiều, có thể xác định sở dĩ Hạ Lan Duệ có thể phát hiện cô ở Hạ Đinh là nhờ vào Hoắc Hoằng giúp đỡ. Còn Hoắc Hoằng làm sao mà phát hiện ra cô thì kì thực không rõ. Đúng ra với cách phòng hộ kín đáo của cô và Dịch Dương, không chỉ sắp xếp hoàng hậu giả ở hành cung Nam Sơn, dọc đường

https://thuviensach.vn

đi cô cũng là cải trang, ngay cả chỗ ở cũng giống các thân vệ khác, quả thực không thể lộ ra dấu vết gì.

Xem ra chỉ có thể nói là đạo cao một thước, ma cao một trượng để giải thích.

Trong lúc cô ngẩng người, Ninh Tố vẫn im lặng đứng một bên. Thương Lâm có ý để cô ta đi ra ngoài nhưng lời nói mới đến miệng, cô ta thờ ơ nhắc lại một câu: "Tề Vương điện hạ phân phó nô tì hầu hạ công chúa thật tốt, nô tì không dám rời khỏi vị trí."

Thương Lâm hừ lạnh một tiếng, không hề mở miệng.

Coi như cô đã hiểu được Hạ Lan Duệ, một con người nham hiểm, thoạt nhìn thì khách khí không tức giận nhưng trên thực tế còn khó đối phó hơn cả Hoắc Hoằng. Rơi vào trong tay một người nham hiểm như vậy, con đường phía trước của cô thật sự là khó khăn.

Cái khác không nói, chỉ nhìn Ninh Tố hắn phái tới tới hầu hạ "trông chừng" cô hẳn là không đơn giản, chắc chắn là một cao thủ.

Tâm trạng cô buồn bực vì thế cơm cũng không ăn nhiều. Ai ngờ Ninh Tố lại rất tận tâm, thấy cô không ăn đồ này nọ còn ân cần hỏi han: "Nô tì nghe nói thời gian mang thai khẩu vị thường không tốt lắm, có phải công chúa không thích những thức ăn này? Người có muốn ăn thứ gì khác không?"

Thương Lâm chống cằm, lạnh lùng mà nhìn cô ta "Mang cho ta một phần DQ trà xanh hạnh nhân cùng với sô cô la Brownie, trà xanh hạnh nhân thì cho nhiều hạnh nhân, sô cô la Brownie thì cho nhiều sô cô la. Thanks."

Ninh Tố: "..... Cái gì?"

https://thuviensach.vn

Thương Lâm phiền chán quay mặt đi. "Được rồi, ngươi đi xa một chút để cho ta yên tĩnh một mình. Nhìn thấy liền phiền."

Ninh Tố không nói gì, chỉ trở về trong góc phòng, cùng Thương Lâm cách xa một khoảng cách.

***

Thương Lâm ở trong hành cung đến buổi chiều ngày thứ ba thì gặp Cao Trầm.

Lúc ấy cô đang được Ninh Tố "hộ tống" ra ngoài hóng gió. Đúng vậy, tình cảnh của cô hiện nay không khác với tù nhân là mấy. Dọc đường thưởng thức dòng nước chảy qua cây cầu nhỏ, cây cỏ hoa lá bên trong hành cung. Sau đó, nháy mắt quay đầu lại, vừa lúc thấy khuôn mặt quen thuộc của Cao Trầm.

Vẫn khôi ngô tuấn tú như trước đây, chỉ có điều ánh mắt càng thêm u sầu, khí chất cũng càng thêm trầm ổn. Bóng dáng cao lớn đứng cạnh hoa và cây lá sum suê làm cho Thương Lâm xuất hiện ảo giác những cây hoa cỏ kia đều vì hắn mà sinh ra.

Dường như hắn cũng không ngờ tới lại gặp Thương Lâm ở chỗ này, giật mình một hồi lâu rồi mới đi tới, nắm lấy tay cô. "Tích Nhi, là muội sao? Sao muội lại ở chỗ này?"

Thương Lâm nuốt nước bọt, định rút tay lại nhưng không được. "Cao đô úy..."

"Thật là muội...." Cao Trầm nhìn thấy cô, trong mắt là vui mừng xen lẫn ngạc nhiên. "Ta một mực nghĩ nếu hai nước thật sự tuyên chiến thì muội sẽ phải làm thế nào nên đã nghĩ cách sắp xếp vô số kế hoạch rút lui cho muội. Hiện giờ muội lại ở đây, thật sự là quá tốt."

https://thuviensach.vn

Hắn nói xong cũng không để ý có người ở bên cạnh, lập tức giơ tay ôm lấy cô, cằm để trên đỉnh đầu cô. "Đừng sợ, bất luận xảy ra chuyện gì ta cũng sẽ che chở cho muội, sẽ không để muội xảy ra chuyện."

Thương Lâm bị hắn ôm vào trong ngực, không thể giãy giụa.

Ninh Tố là thị nữ trông coi bên cạnh cô, nhìn thấy tình huống này nhưng lại không xen vào, thậm chí còn hiểu ý lánh sang bên cạnh một chút. Cô ta nghe lệnh Hạ Lan Duệ, cho nên cô cùng Cao trầm gặp nhau "ngẫu nhiên" thế này là do ai sắp đặt thì quá rõ ràng rồi.

"Khụ khụ..."

Một trận ho khan cố ý truyền đến, hai người đồng thời nhìn qua, đã thấy Hạ Lan Duệ đứng ở đó với gương mặt tươi cười. "Ta quấy rầy hai ngươi ư?"

"Cậu." Cao Trầm kêu lên. "Đây là có chuyện gì? Tích Nhi sao lại ở chỗ này? Chẳng lẽ là người... mang muội ấy trở về?"

"Đương nhiên là ta mang nó trở về". Hạ Lan Duệ nói. "Nó là công chúa của Đại Yến ta, là con gái của bệ hạ, không đưa trở về chẳng lẽ để nó ở Ngụy Quốc mặc cho người ta nhục mạ sao? Cho dù ta bằng lòng ngươi cũng không bằng lòng mà."

"Cảm ơn cậu, đại ân đại đức của người con xin ghi tạc không quên, ngày sau có cơ hội sẽ báo đáp!" Cao Trầm vui vô cùng, ngay cả khi nói chuyện âm thanh cũng có chút run rẩy.

Hạ Lan Duệ thấy bộ dạng này của hắn, thầm nghĩ thuộc hạ của hắn nói quả nhiên là đúng, cháu trai hắn vào những việc khác là thông minh cơ trí, chỉ có vấn đề liên quan đến Hạ Lan Tích là cực kì hồ đồ. Lần này ông ta đối với hắn ta có ơn, hắn tất nhiên mang ơn ông ta.

https://thuviensach.vn

Mỉm cười, hắn nói: "Thằng bé này nói ngốc nghếch gì vậy, đều là người một nhà, sao lại khách khí như vậy? Ta còn là thúc thúc của Tiểu Lục, vì nó lo lắng là điều nên làm."

Hắn quay đầu nhìn về phía Thương Lâm, đã thấy sự thờ ơ phẫn nộ trên mặt hai ngày trước đã thay đổi, có chút mâu thuẫn lại có chút giãy giụa, phần nhiều vẫn là thương cảm cùng bất đắc dĩ. Giống như mọi thứ kiên trì trong lòng giờ đã bắt đầu lung lay...

Hắn nghĩ nếu như lúc này hắn nói với cô, chỉ cần cô nghĩ cách ám sát Ngụy hoàng liền có thể ở bên cạnh Cao Trầm, có lẽ cô sẽ đáp ứng ngay.

"Cậu, rốt cuộc người đã làm thế nào vậy?" Cao Trầm hỏi.

"Ở đây không phải là chỗ để nói chuyện, con theo cậu tới thư phòng, vừa lúc ta còn có một chuyện quan trọng hơn muốn hỏi con." Hạ Lan Duệ nói.

"Nhưng..." Cao Trầm nhìn Thương Lâm, dường như có chút do dự.

"Tiểu Lục có cậu phái người chăm sóc, chẳng lẽ con còn lo lắng?" Hạ Lan Duệ nhíu mày. "Con cứ an tâm đi theo ta, trở về muốn gặp Tiểu Lục thì thông báo một tiếng, cậu sẽ sắp xếp cho các con."

Cao Trầm nghĩ nghĩ, rốt cục gật đầu. "Dạ." Hắn nói với Thương Lâm. "Vậy muội tự chăm sóc bản thân mình, hôm khác ta lại đến thăm muội."

Thương Lâm không trả lời, hắn dường như cũng không chờ mong Thương Lâm trả lời, xoay người liền theo Hạ Lan Duệ rời đi.

"Biểu ca." Mắt thấy mọi người sắp biến mất ở chỗ rẽ, Thương Lâm bỗng nhiên gọi một tiếng.

Cao Trầm quay đầu lại, có chút kinh ngạc nhìn cô.

https://thuviensach.vn

"Nếu huynh muốn lên cổng thành tuần tra, để ý một chút. Cung tên không có mắt, có lẽ sẽ có mật thám của Ngụy Quốc đánh lén." Cô nói.

Mắt Cao Trầm từ từ sáng lên, lúc này rõ ràng rất vui sướng. "Muội yên tâm, ta sẽ tránh, ta nhất định sẽ không làm muội lo lắng."

Hạ Lan Duệ nhìn bọn họ nói chuyện, trong lòng càng thêm chắc chắn, tin tưởng đã biết chiêu này dùng là đúng rồi. Dùng Cao Trầm dao động tâm tư Hạ Lan Tích, trở về bàn bạc chuyện gì cũng dễ dàng rất nhiều.

"Tốt lắm, các con còn trẻ, về sau ngày tháng còn dài, có chuyện thì từ từ nói, không cần phải nhất thời nóng lòng." Hắn cười nói. "Tĩnh Chi, con vẫn nên mau chút theo cậu đến thư phòng xem bản đồ đi."

***

Ninh Tố vẫn như âm hồn không tiêu tan, mà quan trọng là cô đã bắt được điểm này nên tận tình biểu diễn một phen tâm thần không yên, trăm nghìn phiền muộn thực đúng hình tượng người con gái đáng thương. Tin chắc nàng ta sẽ đem sự thật chứng kiến được bẩm báo cho Hạ Lan Duệ, cũng sẽ không uổng phí cô vất vả.

Đến lúc trăng lên cao, sau khi cô diễn đã mệt, rốt cục nói với Ninh Tố: " Ngươi bưng nước vào giúp ta, ta muốn đi ngủ."

"Dạ". Ninh Tố nghe lệnh đi tới cửa, phân phó với thuộc hạ bên ngoài, sau đó nhanh chóng đi ngược vào. Đến lúc hầu hạ Thương Lâm rửa mặt xong, nàng ta vẫn đứng bất động ở chỗ cũ, Thương Lâm rốt cục không nhịn được nữa mà ngẩng đầu. "Tề Vương điện hạ phái ngươi tới chăm sóc ta hay là tra tấn ta?"

"Công chúa nói gì vậy? Nô tì đương nhiên là tới chăm sóc người."

https://thuviensach.vn

"Nếu là chăm sóc ta thì đương nhiên lấy cơ thể ta được bình an làm trọng. Ta hiện tại thực phiền lòng, ngươi cứ đi tới đi lui trước mặt ta như vậy là sao? Chẳng lẽ ngươi canh giữ ở ngoài cửa, ta có thể làm ra chuyện gì sao? Ta sẽ đào một cái lỗ từ nơi này chạy trốn sao?"

Cô răn dạy một trận với câu từ sắc bén, như là nhẫn nại lâu ngày rốt cục bùng nổ, cũng như là dựa vào việc này mà phát tiết tức giận trong lòng.

Ninh Tố sớm đoán được cô hôm nay thấy Cao đô úy liền tâm phiền ý loạn cho nên giờ phút này thấy cô phát hỏa cũng không bất ngờ. Trong đầu cân nhắc một phen, cảm thấy vẫn là không cần quá đáng, đắc tội vị công chúa này, miễn cho tương lai cô xoay mình lại thì sẽ trừng trị mình.

Hơn nữa theo như lời cô nói, để lại cô một mình ở trong phòng một đêm cũng sẽ không gây ra chuyện đại sự gì.

"Nô tì hiểu, nô tì ra bảo vệ ngoài cửa, người có gì cần sai bảo nói một tiếng, nô tì rất tỉnh ngủ, bất cứ khi nào cũng trở vào hầu hạ."

Nàng đi ra ngoài, Thương Lâm chầm chậm đi đến bên cạnh cửa ngồi xuống, xác định không có ai nhìn trộm ở cửa sổ, lúc này mới chậm rãi từ đai lưng lấy ra một viên thuốc màu đen.

Buổi chiều khi cô bị Cao Trầm ôm vào trong lòng, hắn kín đáo đưa cho cô vật này.

Kỳ thực cẩn thận nghĩ lại liền cảm thấy được điều bất thường, nghĩ đến cô cùng Cao Trầm ở chung mấy ngày, hắn là người trầm ổn mà lạnh lùng, mọi việc thích giấu ở trong lòng, làm sao chiều này vui mừng hờn giận đều thể hiện ra mặt, chàng trai si tình? Rõ ràng là cố ý giả vờ.

Viên thuốc rất tròn, cô dùng sức một cái bóp vỡ nó, quả nhiên ở bên trong thấy một tờ giấy nhỏ lồi ra.

https://thuviensach.vn

Cao Trầm sáng sớm liền chuẩn bị vật này, nói cách khác hắn biết cô bị Hạ Lan Duệ bắt đến đây, càng biết Hạ Lan Duệ sẽ sắp xếp cho bọn họ gặp lại.

Hắn rõ ràng cái gì cũng đều nắm được, lại ở trước mặt Hạ Lan Duệ làm ra bộ dáng như hoàn toàn không biết gì cả. Như vậy, trong màn âm mưu này, hắn tốt cuộc đảm nhiệm vai diễn gì?

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Tìm Cách Cứu Viện

Màn đêm buông xuống, bầu trời nhuộm sắc chàm thăm thẳm, đến một vì sao cũng không có. Một đêm lặng gió, phòng ốc bên trong thành Hạ Đinh đều chìm trong bóng đêm tĩnh lặng. Mọi thứ thoạt nhìn đều rất yên ổn, dường như nơi đây không hề xảy ra chuyện gì trọng đại.

Tại nội đường trong phủ Thái Thú, giờ phút này đèn đuốc sáng trưng. Dọc theo hai bên của căn phòng treo những giá treo đèn mạ vàng, mấy ngọn nến đặt lên trên, ánh sáng màu vàng cam chiếu sáng cả một khoảng không căn phòng. Dịch Dương ngồi phía sau chiếc bàn con, trước mặt là các món ăn quý hiếm đẹp mắt được bày biện trên những chiếc đĩa bằng vàng, ngọc, nhưng anh lại không thèm liếc mắt một cái, chỉ nhẹ vuốt quanh chiếc ly ngọc, vẻ mặt thản nhiên nhìn người đàn ông phía đối diện. "Đã khuya như vậy mà còn gọi Đại Tư Mã đến uống rượu giải sầu thế này, thật là vất vả cho ngươi."

Hoắc Hoằng lại cười nói. "Bệ hạ đã quá lời. Đó là vinh hạnh của thần tử khi được người cùng giãi bày tâm sự, cớ gì lại vất vả?"

Dịch Dương lắc lắc ly rượu trên tay. "Tốt, nếu đã là vinh hạnh thì hãy uống cạn ly rượu này."

Hoắc Hoằng cũng không nói lời vô nghĩa, lập tức ngửa cổ uống cạn ly rượu ngon, khen: "Ngũ hợp tửu của Hạ Đinh quả nhiên danh bất hư truyền, mới đầu là vị thanh ngọt thuần khiết, sau để lại dư vị khó quên, hơn nữa chính là có được mùi vị rất đặc biệt, rượu ngon."

https://thuviensach.vn

"Nói đặc biệt cũng không phải là đặc biệt nhiều gì, phải nói đến rượu ở phía Nam, hương vị cũng không thua kém. Nếu Đại Tư Mã thật sự muốn uống loại rượu ngon khác thì có thể đến phương Bắc. Trẫm nghe nói rượu Truy Hương Lục có hương vị rất riêng, có tên tuổi trên khắp kinh thành Yến Quốc." Dịch Dương nói.

"Rượu Truy Hương Lục thần cũng có nghe qua, nhưng bây giờ quan hệ đối ngoại của Ngụy Quốc và Yến Quốc đang không được tốt, chỉ sợ rằng phải chờ lâu mới có thể nhấm nháp được."

Dịch Dương đặt ly rượu xuống, cười nhạt. "Cũng không nhất định là như vậy. Chỉ cần có bằng hữu ở Yến Quốc thì việc vận chuyển người cũng chỉ là việc nhỏ, huống chi là mấy vò rượu?"

Tay Hoắc Hoằng đặt trên bàn, nghe nói như vậy cũng không hề run rẩy mà rất bình tĩnh. "Bệ hạ thật thích nói đùa. Bây giờ dọc bờ sông Tuy đều đã bị phong tỏa, làm sao có thể vận chuyển hàng hóa?"

Dịch Dương lẳng lặng nhìn Hoắc Hoằng, đáy mắt so với bóng đêm bên ngoài còn tối sẫm hơn rất nhiều, "Đúng vậy, trẫm chỉ đùa một chút."

Hoắc Hoằng đứng lên. "Trời cũng không còn sớm, bệ hạ nên nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn rất nhiều công chuyện chờ người xử lí."

"Được. Ái khanh hãy lui đi."

Hoắc Hoằng hành lễ, cung kính rời khỏi chính đường. Dịch Dương vẫn nhìn ông ta, cho đến khi bóng dáng ông ta biến mất ở cửa hồi lâu, mới nhẹ nhàng gõ tay vài lần.

Một cận vệ ở bên cạnh xuất hiện, quỳ gối bên người anh. "Bệ hạ."

"Có tin tức gì không?"

https://thuviensach.vn

"Cao đô úy đã gặp được hoàng hậu nương nương, nương nương quả thật đã bị Tề Vương Hạ Lan Duệ bắt đi."

"Quả nhiên." Dịch Dương nói, dừng một chút mới tiếp tục hỏi. "Nương nương thế nào rồi?"

Anh cố gắng giữ cho ngữ điệu của mình bình thường một chút, nhưng cảm giác sốt sắng vẫn không thể nào che dấu được.

Cận vệ biết được tâm trạng của anh nên vội nói. "Bệ hạ yên tâm, nương nương vẫn bình an. Cao đô úy nói chắc hẳn Hạ Lan Duệ muốn lợi dụng nương nương để uy hiếp bệ hạ cho nên đối đãi với nương nương khá lễ độ."

"Vậy sao?" Dịch Dương nhắm mắt lại, thở dài một hơi. "Vậy là được rồi."

Cận vệ thấy vẻ mặt hoàng thượng thoáng dịu một chút, lại hỏi, "Thuộc hạ có điều không hiểu. Bệ hạ phòng bị nghiêm ngặt như vậy, Hạ Lan Duệ làm thế nào mà lại có thể bắt được nương nương, lại còn mang nương nương đến được phương Bắc?"

Dịch Dương lấy một phong thư trong tay áo ném ra, "Tự mình xem đi."

Đó là mật báo đến từ Cận Dương. Bảy ngày trước thích khách tiến vào hành cung Nam Sơn, ý đồ ám sát Hạ Lan hoàng hậu đang tĩnh dưỡng an thai. May sao hành cung phòng vệ nghiêm ngặt, mà hoàng hậu lại là một nữ hộ vệ võ công cao cường giả trang cho nên cuối cùng vẫn không xảy ra chuyện gì gây náo động.

Dịch Dương vốn cũng không hiểu tại sao những người đó phát hiện ra Thương Lâm không có ở hành cung, cho đến khi mật thư đưa đến sáng nay tới Hạ Đinh thì anh mới rõ ràng mọi chuyện.

https://thuviensach.vn

"Bức thư này đến quá trễ, nếu đến sớm vài ngày thì ta đã có thể có chuẩn bị trước." Anh nói. "Có điều cũng không trách được bọn họ, một lần ám sát không thành công mà thôi, chỉ sợ đến nay bọn họ vẫn chưa rõ ý đồ thật sự của đối phương."

Cận vệ nhíu mày. "Ý của bệ hạ là..."

"Thăm dò." Dịch Dương cười khổ. "Thực chất của việc ám sát chỉ là một phép thử, vì muốn biết giấu ở nơi đó rốt cuộc có phải là hoàng hậu thật hay không."

Sau đó trong quá trình giao đấu, hoàng hậu giả không biết rõ ý đồ liền lộ sơ hở, bị đối phương thấy được. Đạt được mục đích, bọn chúng liền giả vờ thất bại, gây rối loạn lòng người, một nửa còn lại nhanh chóng đem tin tức truyền đến nơi tiền tuyến.

Truyền cho Hoắc Hoằng.

Ông ta quỷ quyệt xảo trá như vậy, vừa nghe tin hoàng hậu không có ở Nam Sơn, đương nhiên sẽ nghi ngờ hoàng hậu đang ở bên cạnh hoàng đế, sau đó chờ cơ hội thuận lời liền tìm kiếm người bên cạnh anh. Ông ta quyền cao chức trọng, người tinh thông thuật dịch dung, có ánh mắt sắc sảo bên cạnh không phải ít, Thương Lâm bị phát hiện cũng là lẽ dĩ nhiên.

Về phần làm sao có thể đưa Thương Lâm đến phương Bắc...

"Trẫm rốt cuộc đã hiểu vì sao Hạ Lan Duệ lại cử Cao Trầm đi làm sứ thần đến Ngụy Quốc. Ngày Cao Trầm trở về, trên mặt sông rất nhiều thuyền bè neo đậu, bao quanh đồng thời cũng cởi bỏ một phần lệnh cấm, hoàng hậu đương nhiên là bị giấu ở trong một chiếc thuyền nào đó đưa đi."

Lần này hiển nhiên là do Hoắc Hoằng liên hợp với Hạ Lan Duệ. Hai người nội ứng ngoại hợp, cùng nhau đem Thương Lâm dâng vào tay kẻ địch, chờ thời khắc mấu chốt lấy làm nhược điểm khống chế anh.

https://thuviensach.vn

Thật đúng là một kế hoạch vẹn toàn.

"Không ngờ ta lại nuốt lời." Dịch Dương khẽ cười, khẩu khí có chút tự giễu.

"Gì ạ?" Cận vệ không hiểu gì.

Bên môi Dịch Dương còn mang theo ý cười, dường như đang kể lại một câu chuyện bình thường. "Ta đã hứa với hoàng hậu, sẽ không để nàng rơi vào tay kẻ địch lần nữa. Vậy mà ta đã nuốt lời."

Cận vệ nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy của anh, cảm thấy hơi xúc động, vội an ủi nói. "Bệ hạ đừng nói như vậy, chuyện trên chiến trường làm sao có thể luôn dự đoán chính xác được? Người đã vì hoàng hậu nương nương quan tâm, lo lắng rất nhiều, chỉ vì Hoắc Đại Tư Mã cùng Tề Vương bên Bắc Yến liên thủ với nhau, là điều chúng ta khó có thể phòng bị được. Thuộc hạ tin rằng hoàng hậu nương nương sẽ hiểu được điều này và nhất định sẽ không oán trách bệ hạ." Ngừng lại một chút rồi nói thêm. "Bây giờ việc cần làm nhất chính là phải tìm cách làm sao cho nương nương bình an trở lại bên người."

"Nàng hiểu chuyện nên sẽ không trách ta..." Dịch Dương lẩm nhẩm những lời này, sau đó hít sâu. "Ngươi nói đúng, việc cấp bách là phải tìm cách đưa hoàng hậu trở về."

Quay đầu, Dịch Dương nhìn về phía bầu trời đêm ngoài cửa sổ. Một màu xanh đen thăm thẳm khiến anh nhớ đến bộ váy cô từng mặc, cũng là màu xanh thẫm xinh đẹp như vậy, giống như biển cả rộng lớn. Dùng loại vải gấm nổi tiếng làm nên, vì vải dùng tám khúc vải dệt thành nên vô cùng tự nhiên sinh động, giống như đem đại dương ngưng kết lại thành những lát cắt lấp lánh, sau đó đem đi cắt may, khoác lên cơ thể mình.

Khi đó Thương Lâm còn cầm hai bên làn váy xoay một vòng trước mặt anh, nụ cười tràn ngập. "Có đẹp không anh?"

https://thuviensach.vn

Anh nhìn cô, cảm thấy bản thân như được nhìn thấy nàng tiên cá của biển cả trong truyền thuyết, nhịn không được vươn tay kéo cô ôm vào lòng. "Ừm, có thể bước trên thảm đỏ rồi đấy."

Cô cực kì hả hê. "Xem như anh cũng biết phân biệt xấu đẹp! Sao nào, có phải bây giờ anh đang đắc ý lắm đúng không? Cưới được cô vợ là một đại mỹ nhân như vậy mà. Nói thật mau, dám nói dối em sẽ cắn chết anh."

Đúng vậy, cưới được một cô vợ không bao giờ trách móc anh điều gì, cũng chỉ có cô vợ ngốc nghếch này mới trước sau đều tin tưởng anh, đúng là anh có phúc.

***

Cao tổ hoàng đế của Yến Quốc trước kia cho xây dựng hành cung đã ra lệnh phải xây dựng thật đặc biệt và tráng lệ. Mệnh lệnh đầu tiên là phải biến thành Truyền Tuy trở thành nơi khiến ai ai cũng phải chú ý. Nhưng những năm gần đây Truyền Tuy chưa hề nghênh đón thánh giá nên hành cung cũng chỉ để không đó, mất đi khí thế. Bây giờ rốt cuộc một nhân vật lớn như Tề Vương đang trụ tại thì hành cung cũng đã thể hiện được tác dụng của nó, trở thành căn cứ địa thương nghị việc quân sự nơi tiền tuyến của Yến Quốc.

Mỗi một ngày đều có vô số hạ thần, quan lại ra vào nơi này, truyền đến những tin tức và văn kiện, hoặc là bái kiến Tề Vương, cùng nhau đàm phán.

Nhưng đêm nay, hành cung tiếp đón một vị khách không giống như thế.

"Sao cháu sao lại đột nhiên đến tiền tuyến vậy? Nơi này rất nguy hiểm, con nên sớm quay về Dục Đô đi. Nếu không có xảy ra chuyện gì, bổn vương làm sao có thể ăn nói với phụ thân ngươi dưới hoàng tuyền?" Hạ Lan Duệ ngôi ở trên cao, nhìn chàng trai ở bên dưới, mỉm cười nói.

https://thuviensach.vn

Hạ Lan Duệ ngữ khí ôn hòa mà thân thiết, mang theo sự quan tâm săn sóc của một vị trưởng bối, hết mực yêu thương.

Tô Kị hơi cúi đầu. "Điện hạ, thần vừa nghe nói ngài đang ở ngoài tiền tuyến nên lo lắng không thôi, sợ rằng có người thừa dịp loạn lạc mà gây bất lợi cho ngài nên mới vội vã tới đây. Tô Kị vốn là người tập võ, một thân võ nghệ đang lo không có chỗ để dùng, nay thỉnh điện hạ cho phép Tô Kị được làm tùy tùng theo bên người, bảo vệ sự an toàn của ngài."

Hạ Lan Duệ lắc đầu. "Bổn vương làm sao nỡ lòng bắt con thay ta che chắn nguy hiểm? Con bây giờ là máu mủ còn lại của Trương gia, phụ mẫu on trên trời có linh thiêng chỉ mong sao con có thể sớm nạp thê sinh con, kéo dài hương hỏa."

Tô Kị ngẩn ra. "Điện hạ..."

"Con nhất định phải xa cách với bổn vương như vậy ư?" Hạ Lan Duệ ngắt lời hắn. "Bổn vương đã nói không có ai xung quanh thì cứ gọi ta là bá bá. Ta với phụ thân con có mối giao tình nhiều năm, đã sớm coi con như con ruột mình sinh ra."

Giao tình nhiều năm. Như con ruột.

Tô Kị trong lòng mặc niệm hai câu nói đó, bao nhiêu sự trào phúng không cần nói cũng biết.

Nhưng trên mặt hắn vẫn nở nụ cười thản nhiên, thêm chút cảm kích nhìn Hạ Lan Duệ. "Con biết, thế bá đối với con, đối với Trương gia ân trọng như núi, trong lòng con đối với bá phụ tất cả đều là sự kính trọng và cảm kích, sao có thể là xa lạ được? Chỉ là việc gì cũng nên cẩn thận để tránh bị người khác nắm được nhược điểm."

"Cẩn thận là chuyện tốt, nhưng nếu con thật sự cẩn thận thì không nên đến tiền tuyến như thế này." Hạ Lan Duệ nói. "Vẫn là câu nói lúc nãy, con

https://thuviensach.vn

phải sớm yên bề gia thất, như vậy khi thế bá sang năm bái tế phụ thân con mới có chút mặt mũi đứng trước phụ thân con."

Ngẫm nghĩ thì ông ta cảm thấy hứng thú. "Tuổi của con cũng không còn nhỏ nữa, thật sự là không vừa ý cô nương nào sao? Nếu con thích ai thì cứ nói với thế bá, hết thảy mọi chuyện ta sẽ lo cho con."

Biết rõ đây là lời nói giả nhân giả nghĩa của Hạ Lan Duệ, ông ta am hiểu nhất chính là loại chiến thuật mềm mỏng này, suy nghĩ của Tô Kị giống như không thể khống chế, muốn lại gần nơi mà trước nay vẫn không dám nghĩ đến.

Trong khu vực săn bắn vây quanh Nam Sơn, một cô nương khí thế bừng bừng đang cùng Ngụy Hoàng đi săn thú, quay đầu nháy mắt trông thấy ánh mắt giảo hoạt như hồ ly, không chứa ý tốt. Mặt trời chiều ngã về phía tây như một đóa hoa, trâm cài tóc của nàng lóe sáng, hòa lẫn với đôi mắt sáng trong, tạo thành vẻ đẹp rung động lòng người. Bụi mù từ con đường, nàng như một chiến binh thuần thục điều khiển dây cương ngồi trên lưng ngựa, trên mặt đeo lớp mặt nạ ngụy trang, nhưng hắn vẫn có thể xuyên qua lớp mặt na tinh vi, liếc mắt một cái là nhận ra nàng, giống như... nàng đã khắc sâu trong lòng hắn.

Tay chậm rãi nắm chặt lại, hít sâu, Tô Kị chậm rãi thốt ra một câu. "Con đã biết."

Hạ Lan Duệ sao có thể không nghe ra được trong lời nói chỉ mang ý trả lời cho có lệ của Tô Kị, nhưng ông ta cũng không nói gì, chỉ nói. "Nếu con đã đến đây thì ở lại đây vậy, ngày mai thế bá sẽ an bài chuyện của con. Yến - Ngụy hai nước nhiều năm chưa từng khai chiến, lần cuối cùng là..."

Lần cuối cùng hai nước giao chiến, giáng một đòn chí mạng khiến cho phụ thân của Tô Kị bị vu oan là giặc phản quốc.

https://thuviensach.vn

"Vết xe đổ của phụ thân còn rõ ràng ở trước mắt, con thật sự rất lo lắng cho thế bá, sợ người giống phụ thân bị kẻ tiểu nhân tính kế, một đời thanh danh bị hủy hoại trong chốc lát."

Hạ Lan Duệ nhìn vẻ mặt chân thành của Tô Kị, thở dài một hơi. "Con có lòng vậy là được."

***

Tô Kị ở Truyền Tuy đến đêm khuya ngày thứ ba, mặt sông đột nhiên báo động, có binh lính Ngụy Quốc tập kích. Hạ Lan Duệ mặc áo giáp đứng trên cổng thành, trước khi đi để lại lời nhắn bảo Tô Kị ở lại hành cung, không cần đi lung tung.

Đợi đến lúc phần lớn người ngựa đi theo Hạ Lan Duệ, lúc này Tô Kị mới nhẹ bước từ trong phòng ra, dựa theo lối đi Cao Trầm nói cho hắn đi tới chỗ ở của Thương Lâm.

Gió đêm mát mẻ, trong gió có hương hoa thoang thoảng của các loài hoa đầy màu sắc đang tỏa hương dọc đường. Hắn nhảy lên tường, quả nhiên nhìn thấy Thương Lâm ngồi ở ghế đá trong vườn. Bởi vì đêm đã khuya, nàng chỉ mặc một cái váy trắng mỏng, bên ngoài được khoác bởi một chiếc áo choàng, màu trắng trong trẻo na ná với màu váy, mặt trên có thêu hoa văn. Trang phục trắng trong thuần khiết như thế, lại phối hợp với khuôn mặt không chút phấn son, mềm mại nhu thuận, quả thật cả người như một đóa hoa sen trắng nở giữa hồ nước trong, quả thực là thanh lệ động lòng người.

Giờ phút này, đóa sen trắng thanh lệ động lòng người đang bướng bỉnh nhìn bầu trời, con người đen đảo qua đảo lại, nhất định không nhìn cung nữ bên cạnh. Cung nữ kia hẳn là do Hạ Lan Duệ phái tới canh chừng cô, trên mặt vừa tức giận vừa bất đắc dĩ, lại còn phải gắng kìm chế nói: "Công

https://thuviensach.vn

chúa, thời gian không còn sớm, mời người vào nhà nghỉ ngơi sớm một chút."

"Ta không vào". Thương Lâm uể oải nói. "Ngươi nếu mệt thì tự mình đi ngủ đi, đừng ở chỗ này thúc giục ta."

"Gần đây, mỗi đêm người đều như vậy, rốt cuộc là muốn làm cái gì?" Ninh Tố rốt cục chịu không nổi, có chút bực mình hỏi.

"Ngươi thật muốn biết?" Thương Lâm nhếch khóe môi lên.

"Dạ?"

Thương Lâm chậm rãi đứng lên, đi đến bên cạnh Ninh Tố "Vậy ngươi ghé sát vào một chút, ta nói cho ngươi."

Ninh Tố bị cô dụ dỗ cúi đầu, lại nghe thấy âm thanh nhỏ bé yếu ớt như ruồi của cô, mang theo chút đắc ý khi âm mưu thực hiện. "Đương nhiên là vì ta nhìn ngươi không vừa mắt nên đổi biện pháp để dày vò ngươi."

"Người..." Nói còn chưa xong, cổ liền bị người ta đánh một đòn. Ninh Tố vừa nhắm hai mắt lại liền hôn mê bất tỉnh.

Trong bóng đêm kìn kịt, Thương Lâm nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn mà ôn hòa của Tô Kị.

"Sao lại là ngươi?" Cô có chút kinh ngạc. "Ta còn tưởng rằng Cao Trầm sẽ tới cứu ta." Dù sao mảnh giấy giấu trong viên thuốc là Cao Trầm đưa cho cô.

Tô Kị thản nhiên nói: "Ta và Tĩnh Chi ai tới không giống nhau sao? Hay là cô không muốn nhìn thấy ta, hy vọng hắn tới cứu ngươi?"

Thương Lâm nghe giọng điệu hắn có chút lạnh, nghĩ đến lời nói của mình làm cho hắn hiểu lầm, vội vàng giải thích. "Ý ta không phải như vậy.

https://thuviensach.vn

Chẳng qua là vì người gửi lời nhắn cho ta là Cao Trầm, cho nên ta..."

Hỏng rồi hỏng rồi, người này hẹp hòi nhất, lần này đặc biệt tới cứu cô còn bị cô làm mất lòng, sẽ không tức giận chứ?

Tô Kị thấy bộ dáng có chút cuống cuồng của cô, nhịn không được cười lên một tiếng. "Đùa cô chút thôi."

Thương Lâm: "...Một chút cũng không buồn cười."

Thật là tiến bộ! Lại còn có thể nói đùa, một chút cũng không giống nam nhân âm trầm trước kia...

Quay đầu lại nhìn Ninh Tố bất tỉnh ở dưới đất, cô nghiêm túc nói: "Trở về ngươi nhất định phải đem thủ pháp đánh vào cổ người dạy cho ta. Một chiêu đánh nhanh này để ta có thể tránh được."

Tô Kị liếc mắt nhìn cô một cái. "Ít nói nhảm đi. Trước tiên, chúng ta phải rời hỏi nơi này đã."

***

Bên trong thành Truyền Tuy tối đen mù mịt, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy những chấm nhỏ của ngọn đèn dầu trên thành lâu ở xa xa, có thể tưởng được hiện giờ ở bên kia nhất định là rất náo động. Bây giờ toàn thành là giờ giới nghiêm, bọn họ đi trên ngã tư đường vắng vẻ, đề phòng phía sau giao lộ có lính tuần tra xuất hiện, dọc đường đều phập phòng lo sợ.

Thương Lâm biết rõ tối nay Hạ Lan Duệ rời đi là vì có quân địch tập kích bất người, bây giờ nhìn thấy Tô Kị liền hiểu rõ cái gọi là quân địch đánh len đều là do Dịch Dương sắp đặt. Bọn họ hao tổn tâm sức sắp đặt những thứ này, chỉ là vì đem cô từ hành cung cứu về.

https://thuviensach.vn

Trong tình cảnh này, thật là có một đội quân tận sức, chỉ vì hồng nhan mà hết mình chiến đấu.

Nghĩ ngợi đủ rồi! Cô vỗ vỗ đầu mình. Lúc nào rồi mà còn nghĩ đến chuyện đáng rơi lệ như vậy, chút nữa trốn không thoát thì tha hồ mà khóc!

"Hai bến tàu ở Truyền Tuy đều có người của Hạ Lan Duệ canh gác, chúng ta không thể đi qua đó. Nhưng mà thành Tây có một bến tàu cũ bỏ hoang, từ trước đến nay không ai lui tới. Ngụy Hoàng bố trí người ở đó, chỉ cần chúng ta tới đó thuận lợi trước giờ tý là được." Hắn thấp giọng giải thích với Thượng Lâm.

"Ta hiểu được." Thương Lâm gật đầu, bước nhanh hơn đi theo hắn đi đến phía trước.

Cô cảm thấy hăng hái mà chịu khó, nhưng mà sau đó một đoạn đường Tô Kị bỗng nhiên dừng lại, có chút khó xử mà nhìn cô. "Ngươi đi quá chậm."

"Hả?" Bị ghét bỏ, Thương Lâm hậm hực. "Ta không có võ công, đương nhiên chạy không qua ngươi. Nếu như ngươi sợ chậm thì chi bằng... ngươi cõng ta?"

Trong tiểu thuyết võ hiệp đều viết như vậy mà, cao thủ võ lâm cõng một kẻ vô dụng thì hiệu quả chạy trốn sẽ cao hơn. Về phần "nam nữ thụ thụ bất thân", người xưa coi trọng, tronglúc nguy cấp cô không quan tâm những chi tiết này, nhưng Tô Kị có để ý không thì còn chưa biết.

Quả nhiên hắn nghe vậy liền chần chờ trong phút chốc, nhưng mà đoán chừng là suy nghĩ đến tình huống thực sự đặc biệt, nhìn thấy vẻ mặt thản nhiên của Thương Lâm, trầm mặc một lát cuối cùng nói: "Được, cô lên ta cõng."

https://thuviensach.vn

Hắn ngồi chổm hổm xuống, Thương Lâm vừa định cúi người đi tới, bỗng nhiên giật mình tại chỗ. "Tiếng động gì vậy?"

Là tiếng bước chân, chính là tiếng bước chân đều đặn.

Nghe tiếng động này có ít nhất cũng hai mươi người, đang từng chút hướng đến gần phía bọn họ.

Sắc mặt hai người đều trắng bệch, nháy mắt đã thấy ngã tư đường vốn là còn trống trải vắng vẻ bỗng nhiên có một nhóm binh sĩ dung mãnh tiến đến như thủy triều dâng, bao vây xung quanh bọn họ. Mà ở phía trước rẽ ra một lối, Hạ Lan Duệ trên người mặc áo giáp vốn nên ở thành lâu chỉ huy trận chiến, mỉm cười bước đến.

Thương Lâm cảm thấy được một luồng khí lạnh theo cột sống đi lên, cả đầu đều bị khí lạnh làm cho tỉnh táo.

Dụ địch ra mặt.

Bọn họ trúng kế.

"Cháu trai, ban đêm không ngủ được, lại mang theo khách của bổn vương đi dạo trong thành, hành vi này thật làm ta ngạc nhiên." Giọng điệu Hạ Lan Duệ vẫn ôn hòa trước sau như một, không mang theo một chút tức giận.

Tô Kị rất nhanh rút kiếm, lạnh lùng cười. "Quân địch trước mặt, thế bá không ở trước trận chỉ huy chiến đấu lại mang theo người ngựa ở trong này ôm cây đợi thỏ, cũng khiến cho cháu cực kì ngạc nhiên."

"Ôm cây đợi thỏ cũng phải xem con thỏ kia có bằng lòng đánh tới không, nếu ngươi an phận một chút, cũng sẽ không nhiều chuyện như vậy." Hạ Lan Duệ nói, trong ánh mắt rốt cục lộ ra vẻ hung tàn. " Hôm nay lúc

https://thuviensach.vn

bày cái bẫy này, ta cũng rất hy vọng cuối cùng không thu hoạch được gì. Cũng không thể không nói, ngươi làm cho ta thực thất vọng."

"Thất vọng?" Tô Kị châm chọc nói. "Ngươi có tư cách gì mà thất vọng với ta?"

"Bổn vương nhớ giao tình cùng cha ngươi, trăm phương nghìn kế bảo vệ tính mạng của ngươi, nghĩ làm sao để thay các ngươi lưu lại huyết mạch của Trương gia. Nỗi khổ tâm của bổn vương, ngươi cũng không cảm kích, nhất định làm ra sự tình này, buộc bổn vương phải xuống tay với ngươi." Hắn tiếc nuối mà lắc đầu. "Gia tộc Trương thị các ngươi nếu có một ngày tuyệt tự, đầu sỏ gây nên cũng chính là ngươi, không trách được bổn vương."

Thương Lâm vốn muốn nếu cá chết lưới rách liền liều mạng đem bí mật đều nói ra với hắn, nhưng giờ phút này thấy bản thân hắn cũng thẳng thắn như vậy thì lập tức hiểu được binh lính bên cạnh đều là chính thống trong truyền thuyết. Những người đó bất luận là nghe xong bí mất gì về hắn, đều hiểu ý mà giấu ở trong bụng.

"Gia tộc Trương thị chúng ta...." Tô Kị cười lạnh liên tục. "Ngươi còn dám nhắc tới gia tộc Trương thị."

Rút kiếm ra khỏi vỏ, ánh sáng sắc lạnh, hắn giơ kiếm chỉ vào mặt ông ta, ánh mắt so với lưỡi kiếm còn sắc bén hơn. "Từng ấy năm tới nay, ta vẫn xem ngươi là ân nhân, đem ngươi làm trưởng bối. Ta nghĩ rằng ngươi là thật tâm coi cha là là huynh đệ, nghĩ đến ngươi sẽ giúp cha ta rửa sạch tội. Nhưng ai biết, tất cả chuyện này đều do ngươi làm! Ngươi một tay bày ra tất cả mọi chuyện, quay đầu lại lại ở trước mặt ta giả bộ làm người vô tội!"

Một chút tươi cười trên mặt Hạ Lan Duệ rốt cục biến mất, chỉ còn lại sự lạnh lùng khôn cùng. "Ngươi biết rồi? Ai nói với ngươi?" Dừng một

https://thuviensach.vn

chút thì nói. "Đúng rồi, đương nhiên là Ngụy Hoàng. Nếu không tối nay ngươi cũng sẽ không mạo hiểm tới cứu nữ nhân của hắn."

Tô Kị đón nhận ánh mắt của hắn, châm chọc hỏi. " Kỳ thật có một vấn đề ta vẫn muốn hỏi ngươi, lúc trước vì sao lại tha cho ta? Nếu giết, hoàn toàn sẽ giết được. Diệt cỏ không diệt tận gốc, không giống với tác phong của ngươi."

Hạ Lan Duệ nhìn Tô Kị trong chốc lát, chậm rãi nói: "Không ngờ cuối cùng kiếm của ngươi lại chỉ hướng về phía ta." Ông ta dừng một chút. "Năm đó ngươi từ phương Bắc trở về, thời điểm bổn vương quyết định giữ lại mạng của ngươi đã từng nghĩ, có lẽ sẽ có hôm nay. Chẳng qua khi đó bổn vương tựu nói với chính mình, coi như là báo đáp tình hữu nghị của cha ngươi với ta, coi như mạo hiểm." Ông ta lắc đầu. "Kết quả là, ta không thể không tiễn bước đứa con cuối cùng của hắn."

"Bớt giả nhân giả nghĩa ở đây đi!" Tô Kị giận tím mặt. "Tình hữu nghị cùng với cha ta? Lỗi lầm lớn nhất cả đời này của cha ta, chính là xem ngươi như huynh đệ!"

"Hắn không biết suy xét, nhất định chặn con đường của bổn vương, bổn vương còn có biện pháp gì?" Hạ Lan Duệ lạnh lùng nói. "Chẳng lẽ muốn ta ngồi chờ chết, chờ hắn đến hủy diệt hết tất cả của ta sao?"

"Ngươi đại nghịch bất đạo, khi quân phạm thượng, bây giờ còn dám ở chỗ này ngụy biện sao?" Tô Kị giơ kiếm trong tay lên. "Ta không muốn cùng ngươi tranh luận việc này. Nói đi, tiếp theo ngươi muốn làm cái gì?"

Hạ Lan Duệ cười nhạo một tiếng, tầm mắt rơi xuống trên người Thương Lâm. " Giao Đức Hinh công chúa lại cho ta."

"Ngươi nằm mơ!" Tô Kị còn chưa kịp trả lời, Thương Lâm liền cướp nói. Cô hơi hơi nâng cằm, vẻ mặt lạnh lùng mà kiêu ngạo. "Ta vốn cho rằng tứ thúc là trung quân ái quốc điển hình, ai ngờ ngươi lại nuôi tham vọng

https://thuviensach.vn

bản thân lớn như vậy. Phụ hoàng dù đối đãi với ta không tốt nhưng trước sau vẫn là phụ hoàng, là quân vương Đại Yến, muốn ta giúp đỡ loạn thần tặc tử là ngươi, quả thực là ngươi nói chuyện viển vông!"

Tô Kị nghiêng đầu nhìn cô, dường như muốn nói cái gì, Thương Lâm lại lần nữa giành trước một bước, hạ giọng nói: "Ta biết ngươi nghĩ cái gì. Ngươi đang lo lắng lát nữa lỡ như đánh nhau không biết ta có bị thương hay không? Yên tâm, hắn muốn lợi dụng ta cùng đứa nhỏ trong bụng để uy hiếp Ngụy Hoàng, sợ ném chuột vỡ đồ, sẽ không xuống tay với ta đâu."

Cô không chút nghi ngờ, nếu như cô hơi cách xa hắn một chút, chỉ sợ Hạ Lan Duệ sẽ bày trận tên, bắn Tô Kị thành vạn tiễn xuyên tâm.

"Cô..." Ánh mắt Tô Kị có chút quái dị. " Đây là muốn bảo vệ ta?"

Thương Lâm sửng sốt, lập tức nói: " Lúc nào rồi mà còn rối rắm ai bảo vệ ai. Tóm lại hiện tại chúng ta cùng trên một thuyền, sống chết đều ở một chỗ."

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Sống Chết

Thân thể Tô Kị khẽ run lên vì lời nói của cô, một tia sáng phút chốc lóe lên trong đôi mắt đen tuyền của hắn, giống như vì tinh tú chiếu sáng bầu trời đêm.

Hắn nhìn Thương Lâm, có chút kinh ngạc lại thêm vài phần bất đắc dĩ, mơ hồ còn có chút vui sướng. "Cô thật là..." Hết lần này đến lần khác khiến hắn bất ngờ không thôi.

"Thương lượng thế nào rồi?" Hạ Lan Duệ cao giọng nói. "Sự kiên nhẫn của bổn vương có hạn, không có thời gian đâu mà lằng nhằng với các ngươi."

Thương Lâm tiến về phía trước từng bước, đứng trước mặt Tô Kị. "Thương lượng xong rồi. Nếu tứ thúc muốn giết Tô đại hiệp thì xin đem đứa cháu gái này giết luôn đi. Dù sao con sẽ không giúp thúc bàn mưu soán vị."

Bên này, cô vừa cương quyết, dữ dội nói xong liền bị Tô Kị cầm cổ tay giật lùi, dễ dàng bị kéo chặn ra sau. "Sự việc đến nước này, đã trở thành mối thù riêng giữa ta và Hạ Lan Duệ, không liên quan gì đến cô."

"Đây chính là đồng sinh cộng tử sao?" Hạ Lan Duệ nhíu mày. "Chậc chậc chậc, trong sách nói thật không sai, đúng là hồng nhan họa thủy. Không nghĩ tới Tiểu Lục con vậy mà cũng mê hoặc được đàn ông thiên hạ vì mình không ngại vượt qua biết bao dầu sôi lửa bỏng."

https://thuviensach.vn

Gân xanh trên trán Tô Kị nổi hằn lên, mắt thấy định đáp trả lại, Thương Lâm đã nâng cằm, cất cao giọng nói: "Đúng vậy. Thật ra những lời nói trước kia của con đều là gạt thúc, Ngụy Hoàng quả thật rất thích con, bằng không cũng sẽ không phí sức vượt qua bao trắc trở đến cứu con." Bàn tay cô vươn lên rút cây trâm cài tóc, để trên cổ họng. "Cho nên nếu con chết, người lập tức sẽ mất đi một lợi thế rất lớn."

Thương Lâm hạ quyết tâm, cùng lắm thì dùng chính bản thân mình đánh đổi để bảo vệ tính mạng của Tô Kị. Không lẽ lại để Hạ Lan Duệ lợi dụng cô, mà bản thân cô không thể làm ngược lại? Giữ được núi xanh không sợ không có củi đốt, chỉ cần bọn họ có thể sống thì chắc chắn sẽ có cách để bỏ trốn.

Hạ Lan Duệ nhìn chằm chằm động tác của cô. "Ý của con là nếu ta cố ý muốn giết Tô Kị thì con liền không muốn sống?"

Thương Lâm rất phối hợp liền tăng thêm một chút sức, trâm cài đâm vào da thịt, máu rỉ ra chảy xuống. "Đúng vậy. Đến lúc đó người hãy dùng thi thể con mà đi uy hiếp Ngụy Hoàng đi."

"Ồ, thật là phiền phức. thật ra thì ta quả thật không muốn mất đi một lợi thế tốt như con." Vẻ mặt Hạ Lan Duệ khó xử, nhìn nhìn hai người một lúc lâu sau đó hạ quyết tâm. "Nhưng nếu ngươi đã kiên quyết như vậy thì các ngươi hãy cùng nhau chết đi."

Cái... Cái gì?

"Buổi tối hôm nay, Tô Kị tuyệt đối không thể sống sót mà rời khỏi nơi này. Bổn vương đã quyết định thì sẽ không thay đổi. Tất cả những ai giúp đỡ hắn đều phải chết." Hạ Lan Duệ cười ôn hòa, giống như từ miệng nói ra không phải là chuyện định đoạt sinh sát, mà là tâm sự giữa trưởng bối và tiểu bối. "Tính tình rứ thúc thế nào thì con cũng đã biết, càng ngoan cố càng không được gì."

https://thuviensach.vn

Thương Lâm cảm thấy chân mình như bị đóng đinh trên mặt đất, làm sao cũng không thể di chuyển được chút nào. Hạ Lan Duệ này tính tình thật là sáng nắng chiều mưa khiến cô phải hoảng sợ. Cô không đoán được, thật sự là không đoán được ông ta lại phát điên tới mức này, cho dù cô là một miếng mồi ngon đầy hấp dẫn, cũng không chịu nhượng bộ dù chỉ một chút...

"Động thủ." Thanh âm lạnh lùng sắt đá, giống như xiềng xích của quỷ Vô Thường, một tiếng vang lên khiến ai ai cũng phải khiếp sợ.

Mệnh lệnh của Hạ Lan Duệ vừa ban ra, liền có hơn mười thị vệ mang theo trường đao hướng về phía bọn họ. Tô Kị không nói một lời liền chuyển mình, đôi bên lập tức giao đấu.

Thương Lâm đứng trong trận cuồng phong, ngay bên cạnh là cuộc chiến ngươi chết ta sống, cô lại được Tô Kị bảo vệ ở sau người. Giống như một hòn đảo đơn độc giữa dòng sông cuồn cuộn, sau lưng hắn là nơi cư ngụ duy nhất của cô.

Những người đó ban đầu còn định chia người ra để bắt cô, nhưng Tô Kị bảo vệ cô quá kĩ, vì thế bọn họ dứt khoát buông tha, chỉ tập trung đấu với Tô Kị.

Thương Lâm xiết chặt trâm cài trong tay, nhìn về phía Hạ Lan Duệ. Ông ta chỉ để lại bốn thị vệ canh giữ bên người, hiển nhiên là đề phòng Tô Kị đánh lén. Giờ phút này ông ta được thuộc hạ bảo vệ xung quanh, vẻ mặt cực kì tự tại, lấy loại ánh mắt thưởng thức nhìn Tô Kị cùng thuộc hạ của mình giao chiến. Cái nhìn như vậy, giống như thân thủ võ công của Tô Kị chỉ là một loại bình thường.

Cảm nhận được tầm mắt của Thương Lâm, ông ta quay đầu lại, cách màn đêm mờ ảo nhìn cô. Một lát sau môi nhếch lên một nụ cười, vẻ mặt trêu ngươi, giống như đang cười cợt sự bất lực, sự xuẩn ngốc của cô.

https://thuviensach.vn

"Hự..." Một tiếng rên vang lên, giống như sấm sét nổ vang đánh xuống mặt đất, hơi thở của Thương Lâm nháy mắt trở nên dồn dập. Cô kích động nhìn lại, chỉ thấy Tô Kị lảo đảo lùi sau hai bước, ngực cắm một thanh kiếm sắc nhọn, chuôi kiếm còn nằm trong tay đối thủ.

Trên mặt đất đã có bảy tám thi thể nằm đó, tất cả đều chết dưới kiếm của Tô Kị, máu tươi chảy lênh láng đầy mặt đất, nhìn thấy rợn cả người. Hắn ta giết nhiều người tinh nhuệ của quân địch như vậy rốt cục tiêu hao khí lực, bị kẻ địch đâm trúng ngực.

Kẻ đó nhìn Tô Kị bằng ánh mắt thâm trầm, kiếm trong tay tăng thêm lực đâm sâu hơn, làm cho Tô Kị đau đớn phải rên lên.

Ngừng một chốc lát kẻ đó định rút kiếm ra thì Tô Kị đột nhiên ra tay đâm hắn ta. Thanh kiếm đâm xuyên vào người kẻ địch, mà kẻ đó trừng mắt nhìn Tô Kị trong chốc lát, liền phun một ngụm máu lớn rồi ngã về phía sau, thanh kiếm trong tay cũng theo đó mà rút ra.

Tô Kị cử động một chút, cơ thể nghiêng ngã, mắt thấy cơ thể bản thân sắp ngã xuống, vào thời điểm cuối cùng lấy kiếm chống đỡ thân thể.

Hắn khom thắt lưng, dùng chút sức lực còn sót lại duy trì tôn nghiêm của bản thân, không quỳ gối trước mặt kẻ thù. Ánh mắt đỏ hằn lên của hắn chứa đầy sát khí khiến những kẻ còn lại cũng phải khiếp sợ, binh khí nắm trong tay bọn chúng xem chừng trở nên do dự, không dám xông lên phía trước.

Thương Lâm cuống cuồng chạy vội đến bên cạnh Tô Kị, đỡ lấy cánh tay hắn. "Ngươi không sao chứ? Tô đại hiệp, Tô Kị!"

Tô Kị ho khan một tiếng, thổ huyết. "Ta không sao."

Vết thương kinh khủng ở ngực như kim châm đâm vào trong mắt cô, khiến cô chút nữa khóc ngay tại chỗ. "Đều là ta hại ngươi... Là ta không tốt,

https://thuviensach.vn

nếu không phải vì cứu ta, ngươi cũng không bị ông ta tìm thấy. Đều tại ta..."

"Không liên quan đến cô." Tô Kị thản nhiên nói. "Từ cái ngày ta biết được nguyên nhân cái chết của phụ thân, ta đã biết trước sẽ có một ngày như thế này. Giữa ta và Hạ Lan Duệ, ắt sẽ phải có một người chết trước. Xem ra bây giờ, ta là người thua..."

"Tô Kị, đừng cố nói nữa..." Cả người Thương Lâm run rẩy, phải dùng toàn bộ sức lực mới có thể nâng đỡ được cơ thể Tô Kị, không muốn để hắn quá mức chật vật trước mặt Hạ Lan Duệ.

"Cô yên tâm, ta sẽ không để bọn họ làm hại cô đâu." Tô Kị nhìn cô, bờ môi thấm đẫm máu trở nên yêu mị, nhưng lại khiến cho hắn càng tuấn mĩ hơn.

"Vút." Một mũi tên xé gió bay đến, nháy mắt cắm phập vào ngực Tô Kị, cũng khiến cổ họng Tô Kị phải phát ra tiếng hự đầy đau đớn.

Thương Lâm trợn to hai mắt, thấy mũi tên đâm vào ngực Tô Kị, quay đầu nhìn về phía Hạ Lan Duệ. Ông ta khoanh tay đứng đó, hai bên có bốn gã cung thủ lắp tên vào cung, bất cứ lúc nào đều sẵn sàng ra tay.

"Bổn vương cho rằng hắn ta là một kiếm khách, vốn định cho hắn chết dưới lưỡi kiếm, cũng coi như để lại thể diện cho hắn ta. Nhưng xem ra bây giờ, loại ân huệ này nay đã không cần thiết." Ông ta thở dài. "Cũng may dùng cung tên cũng tạm được, cảm giác cũng không khác biệt mấy."

"Ông..." Thương Lâm xoay người nhặt lên thanh trường kiếm, nắm chặt chuôi kiếm, ánh mắt sắc như dao lao về phía Hạ Lan Duệ.

"Sao vậy, muốn liều mạng với ta sao?" Hạ Lan Duệ cười cười. "Đến đây nào."

https://thuviensach.vn

Nếu cô xông đến, lập tức sẽ bị bọn họ bắt giữ lại.

Thương Lâm không làm theo những gì mình muốn. Cô gắt gao nắm chặt thanh kiếm, cười lạnh một tiếng, trong mắt tràn ngập hận thù. "Hạ Lan Duệ, ngươi nghe cho rõ đây, tốt nhất hôm nay ngươi nên giết ta đi. Chỉ cần ta sống sót rời khỏi nơi này, sẽ có một ngày ta sẽ lấy mạng ngươi."

Thương Lâm không làm theo những gì mình muốn. Cô gắt gao nắm chặt thanh kiếm, cười lạnh một tiếng, trong mắt tràn ngập hận thù. "Hạ Lan Duệ, ngươi nghe cho rõ đây, tốt nhất hôm nay ngươi nên giết ta đi. Chỉ cần ta sống sót rời khỏi nơi này, sẽ có một ngày ta sẽ lấy mạng ngươi."

"Đừng nói nữa..." Tô Kị ngắt lời cô, giật thanh kiếm ra khỏi tay cô. "Ông ta không có ý định giết cô, đừng có vội vàng đi tìm cái chết."

"Đã là lúc nào mà cháu ta chỉ biết nghĩ đến người khác? Quả nhiên là chết dưới hoa mẫu đơn..."

Vế sau còn chưa kịp thốt ra thì Tô Kị vốn đang suy yếu bất giác ra tay, trực tiếp lấy thanh kiếm trong tay ném vào Hạ Lan Duệ. Tô Kị tập võ nhiều năm, bản lĩnh sớm đã vượt trội hơn người bình thường, một chiêu này là liều mạng đánh tới, đương nhiên sẽ khác với bình thường. Chỉ thấy thanh kiếm như có mắt, xuyên qua khe hở hàng phòng ngự đâm thẳng vào người Hạ Lan Duệ.

Vẻ mặt ông ta biến đổi, sắc mặt lập tức trắng bệch.

"Điện hạ..."

"Điện hạ, người không sao chứ?"

"...Bắn tên!"

https://thuviensach.vn

Cùng với mệnh lệnh Hạ Lan Duệ vừa ban ra, Tô Kị liền kéo lấy Thương Lâm ôm trọn vào lòng. Hắn cuộn thân mình lại, dùng chính cơ thể mình bao bọc lấy cô, đưa lưng về hướng Hạ Lan Duệ, bảo vệ cô trong vòng tay.

Âm thanh mũi tên cắm phập vào da thịt.

Từng mũi từng mũi nối tiếp nhau.

Thương Lâm không biết được, đến tột là có bao nhiêu mũi tên được bắn ra.

Cô quỳ gối trên mặt đất, cả người cứng ngắc dựa vào lòng Tô Kị, một lát sau mới chậm rãi ngẩng đầu lên. Cô nhìn hắn với ánh mắt hết sức kì lạ, giống như là không quen biết hắn vậy.

"Ngươi... vì sao lại?"

Vì sao lại thay cô đỡ những mũi tên, vì sao lại một mực che chở cho cô? Vì sao?

Tô Kị cười yếu ớt. "Ta nói rồi, nhất định sẽ bảo vệ nàng. Mãi mãi... bảo vệ nàng."

"Ngươi nói câu đó khi nào?" Thương Lâm nghiến răng nghiến lợi nói. "Vốn dĩ ngươi không có nói! Ngươi đừng hòng lừa ta!"

Tô Kị bật cười. "Theo như nàng thì đúng là ta chưa nói. Nhưng ta... luôn thầm tự nhủ trong lòng..."

Thương Lâm như bị sét đánh, ngơ ngác nhìn Tô Kị, mất đi mọi phản ứng.

Tay hắn vẫn đặt bên eo cô, lúc này chậm rãi nâng lên, cuối cùng đặt tại lưng cô. Hắn kéo cô lại gần, hai người cùng tựa vào nhau, giống như đang

https://thuviensach.vn

ôm nhau.

Đây chính là sự thân mật mà hắn mong mỏi bấy lâu, vô số lần hắn đã tưởng tượng đến, là cảnh hắn nghĩ mãi mãi sẽ không xuất hiện.

Cằm Tô Kị dựa vào hõm vai của cô, trong nháy mắt mùi máu tươi đến gay mũi đều không còn ngửi thấy, mà thoang thoảng mùi hương thơm ngát vấn vít trên người cô.

"Có một chuyện ta vẫn luôn muốn giải thích với nàng... Lúc mới gặp nhau, ta đã hiểu lầm nàng rất nhiều chuyện, đã nói nhiều lời không hay với nàng. Nàng khi đó nhất định rất... rất ghét ta phải không?"

"Ta làm như thế... thật ra là có nguyên nhân. Sở dĩ cha ta năm đó thua trận là do nữ nhân bên cạnh phản bội. Ông ấy tin tưởng bà ta vậy mà bà ta lại lợi dụng sự tin tưởng đó, đem tình hình quân sự mật báo cho người nước Ngụy, hại cha ta oan ức không thể giãi bày..."

Đây là một đoạn kí ức mà hắn không muốn cho ai biết. Người cha một đời anh minh thần vũ cuối cùng lại thua dưới lưỡi đao "nữ nhân", có thể nói đây là một sự sỉ nhục trong cuộc đời của ông. Bây giờ nghĩ lại, người đàn bà đó hiển nhiên là do Hạ Lan Duệ an bài, cũng khó trách mấy năm nay hắn không tìm được tung tích của bà ta.

"Ta vốn tưởng rằng nữ nhân khắp thiên hạ đều giống như vậy, vô tình vô nghĩa, âm hiểm giả dối, cho nên khi nghe nói Tĩnh Chi vì nàng mà bị giam cầm ở phủ đệ, mới tức giận đến vậy. Nhưng thì ra nàng và những nữ nhân khác... không hề giống nhau... Nàng là người tốt, Ngụy Hoàng cũng... là người tốt. Nàng phải sống sót trở về, phải sống hạnh phúc bên Ngụy Hoàng. Một nữ tử như nàng, cuộc sống nhất định sẽ hạnh phúc viên mãn, không nên chết nơi chốn này."

"Đồng ý với ta, nhất định phải sống sót trở về. Ngụy Hoàng đang chờ nàng."

https://thuviensach.vn

Nước mắt Thương Lâm tuôn rơi như chuỗi hạt châu bị chặt đứt, chỉ có thể không ngừng lắc đầu. "Đừng nói nữa... Ta đã bảo là ngươi đừng nói nữa..."

Tô Kị khẽ cười, quả nhiên không hề nói nữa.

Hắn cảm thấy lạnh, một cảm giác rất quen thuộc chạy dọc xuyên suốt toàn thân.

Nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát mới nhớ lại, cái cảm giác này đã xuất hiện một lần năm hắn 16 tuổi. Hắn lẻ loi một mình, vất vả bôn ba bốn năm ở thành Sóc Phương, lặn lội trong cánh đồng tuyết mênh mông, rộng lớn.

Khi đó trong lòng hắn luôn bừng bừng một ngọn lửa hi vọng, cứ nghĩ rời khỏi nơi đó trở lại Dục Đô, nhất định có thể tìm ra cách báo thù lấy tẩy oan cho phụ thân. Nhưng khi đi trong cánh đồng tuyết ngàn dặm xa xôi, thì ngọn lửa trong lòng hắn trở nên mỏng manh. Hắn bị đông lạnh ngay cả bước đi cũng không được, một thời gian dài không ăn, sức lực khắp người cũng theo đó mà tan hết. Cuối cùng hắn mệt mỏi ngã quỵ dưới lớp tuyết, nghĩ rằng bản thân không thể qua khỏi kiếp này.

Đã qua nhiều năm như vậy, rốt cục hắn vẫn đi tới bước cuối cùng này.

"Tô Kị... Tô Kị ngươi làm sao vậy?" Thương Lâm nâng mặt Tô Kị lên, hoảng sợ hỏi han không ngừng.

Khuôn mặt hắn nằm trong lòng bàn tay nàng, cùng nàng hai đôi mắt nhìn nhau. Ánh mắt của nàng rất sáng, bên trong đọng làn nước mắt trong suốt, như vì sao trong đêm tối khiến hắn không nhịn được khẽ nâng tay chạm vào.

Trong đầu hắn hiện lên một buổi chiều rực nắng, nàng mặc y phục trắng tinh ngồi ở hành lang pha trà. Hắn vừa bước ra từ một con đường

https://thuviensach.vn

nhỏ, một con đường phủ đầy hoa cùng những rặng liễu, đến cuối con đường nhìn thấy một dáng người đang ngồi dựa vào lan can. Như cành mai mảnh mai, xinh đẹp, nâng tay tạo thành một khung cảnh nên thơ.

Nàng nghe thấy động tĩnh phía sau, chậm rãi quay đầu, không hề ngạc nhiên khi nhìn thấy hắn. Ánh mắt lóe sáng, đôi môi anh đào đỏ thắm gợi lên, nàng khẽ cười. "Tô đại hiệp, mời đến đây cùng thưởng trà."

Khi đó, nàng bị nhốt ở biệt viện của hắn, cùng hắn sớm chiều gặp mặt...

Thì ra đó là cuộc sống mà hắn mong muốn, là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của hắn.

Cánh tay nâng lên nửa chừng đột ngột hạ xuống, sức lực cả người hắn chợt tan biến, cánh tay rơi xuống người Thương Lâm.

"Tô Kị, Tô Kị...Tô Kị!"

Thương Lâm ôm chặt Tô Kị, vẫn không nhúc nhích quỳ gối nơi đó, cả người như hóa thành tượng đá.

Thương Lâm há miệng, cảm thấy trong miệng một luồng không khí vừa lạnh vừa cứng, cứ như đang ngậm một khối băng. Khối băng đó chạy khắp cơ thể nàng, từ yết hầu chạy đến mỗi một tấc xương tủy đều bị đông cứng, đau đến nỗi không thốt lên thành lời.

Không biết qua bao lâu, trên đỉnh đầu bỗng trở nên tối sầm. Thương Lâm mở to mắt, nhìn thấy khuôn mặt không chút cảm xúc của Hạ Lan Duệ.

Ông ta được thuộc hạ dìu tới, từng giọt mồ hôi trên trán lăn dài xuống, có thể thấy đang phải chịu đựng đau đớn. Nhưng dù là như vậy, ông ta vẫn ép buộc bản thân đứng ở chỗ này, nhìn chằm chằm vào Tô Kị. Một lúc lâu sau, mới nở nụ cười nham hiểm.

https://thuviensach.vn

Quay đầu nhìn về phía Thương Lâm, trong giọng nói ông ta tràn đầy sự trào phúng. "Khóc đủ chưa? Khóc đủ rồi thì cho người nhặt xác hắn đi."

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Quyết Đấu

Ngày hai ba tháng sáu năm thứ bảy thời Minh Thuận Đại Ngụy, hai bên bờ sông Tuy thời tiết trong xanh, theo hoàng lịch thì hôm nay là ngày cực cực tốt, thích hợp cho việc động thổ, chôn cất, phá dỡ, di dời đến nơi khác. Nếu muốn giết người thì không ngày nào tốt hơn ngày này.

Vì vậy hai nước Yến - Ngụy thuận theo ý trời, hôm nay trực tiếp quyết đấu.

Hai bên đều xuất ra mấy chục chiếc thuyền chiến, đối mặt trên con sông Tuy, khoảng cách giữa hai bên không rộng cũng không hẹp, đứng trên tàu có thể trông thấy hình dáng đối phương.

Đứng giữa cuồng phong, Cao Trầm một thân áo giáp, dải lụa màu đỏ gắn trên mũ giáp tung bay phất phới trong gió, cùng với khuôn mặt lạnh lùng của hắn tạo nên sự đối lập rõ nét.

Cao Trầm đứng đầu thuyền trong chốc lát, sau đó liền có một binh lính đến gọi. "Đô úy, Tề Vương mời ngài qua đó."

Cao Trầm đi theo người lính đó vào khoang thuyền, nhìn thấy Hạ Lan Duệ đang thưởng trà với vẻ mặt vui vẻ. Liếc thấy khuôn mặt hận thù nặng nề của Cao Trầm thì không khỏi bật cười. "Coi con khẩn trương chưa kìa, lại đây uống trà nào. Đây chính là trà cữu cữu đích thân pha, đến khi trở về Dục Đô thì không chắc con có lộc để mà có thể uống được đâu."

https://thuviensach.vn

Cao Trầm ngồi đối diện ông ta. "Cữu cữu, con còn chưa đồng ý..."

"Đừng để ta nói đến lần thứ hai. Nào, uống trà đi." Hạ Lan Duệ thản nhiên nói.

Cao Trầm nhướng mày, dường như đang đè nén lửa giận. Hắn nâng chung trà lên tùy tiện uống một ngụm liền đặt xuống, quay đầu nhìn giá bút trên bàn, không nói một lời.

Hạ Lan Duệ đánh giá hắn trong chốc lát. "Cữu cữu phải nói với con thế nào đây, Tiểu Lục không xảy ra chuyện gì cả. Cữu cữu chỉ muốn Tiểu Lục giúp ta chút việc, sẽ không gây hại gì đến nó dù chỉ một chút!"

Cao Trầm quay đầu lại. "Trước khi hai quân ra trận, người lại mang một thiếu nữ yếu ớt lên thuyền chiến, sau đó còn áp tải nàng lên tàu ép nàng kêu gọi đầu hàng, vậy mà nói sẽ không làm hại đến nàng? Cữu cữu, nam tử hán đại trượng phu theo lý thì bảo vệ nước nhà là chuyện phải làm, cớ sao lại đi lợi dụng một thiếu nữ để giành thắng lợi? Cao Trầm thiết nghĩ, đây là việc một nam tử hán không nên làm."

"Cái tính khí nóng nảy này của con thật là mãi cũng không chịu thay đổi." Hạ Lan Duệ lắc đầu. "Các tướng sĩ đầy khắp trên thuyền không phải con dân Đại Yến sao? Có phương pháp giải quyết vấn đề tốt hơn, làm sao lại phải chấp nhận hi sinh tính mạng các binh lính? Cữu cữu nếu đã dám đưa Tiểu Lục xuất hiện thì chắc chắn sẽ có cách bảo vệ nó an toàn trở về, con phải tin ta."

Cao Trầm khẽ cụp mắt, vẻ mặt có chút không cam chịu, một lát sau không chút do dự ngẩng đầu lên. "Không được. Con vẫn không đồng ý. Chúng ta hãy đổi cách khác đi. Con tình nguyện xin đi tiên phong, dù có mất cái mạng này đi nữa thì cũng nhất định sẽ đánh thắng trận, chỉ cần người đừng mang một cô gái yếu đuối ra để uy hiếp!"

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Hạ Lan Duệ trở nên lạnh lẽo vài phần. "Vì để con yên tâm, ta đã phá lệ cho con lên thuyền chính. Giờ phút này con lại như vậy, đây là con muốn đối nghịch với ta phải không?"

"Cữu cữu..." Cao Trầm vừa mới nói được một nửa bỗng cảm thấy đầu váng vất, hắn khiếp sợ nhìn Hạ Lan Duệ lại quay sang chén trà trong tay. "Trong trà... đã bỏ cái gì?"

Hạ Lan Duệ thở dài. "Con hãy ngủ một giấc thật ngon đi. Có lẽ khi tỉnh dậy mọi chuyện đã kết thúc, đến lúc đó cữu cữu sẽ trả lại cho con một Tiểu Lục hoàn hảo không hao tổn gì."

Cao Trầm tựa hồ không cam lòng, tay chống án kỉ muốn đứng dậy, nhưng cuối cùng lại vô lực té sấp lên án kỉ, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Hạ Lan Duệ nhìn nhìn một lúc, gỡ ngọc bội bên hông Cao Trầm, phân phó nói. "Đưa Cao đô úy ra khoang thuyền sau an bài ổn thỏa, cử người trông coi, xảy ra bất cứ chuyện gì ta sẽ hỏi tội các ngươi."

Binh lính nhận lệnh đi khỏi, lúc này Hạ Lan Duệ mới đứng lên đi đến phòng cách vách, gõ cửa rất khách sáo. "Bổn vương có thể vào không?"

Bên trong không có tiếng động, ông ta cười cười đẩy của vào, quả nhiên nhìn thấy một người xiêm y đỏ thắm ở bên giường, đầu dựa vào cột giường, khuôn mặt không có chút biểu cảm.

"Tiểu Lục, chuẩn bị tốt chưa? Lát nữa mọi chuyện tứ thúc đều dựa vào con đấy." Hạ Lan Duệ híp mắt cười nói.

Ánh mắt Thương Lâm lãnh đạm, khi lướt ngang qua người ông ta cũng không dừng lại, cô giống như một thân xác không có sức sống.

"Con không nói lời nào Tứ thúc coi như là con đồng ý." Hạ Lan Duệ nhún vai. "Chờ xong chuyện lần này, ta sẽ tặng cái này cho con coi như lễ

https://thuviensach.vn

vật."

Sợi dây màu đỏ buộc vào miếng ngọc bội, chất liệu ngọc tốt, bóng mượt, hình chạm khắc quen thuộc. Thương Lâm nhíu mày, nghĩ ngợi giây lát, lập tức nhớ ra, đây là miếng ngọc bội cô đã từng thấy Cao Trầm đeo bên hông.

Đây là ngọc bội của Cao Trầm.

"Ông đã bắt Cao Trầm?" Cô thản nhiên hỏi.

"Nó rất quan tâm đến con." Hạ Lan Duệ nói. "Vừa nghe nói ta áp giải con ra trước cuộc chiến liền luống cuống tay chân, đã vậy còn đuổi theo lên thuyền. Vừa mới lúc nãy còn chạy lại nói với ta, nguyện ý dẫn quân đi đầu, chỉ xin ta đừng đưa con ra ngoài. Chậc chậc chậc, thân là trưởng bối ta không thể không nói, Tĩnh Chi thật đúng là một kẻ si tình."

"Cho nên ông đã bắt giữ Cao Trầm?" Thương Lâm nói.

""Chỉ là khiến cho nó ngủ một giấc mà thôi, hết thảy mọi chuyện đều tốt, nó sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Hạ Lan Duệ mỉm cười. "Đến lúc đó miếng ngọc bội này sẽ giao cho con, con có thể tự mình thắt lại cho nó."

Tay phải Thương Lâm nổi gân xanh, vịn vào cột giường, từ từ đứng lên. Cô vẫn như cũ, vẻ mặt không hề thay đổi, ánh mắt lạnh băng. Hạ Lan Duệ cười khoái trá, "Con đồng ý đi ra ngoài?"

"Đến y phục thúc cũng đã chuẩn bị đầy đủ, vậy thì sao con có thể không đi đây?" Cô trào phúng cười. "Một bộ xiêm y đỏ rực như thế này, đúng là làm bia ngắm rất tốt."

Quần áo hôm nay của cô do Hạ Lan Duệ sai người đưa tới, nguyên bộ xiêm y từ phần váy đến cổ áo là một màu đỏ rực, phối với áo choàng cùng

https://thuviensach.vn

màu, sau khi mặc vào bản thân giống như đang ở trong một quả cầu lửa, càng dễ khiến người khác chú ý.

Hạ Lan Duệ nhìn chằm chằm Thương Lâm một hồi, gật đầu tán thưởng. "TIểu Lục ở Ngụy cung một năm đúng là sống không tệ, cứ như là thay da đổi thịt, so với thần sắc ngơ ngác trước kia thì khiến người khác thích hơn nhiều."

Thương Lâm quay đầu đi. "Tất cả là nhờ tứ thúc ban tặng. Đa tạ."

***

Thương Lâm từ trong khoang thuyền tiêu sái bước ra ngoài, mỗi một bước đi đều bình ổn. Trên chân là đôi hài có gắn hình đầu phượng tinh xảo, làm bằng gỗ bạch đàn, nhìn rất đẹp mắt, nhưng tuyệt đối không thích hợp cho việc đi lại. Cô vừa đi trong lòng vừa tự cười khẽ, Hạ Lan Duệ suy xét thật chu đáo, cho dù đã biết cô là một cô gái vô dụng, trói gà không chặt nhưng đều phòng ngừa mọi lúc.

Ninh Tố đi sát phía sau cô, theo cô đi đến mặt tàu ở mũi thuyền. Nàng ta giờ phút này cũng thay đổi thành cách ăn mặc của binh lính, tay phải cầm kiếm, bất cứ lúc nào cũng trong tư thế khống chế cô.

Thương Lâm đứng trên tàu, đưa mắt nhìn bốn phía, trông thấy trên mặt sông rộng lớn hàng loạt các thuyền chiến đang neo đậu, cờ xí tung bay phất phới, binh lính phủ khắp, phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo, sắc bén của đao, thương, chiến, kích. Chỉ nhìn thôi cũng khiến lòng người kinh sợ.

Nếu đổi lại là trước kia, nhìn thấy chiến trường như thế này Thương Lâm nhất định sẽ rất bối rối. Nhưng hôm nay lại khác. Cô rất bình tĩnh, một loại bình tĩnh chưa bao giờ có. Mọi chuyện đêm hôm đó không ngừng cuộn trào trong đầu cô, chỉ cần nhắm mắt lại dường như cô còn có thể ngửi thấy mùi máu nồng nặc. Đó là máu từ người Tô Kị, nhuốm đỏ quần áo cô, khiến cô mấy ngày này, mỗi đêm đều không được ngủ yên.

https://thuviensach.vn

Bất luận là ân oán gì thì cũng phải giải quyết hết. Cô sẽ không để Hạ Lan Duệ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, lại càng không cho phép để ông ta làm hại đến những người thân cận xung quanh cô. Tuyệt đối không.

Dịch Dương đứng trên tàu, trầm mặc nhìn về bóng dáng đỏ thắm ở đầu thuyền đối diện. Vì cách quá xa nên anh không nhìn thấy rõ vẻ mặt của cô, chỉ có thể thấy bóng dáng hao gầy, váy áo đón gió thổi bung lên, mái tóc đen dài tung bay trong gió.

Cô cứ như vậy đứng ở mũi thuyền, giống như một đóa hoa sen đang nở bừng giữa dòng sông. Mái tóc đen mượt cùng xiêm y đỏ thắm, cực kì xinh đẹp nhưng cũng khiến người ta đau lòng.

Hạ Lan Duệ đứng trên tàu trong chốc lát, phía đối diện quả nhiên truyền đến tiếng kêu gọi đầu hàng của Phiêu Kị Tướng Quân Ngụy Quốc. "Tề Vương điện hạ, ngài đây là có ý gì?"

Ông ta đưa mắt ra hiệu cho người bên cạnh, cận vệ ngầm hiểu nâng cao giọng. "Tề Vương điện hạ ngưỡng mộ Ngụy Hoàng đã lâu, nay khó có dịp được gặp, muốn mời Ngụy Hoàng gặp mặt một lần. Điện hạ đã chuẩn bị rượu Truy Hương Lục rất nổi tiếng ở Đại Yến, Ngụy Hoàng nhất định sẽ thích."

Mời Dịch Dương gặp mặt một lần? Thương Lâm nhíu chặt mày, bình tĩnh nhìn tàu chiến hướng đối diện, không biết Dịch Dương sẽ trả lời như thế nào.

Bên kia trầm mặt trong chốc lát, rốt cuộc phát ra thanh âm, nhưng không phải là của tướng quân Phiêu Kị, mà là giọng nói quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa. "Gặp mặt một lần? Ý của Tề Vương là muốn trẫm sang đó?"

Hạ Lan Duệ cười, cũng tự mình nói. "Rượu ngon đương nhiên là phải nhấm nháp cùng với người biết thưởng thức. Bổn vương nghĩ, Ngụy Hoàng

https://thuviensach.vn

là một trong ba người ở đây biết thưởng rượu."

"Ba người?" Giọng điệu Dịch Dương uể oải nói. "Một người là trẫm, một người là Tề Vương, vậy người còn lại kia là ai?"

Hạ Lan Duệ nhàn nhã nói. "Đương nhiên chính là cháu gái của bổn vương, thê tử mới cưới của bệ hạ..."

Thương Lâm tức giận nắm chặt tay, ngay cả hàm răng cũng cắn chặt đến phát đau. Ninh Tố còn cố tình đến đến bên tai cô nói. "Công chúa, người nói gì đi chứ. Không lẽ người không hi vọng được nhanh chóng nhìn thấy Ngụy Hoàng sao?"

Nói cái gì, cô còn có thể nói cái gì? Là khóc lóc sướt mướt cầu cứu, hay là giống như trong điện ảnh thời cách mạng hô to khẩu hiệu. "Vì một đất nước Trung Quốc tân tiến, hãy nhắm vào ta mà bắn" sao?

Kiểu đó đâu có phù hợp chứ!

Ninh Tố chờ trong giây lát, thấy Thương Lâm mím chặt môi, căn bản là không có ý định mở miệng.

Nhưng mà cũng không cần Thương Lâm mở miệng, Ngụy Quốc bên kia đã đáp lại. Ba chiếc thuyền nhỏ từ trên chiến thuyền thả xuống, hướng bên này chèo tới, người mặc bộ áo giáp đúng là Dịch Dương!

Hạ Lan Duệ chăm chú nhìn mặt sông trong chốc lát, quay đầu nhìn Thương Lâm cười nhạt. "Thật đúng là không nhìn lầm con, đúng là có bản lĩnh."

Thương Lâm không còn sức đi so đo việc ông ta cười nhạo. Trái tim cô giống như từ trong ngực muốn nhảy ra, hai nhìn chằm chằm vào ba chiếc thuyền nhỏ kia, không di chuyển tầm mắt nửa phần.

https://thuviensach.vn

Dịch Dương đứng ở giữa, bên cạnh trước sau đều có người bảo vệ anh, đề phòng bị đánh lén. Nhưng như vậy vẫn không được, nếu Hạ Lan Duệ quyết tâm không cần đến thể diện thì rất có thể dùng tên bắn chết tất cả trên thuyền.

Khoan đã, người bên cạnh Dịch Dương là...

Hoắc Hoằng?

Hai chân Dịch Dương vừa giẫm lên thuyền chiến, lập tức trên cổ có lưỡi dao sắc bén kề sát. Cùng lúc đó, Hoắc Hoằng động tác nhanh nhạy kiềm giữ người bên cạnh, nháy mắt thoát khỏi sự khống chế của bọn họ.

Biến cố phát sinh quá nhanh, Thương Lâm vẫn chưa kịp phản ứng lại. Nhưng đương sự là Dịch Dương vẻ mặt vẫn không thay đổi, nâng tay ngăn lại động tác rút đao của cận vệ phía sau, cười nhạt nhìn Hạ Lan Duệ. "Tề Vương điện hạ, nghe danh đã lâu, tiếng tăm như sấm bên tai."

Hạ Lan Duệ cũng chắp tay. "Ngụy Hoàng khách khí."

"Tề Vương nói có rượu ngon, trẫm dẫn lòng không được nên lại đâ. Lại nhớ đến Hoắc Đại Tư Mã từ trước giờ cũng thích rượu ngon, nên đã dẫn hắn cũng đến đây phẩm rượu." Ngừng một chút. "Chỉ là chúng ta có ý tốt đến đây làm khách, thế nhưng hành động này của Tề Vương... Tựa hồ không phải là đạo đãi khách."

Hạ Lan Duệ cười nói, "Ngụy Hoàng thật can đảm, bổn vương bội phục. Bất quá nếu ngươi đã dám đến đây, đương nhiên phải hiểu được sau khi lên thuyền gặp mặt sẽ đến cái gì, giờ phút này cần gì phải giả bộ nữa?"

Dịch Dương như bừng tỉnh hiểu ra. "À, thì ra vừa rồi là vì Hoắc Hoằng nên người mới không có bắn loạn tên giết trẫm! A, đúng rồi, hai người các ngươi không phải là đồng minh sao? Không ngờ ngươi lại nghĩa khí như vậy, vì hắn ta vứt bỏ một cơ hội tốt thế."

https://thuviensach.vn

Hạ Lan Duệ cười cười. "Vừa rồi không ra tay, đương nhiên là bởi vì sau đó có rất nhiều cơ hội ra tay".

Dịch Dương trầm ngâm. "Trẫm hiểu. Vừa rồi ở trên mặt sông, nếu xảy ra chuyện gì tất cả mọi người nhìn thấy sẽ hiểu được. Nhưng bây giờ là ở bên trong chiến thuyền, diễn biến tế nào đều tùy thuộc vào ý muốn của các ngươi, có phải thế không?"

"Nếu Ngụy Hoàng đã hiểu được, cần gì phải nhiều lời?" Hạ Lan Duệ nói. "Sau khi ngài băng hà, Hoắc Đại Tư Mã sẽ thay thế ngài thống trị giang sơn Đại Ngụy thật tốt, ngài có thể yên nghỉ."

"Hắn cho ngươi cái gì?" Dich Dương cười mà không cười.

Hạ Lan Duệ lại không muốn trả lời. "Bệ hạ, ngài cũng đã tới bước này rồi, cần gì phải quản nhiều như vậy?"

Hắn không nói, Dịch Dương cũng có thể đoán được. Chẳng qua là cắt nhường lãnh thổ bồi thường chiến tranh, hằng năm tiến cống. Rồi đợi đến ngày Hạ Lan Duệ cướp ngôi, tất cả mọi mặt đều phải viện trợ cho hắn.

Thương Lâm nói quả không sai, đây đúng là tổ hợp hai kẻ cướp nước.

Nhân lực của hai phía đều đã rút ra vũ khí, thân vệ Dịch Dương mang đến đứng bao quanh bên cạnh hắn, đối mặt với bên ngoài với vẻ mặt nghiêm túc. Mà trước mắt bọn họ là đối thủ rất đông đảo. Tình hình này chính là mấy trăm người đang vây lấy mười mấy người!

Dịch Dương nhìn bốn phía, nụ cười từ từ tắt đi. Anh cụp mắt xuống trầm tư trong chốc lát. "Mục đích của ngươi là muốn mạng của trẫm, hiện giờ nếu trẫm đã nằm trong tay ngươi, vậy có thể thả người không liên quan ra chưa?"

https://thuviensach.vn

Hạ Lan Duệ nhìn theo tầm mắt anh thì thấy Thương Lâm bị Ninh Tố kèm hai bên, lảo đảo từ khoang tàu phía trên đi tới bên cạnh hắn.

Hắn nhìn chằm chằm Thương Lâm một lúc. "Ngài yên tâm, Tiểu Lục là cháu gái của bổn vương. Ngài yên tâm nhận lấy cái chết, nó hiển nhiên sẽ bình yên vô sự."

Dịch Dương nhíu mày. "Ngươi thả nàng trước, trẫm có thể đáp ứng ngươi để cho thân vệ hạ vũ khí xuống."

"Cho dù ngài không làm như vậy, bổn vương cũng có thể lấy mạng của ngài". Hạ Lan Duệ cười châm biếm. "Động thủ!"

Ánh đao kiếm bén ngót sáng lên, mang theo sát ý lẫm liệt. Vẻ mặt Hạ Lan Duệ đột nhiên cứng đờ. Vẻ thản nhiên tươi cười đột nhiên hóa thành kinh ngạc, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

Thân vệ vốn cầm vũ khí chĩa về phía Dịch Dương đột nhiên đều thay đổi, đồng loạt chỉ về phía hắn. Trong nháy mắt, liền biến thành hắn bị bao vây trong đám người.

"Các ngươi... muốn tạo phản sao?" Một lúc lâu sau, hắn mới nghiến răng thốt ra được những lời này, lộ ra sự lạnh lẽo khôn tả.

"Lời ấy của Tề Vương sai rồi, những người này đều là người Yến, mà hiện giờ quân vương Đại Yến là Hạ Lan Giai không phải là ngươi Hạ Lan Duệ. Bọn họ dùng kiếm chỉ vào ngươi, sao lại nói là tạo phản chứ?" Dịch Dương cười nói.

Hạ Lan Duệ thở hổn hển, ánh mắt ngoan độc giống như muốn giết người.

"À, ta hiểu ý tứ của ngươi. Bọn họ là thân vệ của ngươi, sử dụng kiếm chỉ vào ngươi đương nhiên là đại nghịch bất đạo. Chẳng qua, nếu những

https://thuviensach.vn

người này ngày từ đầu đã bị đánh tráo thì nên nói như thế nào đây?"

Cái gì?

Hạ Lan Duệ còn chưa có phản ứng kịp, lại nghe được giọng tuyệt đối không nên xuất hiện. "Cậu, ngài cũng đừng trách ta. Ta cũng chỉ là phụng mệnh làm việc."

Hắn quay đầu, thấy Cao Trầm lẽ ra phải đang hôn mê bất tỉnh ở sau khoang thuyền đang đứng.

"Ngươi không ngất xỉu?"

"Đương nhiên là ngất xỉu. Mê dược của ngài chính là thượng đẳng, nếu không phải thân vệ có trách nhiệm, suýt nữa ta chưa tỉnh lại được." Cao Trầm thản nhiên nói. "Chẳng qua là nếu không phải bị ngài bỏ thuốc mê, ta nào có thể danh chính ngôn thuận vắng mặt trên thuyền, ở phía sau bố trí mọi chuyện được chứ?"

Cho nên, hắn cố ý nói với ông ta hắn không muốn để cho Hạ Lan Tích mạo hiểm, hắn biết ông ta sẽ bỏ thuốc mê hắn rồi dùng hắn đi áp chế Hạ Lan Tích!

"À quên mất. Thân vệ bên cạnh ngài đã bị ta đánh đánh tráo từ trước, hiện giờ vây quanh ngươi đó, chẳng qua là cải trang thành thôi."

"Ngươi?" Vẻ mặt Hạ Lan Duệ khiếp sợ. "Không có khả năng, ngươi không có khả năng làm được...."

"Một mình ta đương nhiên không có khả năng, có điều nếu có ngươi khác trợ giúp sẽ không nhất định." Cao Trầm cươi cười. "Trầm nhận lệnh đến đây, thân mang trọng trách, chờ giải quyết chuyện nơi này, lập tức quay về phục mệnh với bệ hạ."

https://thuviensach.vn

"Bệ hạ?" Hạ Lan Duệ kinh ngạc khôn xiết. "Hắn..."

Dịch Dương nhìn bộ dáng của Hạ Lan Duệ, cười châm chọc. Anh nhớ Thương Lâm từng cùng anh thảo luận qua hoàng đế Yến Quốc, nói ông ta chẳng lẽ thật đúng là loại người bị người khác nắm ở trong tay bắt chẹt hay sao? Lúc ấy anh không có trả lời, trong lòng lại cảm thấy được Yến Hoàng cũng không đơn giản như vậy.

Anh cảm thấy Yến Hoàng Hạ Lan Giai cũng giống mình, ẩn nhẫn chỉ vì chờ đợi một cơ hội thoát khỏi kiềm chế.

Suy đoán này đã được chứng thực khi nhìn thấy Cao Trầm.

Hạ Lan Duệ nghĩ rằng Cao Trầm đến tiền tuyến là vì biểu muội, là nam nữ tình trường, anh hùng thoái chí. Nhưng trên thực tế hắn được Yến Hoàng mật lệnh. Ngay cả đi sứ Ngụy Quốc cũng là không cố ý, chính là vì tìm được cơ hội thương lượng với anh.

Kế hoạch của bọn họ toàn bộ đều rất tốt, duy nhất là không thể đoán được Hạ Lan Duệ sẽ thùa dịp này bắt đi Thương Lâm.

Chuyện mờ mịt kia Hạ Lan Duệ cũng đã hiểu được, nhịn không được ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng. "Không ngờ, thật không ngờ. Ta thực sự là xem thương đệ đệ này. Tốt, tốt lắm, thật không hổ là con trai của phụ hoàng, quả nhiên mưu lược hơn người."

Vẻ mặt hắn đã có vài phần điên cuồng, như là bị kích động cực độ. Dịch Dương nhân cơ hội hướng người bên cạnh đưa mắt ra hiệu, bọn họ lập tức nhận lệnh đi lên.

Cao Trầm tuy rằng tráo đổi thân vệ Hạ Lan Duệ hơn một nửa, nhưng đây vẫn là địa bàn của hắn, người của hắn vẫn thực sự trung thành. Những người đó nghênh chiến với người của Cao Trầm và Dịch Dương, hai bên giao đấu với nhau.

https://thuviensach.vn

Hạ Lan Duệ nhất thời điên cuồng, lúc sau liền khôi phục lạn sự tỉnh táo, tầm mắt đảo qua phía bên cạnh, lập tức nhìn thấy Thương Lâm bị Ninh Tố khống chế. Bên cạnh Cao Trầm cũng không có cô gái nào thích hợp có thể giả trang thành Ninh Tố, hơn nữa bản thân cô ta võ công cao, thận trọng cảnh giác, trước sẽ bị Tô Kị đánh bại chẳng qua là phối hợp với Hạ Lan Duệ diễn trò, thật sự muốn đánh tráo cô ta lại rất khó. Cao Trầm suy nghĩ rất nhiều biện pháp cũng chưa thành công, hiện giờ rốt cục thành phiền toái lớn.

Hạ Lan Duệ lập tức đoạt lấy Thương Lâm, chính mình dùng dao đặt trên cổ cô. "Tất cả dừng tay cho ta! Không dừng tay ta sẽ giết cô ta!"

Những lời này uy lực vô cùng, tất cả mọi người đều theo lời của hắn mà dừng tay. Đôi mắt Dịch Dương híp lại, không hề chớp mắt mà nhìn Hạ Lan Duệ. "Nếu ngươi làm nàng bị thương, ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết."

"Ha ha ha! Tới bước này rồi ta còn sợ cái gì?" Hạ Lan Duệ cười to. "Thất bại thảm hại, bá nghiệp thành hư không, ta cho dù có chạy được cũng không có ý nghĩa gì. Ta liền khiến cho Hoàng hậu Ngụy Quốc chôn cùng ta thì có sao?"

Nghe ý tứ của hắn, cưỡng chế Thương Lâm cư nhiên không phải vì chạy trốn, mà là phải kéo Thương Lâm cùng hắn chết?

Dịch Dương cùng Cao Trầm đều nhịn không được khiếp sợ, không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hạ Lan Duệ mang Thương Lâm lùi đến mép tàu.

Trên cổ là lưỡi dao sắc bén, không chú ý một chút sẽ cắt đứt da thịt mềm mại, Thương Lâm cũng không cảm thấy sợ. Cô nhìn thẳng phía trước, thấy được gương mặt Dịch Dương thoáng trắng bệch. Tầm mắt hai người

https://thuviensach.vn

giao nhau giữa không trung, từ trong mắt anh cô thấy được rõ ràng sự lo lắng cùng khẩn trương.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thẳng vào nhau, cũng là lần đầu tiên đối diện nhau sau nhiều ngày.

Thương Lâm nhếch môi, mỉm cười với anh.

Mãi đến giờ phút này cô mới phát hiện, hóa ra cô yêu Dịch Dương hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng, thế cho nên tất cả mọi chuyện có liên quan đến anh đều khắc sâu vào trong đầu của cô.

Rõ ràng như vậy, giống như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua.

Cô còn nhớ rõ buổi tối trước khi bị bắt đi, anh trêu chọc nói muốn dạy cô thuật phòng thân. Lúc ấy bọn họ từng bàn bạc rằng nếu cô bị người ta bắt cóc, kiếm đặt ở trên cổ thì cần phải làm như thế nào.

"Bọn chúng bình thường đều dùng tay phải để cầm đao, đến lúc đó em cứ như vậy, khủyu tay đánh giật về phía sau, cổ tay luồn vào trong, chớp cơ hội đao của hắn. Đúng, chính là như vậy, đến đây, làm thử một lần với anh."

Thương Lâm - người vẫn luôn nghe theo không phản kháng - đột nhiên ra tay. Đầu tiên là đánh trúng bụng Hạ Lan Duệ, sau đó trong lúc hắn đang đau đớn, nháy mắt trở mình xoay tay một cái, đoạt lấy trường kiếm trong tay hắn.

Ngay sau đó chuôi kiếm rơi vào bàn tay, cô trở tay cầm đâm mạnh vào phía sau sát bên sườn của mình, thẳng vào bụng Hạ Lan Duệ!

Toàn bộ động tác lưu loát vô cùng, giống như luyện tập qua vô số lần, người bên cạnh đều trợn mắt há hốc mồm.

https://thuviensach.vn

Thương Lâm nắm chặt chuôi kiếm, chậm rãi xoay người, hai mắt như ứa máu mà nhìn Hạ Lan Duệ. "Buổi tối ngày đó ta nói rồi, nếu ngươi không giết ta, có một ngày ta nhất định sẽ lấy mạng của ngươi." Cô nghiến răng nghiến lợi. "Ta đã làm được."

Hạ Lan Duệ đau đớn cúi người xuống, máu tươi từ miệng vết thương không ngừng trào ra ngoài. Hắn hung tợn mà nhìn Thương Lâm, bỗng nhiên ôm chầm lấy cô, đồng thời nhào ngược về phía sau.

Cơ thể nháy mắt mất thăng bằng, sau một giây ngắn ngủi Thương Lâm mới kịp hiểu ra mình bị Hạ Lan Duệ lôi xuống nước theo hắn. Khoảng cách rất cao, khi nước đánh vào người thì trong chớp mắt cô cảm thấy được lục phủ ngũ tạng đều đau. Nước sông lạnh như băng từng chút nuốt chửng thân thể của cô. Cô đang cố gắng muốn thoát khỏi Hạ Lan Duệ, rồi lại cảm giác được ngực bị cái gì bắn trúng.

Đau... Đau quá...

Đó là.... Mũi tên?

Cô cố sức mà ngẩng đầu, xuyên qua dòng nước sông trong veo nhìn đến tàu chiến Ngụy Quốc cung thủ đứng đầy.

Cho nên, bọn họ nhìn thấy Hạ Lan Duệ nhảy xuống, gấp rút bắn tên?

Không ngờ lại bắn trúng cả cô.

Cô cười khổ một tiếng, nghĩ thầm, tránh không khỏi cuối cùng vẫn là tránh không khỏi. Tô Kị bảo vệ cô bên trong thành Truyền Tuy, đã thay cô trúng tên, bây giờ thì cô phải trả.

Ông trời không bỏ qua cho ai.

https://thuviensach.vn

Hạ Lan Duệ rốt cục buông lỏng cô ra, từ từ chìm xuống nơi sâu hơn. Thương Lâm theo bản năng vẫn duy trì động tác dưới nước, nhưng lúc này cũng không kiên kì nổi nữa.

Ý thức dần mất đi, hoàn toàn khác hẳn với những lúc trước đây. Cô mơ hồ đoán được điều gì đó sắp đến.

Xem ra phải say goodbye rồi...

Có thể giết Hạ Lan Duệ đã đủ rồi, chết cũng không có gì. Chẳng qua là rất tiếc nuối, cô còn chưa kịp nói một câu với Dịch Dương. Bọn họ lâu như vậy không gặp mặt, thời gian ngắn ngủi như vậy một câu cũng chưa thể nói, nghĩ lại liền cảm thấy thực khổ sở.....

Kiếp sau, sợ rằng không có cơ hội gặp lại.

Trên lưng có tay ai đó ôm lấy, cô dùng hết sức lực cuối cùng mở to mắt, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia.

Dịch Dương đang ôm cô cố gắng hướng lên phía chiếc thuyền, vẻ mặt anh căng thẳng, còn cô thì thong thả nở nụ cười.

Giống như chuyện rất lâu trước đây, khi đó bọn họ vừa mới bên nhau, có một lần cô vô tình rơi vào ao ở trong ngự hoa viên, được cứu lên sau đó bị giáo huấn một trận rất dữ.

Cô không phục, vì thế khoe. "Lúc em học đại học đã đạt giải quán quân bơi tự do hai trăm mét."

Anh nói: "Hai trăm mét bơi tự do á? Giỏi thật đấy nhỉ. Vậy lần sau em rơi vào trong hố băng cũng đừng hòng anh cứu em."

Tên ngốc miệng cứng lòng mềm, cái gì mà lần sau? Thực sự có lần sau chẳng phải anh vẫn ngoan ngoãn nhảy xuống cứu em à?

https://thuviensach.vn

Nhưng mà đáng tiếc, có lẽ là tới không kịp.

Cô nép vào trong lồng ngực anh, bốn phương tám hướng đều là nước sông lạnh như băng, bọn họ giống như đặt mình vào trong thế giới của ngọc lưu ly. Cô ngẩng cổ, nhìn thấy chiếc cằm sạch sẽ của anh, thầm nghĩ trong lòng:

Dịch Dương, tạm biệt!

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tỉnh Lại

Thương Lâm tỉnh lại trong tiếng tranh chấp.

Bên tai là một giọng nữ rất quen thuộc, không giấu nổi sự lo lắng. "...Không được, tôi chờ không nổi nữa rồi. Tôi phải gọi điện thoại báo cho bác gái, anh cũng lo mà liên lạc với người nhà bạn anh đi. Nếu không có chuyện gì thì biết phải làm sao."

"Bác sĩ đã nói là không có chuyện gì lớn, cô gọi điện thoại làm cái gì? Mẹ của Thương Lâm mắc bệnh tim không phải cô không biết, nếu làm bà ấy hoảng sợ cô chịu trách nhiệm được sao?"

"Mẹ của Thương Lâm bệnh tim, không lẽ mẹ của bạn anh cũng có bệnh tim sao? Sao anh có thể không liên lạc với bọn họ! Anh yên tâm, chờ sau khi bọn họ đến đây tôi sẽ nói thật mọi chuyện, sự việc lần này đều là lỗi của tôi, không liên quan tới anh!"

"Cô muốn gọi cho người nào vậy! Mẹ của Dịch Dương đã mất từ mấy năm trước, cô bảo tôi phải liên lạc với bà ấy thế nào?"

Dịch Dương.

Hai chữ này giống như một gáo nước lạnh, hất vào mặt Thương Lâm khiến cô từ trong cõi mộng hỗn loạn tỉnh dậy.

https://thuviensach.vn

Bốn bề một màu trắng xóa. Trần nhà màu trắng, mặt tường cũng màu trắng, hơn nữa bức màn với dụng cụ điện tử ở đầu giường màu xanh lá, khiến người ta liếc mắt một cái là có thể đoán ra đây là một phòng bệnh.

Cô đang ở trong bệnh viện?

Cổ họng hơi đau, cô khẽ ho khan một tiếng, lập tức khiến cho hai người đang tranh luận đứng ở cửa quay đầu lại.

"Thương Lâm..." Vẻ mặt Cao Tiểu Thi kích động, bước vài bước đến bên giường. "Cuối cùng cậu cũng tỉnh. Làm mình sợ muốn chết. Cậu không tỉnh lại mình còn định đến cảnh sát tự thú nữa đấy!"

Chu Tuấn cũng đứng bên cạnh cô ấy. "Đã nói là cô đừng lo lắng không đâu. Bác sĩ Trương là người quen của tôi, ông ấy nói không có việc gì thì nhất định sẽ không có việc gì."

"Anh phiền quá đi, tránh ra xa một chút!" Cao Tiểu Thi hắn đã khóc không ít, mắt đỏ hồng giống như thỏ, cứ nhìn chằm chằm Thương Lâm như là sợ cô lại chìm vào giấc ngủ.

Thương Lâm nhắm mắt lại. "Mình... đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Cậu quên rồi sao? Cậu đi theo mình đến nhà Chu Tuấn báo thù, sau đó mình không cẩn thận đẩy ngã cậu, khiến cậu té từ trên ban công lầu bốn xuống..."

Đúng rồi... Chính là vậy. Cô nhớ mang máng thế.

"Sau đó thì sao? Mình té từ lầu bốn vì sao lại không xảy ra chuyện gì?" Theo đúng khoa học thì phải gãy tay đứt chân chứ!

Cao Tiểu Thi lau nước mắt. "May ngày hôm đó dưới lầu có người vận chuyển đồ đạc, một đống thùng giấy lớn rỗng để dưới đó, cậu với bạn của

https://thuviensach.vn

Chu Tuấn đều rơi xuống trúng mấy cái thùng giấy. Tụi mình đưa hai người cậu đến bệnh viện, bác sĩ nói không có việc gì, qua một đêm sẽ tỉnh lại, nhưng đợi những ba ngày trời mà hai người vẫn chìm trong hôn mê, vừa nãy thiếu chút nữa là mình gọi điện cho bác gái rồi. Cám ơn trời, cuối cùng cậu cũng đã tỉnh." Nói tới đây, cô ấy bỗng nhiên ngừng lại, quay đầu về phía bên cạnh. "Nhưng mà vận may của anh ta có vẻ kém hơn cậu, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh."

Thương Lâm nhìn theo quay đầu lại, thấy gương mặt Dịch Dương chìm sâu trong giấc ngủ.

Giống như bị ai đó thôi miên, Thương Lâm chậm rãi cử động tay chân, không để ý đến Cao Tiểu Thi đang cực kì kinh ngạc mà bước xuống giường, nghiêng ngã bước lảo đảo đi đến bên giường Dịch Dương.

Trên người Dịch Dương đang mặc bộ đồ bệnh nhân màu xanh sọc trắng, gò má xanh xao, nhợt nhạt. Khuôn mặt này cùng với khuôn mặt nhìn suốt một năm trong trí nhớ không giống nhau hoàn toàn, nhưng ở trong mắt cô lại rất quen thuộc khiến cho cô muốn bật khóc.

Cô nhớ khoảnh khắc cuối cùng khi bọn họ đang ở trong dòng sông ôm nhau, cô cứ nghĩ rốt cuộc cũng không có duyên để gặp lại, nhưng không nghĩ tới mở mắt ra, anh lại ở ngay bên cạnh cô.

Thật là tốt.

"Dịch Dương... Dịch Dương, anh mau tỉnh lại đi. Em là Thương Lâm đây, anh mau mở mắt ra nhìn em đi." Cô nắm lấy tay Dịch Dương, nước mắt tí tách rơi trên mu bàn tay anh. "Anh đừng ngủ nữa. Em không chết, em đã trở về, anh có nghe thấy không?"

Thế nhưng dù cô có gọi thế nào thì Dịch Dương cũng không có một chút phản ứng, vẫn an tĩnh ngủ say. Cô áp trán lên mu bàn tay anh, không kiềm chế được khóc một trận.

https://thuviensach.vn

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc cô ngẩng đầu lên, vừa lúc đối mặt với vẻ mặt gần như dại ra của Cao Tiểu Thi với Chu Tuấn.

Nuốt ngụm nước bọt, Cao Tiểu Thi đờ đẫn hỏi. "Chu Tuấn, vị bác sĩ Trương đó có nói là... người bệnh sau khi tỉnh lại thì có lưu lại di chứng gì không?"

Chu Tuấn cứng ngắc lắc đầu. "Không." Ngừng một lát. "Loại di chứng này, tôi đời này vẫn chưa gặp qua."

Hai người đưa mắt nhìn nhau, đọc được trong mắt đối phương sự mờ mịt...

***

Thương Lâm phải mất nửa ngày trời mới thật sự tiếp nhận được sự thật là bản thân đã về lại hiện đại, mà Dịch Dương còn ở lại cổ đại. Tâm tình cô thật không thể không cảm thấy hỗn loạn.

Sau giây phút ban đầu thất thố, Thương Lâm liền điều chỉnh lại tâm trạng bản thân, giả vờ bộ dáng nghiêm túc nhằm qua được ải trót lọt. Nhưng bộ dạng "khóc thương thảm thiết" đã khắc sâu vào tâm trí Cao Tiểu Thi, thừa dịp Chu Tuấn đi mua cơm liền nhanh chóng hỏi. "Mau thành thật khai báo, cậu cùng người đó... Dịch Dương, cậu và anh ta có quan hệ gì hả?"

"Không có quan hệ gì cả..." Thương Lâm né tránh.

"Cậu đừng có giả bộ, đã khóc đến mức đó mà còn không có cái gì nữa? Mình đã hỏi qua bác sĩ Trương, trong đầu cậu cũng không có máu bầm gì, không thể nào có chuyện bị mất một phần trí nhớ được." Tiểu Thi nắm chặt lấy tay cô. "Nói thật mau, hai người... có phải là quen biết nhau đúng không?"

https://thuviensach.vn

Thương Lâm khó xử quay đầu, đối diện với khuôn mặt của Dịch Dương. Cô mím chặt môi, thở dài. "Đúng vậy, tụi mình có quen biết nhau."

"Trời ơi, cậu lại quen biết loại trai đẹp siêu cấp này ư!" Cao Tiểu Thi ngạc nhiên ca thán. "Anh ta là người thế nào?"

Thương Lâm nghiêng đầu nhìn Dịch Dương, mỉm cười. "Anh ấy là mối tình đầu của mình."

"Mối tình đầu của cậu? Mối tình đầu của cậu không phải là Mạc Đình Hiên sao?"

"Không, không phải là Mạc Đình Hiên. Đó là hiểu lầm. Người mình thích trước sau chỉ có anh ấy."

Trong lòng lại dâng lên nỗi chua xót, Thương Lâm mở to hai mắt, muốn ngăn nước mắt sắp tràn ra khóe mi.

Cao Tiểu Thi nhìn thấy cô như vậy thì hết sức đau lòng, cho dù có thắc mắc gì cũng vứt sang một bên. Cô ôm lấy bạn mình, vỗ nhẹ lưng. "Đừng lo lắng, cậu đã tỉnh lại thì đương nhiên anh ta cũng sẽ tỉnh lại. Bác sĩ cũng đã nói không có việc gì rồi mà!"

Thương Lâm tựa cằm lên vai bạn, lẩm bẩm nói. "Chỉ mong là vậy."

***

Đáng tiếc bọn họ không chờ được Dịch Dương tỉnh lại.

Hai ngày sau khi Thương Lâm tỉnh lại, Dịch Dương vẫn như cũ ngủ say. Chu Tuấn không đủ kiên nhẫn, kéo vị bác sĩ Trương kia đến kiểm tra lại vài lần, rốt cuộc không thể không thừa nhận, sự việc đã vượt ngoài tầm kiểm soát. Sau khi bác sĩ Trương rời khỏi lần thứ tư, Chu Tuấn lấy di động, thở dài nói. "Xem ra tôi phải gặp lại chú Dịch rồi."

https://thuviensach.vn

Cao Tiểu Thi trong lòng cũng khẩn trương, nhưng buộc bản thân phải trấn tĩnh. "Anh sợ cái gì? Lát nữa khi bọn họ đến đây thì anh cứ nói thật mọi chuyện, là tôi khiến Dịch Dương rơi từ trên lầu xuống. Mọi hậu quả một mình tôi sẽ chịu trách nhiệm."

"Tiện thể nhắc đến chuyện này thì lát nữa khi bọn họ đến đây làm ơn cô ngàn vạn lần đừng nhiều lời. Mọi chuyện giao cho tôi xử lí. Nếu thật sự để chú Dịch biết cô làm hại, khiến con chú ấy hôn mê bất tỉnh, chỉ e đến lúc đó dù Dịch Dương không có chuyện gì thì chúng tôi cũng phải vui vẻ mà tiễn biệt cô đấy."

Cao Tiểu Thi mấp máy môi. "Cái này... không đáng sợ đến vậy chứ?"

Chu Tuấn trợn tròn mắt liếc cô một cái, gọi điện thoại. Hai tiếng sau, một đoàn người nam giới giày da tây trang tiến vào phòng bệnh.

Anh ta từ trên sô pha đứng lên. "Tống Phi, sao anh lại ở đây?"

Người đàn ông gọi là Tống Phi gật đầu với Chu Tuấn. "Anh Chu, ông Dịch phái chúng tôi đến đón anh Dịch Dương trở về."

"Chú Dịch đâu? Sao chú ấy không tự mình đến đây?"

"Ngài ấy bận chút việc, hiện tại đang ở Hawaii nên không tới được."

Chu Tuấn nhún nhún vai. "Tôi biết rồi."

Tống Phi đưa mắt ra hiệu cho phía sau, lập tức có cấp dưới tiến lên trước cẩn thận nâng Dịch Dương dậy, đặt lên trên xe đẩy.

"Về sự việc ngoài ý muốn lần này, ông Dịch muốn biết cụ thể hơn nên mong anh Chu cùng chúng tôi theo trở về." Tống Phi nói.

Ánh mắt Chu Tuấn lóe lên, liếc nhìn Cao Tiểu Thi muốn nói rồi lại thôi, mau mắn nói. "Được, tôi vốn cũng có chuyện muốn nói với chú

https://thuviensach.vn

Dịch."

Thương Lâm đang nửa nằm nửa ngồi trên giường bệnh, nhìn hành động của bọn họ. Lúc này thấy Dịch Dương sẽ bị đưa đi mới nhịn không được nói. "Các anh muốn dẫn anh ấy đi đâu?"

Tống Phi dường như lúc này mới chú ý tới cô, nhíu mày nghi hoặc hỏi. "Cô là...?"

"Tôi là bạn của anh ấy..."

"À. Tất nhiên chúng tôi sẽ đưa anh Dịch quay về nhà ở Loa Hải. Những chuyện về sau cô không cần quan tâm, tất cả sẽ có người xử lí tốt."

Nói xong câu đó, bọn họ nhanh chóng rời đi, để lại một mình Thương Lâm thất thần nhìn vào khoảng hành lang trống rỗng.

***

Thương Lâm mất một buổi lâu để làm xong thủ tục xuất viện, về tới nhà. Cao Tiểu Thi lo lắng cho cô, có ý muốn dọn lại đây ở cùng cô, còn tràn đầy hào hứng nấu thuốc bổ cho cô dùng.

"Chuyện lúc đó thật sự làm mình lo gần chết. Nếu cậu thực sự xảy ra chuyện gì, cả đời này mình sẽ không tha thứ cho bản thân!"

Thương Lâm biếng nhác dựa người vào sô pha. "Đúng vậy, nếu thật sự mình xảy ra chuyện gì thì cậu chính là kẻ giết người, nửa đời sau phải ngồi trong song sắt tưởng nhớ đến tình bạn đã mất đi của chúng ta."

Cao Tiểu Thi đuối lý, tùy ý để cô trêu chọc. "Được rồi được rồi, mình biết sai rồi, về sau cũng không dám xốc nổi như vậy nữa! Mình thề!"

Nhớ đến sự việc ở bệnh viện ngày đó, lại nhịn không được cảm thán một tiếng. "Nhưng chẳng lẽ cậu không cảm nhận được sao? Những người

https://thuviensach.vn

đó đưa Dịch Dương đi, rất có dáng vẻ như nghênh đón một quý công tử thế gia danh môn phạm lỗi trở về!" Cô có chút đăm chiêu. "Nhà ở Loa Hải? Nơi anh ta nói chẳng phải chính là Loa Hải chỉ có nhà giàu đẳng cấp mới ở nổi ở phía tây Nghê Châu?"

Thương Lâm buồn bực nhìn cô bạn. "Không phải chứ. Cậu ở bên Chu Tuấn lâu như vậy không lẽ không biết tình hình nhà cửa của anh ta? Dịch Dương là bạn nối khổ của anh ta, địa vị, bối cảnh của hai người họ đều rất lớn!"

"Mình yêu đương với anh ta chứ có phải yêu đương với nhà anh ta đâu, anh ta không nhắc đến mình cũng lười hỏi." Cao Tiểu Thi cãi lại. "Nhưng nghe cậu nói như vậy, anh ta không chỉ gạt mình một chuyện! Tội càng thêm nặng!"

Thương Lâm trở mình, khinh thường nhìn cô bạn. "Thôi đi, cái loại đàn ông phong lưu cặn bã đó thì chia tay sớm cũng tốt. Cho dù hai người có một mực ở bên nhau, cuối cùng còn phải vượt qua rào chắn của thế tục thì mới có thể gắn kết lâu dài. Chờ diễn xong vở kịch tình si đó, mình học xong tiến sĩ luôn rồi."

Cao Tiểu Thi bĩu môi, bỗng nhiên trong đầu nảy ra một điểm mấu chốt. "Mình ở bên Chu Tuấn lâu như vậy mà cũng không biết, cậu làm sao biết được? Cậu biết mà còn không thèm nói cho mình, có phải cậu hùa theo bọn họ gạt mình không?"

Thương Lâm đảo mắt. "Không phải, cậu hiểu lầm rồi. Mình vốn cũng không biết, sau khi trở về ngày hôm qua, mình có lên mạng đọc tin, nên mới rõ ràng mọi chuyện. Cậu không tin thì lên tìm thử đi, thông tin ở trên mạng về cha của hai người họ cả một đống, được xưng là "Bậc thầy khai sáng", là người dẫn đường của thanh niên, giống như Lí Khai Phục vậy!"

https://thuviensach.vn

Cao Tiểu Thi rùng mình một cái. "Hứ, không có hứng thú." Cô xoay người đi vào phòng bếp.

Rốt cục phòng khách cũng trở nên yên tĩnh, Thương Lâm trở người, quay về phía dựa lưng ghế sô pha yên lặng thất thần.

Thời điểm cô vừa mới tỉnh dậy đầu óc vẫn chưa minh mẫn, mấy ngày nay tất cả kí ức đều đã khôi phục lại. Cô nhớ rõ cuộc gặp gỡ với Dịch Dương ở cửa Điện Tiêu Phòng, nhớ rõ bọn họ đã cùng nhau đấu trí so dũng với Hoắc Hoằng, còn nhớ rõ anh ở dưới bầu trời đầy pháo hoa cùng cô trao nụ hôn cho nhau, thời khắc tính mạng bị đe dọa vì cô mà rơi nước mắt.

Còn có lúc cuối cùng, giữa dòng sông Tuy lạnh như băng, anh ôm cô đang bị trọng thương chưa được chữa trị ra sức bơi vào bờ.

Những kí ức này rõ ràng như vậy, chỉ cần nhắm mắt lại là cô có thể hình dung ra được vẻ mặt anh ngay lúc đó.

Thế nhưng thời gian dần trôi qua, cô bỗng nhiên cảm thấy mơ hồ. Những sự việc này rốt cuộc là thật sự đã xảy ra, hay chỉ là do cô hôn mê bất tỉnh mà mơ một giấc mộng dài?

Từ lời nói của Tiểu Thi, khi cô tỉnh lại, thì thời gian từ lúc cô ngã trên lầu xuống đã qua ba ngày. Chỉ ngắn ngủi trong ba ngày, thật sự có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy sao?

Tình cảm của cô với Dịch Dương, rốt cuộc có phải là thật hay không?

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Hai Người, Hai Thế Giới

Dịch Dương buông chén rượu, tùy ý ngả người nằm ra phía sau, vẻ mặt không thay đổi nhìn phía trên đầu.

Đây là hoàng cung Đại Ngụy, một cung điện hoa lệ, hào nhoáng. Xà nhà rất cao, mặt trên là những hoa văn tinh xảo, hình chim bay trông rất sống động, hoa văn trang trí cũng rất tráng lệ, không có chỗ nào không thể hiện ra sự uy nghiêm. Nhưng khung cảnh này rơi vào trong mắt anh lại khiến anh có cảm giác bị đè nén.

Nóc nhà ở bên trên tạo cảm giác bị đè nén, anh giống như bị đặt ở giữa, có vẫy vùng mấy cũng không thoát ra được. Cảm giác bất lực như vậy rất giống với ngày hôm đó, ở trong làn nước giá lạnh ôm chặt Thương Lâm, dùng hết sức bơi đến đoạn thượng nguồn, nhưng làm thế nào cũng không nổi lên được.

Ánh sáng rực rỡ của mặt sông, giống như một giấc mộng mãi mãi không đuổi theo được.

Cuối cùng chờ đến khi anh thoát ra khỏi lòng sông, Thương Lâm ở trong lòng anh sớm không còn hơi thở.

Tề Vương kéo hoàng hậu nhảy xuống sông đã làm cả đám người kinh hãi, hoàng đế bên cạnh cũng nhảy xuống khiến người ta càng hoảng hơn. Chờ đến khi Dịch Dương ngoi lên, bên cạnh đã đậu đầy thuyền nhỏ. Một

https://thuviensach.vn

vài tướng sĩ đứng ở trên thuyền, một ít đang bơi trong nước, toàn bộ đều nơm nớp lo sợ nhìn anh, không ai dám tùy tiện mở miệng.

Trong mắt bọn họ chính là hình ảnh hoàng hậu nằm trong tay hoàng đế, đầu ngửa ra sau, hai mắt nhắm nghiền. Mái tóc dài ướt đẫm, dán lộn xộn trên mặt, bộ y phục đỏ rực như lửa càng làm nổi rõ hai gò má tái nhợt của cô.

Không có một chút sức sống.

Cao Trầm cũng là một trong những người người đi theo nhảy xuống, giờ phút này chậm rãi bơi tới bên cạnh Dịch Dương, giọng nói tắt nghẹn, như mang theo sự đè nén nào đó. "Trả nàng cho ta."

Dịch Dương không thèm để ý tới hắn ta, ôm lấy Thương Lâm đi đến thuyền nhỏ. Cao Trầm dõi theo bóng dáng Dịch Dương không hề chớp mắt, không báo trước ra tay, một quyền đánh trúng lưng anh.

Tướng sĩ hai bên lập tức phản ứng, vô vàn mũi tên hướng vào Cao Trầm, sẵn sàng tùy lúc có thể một mũi xuyên tim hắn.

Cao Trầm ra tay rất nặng, Dịch Dương ngay cả mày cũng không nhíu một lần. Hai tay vẫn ôm trọn Thương Lâm, không buông tay dù chỉ một chút.

"Ta nói là ngươi mau trả nàng lại cho ta!" Cao Trầm giống như không màng đến tình cảnh nguy hiểm của bản thân, hung dữ lặp lại. "Trả Tích Nhi của ta lại cho ta!"

"Nàng không phải là Tích Nhi của ngươi!" Dịch Dương bỗng nhiên bộc phát, quay đầu tức giận nói. "Tích Nhi của ngươi đã chết từ lâu rồi, ngươi muốn tìm nàng ta thì đến đường xuống âm phủ mà tìm!" Bàn tay phải ở trong làn nước nắm chặt lấy Thương Lâm. "Nàng là thê tử của ta. Của một mình ta."

https://thuviensach.vn

Các thuyền chiến san sát nhau, hàng vạn binh lính phủ đầy mặt sông, trong chớp mắt trở nên im phăng phắt giống như ở nghĩa địa.

Cuối cùng Cao Trầm không tranh giành di hài Hạ Lan Tích với Dịch Dương, có lẽ là bị thuộc hạ khuyên bảo, cũng có lẽ là hiểu được dù có kiên trì cũng không có nghĩa lí gì. Hắn ta trở về Dục Đô phụng mệnh. Còn Dịch Dương ngàn dặm mang thi hài cô về lại Cận Dương.

Vào thời điểm trận chiến hỗn loạn ở trên thuyền thì Hoắc Hoằng đã bị cận vệ anh an bàn giết chết, khi thu dọn xác chết, thuộc hạ từng hỏi Dịch Dương có muốn đi xem thử không, ai ngờ anh lại ôm lấy Thương Lâm cười cười. "Ta ôm một cỗ thi thể là đủ rồi, các ngươi còn muốn cho ta xem cái khác nữa sao?"

Thuộc hạ bị lời nói của anh hù dọa, động tác bước đi giống như chạy trối chết.

Tháng sáu, phương nam nóng như đổ lửa, mọi vật đều dễ bị thối rữa. Trên đường quay về Cận Dương, nhiệm vụ cực kì gian khổ của quân lính chính là phải chuẩn bị không biết bao nhiêu khối đá băng, sao cho di hài của hoàng hậu không bị hư tổn gì đưa về nước. Chính vì việc này, mỗi một trạm dịch đều cuống cuồng, luôn sẵn sàng mọi lúc đều có thể chuẩn bị cung cấp đá lạnh cho giữa chặng đường, khiến không ít con ngựa phải chịu khổ.

Các thần tử bên dưới đều nhìn ra tâm trạng hoàng đế không được bình thường, vừa cảm thán lời đồn trong dân gian quả nhiên không sai, Hạ Lan hoàng hậu chính là hồ ly tinh do Yến Quốc phái tới mê hoặc bệ hạ, vừa phải cẩn thận lựa lời, nhìn sắc mặt mà đoán ý tứ, tránh khiến bệ hạ làm ra chuyện gì đó quá khích.

Mọi người đều mang tâm trạng thấp thỏm bất an trở về Cận Dương, sau đó bắt đầu gióng trống khua chiêng chuẩn bị cho việc hạ táng.

https://thuviensach.vn

Vào ngày khâm liệm hoàng hậu, hoàng đế đuổi tất cả người trong cung đi, một mình cùng với hoàng hậu ở trong linh đường một lúc lâu. Thương Lâm đã được đặt vào giữa quan tài, dung nhan đã được trang điểm chau truốt đâu vào đấy, cũng thay bộ y phục màu trắng sạch sẽ, nhìn qua không có gì khác lắm so với khi còn sống. Anh chỉ nhìn chăm chú vào cô một lát, sau đó liền ngồi xuống chiếc đệm cói bên cạnh, uống hết ly này đến ly khác.

Rượu ngon ướp lạnh, cái lạnh đến thấu xương, rót vào dạ dày anh nhưng không khiến anh có cảm giác. Có lẽ bởi vì cơ thể đã sớm lạnh cóng, cho nên không có cái gọi là lạnh hơn.

Anh nhìn chiếc ly trong tay, là ly làm bằng ngọc, bên ngoài có hình rồng uốn lượn xung quanh, chế tác rất tinh xảo, nghe nói là đồ cổ của triều Tấn truyền đến nay. Nếu Thương Lâm còn ở đây, nhất định sẽ cầm cái ly này lên hào hứng nói thao thao bất tuyệt.

Nếu Thương Lâm còn ở đây thì...

Ngón tay buông lỏng, ly ngọc rơi xuống mặt đất vỡ tan. Dịch Dương che ngực chậm rãi khom lưng, cắn chặt răng, mày nhíu lại, dùng hết toàn sức ép bản thân không được kêu thành tiếng.

Rất đau. Đời này anh chưa bao giờ đau như vậy. Cho dù trước đây vì làm nhiệm vụ bị kẻ địch bắt được tra tấn dã man, cho dù anh bị trúng đạn ở phổi, cũng không đau đớn như bây giờ.

Cảm giác này không phải vì bị ai đó tra tấn, chính là bởi anh đã mất đi thứ quý giá nhất trên thế gian này.

Anh đã mất đi THương Lâm.

***

https://thuviensach.vn

Thương Lâm biết rõ bản thân đang nằm mơ, một giấc mơ hết sức chân thật.

Trong mơ là hình ảnh một linh đường rất trang nghiêm, Dịch Dương một mình ngồi ở giữa, bên cạnh là quan tài chưa được đóng nắp, người nằm bên trong chính là Hạ Lan Tích khôngcó dấu hiệu của sự sống!

Thì ra cô đang lơ lửng giữa không trung, từ trên nhìn xuống Dịch Dương. Cô nhìn anh không thay đổi, vẫn như ngày nào ngồi trên đệm cói, cầm ly rượu tự rót tự uống, không biết được buồn hay vui. Thậm chí anh còn không quay đầu nhìn Hạ Lan Tích.

Nhưng ngay sau đó, ly rượu rơi xuống mặt đất, anh nhíu chặt mày, lộ ra vẻ mặt đau đớn chưa bao giờ thấy.

Ban đầu cô cứ tưởng chẳng lẽ trong rượu có độc? Nhưng ngay sau đó, cô đã bị một ngoại lực cực mạnh hút về phía trước, trực tiếp nhập vào cơ thể anh.

Là sự đau đớn như hàng vạn mũi tên ào ạt bắn tới cắm xuyên tim, là hận không thể tự lột da róc xương, đốt thành tro, trong chớp mắt khiến cô cảm nhận được, không thể nhịn đau phải thở hắt ra.

"Thương Lâm..."

Cô nghe được giọng nói đầy hoang mang của Dịch Dương, cúi đầu mới phát hiện không biết bản thân lúc nào lại bay vào giữa không trung, mà anh đang lo sợ đứng yên tại chỗ, dường như đang tìm kiếm gì đó.

"Là em phải không?" Giọng nói anh run run. "Em đã trở lại rồi sao? Em đang ở đâu, mau ra đây được không? Lâm Lâm..."

Ngoài cửa vang lên giọng nói đầy lo lắng của Vương Hải. "Bệ hạ, xảy ra chuyện gì vậy? Bệ hạ có cần gọi người không?"

https://thuviensach.vn

Hai tay Dịch Dương khẽ run rẩy, một lát sau nhắm mắt lại. "Không có việc gì."

***

Thương Lâm đổ mồ hôi đầm đìa, tỉnh lại.

Đây là căn phòng nhỏ của cô, cửa sổ sát đất mở một nửa như đang treo ánh trăng tròn trịa ở bên ngoài, bức màn trắng nhẹ phất phới trong gió, lướt nhẹ qua chiếc chuông gió bằng thủy tinh tạo ra tiếng leng keng.

Hết thảy mọi thứ đều bình thường, an tĩnh, cùng với cảnh sắc u ám, lạnh lẽo vừa mới nhìn thấy hoàn toàn khác nhau.

Đó là... tình cảnh sau khi cô đã chết, Dịch Dương trông coi bên di hài của cô sao?

Nói cách khác, những chuyện của một năm qua không phải do cô võ đoán, mà thật sự là có tồn tại ở một thế giới khác sao?

Sự nhận thức này khiến cô rất vui mừng, nhưng vui mừng còn chưa hết, thì nỗi đau đớn trong cảnh vật trong mơ lại tràn ngập trong lòng.

Đó không phải là nỗi đau khi bị thương hay trúng độc, mà là ngập tràn sự buồn khổ không thể nào phát tiết, chỉ có thể đè nén toàn bộ sự bất lực, dày vò trong lòng.

Dịch Dương anh ấy... bây giờ mỗi ngày đều sống trong nỗi thống khổ tự trách này sao?

"Thương Lâm, cậu làm sao vậy?" Cao Tiểu Thi bị cô đánh thức, mơ mơ màng màng hỏi han. "Cậu gặp ác mộng hả?"

Hai bàn tay cô che phủ đôi mắt mình, hít sâu, "Tiểu Thi, cậu giúp mình chút việc này được không?"

https://thuviensach.vn

***

"Nhờ anh giúp chút chuyện nhỏ mà thôi, anh có cần lải nhải suốt đường đi không vậy?" Sau khi nhẫn nại nghe Chu Tuấn càm ràm nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng Cao Tiểu Thi không thể nhịn nữa, phải gào lên.

"Việc nhỏ?" Chu Tuấn cao giọng. "Cô bảo tôi đưa hai người lén lút vào phòng Dịch Dương, cái này mà là việc nhỏ sao?"

"Anh không phải là anh em tốt của anh ta sao? Vào phòng của anh em tốt không lẽ khó đến vậy à?" Cao Tiểu Thi khinh thường nói.

"Cô hai à, cô không biết bây giờ là thời điểm nào, thân phận tôi là gì à!" Chu Tuấn nói. "Vì để cô không dính dáng đến chuyện này, tôi đã anh dũng không nề hà gì mà gánh toàn bộ trách nhiệm, bây giờ trên dưới nhà họ Dịch đều nói là tôi tên đầu sỏ làm hại Dịch Dương bị hôn mê bất tỉnh. Bây giờ bọn họ chỉ là vì nể mặt mũi ba tôi nên không nói gì, nhưng nếu lại gây ra chuyện gì thì hai bên tuyệt đối sẽ trở mặt nhau!"

"Được lắm được lắm, tôi biết anh hi sinh rất lớn, chúng tôi đều ghi tạc trong lòng, về sau nhất định sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp anh, báo đáp mười tám đời tổ tông nhà anh. Được chưa?"

Chu Tuấn thở dài, quay đầu nhìn Thương Lâm trầm mặc vẫn không nói gì. "Tôi nể mặt mũi cô nên mới đáp ứng. Thương Lâm, cô so với Cao Tiểu Thi thì hiểu chuyện hơn, lát nữa ngàn vạn lần đừng có gây ra chuyện gì đấy, xin cô đó!"

Thương Lâm gật đầu. "Anh yên tâm, tôi hiểu mà."

Lúc này Chu Tuấn mới hơi yên tâm một chút,."Không phải là tôi nhiều chuyện, nhưng vì sao cô cứ nhất định phải gặp Dịch Dương vậy, cô với cậu ta rốt cuộc là quan hệ gì?"

https://thuviensach.vn

Thương Lâm mím môi. "Anh đừng hỏi nữa. Tóm lại tôi cam đoan với anh chỉ nhìn anh ấy rồi đi, sẽ không rề rà đâu."

***

Đây là lần đầu tiên Thương Lâm tiến vào khu dân cư xa hoa Loa Hải, trước kia chỉ nhìn thấy một phần trên ti vi. Xe Chu Tuấn tiến vào khu nhà, đập vào mắt chính là một bãi cỏ nhân tạo vô cùng rộng lớn và phía sau bãi cỏ là một hồ nhân tạo xanh biếc như ngọc phỉ thúy, loại tấc đất tấc vàng ở nơi đây, loại phong cảnh đặc sắc này không phải chỉ là sự tao nhã, hài hòa mà chính là đang phô trương thanh thế.

Mà chỗ canh gác nghiêm ngặt kia cũng là nguyên nhân khiến Thương Lâm nhất định phải tìm Chu Tuấn giúp đỡ, không có anh ta, đừng nói là đi vào nhà Dịch Dương, ngay cả cổng của khu này cô cũng không vào được.

Cao Tiểu Thi dọc đường im lặng nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài, khi xuống xe mới dùng kiểu giọng điệu bừng tỉnh nói: "Có chuyện tôi chút nữa thì quên. Chúng ta qua lại với nhau lâu như vậy, vậy mà anh lại đi che giấu thân phận của mình với tôi. Anh đùa kiểu gì vậy? Công tử nhà giàu cải trang vi hành đi tìm tình yêu đích thực hả? Anh nghĩ mình đang đóng phim thần tượng chắc!"

Chu Tuấn không thể tin nhìn Cao Tiểu Thi. "Bà cô của tôi ơi, chuyện của chúng ta trước tạm gác qua bên được không? Cô lo hầu hạ cho tốt bạn cùng phòng của cô đi, nếu không tôi trở mặt tìm luật sư kiện cô tội cố ý gây thương tích cho người khác giờ!"

Cao Tiểu Thi trừng mắt liếc Chu Tuấn một cái, đi vài bước đuổi kịp Thương Lâm. "Này, mình đi cùng cậu."

Thương Lâm mỉm cười, bộ dáng có chút bất đắc dĩ.

***

https://thuviensach.vn

Ba của Dịch Dương không có ở nhà, sau khi Dịch Dương được chuyển về nhà nhiều ngày Thương Lâm mới biết, ông ấy trên đường trở về chỉ nhìn thoáng qua, hỏi tình hình cụ thể của bệnh tình, trước sau không quá nửa giờ. Sau đó ông ấy liền nhanh chóng bay đến San Francisco, đàm phán việc làm ăn buôn bán.

"Cô phải thấy may mắn vì Dịch Dương với ba cậu ta quan hệ không được tốt. nếu tình cảm hai người đó thắm thiết, tôi có muốn giúp cô chuyện này cũng không được đâu." Chu Tuấn hạ giọng, dường như là cảnh cáo với Cao Tiểu Thi.

Cao Tiểu Thi vừa định nói gì, liền thấy có quản gia tiến đến.

"Cậu Chu, cậu có chuyện gì sao?" Quản gia cung kính nói. "Những người này là..."

"Đây là bác sĩ Từ, là người tôi mời từ Hồng Kong, có nghiên cứu các chứng bệnh liên quan đến não bộ và hệ thần kinh. Tôi định để ông ấy xem thử tình hình của Dịch Dương." Sau khi Chu Tuấn giới thiệu người đàn ông trung niên nghiêm túc ở bên cạnh thì thuận tay chỉ chỉ hai người phía sau là Thương Lâm và Cao Tiểu Thi. "Còn hai người này là trợ lí của bác sĩ Từ."

Thương Lâm phối hợp mỉm cười, rất khéo léo.

Quản gia nghĩ nghĩ. "Nhưng trong nhà đã có những sáu vị bác sĩ chẩn đoán..."

"Nhiều hơn cũng không sao." Chu Tuấn nói. "Tình huống của Dịch Dương khá đặc biệt, bác sĩ Từ ở Hồng Kong đã chữa khỏi không ít bệnh nhân mắc những chứng bệnh khó xử lí, nói không chừng ông ấy lại là cứu tinh của chúng ta cũng nên." Thấy vẻ mặt quản gia còn do dự, rốt cuộc Chu Tuấn thở dài. "Được rồi, vậy tôi nói thẳng. Tôi thật sự rất áy náy với chuyện lần này, cho nên mất rất nhiều công sức mới tìm được bác sĩ Từ.

https://thuviensach.vn

Mặc kệ có được hay không thì ông cũng để cho chúng tôi vào xem thử, nếu không trong lòng tôi thật sự rất..."

Quản gia im lặng một lát, "Được rồi, mời các vị đi theo tôi."

***

Mất nhiều công sức như vậy, rốt cuộc Thương Lâm lại gặp được Dịch Dương.

Rèm cửa sổ trong phòng bị kéo vào nên có vẻ hơi u tối. anh nằm trên chiếc giường lớn rộng hai thước, trên người có đắp chăn màu xanh lam, dáng ngủ rất an ổn. Mái tóc có lẽ đã được sửa sang lại, so với lúc nhìn thấy ở bệnh viện thì có ngắn hơn một chút, nằm vùi vào chiếc gối màu trắng, trông như một đứa bé.

Thật ra bộ dáng của Dịch Dương so với Tử Triệt chỉ giống nhau sáu phần, bây giờ kiểu tóc đổi khác hoàn toàn cùng với cách ăn mặc cũng khác xa. Nhưng Thương Lâm nhìn thấy khuôn mặt ấy, lại nghĩ đến rất nhiều đêm trước đó, lúc cô rình coi Dịch Dương ngủ.

Khi đó bọn cô danh chính ngôn thuận ở bên nhau, không giống như bây giờ, cô muốn gặp anh phải hao tổn tâm sức, gặp đầy khó khăn trắc trở.

Về lại thế giới của chính mình, bọn họ ngược lại còn xa cách hơn.

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Kết Thúc

Thân phận trợ lý của Thương Lâm và Cao Tiểu Thi là giả nhưng bác sĩ Từ lại à một bác sĩ thật sự, Chu Tuấn vốn định mời ông ta đến khám cho Dịch Dương, bây giờ tiện thể dẫn theo hai cô.

Bọn họ ở đầu kia kiểm tra, còn Thương Lâm thì cứ đứng ở đuôi giường nhìn Dịch Dương, vẻ mặt hoảng hốt pha lẫn chút ngây dại. Trong lúc nói chuyện với bác sĩ Từ, Chu Tuấn liếc thấy bộ dạng của cô thì mày khẽ nhướng lên đôi chút, cảm thấy lông măng trên cánh tay cũng dựng đứng lên.

Cậu ba Chu anh tung hoành trên tình trường bao nhiêu năm nay nhưng chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt yêu hận đan xen phức tạp, rối ren như thế. Người không biết còn tưởng bọn họ đã yêu nhau từ 3 đời 7 kiếp nào rồi!

Nghĩ thế, anh ta không khỏi sinh lòng nể trọng Dịch Dương đang nằm hôn mê trên giường: Ghê thật, đúng là chân nhân không lộ tướng. Cứ tưởng mấy năm anh ở trong quân đội rồi thành gay luôn, không ngờ lại lẳng lặng cua được một cô em si tình đến thế. Cho anh một like!

Bởi vì có ý nghĩ này nên khi bác sĩ Chu khám xong, Chu Tuấn sinh lòng từ bi, nói với Thương Lâm: "Bọn tôi sang phòng kế bên bàn bạc với mấy bác sĩ khác, cô ở đây trông cậu ấy."

Thương Lâm vui mừng khôn xiết, vội vàng nói: "Anh Chu cứ yên tâm, tôi sẽ chăm sóc anh ấy cẩn thận."

https://thuviensach.vn

Sau khi bọn họ đi, Thương Lâm lập tức ngồi xuống bên cạnh Dịch Dương, nắm lấy bàn tay đang đặt trên chăn của anh. "Dịch Dương, Dịch Dương, anh có nghe em nói không? Em là Thương Lâm đây, là Thương Lâm vợ của anh đây!" Giọng cô nhỏ lại, kèm cheo chút nghẹn ngào. "Anh đã hứa là sẽ ở bên em trọn đời trọn kiếp, anh quên rồi sao? Dịch Dương..."

***

Bàn tay đặt trên chăn khẽ nhúc nhích, Dịch Dương mở mắt ra.

Vương Hải quỳ bên cạnh giường, nói nhỏ: "Bệ hạ, mấy ngày trước Nguyễn cô nương xin được gặp người, người không đi nên mấy ngày nay cô ấy không chịu ăn uống gì cả. Nô tài phái người đi khuyên cô ấy nhưng nhưng cô ấy không nghe. Cứ thế này nô tài e là... Bởi vì người đã dặn là bất cứ chuyện gì liên quan đến cô ấy đều phải báo lại nên... Người xem có cần đi một chuyến không?"

Đưa mắt nhìn xuống, Dịch Dương thấy những ngón tay gầy gò của mình, lập tức nhớ đến giấc mơ tuyệt vời khi nãy. Thương Lâm ngồi bên giường của anh, nắm tay anh gọi anh thức dậy, còn nói là sẽ ở bên anh cả đời.

Đáng tiếc, chỉ là một giấc mơ.

"Được rồi, đi một chuyến thôi." Anh xoay người bước xuống giường, xỏ đại đôi giày gỗ.

Nguyễn Ngọc vẫn bị nhốt trong một điện nhỏ thuộc Huệ An Cung. Khi Dịch Dương đến, nàng ta đang ngồi trước bàn châm rượu cho mình.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, sắc mặt nàng ta nhợt nhạt. Bởi vì quá gầy nên hai hốc mắt lõm sâu vào, đôi mắt trở nên to đến sợ. Mái tóc dài xõa tung, thân hình tiều tụy, trông bộ dạng này hoàn toàn khác hẳn với cô gái ngạo

https://thuviensach.vn

mạn khiến người ta thấy ghét lúc trước. Chỉ thoáng chốc trông nàng ta già đi hai mươi tuổi.

Tiếng thông truyền của thái giám khiến nàng ta ngẩng đầu lên, nhìn Dịch Dương một lát rồi nhẹ giọng nói: "Cuối cùng ngài cũng đến rồi."

Dịch Dương bước vào với gương mặt rất bình thản. "Cô tuyệt thức để cầu kiến ta, ta có thể không đến sao?" Anh ngồi xuống trước mặt nàng ta. "Có chuyện gì thì nói đi, trẫm rửa tai xin nghe."

Nguyễn Ngọc từ từ giơ tay lên châm cho anh một ly rượu, câu đó bưng lên đưa cho anh. "Đây là rượu ngày hôm qua bọn họ đưa tới, nói là Truy Hương Lục Tửu. Bệ hạ nhân từ, nghĩ tình dân nữ là người của Yến Quốc nên đưa đến cho dân nữ rượu ngon của Yến Quốc."

Động tác của nàng ta khá chậm, dừng lại giữa không trung mà tay cứ run lên. Dịch Dương biết đây là di chứng của thứ thuốc đó. Lúc trước khi nhốt nàng ta lại, anh đã cho cô ta uống thuốc áp chế võ công. Mấy tháng sau đó cũng luôn bắt cô ta uống thuốc khiến cả người bủn rủn không có sức lực. Tuy hiệu quả của những thứ thuốc này là tạm thời nhưng nghĩ đến những gì Thương Lâm phải chịu, khi điều chế thành phần anh không hề nể tình. Bây giờ tuy nàng ta đã uống thuốc giải nhưng vẫn để lại di chứng, động tác chậm là một trong những di chứng đó.

Có điều bây giờ chắc nàng ta cũng không để tâm đến chuyện này.

Anh nhận lấy ly rượu, bưng trên tay. "Kính rượu trẫm? Ít nhất cũng có một lý do chứ?"

"Tôi bị ngài nhốt ở đây cũng hơn một năm rồi mà vẫn chưa có dịp cảm tạ ngài. Cảm tạ ngài chăm sóc tôi trong thời gian qua, khiến tôi sống đến bây giờ ma không ra ma, người không ra người." Nàng ta mỉm cười, giọng rất chân thành.

https://thuviensach.vn

"Khách sao rồi."

"Nghe nói sắp đến ngày giỗ đầy năm của Hân Tuệ hoàng hậu rồi. Xin bệ hạ nén đau thương, giữ gìn long thể."

Dịch Dương siết chặt ly rượu. "Cô biết khi nào vậy?"

"Biết chuyện gì?" Nguyễn Ngọc hỏi lại. "Biết hoàng hậu yêu quý của ngài đã chết tròn một năm sao? Nếu ngài hỏi chuyện đó thì tôi cũng vừa mới biết không lâu." Nàng ta thở dài một hơi. "Ngài nhốt tôi trong Huệ An Cung, không nhận được bất cứ tin tức gì từ bên ngoài, tôi luôn sống trong cảnh nửa chết nửa sống như vậy, quên cả ngày tháng, làm sao biết những chuyện khác. May mà ông trời không muốn tôi chết đi trong mơ hồ như vậy nên ban ân cho tôi."

Một năm.

Đúng vậy. Cô đã rời xa anh một năm. Tròn một năm.

Anh vẫn còn nhớ cái đêm ấy, anh ngồi bên lĩnh cữu của cô, lòng đau như dao cắt, phảng phất cảm nhận được vòng tay của cô. Thời khắc ấy, anh thật sự nghĩ rằng đó là hồn cô trở về, cô không nỡ xa anh nên đến thăm anh. NHưng khi anh ngẩng đầu lên thì chỉ thấy cung điện vắng lạnh.

Khi trời sắp sáng, Vương Hải tiến vào, ấp a ấp úng nói với anh về chuyện khâm liệm. "Còn kéo dài thời gian nữa thì không kịp mất."

Có thể thấy là hắn rất sợ. Chắc là bị dáng vẻ điên cuồng của anh làm cho hiểu lầm, tưởng là anh định ôm xác của cô cả đời.

Anh nhắm mắt lại, vẻ mặt tiều tụy. "Các ngươi tự sắp xếp đi, không cần hỏi ý kiến của ta nữa."

https://thuviensach.vn

Vương Hải ngạc nhiên giây lát, sau đó vội vàng nói. "Tuân lệnh." Thấy anh cất bước định đi ra ngoài, hắn không kìm được buột miệng hỏi. "Bệ hạ không muốn tận mắt chứng kiến cảnh đóng quan tài sao?"

"Không cần đâu." Anh nhếch môi lên. "Dù sao từ đầu đó đã không phải là cô ấy."

Chân trời bắt đầu sáng dần, ánh sáng dần dần chiếu rọi khắp nơi, xua tan bóng đêm. Hình ảnh này rất quen thuộc, anh nghĩ đi nghĩ lại mới nhớ ra lần đó, lúc tính mạng Thương Lâm bị đe dọa, anh ôm cô nằm trên chiếc giường trong Tiêu Phòng Điện, nhìn ra cửa sổ cầu mong ngày mới khoan hãy đến.

Anh nhìn bầu trời đầy ánh bình minh chói lọi, trong đầu hiện lên hình ảnh cô gái mang giày cao gót giẫm lên chân anh lúc ở nhà A Tuấn. Đó không phải là vị công chúa kiều diễm thanh nhã của Yến Quốc.

Đúng vậy, đó không phải là cô. Đó chỉ là thân xác của Hạ Lan Tích. Linh hồn của Thương Lâm không ở đó nữa thì nó chẳng còn ý nghĩa gì đối với anh. Chôn thì chôn vậy.

Nhưng không biết tại sao, dù đã nghĩ thông suốt điều đó nhưng khi nhìn linh cữu bị đưa vào lăng mộ thì vẫn cảm thấy không nỡ.

Có lẽ là vì anh hiểu rõ, nếu ngay cả thân xác của Hạ Lan Tích cũng không còn thì mối liên hệ sau cùng giữa anh và Thương Lâm cũng không còn nữa...

Ngay cả cơ hội nhìn vật nhớ người cũng không còn nữa.

***

"Trông bộ dạng của ngài, có vẻ như rất đau khổ." Nguyễn Ngọc nhìn anh, cười lạnh. "Tôi nghe nói lúc cô ta vừa chết, ngài đã làm không ít

https://thuviensach.vn

chuyện điên rồ. Nếu đã quyến luyến như thế, sao không đi tìm cô ta đi?"

Đi tìm cô... Sao anh lại không muốn đi tìm cô chứ? Nhưng rốt cuộc thì cô đã đi đâu? Đã về hiện đại hay là đã... không còn nữa?

Nếu anh vứt bỏ không cần thân xác này nữa thì linh hồn sẽ phiêu dạt đến nơi nào?

Nếu bọn họ có thể gặp nhau ở hiện đại thì tốt biết bao. Nhưng nếu anh cứ thế chết đi... há chẳng phải đã đánh mất thứ cuối cùng kết nối bọn họ ư?

Một năm ở bên nhau, thời gian không dài cũng không ngắn nhưng những thứ cảm nhận được còn nhiều hơn suốt hai mươi mấy năm qua. Trước kia anh nghe người ta nói ký ức vì có người trân trọng mà trở nên đáng quý. Bây giờ Thương Lâm không biết đã đi nơi nào, hồi ức về bọn họ chỉ còn anh giữ lại. Hình ảnh yêu kiều dưới gốc hoa đào bay tả tả, những lời thì thầm ân ái, những nhớ nhung mong đợi đều được anh cất chứa trong tim thật kỹ, không nỡ quên đi.

"Nếu ta chết đi thì sẽ chẳng còn ai nhớ về nàng nữa cả." Anh nói nhỏ. "Vậy thì nàng sẽ hoàn toàn biến mất trên thế gian này."

Nguyễn Ngọc nghe được câu này thì người run lên, nhìn anh bằng ánh mắt không dám tin, một lát sau mới nói được một câu. "Không ngờ người máu lạnh vô tình như ngươi mà lại thật lòng với cô ta như thế..." Mắt nàng ta cay cay, dần rưng rưng nước mắt. "Nếu ngươi đã hiểu được cảm giác này thì tại sao khi ấy lại chia cắt ta và sư phụ?"

"Ngươi và Tô Kị từ đầu đến cuối đều không có khả năng." Dịch Dương trả lời rất tàn nhẫn. "Ngươi hoàn toàn không xứng với hắn."

"Đúng vậy, tôi không xứng với người. Vậy Hạ Lan Tích xứng sao?" Nước mắt Nguyễn Ngọc chảy dọc theo hai gò má. "Người tình nguyện chết

https://thuviensach.vn

vì Hạ Lan Tích chứ không thèm nhìn ta thêm một lần. Thế mà ta lại có thể dâng hết tất cả cho người."

Khi nói chuyện, ánh mắt nàng ta trống rỗng vô hồn, giống như là mất đi chỗ dựa. Nàng ta cười thê lương, sau đó bưng ly rượu lên. "Uống với ta một ly, được không?"

Dịch Dương không trả lời.

"Coi như là ta xin ngươi. Uống một mình rất buồn. Ngươi uống với ta một ly, một ly thôi, được không?"

Dịch Dương lại giơ ly rượu lên, nhìn chất lỏng trong suốt bên trong ly. Đây là rượu Nguyễn Ngọc vừa rót cho anh. Rượu ngọn hương thoang thoảng đang dập dờn thành sóng trong chiếc ly sứ có hoa văn viền quanh miệng, hết sức ngon lành.

Anh nhìn ly rượu một lát, khẽ mỉm cười. Nụ cười ấy rất nhẹ nhõm, giống như cuối cùng cũng giải quyết xong chuyện mình vẫn giằng xé bao lâu nay, giờ không cần phải suy nghĩ nữa.

Ngửa đầu uống cạn ly rượu, anh thở phào. "Quả nhiên là rượu ngon."

Đôi vai vốn căng cứng của Nguyễn Ngọc cũng thả lỏng. Nàng ta cũng mỉm cười, uống cạn ly rượu, khen. "Đương nhiên rồi. Lúc còn sống, sư phụ thường nói với ta Truy Hương Lục Tửu là thứ rượu ngon nhất trong thiên hạ. Người từng nói là sẽ dẫn ta đến đó, tìm một nơi mở một quán rượu."

Dịch Dương không hề ngạc nhiên khi nghe nàng ta đã biết chuyện Tô Kị đã chết mà nhìn nàng ta rất bình tĩnh. Nguyễn Ngọc như uống ghiền, uống hết ly này lại rót thêm ly khác, uống cạn. "Ta không thể tàn nhẫn với bản thân như ngươi được. Nếu đã nhớ mong một người thì ta sẽ tìm mọi cách để đến bên người ấy." Nàng ta mỉm cười. "Tốt quá, ta sắp được gặp người ấy rồi. Lần này ta sẽ xin lỗi người, cúi đầu nhận sai, không bao giờ

https://thuviensach.vn

làm trái lời người nữa." Nàng ta dốc sức thở một hơi. "Ngươi nói xem người có chịu tha thứ cho ta không?"

Dịch Dương nhìn nàng ta. "Đến lúc đó ngươi hỏi hắn thì sẽ biết ngay ấy mà."

"Cũng phải. Để ta tự hỏi người." Nguyễn Ngọc cong môi cười, miệng trào máu tươi.

Mồ hôi đổ đầy trán, nàng ta gục lên bàn, cảm giác sức lực dần mất đi, bụng thì đau như có ai chọc quấy. Cảm giác ấy không khiến nàng ta khó chịu mà ngược lại, còn nở nụ cười.

Đây là độc dược mà nàng ta vắt hết óc, tìm đủ mọi cách mới có được. Bây giờ coi như phát huy công dụng.

"Cô uống nhiều quá, có lẽ là sẽ đi trước ta." Dịch Dương thản nhiên nói. "Gặp được Tô Kị thì chào hỏi thay ta một tiếng."

Nguyễn Ngọc đã không nói chuyện được nữa, chỉ cười một tiếng sau cùng rồi nhắm mắt lại.

Dịch Dương đỡ chiếc bàn, từ từ đứng dậy, chậm rãi bước ra ngoài. Vương Hải thò đầu vào xem, thấy Nguyễn Ngọc đã mất mạng thì không khỏi hoảng hốt. "Bệ hạ..."

"Tìm người dọn xác nàng ta, đưa tới phủ của Phụng Xa Đô Úy của Yến Quốc, nói là đồ đệ của Tô Kị." Dịch Dương ung dung căn dặn. "Ta muốn đi loanh quanh một lát, ngươi đừng đi theo."

Ngắm cảnh vật trong hoàng cung Đại Ngụy này đã hơn một năm, anh đã quá quen thuộc. Nhưng lúc này, mắt anh đã bắt đầu mơ hồ, bước chân cũng loạng choạng. Anh không chắc mình có thể tìm đúng nơi mà mình muốn đến hay không.

https://thuviensach.vn

Nói đi thì phải nói lại, rốt cuộc thì anh muốn đi đâu đây?

Anh bước đi mà không có mục đích. Anh cũng chẳng còn hơi sức đâu mà phân biệt phương hướng, cứ thế mà lơ mơ bước về phía trước.

Cuối cùng, khi nhìn thấy mái nhà cong, cây cột lớn đỏ thắm, anh mới dừng chân lại.

Nơi này chính là Tiêu Phòng Điện.

Hậu cung không còn hoàng hậu, nơi này cũng không còn người ở, chỉ để lại cung nữ thái giám quét dọn. Lúc này trời đã khuya, mọi người đều đã đi ngủ, chỉ còn mình anh đứng tần ngần trước cửa cung điện uy nghi.

Trong mơ màng, anh cảm thấy như mình đã trở về quá khứ, khi vừa đến đây, bất ngờ nghe tin hoàng hậu của mình đầu độc quý phi, không thể không theo Hoắc Tử Nhiêu đến đây để chủ trì công bằng. Suốt đường đi anh không ngừng toan tính xem lát nữa sẽ phải làm thế nào mới tốt. Ai ngờ vừa đến cửa cung thì nhìn thấy một gương mặt quen thuộc đã biết từ trước.

Cô gái ấy đứng đó, dáng vẻ bất an, gương mặt bối rối nhưng khi nhìn thấy anh thì bỗng nhiên tươi tỉnh hẳn ra.

Giống như... vô số lần sau này vậy.

Cổ họng thấy tanh ngọt, anh nôn ra một búng máu, nhuộm thắm cả áo bào vàng rực.

Anh nghĩ quả nhiên mình vẫn là kẻ nói một đường làm một nẻo. Khi nói với Nguyễn Ngọc thì hùng hồn lắm, cái gì mà không dám chết, sợ chết thì sẽ không còn ai nhớ đến Thương Lâm nữa nhưng trên thực tế thì đã không giữ được lòng kiên trì.

Cho nên dù biết rõ trong ly rượu ấy có độc thì anh vẫn uống.

https://thuviensach.vn

Bây giờ chỉ có nước cầu mong ông trời rũ lòng thương xót, cho anh và Thương Lâm gặp lại nhau, dù là ở hiện đại hay địa phủ, dù chỉ là một lần.

Anh còn có rất nhiều điều muốn nói với cô. Anh vẫn chưa nói với cô rằng thì ra anh đã yêu cô nhiều đến vậy.

Lâm Lâm... Lâm Lâm của anh...

Trong bóng đêm mờ mịt, vị hoàng đế trẻ tuổi ngã gục trước cửa cung điện, trút hơi thở cuối cùng.

Tay của anh với về phía trước, dường như muốn nắm bắt thứ gì đó, nhưng cuối cùng chỉ có thể chạm được làn gió lạnh lẽo vô hình.

***

Thương Lâm cẩn thận leo lên giường, nhẹ nhàng ngả đầu vào ngực Dịch Dương, không tạo sức ép quá lớn lên anh. Tay phải của cô vươn qua khoác lên vai kia của anh, miệng kề sát vào tai anh thì thầm: "Dịch Dương, tướng công, bệ hạ, anh mau tỉnh lại được không? Đừng lưu luyến thế giới xa hoa dâm dật ấy nữa, mau về lại thế giới hiện địa văn minh này đi!" Hàng mi dài khẽ run lên. "Mau về lại bên cạnh em, được không?"

Về lại đây, anh sẽ không phải tự trách suốt ngày nữa. Anh sẽ nhìn thấy em đang sống rất tốt, chúng ta có thể làm tiếp những chuyện mà chúng ta chưa làm xong...

"Cô là ai?"

Giọng nói lạnh lùng và nghiêm khắc vang lên làm Thương Lâm run cả người. Ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Đó, đó, đó là ai! Dịch Trung Thiên! Không phải, Dịch Kiến Kiên! Cũng không phải! Là ba của Dịch Dương! Chẳng phải ông luôn ở London

https://thuviensach.vn

sao? Sao tự nhiên lại về đây?

Quá đỗi kinh hãi, đầu óc Thương Lâm trở nên mụ mị, buột miệng thốt lên. "Ba..."

Ông Dịch nhíu chặt mày. "Cái gì?"

"Không phải, bác trai..." Thương Lâm ý thức rằng mình lại gọi sai nên vội vàng sửa miệng. "Ý tôi nói là ông Dịch, xin chào! Tôi là Thương Lâm, là trợ lý của bác sĩ Từ."

Lần này ông Dịch không lên tiếng mà cấp dưới ở đằng sau hỏi thay ông ta. "Bác sĩ Từ là ai?"

"Bác sĩ Từ là... bác sĩ mà anh Chu, Chu Tuấn mời đến khám cho anh Dịch." Thương Lâm gật đầu. "Rất giỏi."

"Cô là trợ lý của bác sĩ Từ?" Ông Dịch bỗng nhiên bật cười.

"Dạ phải."

"Cô khám bệnh cho con tôi bằng cách ấy sao?" Ông Dịch cười mỉa mai. "Thật là chuyên nghiệp."

Mặt Thương Lâm đơ ra, sau đó từ từ cúi đầu xuống. Quả nhiên, cô và Dịch Dương vẫn giữ nguyên tư thế lúc nãy. Cô nép vào người anh, tay kia còn khoác lên vai anh, trông hết sức thân mật.

Tiêu rồi, để lại ấn tượng xấu trong lòng ba chồng tương lai rồi... Cô không thể gả cho chàng đẹp trai nhà giàu, bước vào cuộc sống thượng lưu được mất...

"Chú Dịch." Chu Tuấn nghe tiếng nên vội chạy qua, sau đó bị cảnh tượng trước mắt làm ngây người.

https://thuviensach.vn

Thương Lâm, cô có cần phải thế không! Sao cô còn không đáng tin hơn cả Cao Tiểu Thi thế? Đã nói là sẽ không gây chuyện mà! Bây giờ bị ba Dịch Dương bắt tại trận rồi kìa!

"Chu Tuấn, cháu đang làm gì vậy?" Ông Dịch mỉm cười nhưng rất lạnh. "Đây là những vị khách cháu mời đến sao?"

"Chuyện này... cháu..." Chu Tuấn ấp a ấp úng. "Chú Dịch, chuyện này rất phức tạp. Cô ấy..."

"Mọi người mau nhìn xem, điện tâm đồ... có phải hơi khác thường không?" Thương Lâm nói thất thanh. "Bác sĩ, mau qua xem sao đi!"

Mặt mọi người biến sắc vì nhìn thấy đúng là điện tâm đồ đang thay đổi thất thường, tình hình hết sức không ổn. Các bác sĩ đưa mắt nhìn nhau, quyết định thật nhanh. "Chuẩn bị dụng cụ, lập tức cấp cứu!"

Thương Lâm và những người khác bị đuổi ra khỏi phòng, chỉ có thể trơ mắt ngóng động tĩnh bên trong. Người cô không kìm được, run lên bần bật, hai mắt mở to, bên trong đầy vẻ mong đợi và sợ hãi.

Không đâu! Dịch Dương sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì đâu. Anh vẫn còn đang sống ở nơi đó, sao tự nhiên lại xảy ra chuyện được. Chắc chắn sẽ không!

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng bác sĩ cũng mở cửa ra, mặt mang biểu cảm mà Thương Lâm từng thấy vô số lần trong phim.

"Ông Dịch, tôi..."

"Ông đừng có nói xin lỗi gì đó với tôi nha!" Cô như điên lên, hét thật to, ngắt lời bác sĩ.

https://thuviensach.vn

Mọi người đều ngẩn ngơ nhìn cô. Còn cô, sau khi quát lên thì lập tức đẩy trước người mặt ra, lao vào trong phòng.

"Dịch Dương, anh tỉnh lại cho em! Anh ngủ gì mà ngủ chứ, đồ khốn!" Cô níu lấy vai anh, hung tợn nói. "Anh đã nói sẽ ở bên em, ngao du thế giới, đi Nam Cực. Anh còn nợ em một hôn lễ nữa. Anh mau dậy thực hiện lời hứa đi!"

"Thương Lâm... Thương Lâm, cậu bình tĩnh chút đi..." Cao Tiểu Thi từ sau bước tới níu lấy cánh tay cô. "Cậu đừng như vậy..."

Cô run bần bật, trừng mắt nhìn người trên giường, cuối cùng không nhịn được nữa phải bật khóc. "Dịch Dương, anh đừng chết, đừng rời xa em..."

Những lo lắng và sợ hãi trong mấy ngày qua đã bộc phát hết trong khoảnh khắc này, khiến cô không kìm chế được cảm xúc. Cô nhào lên người anh, khóc như một đứa trẻ.

Sao anh có thể chết được chứ? Cô còn chưa chuẩn bị tâm lý mà. Cô vẫn đang lên kế hoạch đợi khi anh tỉnh lại thì phải nói với ba mẹ thế nào về quan hệ của bọn họ. Sao anh có thể chết được chứ?

Không! Cô không thể nào chấp nhận được. Không cách nào tiếp nhận được!

Nếu anh chết rồi thì cô phải làm sao đây?

Cô bỗng nhớ tới giấc mơ ấy. Anh ngồi bên cạnh thi hài của Hạ Lan Tích, uống hết ly này đến ly khác. Lúc ấy mặt anh không có chút cảm xúc nhưng trong lòng thì đau đớn và tuyệt vọng biết bao...

Thì ra khi người mình yêu chết trước mặt mình thì sẽ có cảm giác như vậy. Tim như bị ai khoét. Cuối cùng cô đã hiểu.

https://thuviensach.vn

Nhưng cô thà rằng cả đời này cũng không hiểu.

Đang khóc lóc sướt mướt, bỗng có một bàn tay vuốt ve mái tóc cô, mang theo cảm giác quen thuộc. Người cô cứng đờ, không dám tin mà ngẩng đầu lên.

Sắc mặt của Dịch Dương vẫn rất xanh xao, có điều đôi mắt đẹp không còn nhắm chặt nữa mà nhìn cô đầy ấm áp. Môi anh nở nụ cười nhẹ, giống như nụ cười thường thấy mỗi khi anh chọc ghẹo cô xong. Nhưng lần này, cô không thấy tức giận nữa mà tràn ngập vui sướng.

Cuối cùng anh cũng lên tiếng, giọng ôn hòa và trìu mến vô hạn, khiến nước mắt cô lại tuôn rơi.

"Vợ ơi, anh về rồi đây!"

~~HOÀN CHÍNH VĂN~~

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 1: Bữa Tối

Thương Lâm ngồi trước bàn trang điểm làm đi làm lại đến hai giờ đồng hồ, đến nỗi cuối cùng Cao Tiểu Thi cũng nổi nóng.

"Mình nói này, cậu có cần phải làm quá như vậy không hả! Tối nay chẳng phải chỉ là bạn trai cậu mời mình - bạn tốt của bạn gái - đi ăn bữa cơm thôi sao? Tại sao cậu làm giống như là được đón tiếp trên thảm đỏ vậy?" Cô tức giận mà giật lấy mascara. "Lại chải. Còn chải nữa thì lúc hôn môi cậu có thể dùng lông mi đâm chết anh ta đấy. Một vừa hai phải cho mình nhờ!"

Thương Lâm thấy quá trình làm đẹp của mình bị cắt ngang, không thể không quay đầu nhìn Cao Tiểu Thi, vẻ mặt chăm chú. "Cho mình... nửa giờ nữa."

"Gấp lắm rồi đó cô hai!" Cao Tiểu Thi tay chống hông. " Trước đây lúc cậu theo đuổi Mạc Đình Hiên cũng đâu có điên cuồng ăn diện như vậy, lần này sao lại thế này, uống lộn thuốc?"

"Trước đây mình không biết sợ, nghĩ đến làm được như thế thì cũng được rồi. Nhưng mà bây giờ cánh cửa của thế giới hiện đại đã mở ra với mình, lại cứ giậm chân tại chỗ, không mạnh dạn sao được?"

"Không hiểu cậu đang nói gì." Cao Tiểu Thi lạnh lùng nói.

https://thuviensach.vn

Thương Lâm thở dài, nói sâu xa. "Nói thế này đi. Cậu có tin nếu mình trắng lên một chút, cằm và mũi hơi chỉnh sửa một chút thì nhan sắc có thể đuổi kịp Phạm Gia, vượt qua Lệ Á, áp đảo dàn mỹ nữ trên đường không?"

"Cậu nằm mơ đi." Ánh mắt Cao Tiểu Thi giống như đang nhìn kẻ ngu ngốc. "Mình hiểu được, tối hôm qua quả thật cậu đã lấy nhầm chai, uống nhầm thuốc rồi. Bệnh tình thêm nặng."

Thương Lâm thở dài, bỗng nhiên hiểu được câu mà các nhân vật phụ trong phim bi kịch thường nói: biết được nhiều, không nhất định là chuyện tốt.

"Được rồi được rồi, biết cậu câu được trai đẹp giàu có là không dễ dàng, nhiệt tình thế thì có thể hiểu được, nhưng mà đừng làm quá..." Cao Tiểu Thi vỗ vỗ đầu cô. "Tin mình đi, xinh đẹp như cậu đây nhất định có thể khiến cho nh ta phải lóa mắt luôn."

Thương Lâm đau khổ quá chừng... "Tiểu Thi, cậu không hiểu, cao anh ấy là người đã từng nhìn nhiều, biết nhiều..."

"Mình hiểu mình hiểu, nhưng cậu cũng phải tự tin chứ! Ngoan~"

Hiểu hiểu hiểu... Hiểu con khỉ ấy! Cậu mới đặc biệt không hiểu!

Nếu so với người khác thì cô không sợ, như bây giờ cô đang so với chính bản thân mình! Đối thủ của cô là Hạ Lan Tích yêu kiều diễm lệ, từng ở bên cạnh và lên giường với Dịch Dương.

...Được rồi, lúc ấy trong thân thể Hạ Lan Tích là linh hồn của cô, lên giường cũng là cô, nhưng điều này không phải là điều quan trong! Quan trọng là, Dịch Dương yêu cô lúc mà cô đang có ngoại hình xinh đẹp, bây giờ đã trở lại dáng vẻ trước kia, không xinh đẹp như trước đó, khiến người ta phải dùng cái gì đó mới được!

https://thuviensach.vn

Thà là hai khuôn mặt hoàn toàn khác nhau còn hơn! Hai gương mặt giống nhau 60% thế này, so sánh với nhau thật là tàn nhẫn!

Ôm ý nghĩ như vậy trong đầu, trước đây cô không thích trang điểm nay cũng phải kéo Cao Tiểu Thi đang càm ràm lại nửa tiếng đồng hồ mới đứng dậy ra ngoài.

***

Lúc này, đã qua một tháng kể từ khi Dịch Dương tỉnh lại. Nhớ tới những khó khăn hỗn loạn trong thời gian này, Thương Lâm vẫn cảm thấy đau nã. Mà Cao Tiểu Thi lại tăng thêm áp lực mới cho cô.

"Chậc chậc chậc, cuộc sống là ngọn nguồn của nghệ thuật. Diễn xuất của cậu ở biệt thự Loa Hải hôm đó đúng là kinh điển cho sinh ly tử biệt , người không biết còn tưởng rằng đang xem phim Hàn ấy chứ." Trên đường đến nhà hàng, Cao Tiểu Thi quay đầu lại, cười tủm tỉm nói.

Thương Lâm chuyên chú lái xe, giữ nguyên tắc không phản ứng.

"Rõ ràng ngay cả bác sĩ cũng nói không cứu được, cậu đi tới khóc vài tiếng lại có thể sống lại... Lúc đó cậu không thấy tròng mắt mấy bác sĩ kia đều lòi ra, đoán chừng làm nghề vài chục năm cũng chưa gặp phải loại chuyện này. A đúng rồi, còn có ông Dịch ba chồng tương lai của cậu nữa, một câu cũng nói không được. Đúng là một vở diễn lớn."

Thương Lâm thở sâu. "Cái gì mà ba chồng tương lai, cậu đừng nói nhảm."

"Không phải ba chồng tương lai?" Cao Tiểu Thi ghé sát vào một chút. "Tất cả mọi người đều nghe thấy rõ ràng, Dịch Dương lúc ấy gọi cậu là 'vợ'."

https://thuviensach.vn

"Gọi là vợ thì nhất định sẽ kết hôn? Sao mình nhớ rõ Chu Tuấn vốn dĩ cũng gọi cậu là vợ, bây giờ đâu?"

Bị đâm trúng chỗ đau, Cao Tiểu Thi kháng nghị. "Cậu như thế là phạm quy!"

Thương Lâm giẫm mạnh lên chân ga. "So what?"

***

Nơi Dịch Dương đặt chỗ là một nhà hàng Pháp nổi tiếng ở Nghê Châu. Phục vụ dẫn các cô đến chỗ thì nhìn thấy hình dáng quen thuộc của một người.

Ngồi ở bên cạnh Dịch Dươn... Đó là Chu Tuấn.

"Ai da". Thương Lâm nhướng mày. "Xem ra đêm nay thật náo nhiệt!"

"**!" Cao Tiểu Thi giận. "Không phải nói mời mình ăn cơm sao? Thực không có thành ý." Cô đi đến trước bàn, nhìn người đàn ông nào đó khiêu khích. "Là tôi đi nhầm chỗ hay anh đi nhầm?"

Chu Tuấn căn bản không để ý tới cô, nhìn về phía Thương Lâm theo sát sau, cười ấm áp. "Chị dâu, chào!"

Thương Lâm bình tĩnh gật đầu. "Xin chào."

Chu Tuấn lướt qua Cao Tiểu Thi, đi đến bên cạnh Thương Lâm, khoác vai cô. "Chị dâu, không thể không nói duyên phận thật kì diệu! Một tháng trước tôi cũng không nghĩ chúng ta còn có mối quan hệ sâu xa này, thế sự khó lường!" Anh ta quan sát Thương Lâm rồi tấm tắc cảm thán. "Ôi, nhìn chị dâu thực xinh đẹp. Quen biết cô hai năm cũng không thấy cô ăn mặc như vậy, hôm nay rõ là vì Dịch Dương hết!"

https://thuviensach.vn

Mắt Thương Lâm nhìn bàn tay trên vai mình, ngoài cười nhưng trong không cười. "Anh và Cao Tiểu Thi giọng điệu rất hợp nhau, hai người sao không kết hôn chứ?"

Chu Tuấn câm miệng tức thì.

Dịch Dương vẫn chống đầu xem bọn họ nói chuyện, lúc này mới sung sướng cười, vươn tay về phía Thương Lâm. "Em yêu, ngồi bên cạnh anh này."

Hai chữ "em yêu" vừa thốt ra, Cao Tiểu Thi cùng Chu Tuấn đồng thời run lên, chỉ có Thương Lâm mặt không đổi sắc mà qua đó ngồi, lạnh nhạt vô cùng.

***

Từ lúc nhìn thấy Chu Tuấn thì Thương Lâm đã biết bữa cơm hôm nay nhất định rất khốn khổ. Quả nhiên, đồ ăn bưng lên bàn không được bao lâu anh ta liền không nín được, cười nói: "Kỳ thật, tôi hôm nay là mang theo mấy anh em đến để thăm hỏi chị dâu."

Nĩa của Thương Lâm rơi xuống đĩa. "Hả?"

"Chúng tôi đã nghe nói chuyện giữa cô và Dịch Dương, quần chúng nhân dân rất ngưỡng mộ, đều rất muốn trông thấy cô!"

"Muốn gặp thì gặp, tôi rất khó gặp sao?"

"Nghe cô nói mà xem, chẳng phải do có người ngăn cản sao, bằng không đám kia đã sớm bay đến đây." Chu Tuấn nói. "Nếu cô có ý thì nói một câu, anh em ở Bắc Kinh đều chờ tin tức của tôi, đã chuẩn bị vé máy bay khi có thể!"

https://thuviensach.vn

"Để cho đám anh em kia của cậu tiếp tục chờ đi." Dịch Dương thản nhiên nói. "Ông đây không cho phép."

Chu Tuấn suy sụp trầm mặt xuống. " Tôi cùng chị dâu nói chuyện, cậu xen vào làm loạn gì chứ! Cậu đã quên thời điểm cậu ốm đau nằm trên giường là ai chịu mệt nhọc ở bên cạnh hầu hạ cậu? Thực không có lương tâm!"

Dịch Dương liếc Cao Tiểu Thi bên cạnh anh ta. "Ai biết được, phải không em dâu?"

"Kéo tôi vào làm gì?" Cao Tiểu Thi kháng nghị. "Nãy giờ tôi có nói câu nào đâu!"

Dịch Dương rút khăn ăn ra lau miệng, kéo Thương Lâm đứng lên. "Hai người tiếp tục ăn đi, tôi cùng Thương Lâm còn có chút chuyện, sẽ không ở lại."

Chu Tuấn trơ mắt nhìn Dịch Dương kéo Thương Lâm nhanh chóng rời đi, một lúc lâu mới phản ứng lại. "Bà nó, bữa này chưa trả tiền!"

***

"Anh rất thất đức!" Thương Lâm ngồi ở bên cạnh ghế lái, cười sặc sụa. "Đã nói là mời Tiểu Thi đi ăn cơm, giờ trốn trả tiền nhỡ có chuyện gì xảy ra thì sao?"

"Có Chu Tuấn ở đó, bọn họ không bị bắt lại đâu mà lo." Dịch Dương bình tĩnh lái xe. "Nếu cậu ta không cứ mặt dày đến bữa cơm này, anh đâu đến mức phải ra chiêu ấy?"

"Nhưng quan hệ của anh ta và Tiểu Thi, ở riêng thế cũng rất gượng."

https://thuviensach.vn

"Anh cảm thấy với kinh nghiệm chịu ngược của chúng ta, em hẳn là phải lo lắng trong nhà hàng có xuất hiện thêm vài người không..."

Thương Lâm nghiêm túc. "Rất có lý."

"Nhưng mà thái độ của Chu Tuấn cũng đại diện cho bạn bè của anh. Chyện hôm đó đã bị đồn ra ngoài, ngay cô anh ở Canada đều nghe nói, gọi điện thoại hỏi anh khi nào thì mang em đi ăn một bữa cơm."

"Ngay cả cô đều biết?" Thương Lâm buồn rầu mà vỗ trán. "Em biết mà! Em biết ngay mà! Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền nghìn dặm, em không muốn xuất hiện trước người thân của anh với bộ dạng thế này! Hủy hoại một lần trước mặt ba anh là đủ rồi!"

Dịch Dương bật cười. "Rốt cuộc em bị ba anh thấy bộ dáng gì mà lại để ý đến thế này?"

Thương lâm không chú ý câu hỏi của anh. "Anh nghĩ phải giải thích như thế nào cho tốt? Khi nào thì chúng ta quen nhau, sao không để lộ chút tin tức nào vậy? Tiểu Thi đã thử thăm dò vấn đề này với em vài lần, tất cả đều dựa vào sự tinh nhanh của em mới có thể nhiều lần lừa gạt trot lọt."

"Đừng khẩn trương, những việc này đều là việc nhỏ, trả lời không được thì sao đây? Bọn họ có thể đoán là hai chúng ta xuyên không sao?" Dịch Dương hơi nghiêng đầu, nhìn cô. "So với chuyện ấy, anh càng thích cách ăn mặc của em đêm nay... Đây có coi như là trang điểm tỉ mỉ để ra mắt không?"

Thương Lâm đêm nay mặc một cái váy màu hồng cánh sen lộ vai, tôn lên dáng người thanh thoát. Trên chiếc cổ trắng ngần đeo vòng cổ pha lê, cùng với trang điểm tinh tế của cô hòa vào nhau, hiện lên vẻ động lòng người. Tầm mắt Dịch Dương dừng lại ở đôi môi anh đào phúng phính của cô, có chút không dời được.

https://thuviensach.vn

Thương Lâm bị anh nhìn đến mức có chút khẩn trương. Cô quen xuề xòa, không có trang sức gì, hôm nay tìm cả buổi mới tìm ra một cái váy và vòng cổ tới cấp cứu, trong lòng không thể không lo lắng.

Anh nhìn như thế này, chẳng lẽ không đẹp?

Hu hu, nhất định là bại bởi Hạ Lan Tích! Quả nhiên kẻ thù lớn nhất chính là bản thân mình, lời của các tiền bối cách mạng quả là không sai, không thể không phục!

"Lại nói tiếp, anh còn chưa khen kiểu tóc của em." Dịch Dương thu hồi tầm mắt, ngắn gọn đánh giá. "Nhìn rất đẹp."

"Hả?"

"Anh cảm thấy em để tóc ngắn đẹp hơn tóc dài." Anh bổ sung. "Cho nên tạm thời đừng để dài quá, như vậy đẹp lắm."

Thương Lâm sờ sờ mái tóc đến bả vai mình, có chút kinh ngạc. Lúc nãy mái tóc này là vấn đề rối rắm nhất tối nay của cô. Cô trời sinh thích tóc ngắn, lúc trước vì theo đuổi Mạc Đình Hiên, chỉ vì nghe được đối phương thích những cô gái có mái tóc dài nên để. Về sau cắt đứt tình cảm liền cắt cả tóc, khôi phục lại hình tượng gọn gàng hoạt bát.

Nhưng cô nhớ rõ trước kia ở có đọc trong sách, nói đại đa số đàn ông đều thích phụ nữ tóc dài. Lúc ở bên Dịch Dương anh cũng hay nghịch mái tóc dài của cô. Cho nên cô còn đang tự hỏi có nên để tóc dài. Phần cứng so ra đã thua kém Hạ Lan Tích, phần mềm như thế nào cũng phải tốt hơn chứ?

Huống chi phụ nữ vì người yêu mà chăm sóc sắc đẹp, cô cũng vui vẻ vì Dịch Dương mà thay đổi điểm ấy.

Nhưng mà anh lại còn nói thích tóc ngắn. Đây có lẽ là người đàn ông đầu tiên thật tình thích tóc ngắn của cô...

https://thuviensach.vn

Ngoài cửa sổ xe, đèn nê ông lóe sang, những tòa nhà cao tầng được bao bọc bởi những bức tường kính thủy tinh bên trong, như trong truyện cổ tích. Đây là cảnh tượng đã quá quen trong quá khứ nhưng bây giờ lại làm cho Thương Lâm cảm thấy hoảng hốt. Có đôi khi cô sẽ cảm thấy lỡ như nhắm mắt lại, mở ra thì sẽ trở về cổ đại. Không có máy tính, không có di động, cô đang khốn khổ với vị trí hoàng hậu, cùng với hoàng đế cùng nhau đối mặt với mọi thử thách sống chết.

"Nghĩ gì vậy?"

Thương Lâm cười cười. "Đang nghĩ có thể trở về thật tốt" Cô nhìn sang Dịch Dương. "Anh còn đang ở bên cạnh em, thật tốt."

Dịch Dương nhìn cô, bỗng nhiên ngoài người qua hôn nhanh lên môi cô một cái. "Như thế này có tốt không?"

"Anh...Tập trung lái xe đi."

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 2: Em Họ

Xe dừng lại trên một con đường, Thương Lâm ngó ra ngoài nhìn một lượt. "Đây là đâu?"

"Bên trong tòa nhà này có một quán ăn nhỏ, ông chủ là người quen của anh. Trước kia mỗi khi được nghỉ phép anh đều đến đây." Dịch Dương nói: "Nhìn bộ dạng em lúc nãy là biết đồ Tây không hợp khẩu vị của em, vậy nếm thử tay nghề của lão Trần đi."

Anh rất ga lăng, mở cửa xe giúp cô. Còn cô thì thích thú nhảy xuống xe. "Bạn của anh à. Được rồi, nể mặt anh vậy."

Dịch Dương bật cười. "Vậy phải cảm ơn em nhiều."

***

Thang máy chạy thẳng lên lầu 13. Thương Lâm khoác cánh tay Dịch Dương, đi vào một căn phòng. Đập vào mắt cô là một gương mặt khôi ngô anh tuấn, thấy bọn cô thì hơi ngạc nhiên, đôi mày rậm nhướng lên. "Dịch Dương? Ông hết bệnh rồi à?"

Dịch Dương nắm tay Thương Lâm. "Xem ra chuyện này đồn khắp nơi rồi, ngay cả ông mà cũng biết."

"Cũng không đến nỗi thế. Mấy ngày trước Thẩm công tử đến ăn cơm còn nói Dịch tứ cũng thật là thảm, ở trong quân đội vào sinh ra tử thì không

https://thuviensach.vn

sao, vừa giải ngũ mấy tháng thì suýt nữa là không còn mạng, chứng tỏ thế sự thật là vô thường."

Đám anh em họ nhà Dịch Dương luôn được xếp thứ tự lớn nhỏ. Dịch Dương thứ tư nên "giang hồ" luôn gọi anh là Dịch tứ, giống như Chu Tuấn là Chu tam công tử vậy. Thương Lâm và Cao Tiểu Thi từng châm chọc biệt danh này, cảm thấy sặc mùi tiểu thuyết.

Dịch Dương hừ lạnh một tiếng. "Khi tôi bị bệnh nằm trên giường, các ông tụm lại một đống nói xấu tôi đúng không? Thẩm Phong chờ đợi bao nhiêu năm nay, cuối cùng coi như là có cơ hội."

Lão Trần đảo mắt sang bên cạnh, thấy Thương Lâm chỉ mỉm cười không nói thì mắt sáng lên. "Đây chính là cô bạn gái thần bí được ông giấu quá kỹ đó đúng không? Ai da, không ngờ gặp được người thực rồi, vinh hạnh vinh hạnh. Tôi họ Trần, cô gọi tôi Lão Trần là được. Xin hỏi phải xưng hô với cô thế nào?"

Cách giới thiệu này khiến Thương Lâm bật cười. "Chào anh. Tôi tên Thương Lâm. Thương trong thương nhân, Lâm trong cam lâm. Là bạn gái của Dịch Dương."

Câu này nghe rất quen. Hình như lúc gặp cô lần đầu ở Ngụy cung, cô cũng giới thiệu với anh như thế.

Dịch Dương lẳng lặng khác vai Thương Lâm, kéo cô về phía sau. "Hiếm khi tôi dẫn bà xã đến ăn cơm, ông mau dốc hết tay nghề của mình ra, đừng để bị mất mặt với em dâu."

"Cái gì mà em dâu. Người ta nhận lời ông chưa!" Lão Trần khinh bỉ. "Đợi lấy hôn thú rồi hãy làm chảnh với tôi."

Dịch Dương lười ý sự với anh ta. "Được rồi, đừng nói nhiều nữa. Bọn tôi đói rồi, mau đi nấu cơm đi!"

https://thuviensach.vn

Lão Trần nhún vai. "Thật không khéo, hôm nay có khách rồi." Quán nhỏ của anh ta mỗi ngày chỉ nấu một bàn. Hôm nay đã có người đến trước bọn Dịch Dương. "Có điều ông cũng biết người này, có muốn ăn chung không?"

Dịch Dương hơi bất ngờ. "Ai vậy?"

"Còn ai nữa, em gái ông đó."

"Em gái tôi?"

Dịch Dương vừa nói xong thì nghe thấy một giọng nói đầy bất mãn. "Lão Trần, anh làm gì vậy? Ai cho anh bán đứng em thế? Người ta còn muốn nghe trộm mà."

Thương Lâm thấy một cô gái từ bên cạnh bước ra, chạy tới trước mặt Dịch Dương ôm chầm lấy anh. "Anh tư, nhớ anh chết đi được! Gặp em có vui không?"

"Vui! Vui đến chết được." Dịch Dương cười.

"Thật quá đáng mà!"Cô gái nhíu mày lườm anh. "Suốt một năm không gặp mà anh lại có thái độ này, thật khiến người ta đau lòng. Em nghe được tin suýt nữa thì anh chết trẻ nên cố tình chạy về đây, thế mà không nói được câu nào cho tử tế."

"Ha ha."

"Được rồi, dù sao bây giờ em cũng không quan tâm tới tình hình của anh nữa." Cô gái cười hì hì nhìn Thương Lâm, giọng ngọt như ướm mật. "Chị tư, chị dâu thân yêu của em, cuối cùng cũng được gặp chị rồi."

Thương Lâm không kịp đề phòng nên đành phải mặc cho cô ôm, hai gương mặt dán vào nhau. "Cách đây không lâu em đang ở Pháp nghiên cứu

https://thuviensach.vn

thực vật, tin tức không nhanh nhạy nên không kịp thời quay về. Nghe nói chuyện tình giữa hai anh chị rất đặc sắc, mau kể cho em nghe với. Từ Bắc Kinh về đây, em đã nghe ít nhất ba bốn phiên bản khác nhau, đầu óc choáng váng rồi."

"Choáng cũng tốt, chứ khi tỉnh táo thì chỉ biết làm phiền mọi người." Dịch Dương tách Thương Lâm và cô bé ra không chút khách sáo. "Lão Trần, xem ra bọn tôi không đi được rồi, làm phiền ông thêm 2 đôi đũa, hôm nay dẫn người yêu đến ăn nhờ cơm của em gái vậy. Dù sao thì nó nhận của tôi biết bao thứ rồi."

Lão Trần cười hì hì rồi đi chuẩn bị, Dịch Dương giải thích với Thương Lâm. "Đây là em họ của anh, họ Dụ, tên là Hiểu Du, là một con nhỏ điên."

"Cô ấy và em ai điên hơn?" Thương Lâm trịnh trọng hỏi.

Dịch Dương trả lời rất khách quan. "Nó điên hơn."

"Vậy cô ấy và Cao Tiểu Thi ai điên hơn?"

Dịch Dương nghĩ ngợi. "Cũng xêm xêm nhau."

"Hiểu rồi!"

Dụ Hiểu Du đã vào phòng ăn, thấy hai người ở đằng sau thì thầm to nhỏ thì không khỏi bất mãn. "Này này, làm phiền hai người suy nghĩ cho tâm trạng của quần chúng một chút được không? Đừng có ngọt ngào ân ái thế."

Dịch Dương ôm Thương Lâm chặt hơn. "Chẳng phải em muốn xem sao? Bây giờ cho em xem thì lại bất mãn?"

Dụ Hiểu Du xụ mặt nhìn bọn họ một lát rồi đột nhiên tươi cười. "Hài lòng... cực hài lòng!" Cô chủ động kéo cái ghế ở đối diện ra. "Chị dâu, đến

https://thuviensach.vn

đây nào, chúng ta tâm sự một lát nha."

Thương Lâm ngồi ở đối diện, cười nói: "Đừng gọi chị là chị dâu, nghe kỳ kỳ sao ấy. Tuổi của chúng ta cách nhau không nhiều, cứ gọi tên là được."

"Em không thích!" Dụ Hiểu Du nghiêm túc nói: "Chị không biết em mong có chị dâu bao nhiêu năm rồi đâu. Bây giờ khó khăn lắm mới có, chị để cho em gọi thêm vài tiếng cho đã ghiền đi mà."

Cô đã nói đến thế, đương nhiên Thương Lâm không thể nói gì hơn. Dụ Hiểu Du thấy thế thì thân mật nắm tay cô. "Chị thật là dịu dàng hiểu ý, không giống như ai đó, lần nào cũng khiến em tức đến nội thương."

Thương Lâm rất hiểu cảm giác ấy. "Chính xác luôn! Miệng của ai đó quá độc, khiến người ta không chịu nổi!"

"Thế sao?" Dịch Dương cười cười. "Sao anh lại thấy gần đây mình khá là... dịu dàng với em nhỉ?"

Ánh mắt anh sâu xa, đầy ẩn ý. Thương Lâm còn chưa kịp hiểu thì Dụ Hiểu Du đã cười phì. "Anh tư, anh thật là lôi thôi. Coi chừng chị dâu giận đấy."

"Xem ta hai người rất hợp nhau." Dịch Dương nói: "Thế trước kia là ai ghen tỵ với nó thế?"

Thấy Dịch Dương nhìn mình, Thương Lâm nghi hoặc. "Em? Khi nào thì em ghen tỵ với cô ấy?"

Dịch Dương nhẹ nhàng nhắc nhở cô. "Cặp bình hoa."

Thương Lâm nhíu mày suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng nhớ ra. Dường như khi họ vừa đến Ngụy Quốc không lâu, có lần Dịch Dương dẫn

https://thuviensach.vn

cô đến tiệm đồ cổ, trong lúc nói chuyện vô tình có nhắc đến chuyện anh từng đấu giá một cặp bình hoa cổ để tặng cho em họ. Khi ấy cô rất ngưỡng mộ, cho nên đã mua một bình hoa tương tự như vậy để bù đắp tiếc nuối.

Thì ra Dụ Hiểu Du chính là cô em họ ấy.

"Chuyện gì chuyện gì? Hai anh chị đang nói gì vậy?" Dụ Hiểu Du tò mò hỏi.

"Không có gì. Chút chuyên xưa mà thôi. Thương Lâm cười. "Thì ra chúng ta có duyên như vậy."

"Hả?"

Thương Lâm chủ động nắm tay cô, cười nịnh nọt. "Nào, em gái, từ nay có thêm chị thương em. Hôm nào em mời chị đến nhà em chơi được không? Chị muốn nhìn bộ sưu tập của em."

Dịch Dương thấy vẻ mặt dày vô sỉ của cô thì lắc dầu bất đắc dĩ. Quả nhiên, cô gái này có thể vì mấy thứ đồ vài trăm năm trước mà hao tổn tâm sức.

Đúng là người khoa lịch sử!

***

Tay nghề của lão Trần đúng là tuyệt vời, thức ăn quả rất ngon. Thương Lâm vốn đang đói nên ăn rất nhiều, đến khi bụng căng tròn. Ăn xong, hai gã đàn ông đứng ngoài cửa sổ tán gẫu, còn cô và Dụ Hiểu Du thì ngồi trên sô pha tám chuyện. Phần lớn là thảo luận kiểu dáng đồ sứ mình thích hay những văn vật đang lưu lạc ở nước ngoài.

"Chị khác hẳn với trong tưởng tượng của em. Có điều thế càng tốt. Chắc chắn anh tư rất thích chị, em thấy anh ấy rất khác với một năm trước."

https://thuviensach.vn

Tự dưng chuyển sang chuyện tình cảm, Thương Lâm phản ứng chậm một nhịp. "Năm ngoái? Trước đây anh ấy thế nào?"

"Anh ấy chuyện gì cũng để trong lòng, người thường sẽ không nhìn thấy gì khác thường đâu. Có điều tình cảm giữa em và anh ấy rất tốt nên biết đôi chút. Trước đây anh ấy... không vui vẻ như bây giờ." Dụ Hiểu Du nhìn cô. "Ở bên chị, anh ấy rất vui vẻ."

Mặt Thương Lâm đỏ ửng lên, cảm thấy rất ngọt ngào. "Thế sao?"

"Vâng. Em kể chị nghe một bí mật nha. Em cứ tưởng anh tư sẽ không bao giờ cưới được vợ đấy!"

"Anh ấy không cưới được vợ? Sao lại thế được?" Tạm thời không nói chuyện gia thế hay khả năng, chỉ khuôn mặt đẹp trai kia thôi là đã làm mê mẩn bao nhiêu cô rồi.

"Là do chị không hiểu đấy thôi. Tuy anh tư đẹp trai, gia thế cũng tốt nhưng với tính cách anh ấy, con gái bình thường làm sao vào được mắt. Cho dù anh ấy có nhìn trúng thì chú cũng..." Cô thở dài. "Phim ân oán hào môn của TVB tuy có hơi vô lý nhưng không phải hoàn toàn không có thật đâu. Những gia tộc lớn rất phức tạp, chị có tưởng tượng được không?"

Thương Lâm gật đầu.

"Quan hệ giữa anh tư và chú rất căng thẳng, nhưng chuyện hôn nhân chắc chắn chú sẽ không mặc kệ anh ấy. Em thấy anh tư cũng có quyết tâm kết hôn với chị, vậy chị đã chuẩn bị tâm lý chưa? Nếu chú uy hiếp chị, làm những chyện rất quá đáng thì chị có... rút lui không?"

Thương Lâm nhìn vẻ mặt thấp thỏm của Dụ Hiểu Du, cuối cùng cũng hiểu tâm trạng của cô ấy. "Em sợ chị không chịu nổi nên rời xa Dịch Dương, sau đó anh ấy sẽ bị đả kích?"

https://thuviensach.vn

Chắc chắn là thế.

Thương Lâm im lặng giây lát rồi mỉm cười. "Yên tâm đi, tình cảm giữa chị và anh ấy đã trải qua những gì chỉ có chị và anh ấy mới hiểu. Quen nhau bao lâu, bọn chị đã cùng trải qua rất nhiều chuyện. Bây giờ không gì có thể làm chị sợ nữa."

Nếu bạn từng cùng một người đàn ông thống trị một đất nước; nếu hai người từng liều mạng chém giết giữa thiên quân vạn mã; nếu vì một quyết định của bạn mà một quốc gia từng dậy sóng, ngập tràn khói lửa thì sau đó, bất cứ khó khăn nào cũng chỉ là bàn đạp cho bạn bước tới.

Tình yêu ảnh hưởng vận mệnh quốc gia? Tình cảm của bọn họ quả thực là như thế.

***

Trên đường về, ở trên xe Dịch Dương hỏi Thương Lâm và Dụ Hiểu Du đã nói gì. Thương Lâm chống cằm, vẻ mặt lơ đãng. "Không có gì, chỉ tám chuyện đồ cổ của cô ấy thôi. Cùng là đồ cổ nhưng vận mệnh lại quá khác nhau. Có những thứ gặp được người biết trân trọng nó, có những thứ chỉ có thể bị chôn vùi trong lòng đất mãi mãi, không thể thấy mặt trời."

Không biết tại sao, Dịch Dương cảm thấy khi Thương Lâm nói "gặp được người biết trân trọng" thì nhìn nhìn mình như đang ám chỉ điều gì.

Anh nghĩ nghĩ rồi hỏi cô. "Ý của em là em rơi vào tay người biết trân trọng em như anh là rất may mắn?"

"Anh gặp được em là rất may mắn!" Thương Lâm phẫn nộ. "Giải thích kiểu gì vậy?"

Dịch Dương nhướng mày. "Anh gặp được em là may mắn? Sao anh không thấy thế nhỉ?"

https://thuviensach.vn

Thương Lâm lườm anh. "Không thấy thì thôi. Lát nữa đừng có gọi cho em đấy. Em không rảnh nói chuyện với anh." Khoảng thời gian này, trước đi đi ngủ anh đều gọi điện thoại cho cô tâm sự khoảng nửa tiếng, rất ngọt ngào.

"Đương nhiên, anh vốn không định lát nữa gọi cho em."

Xe từ từ dừng lại, lúc ấy Thương Lâm mới phát hiện khung cảnh không quen, đây không phải đường về nhà cô, mà là...

"Đây là đâu?" Cô lắp bắp.

Hai tay Dịch Dương đặt trên vô lăng, nhìn sâu vào mắt cô nhưng giọng nói thì hết sức nhẹ nhàng. "Nhà anh."

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 3: Vị Khách Không Mời Mà Tới

Nhà của anh...

Sắc mặt Thương Lâm không đổi, bình tĩnh nhìn Dịch Dương. Dường như anh cũng đang quan sát phản ứng của cô, đôi môi nở nụ cười như có như không, ngón tay thon dài vô thức gõ nhẹ lên tay lái.

"Đến nhà anh... làm gì?"

Dịch Dương nhún nhún vai. "Nếu anh nói là muốn cho em nếm thử tay nghề pha cà phê của anh, em tin không?"

Có quỷ mới tin! Buổi tối đưa bạn gái về nhà uống cà phê, cô cũng không phải là học sinh trung học! Nhưng anh hai à, anh có thể đừng lười thế được không? Làm gì mà ngay cả một cái lý do cũng không muốn phí sức suy nghĩ chứ!

Thấy Thương Lâm trầm mặc, anh lại nói. "Nếu không thì giúp anh xem thử việc trang trí phòng khách có chỗ nào không ổn không, vừa lúc anh cũng định sửa chữa lại phòng ở." Dừng một chút. "Nhất là phòng ngủ."

...Khốn kiếp!

Tay phải để trong túi xách nắm chặt chiếc chìa khóa lạnh lẽo, Thương Lâm nhìn thẳng anh, trên khuôn mặt anh tuấn đó là vẻ tươi cười thoải mái, nhưng trong đáy mắt lại sâu thẳm khác hoàn toàn với vẻ bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Vô cùng chuyên chú.

"Được. Em giúp anh xem nhà." Cô chậm rãi nói, tự mở dây an toàn.

***

Khác với biệt thự ở Loa Hải, đây là nhà của Dịch Dương ở bên ngoài tự mình trang hoàng,. Căn hộ xa hoa nằm ở khu phố trung tâm, trên tầng mười tám, đi xuyên qua phòng khách có cửa sổ sát đất rất lớn có thể nhìn thấy một dãy các ngọn đèn sáng rực rỡ.

Cửa vừa mở ra Thương Lâm đã bị Dịch Dương xoay người đặt người lên cánh của sau lưng. Động tác của anh rất cấp bách, thậm chí không đợi cô cởi giày liền hôn lên môi cô. Thương Lâm tuy đoán được sẽ phát sinh ra chuyện gị nhưng vẫn bị sự nhiệt tình của anh làm kinh ngạc, lưng áp lên cánh cửa lạnh lẽo mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Bàn tay giữ chặt lưng cô, hơi thở giao hòa. Cánh tay cô cũng ôm lấy cổ anh, túi xách rơi 'phịch' xuống đất, nhưng không ai để ý đến.

Được một lúc anh mới buông cô ra, khàn giọng nói. "Lúc gặp nhau ở nhà hàng anh đã muốn hôn em như thế này."

Đêm nay cô dùng loại son màu sắc rất tươi sáng, giờ phút này có dính một chút ở khóe môi anh. Cô nhìn anh cười ha ha. "Chỗ này." Cô lấy tay bôi vào chỗ đó, đem màu đỏ của son bôi lên môi anh. "Anh như thế này trông rất là quyến rũ, ha ha..."

Cô bị anh ôm trong ngực, thân hình mềm mại như không xương dựa lưng lên cửa, khuôn mặt trang điểm xinh đẹp hiếm khi mới được thấy một lần, nụ cười tươi tắn, lời nói thầm thì, dáng vẻ lười biếng, nũng nịu khiến Dịch Dương thấy cổ họng căng thẳng, xoay người liền bế thốc cô lên.

https://thuviensach.vn

"Chờ một chút..." cô đấm nhẹ lên ngực anh. "Em muốn đi tắm rửa một chút, anh cũng đi tắm luôn đi."

Mặc dù ở thế giới bên kia đã trải qua nhiều lần, nhưng đêm nay dù sao cũng là lần đầu tiên đối với cơ thể thật sự của hai người, nên muốn chuẩn bị thật tốt.

Hơn nữa đầu đó ở Ngụy Quốc là say rượu loạn tính, toàn bộ quá trình đều rất mơ hồ, không lưu lại một chút kí ức đẹp đẽ nào, lúc này nhất định phải bù lại nỗi tiếc nuối đó!

Dịch Dương đương nhiên hiểu được tâm trạng của cô. "Được. Nhưng ở đây chỉ có một phòng tắm, em đi tắm trước đi, anh chờ em xong rồi tới lượt anh."

"Ừm..."

***

Phòng tắm được xây ở mặt sau của phòng chứa quần áo, lúc Thương Lâm đi ngang qua cũng tranh thủ xem xét một vòng. Chỗ này rất lớn nhưng quần áo của Dịch Dương thì lại không nhiều lắm, ngay cả một phần năm cũng chưa chiếm hết. Trong đầu suy nghĩ không ngừng, đến khi bước vào phòng tắm cô mới phát hiện bản thân đang bất giác suy nghĩ mua thêm áo quần cho anh, rồi quần áo của mình phải đặt thế nào...

Tháo trang sức ra, đổ nước tẩy trang lên bông thấm, cô hít sâu, thôi thì trước tiên cứ thử nghĩ xerm đêm nay sẽ trôi qua như thế nào đi!

Có thể thấy Dịch Dương là người không để tâm đến vấn đề tận hưởng nơi mình sống, nhưng dù sao cũng là căn hộ cao cấp, lúc trước trang trí nhà chắc chắn là giao cho những chuyên gia làm, cho nên dù anh không dùng đến căn hộ này nhưng mọi vật dụng đều có đủ. Khiến người ta chú ý nhất chính là bồn tắm mát xa lớn kinh khủng. Thương Lâm đứng bên cạnh nhìn

https://thuviensach.vn

chốc lát, cho đến khi mấy phân cảnh không mấy trong sáng hiện lên trong đầu thì cô mới vội vàng ngừng lại.

Vào lúc này thì bỏ qua bồn tắm mát xa lớn đi, sau này có cơ hội cùng nó cũng được.

Rốt cuộc đến khi cô tắm xong, cầm lấy áo ngủ Dịch Dương đưa cho cô, khi chuẩn bị thay mới phát hiện đó là một bộ đồ ngủ của nữ!

Vải tơ lụa trơn mượt, mặt ngoài còn có hoa văn cùng màu rất tinh tế, đơn giản trang nhã, chất liệu mềm mại, vừa nhìn là biết không phải tùy tiện mua đại ở tiệm đồ ngủ.

Người đàn ông này đã trù tính bao lâu cho buổi tối hôm nay? Sao cô lại có cảm giác như bị người ta lừa vậy nhỉ?

Quen biết Dịch Dương lâu như vậy cho đến nay, anh thật đúng là đầy một bụng nham hiểm đen tối. Cô nhớ lại mình trước kia đã đánh giá anh một câu: Tên đàn ông có BGM!

Back Ground Music - mỗi lần xuất hiện như có âm nhạc làm nền, tạo hiệu ứng hoành tráng.

Đúng là khoa trương!

"Được rồi, thấy anh lo nghĩ cho trang phục đêm nay, cô nương đây sẽ cho anh mở rộng tầm mắt." Cô hít sâu, lẩm nhẩm. "Thiên linh linh địa linh linh, biến thân! Biến thân! Biến thân!"

Sau đó mặc áo ngủ vào, vẻ mặt kiên định, hiên ngang lẫm liệt xông pha chiến trường...

Bên ngoài tĩnh lặng, cô lén lút như kẻ trộm ra khỏi phòng quần áo chạy đến phòng ngủ, nhìn ngó xung quanh. "Dịch Dương? Dịch Dương anh

https://thuviensach.vn

ở đâu vậy? Em tắm xong rồi, anh có thể đi..."

"Tắm rồi đấy" ba chữ đó vẫn chưa kịp thốt lên, thì cô thấy một người đàn ông ngồi nghiêm túc trên ghế sô pha.

Aaaaaaaaaa!

Có lầm không vậy! Bác đừng làm cho cháu sợ chứ. Nửa đêm nửa hôm đến thăm con trai là muốn gì vậy trời? Bác làm vậy không phải là đang quấy rầy sự hài hòa của đời sống sinh hoạt vợ chồng sao? Khiến cháu bị bóng ma tâm lý bác có chịu trách nhiệm được không!

"Bác... Chào bác Dịch." Thương Lâm run cầm cập nói. "Cháu không biết bác đến đây, cháu..."

Ánh mắt ông Dịch lãnh đạm đánh giá cô một vòng, Thương Lâm ngay lập tức cảm thấy bộ váy ngủ dài tới gối này cực kì mất thuần phong mỹ tục, hận không thể kéo che phủ toàn bộ từ đầu đến chân, tốt nhất là giống phụ nữ Ả Rập mang luôn khăn che mặt màu đen!

Làm như vậy sẽ không bị nhìn thấy bộ dạng xấu hổ muốn chết của cô.

"Tjương Lâm, em ra nhanh vậy à? Trước kia mỗi lần không phải đều hơn nửa tiếng sao?" Dịch Dương từ ngoài cửa tiến vào, nhìn thấy người trước mắt lập tức dừng bước. "Sao ba lại ở đây?"

Trong tay anh cầm một bó hoa, hoa hồng thơm ngát kiều diễm. Dưới ngọn đèn càng trở nên mơ mộng.

Ông Dịch thản nhiên nói: "Ba tự hỏi sao con không có nhà, thì ra là ra ngoài tìm hoa."

"Ba vào bằng cách nào?" Canh gác cổng ở căn hộ này rất nghiêm ngặt, người ngoài bình thường không thể vào.

https://thuviensach.vn

"Trước đó lúc con hôn mê bất tỉnh ba đã cho người đến đây lấy một vài thứ đồ, bảo vệ biết ba là ai, đương nhiên sẽ cho ba vào."

Dịch Dương vuốt vuốt ngón tay, quyết định ngày mai phải tìm bảo vệ nói chuyện.

"Thật ngại quá, xem ra ba đã quấy rầy buổi tối tốt đẹp của hai người." Ông Dịch nói xong lời xin lỗi, nhưng vẻ mặt lại không có chút gì là cảm thấy có lỗi. "Nhưng cho dù con là con của ba thì ba vẫn phải nói một câu. Con chọn loại hoa này quá bình thường, lấy cái này đi lừa phụ nữ cùng nhau qua đêm có vẻ sơ sài quá đấy."

"Tôi đâu có kinh nghiệm phong phú giống ba, nào biết tặng hoa gì là tốt nhất." Giọng điệu mỉa mai, anh đi đến cạnh Thương Lâm đang cực kì mất tự nhiên. "Trong phòng ngủ có mấy sấy, em mau đi sấy tóc cho khô đi, tránh bị cảm."

Thương Lâm như được đại xá. "Em biết rồi!"

Thấy cô rời đi cứ như đang chạy trốn, lúc này Dịch Dương mới ngồi xuống sô pha đối diện với ông Dịch, thuận tay đặt bó hoa hồng ở bên cạnh lên. "Ba có chuyện gì thì nói đi, đừng làm phiền tôi nghiên cứu cách chung sống với phụ nữ."

Ông Dịch cười, à một tiếng. "Con thật sự quyết định kết hôn với cô ta?"

"Tôi cho rằng trong thời gian qua đã thể hiện rất rõ ràng, sao ba còn có thể hỏi vấn đề này?" Dịch Dương nói. "Ba thấy tình cảnh hôm nay mà vẫn đinh ninh là tôi chọn Thương Lâm là vì muốn đối nghịch với ba sao?" Anh thản nhiên tựa lưng dựa vào ghế sô pha. "Ba biết đấy, con người tôi vốn thích sạch sẽ, mà ba... Còn không quan trọng đến mức khiến tôi phải hi sinh chính mình đi đóng kịch với phụ nữ."

https://thuviensach.vn

Ông Dịch trầm mặc một lát. "Chuyện con và cô ta bắt đầu từ khi nào."

Trong đầu Dịch Dương liền nhớ lại khoảng thời gian cứu Thương Lâm trước đó. "Bốn năm trước, tôi ở nhà nghỉ phép, vô tình cứu được cô ấy, sau này lại quen nhau."

"Ba đã hỏi Chu Tuấn, nó không biết chuyện của con với Thương Lâm. Thời gian lâu như vậy,con chưa kể với một ai sao?"

"Thật ra tôi cũng định kể ra, nhưng ba lại là người nhiều thủ đoạn, bản lĩnh hơn người, tôi sợ vào lúc tôi không có mặt ba lại ngáng chân gì đó, gạt một cái." Dịch Dương nói. "Bây giờ mọi chuyện tốt rồi, nhờ phước của ba mà tôi không cần về căn cứ nữa, nói chung là cưới vợ sinh con, muốn làm gì thì làm."

"Dịch Dương..."

"Tôi biết, ba muốn tôi cưới con gái lớn của nhà họ Diệp. Nhưng ba phải nghĩ cho kĩ đi, ở trên thương trường nhà họ Diệp không bằng nhà chúng ta, nhưng ông Diệp năm xưa vào sinh ra tử với người đó, trong nhà cũng không ít con cháu bước chân làm việc trong giới chính trị. Một gia đình như vậy, làm sao đồng ý đem con con gái gả cho một người đàn ông đã có người yêu thích? Huống chi tôi còn nghe nói con gái lớn của nhà họ Diệp là huyết mạch duy nhất của con gái cưng của ông Diệp sinh ra, đã thất lạc nhiều năm, vất vả mới tìm lại được, vô cùng cưng chiều. Nếu tôi gây ra chuyện gì đến cô ta, chỉ sợ quan hệ duy trì nhiều năm của hai nhà sẽ bị chặt đứt hoàn toàn mất?"

Ông Dịch thở dài. "Con đang uy hiếp ba sao?"

"Tôi chỉ đang nói thật với ba." Vẻ mặt Dịch Dương bình tĩnh. "Trước đó tôi thật sự đã nói rõ với ba. Ý định của tôi vẫn trước sau như một, bây giờ quan trọng chính là suy nghĩ của ba."

https://thuviensach.vn

Bên trong phòng ngủ, Thương Lâm dựng đứng lỗ tai dán lên trên cửa cố gắng nắm bắt câu chuyện ở bên ngoài, nhưng mà cách âm của phòng này tốt quá, có cố lắm cũng chỉ nghe được rơi rớt vài từ, gì mà "Cưới gả", "Uy hiếp"...

Gì vậy trời! Lời nguyền phim thần tượng quả nhiên là không buông tha cho anh mà, ông Dịch thật sự là đến để chia rẽ đôi uyên ương! Đừng nói sắp có một vị hôn thê xuất thân cao quý, dung mạo như hoa nha!

Suy nghĩ của cô cứ thế mà xáo xào liên tục, thật vất vả mới nghe được tiếng mở nên đóng cửa, lập tức lao ra. "Thế nào, thế nào rồi? Hai người nói gì vậy?"

"Không có gì, chỉ nói lại mấy chuyện đã nói trước đó thôi, chỉ là bầu không khí nói chuyện hôm nay không được tốt thôi." Dịch Dương vuốt vuốt tóc cô. "Sao vẫn còn ướt thế này, em không sấy tóc hả?"

Tình hình bên ngoài như thế, cô nào có lòng dạ đi sấy tóc.

Dịch Dương bất đắc dĩ lắc đầu, kéo cô vào phòng ngủ, sau khi bắt cô ngồi lên giường liền lấy máy sấy giúp cô sấy tóc. "Đã nói là cẩn thận kẻo bị cảm. Rõ ràng là ngã từ trên lầu xuống người bị thương nặng hơn là anh, sao anh cứ có cảm giác toàn bộ di chứng đều chạy lên người em vậy?"

"Hai người vừa nói chuyện gì? Có liên quan đến em không?"

"Ừm." Tay anh cầm lấy tóc của cô. "Anh muốn kết hôn với em, ông ấy không đồng ý cho nên xảy ra tranh chấp. Nhưng em yên tâm, anh sẽ khiến ông ấy phải đồng ý."

"Ba anh... có vẻ không thích em?"

"Ngay cả anh ông ấy còn không thích, thì làm sao thích em được? Cũng may ông ấy thích cũng không có tác dụng gì. Nói chung là chúng ta

https://thuviensach.vn

nghĩ thoáng đi là được."

"Nói vậy không được, nếu em ở bên anh, sau này thời gian tiếp xúc với ông ấy sẽ nhiều hơn. Giống như tối hôm nay vậy..."

"Anh cam đoan với em sẽ không bao giờ xảy ra tình huống như tối nay nữa." Dịch Dương cắt ngang lời cô. "Về sau anh sẽ không để ông ấy tùy ý xuất hiện trước mặt em, cho dù muốn gặp mặt thì cũng sẽ trong tình huống em đã chuẩn bị. Em yên tâm."

Lời nói mạnh mẽ có một chút thân mật, khiến trong lòng Thương Lâm rất ấm áp, sự căng thẳng do ông Dịch đến bị đánh tan hơn một nửa. "Ừm, em biết rồi."

Sấy tóc cho cô, Dịch Dương hơi hơi khom người, chỉnh sức gió của chiếc máy trên tay cho nhẹ lại, sấy tóc cho cô.

"Bộ dạng em thế này..." Tẩy đi lớp trang điểm kĩ càng, để lộ ra cô gái với làn da trắng mịn, sạch sẽ, đôi môi xinh xắn không hề nhợt nhạt mà mang sắc màu đỏ thắm, là màu sắc vốn dĩ, có chút mềm mại, hồng nhuận. vẻ ngoài không chút phấn son của cô, so với trước kia thật sự là hai người khác nhau.

"Sau này em đừng trang điểm đậm như vẽ tranh làm gì, em như vầy thôi cũng rất xinh rồi."

"Ơ?"

Làn gió ấm áp thổi mái tóc ngắn cô bay bay, anh ôm trọn nâng hai má cô lên, trao một nụ hôn thật sâu. "Anh nói, là anh thích em như bây giờ. Chỉ cần là em, anh đều thích, cho nên em không cần phải so sánh mình với người khác."

https://thuviensach.vn

Giọng điệu mơ hồ, bên trong con ngươi đen láy cho thấy sự cảm thông, hiểu rõ thậm chí còn có chút buồn cười, bất đắc dĩ.

Thì ra sự thấp thỏm lo lắng của cô anh đều hiểu cả. trong lòng anh hiểu được nhưng không nói rõ ra, cho đến giờ mới dùng cách này nói với cô.

Thương Lâm nhất thời cảm động, đầu óc rối tinh rối mù, cảm thân số mình quả là hời to rồi, cô thế mà lại có thể nhặt được ông chồng là một người đàn ông thượng hạng như vậy!

Người đàn ông thượng hạng tắt máy sấy, chậm rãi đem cất vào trong ngăn kéo. "Hơn nữa cho dù em có trang điểm thì so với Hạ Lan Tích vẫn còn kém xa. Cho nên em vẫn thôi đi là hơn."

Thương Lâm: "Anh là kẻ đáng ghét!"

Dịch Dương giữ lấy nắm tay cô đánh tới, cười nói: "Anh có chuyện này muốn nói với em!"

"Không nghe!"

"Tuần sau là sinh nhật một người bà của anh, anh phải đi dự tiệc sinh nhật này."

"Cho nên?"

"Cho nên em có đồng ý đi cùng anh không, để các bậc trưởng bối, người thân anh biết mặt em..."

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 4: Tiệc Tối

Đôi giày cao gót bước lên thảm cỏ xanh ngắt, có thể thấy những ngón chân trắng ngọc, tròn đầy. Hướng lên trên là đôi chân thẳng tắp, thấp thoáng bên dưới làn váy của bộ lễ phục. Ngón tay thon dài của cô gái nắm chặt lấy chiếc xắc tay bằng ngọc trai, có chút quá sức.

Đây là biểu hiện của sự căng thẳng.

Quả thật bây giờ Thương Lâm rất căng thẳng.

Bốn phía đứng đầy những người cô không biết, áo váy lụa là, dạ tiệc linh đình, thỉnh thoảng có những câu nói cười đùa lọt vào tai cô, có cảm giác hết sức xa lạ.

Bầu trời đêm Bắc Kinh đến một vì sao cũng không có, cô đứng ở một góc vườn hoa, chậm rãi thưởng thức hết sâm banh trong ly.

Tên Dịch Dương khốn kiếp này! Đưa cô tới dự tiệc sinh nhật, vừa vào cửa đã kéo cô sang một bên, nói có chuyện cần phải xử lí. Bây giờ ở đây đến một người cô cũng không quen biết, chỉ có thể ngơ ngác đứng ở chỗ này.

Chu Tuấn ở đâu? Hiểu Du ở đâu? Làm ơn xuất hiện một người cứu vớt cô ra khỏi tình cảnh rối rắm không người hỏi chuyện này với!

"Thương Lâm?"

https://thuviensach.vn

Mắt giật giật, Thương Lâm nghi ngờ bản thân nghe nhầm. Không phải chứ, thật sự có người biết cô sao? Tìm hết đám bạn của cô, chắc không có một người có bản lĩnh bước vào được những bữa tiệc như thế này đâu.

"Thương Lâm, thật sự là cậu à? Sao cậu lại có thể ở chỗ này?" Cô gái đó bước những bước chân trên đôi giày cao gót tiến về phía cô, vẻ mặt kinh ngạc.

Thương Lâm nuốt nước bọt. "Tô Bắc Bắc?"

"Là mình. Đã lâu không gặp."

Gì vậy trời, sao lại là cô ta! Gặp mặt cô ta, chi bằng không có người đến hỏi chuyện còn tốt hơn!

Tô Bắc Bắc là bạn gái trước đây của Mạc Đình Hiên, người mà Thương Lâm tự cho là tình địch trong một thời gian dài, khởi nguồn của cơn ác mộng.

"Cậu còn chưa trả lời câu hỏi của mình, cậu ở đây làm gì vậy?" Tô Bắc Bắc nói. "Nhìn cách ăn mặc của cậu, cũng không giống như là đến giúp đỡ..."

Thương Lâm cúi đầu nhìn bộ lễ phục của mình, thầm nghĩ rằng có lẽ trang phục của cô quá trang trọng, khiến Tô Bắc Bắc không xác định được. Dựa theo kinh nghiệm trước đây, chắc chắc cô ta đang nghĩ cô đang làm phục vụ...

"À, mình cùng bạn đến đây tham gia bữa tiệc." Cô mỉm cười, vẻ mặt tự nhiên.

"Bạn?" Tô Bắc Bắc nhíu mày. "Bạn trai?"

"Ừ."

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Tô Bắc Bắc thay đổi, lập tức nở nụ cười. "Không ngờ cậu đã có bạn trai, thật sự là tốt quá. Mình còn tưởng rằng cậu chỉ vẫn đang treo mình bên cái cây là Đình Hiên chứ!"

Hai cô gái đi cùng Tô Bắc Bắc nghe vậy cũng tò mò hỏi. "Đình Hiên? Cô ấy quen biết thiếu gia của tập đoàn Mạc Thị à?"

"Không chỉ là quen biết đâu, cô ấy chính là một cây si của Đình Hiên đấy, đến cả mình còn cảm động nữa là." Tô Bắc Bắc thở dài một tiếng. "Chỉ tiếc khi đó trong lòng Đình Hiên chỉ có mình, không còn cách nào khác chỉ có thể thật lòng nói lời xin lỗi với cô ấy."

Hai cô gái liếc nhìn nhau, ánh mắt nhìn Thương Lâm trở nên phức tạp. "Thì ra là như vậy..."

"Không biết phải xưng hô với cô bạn này như thế nào?"

Tầm mắt Thương Lâm quét qua bốn phía, thuận miệng đáp: "Thương Lâm."

"Thì ra là cô Thương." Cô gái đó mỉm cười. "Không biết cô Thương đây là thiên kim nhà ai? Tham gia bữa tiệc mừng thọ của bà Từ

chắc xuất thân cũng rất không tầm thường."

Thương Lâm liếc mắt cười cười một cái với Tô Bắc Bắc, chậm rãi nói. "Tôi không phải là thiên kim nhà nào cả, chỉ đi theo bạn xem náo nhiệt thôi."

"A?" Cô gái đó rõ ràng đã đoán được đáp án, lại còn giả vờ làm bộ kinh ngạc. "Vậy xem ra bạn của cô Thương cũng rất có bản lĩnh, có thể tùy tiện mang cô đến những nơi như thế này."

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy, nghe nói tiệc mừng đêm nay không có thiệp mời thì ngay cả cửa chính còn vào không được, xem ra lai lịch bạn của cô Thương đây cũng không phải nhỏ gì."

Thiệp mời? Dịch Dương cũng không có thiệp mời, người ta chỉ nhìn mặt là xong.

"Không nghĩ rằng Thương Lâm cậu có thể tìm được một chốn dừng chân tốt như vậy, trong lòng mình cũng được an ủi ít nhiều." Vẻ mặt Tô Bắc Bắc thành khẩn, "Trước kia nhìn cậu vì Đình Hiên khổ sở đau lòng, thật sự khiến mình áy náy muốn chết."

"Bắc Bắc tính tốt, bạn trai của cậu lúc đó là người cô Thương đây thích, vậy mà cậu cũng không hề câu nệ..."

"Đúng rồi đấy, không biết sao cậu lại tốt như vậy." Họ nhìn Thương Lâm với vẻ hết cách. "Tuy không có được thiếu gia của Mạc Thị, nhưng tốt xấu gì cũng tìm được một người có năng lực, cô Thương nhớ phải nắm giữ cho chắc nhé. Có điều thân phận của hai người cách xa nhau, có lẽ cuối cũng vẫn không có kết quả, thừa lúc còn ở bên nhau thì nhớ phải lợi dụng cho tốt."

Thương Lâm nhìn ba người phụ nữ kẻ tung người hứng, mỉa mai châm chọc, trong lòng không khỏi tức giận.

Cái cô Tô Bắc Bắc này thật biết diễn trò, bản thân cô năm đó đã bị cô ta lừa. Nhớ lại khi đó mặt ngoài cô ta rất ngây thơ, trong sáng, khiến cô vừa không dám biểu lộ quá rõ ràng tình cảm của mình với Mạc Đình Hiên, vừa cực kì áy náy, cứ thấy bản thân như là đang nhòm ngó đến bạn trai của người khác.

Cho đến khi về sau có một lần đôi người yêu họ cãi nhau, Mạc Đình Hiên không biết thế nào lại lên cơn điên rủ cô đi uống rượu. Cô vốn định không đi, nhưng anh ta lại lái xe đến dưới lầu nhà cô hét lớn, không còn

https://thuviensach.vn

cách nào khác đành phải đi. Hai người ngồi trên sân thể dục của trường đem theo bia uống, đến khi anh ta đã uống say, lại đi ôm cô, không tỉnh táo nói. "Thương Lâm, sao em lại dễ thương như vậy? Nếu người ở bên cạnh anh là em thì nhất định anh sẽ không nỡ chia tay..."

Cô bị những lời thổ lộ bất ngờ này khiến cho như nằm mơ, nhưng trực giác cho biết quả thật là anh ta đã đã uống say rồi. Cô thật sự rất thích anh ta, nhưng đối với thân phận là người thứ ba cô chả mong muốn gì, nếu không cô cũng không giấu kín, để nghẹn ứ trong lòng không thổ lộ.

Đang định tìm những lời để nói cho phù hợp, chợt thấy Tô Bắc Bắc từ xa đi tới, giày cao gót giẫm lên mặt cỏ không hề phát ra tiếng động. Ánh mắt cô ta không hề hòa nhã, thân thiết mà là cái nhìn lạnh buốt, đầy châm chọc.

Mạc Đình Hiên say ngã sang một bên, cô ta tiến lại gần nhưng việc đầu tiên làm không phải là dìu Mạc Đình Hiên, ngược lại ngồi xổm xuống, đối mặt với Thương Lâm nói: "Đừng mơ mộng hão huyền. Sao cô không tự nhìn lại thân phận của mình là gì, cô nghĩ cô có thể đẩy tôi sang một bên để trở thành thiếu phu nhân của Mạc Thị được sao? Cô nằm mơ đi!"

Cô trợn tròn mắt há hốc mồm, gần như nghi ngờ bản thân uống quá nhiều rượu nên xuất hiện ảo giác.

"Ngay từ lần gặp mặt đầu tiên tôi đã nhìn thấu ý đồ của cô rồi, anh mắt đó thật buồn nôn. Tôi khuyên cô nếu không muốn chút danh dự còn sót lại tan biến thì lo mà giữ mình, đừng có xuất hiện trước mặt Đình Hiên, nếu không tôi cam đoan sẽ khiến cô phải hối hận."

Cô lúc đó mới hiểu được, con thỏ trắng không phải là thỏ trắng mà chính là con ong đầy nọc độc.

Chuyện này là nguyên do cô cắt đứt tình cảm với Mạc Đình Hiên. Tuy cô tự hỏi bản thân chưa làm qua những việc như chen chân vào chuyện tình

https://thuviensach.vn

cảm của người khác, nhưng tình yêu đơn phương như thế này vẫn rất nguy hiểm, huống hồ biểu hiện Mạc Đình Hiên đêm đó cũng khiến cô có chút thất vọng.

Nếu anh ta yêu Tô Bắc Bắc, không nên nói những lời mập mờ như thế với cô. Hai người họ lúc đó vẫn chưa chia tay!

Cô cứ như vậy dứt ra khỏi tình bạn với bọn họ, bắt đầu thời kì chữa thương dài hạn.

Cô có chút buồn cười, không phải chỉ là thầm mến bạn trai của cô ta thôi sao, cô cũng đâu có ra tay đâu! Về phần Tô Bắc Bắc sao lại hận cô như vậy? Chuyện đã qua lâu vậy mà vẫn không buông tha cho cô.

"Nếu không phải đã biết chuyện hai người chia tay, tôi còn tưởng cậu vẫn ở bên Đình Hiên đấy." Thương Lâm mỉm cười. "Cậu quan tâm đến anh ấy như vậy, có vẻ không giống với thái độ của bạn gái cũ."

Vẻ mặt Tô Bắc Bắc cứng đờ.

"Nếu đã luyến tiếc như vậy, sao lúc trước còn chia tay với Đình Hiên? À, tôi nhớ ra rồi, là Đình Hiên nói lời chia tay, cậu không vui thì cũng không còn cách nào khác." Cô giơ ly rượu trên tay lên. "Vậy xem ra hai chúng ta thật đúng là cùng bệnh. Nào hãy cùng nhau cố gắng."

Sắc mặt Tô Bắc Bắc càng khó coi. "Ai cùng bệnh với cô! Loại phụ nữ chỉ muốn trèo cao như cô, thật đúng là mặt dày, không biết xấu hổ..."

"Trèo cao? Cô nói tôi hay là đang nói chính mình vậy?" Mặt Thương Lâm không đổi sắc. "Về nguyên nhân cô với Mạc Đình Hiên chia tay tôi cũng nghe không ít các phiên bản, cô thật sự muốn cùng tôi nói mấy chuyện đó ở đây sao?"

https://thuviensach.vn

Nhà Tô Bắc Bắc cũng có chút cơ nghiệp, nhưng so với Mạc Đình Hiên vẫn còn kém xa. Sau khi hai người đó chia tay cô cũng vô tình nghe được chút tin tức, có vẻ Tô Bắc Bắc ở bên Mạc Đình Hiên cũng có mục đích không tốt lành gì, điều này cũng chính là nguyên nhân Mạc Đình Hiên chia tay với cô ta.

Tô Bắc Bắc cứng miệng không nói lại được, thật sự không dám liều lĩnh làm nháo loạn ở chốn này, tiến không được mà lùi cũng không xong, có chút xấu hổ.

"Bắc Bắc, mọi người đang nói chuyện gì vậy?"

Một giọng nam ôn hòa truyền đến, Thương Lâm quay lại nhìn, đã thấy một đôi trai gái đang sóng vai bước đến. Người đàn ông đó chắc là bạn trai mới của Tô Bắc Bắc, anh ta mỉm cười với cô ta. "Giới thiệu với em một chút, đây là cô Dụ, là cháu gái ruột của bà Từ."

Trong lòng Tô Bắc Bắc mừng thầm. Bà Từ chính là cô ruột của ông Dịch, đêm nay cô ta quấn quít lấy bạn trai chính là muốn đến dự bữa tiệc này và làm quen với người của nhà họ Dịch, mở rộng quan hệ của bản thân. Vừa rồi bị Thương Lâm làm cho tức giận suýt nữa là quên mục đích chính, bây giờ ngàn vạn lần phải giữ cho chặt cơ hội.

Cô ta còn chưa kịp nói, cô Dụ dung mạo xinh đẹp, khí chất trong sáng đã mở miệng, nói với Thương Lâm. "Thương Lâm, thì ra chị ở chỗ này! Vừa nãy bà nội còn hỏi chị ở đâu, muốn gặp chị. Bọn em tìm chị khắp nơi mà không thấy, thì ra là chị trốn ở chỗ này!"

Bà nội của cô Dụ? Đó không phải là bà Từ sao? Tô Bắc Bắc cùng với hai cô bạn gái đứng sau đều cứng người. Mười phút trước các cô có ý muốn gặp mặt bà Từ để kính rượu lại bị ngăn ở ngoài cửa, đảo mắt một cái bà Từ thế nào lại bảo cháu gái ruột đích thân đi tìm một kẻ vô danh tiểu tốt như

https://thuviensach.vn

Thương Lâm? Hơn nữa nghe cách nói của hai người, rõ ràng là có quen biết nhau!

Thương Lâm để Dụ Hiểu Du tùy ý cầm tay cô, toàn bộ chú ý đều đặt vào câu nói của cô nàng. "Bà nội em muốn gặp mình?"

"Đúng vậy!"

Nhẹ mím môi, Thương Lâm tự cổ vũ bản thân. "Vậy chúng ta mau đi thôi, đừng để bà chờ lâu."

Dụ Hiểu Du cười gật đầu, định kéo cô đi. Người đàn ông bên cạnh tỏ vẻ không vui, cánh tay chặn ngang không cho đi. "Không nể mặt anh hai phải không? Anh đang giới thiệu bạn gái anh với em đấy."

Dụ Hiểu Du liếc mắt nhìn Tô Bắc Bắc một cái, chỉ thấy vẻ mặt đối phương có vẻ kì lạ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bàn tay đang nắm của cô với Thương Lâm, trong lòng cười lạnh một tiếng. Cô cười hì hì nói với người đàn ông kia.

"Anh hai Cố đừng quậy nữa! Nếu phải giới thiệu từng cô bạn gái của anh cho em thì biết khi nào mới xong? Việc này có lẽ mất những một tháng ấy chứ? Nếu anh thương đứa em gái này thì ít giao cho em mấy cái nhiệm vụ như thế này đi. Nếu được vậy, thì như đã nói, sau này khi anh kết hôn, em nhất định sẽ dành nguyên một tháng rảnh rỗi đi theo làm tùy tùng hầu hạ chị dâu, tuyệt đối chu đáo. Còn mấy loại hoa cỏ như thế này thì..."

Ánh mắt khinh thường đảo qua Tô Bắc Bắc, trong giọng nói ngập tràn sự chế giễu. "Thôi đi."

Sắc mặt Tô Bắc Bắc vốn đã khó coi, nghe lời nói của Dụ Hiểu Du thì càng trở nên trắng bệch, cứ như bị trét một lớp vôi xấu xí lên mặt.

---

https://thuviensach.vn

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 5: Cầu Hôn

"Vừa rồi em... có vẻ hơi quá rồi đấy!" Sau khi đi ra đến vườn hoa, Thương Lâm cười nói. "Em ghét cô ta lắm à?"

"Em không biết cô ta là ai thì sao có thể ghét bỏ gì được?" Vẻ mặt Dụ Hiểu Du khinh thường. "Nếu không phải cô ta xúc phạm đến chị thì đến cả nói em cũng lười nữa là, chứ nói gì đến làm tổn thương đến cô ta." Dụ Hiểu Du vỗ vỗ vai cô. "Cho nên cô ta phải tự thấy may mắn khi được nói chuyện với bổn tiểu em đây."

Thương Lâm cốc nhẹ lên đầu Dụ Hiểu Du. "Bây giờ chị mới tin em là em gái Dịch Dương, đúng là không khác chút nào mà!"

"Quá khen quá khen, so với chồng chị em vẫn còn kém xa!"

Hai người cười đùa nói giỡn, bất giác đã đến trước cửa một căn phòng ở lầu hai. Một người phụ nữ trung niên xinh đẹp, tao nhã đứng trước cửa, nhìn thấy hai cô liền tiến lại chào đón. "Hiểu Du, vị này là cô Thương phải không?"

"Dạ, cháu đưa cô ấy đến gặp bà nội." Nói xong cô định đẩy cửa tiến vào.

"Bà đang ở trong tiếp khách, tôi ra ngoài này là để nói với hai người một tiếng, đứng ngoài này chờ một lát, khoan vào."

https://thuviensach.vn

"Khách của bà nội? Là ai vậy?"

"Gần đây công ty có hợp tác làm ăn với vài người trẻ tuổi, hôm nay họ cũng có tới tham gia tiệc mừng thọ."

Đang nói chuyện, cửa phòng bất ngờ bị đẩy ra, một người đàn ông cao lớn, khí chất xuất chúng đi ra. Từ góc độ nhìn của Thương Lâm, chỉ cảm thấy anh ta rất anh tuấn, hàng lông mày đậm, mũi cao thẳng, bờ môi mỏng mím chặt thành một đường, có chút nghiêm nghị.

Thương Lâm không thể nói không quen người này.

"Anh Mạc, đã bàn bạc xong chuyện với bà Từ rồi à?"

Mạc Đình Hiên gật đầu, tầm mắt liếc qua người bên cạnh, đột nhiên cứng người. "Thương Lâm? Em..."

"Anh Mạc, đã lâu không gặp." Thương Lâm mỉm cười lên tiếng gọi, ngữ điệu khiêm nhường, xa cách.

"Ơ? Hai người biết nhau sao?" Hiểu Du tò mò hỏi.

Thương Lâm gật đầu. "Thời đại học chị và anh Mạc đây là bạn nhau, nhưng hai năm nay không thường xuyên liên lạc. Anh Mạc vẫn khỏe chứ?"

Mạc Đình Hiên không ngờ lại gặp Thương Lâm ở chỗ này, vì quá kinh ngạc nên phản ứng có chút trì trệ. "À, tôi vẫn khỏe. Còn em thế nào?"

"Tôi cũng rất khỏe."

"Được rồi, để sau này hẳn ôn lại chuyện cũ, giờ em dẫn chị đi gặp bà nội trước đã." Dụ Hiểu Du từ phía sau đẩy đẩy vai Thương Lâm, mỉm cười nói.

https://thuviensach.vn

"Cô Dụ." Bỗng Mạc Đình Hiên cất tiếng nói. "Thương Lâm... Sao lại muốn gặp bà Từ?"

Anh ta hỏi có chút đường đột, Dụ Hiểu Du trợn tròn mắt. "Đương nhiên là vì bà nội tôi muốn gặp chị ấy."

Nói cứ như không nói.

Trong phòng có tiếng nói chuyện, Thương Lâm không muốn dây dưa thêm, vội kéo nhẹ tay Hiểu Du. "Được rồi, chúng ta mau vào thôi!"

"Dạ vâng, thưa chị dâu!"

Cửa phòng trước mắt khép lại, Mạc Đình Hiên thấy cánh cửa màu vàng đóng lại, cảm thấy có chút rối loạn.

Vừa nãy Dụ Hiểu Du gọi Thương Lâm là gì? Chị dâu?

Từ khi nào Thương Lâm lại có quan hệ với nhà họ Từ? Chẳng lẽ bây giờ cô đang qua lại với cháu trai của bà Từ?

***

"Cháu chính là Thương Lâm?"

Bà lão trước mặt đoan trang, cao quý, nhìn vẻ ngoài tuyệt đối không quá năm mươi tuổi, nhưng rõ ràng hôm nay là tiệc mừng thọ sáu mươi hai tuổi của bà.

Bà Từ tên là Dịch Mân, Thương Lâm có xem trên tạp chí tin tức về bà, biết bà khi còn trẻ là một người đẹp nổi tiếng một thời, chuyện tình cũng đa đoan, đã trải qua ba cuộc hôn nhân. Ông Từ bây giờ là người chồng thứ tư của bà. Đây cũng là nguyên nhân tại sao Dụ Hiểu Du là cháu nội của bà mà không họ Từ, lại mang họ Dụ. Vì ông Dụ, cha của Dụ Hiểu Du là con trai của bà và người chồng đầu tiên.

https://thuviensach.vn

Quả là một phụ nữ kỳ lạ...

"Dạ vâng, cháu là Thương Lâm, cháu chào bà."

"Mời cô Thương ngồi." Dịch Mân mỉm cười, sóng nước dập dềnh trong đôi mắt phượng xinh đẹp.

Thương Lâm ngồi xuống ghế ở đối diện, hai tay lịch sự đặt trên đầu gối, có chút giống học sinh tiểu học. Dịch Mân thấy vậy cười bảo, "Cháu đừng căng thẳng, bà già này không giống với ba của Dịch Dương, sẽ không gây khó dễ cháu đâu."

Lời nói của bà để lộ lập trường đứng về phía Thương Lâm với Dịch Dương, nhưng Thương Lâm cũng không mấy ngạc nhiên. Nếu bà không đồng ý mối quan hệ của cô và Dịch Dương thì anh cũng sẽ không để hai người gặp nhau khi không có mặt anh.

Dù đã biết rõ việc này nhưng cô vẫn căng thẳng. Nói gì thì cô cũng là đang gặp bậc trưởng bối...

"Dạo trước bà ở nước ngoài nên không biết cụ thể mọi chuyện, đến khi về đây mới biết được. Cháu trai bà trước giờ tính tình lãnh đạm, thế mà lại gây ra chuyện lớn như vậy. Hai đứa thật sự đã ngã từ trên lầu bốn xuống? Nó đã ôm cháu?"

Nói đúng ra, là cô kéo anh theo.

"Dạ..."

"Gì vậy hả? You jump, I jump? Hai đứa thật lãng mạn ghê." Dịch Mân buồn cười.

Thương Lâm nhớ lại một câu nói, đây là phương pháp câu soái ca mới của năm nay, kéo anh ta cùng nhau nhảy lầu...

https://thuviensach.vn

"A, còn có chuyện ở biệt thự Loa Hải nữa. Chết đi sống lại, sự việc cứ như trong phim."

"Để bà phải chê cười rồi, thật ra tụi cháu cũng không muốn làm như vậy. Nhưng chẳng hiểu tại sao sự tình lại chuyển biến thành như vậy..." Thương Lâm ngượng ngùng. "Chắc bạn bè Dịch Dương đều đang bàn tán xôn xao chuyện này? Kì thật không chỉ bọn họ, mà ngay cả bạn cháu cũng quấn lấy cháu hỏi han không ngừng, khiến ngay cả cháu cũng không biết đâu là sự thật."

Chỉ có thế mà các người đã thấy giống trong phim rồi sao? Vậy bọn cô cùng nhau xuyên không thì phải nói thế nào đây? Hơn nữa hiện nay nhà nước cấm quay phim xuyên không, xem ra chỉ có thể im lặng.

"Bà rất hứng thú với chuyện tình của hai đứa, hôm nay thời gian có hạn, nói chuyện không được tiện, nhưng mấy ngày nữa bà cho người đi đón cháu sang, cháu nhớ tới nói chuyện với bà già này đấy, cho ta được nhiều chuyện một bữa, thấy thế nào?" Dịch Mân cười tủm tỉm nói.

Thương Lâm gật đầu thật mạnh. "Dạ, cháu hứa! Khi nào bà muốn gặp cháu thì gọi điện cho cháu là được, cháu nhất định sẽ hầu chuyện với bà!"

Quyết định xong chuyện này, Dịch Mân lại nói: "Tính tình của ba Dịch Dương tuy cố chấp nhưng luôn chịu bó tay trước Dịch Dương, đối với chuyện này cũng vậy. Chuyện ba Dịch Dương cháu không cần lo lắng, qua đêm nay sẽ không còn vấn đề gì nữa."

Thương Lâm không hiểu sao lại là qua đêm nay, nhưng cũng biết là không nên cố hỏi. "Dạ cháu hiểu mà."

"Ôi chao, đã lâu không gặp một cô gái trẻ tràn đầy sức sống, trong người ta bây giờ cảm thấy nhiệt huyết căng đầy."

Cái gì mà "cô gái trẻ tràn đầy sức sống"? Bà cũng thật là!

https://thuviensach.vn

"Bà nội..." Hiểu Du rõ ràng không thể nghe lọt nữa. "Bà đừng trêu Thương Lâm, chị ấy đã rất căng thẳng khi biết phải đi gặp bà đấy!"

"Thật không? Bà đáng sợ vậy à?" Dịch Mân tò mò hỏi. "Bà vẫn cảm thấy mình là một bậc trưởng bối rất thân thiện đấy chứ!"

"Đúng vậy, rất thân thiện." Thương Lâm nói. "Trước lúc gặp mặt cháu đã rất lo lắng, nhưng giờ một chút cũng không có."

Dịch Mân vuốt hai má Thương Lâm. Đôi mắt cô bé trong vắt, vừa nhìn đã biết là có tâm hồn trong sáng. Tuy thường ngày Dịch Dương cư xử khá thật thà, nhưng kết quả rất biết chọn vợ, chọn cô bé này không tồi.

Bà lùi người ra sau tay dựa vào sô pha. "Được rồi, cháu mau ra ngoài chơi đi. Đêm nay có nhiều người đến, chắc sẽ rất thú vị, đừng ở trong này lãng phí một buổi tối vui vẻ."

Thương Lâm đứng lên. "Vậy xin phép bà Từ, cháu đi trước."

Dịch Mân đảo mắt, nở nụ cười. "Đừng gọi bà là bà Từ."

Thương Lâm lườm Hiểu Du đang cười trêu cô, do dự nói: "Bà nội?"

Dịch Mân hơi ngây người, cười lắc đầu. "Gọi như vậy tuy đúng nhưng cháu đã cân nhắc kĩ chưa?"

Bà gợi ý, Thương Lâm suy nghĩ một lát liền đáp lại, đỏ mặt nói: "Bà nội Từ."

"Ôi!" Dịch Mân cười sảng khoái lên tiếng. "Ngoan lắm ngoan lắm, hai đứa mau ra ngoài chơi đi!"

***

https://thuviensach.vn

Cho đến khi rời khỏi căn phòng đó, Thương Lâm mới phát hiện lòng bàn tay mình đã ướt đẫm mồ hôi. Nghĩ đến việc bản thân lần đầu tiên gặp mặt người lớn lại thuận lợi như vậy, không khỏi cảm thấy sung sướng. "Hiểu Du, bà của em tính tình thật tốt, còn đẹp nữa chứ, không hề giống với dáng vẻ của một người sáu mươi tuổi."

"Đương nhiên rồi." Dụ Hiểu Du đắc ý chớp chớp mắt. "Em nói với chị này, trước đây em đã rất sùng bái bà nội em đấy, có dạo còn coi bà là thần tượng của đời mình nữa!"

"Một dạo? Bây giờ không còn nữa?"

Hiểu Du chép miệng. "Bà nội không cho em làm vậy. Bà nói bản thân bà như vậy cả đời không có gì cảm thấy tiếc nuối, nhưng vẫn mong em đừng học theo bà. Ly hôn nhiều lần như vậy nói chung cũng phải chuyện tốt đẹp gì..."

Thương Lâm không nói gì.

"Cho nên bà hi vọng con cháu chúng ta có được cuộc hôn nhân hạnh phúc, gì mà dòng dõi rồi giai cấp không là gì đối với bà, bà chỉ mong chúng ta có thể sống tốt mà thôi." Dụ Hiểu Du xoa nắm tay cô. "Bà nhất định sẽ giúp chị với anh tư!"

Thương Lâm nhớ đến đôi mắt phượng cong cong của người phụ nữ đó, trong lòng không khỏi lo lắng. "Chị tin."

"Thương Lâm..."

Phía cuối cầu thang, Mạc ĐÌnh Hiên đang đứng ở đó, hơi ngửa đầu nhìn về phía cô.

Thương Lâm kinh ngạc. "Anh Mạc?" Anh ta bị sao vậy? Không vào tham gia bữa tiệc ở trong này làm cái gì không biết?

https://thuviensach.vn

Không lí nào lại... đứng đây chờ cô?

"Lâu ngày không gặp, anh có chuyện muốn nói với em."

Gì vậy trời, đúng là cố ý đứng ở đây chờ cô à.

Thật sự Thương Lâm không muốn gặp mặt anh ta. Bây giờ đối diện với khuôn mặt này, không chỉ làm cô nhớ lại đoạn tình cảm đơn phương đầy thảm hại trong mấy năm liền còn khiến cô nghĩ đến Cao Trầm. Người đàn ông sống ở thời đại đó, khuôn mặt giống Mạc Đình Hiên như đúc, nhưng tình cảm sâu đậm và kiên trung hơn anh ta.

Người đàn ông đó trước sau chỉ yêu mỗi biểu muội của mình, cho dù liên tục bị vận mệnh trêu đùa, nhưng vẫn chưa bao giờ thay đổi.

Còn Mạc Đình Hiên, anh ta thậm chí còn kém xa một người thời xưa lớn lên trong xã hội nam quyền.

"Vậy à? Tôi cũng rất muốn nói chuyện tâm sự với anh Mạc, nhưng bây giờ phải theo cô Dụ đây đi gặp vài người bạn, cho nên..."

Mạc Đình Hiên không kinh ngạc trước câu trả lời của cô, ngược lại mỉm cười. "Vậy sao, vậy em đi gặp bạn xong chúng ta cùng nói chuyện được không?"

Thật là cố chấp.

Thương Lâm cúi đầu, trả lời cho có lệ. "Để nói sau."

"Được rồi, Thương Lâm, chị mau đi với em, đừng ở trong phòng nữa." Hiểu Du kéo tay cô rẽ phải. Chỗ đó là bức tường của cửa kính, vốn dĩ là mở rộng, nhưng giờ phút này lại bị đóng chặt, ngay cả rèm cửa cũng kéo che lại.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Thương Lâm nghi hoặc hỏi.

https://thuviensach.vn

Hiểu Du nhún nhún vai, "Em không biết." Rồi thuận miệng bảo người hầu bên cạnh. "Mở cửa ra đi."

Không biết có phải ảo giác không, Thương Lâm cảm thấy giọng nói Hiểu Du đang kiềm nén sự phấn khích muốn nhảy cẫng lên.

Hai người giúp việc tiến lại, một trái một phải đứng ở trước cửa kính, sau đó cùng dùng lực, cánh cửa thủy tinh giống như cái cổng trong truyện cổ tích vậy, từ từ mở ra trước mắt Thương Lâm.

Trống ngực như lạc nhịp, Thương Lâm bỗng nhiên cảm thấy lo lắng, không lẽ đằng sau cánh cửa có một âm mưu nào đó đang chờ cô? Lẽ nào...

Cánh cửa mở rộng, bên ngoài tối đen. Cảnh trai xinh gái đẹp trong làn áo váy lụa là, tiệc tùng linh đình bỗng chốc biến mất, chỉ còn lại một màn đêm tối tăm đập vào mắt cô.

Thương Lâm đến cạnh cửa, "Sao... Sao lại thế này?"

"Tách!"

Một loạt các ngọn đèn được bật sáng, ánh sáng từ trên trần chiếu xuống tạo thành một vòng sáng trên thảm cỏ. Ban đầu những chiếc bàn dài màu trắng đặt ở bốn phía đã bị dẹp đi, từng khóm từng khóm hoa hồng xanh nở rộ trên bãi cỏ. Đó là hoa tươi mấy tiếng đồng hồ trước được vận chuyển đến đây bằng đường hàng không, trên đường đi được bảo quản rất cẩn thận, thậm chí trên mỗi bông hoa vẫn còn một vài mảnh vụn băng chưa tan. Những bông hoa được buộc lại thành từng khóm lớn, xếp thành một hình trái tim rất lớn.

Màu xanh thăm thẳm, như biển cả chảy ngang qua đất liền, như những vì sao rơi xuống nhân gian.

https://thuviensach.vn

Mà ở giữa biển hoa, Dịch Dương khoác trên mình bộ âu phục màu đen, trong tay đang cầm một bó hoa cẩm tú cầu trắng, mỉm cười chăm chú nhìn cô.

Thương Lâm chưa bao giờ thấy Dịch Dương ăn mặc như vậy, càng không nghĩ tới anh mặc tây trang lại đẹp trai thế. Đôi mắt như hồ nước trong, khôi ngô tuấn tú, dáng người cao lớn đĩnh đạc, chỉ cần đứng thôi cũng chiếm hết vẻ phong lưu tuấn kiệt của thế gian.

Cả người Thương Lâm cứng ngắc, nhìn Dịch Dương chậm rãi tiến về phía mình. Ánh mắt di chuyển theo chuyển động của anh, bên trong cả khuôn viên chỉ có một mình anh đứng ở giữa ánh sáng chiếu, trong mắt chỉ có mình Thương Lâm.

Rốt cuộc anh cũng đi đến trước mặt cô, nhìn cô một lúc lâu, con ngươi đen nhánh như mặt hồ Loa Hải buổi đêm khuya, lấp lánh ánh sáng. Gió đêm vắng lặng, chỉ có những cánh hoa rơi vương vãi. Sau đó ánh trăng chậm rãi chiếu đến, hé mở chiếc rèm che, hiện ra dòng nước nhỏ chảy róc rách bên trong.

"Anh nói rồi, chờ sau khi trở về, chuyện đầu tiên chính là sẽ cầu hôn em." Giọng nói anh trầm ấm đầy quyến rũ, khiến hốc mắt Thương Lâm bỗng chốc ướt át.

Anh quỳ một bên gối, vẻ mặt trịnh trọng, khiến Thương Lâm thiếu chút nữa lùi lại đằng sau. Bên trong hoa cẩm tú cầu có một chiếc hộp nhung nhỏ màu xanh lam, anh lấy chiếc hộp ra, chậm rãi mở ra trước mắt cô. Ánh sáng của viên kim cương như vì sao trên bầu trời, ở trong lòng bàn tay khoe ra ánh sáng lấp lánh.

"Có vài chuyện anh không nói ra, nhưng không có nghĩa là anh không nghĩ đến. Thương Lâm, em là người phụ nữ đầu tiên cũng là người duy nhất anh yêu. Anh muốn mãi mãi ở bên em, bảo vệ em, yêu thương em, cho

https://thuviensach.vn

dù là ở đây hay bất cứ nơi nào." Một người đàn ông trước nay luôn nói những lời độc mồm độc miệng đến khi trải lòng lại tự nhiên mà chân thành đến vậy, ý cười trên môi như thể hiện sự trân trọng một thứ gì đó. "Vì thế, em có đồng ý lấy anh không?"

Giờ này là ban đêm Bắc Kinh, khắp nơi là khách mời đang đứng, tất cả đều đứng ở chỗ khuất bóng ngoài biển hoa xem náo nhiệt. Thương Lâm biết những người này không giàu thì cũng sang, ngay cả người như Tô Bắc Bắc cũng phải muốn nịnh hót lấy lòng.

Cô với bọn họ không cùng một thế giới, nhưng bây giờ Dịch Dương lại phá vỡ buổi tiệc quyền quý này, trước mặt bọn họ bày ra màn cầu hôn như vậy. Một biển hoa màu xanh lãng mạn như thế, như một lời thề kiên định, chính là anh muốn nói cho tất cả biết quan hệ của hai người. Nói cho bọn họ biết anh yêu cô, anh muốn kết hôn với cô. Ai phản đổi cũng không có tác dụng.

Trong ánh mắt có gì đó chuyển động không ngừng, không thể khống chế được. Thương Lâm không thấy rõ sắc mặt xanh mét của Tô Bắc Bắc hay vẻ mặt mong chờ của Dụ Hiểu Du, càng không thấy rõ vẻ mặt phức tạp của Mạc Đình Hiên.

Cô chỉ có thể nhìn thấy người đàn ông trước mặt này. Người đàn ông của cô.

Hai người dắt tay nhau vượt qua bao sinh tử, đã trải qua biệt ly, thử qua trăm ngàn nỗi niềm của thế gian, rốt cuộc mới đổi được hạnh phúc vĩnh hằng này.

Lần này, cho dù thế nào đi chăng nữa cô cũng sẽ không buông tay.

Tay phải chậm rãi nâng lên, cô mỉm cười, nước mắt bỗng chốc trào dâng. "Em đồng ý."

https://thuviensach.vn

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 6: Hòa Hợp

"Dịch Tứ quả nhiên không giống người thường, hôm nay coi như tôi phục cậu, sau này khi kết hôn cần người anh em giúp đỡ thì nói, cả tiền lẫn sức tuyệt đối sẽ không qua loa!"

"Nếu không làm sao là anh tư được chứ! Làm tụi em theo không kịp luôn! Cầu hôn trước mặt nhiều lãnh đạo, đủ lợi hại! Sao anh không tòa thị chính thả bong bay luôn đi?"

"Lão Lục đừng có khuyến khích anh ấy, không chừng ảnh đi thật đấy! Đến lúc đó chúng ta bị liên lụy, cũng không có chỗ mà khóc!"

"Các anh chỉ biết giễu cợt, em cảm thấy rất tốt! Anh tư thật sự là rất lãng mạn, nếu màn cầu hôn của bạn trai em mà kém anh, em nhất định không đáp ứng!"

"Lão Tứ, mau nhìn xem cậu tạo ra nghiệt gì! Thật là một đôi rất đẹp, lại nhất định không thành được! Đáng tiếc, đáng tiếc!"

Trong phòng tiếng người ồn ào, Dịch Dương rất lâu rồi không nghe thấy ồn ào náo động như vậy, cảm thấy huyệt thái dương đau một hồi. Lại nhìn Thương Lâm, cô cũng bị trêu chọc đến mức có chút ngồi không yên, mông ở sô pha cứ dịch tới dịch lui, ngay cả cười cũng thực sự cứng đờ.

Thế mà có người không chịu buông tha cô, cô em họ thứ tám của Dịch Dương bưng ly rượu đi tới, cười như gió xuân. "Chị dâu, còn chưa có dịp

https://thuviensach.vn

kính chị! Nghe nói chị cùng nha đầu Hiểu Du đã gặp mặt qua vài lần, thế thì không được, đều là em gái chồng, không thể bất công thế!"

Thương Lâm không thể làm gì khác hơn là xốc lại tinh thần ứng phó 'em chồng'. "Chị cũng thật sự muốn gặp chị em của Dịch Dương nhưng trước kia không có cơ hội! Nói thật ra thì đêm nay nhìn thấy nhiều người như vậy trong lòng chị cũng rất vui vẻ."

"Thật sao?" Em họ miệng nói thật thân thiết, trong ánh mắt lại hàm chứa chút suy nghĩ. "Nếu chị dâu thật tình muốn thân thiết cùng chúng em thì uống hết ly này đi. Uống hết em sẽ không giận."

Thương Lâm sờ hai má đã nóng lên, cắn răng nói: "Chị sẽ uống hết."

Nói thì hùng hồn lắm nhưng rượu thì không uống nổi. Dịch Dương tiện thể giơ tay lên, cái ly liền bị anh đoạt đi. Thương Lâm cùng cô em họ đồng thời quay đầu lại, đã thấy anh nhàn nhã ngồi ở trên sô pha, giọng điệu ung dung "Em mời cô ấy, anh thay mặt uống cũng như nhau."

Cô em họ nhíu mày định phản bác, Dịch Dương lại nắm lấy tay Thương Lâm, đối mặt với một đám bạn và các chị em gái nói: "Náo nhiệt cũng tham gia, rượu cũng kính, chúng tôi đi trước, các vị xin cứ tự nhiên."

"Đừng mà!" Lập tức có người bất mãn. "Mới nói mấy câu sao đã đi chứ!"

Dịch Dương liếc mắt sang các cô gái bên cạnh, nở một nụ cười. "Một đêm đẹp như hôm nay, đương nhiên phải cùng với mỹ nhân, mấy người xen vào làm gì?"

Lời nói bá đạo này khiến đám đàn ông vỗ đùi thích chí. "Đã hiểu đã hiểu, nhanh đi làm việc đại sự của anh đi! Rượu nợ các anh em ngày mai sẽ uống bù."

https://thuviensach.vn

Đến lúc ra khỏi phòng, Thương Lâm mới hiểu ra người nọ nói đến "đại sự" là ý gì nên kéo cánh tay anh lại. "Ai bảo anh nói lung tung! Bọn họ nhất định cho rằng chúng ta đi làm... chuyện đó!"

Lúc này tiệc mừng thọ đã kết thúc, lầu trên lầu dưới đều là người hầu quét dọn, Thương Lâm và Dịch Dương đi ở giữa thỉnh thoảng có người đi qua bọn họ chào hỏi.

"Ai nói là anh nói lung tung ?" Dịch Dương cầm tay cô, không để cô cựa quậy: "Bọn họ nghĩ cũng không sai mà!"

Quả thực...

Hai má Thương Lâm nóng lên, sợ bị người xung quanh nghe được, buồn bực lôi kéo anh bước về phía trước.

Leo cầu thang lên lầu hai, bà Từ sắp xếp cho bọn họ gian phòng bên phải hành lang. Bà thật tâm lý, hai gian phòng ở đối diện nhau, Thương Lâm tới cửa phòng mình liền cúi đầu tìm chìa khóa, ai dè lần tìm mãi trong túi lại không tìm được.

Cô đang ngây người, một chuỗi chìa khóa đã được ai đó đung đưa trước mắt cô. Anh đứng ở phía sau... "Em mời anh vào, hay là anh tự mình đi vào?"

Thương Lâm quyết định kháng cự một chút. "Không bằng như vậy, em đi vào trước thu dọn một chú, lát nữa anh hẵng vào?"

Anh cười trêu ghẹo. "Nghĩ rằng lừa được anh sao? Lời nói dối như vậy mà cũng nói được, anh có thể cho là em vừa từ chối vừa mời gọi không?"

Càng nói càng không có chừng mực. Thương Lâm ảo não. "Là em nghĩ suy cho cùng đang ở nhà người khác... Không tốt lắm."

https://thuviensach.vn

Dịch Dương dựa vào cô càng gần, tay từ phía sau duỗi tới, tự mở cửa. "Không cần phải bận tâm, tác phong làm việc của bà còn thoáng hơn em nhiều. Em nghĩ bà không hiểu sao?"

Bất kể bà có hiểu hay không cô vẫn cảm thấy xấu hổ!

Cửa phòng mở ra, ngọn đèn ngoài hành lang chiếu xiên vào trong một đoạn, Thương Lâm đang hí mắt quan sát đã bị người từ phía sau đẩy.

Cửa phòng khép lại, anh từ phía sau ôm lấy cô, mặt ở cổ cô. Hai người đứng ở trong bóng đêm cũng không bật đèn, cứ như cvy vẫn không nhúc nhích, dựa sát vào nhau.

Lưng Thương Lâm cứng đờ, hơi thở của anh phà vào cổ cô, như là có vô số con kiến nhỏ bò qua, quấy nhiễu làm trong lòng khó chịu. Cô không được tự nhiên nên động đậy thân mình, lại khiến anh hít sâu một hơi.

Ặc...Hình như cô cảm giác được cái gì ...

Cứ vậy, một lúc sau, cô cẩn thận đề nghị. "Hay là chúng ta tới phòng ngủ?" Chung quy là không thể ở phòng khách OOXX.

Ngón tay anh vuốt qua cằm của cô, vỗ vài cái, cười một cách sâu xa. "Ừ, tới phòng ngủ."

Nói xong câu đó Thương Lâm liền cảm thấy trời đất quay cuồng, trong nháy mắt đã bị người đàn ông ở phía sau ôm lấy, bước nhanh vào phía bên trong.

Phòng ngủ của Thương Lâm là một phòng nhỏ, anh ôm cô đứng ở cửa phòng ngủ, ánh mắt của Thương Lâm dần thích ứng với bong tối, rốt cục thấy rõ bài trí bên trong.

https://thuviensach.vn

Giường tròn châu Âu bốn phía được phủ phủ bởi hoa hồng xanh biếc, trên giường dùng hoa cẩm tú cầu màu trắng xếp thành hình trái tim, rèm che sáng long lanh như ngọc buông xuống, dưới ánh trăng nhẹ nhàng lay động, phát ra ánh sáng rực rỡ. Phòng này sớm đã được sắp xếp thành thế giới mộng ảo trong truyện cổ tích, chờ đợi bọn họ quay về.

"Anh... Đã sớm chuẩn bị tốt?" Giọng của cô cũng thay đổi.

"Ừ." Anh gật đầu "Thích không?"

Thích.... Cái đầu anh ấy!

"Anh làm như vậy, chắc chắn bà Từ sẽ đoán được anh muốn làm gì!" Thương Lâm khóc không ra nước mắt. "Không thể kín đáo một chút sao!"

Cô xấu hổ như vậy, anh lại đắc ý nở nụ cười, bộ dáng kia không thể ghê tởm hơn. "Ngại quá, về chuyện này anh cũng không muốn giấu giếm chút nào."

Anh bước chân đi đến bên giường, buông lỏng tay khiến cô gái rơi xuống giường, lún sâu vào trong. Ra giường trắng như tuyết, hoa tú cầu bị cô đè ép phía dưới người, tựa như là ngủ ở trên cánh hoa, rất xinh đẹp.

Anh chậm rãi khom mình, chân quỳ gối bên cạnh người cô, mặt đối mặt mà nhìn xuống phía dưới. "Em yêu, đừng sợ."

Hàng mi của cô run rẩy không ngừng. Cô chầm chậm nở một nụ cười, giống như không chút nào sợ hãi. "Cũng không phải lần đầu tiên, có cái gì mà phải sợ..."

Anh hơi kinh ngạc, một lát sau hùa theo gật đầu. "Ừ, quả thật không có gì phải sợ." Một chân khác cũng quỳ lên, cả người đều bao trùm ở phía trên cô

https://thuviensach.vn

Thương Lâm cảm thấy được bản thân mình lại trở nên bất lực, như dây leo mềm mại, chỉ có thể leo lên cây cao to ở bên cạnh. Cảm giác như vậy kỳ thực lâu rồi không cảm nhận được. Nhìn Dịch Dương nghiêm túc, giữ mình trong sạch thế thôi chứ trên phương diện này không khác gì đàn ông bình thường, trời sinh luôn giữ quyền chủ động.

Váy của cô vốn ngắn, nay dễ dàng bị anh lột xuống dưới. Cô không vật che chắn liền cảm thấy ngượng ngùng, định lấy chăn tới che nhưng anh lại kéo tay cô cởi quần áo của mình.

Áo vest, áo sơmi cởi ra ném trên mặt đất, quần áo trong... cô từng bước từng bước cởi xuống, càng đến phần sau tay càng run rẩy hơn. Đợi cho đến khi thấy anh lộ ra toàn bộ da thịt, mặt cô đã nóng đến lạ thường

Anh không buông tay cô, ấn đến trước ngực mình, âm thanh trầm nhẹ ẩn chứa sự hưng phấn. "Lâm Lâm, sờ anh."

"Sờ anh... Cái gì?"

Anh không trả lời, buộc cô sờ soạng khắp người mình, cuối cùng đến vùng bụng dưới săn chắc.

"Anh..." Thương Lâm nuốt xuống một ngụm nước miếng, máu háo sắc nổi lên, đem ngượng ngùng vứt vào xó. "Làm sao luyện được?"

Cơ bụng này! Rõ ràng là bụng sáu múi a! Dưới trăng liếc mắt một cái xem qa, quả thực gợi cảm chết mất! Không ngờ cô có thể cùng giường với người đàn ông có dáng người như vậy, thực sự là ông trời không phụ ta !

"Cần gì phải cố sức luyện tập. Em quên rằng trước kia anh làm gì sao?" Anh cười rồi hôn lên môi cô, một cái thật dài đúng tiêu chuẩn nồng nhiệt, sau đó tiếp tục lời nói còn chưa nói xong. "Có một chuyện anh tiếc nuối rất lâu, hôm nay có thể thực hiện."

https://thuviensach.vn

"Chuyện... Chuyện gì?" Thương Lâm bị hôn đến thở hồng hộc, nước mắt lấp lánh trong mắt.

Ngón tay anh ấn lên da thịt của cô, đi xuống một chút, qua thắt lưng, qua chân, khi tìm được nơi nào đó thì vừa lòng nheo mắt lại. Cơ thể tiến đến càng gần, anh hôn lên mắt cô, ậm ừ nói: "Xem xem anh có lợi hại hơn Từ Triệt không..."

"Ưm..." Thân mình Thương Lâm chợt căng thẳng, móng tay cắm sâu trên lưng anh. Nhưng cơ thể anh được luyện tập săn chắc, không cảm giác được đau nhức.

"Ngoan, nhịn một chút. Nhịn một chút sẽ qua..." Anh vừa hôn lên trán vừa dỗ dành cô, tràn đầy kiên nhẫn.

Thương Lâm ngay cả ngón chân đều cứng đơ, đau đớn ở chỗ kia vẫn không có dấu hiệu giảm bớt. Ký ức một đêm kia cũng theo đó quay về, thật sự là hai lần bị tra tấn.

"Không công bằng... Rất không công bằng!" Cô run giọng nói. "Người khác đau một lần là đủ rồi... Dựa vào đâu mà em phải đau đến hai lần!"

Khoái cảm quá mức mãnh liệt, Dịch Dương toàn lực cố gắng kiềm chế lại bản thân, không để nhất thời nôn nóng làm thương tổn tới cô. "Cho nên nói đây là nhiệm vụ trời giao vì thế người cũng theo, phải hoạt động gân cốt, giãn gân cốt..."

Có phải nhiệm vụ trời giao hay không cô không biết, nhưng thật sự là giãn gân cốt! Cô vừa mới nghĩ đến đây anh liền vội vã bắt đầu động tác, không dứt. Mấy bông hoa trên giường đều bị họ đè ép đến dập nát, lộn xộn ở trên người. Trong nháy mắt thậm chí Thương Lâm còn cảm thấy được bọn họ đang đánh dã chiến...

https://thuviensach.vn

Thương Lâm chịu không nổi, che mắt lại nghẹn ngào nói. "Đồ vô lại, anh lừa gạt em!"

Anh lấy tay cô ra, nhìn thẳng vào mắt cô. "Lừa em cái gì?

Thương Lâm vòng qua cổ anh. "Anh thế này khiến em không thể nào tin được anh là lần đầu tiên!"

Đây là khen ngợi. Đàn ông đều thích nghe nói như vậy. Dịch Dương giương môi cười, thấp giọng hỏi: " Thế nào? Rất tốt?"

Đôi môi đỏ mọng cắn lên bả vai anh, tiếng ngân như giọng chú mèo con. "Tốt, tốt lắm... Ông xã thật lợi hại..."

Dịch Dương vốn đã đạt đến giới hạn, lại nghe được giọng nói nũng nịu như vậy, gần như không chế không được, thiếu chút nữa đánh tơi bời ngay tại chỗ!

Anh trừng mắt về phía Thương Lâm, đã thấy cô đang nhìn anh, rất là đắc ý.

"Tốt lắm, xem ra em không cần anh phải chăm sóc đặc biệt." Anh bỗng nhiên dùng sức, ép cô phải kêu ra tiếng.

"Từ lâu anh đã ngại thân mình Từ Triệt không đủ dùng, hiện giờ em hãy tận hưởng xem có phải anh hơn hẳn nhiều không..."

Chỉ đùa một chút thôi mà, sao lại tức giận, Thương Lâm kêu khổ không ngừng. Hơn nữa, giọng điệu của anh là sao chứ. Từ Triệt không phải là anh sao? Không cần ở thời điểm này nêu tên người thứ ba mà. Cô sẽ nghĩ rằng chính mình từng ngoại tình đấy!

Ánh trăng tà chiếu xiên vào bên trong, mông lung mờ ảo. Người đàn ông trước mắt khôi ngô tuấn tú. Đây là người đàn ông của cô, người hoàn

https://thuviensach.vn

hảo trên đời khó tìm, hiện giờ chỉ thuộc về một mình cô. Bọn họ tiếp xúc thân mật khăng khít, ngay cả tầm mắt cũng cùng một chỗ. Thương Lâm bỗng cảm giác được một loại thỏa mãn thật lớn.

Từ nay về sau, bất cứ lức nào, bất cứ chỗ nào, bọn họ đều sẽ ở bên nhau, không còn cách xa nữa.

Thật tốt. Không có gì có thể tốt hơn.

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 7 : Về Nhà

Ngày đẹp trời, gió nhẹ mát mẻ, là ngày thích hợp để về nhà.

Thương Lâm cũng không phải người gốc Nghê Châu, chỉ là lúc trước học đại học ở Nghê Châu, sau khi tốt nghiệp mới ở lại nơi này công tác. Nhà cô ở thành phố nhỏ Quảng Xuyên, nằm phía tây Nghê Châu, cách nhau năm trăm km, đi xe hơn hai giờ đồng hồ là tới.

Bọn họ xuất phát lúc tám giờ sáng, thuận lợi đến nơi trước mười giờ ba mươi. Xe chạy đến cửa khu nhà, bác trực cổng ước chừng cũng đã ngoài năm mươi, nhưng mắt tinh tai tính, từ xa đã nhìn thấy chiếc xe có giá trị xa xỉ của Dịch Dương lái. Điều đầu tiên bác nghĩ đến không phải là chiếc xe này quý giá bao nhiêu, mà phán đoán rằng chiếc xe này không phải của chủ hộ nào đó trong khu này.

Nhưng ông bác không bị tiền bạc làm cám dỗ giơ cuốn vở trong tay lên, hết sức lạnh nhạt. "Phiền lòng qua đây đăng kí, bằng không không cho vào trong."

Thương Lâm từ phía cửa sổ bên ghế phụ vươn đầu ra, cười hì hì nói: "Ông nội Trần, chào ông, cháu là Thương Lâm!"

Ông Trần nhìn thấy cô thì mắt ngay lập tức sáng lên, giọng đều đều cất cao. "Ôi là Tiểu Lâm Lâm à! Hôm nay không phải ngày lễ ngày tết, sao lại chạy về đây? Không đi làm hay sao?" Ánh mắt liếc đến người đàn ông trầm mặc không nói ngồi ở chỗ ghế lái, lập tức ngầm hiểu. "A, hiểu rồi, nguyên

https://thuviensach.vn

lai là mang con rể về gặp mẹ vợ tương lai! Đây đúng là chuyện vui, ba mẹ cháu nhất định là rất vui mừng!"

Ông Trần này coi như là nhìn Thương Lâm lớn lên, bị ông trêu ghẹo như vậy cô liền xấu hổ. "Ông lại trêu cháu nữa rồi! Lần trước không phải ông nói anh Trần ngày 1 tháng 10 kết hôn hay sao? Đến lúc đó đừng quên gửi thiếp mời cho cháu nha! Ai da, ba mẹ còn đang chờ, cháu đi vào trước đây!"

Ông Trần cười tủm tỉm cho qua, Thương Lâm nhìn tòa nhà ngày càng gần, tim càng tăng tốc đập thình thịch.

Dịch Dương vừa lái xe vừa cầm lấy tay cô, lập tức nhíu mày. "Sao lại như thế, không thoải mái?"

"Không..."

Đầu anh lóe lên một ý nghĩ. "Không phải là khẩn trương quá thành như vậy chứ??" Khóe môi anh cong lên. "Là tới gặp bố mẹ vợ, chứ đâu phải gặp bố mẹ chồng, vội vàng đến mức căng thẳng như vậy."

Thương Lâm trừng mắt liếc anh một cái. "Phiền chết đi được!" Cô nhìn ra ghế sau: "Đồ đạc mọi thứ mang theo đầy đủ chưa? Thuốc lá, rượu, hoa quả, còn có thuốc bổ, những thứ này đều chuẩn bị đầy đủ... Chắc là không để quên ở đâu chứ?"

Dịch Dương dừng xe lại, quay sang tháo dây an toàn cho cô. "Chỉ cần ở đây không có tập tục con rể tới nhà phải mang theo heo lễ thì hẳn là đều mang đủ."

Ngón tay thon dài thả dây an toàn màu đen ra, hai màu sắc hoàn toàn đối lập. Anh cùng cô mặt đối mặt, ngay cả hơi thở đều có thể nghe thấy rõ ràng. Thương Lâm vẫn chờ anh ấn cái nút xuống, ai ngờ anh vẫn duy trì tư thế này không động đậy.

https://thuviensach.vn

"Làm cái..."

Môi bị anh hôn nhẹ, sau đó anh ra vẻ nghiêm trang đạo mạo mà ngồi lại chỗ, mỉm cười nói: "Phục vụ chu đáo chứ?"

Thương Lâm che môi lại, lập tức vươn đến kính chiếu hậu nhìn. "Đáng ghét! Đang ở dưới nhà, nếu son môi dây ra bị mẹ biết được thì phải làm sao bây giờ!"

Cô còn oán giận, Dịch Dương đã mở cửa đi ra ngoài, sau đó vòng qua đây giúp cô mở cửa xe, đồng thời rất ga lăng mà đem tay phải để phía trên khung cửa. "Hoàng hậu nương nương, xin mời xuống xe."

Thương lâm xác định son môi không có vấn đề, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, mắt nhìn chằm chằm túi xách vẻ mặt nghiêm túc "Để bản cung suy nghĩ thêm chút đã..."

Dịch Dương không nói gì trong phút chốc, tầm mắt đảo qua bóng người phía trước, mặt không chút thay đổi nói "...Hoàng hậu nương nương, Quốc trượng và phu nhân tới."

Quốc trượng? Phu nhân?

Thương Lâm cả người rùng mình, ngẩng đầu nhìn quả nhiên thấy ngoài cửa có có hai người nam nữ trung niên, đang dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn bọn họ.

Má ơi! Đúng là ba mẹ của cô thật!

"Ba mẹ, chúng ta ở đây làm gì vậy? Chị con đâu? Lúc nãy trong điện thoại chị nói lát nữa sẽ đến mà?"

Thương Lâm nuốt nước miếng, chậm rãi bước từ trên xe xuống, sau đó từng bước một đi tới trước mặt ba người kia. "Ba, mẹ, Diểu Diểu, con

https://thuviensach.vn

về rồi đây..."

Trời ơi, bọn họ ra đây từ khi nào? Có nhìn thấy cô và Dịch Dương vừa mới làm chuyện đó không!

Dù sao cũng là người lớn tuổi, gặp phải việc gì cũng không giống người trẻ biểu hiện trên mặt. Mẹ Thương nháy nháy con mắt, tạm đem cảnh con gái mình bị hôn ra khỏi đầu, lúc này mới tươi cười. "Đã về rồi? Về là tốt rồi, mẹ làm một mâm cơm con thích, chờ con về!" Giống như vô tình mà nhìn ra phía sau cô. "Vị này chính là?"

Thương Lâm kéo lấy cánh tay Dịch Dương, trịnh trọng giới thiệu. "Đây là bạn trai con, Dịch Dương. Lần này là đặc biệt dẫn anh ấy về nhà gặp mọi người."

Hai vị trưởng bối liếc nhau, nét mặt như đã dự liệu trước. Xác định quan hệ là tốt rồi, kế tiếp nên quan sát thật tốt. Bà Thương nghĩ trước đó không lâu bà bạn ở sân khiêu vũ còn than phiền với cô, con gái đến ba mươi tuổi rồi còn không chịu gả, không biết phải đợi tới khi nào. Bản thân nghe xong lời nói của chị ấy mà bắt đầu lo lắng con gái nhà mình, ai biết mới qua một đêm cô liền mang theo một chàng trai tốt như vậy về nhà, thật sự là tạo cho bà một bất ngờ lớn!

Cứ theo đà này, lần sau khiêu vũ cũng nhất định phải kiếm vị trí đầu tiên mới được.

Bà đang nghĩ ngợi thế, còn Thương Diểu Diểu đứng một bên không dời mắt mà nhìn chằm chằm Dịch Dương thật lâu, rốt cuộc giọng điệu như mộng du nói: "Anh rể thật sự là... Rất đẹp trai!"

Thương Lâm: "....Quá khen!"

Con rể đến chơi, trên bàn cơm tự nhiên có điểm thay đổi khác biệt. Thêm nữa Thương Lâm thường tranh thủ thời gian nghỉ cuối tuần hai ngày

https://thuviensach.vn

để về nhà, bà Thương cũng không cảm thấy con gái bao lâu không gặp, sức lực đều dùng để đối phó với Dịch Dương.

Thương Lâm ở bên cạnh nghe mẹ tra hỏi từng câu sắc bén, tròng mắt đều trừng lớn. Thương Diểu Diểu nhìn thấy bộ dáng thật không đành lòng của cô, đặc biệt săn sóc mà gắp cho cô miếng lạp xưởng, hạ giọng nói: "Đừng kinh ngạc như vậy. Phụ nữ chính là như thế, cả đời uy phong nhất chính là lúc tra hỏi con rể tương lai, nếu không sao lại nói đáng sợ nhất là mẹ vợ chứ!"

Thương Lâm hung dữ mà cắn miếng lạp xưởng. "Mẹ sắp hỏi đến tổ tông mười tám đời, vậy thích hợp sao?"

"Có cái gì không thích hợp? Đều tiến dần từng bước, muốn làm con rể nhà họ Thương, không hỏi rõ ràng sao được?" Thương Diểu Diểu vẻ mặt khinh bỉ. "Thật là cô gái hướng ngoại, còn chưa có đi lấy chồng mà đã bắt đầu hướng về chồng rồi!"

Thương Lâm trừng mắt liếc cô một cái, buồn bực tiếp tục ăn. Thương Diểu Diểu đảo mắt, một chủ đề lại được thốt ra. "Ê, nói là chồng mà cũng không phản bác lại, như thế, hai người đã... Xác định?"

Bàn ăn cũng không lớn, tuy rằng tình hình chiến đấu giữa mẹ và Dịch Dương như lửa, nhưng mà giọng của các cô vẫn bị nghe được. Ánh mắt của bà Thương đột nhiên trở nên lợi hại, đề tài trực tiếp đi vào giai đoạn sau: "Tiểu Dịch a, nói cô nghe chút, con cùng Thương Lâm tiến triển đến giai đoạn nào rồi? Dự định kết hôn?"

Dịch Dương sớm đã có chuẩn bị, vô cùng bình tĩnh. "Phải, kỳ thật trước đó không lâu cháu đã cầu hôn Lâm Lâm, cô ấy cũng đồng ý rồi. Lần này chính là đặc biết theo cô ấy trở về, mong được dì và chú đồng ý."

"Cầu hôn?" Thương Diểu Diểu kinh hô một tiếng, lập tức bắt lấy tay phải của cô. "Nhẫn đâu? Cầu hôn rồi vậy nhẫn đâu? Đừng nói là anh rể

https://thuviensach.vn

không tặng nha! Chị, đừng giấu, mau lấy ra xem nào!"

Thương Lâm vốn lo lắng vừa gặp mặt mà đã để ba mẹ phát hiện ra nhẫn thì sẽ bị kích động quá lớn, cho nên tháo ra cất trong túi, lúc này bị em gái phát hiện nên đành lấy ra. "Nhẫn đây, có gì đẹp đâu!"

Chiếc hộp nhung màu xanh mở ra, bên trong là vải gấm màu đen bao bọc quanh chiếc nhẫn kim cương lấp lánh. Thương Diểu Diểu chỉ liếc mắt là nhìn ra được kích cỡ viên kim cương, liền giả vờ ôm ngực. "Đây... đây... đây chẳng lẽ là kim cương trứng chim bồ câu trong truyền thuyết?!"

"Coi Sắc giới nhiều quá rồi hả? Làm gì lớn như vậy!" Thương Lâm đeo nhẫn vào ngón giữa, sau đó bày ra cho mọi người xem. "Đều là anh ấy chọn, lúc đầu không đeo là vì con không muốn gây bất ngờ."

Thương Diểu Diểu cầm tay cô đánh giá. "Quả hơi nhỏ so với kim cương trứng bồ câu, nhưng mà nhìn màu sắc này thì... Là Ruy sao?"

"Là kim cương màu hồng." Dịch Dương thản nhiên nói, ánh mắt chuyển hướng sang Thương Lâm thì thêm vài phần trưng cầu ý kiến. "Đây là nhẫn đính hôn. Nếu thích, đến lúc kết hôn sẽ chọn kim cương trứng bồ câu?"

Thương Diểu Diểu bị ba chữ "kim cương hồng" làm cho kinh sợ, lại bị sự quan tâm của "anh rể" đối với chị gái kích thích mạnh, trong một lúc lâm vào sự im lặng kì lạ.

Ông Thương thấy ba người phụ nữ không nói chuyện, lúc này mới dùng đũa gắp cho Dịch Dương một miếng thịt lợn chua ngọt, cười ha hả nói: "Tiểu Dịch a, nếm thử tay nghề của chú. Lâm Lâm thích ăn món này nhất, xem có hợp khẩu vị không?"

Dịch Dương nhìn một chút miếng thịt lợn trong bát, bỗng nhiên mỉm cười. "Lâm Lâm từng nói sau này nếu đến nhà cô ấy, chuyện nhất định phải

https://thuviensach.vn

làm là nếm thử món thịt lợn chua ngọt do bố cô ấy làm. Ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay cuối cùng cũng được ăn. Chút nữa nếu chú có thời gian, có thể dạy cháu cách làm không? Nếu không sau này kết hôn, cả ngày cô ấy sẽ nghĩ đến món thịt lợn chua ngọt của bố, một lòng một dạ chạy trở về đây mất."

Lời này gây lực sát thương thật lớn, dĩ nhiên khiến Thương Diểu Diểu có vẻ mặt không thể nào chịu nổi nữa, đến ngay cả bà Thương cũng kinh ngạc mà nhìn Dịch Dương, hoàn toàn không dự đoán được người xuất thân không tầm thường như anh mà lại có thể nói ra những lời này.

Thương Lâm lại hoàn toàn ngây ngẩn cả người, trong chốc lát còn không nhớ ra mình có nói những lời này lúc nào, cho đến khi Dịch Dương chuyển tầm mắt sang phía cô, một ý nghĩ đột nhiên chợt lóe lên.

Là lúc bọn họ vừa mới đến Hạ Đinh. Cô và Dịch Dương ở trong phòng tha hồ tưởng tượng trở lại cuộc sống hiện đại, lúc ấy cô hào hừng tràn trề nói: "Nói anh nghe, ba em rất tốt, vừa hiền lành vừa đáng tin, còn là một đầu bếp giỏi. Em từng đem ông làm tiêu chuẩn tìm bạn trai. À đúng rồi, anh nhất định phải nếm thử món thịt lợn chua ngọt của ông, ngon gần chết, đảm bảo ăn một lần sẽ không thể quên được..."

Anh liền hỏi: "Anh không biết nấu ăn, cũng không dịu dàng, chẳng lẽ em không thất vọng?"

Cô hếch cằm lên. "Thất vọng chứ, cho nên sau này trở về phải học nấu ăn với ba, nếu không đừng mơ bước chân vào cửa nhà họ Thương!"

Thấy bộ dáng hung hăng của cô, anh không để ý, ghé sát vào thấp giọng nói: "Được, đến lúc đó anh nhất định học được, không để bà lớn em thất vọng."

Chuyện lâu như vậy, anh vẫn còn nhớ rõ.

https://thuviensach.vn

Trên bàn cơm bày đầy món ăn ngon, nhưng cô lại chỉ ngơ ngác mà nhìn người đàn ông ngồi đối diện, đến khi giọng nói của Thương Diểu Diểu vang lên, nghiêm túc nói: "Đã như vậy, chúng ta nên bàn xem khi nào thì bắt đầu việc đại sự này đi."

***

Cơm trưa ăn xong, Thương Lâm cùng em gái đi rửa chén như thường lệ. Trước bồn rửa chén, Thương Diểu Diểu vô cùng xúc động mà nói với Thương Lâm: "Chúng ta là chị em, chỉ mới nửa năm ngắn ngủi không thấy, chị đắc đạo thành tiên rồi!"

Thương Lâm liếc mắt. "Từ ngữ phong phú ghê nhỉ? Học cấp ba mà cả ngày chỉ đọc tiểu thuyết? Cẩn thận chị nói với mẹ để mẹ trừng trị!"

Thương Diểu Diểu cau mặt nhăn mũi. "Đừng tưởng rằng được gả cho nhà giàu có là hay!" Cô bé đổi sắc mặt. "Bất kể như thế nào, chúng ta cũng là chị em máu mủ tình thâm, sau này nếu có anh chàng nào đẹp trai nhớ để ý thay em một chút. Qua năm sáu năm nữa, cũng đến độ tuổi kết hôn, chuẩn bị sớm cho tốt."

Thương Lâm đang muốn vẫy nước vào vẻ mặt này của cô, cửa phòng bếp đột nhiên loáng thoáng có bóng người. Hai người nhìn lại, hóa ra là Dịch Dương đang đi đến.

Có cần phải tức chết người thế không? Anh chỉ mang dép lê thôi mà cũng toát lên vẻ tao nhã, khiến cái phòng bếp này như trở thành sân khấu. Thương Diểu Diểu biết điều mà rụt cổ lại. "Em đi xem mẹ đang làm gì, hai người cứ làm tiếp đi!"

Cô đi ra ngoài, Dịch Dương chậm rãi đi đến phía sau Thương Lâm, áp sát lưng rồi ôm lấy cô, tay cũng với tới bồn cái chén. Thương Lâm trốn tránh, cười mắng: "Đừng giỡn! Nước văng đầy ra, chút nữa phải dọn dẹp trên sàn nữa đấy!"

https://thuviensach.vn

"Dọn dẹp thì dọn dẹp, em nghĩ anh không biết làm à?"

Thương Lâm hoài nghi "Biết làm? Đường đường là đại thiếu gia, chẳng lẽ lại rửa chén?"

Ánh mắt Dịch Dương giống như xem thường. "Lúc đi bộ đội."

Thương Lâm sửng sốt, tiếp đó xấu hổ. "Đúng rồi, quên mất. Vậy thì giao cho anh, đến đây, mặc kệ anh." Nói xong, quả thực đem găng tay cao su cởi ra.

Cô muốn cho anh mang vào, anh lại nhìn chằm chằm vào bao tay màu hồng rồi nhíu chân mày, ném thẳng sang một bên. Ngón tay thong dài cầm lấy cái bát, động tác của anh nhanh nhẹn lưu loát, rất nhanh liền đem tất cả bát rửa qua một lần.

Đang chuẩn bị xả nước rửa sạch, cô gái bên cạnh lại lấy hai tay nâng má, vẻ mặt mê muội mà nhìn anh. "Bệ hạ, sao ngài làm cái gì cũng đều mê người như vậy? Xem rửa chén, thật muốn biến thành cái bát ở trong tay, vậy mới cảm thấy thỏa mãn được!"

Dịch Dương nhướng mày, trực giác này cho biết cô gái này cố ý mỉa mai anh. Nhưng mà nhận thua trước sự khiêu khích của người khác không phải là phong cách của anh. Anh tươi cười, xoay người qua, nhìn cô đầy vẻ thâm tình: "Muốn biến thành cái bát trong tay anh? Rất dễ. Lúc nào đó chúng ta sẽ tắm uyên ương, anh nhất định khiến em sạch sẽ hơn cái chén bát này gấp trăm lần."

Thương Lâm: "...Được lắm, coi như anh giỏi!"

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn

TA VÀ HOÀNG THƯỢNG....CÙNG PHE

Hồi Sênh

www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 8: Trăng Sáng

Chiều ngày hôm đó Thương Lâm tính kéo Dịch Dương la cà khắp chốn đi mua sắm nhưng lại bị anh từ chối. Đúng lúc hôm nay là cuối tuần, ba Thương Lâm không đi làm, Dịch Dương tỏ ý thật lòng mong muốn được học nấu ăn với ông.

Thương Lâm lấm la lấm lét vịn vào khung cửa phòng bếp nhìn lén, chỉ thấy hai người đàn ông hòa hợp đứng trước gian bếp. Dịch Dương phụ trách chặt sườn heo, dao thái thịt lóe lên tia sáng lạnh lẽo được anh dùng như một loại binh khí, nhanh chóng chặt, cắt nguyên liệu nấu ăn đâu vào đó. Lúc đầu ông Thương bị tài nghệ của anh làm cho kinh ngạc, chờ anh làm xong xem xét qua, phần sườn heo được chặt thành từng miếng vừa vặn, cứ như dùng thước để đo lường, không nhịn được bèn tán thưởng. "Kĩ thuật dùng dao của Tiểu Dịch không tồi! Trước kia đã từng học nấu ăn rồi à?"

Dịch Dương khiêm tốn. "Dạ cháu chưa học nấu ăn bao giờ, nhưng có luyện tập cách sử dụng dao. Bác Thương đừng khen cháu quá, kĩ thuật dùng dao của bác mới thật sự là đáng khen ngợi, bác phải chỉ bảo nhiều cho cháu mới được!"

"Ha ha, hiếm khi cháu thích, nhất định! Nhất định!"

Thương Lâm chun mũi, biết ngay là trận địa của ba cô sẽ bị thất thủ mà. Suốt cuộc đời ba cô thích nhất là nấu ăn, đáng tiếc phụ nữ con gái trong nhà cô cũng không ai thích thú gì với việc này, nhiều năm qua không

https://thuviensach.vn

có khán giả cổ vũ, bây giờ khó khăn lắm mới có được một cổ động viên đến nhà, làm sao mà không lập tức trở thành tri âm được chứ!

Nhìn sườn mặt Dịch Dương mỉm cười, Thương Lâm có cảm giác là lạ. So với bất kì ai thì cô hiểu rõ anh là một người đàn ông miệng lưỡi độc địa, thâm hiểm đến mức nào. Nhưng sau khi đến nhà cô, sao thái độ lại nhiệt tình, chu đáo đến khác thường, khi nói chuyện nụ cười luôn thường trực, người đối diện trong lòng cũng thấy ấm áp, thoải mái.

Trước đây cũng có lần như vậy, Thương Lâm cũng cảm thấy kì lạ nhưng hôm nay cô cũng đã hiểu được. Như lần đầu tiên khi cô và anh quyết định ở bên nhau, vì không để cô phát hiện ra chuyện đêm đó, anh cực kì dịu dàng săn sóc cô. Bây giờ vì để giành được tình cảm người nhà cô, anh cố gắng thu bớt tính tình của mình, cố gắng cư xử tốt hơn.

Không thể không thừa nhận, nhìn anh cố gắng như vậy, tâm trạng Thương Lâm cảm thấy rất tốt. Còn mong sao đến tối nhanh nhanh để có thể ăn món sườn xào chua ngọt anh làm, quả thật cô vui đến muốn nhảy cẫng lên!

***

Tối hôm đó khi ngồi vào bàn cơm, bỗng có thêm một tiết mục. Ông Thương nghiêm túc nhìn Thương Lâm, bắt cô đoán món nào là Dịch Dương làm, món nào là của ông làm.

"Ba mệt nhọc làm nhiều món cho con bao năm nay, bây giờ chính là lúc để thử thách lương tâm con đấy. Nếu đoán sai, tối nay con khỏi phải dùng bữa."

Thương Lâm che ngực, vẻ mặt không thể tin được. "Ba có phải là ba thân yêu của con không vậy? Sao ba nỡ lòng nào bỏ đói con!"

https://thuviensach.vn

"Không có gì là không nỡ." Ông Thương bình tĩnh cười. "Tiểu Dịch nói đúng, người không có lương tâm không xứng ngồi đối diện ăn cơm với ba. Con mà đoán không ra thì mau mau bưng bát ra phòng bếp ăn đi."

Thương Diểu Diểu vui sướng khi thấy chị gặp họa. "Tiếc là trong nhà không nuôi chó, nếu không lúc chị vào phòng bếp còn có người bầu bạn. Haiz."

Không ngờ lại là do Dịch Dương xúi bậy! Thương Lâm liếc xéo một cái, ý đồ dùng ánh mắt khiến Dịch Dương phải cảm thấy áy náy. Nhưng cô đã xem nhẹ trình độ da mặt dày của anh, đối phương vẫn thong dong, từ tốn nhìn đáp lại. "Đừng như vậy, anh sẽ không giúp em ăn gian đâu."

Ai cần anh giúp ăn gian!

Thương Lâm oán hận cầm lấy đôi đũa, dáng vẻ cân nhắc trước hai đĩa sườn xào chua ngọt. Chắc là... cũng không khó lắm đâu? Dịch Dương chỉ là người mới học làm, làm sao có thể làm giống với ba cô được? Cô cứ chọn dĩa nào khó ăn hơn là được!

"Đúng rồi, quên nói với con. Tiểu Dịch đã vất vả cả buổi chiều, món sườn xào chua ngọt trên bàn là kết quả sau ba lần nó làm thử. Ba đã nếm thử, hoàn toàn thừa kế bí kiếp chân truyền của ba con đấy!"

Đôi đũa rơi xuống bàn ăn, Thương Lâm nản lòng nhắm mắt, bắt đầu tự hỏi không biết cái tên Dịch Dương này có bùa mê thuốc lú gì không. Nhìn cô bị ba ruồng rẫy thì vui lắm sao? Làm sao lại có thể vui vẻ được?

Cô cam chịu cầm đũa lên, thở dài. "Được rồi, con đoán là được chứ gì."

Trước tiên nếm thử đĩa bên trái trước, sau đó lại sang đĩa bên phải. Cô đau khổ phát hiện, thật sự là không có khác nhau gì nhiều mà! Híp mắt lại quét tới quét lui trên bàn ăn, cô bỗng nhớ tới cuộc nói chuyện buổi chiều

https://thuviensach.vn

mình nghe được. Sao lại có thể quên được, kĩ thuật dùng dao của Dịch Dương điêu luyện như vậy, cứ nhìn đĩa sườn nào có phần sườn được cắt vuông vức, vừa miệng từng miếng là biết liền!

Giả bộ như đang hồi tưởng lại mùi vị hai đĩa sườn, cô tính toán sẵn, chỉ vào đĩa bên phải nói: "Quả thật hai đĩa rất giống nhau, nhưng dù giống nhau con gái hiếu thảo đây đương nhiên vẫn có thể nhận ra, đĩa này mới chính là đĩa tay nghề ba thân yêu của con làm ra!"

Dịch Dương cùng ông Thương nhìn nhau cười. Thương Lâm có cảm giác kì quái, cảm thấy lúc này hai người bọn họ bỗng nhiên có một sự ăn ý nào đó, cứ như tâm linh tương thông...

Tri kỉ, trọn đời chỉ có một...

Cô kịp lúc ngăn cản cái đầu sắp phát nổ của mình. Thật đáng sợ! Cực kì đáng sợ! Ông chồng với ba cô, cặp đôi này chặt đứt đường lui của cô rồi!

"Tiếc quá, em đoán sai rồi. Đĩa bên phải là anh làm, đĩa bên trái mới đúng là của bác trai làm."

Thương Lâm không tin được. "Ba em làm sao có thể chặt được những miếng sườn vuông vức như vậy?!"

Dịch Dương, người lần đầu tiên nấu ăn, trầm mặc một lát. "Anh biết em sẽ đoán như vậy nên trước khi nấu anh với ba em đã đổi phần sườn với nhau. Nào, ngoan, mau bưng bát vào phòng bếp ăn đi em."

Thương Lâm... Có thể đừng đùa giỡn cô đến vậy không. TT_TT

***

Tuy nói vậy nhưng rốt cuộc hai người vẫn không nỡ, trêu đùa cô một lúc thì gọi cô trở lại bàn ăn. Thương Lâm ấm ức ăn cơm nước xong, lại một

https://thuviensach.vn

mình đi rửa chén, bóng lưng vô cùng thảm thương.

Sau đó lại xem TV nói chuyện một lúc rồi đi tắm rửa, xong cũng đã đến thời gian đi ngủ.

Trong nhà chỉ có ba phòng ngủ, ba mẹ cô một phòng, Thương Lâm với em gái Thương Diểu Diểu mỗi người một phòng, bây giờ Dịch Dương đến đây, Thương Lâm đành phải nhường phòng ngủ của mình, sau đó chạy đến phòng Diểu Diểu ngủ với em.

Trước sự sắp xếp như vậy, Thương Diểu Diểu tỏ ra cực kì oán giận. "Vì sao không cho anh rể ngủ phòng của em rồi em sang ngủ phòng chị?"

Thương Lâm hừ một tiếng khinh thường. "Định giật chồng chị thì cũng đừng có biểu hiện rõ ràng như vậy. Để anh ấy ngủ ở phòng em, ba mẹ là người đầu tiên tống hai người ra khỏi nhà!"

Thương Diểu Diểu không nghe quay đầu đi. "Không vui gì cả! Còn tưởng rằng có thể cùng anh rể đẹp trai ngủ chung giường! Mai em sẽ đi thu ra giường của chị, giấu sau này dùng!"

"Em mê trai đủ chưa vậy? Có cần chị sưu tập mấy thứ ảnh vứt đi cho em không!"

"Hay quá hay quá!" Thương Diểu Diểu hai mắt sáng rực, giống như đói khát lâu năm.

Thương Lâm chịu thua, sau đó giơ ngón tay cái trước cô em gái của mình. "Em giỏi."

Cô đương nhiên là giỏi rồi!

Thương Diểu Diểu đắc ý hừ một tiếng, rốt cuộc buông tha cho người đàn ông của chị gái. "Vậy hôn lễ của chị tính sao, chị định đi đâu hưởng

https://thuviensach.vn

tuần trăng mật chưa?"

"Anh ấy còn một vài giấy tờ chưa bàn giao xong, tạm thời chưa thể xuất ngoại. Nhưng tuần trăng mật của chị với anh ấy chắc cũng là chuyện của một năm sau, không vội."

"Không thể xuất ngoại? Rốt cuộc anh rể làm nghề gì vậy, chú bộ đội?"

"Trước kia thì phải." Thương Lâm đáp ngắn gọn.

"Vậy à." Thương Diểu Diểu ngước mặt lên. "Em thấy anh rể không phải là người thường đâu nha, chị nhớ coi chừng anh rể cho kĩ, coi chừng anh ấy lăng nhăng. Nhưng mà quả thật trông anh rể rất quan tâm đến chị, còn theo ba mình học nấu ăn nữa chứ, ngay cả mẹ cũng chưa từng làm thế. Thật là kì quái mà, chị từ đầu đến chân cũng không có chỗ nào đặc biệt, sao có thể câu được một anh chàng cực phẩm như vậy nhỉ? Chị mau mau truyền kinh nghiệm cho em đi, hạnh phúc của em dựa cả vào chị đấy!"

Thương Lâm yên lặng một lát, vẻ mặt trịnh trọng rút ra quyển "Bộ bộ kinh tâm" trên giá sách. "Xin mời đọc và nghiên cứu quyển sách này, sẽ giúp rất nhiều cho đại sự chung thân của em đấy!"

Thương Diểu Diểu: "...Bảo em về triều Thanh như nữ chính! Chị rủa em!"

Đang nói chuyện cười đùa, của phòng có người đẩy vào, bà Thương khoác một chiếc áo mỏng nhẹ nhàng đi vào. "Sao hai đứa còn chưa ngủ?"

"Mẹ, sao mẹ lại vào đây?" Thương Lâm đi lại ôm lấy cánh tay bà. "Mẹ có gì muốn nói với con sao?"

"Thế mà chị cũng không hiểu sao? Con rể đã tới nhà, một người mẹ bình thường đều sẽ nói chuyện, tâm sự với con gái một chút." Thương Diểu

https://thuviensach.vn

Diểu tỏ ra như người sành sõi. "Em kéo dài thời gian không ngủ chính là chờ đến lúc này đây!"

Bà Thương cười cười liếc Thương Diểu Diểu một cái. "Con cũng thông minh gớm." Bà kéo tay Thương Lâm lại ngồi xuống giường. "Mẹ có chuyện muốn hỏi con."

Thương Lâm hiểu ra. "Về Dịch Dương ạ?"

"Ừ." Bà Thương gật đầu. "Ban ngày mẹ đã cẩn thận quan sát thằng bé, nó là một đứa tốt, lễ phép, có gia giáo, rất khiêm nhường, lịch sự với mẹ và ba con, con chọn người tốt lắm. Mẹ càng nhìn thằng bé càng thấy thích, con quyết định chọn nó rồi đúng không?"

Bị mẹ hỏi như vậy, Thương Lâm có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn gật đầu. "Dạ, con đã quyết định chọn anh ấy."

"Tuy thằng bé khá kiệm lời, nhưng mẹ vẫn nhìn ra được gia đình nó với nhà mình chênh lệch nhau rất lớn. Môn đăng hộ đối tuy là một câu nói cũ, nhưng nó vẫn là một đạo lí, mẹ lo con sau này sống không được vui vẻ..."

"Mẹ, mẹ yên tâm đi." Thương Lâm cầm tay bà. "Con tin anh ấy, cũng tin tưởng bản thân mình. Cho dù về sau gặp phải chuyện gì, chỉ cần ở bên anh ấy, con sẽ không phải lo sợ gì cả."

Bà Thương nhìn vẻ mặt nghiêm túc của con gái, bỗng nhiên nở nụ cười. Bàn tay nhẹ vuốt tóc con, bà khẽ thở dài. "Chỉ mấy tháng không gặp mà con dường như đã trưởng thành lên rất nhiều. Mẹ nhìn con của bây giờ cảm thấy rất yên tâm."

Thương Lâm nhào vào lòng mẹ. "Mẹ ơi, con với Dịch Dương nhất định sẽ sống tốt mà, con sẽ không để ba mẹ phải bận tâm, cũng sẽ không rời xa ba mẹ nữa đâu..."

https://thuviensach.vn

"Con rời ba mẹ lúc nào vậy hả? À thì ra con cũng biết là mình về thăm nhà quá ít đấy nhỉ. Nếu đã như vậy, sau này còn nhớ về thăm nhà nhiều nhiều một chút, bất cứ lúc nào ba mẹ cũng là chỗ dựa vững chắc cho con, con nhớ chưa?"

Thương Lâm ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người mẹ, bỗng xúc động khóc. "Con sẽ nhớ, mãi mãi không bao giờ quên."

***

Mấy ngày sau đó, Thương Lâm phụ trách làm hướng dẫn viên, kéo cả Dịch Dương đi khắp các con ngõ góc phố lớn nhỏ. Dịch Dương rất hứng thú đối với trường học trước đây của Thương Lâm, vì thế hai người họ đặc biệt dành ra một buổi chiều, đúng lúc gặp lại mấy người bạn cũ thời trung học, đi thăm trường cũ biến thành hoạt động tập thể. Mấy người bạn đó biết được anh chàng đẹp trai, cực phẩm trước mắt chính là chồng sắp cưới của Thương Lâm đều kính nể bật thẳng ngón tay cái đối với cô, cả đám con gái đều tán thưởng cô, còn nói lần sau có họp lớp nhất định phải dẫn bạn trai theo, vừa giúp mọi người được thưởng thức cái đẹp vừa kích thích hội độc thân mau chóng cố gắng thoát khỏi kiếp lẻ bóng đơn côi...

Thương Lâm phải nhận hết thảy mọi ánh mắt nóng rực suốt buổi liên hoan tối, lại vất vả đến phòng karaoke, đợi đến khi chia tay mọi người thì cũng đã hơn mười một giờ đêm. Hôm nay là rằm, vầng trăng tròn treo trên bầu trời cao cao, gió đêm thanh tĩnh phả vào mặt cảm giác rất thoải mái. Thương Lâm mặc váy trắng có thêu những họa tiết màu xanh nhạt đi phía trước, Dịch Dương hai tay đút vào túi quần, nhìn chăm chú mái tóc ngắn ngang tai của cô, dưới mái tóc ngắn là đôi tai trắng nõn, trong lòng anh bỗng thấy ngứa ngáy.

Mấy ngày này anh vẫn ngủ trong phòng của Thương Lâm, tuy được thay ga giường sạch sẽ nhưng anh vẫn cảm nhận được mùi hương còn lưu lại của cô, đi ngủ lại thành một sự tra tấn. Tối hôm qua chống trán ngồi trên

https://thuviensach.vn

giường tự suy xét chuyện nhân sinh, ánh mắt nhìn thấy tấm chăn có in hình gấu Winnie Pooh, bỗng nhiên trong đầu xuất hiện khuôn mặt Thương Lâm, lập tức cơ thể cảm thấy khó chịu, bồn chồn.

Sau khi rầu rĩ nằm xuống, anh lấy tay che đi tầm mắt, bực mình vì bản thân không biết sao lại ở nhà cô lâu như vậy làm gì.

"Dịch Dương, anh đi nhanh lên, anh làm gì mà rề rà vậy!"

Cô gái chân đi đôi xăng đan cao gót, quay người lại nhìn anh, trên môi Dịch Dương nở nụ cười, đôi chân thẳng dài bước vài bước chạy đến.

"Có chuyện gì vậy?"

Thương Lâm vô cùng hứng khởi ôm lấy tay anh. "Đương nhiên là phải cũng nhau đi tản bộ, em không thích chúng mình người trước người sau đi cách xa nhau như vậy! Người yêu đẹp trai như vầy nhất định phải cẩn thận giữ chặt trong tay mới được!"

Anh sửa lại lời cô. "Là chồng sắp cưới."

"Đúng đúng, là chồng sắp cưới." Thương Lâm cười hì hì. "Vậy thưa chồng sắp cưới thân mến, vừa nãy em với mấy người bạn học đó, có phải anh thấy em là người xinh nhất trong đấy không?"

"Ừ, em đẹp nhất, chỉ thua cô bạn Đường Huyên của em chút chút."

Thương Lâm biết anh cố ý chọc cô, hừ lạnh một tiếng. "Thì ra là anh nhớ đến Tiểu Huyên, cô ấy là hoa khôi lớp em đấy! Với lại bạn trai cô ấy cực kì đẹp trai, không hề thua kém gì anh đâu, vì thế anh đừng có mà tơ tưởng đến!"

"Xem ra anh không có số làm bạn trai của cô bạn đó của em rồi..."

https://thuviensach.vn

Thương Lâm vốn định trừng mắt nhìn anh, nhưng biết cái người này muốn thấy cô tức giận, thay đổi sắc mặt liền cười rộ lên. "Không sao, so với TIểu Huyên em còn may mắn hơn. Câu được một chú rùa vàng như anh có lẽ chỉ mới hao tổn khoảng một nửa tổng số may mắn của em thôi!"

Cô lấy ngón trỏ nâng cằm Dịch Dương, dáng vẻ của một nữ lưu manh. Dịch Dương tùy ý để Thương Lâm làm, chờ cô cười đủ mới cầm lấy tay cô. "Em vui đến vậy sao?"

Thương Lâm cười khẽ chớp mắt. "Chẳng lẽ anh không vui?"

Dịch Dương không trả lời, Thương Lâm đi lên, nghiêng người ôm lấy thắt lưng anh. "Trông anh lạnh lùng chưa kìa. Nào, nói chuyện với em một chút, có chuyện gì...ừm khiến anh đặc biệt cảm thấy thích thú không? Cái anh cảm thấy cực kì thích ấy!"

Dịch Dương nắm lấy bả vai Thương Lâm nhìn xuống phía dưới, thân hình nhỏ bé của cô kề sát anh, đôi chân trắng nõn, ngón chân sáng hồng hào. Đôi mắt chợt sâu hun hút, anh nhẹ giọng nói. "Anh thích cái gì lẽ nào em không biết?"

Thương Lâm mất một lúc mới ý thức được người này dám đùa giỡn lưu manh ngay ngoài đường, cắn răng nói: "Câm miệng!"

Dịch Dương cười cười, dời tầm mắt. "Có."

Anh chịu trả lời khiến Thương Lâm lấy lại tinh thần. "Cái gì vậy? Anh nói em nghe với."

"Ngày đó ở biệt thự Loa Hải, khi anh tỉnh lại thấy em dựa vào người anh. Đó chính là chuyện anh cảm thấy thích nhất trên đời này."

Thương Lâm sửng sốt. Giong nói anh thản nhiên, không chứa đừng nhiều cảm xúc, nhưng Thương Lâm lại nghe ra cảm xúc đảo lộn. Anh nắm

https://thuviensach.vn

tay cô, hai người dựa sát nhau, không lâu trước đó, họ vẫn bị thời không cách trở, vẫn nghĩ mãi mãi không thể nào gặp lại nhau.

Bây giờ nhớ lại chuyện xảy ra ngày đó trong lòng vẫn cảm thấy sợ hãi, chỉ trong nháy mắt cô đã tưởng rằng sẽ thật sự mất đi Dịch Dương. Khi đó chìm đắm trong tuyệt vọng, hoảng sợ, lúc một lần nữa tìm thấy anh sự vui mừng, kích động tột bậc không thể nói thành lời. Anh nói không sai, mọi niềm vui trên đời này cũng không bằng khoảnh khắc đó, anh nằm trên giường, cơ thể gắn đủ loại máy móc, tay phải vuốt mái tóc cô, dịu dàng nói: "Vợ yêu à, anh về rồi đây."

Xúc cảm ngày đó, cả đời này cô cũng sẽ không quên.

Chớp chớp mắt, Thương Lâm tay áp lên hai bên má, mỉm cười. "Anh đừng sợ, sau này em sẽ mãi luôn bên anh. Chúng ta sẽ không xa nhau."

Anh thản nhiên chọc ghẹo cô. "Là em đang sợ thì có."

Thương Lâm ảo não. "Anh phiền chết đi được, sao đột nhiên lại nói mấy chuyện này, anh không biết mình đang ở ngoài đường à! Đi mau đi mau, trễ thế này rồi nếu không về là ba mẹ sẽ lo lắng đấy!"

Cô kéo anh đi về phía trước, anh vẫn đứng im một chỗ. Thương Lâm sức không lại anh, chỉ có thể dừng lại. "Anh lại sao nữa vậy?"

Người đàn ông cao lớn đứng trong đêm tối, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, đứng trước mặt cô. "Thương Lâm."

"Hử?"

"Anh yêu em."

Thương Lâm sửng sốt. Dường như ánh trăng đêm nay rất sáng, bao bọc khắp người anh khiến cô ngẩn ngơ. Cô nhớ lại lúc mới gặp anh ở nhà

https://thuviensach.vn

Chu Tuấn, anh là một gã đẹp trai nhưng độc mồm độc miệng, vì thế mới dẫn đến hành động trả đũa kéo anh rơi từ trên lầu xuống. Nhớ tới lúc gặp lại nhau ở điện Tiêu Phòng, anh là vị vua cao cao tại thượng, trong lòng ghi hận nên trêu chọc cô. Lại nhớ tới trong lòng sông Tuy lạnh như băng, anh liều mạng muốn kéo cô lên bờ, mà cô nép trong vòng tay anh, chầm chậm nhắm mắt...

Đã có sự xa cách nên sinh mạng mới hồi sinh bây giờ chính là ân huệ ông trời ban cho, người đàn ông trước mặt cô chính là ân huệ của ông trời, cô chỉ mong mãi không phụ bạc nhau.

Bước lại gần, cô vươn tay ôm lấy anh, hai người bốn mắt nhìn nhau. Một lát sau, mỉm cười, khiến anh nhớ lại lúc cùng cô ngắm mặt trời mọc, hoa xuân đua nở.

Cảnh đẹp như vậy, vừa thấy liền mãi khó quên.

"Em cũng yêu anh."

~~~HẾT~~~

Các bạn đọc thấy chỗ nào sai lỗi chính tả, sai câu từ thì cmt giúp để mình sửa nhé. Cảm ơn các bạn :)

https://thuviensach.vn
~~~

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Xuyên Qua
Chương 2: Đối Chất
Chương 3: Trợ Giúp
Chương 4: Diễn Kịch
Chương 5: Phi Tần
Chương 6: An Ủi
Chương 7: Phản Công
Chương 8: Sứ Thần
Chương 9: Nam Thần Tượng
Chương 10: Bất Ngờ
Chương 11: Bị Bắt
Chương 12: Dịu Dàng
Chương 13: Gặp Lại
Chương 14: Tắm Rửa
Chương 15: Hồi Cung
Chương 16: Tâm Tư
Chương 17: Né Tránh
Chương 18: Kinh Nguyệt
Chương 19: Đồ Cổ
Chương 20: Kế Hoạch
Chương 21: Rối Rắm
Chương 22: Mê Loạn
Chương 23: Bước Ngoặt
Chương 24: Mới Yêu
Chương 25: Muốn Bị Ngược
Chương 26: Sinh Sản
Chương 27: Lời Đồn
Chương 28: Săn Thú

https://thuviensach.vn

Chương 29: Thái Độ
Chương 30: Ca Khúc
Chương 31: Năm Mới
Chương 32: Chân Tướng
Chương 33: Nguyên Tiêu
Chương 34: Lựa Chọn
Chương 35: Tô Kị
Chương 36: A Nguyễn
Chương 37: Mục Đích
Chương 38: Được Cứu
Phần Không Tên 39
Chương 40: Thẳng Thắn
Chương 41: Ghen Tuông
Chương 42: Bất An
Chương 43: Cái Bẫy
Chương 44: Chân Tướng
Chương 45: Xử Lý
Chương 46: Quá Khứ
Chương 47: Đạp Thanh
Chương 48: Kích Động
Chương 49: Tính Kế
Chương 50: Thích Khách
Chương 51: Liên Hoàn Kế
Chương 52: Hoàng Đế Nổi Cơn Thịnh Nộ
Chương 53: Tỉnh Lại
Chương 54: Chọn Lựa
Chương 55: Ban Chết
Chương 56: Con Trai
Chương 57: Ân Ái
Chương 58: Đồng Lòng
Chương 59
Chương 60: Hai Nước

https://thuviensach.vn

Chương 61: Xuất Chinh
Chương 62: Thân Thế
Chương 63: Mưu Kế
Chương 64: Cố Nhân
Chương 65: Xảy Ra Chuyện
Chương 66: Tứ Thúc
Chương 67: Tìm Cách Cứu Viện
Chương 68: Sống Chết
Chương 69: Quyết Đấu
Chương 70: Tỉnh Lại
Chương 71: Hai Người, Hai Thế Giới
Chương 72: Kết Thúc
Ngoại Truyện 1: Bữa Tối
Ngoại Truyện 2: Em Họ
Ngoại Truyện 3: Vị Khách Không Mời Mà Tới
Ngoại Truyện 4: Tiệc Tối
Ngoại Truyện 5: Cầu Hôn
Ngoại Truyện 6: Hòa Hợp
Ngoại Truyện 7 : Về Nhà
Ngoại Truyện 8: Trăng Sáng

https://thuviensach.vn